

PA 337

L6

Copy 1

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 035 477 1

Aug. 3. 1898. G. Curtis 24/hrs. of. Adv. 1898, 2.

(61-2)
2.80

485

Class PA 334

THE UNI Book L 6

NIA.

T

CLASS 485 No. 44.

Drey

A. F. Pott
ex bibl. Meieriana
doneo aegpt
ad 1856.

PHMATIKON

SIVE

VERBORUM GRAECORUM ET NOMINUM
VERBALIUM TECHNOLOGIA

SCRIPSIT

CHR. AUGUSTUS LOBECK.

1047

REGIMONTHI 1846.

SUMTU FRATRUM BORNTRAEGER.

LONDINI APUD D. NUTT. PARISIIS APUD A. FRANCK. AMSTELODAMI
APUD J. MUELLER ET SOC.

PA 337
L6

Uyoh Ta.
Each. Acc.
11/12/17

VIRO ILLUSTRI

AUGUSTO SEIDLER

AMICITIAE ERGO

ULTRA QUINQUAGINTA ANNOS PERPETUATAE

D.

P r a e f a t i o.

Etsi haec aetas Lexicorum linguae graecae feracissima fuit, partim manualium, partim ἀνδραζθῶν — ἀπό τούτων δύο ἀνδροίς φέροιτε, tamen etiamnunc philologorum *populus* duas res anxius optat: vocabulorum origines et significationum a primo fonte progressiones variosque flexus. Licet enim haud paucae sint voces, quarum nullum etymon inveniri possit, nec minus multae, quae discrepantem ab etymo significationem habeant, saepeque verum reperiatur quod Galenus dixit, ἀλλαζών ἔστι μάρτυρος ἡ ἐτυμολογία πολλάκις δύοις μάρτυροῖσα τοῖς τάναντία λέγονται *) tamen in omni verborum tractatione ad hanc quaestionem referimur et saepe repulsi tamen morosae artis fores pultare non desinimus. Neque successum desperavit H. Stephanus, qui in Thesauro hanc rationem sequutus est ut vocabula, quae unius stirpis ejusdemque familiae viderentur, in unum conferret singulisque suum assignaret principium. Sed viam istam tenere non potuit propter ingentem numerum eorum, de quibus aut non

*) De Hippocr. et Plat. dogm. II. 2, 214. T. V.

constat utrum primitiva sint an derivata, aut certum quidem est primitiva non esse nec tamen cognitum habemus unde sint orta. Interim multa, quae olim ignorabantur, succendentium industria in lucem prolata sunt, multa inventis adstruet assidua tractatio et longa studiorum aetas. Verum ut eo perveniat, quo linguarum orientalium, sanscritae et hebraicae investigatores evecti sunt, hoc est ut linguae graecae lexica etymologica vel, ut illi vocant, lexica radicum condantur, id mihi altius videtur quam quod attingi possit. Nam qui nuper in Germania ediderunt libros sic inscriptos, caetera dissimiles, Wilhelmus Pape *Etymologisches Woerterbuch der griechischen Sprache* 1836. et Theodorus Benfey *Griechisches Wurzellexicon* 1839. nihil minus sibi propositum habuere quam ut haec, quae nos quaerimus, etyma per omnia vestigia persequerentur, investigata disponerent et quid a quoque derivatum sit et qua ratione, explanarent. Operi arduo et philologis intentato ante ducentos plus minus annos manum adjecit vir in longe alio studiorum genere occupatus Simeon Stevinus, cuius merita recenti adhuc memoria praedicavit Revinus in libro jam dudum emerito *Der neu-sprossende deutsche Palmbaum* 1683. his verbis usus: *Unsere Muttersprache ist nicht eben die geringste sondern die praechtigste, ja die naechste nach der hebraischen wie aus den einsylbigen Stammwoertern zu sehen, davon allein Sim. Stevin bey die 2170 aus der teutschen zusammengelesen; in der lateinischen hat er 163, in der griechischen 265 gefunden.* Hic est illu-

stris ille mathematicus, cui nuper Bruggenses, ut emarcescentem popularis sui memoriam reoverent, honestissimo urbis loco publice statuam posuerunt. In Operum ejus, quae Albertus Girardus edidit, parte quarta p. 122. sermo injicitur de vocabulis mathematicorum propriis, eoque loco ille disputat contra eorum opinionem, qui francogallicam linguam ut ceteris rebus abundantissimam ita etiam fingendis terminis, qui dicuntur, technicis omnium aptissimam ducerent. Quod tantum abest ut concedat ut eam natura mendicam plerisque peregrinis et ascitis uti pertendat. Et per hanc occasionem graeci sermonis stirpes monosyllabas e lexicis, ut profitetur, conquisitas ordine enumeravit. Illam tamen copiam I. H. Vossius ad Virg. Ecl. I. 49. ad summas angustias redegit linguam graecam, latinam atque germanicam e duabus quasi radicibus *geo* ($\gamma\epsilon\iota\omega\mu\alpha\iota$) et *feo* ($\varphi\upsilon\omega$) effloruisse pronuntians. Et postea altius evolavit Antonius Schmidt (*Organismus der griechischen Sprache* 1836) constituitque omnium graecarum dictionum fontem et principium esse literam epsilon; quo nihil subtilius magisque aerium excogitari potest. Viam vero a Stevino initam persequutus est Adamantius Corais sed alia ratione. Is enim in Prolegg. Atact. p. 29. omissa illa stirpium inquisitione diversarum linguarum vocabula, quae in lexica relata sunt, ad numerum revocavit, itaque invenit in vetere Academiae Parisiensis dictionario undetriginta millia septingenta duodecim contineri, in Johnsoniano triginta sex millia septingenta octoginta quatuor, in linguae armeniacae vocabulario quinquaginta, sed in

thesauri Stephaniani editione Londinensi centum quinquaginta millia; Johannes vero de Ton. p. 4. scribit Herodianum in Catholica accentum sexaginta millium vocabulorum constituisse, quo numero certum est vix quartam partem totius summac contineri. Desunt enim omnia quae operis lex et ratio excludit hoc est quae generatim unam sequuntur tenoris regulam. Horum autem copia multo maxima est, ex synthetis, parasynthetis et paragogis omnis generis conflata; id quod unicuique apparebit qui modo unius nominis *οἶκος* propagines et traduces perlustraverit. Evidem centum octoginta reperi; horum autem vix decima pars ita comparata est ut ab Herodiano tractari potuerit; quis enim sibi persuadeat eum nominatim praecepisse quo accentu scribenda sint *οἶκεω*, *οἶκιζω*, *οἶκημα*, *οἶκησις*, *ἐποικος*, *συνοικίς* et cetera talia? Praeterea si quis immensam copiam voluminum, quae jam ante Augusti tempora in bibliothecis Alexandrinis reposita sunt, cum paucitate scriptorum, qui ad nos pervenerunt, contulerit, hinc facile, quanta pars vocabulorum in perpetuum abolita sit, existimare poterit.

Hoc autem tanto literarum graecarum naufragio fieri non potuit quin multae etiam stirpes vocabulorum absumerentur, non solum illae abditae et primigeniae, quas Etymologi conjectura venantur, sed etiam adultae omnibusque partibus expletae. Horum vestigia impressa sunt derivatis, quae nobis antecedentium ignaris sine principio nata videri debent similiaque naturis illis quas Plinius

H. N. X. 87. *ex non genitis gigni* dicit. Sed multo saepius fit ut indagato, quod probari possit, etymo tamen haereatur ob eam causam quia cum derivatione aliqua incessit vel figurae vel significationis mutatio, cuius causa parum clare apparet. Id autem aliquanto rarius fieret si, quas leges Graeci in derivando sequuti sint, cognitum esset accuratius. Sed quum quatuor sint artis Grammaticae partes, una anagnostica sive de prosodia, altera de declinatione nominum verborumque, tertia syntactica, quarta consimilis ei, quam physiologi morphologiam nuncupant, harum partium nulla quidem sic ut debet elaborata est sed minimos profectus habuit postrema. Huic inopiae ut quantum possem mederer, complures libros edidi de formatione vocabulorum eodemque consilio in hoc volumine verba primitiva et derivata nominumque verbalium genera praecipua exsequutus sum. Neque vereor ne rem inutilem et doctorum studiis indignam suscepisse videar. Nam si natura nobis prospectum ad ipsa sermonis incunabula praeclusit, at certe incrementa ejus et perfectionem haud dubiis vestigiis indagare possumus. Instituti autem mei ratio quo facilius perspici possit, huic praefationi subjunctus est elenches capitum sive dissertationum, quarum pleraeque jam ante complures annos programmatum academicorum loco editae sunt. Postrema pertinet ad explicandam quaestionem, cuius in tractatu verborum saepius mentio incidit, de commercio quod inter vocabula sensuum intercedit. Universis vero inscripsi commune nomen Technologiae, etsi hoc non solum for-

matio continetur, in qua ego substuti, sed etiam declinatio et constructio, quae jam saepe tractatae sunt in Artibus Grammaticorum ipsaque hujus libri brevitas unicuique indicat a me tractatas non esse. Et alioqui de titulis librorum hominumque scrupulosius quaerere jam dudum desuevimus. In *adnotamentis*, quae singulis libri primi paragraphis supposita sunt, verborum praescriptorum formas simplicissimas conjectura exquirere conatus sum. Atque in hac parte viae, quae per nebulas et praecipitia emetienda est, unam ducem habemus analogiam, quae ubi deficit, hariolandum est aliquando, nec tamen ita ut veterum plerique solent vocabula confingentes apocalyptic et utopica. Quanquam quisnam nostrum non suam Utopiam habet? aut ubi tandem a turba quotidianarum rerum requiescere possumus nisi in illa aetheria regione, ubi Etymologia dominatur hoc est veri professio nullis carceribus circumscripta, et Analogia non illa scholae moderatrix sed vitae publicae privataeque?

Scrips. Regimontii Prussorum Cal. April.

A. MDCCCXLVI.

Elenchus Dissertationum.

L. I. De verbis primitivis.

Cap. I. de verbis puris	Diss. I. p. 1
„ II. „ „ labialibus	„ II. „ 32
„ III. „ „ gutturalibus	„ III. „ 49
„ IV. „ „ dentalibus	„ IV. „ 71
„ V. „ „ liquidis	„ V. „ 110

L. II. De verbis paragogis.

P. I. de circumflexis.

Cap. I. de verbis in $\overline{\varepsilon\omega}$	Diss. VI. p. 143
„ II. „ „ in $\overline{\alpha\omega}$	„ VII. „ 153
„ III. „ „ in $\overline{o\omega}$	„ VIII. „ 159
„ IV. de confusione terminationum . .	„ IX. „ 163
„ V. de diectasi	„ X. „ 173
„ VI. de verbis in $\overline{\mu\iota}$	„ XI. „ 189

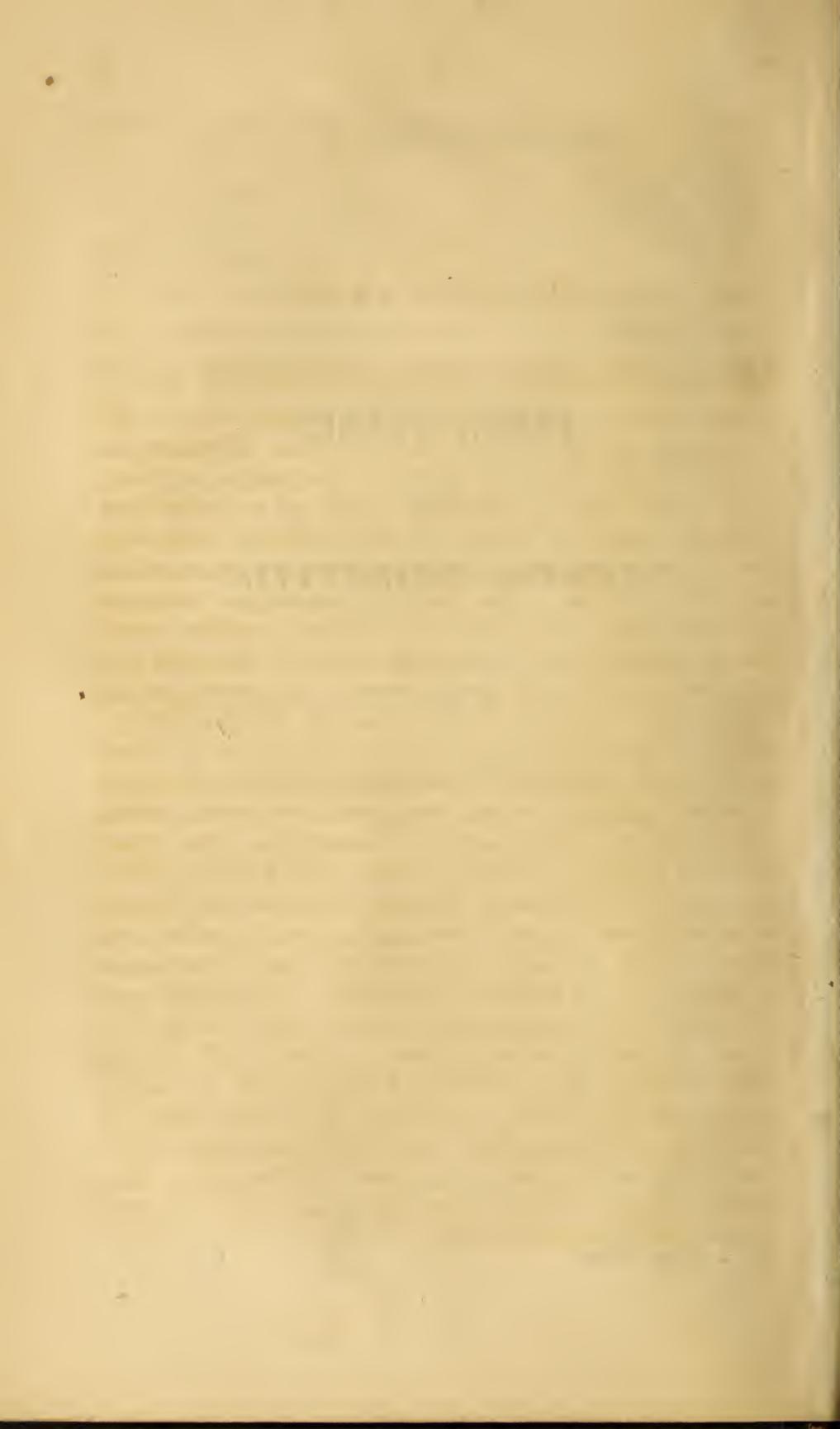
P. II. de barytonis.

Cap. I. de puris	„ XII. „ 194
„ II. de dentalibus	„ XIII. „ 216
„ III. de guttur. et liquidis	„ XIV. „ 233
„ IV. de verbis in $\overline{\sigma\sigma\omega}$, $\overline{\sigma\kappa\omega}$, $\overline{\pi\tau\omega}$. .	„ XV. „ 240

L. III. De nominibus verbalibus.

P. I. de nominibus I. decl. Diss. XVI. p. 253
P. II. de nominibus II. decl. „ XVII. „ 274
P. III. de nominibus III. decl.
 Cap. I. de nomin. neutr. in $\bar{\omega}$. . . „ XVIII. „ 290
 Cap. II. de nomin. in $\bar{\omega}$. . . „ „ XIX. „ 317
P. IV. de vocabulis sensuum eorumque confusione „ XX. „ 329

LIBER PRIMUS
DE
VERBIS PRIMITIVIS.

C A P. I.

De verbis puris.

Quemadmodum pictura a monochromatis orsa est sic verborum structura a monosyllabis. Sed horum perpaucia inveterarunt, quorum exempla infra subjiciam. Plerisque aut praepositae sunt literae auxiliares aut interpositae aut etiam syllabae accreverunt paragogicae partim ad evitandam soni exilitatem partim ut dirimeretur significationum diversarum sub una voce conjunctio. Ita quam rarum est in nominibus ut casibus obliquis nullus antecedat nominativus, tam non rara sunt verba defectiva; sed plerumque nescimus utrum primae positionis usus sensim intermissus an nunquam tentatus fuerit; quis enim speret omnia ad nos pervenisse integra? Sed non minus consentaneum est, ad fingendum futurum aut praeteritum non opus fuisse praesenti ad usum accommodato; nam satis erat si modo species ejus adumbrata in animo resideret; oblata vero utendi necessitate pro ea substitutam esse expressiorem et distinctiorem. Illa igitur, quae non leguntur in scriptis veterum sed a Technicis rationes seminales sequentibus finguntur, thematica nuncupamus et paradigmatica ut $\delta\alpha\omega$, $\sigma\epsilon\omega$, $\pi\iota\omega$, $\chi\nu\omega$, a quibus non solum tempora verbalia nata sunt sed etiam verba usitata et nomina. Et ut nominum thematicorum duas species esse statuimus, unam cui auctoritas deest ut $\Delta\omega\delta\omega\acute{\nu}$, $\dot{\nu}\sigma\mu\acute{\nu}$, alteram cui ratio ut $\pi\lambda\acute{\alpha}\varsigma$, $M\acute{o}\psi\omega\psi$ v. Parall. 166. sq. sic etiam verba ab usu amanda sed usitatis paria et similia, qualia sunt $\chi\acute{\alpha}\omega$, $\lambda\acute{\alpha}\beta\omega$, discernimus ab iis quae nihil sui simile habent ut $\xi\delta\omega$, $\varphi\acute{\iota}\omega$. Illa obsoleta dici possunt; haec insolita et enormia sunt. Usitatorum vero tres numerantur species, una simplex et principalis $\varphi\acute{\alpha}\omega$, altera concreta $\varphi\acute{\alpha}\iota\omega$, tertia paragoga $\varphi\acute{\alpha}\epsilon\iota\omega$.

§. I. Incipiamus igitur a simplicibus, quorum terminationem praecedit alpha: ἄω, βάω, γράω, δράω, ζάω, θάω, θλάω, κάω, κλάω, κνάω, κράω, κτάω, λάω, μάω, μνάω, νάω, πάω, σμάω, σπάω, τάω, τυάω, σχάω, φάω, φλάω, χράω, ψάω. Hic nihil ex Hemsterhusiana analogia admixtum est, qua illectus Valckenarii fervor juvenilis verborum species protulit prodigiosas et inauditas¹⁾ neque ex Philoxeni fabrica monosyllabica, quam adumbravi in Parall. Dissert. II. §. I. sed quae hac in tabula proposita sunt, eorum aut praesens extat aut imperfectum sive activae formae sive passivae.²⁾ Primum erat ἄω, cui EM. 174, 40. duas tribuit significationes futuro duplii ἄω τὸ πνέω, οὖ δ μέλλων ἀήσω, καὶ ἄω τὸ κοιμῶμαι, οὖ δ μέλλων ἀέσω, sed verbum haud dubie unum est vicinas halandi sive respirandi et dormiendi notiones complexum.³⁾ Nec tamen reperitur ἄω dormio sed modo infinitivus ἀέσαι inusitato ἀέω accommodatus, quod transiit in Ἀέσων κοιμῶμαι Hes. Quin etiam praesens ἄω spiro non legitur nisi consona auctum Ζάει πνεῖ Hes. praeter subjunctivum ἀγοι Oppian. H. III. 67. quem Goettlingius ad Hes. Th. 875. ἀγοι scribendum putat; sed imperfecto, quod EM. 23, 53. Suid. s. Αήθεσσον inter quatuor ἀναύξητα referunt, utitur Apollonius Arg. (ἄε) et Ἀετο ἔπνει Hes. quanquam hoc etiam ad ἄεμαι (ἄημαι) referri potest ut futurum ἀήσω (χαταήσομαι) ad ἀέω, cuius locum invasit ἀημι. Diversum est verbum ἄω satio, cuius temporis nihil legitur praeter infinitivum ἄμεναι et passivum ἄσται pro ἀται. Sed tertium ἄω τὸ βλάπτω, unde EM. ἄάω natum dicit, teste caret.⁴⁾ Eorum, quae a consona

1) Ex iisdem fontibus manarunt Wyttensbachii commenta ad Plut. de Aud. Poet. p. 235. ζάω ζέω ζίω ζώω ζύω etc.

2) Parilitatis causa plerumque activam formam posui.

3) Virg. Aen. IX. 326. *toto proflabat pectore somnum; ὑπνον βαρὺν ξυφυσῶντες* Theocr. XXIV. 46. *mollem spirare quietem* Propert. I. 3. 7. quod a somno ad somnia transtulit Sophocles ήδύπνοια δνείρατα El. 480. Hesychius *Εὐαδῆς εὔπνοις, Περιαδεῖς περίπνοοι* v. Parall. 156.

4) Ex Hesychii glossa Ἀσας βλάψας ἔβλαψας Σοφοκλῆς, non satis liquet poetam aoristo ἄσα conveniens praesens ἄω posuisse.

ordiuntur, primum est *βάω*, cuius superant modi obliqui: *βᾶτε*, quod Matthiae falso doricum facit, προβάοντε ut in antiquis libris II. XII. 277. scriptum fuit, προβᾶντες et infinitus de quo ambigit EM. 187, 43. τὸ βᾶν, εἰ μὲν ἐκ τοῦ βῆναι ἢ βᾶναι, συγκοπή⁵) ἐστιν. Εἰ δὲ τὸ θέμα ἐστὶ βῶ, τὸ ἀπαρέμφατόν ἐστι βᾶν. Indicativus reduplicationem accepit βιβῶ. Secundum est γράω τὸ ἐσθίω, unde ἔγραε, πολύγραος et alia. Suspectum vero θάειν κακονοργεῖν Hes. quod per diphthongum scribit Eustathius p. 70, 38. δηλῶ (δηλέομαι) παρὰ τὸ δαίω. Λειδάεσθαι quosdam praesens reduplicatum putasse ut γεγάονται adnotavi ad Buttm. 38. Λρῶ τέσσαρα σημαίνει, τὸ κρατῶ, ἐξ οὗ δράκτυλος καὶ δακτύλος, τὸ ὑπηρετῶ, ἐξ οὗ δραπέτης, τὸ βλέπω, ἐξ οὗ ὑπόδρα, τὸ πράττω EM. 285, 38. Horum primum nihil aliud est quam thema verbi δράσσομαι ab usu repudiatum. Λρῶ τὸ ὑπηρετῶ idem est quod δρῶ τὸ πράττω, nam δραστῆρες ὑπηρέται Hes. δραπέτης vero neque hinc derivatum est nec unde Apollonius sumit de Adv. 549. τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ δρῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν καὶ τὸ δραπέτης ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας, uterque novitium usum sequuti quo δραπέτης dicitur pro ministro, sed ab homonymo δρῶ, cuius memoria penitus abolevisset nisi hinc profecta essent δρασκάζω, ἀποδιδράσκω et quod Atticistae repudiant ἀποδρῶ v. ad Buttm. 125. Ad verbum δρᾶν τὸ βλέπειν infra recurram C. III. §. 2. Sequitur ζάω, de quo dicere supervacaneum duco, et θάω significatione dupli: Θάοντα θεωροῦντα Hes. et θάω τὸ θηλάζω καὶ ἀμέλιγω Schol. Od. IV. 89. sed hujus modo infinitivos novimus θῆσαι θρέψαι θηλάσαι Hes. ⁶) et homericum θῆσθαι, quanquam hoc Athenaeus IX. 396. ad

οἱ δο-
τρική

5) Apocope significat. Sic et EM. 321, 38. et Choerobosc. Epim. in Psalm. T. III. 124. αἱ συγκοπαὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσοντι, δῶμα δῶ. Schol. Od. V. 537. ποιή δύναται ἀπὸ συγκοπῆς εἶναι (pro πότησις). Schol. II. II. 443. τὸ κάρη κατὰ συγκοπήν ἐστιν ἐκ τοῦ κάρηνα. Βᾶν pro βῆναι valde dubito num quis dixerit nisi per jocum ut πῖν, quo Buttmannus mendosum φῦν in Parmenidis versu defendere conatur. Id jam removit Karstenus ad v. 64. Βρῦν est vox nutricularum et infantium. Πῶ cum Meinekio Anall. 131. huc referri nolim.

6) Forsitan θήσαι scripserit optativum aoristi.

Θέω refert διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τὰς θηλὰς εἰς τὰ στόματα
 τὰ βρέφη, vel potius quia lactentes uberibus adhibentur; quod
 si praeferimus illa nutriendi et sugendi significatio secun-
 daria est, proprie autem θῆσαι dicitur τὸ μαστῷ προσαρ-
 μόσαι τέκνα Eur. Ion. 162. Ἐθῆσεν ἐθήτευσεν et Θήσατο
 ἐδούλευσεν Hes. clarum est eandem habere originem cum no-
 mine θῆς, cuius rationem explicare studui in Parall. p. 47. —
 Θλάω perduravit, sed de θράω nihil superest praeter aori-
 stum θρήσασθαι in Philetae versibus et nomen θρᾶνος παρὰ
 τὸ θρῆσαι δὲ ἔστι καθῆσθαι Schol. Arist. Plut. 545. Eust.
 1400, 24. Trium insequentium κάω, κλάω, κνάω, exempla
 nota sunt. Κρῶσι βοῶσι Theognostus affert, unde derivatum
 est κράζω et compositum Ἀκρῆς ἄφωνος Hes. id quod
 ἀκραγῆς significat.⁷⁾ Aliud est κράω τὸ κεράννυμι, quod
 non extat nisi auctum κιγκρῶ ἐγκινρῶ. Perfecti ἔκτανα si-
 mile praesens offert Hesychius Κτᾶν κτᾶναι φονεύειν sed
 oblato uti vereor, nam κτᾶν vitiatum, κτᾶναι non inter-
 pretandi causa appositum sed germana scriptura videtur a
 κταίνω, unde κτάντης et ἔκταγνα. Κτάομαι commune om-
 nibus, Doriensium vero proprium est λάω τὸ θέλω. Home-
 ricis λάε et λάων alii videndi significationem tribuunt, quam
 consonum λεύσσω habet, alii vociferandi,⁸⁾ unde λάλη et
 λάλος derivata esse ut a φάω φαλός lucidus, nonnulli τὴν
 τοῦ λαβεῖν ἡ ἀπολαύειν vel ἀπολαυστικῶς ἔχειν ut Helladius
 Photii p. 868. et haec triplex potestas apparet etiam in con-
 cretis λαίω τὸ βλέπω Theognost. 9, 13. Λαίειν φθέγγε-
 σθαι Hes. et in tertio his certiore λιλαίεσθαι cupere. Pro
 μῶ, quod EM. ex Epicharmo affert, Ahrensius Dial. Dor. 448.
 suspicatur μῶται scribendum esse in forma media, cuius
 exempla pervulgata sunt v. §. 7. activae, quae in perfecto
 μέματε residet, reduplicatio accessit μαιμῶ. — Pro Μναζ

7) Plena vox erat ἀκραής ut ab ἄω ἀλιαής, δυσαής, et a similibus
 ἀειναής, ἀκροφαής, περιφαής, ἀχραής, ζαχραής Hes. quod plerumque
 ζαχρηής scribitur, a κεράω αὐτορρηής et εὐκραής. Hujus alpha neces-
 sario longum est ex syncope ut Αικραής δικέφαλος, ceterorum non-
 nulla breve habent.

8) Λαίμεναι φθέγγεσθαι Hes. et cum φιλήμεναι conferri potest
 et cum τιθήμεναι.

μνηστεύεται Hes. cuius accentus vitium arguit, corrigitur μνάρι μνηστεύεις ex Od. XVI. 431. sed Μνῶ μνήσκω Photius et Suidas⁹⁾ quanquam ne hoc quidem primitivum est sed μάω. Quomodo enim recordari non solum pro meminisse dicitur sed etiam pro cogitare, sic graeca verba notiones recordandi, appetendi, ambiendi inter se communicant: ἐμρώντο φόβοιο Hom. φυγῆς ἐπεμαλέτο Timo Sexti c. Phys. I. 57, 565. μήστωρε φόβοιο Hom. ὁ τῶν μηχανημάτων μνήστωρ Anonymous Suidae s. h. v. id est ἐπιστήμων, ut ille ait, vel ἐπιστάτης sive ἐπιμελητής, cui synonymon est μνήμων, ut omittam propria Ὑπερμήστρα et Ὑπερμνήστρα v. Verheyk. ad Anton. Lib. c. XVII. — Ab usitato νάω derivatum est ναέτωρ πολύδρονς Hes. et alia. Bibreve νάε pro ναῖ substituebat Zenodotus II. XIII. 172. sed cognoscitur modo ex derivatis: τοῦ νάσθη τὸ θέμα νάω ἐξ οὗ καὶ ναέτης Eust. 971, 50. et indidem Νατῆρες ὑπηρέται Hes. id est οἰκέται ut a βάω βατήρ, et femininum Ναίτειρα οἰκοδέσποινα domnaedia ut a δαίτης λαγοδαίτης.¹⁰⁾ Πάω, unde nonnulli Panis nomen ductum putant id est pastoris v. Parall. 138. fundamentum est duorum verborum, quae prosodia distinguuntur, πάσσασθαι τὸ ἐσθίειν, cui affine est pappare, et πάσσασθαι possidere unde πάμα, πᾶσις, παμπησία παρὰ τὸ πῶ τὸ πτῶμα Sch. Aesch. Sept. 802. cf. Parall. 428. ut et alia verba pascendi βόσκω, τρέφω, φέρω non raro significationem possidendi accipiunt. Πτάω sive πταίω, unde παπταίνω repetunt Sch. II. IV. 200. ita extabuit ut aegre agnoscatur in

9) Hic repugnantia loquitur τὸ μνῶ οὐκ ἔστι περισπώμενον· οὐδὲ γὰρ ἔχει ἐντείαιν· ἀλλ ἐπεὶ μονοσύλλαβον ἔστιν, ἐξ ἀνόγκης περισπᾶται, sed delendum est οὐκ. Μνάω est τὸ ἐντείαις, μνῶ affectum. Arcadius p. 164. τὸ βοάω βαρύνεται καὶ τάλλα ὡς ἐντείαιαι τῶν περισπωμένων et p. 165. αἱ ἐντείαιαι τῶν περισπωμένων βαρύνονται χρυσών etc. Suidas istud μνῶ fortasse ex epimerismis sumsit sed Photium alicubi legisse oportet.

10) Similius equidem non novi ac si quis ναέτειρα suaserit, non dissuadeam. Νάερη δέσποινα aeolicum videtur pro νάειρα idque a νάω propagatum paragoge bisyllaba ut Δάειρα δάήμων ἔμπειρος, nisi haec est nominis proprii interpretatio, cui simile Νάειρα v. Prolegg. 263. et Ιλάειρα Parall. 211.

laconico Ἰμπάταον ἔμβλεψον Hes. hoc est ἔμπτασον, quod ne ad πτετῶ, ut interpretes, referamus prohibet alia glossa Ἰγκατάταον ἔγκατάβλεψον. Hinc igitur emergit duplex scriptura πάω et πτάω, utraque tenuem sortita pro aspirata φάω ut φανός et πανός, altera aucta epenthesi dentalis, cuius exempla infra ponam; cum πάω (φάω) forsitan cognatum sit ἔμπατος id est scius ἔμπειρος et ἔμπατέσθαι respectum habere, ἔμπαστήρ testis oculatus; namque testes praecipue vocantur ἴστορες, ἴδνιοι, γνῶσται, cognitores, unde colligi potest ἔμπαστήρ proprio spectatorem et animadversorem significare.¹¹⁾ A πτάω profectum est παπταίνω et auctius παπταλάω, a φάω (unde φάει oculi, φάγκες ὀφθαλμοί Hes.) synonymon παμφαλάω, quod quum Schol. Apoll. II. 127. sic interpretatur μετὰ πτοιήσεως βλέπειν, ut Schol. II. XIV. 101. ἀποπαπτανέοντι explicat περιβλέψοντι καὶ πτοηθήσονται, ad primitivum πτάω (πτήσσω, πτοιά) referre videtur, cui affine est πταώτης πατεπτηχώς Hes. ut a πάομαι πάτορες πτήτορες Phot. πηός δ ἐπικτητὸς συγγενῆς Schol. II. III. 163. et laconicum Παώτης συγγενῆς οἰκεῖος Hes. Ceterorum pars maxima demonstrationem non desiderat. Sed verbi σάω, unde Schol. Hes. Scut. v. 3. et EM. σόω conversum dicunt, certum exemplum non suppetit. Ανάστα γίνεται ἀπὸ τοῦ στῶ EM. cui syllaba accessit ἴστῶ. Τάω huc inserendum videbatur propter imperativum τῇ ἀπὸ θέματος τοῦ τῶ Sch. Od. VIII. 447. quod Blomfiel-
dius ad Callim. p. 399. Grammaticis remittit τῇ scribendum ratus. Propius suspicioni est alterum τάω, quod illi ex σάω (σήθω) conversum volunt ut nomen τηλία ex σηλία, ἀλενδότησις ex ἀλενδόσησις. Τμάω in hunc numerum retuli ob solum participium Τμώμενος τεμνόμενος Suid. Τράω non legitur nisi reduplicatum; Τεθράσθαι ὠχεῦσθαι Hes. positum videtur pro τετρῆσθαι eo intellectu quo Aeschylus dixit ἐρῆ μὲν ἀγνὸς οὐρανὸς τρῶσθαι χθόνα et poetae ludicri τρυπᾶν Romanique deam quandam conjugalem nuncuparunt Pertundam. Duo sunt verba quae iisdem literis actiones diversas

11) Μάρτυς ὁ μάρτιψας καὶ εἰδῶς τὸ ἀληθές EM. quod non defendam.

declarant, unum obliteratum φάσαι τὸ φονεῦσαι Phot. s. *Πρόσφατος*, cuius est aoristus reduplicatus *Παφών κτείνας* Hes. ut ab ἀπαφάω ἀπαφών, et perfectum πέφαται, alterum φάω οὖ εύρηται παρατατικὸς ἐν χρήσει Eust. 1728, 7. hoc est homericum φάε cum modis obliquis προφάγησι Maxim. v. 22. φῶτα λάμποντα Hes. φάουσα Arat.¹²⁾ quae significatio clarendi et clarandi verbo φαίνω insignita est, altera vero declarandi transiit in φάσκω et φημί¹³⁾ sed in Odyss. VI. 200. perdiu φᾶσθε obtinuit pro φάσθε, quod Tyrannio reposuit, hodieque φᾶσθαι pro φάσθαι legitur Apollon. III. 384. προφᾶσθαι ap. Hesych. Ejusdem verbi φάω aoristus est Πέφη ἐφάνη, similis illis qui a nostris syncopati vocantur, ἔβη, ἔσβη, ἔσκλη, et, si veterum vestigia preimus, a simili praesenti φῆμι ducendus. A communi θλῖψι non diversum videtur φλᾶψι, sive obscoenum intellectum habet ut ap. Lucianum ἀναφλᾶψι καὶ βλιμάζειν id est θλίψειν depdere, sive pro conviciari dicitur κακοῖς πᾶσιν ἡμᾶς φλᾶψιν h. e. conterunt ut ἀράσσειν κακοῖς et alia verba tundendi v. ad Aj. v. 724. ipsumque θραίειν i. q. θραύειν ab Hesychio exponitur λοιδορεῖν. Sed quae idem offert Αποφλάσαι δογχάσαι, Φλασμός τῦφος, Φλασμένος τετυφωμένος, declinata sunt a verbo onomatopoetico φλάζω, quo derelicto Graeci retinuerunt παφλάζω et παφλάσματα ἀλαζόνες λόγοι Phryn. App. 60. Trisyllaba cognovimus duo, ἔάω et ἰάομαι, nisi haec quoque paragogis adnumerare praestat, illud quidem ab ἔω (Ἴημι) missum facio, sino, hoc a themate unde ἰαίνω ut βιάομαι a βίᾳ.

§. 2. Bisyllaborum multa statim ab initio iota recuperent γαίω, δαίω, μαίουμαι, ναίω, παίω, πταίω, δαιώ,

12) Factitivum φάω nonnulli intulerunt II. VI. 322. τόξα φόων id est φαιδρύνων pro τόξ ἀφόων, et cum hoc Eustathius 1782, 20 confert φῶς φόως.

13) Πέφαται pro πέφανται scriptum est in parodia Theognidis Philostr. Soph. I. 5, 486. Φήματα Hesychius dupliciter interpretatur δήματα et φέσματα. Πρόφατος Pind. Ol. VIII. 21. nonnulli pro πρόφαντος acceperunt; ἀπόφατος modo ἀποφάνητον et ἀπροφάσιστον significat, modo ἀποφόριτον. Περὶ ὧν ἦδη πέφανται Hippocr. de Cord. p. 491. T. I. pro ἀποπέφανται incertum an pro πέφαται, εἴρηται.

quorum nonnulla tempora obliqua mutuantur a prima specie velut *Μᾶσσαι* (*μάσσαι*) *ζητῆσαι* Hes. Id enim non ad *μάσσω* pertinet sed ad *μάώ* (*μαίομαι*) cuius futurum Aristarchus posuit II IX. 394. γνναῖκά γε *μάσσεται* hoc est *ζητήσει*, quam significationem habent derivata *ματεῖν*, *ματεύειν* sive *μαστεύειν*. Nec aliunde natus est aoristus *μάσσασθαι*, quem Schol. Od. XI. 591. interpretatur ἐφάψασθαι, nam ad ea, quae quaerimus, manum protendimus ut contingamus, et activum *μάσσαι* τὸ δῆσαι¹⁴⁾ φασὶν Αἰολεῖς Steph. s. *Μασσαλία*, eandemque significationem obtinet ἄψαι, ἀμματίσαι.¹⁵⁾ Ex quatuor illis, quibus diphthongus ita infixa est ut nunquam statione cedat, unum πταίω EM. 694, 5. a πέτω (πίπτω) repetit, euidem ex πταίω ortum putabam Proll. 88. unde compositum ἐμπταίειν non solum illidere sed etiam offendere, impingere significat mutaturque interdum cum ἐμπταίειν ut συμπταίειν cum συμπταίειν. *Παίειν* ipsum nihil ante se habet, nec sequar Elmsleji sententiam ad Acharn. 835. πταίειν μάζαν cognatum esse verbo πάσσασθαι, sed potius id quod Schol. alio loco adnotavit v. 686. πταίειν λέγοντι τὸ πᾶν δύοιν συντόνως ποιεῖν¹⁶⁾ illique conferam Hesychii glossas Ἐργονεν ἡσθιεν, Λακέμεναι φαγέσθαι (post λακόπλοντος) et latinum cibicida. Ab his, quae absolvi, verbis, καίω et κλαίω hanc dissimilitudinem habent, quod Attici pro diphthongo substituerunt alpha longum; nam primitiorum vocalem brevem fuisse indicium qualecumque praebent aoristi ἔκλαε, ἔκάη, et futura κανσω, κλαύσομαι. Duo sunt verba in eodem genere dicendi dupliciter figurata; nam κνάω dicitur et κναίω, sed hoc rarum inventu extra synthesin ἀποκναίω, διακναίω, eaque non tam propriam radendi quam

14) Hinc fortasse μάργας ὁ δεσμός interposito rho ut a ματομαι appeto μάργος insane cupidus, et μανδέκης δεσμός χόρτου Prolegg. 313. hoc est merges.

15) Μαματίδες ἀναδενδράδες Hes. Άμαμαξίς ἡ ἀναδενδράς παρὰ τὸ ἀμμάξαι (hoc est ἀμματίσαι) ἀναδεσμοῦνται γάρ EM. ab ἀμμα unde ἀμμάξαι et ἀμμάξαι h. e. suspendere, strangulare.

16) *Παιέν* ἐκ τοῦ πτάω τὸ θεοπεύνω Schol. Arist. Plut. 636. Eust. 1275, 1. a plagoso quodam Iudi magistro excogitatum videtur verbum vim medicam salubriter experto.

obtundendi et incommodandi significationem habent; tum *νάω* et *ναίω νήχομαι* Hes. quibus fluendi et natandi significatio contextitur ut *νήχετο αἷματι γαῖα* et *νδατι νᾶς* v. ad Buttm. 249. ut Latini quoque dicunt *arva natant annibus* pro manant. De hoc autem disputatur utrum alpha natura anceps habeat an, ubi syllaba longa opus sit, *ναίω* scribi oporteat v. Schol. Od. IX. 222. et ad Apoll. I. 1146. neque id dirimitur obscura Eustathii adnotatione p. 1625, 53. *τὸ νάω καὶ Ἡρακλείδην συστέλλει τὸ αῖ* etc. Hic autem in Homeri loco pro *νᾶον*, quod omnes usque ad Wolfium ediderunt, *ναῖον* probasse videtur ideo quod *νάω* alpha breve habere putaret ad exemplum ceterorum hujus conjugationis verborum *ἄει*, *λάει*, *φάει*, *ἔγραει*, *ἔχραει*. Ac si verbi *ἄάω* primitivum ponimus *ἄω*, nescio an huic quoque alpha tribuendum sit breve ob eam causam quod nomen *ἄτη* interdum iambi mensuram habet et quia verbum *ἄτεῖν* similiter conformatum est ut *βατεῖν* betere, *δατεῖν*, *φθατεῖν*, *χατεῖν*, quae omnia a brachysyllabis derivata sunt. Hyperdissyllabum unum est idque reduplicatum *λιλαίομαι*.

Verborum in *ανω* desinentium simplicissimum est *αῖω*, cuius multiplices significationes ab uno fonte manant *ἄω* halo; primum clamandi, cui apta sunt *Ἄβα ἡ βοή*, *Ἄβώρ φωνή* et longius deducta *ἄελλαι φωναι παρὰ Σοφοκλεῖ ΕΜ.* *ανδή* et *ἄυτή*. Secundum est *αῖω* dormio Nicand. quod Eustathius litera aeolica auctum dicit; tertium *αῖω* *ἐναύω* inflammo hoc est ignem sufflo, quas significationes flandi et inflammandi complectitur *πορήθω*, nec diversum *αῖω* sive *αῖω*¹⁷⁾ sicco; nam ventus quae afflat siccatur. Hinc pendet *ἄυτη* et *ἄτμος*, ab incendendi autem verbo ducta sunt *πύραυνος* et *βαῦνος*, quod quasi *παρετυμολογεῖ* Eratosthenes *μέσον ἐξαύσατο βαῦνον*, ab *αῖω* dormio fortasse *συόβαννοι* et *συοβαύβαλοι* *συῶν κοιμητήρια*. Eustathius 1547, 57. *αῖειν κυρίως τὸ καίειν* καὶ τὸ *διπτῆσαι* *ἐξαῦσαι* λέγουσι. *Πλάτων* ἐν *Ἐορ-*

17) Sch. Od. I. 272. *αῖω τὸ φλογίζω ψιλοῦται*, *αῖω δὲ ἔηραίνω* *δασύνεται*. Sed Sch. A. ad II XI. 461. *αῖειν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ψιλῶς*, *ἐπὶ δὲ τοῦ ἔηραίνειν* *δασύνεται*. *ἴστι γάρ σύνθετον*, scilicet ex alpha privativo et *ῦω* humecto!

ταῖς (Meinek. T. III. 628.) δὸς τὸν ἐγκέφαλον ἔξαύσας
καταπίνει. Καὶ Ἀλκμάν τὴν μοῦσαν καταύσεις ἀντὶ¹⁸⁾
τοῦ ἀφανίσεις. Καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἀψασθαι αὖσαι λέγεται
κατὰ τὸν παλαιόν, cui adstipulatur Anecd. Bekk. 464.
ἀῦσαι βοηθῆσαι (scr. βοῆσαι) καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἀψασθαι.
 Sed hae satiandi et tangendi significationes aliis assignatae
 sunt verbis ἄσαι et ἀψασθαι, quae ab αὖσαι longius dissi-
 dent. Syntheton vero ἔξαύσας quum manifesto positum sit
 pro ἔξελών, quumque καταύσεις cum καθαιρήσεις congruat,
 προσαῦσαι cum προσάραι, utrumque retuli ad simplex αὖω
 ab homophono, quod sicco, clamo, dormio significat, longe
 discretum viciniusque verbis αἵρεται et αἵρεται v. ad Aj.
 p. 358. ¹⁸⁾ — *Γλαύω* pro γλαύσσω dictum esse uno illo EM.
 loco parum comprobatur, quare quod in cod. Hesychii post
 Ἐνεγκοῦσσαν legitur ἐνεγλαυκώς, in Thes. minus recte ad ἐγ-
 γλαύω refertur. Una comprehendam sex verba vulgaris notae:
 ἀπολαύω ex iisdem radicibus natum quibus λαβεῖν et λά-
 βεσθαι, θραύω ἀπὸ τοῦ θλῶ EM. 380, 20. cuius vocalis
 simplex inhaeret nominibus θράσις ή θραῦσις Hes. θραυμός
 fragor, θραυμβός καπνούς id est fragilis, aridus ¹⁹⁾ sed θράω
 ipsum, quod Macrobius ponit de Verb. 723. non legitur; tum
 ψαύω, χραύω, χραύω, quae tramite aperto a ψάω, κνάω,
 χράω progressa sunt, sextumque παύω ab inusitato πάω,
 cuius memoriam refricat aoristus novitius ἐπάλην Anecd. Bekk.
 1324, b. et laconicum Ἀμπάζονται ἀμπαύονται Hes. Quod
 vero in EM. assertur δαύω τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδη μη-
 φίων δεδανμένων (Schneidewin. p. 125.) hoc exemplo non
 magis approbatum est quam καύω consequitur ex perfecto

18) Cum Sophocleo illo πρὸν πνοὴν θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ, si quis contulerit Apollinar. Ps. XC. 24. μήποτε σὸν πόδα λαῖς καθάψῃς, non dubium habebit hujusmodi locis Grammaticos inductos esse ut αὖσαι et ἀψασθαι synonyma dicent.

19) *Καπνούς* et εὐθραυβής a scriptoribus saepe copulata sunt. Ab eodem θραύω profectum est θραυδόν ὁγανον θραυόμενον Hes. ubi τραγανόν scribendum id est cartilaginosum v. Prolegg. 182. His quae de καπνούς scripsi p. 273. adde Arcad. 72, 4. τὰ εἰς υρος, πάρσυρος, δέπνυρος etc. ubi πάσσυρος reponendum, cuius adverbium est πασσύ-
 ρως, et διάπνυρος.

κέκανμαι. Hesychius et Photius exhibent Ναύειν ὁεῖν ἵκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἥσαν (οἱ ἵκετεύοντες) et Ναύει λίσσεται. Illam fluendi significationem obtinuit νάειν, alterius indicium fortasse eruat aliquis ex Hesychii loco Ναυστῆρες οἱ οἰκέται, pro hoc scribens ἵκέται. Sed quum ναῦλον vocetur τὸ ἐνοικητήριον Poll. consentaneum videtur ναυστῆρας dictos esse τοὺς ἐνναέτας hoc est domesticos et familiares, quo nomine comprehenduntur οἱ οἰκέται servi v. §. I. Idem qui caetera largitur Φαύειν ποιεῖν hoc est, puto, φανερὸν ποιεῖν. Eustathius 1728, 7. ἐκ τοῦ φάω πλεονασμῷ τοῦ ἦ φαύω αἰολικῶς, cuius aoristum ἔφανσε Helladius p. 868. adnotavit nescio unde suntum; in Eur. Rhes. 312. pro ἔξωστης Ἀρης ἔφανσε λαΐφη, nisi praestaret codicum scriptura ἔθρανσε, saltem mutato accentu scribi deberet ἔφαῦσε eo intellectu quo Homerus dixit ἐν δῳ ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἴστιον conjunctis flandi et inflammandi notionibus. Αιαφαύειν et φαῦσις recepit sermo vulgaris, sed futurum ἐπιφαύσει in N. T. et ἡμίφανστος praesens usitatum habent φαύσιω. Trisyllabum unum est ἴαύειν, pro quo Sappho δαύειν, Nicander αὔειν dixit.

§. 3. Secundae classis haec sunt: ἔω, ἔω, βδέω, δέω, ζέω, θέω, θρέω, κέω, κλέω, νέω, ξέω, πλέω, πνέω, πρέω, ρέω, τρέω, φλέω, φρέω, χέω. Verbo substantivo prima positio deest, ἀλλ ἔξ ὑπομνήσεως εἴπομεν τοῦ δευτέρου ἀορίστου²⁰⁾ καὶ τοῦ ἔω ὑποτακτικοῦ Epim. Cram. I. 132, 18. eademque appetet in ἔον eram, ἔόντες etc. Verbi aspirati, quod in ἔμαι transiit, formam nativam regenerant modi transversi καθοίμην, κάθον Cram. II. 381. quodque huic connexum est ἔημι, futurum ἔσω, ἀνέσω, sumsit ab ἔω, sed praesens ἀνέονται addubitatur. Ex uno Hesychio notum est Βλεῖ βλίσσει ἀμέλγει (post Βλεφαρίδες) et Καταβλέει καταπίνει, quo verbo etiam Καταβλέθει exponitur, utrumque autem Hemsterhūsius pro καταβάλλει accepit. Id qui conveniat non intelligo, sed a βλέω (βλίω βλίττω) derivatum arbitror

20) Participium ἔών aut ἀλόγως acui dicunt p. 163. aut non praesentis esse sed aoristi ἦν p. 150. et 151. idemque de ἴών decernunt.

hirudinis ²¹) sive sanguisugae nomen *Βλέτνις* ή βδέλλα Hes. nam βδάλλειν et βλίττειν synonyma sunt ²²) et ut ἔτνις ἀπό τοῦ ἕω Didym. ad Hes. Scut. 314. et κλιτής a κλίω (κλίνω) sic a βλέω derivari potuit βλέτνις sive βλετνίς. — Δέω τέσσαρα σημαίνει, τὸ δεσμεύω, τὸ φροσύματι ἐξ οὗ δέος, τὸ πρέπω ἐξ οὗ δεῖ πρέπει, τὸ ἴκετεύω EM. 350, 39. sed pro secundo receptum est δίω δείδω. Idem: Θῶ σημαίνει τὸ τίθημι, τὸ τρέχω καὶ τὸ βλέπω ²³Ἐργα Θέον, cuius exempli auctor incognitus sed subscriptor est Hesychius Καταθέόιτο βλέποι, post quod uno interposito articulo καταθεῷτο legitur suo utrumque loco. Prima significatio probatur verbis homericis προθέοντοι et τιθεῖ, secunda probationis non indiget. Θρέομαι poetis reservatum et huic uni tempori adstrictum est succedente in vicem derivato θροέω. Verbo κέω, e quo κεῖμαι per ambages deducitur, Apollonius usus est de Adv. 553. adversus eos disputans qui ἀκέων participium esse statuerent verbi ἀκέω — ἀλλ' ἀσύστατον τὸ ὅγμα. βαρυνόμενα γὰρ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε παρεδρευόμενα, δισύλλαβα μέντοι ὁέω, κέω. Sed dubito an is, quum usitata sub manum essent, πνέω vel quidvis potius quam κέω posuerit, cuius participium modo κέων apud Homerum invenitur et imperativus Κάκη κάθευδε Λάκωνες Hes. id est κατάκεε ut Vossius perspexit; saepius vero κείω legitur et κακκείω ²³) cum aoristo Κεῖτε τέθνηκε, Κεῖται τὸ κοιμθῆναι Hes. s. Ὁρεσκάροις. Medium κέομαι familiare est scriptoribus ionicis, nec alienum sermoni epico. Alio per-

21) Ut a testu testudo, sic hoc fortasse ab εἴαρ quasi εἰαροπῶτις.

22) Nic. Al. 506. βδέλλαι ἀμελγόμεναι χροὸς αἷμα Schol. ἀντὶ τοῦ πιέζονται id est φλίβουσαι sive βλίττουσαι. Et ἀμέλγειν non solum de lacte dicitur sed etiam de melle κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας id est βλίσας Anth. VI. 329.

23) Κείω μέλλοντα οὐκ ἔχει ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, διὸ χρᾶται τῷ ἔνεστάτι ἀντὶ τοῦ μέλλοντος Schol. Od. III. 396. Cetera similia dicit ea quae iota invecticium habent ut πνέω, κλείω (celebro) cuius futurum quidem est κλήσω, non κλείσω ut in codd. Apoll. Arg. III. 993. legitur, sed verbale κλειτός ut φειτός v. Parall. p. 350. Ὑπνον κακέσοντες Apollinaris Ps. LXXV. 9. praesentis loco usurpavit.

tinet participium Od. XIV. 425. *κόψε σχίζη δρυὸς ἦν λίπε κείων*, quod nonnulli veterum *καίων* interpretati sunt, alii rectius *σχίζων*, eademque dubitatio de *κεάζω* fuit, quod utriusque connexum est, Od. XV. 322. *πῦρ ηῆσαι διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι*, ubi Schol. *καῦσαι ἢ σχίσαι*²⁴⁾ nec minus de *εὐκέατος* V. 60. utrum *εὐσχιστον* significet an *εὐκαυστον*, quo effugitur prothysteri species. Praefero tamen prius, quia in lignis scindendis plus operis et artificii est quam in incendendis ipsumque thema cognosci arbitror ex nomine *κέδματα* hoc est rupturae sive *κέασματα* v. Corais ad Hippocr. p. 345. tum etiam ex *κέαρον* Prolegg. 280. *χίδρον* et *χέδροψ* ibid. 291. compositisque *εὐκέανος* et *ἰθυκτέανος* ib. 180. quod litteram tau recepit ut *κτείς*²⁵⁾ *κτηδών* et *κτιδών*. Alterum *κέω* incendo, adoleo, a quo Grammatici aoristum *κεῖαι* sive *κῆαι* derivatum putant, nomenque *θυοκόσος* δ τὰ θύη *κέων* Eust. 1905, 27. et *πυρκόσος*, argutuli quidam impertiverunt Homero II. XXIV. 168. *πολλοὶ γὰρ κέατο ψυχὰς δλέσαντες* Schol. BL. *τινὲς ἀντὶ τοῦ κεκαμένοι ἥσαν*, ubi non *κεκεασμένοι*, ut Bekkerus, sed *κεκαυμένοι* scribendum, *κέατο* autem ex illorum opinione pro *ἐκέκειτο* accipendum a verbo *κείω* (*καίω*) *κέκειμαι* ut *κεκλίαται* a *κλείω* declinatum putant. — *Κλέομαι* saepius legitur; *κλέω*, de quo dubitabat Matthiae ad Alcest. 461. apud Hesychium, *ἐκλεον* in Apoll. Arg. v. ad Buttm. 221. et pro *Κικλαίει καλεῖ*, quod ille post *Κίκων* posuit, scribendum videtur *κικλεῖ* reduplicatione auctum ut *κικρᾶν*, *κικρᾶν*. Verbi *κρῶ*, ἀφ' οὗ *κρείων* καὶ *εὐρυκρείων* Eust. 1603, 10. formam primigeniam refert participium *θεμισηρέων* Pind. *Νέω* constat habere quatuor significaciones nandi, nendi, cumulandi, eundi et totidem formas vicarias

24) Hesychius *Κεάσαι σχίσαι καῦσαι*. Facilis est Trilleri correctio *κλάσαι*, sed ex ante dictis patet *καῦσαι* retineri posse. *Χεῖρες κεάσσασ* pro *σχίσας*, ἀποταμών Apollonius usurpavit III. 378. *Εὐηλον δρῦν* in Iouis versu dubium fuit utrum *εὐκαυστον* an *εὐσχιστον* significet Phot.

25) *Οἱ μέσοι ὁδόντες καλοῦνται καὶ κτένες, ὅτι διαιροῦσι τὴν τροφήν* Poll. II. 91.

νήκω, νήθω²⁶⁾ νηέω²⁷⁾ νίσσομαι v. ad Buttm. 249. unde derivatum νόστος iter epsilon primitivi repraesentat. Simplicis πλέω (πλήθω) memoria impressa est adjectivo πλέος plenus et prisco plentur Fest. Hinc compositum ἐμπιλείονσα πόσις οὖντις i. q. πλήρης seu πολλή Nic. Al. 626. sed πιμπλεῦσα Hes. Th. 880. similius est dorici γελεῦσα ab ionico πιμπλέω, unde compositum ἐμπιπλέω aliquoties apud Herodotum et Hippocratem pro ἐμπιπλάω, quod et numero exemplorum et auctoritate codicum superat v. Buttm. 274. et Dissert. XI. §. I. Pro ἐπρεσε Hesiodi codd. praebent ἐπρεε, cui convenit substantivum ποηδῶν ut κλέω κληδῶν. Verbi δέω fluo simile δέω dico (ἔρω) modo ex derivatis cognoscitur Ρήσαντο ἐψηφίσαντο Hes. Ρησούμενον λεγόμενον Phot. εἰρημένος ἐν τοῦ δῶ δήσω Eust. 1570, 27. δήτρα et reor, ratio λόγος. — Φθεῖ θνήσκει Hes. extra seriem positum ideoque suspectius est; Φθήσονται φθαρήσονται facilem correctionem habet φθίσονται, tertium Φθείης φθαρείης, nisi ille subjunctivum φθίης in Homeri loco interpretatus est operativo, ad ἐφθην referri oportet ut βλείης ad ἐβλην et eodem Συμφθείς συντριβείς ut βλείς, nam συμψηθείς, quod Albertius optat, vulgato nimis discrepat. Quod restat, nominibus φθόη et φθόνος non necesse est subdere verbum φθέω, nam omicron non semper ex epsilo nasci documento sunt ζόη, ονόη, χλόη, χρόα, θοίη, κνοῦς, χνοῦς. — Verborum, quae disserimus, nonnulla auctoritate poetica aut iota ad se receperunt,

26) Anecd. Cram. I. 290. τὸ παρ' Ἡσιόδῳ νεῦ ἐκ τοῦ νήθω συγκεκοπται· οὐ γάρ ἔστιν ἐν χρήσει τὸ νῶ. Plerique istorum singunt quae non sunt; hic in contrariam partem peccat.

27) Hujus primitivum duplicum habuisse videtur significationem, propriam cumulandi, congerendi, et translatam satiandi unde Νησόμεθα κορεσθησόμεθα Hes. νόστος ἡ τροφή, σπέρματα νόστιμα et πολύνοστα alibilia v. Schneider. ad Theophr. T. III. 683. Similiter διφέλλειν verrendi et exaggerandi, augendi significationes comprehendit. Schol. Od. XX. 149. κορήσατε σαρώσατε καὶ ἀντίρροσαν ὡς καὶ τὸ σάρον ὄφελμα καλεῖται οὐκ αὖσόν τι ἀλλὰ τούναντίον παραιρούμενον. Imo in utroque spectatur coacervatio et cumulatio; nam purgamenta in eundem acervum converruntur. Hinc Σαρμός σωρός et Σύρη πλήθος Hes. a conjugatis σαίρω σύρω.

ζείω, θείω, κλείω, χρείω, aut epsilon ut δεύομαι, aut vicissim utrumque, modo eadem significatione, χείω et χεύω, modo diversa Στείοντες ἵσταμενοι et Στεῦτο ἐβεβαιοῦτο, si Grammatici id recte ad στέω στεύω referunt v. ad Buttm. p. 6. Sed sunt etiam quae diphthongum in perpetuum obtinuerunt, κλείω, σείω, εῦω, γεύω, δεύω, λεύω, νεύω, σεύω, φλεύω. Λεισμένη δεισομένη Hes. pro διομένη possum videtur per antichronismum.

§. 4. Vocalem eta Herodianus *Mov. 43, 20* uni adstringit verbo et ei poetico: οὐδὲν εἰς ω βαρύτονον δισύλλαβον τῷ η παραλίγει ἀλλὰ μόνον τὸ δήω. Τὸ γὰρ ἐκήσυ (scr. ἐκησα οὐ) παντῶς ἐνεστῶτα τὸν κήω²⁸⁾ αἰτήσει ὡς ἀπαιτεῖ Φιλόξενος· ἡ δὲ τοιαύτη παράληξις ἡ περισπωμένη ἐστὶν ὡς τὸ θηῶ, νηῶ· εἰ δὲ βαρυνομένη, εἴη πάντως καὶ διαλέκτου ὡς τὸ πήω παρὰ Βοιωτοῖς καὶ παλήω, παρὸ Αἰολεῦσι τὸ ἀδικήω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλαίω (κλείω). De iota disserit Theognostus p. 146. τὰ διὰ τοῦ ιω δισύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ι γράφονται, ἵω δπερ καὶ περισπᾶται ἐξ οὗ καὶ ἵημι, μνίω τὸ ἐσθίω, τίω διφορεῖται περὶ τόνον οὐ περὶ γραφήν, λίω δ καὶ αὐτὸ διφορεῖται γεγονὸς ἀπὸ τοῦ λῶ λιῶ τὸ θέλω, πίω ἀφ' οὗ πίσω καὶ πιπίσκω, ψίω. Σημειωτέον τὸ εἴω τὸ πορεύομαι, ubi ne κλείω et σείω per negligentiam praetermissa videantur, canoni inserenda sunt verba quae in Epim. I. 401. II. 329. Etym. Gud. 529. leguntur μὴ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ι (ut σείω) μηδὲ ἀντιπαρακείμενον ἔχοντα τὸ ο (κλείω κλοιός) etc.²⁹⁾ Pro ἵω ille affert ἀνίεις II. V. 879. quod alii ἀνιεῖς

28) Blochius ἐκήσου retinens κηῶ corrigit; sed si quis ἐκηόμην dixit sicut ἐκησον olim apud Homerum legebatur, tamen ex secunda persona ἐκήσου non κηέω sequitur, unde ἐκησοῦ foret, sed κήω, quod nonnulli Grammaticorum haud improbant: κίω τὸ πορεύομαι, κείω τὸ κοιμῶμαι, κήω τὸ καίω EM. 515, 6. Cram. I. 241. Sic Wolfius II. VII. 408. scripsit κατακηέμεν sed Herodianus haud dubie sic ut nunc editum est κατακείμεν. Ejus verba τὸ γὰρ ἐκήσου etc. Dindorfius in Thes. Vol. IV. 1539. D. sic corrigit τὸ γὰρ ἐκήσου — δήω. Sed ad hunc locum, ubi de terminatione ηω agitur, non pertinet δηιόω δήω.

29) Omisi cautionem non necessariam μὴ παρὸ ἐνεστῶτα ἡ μελλοντα παρηγμένα, quo significantur θείω, βείω, βρωσείω.

vel ἀνίης scripserunt, et legerat haud dubie ἔντον apud Homerum et quae libri Herodotei magna constantia tacentur ἀπίει II. 96. ἔξιει II. 17. VI. 20. κατίει V. 16. μετίει II. 70. VII. 59. ³⁰⁾ ἀρίει Hippocr. de Sem. 375. δύει de Hum. 129. ἔξαντίει de Nat. Hom. 358. T. I. συνίει de Morb. II. 233. etc. Secundum varie scribitur apud Glossographos μίειν, μνίειν, καταμνίειν, μετίειν et μετίν, quibuscum μιστύλλειν connexum videtur et quae Eustathius 135, 12. huic apponit μικρόν, μεῖον, μιννός, nam comedendi et comminuendi notiones apte cohaerent. Λιω non invenitur nisi interpolatum λιπτω, sed ut a Grammaticis fictum putemus non facile permittunt Arcadii verba: τὰ εἰς ὡ καθαρὸν ἔχοντα τὸ ἐπετεμένον βαρύνεται, λιω, ψιω etc. et de hoc quoque fortasse nimis scrupulose judicat Eustathius 1071, 4. ψιάς ἀπὸ τοῦ ψιω ἀρρήτου θέματος, unde declinatum est Ψισαι ψωμίσαι ποτίσαι Phot. et ψισεται apud Lycophronem vocali longa quae in ψιζω brevis est cf. Meinck. Anall. p. 93. ψιλὸς παρὰ τὸ ψῶ, διθεν καὶ καταψίω EM. Λιω τὸ διώκω, quod additur in Gram. II. 329. fortasse praeteritum est quia διε aoristus esse putatur verbi δειω EM. 273, 8. Et τῶ quoque huc recipi poterat propter participium λιών et optativum τοιμαι etc. sed Προσίει προσεγγίζει Hes. fortasse in subjunctivos mutari oportet. Verum desunt plura; non solum βλίω, de quo EM. 201, 35. ita loquitur ut non fixisse videatur, ζιω τὸ ζητῶ EM. et μίσασθαι μιτώσασθαι Poll. VII. 31. Phot. sed etiam atticum πρίω, epicum κίω, praeterea χλίω quo Aeschylus utitur, nec aspernor quod in Nic. Al. 62. γέντα βοὸς περιφλιδόωντος ἀλοιφῆ duo codd. praebent περιφλίοντος ut χλίω dicitur et χλιδάω, αῖνω et αῖδάω. Praesens πίω non reperitur nisi in glossa ad Buttm. 276. ³¹⁾ allata sed πίομαι natura praesens videtur ut ἔδομαι et φάγομαι. Σίοντα

30) Alia attulit Schweighaueser ad I. 180. et syncopae nomine defendit, nam ut αἰτέο et φοβέαι sic etiam τει dici pro ἔξει. At nemo dixit ποιει pro ποιέει vel simile quid.

31) Herodiani locum, quem attigi p. 277. recte interpretatur Meinckius Com. II. 471. Num praesens πίομαι jure impugnet III. 315. dubito.

Anacreon usurpavit pro *σείοντα* metri causa ut videtur Bergkio Fr. XLVII. Trisyllaborum quae Arcadius et Theognostus proponunt, duo modo mentione digna sunt ἐσθίω et ἀῖω, illud ab ἐσθω, hoc ab ἀῖω propagatum significacione duplii, una halandi, quae in homericō φίλον ἄιον ἤτορ et in paragogi θυμὸν ἀῖσθων cernitur, altera vulgari audiendi, quam primitivo vindicat Hesychius Ἀετε ἀκούετε et Ἀεπται (sic) ἀκούεται. Ac si πνέω, πεπνυμένος, πνεῦμα, ψυχή, anima, spiritus³²⁾ cogitatione complectimur, de affinitate verborum spirandi, audiendi et sentiendi vix ulla relinquetur dubitatio. Neque hoc solum contenderim sed etiam hoc amplius, αῖω clamo et ἀῖω audio quasi reciproca vel, ut expresse dicam, correlativa esse non secus quam οὐλέω (καλῶ) et οὐλύω, unde θεόκλυτος compositum et θεοκλυτεῖν i. q. θεὸν ἐπικαλεῖσθαι, eademque familia contineri obsoletum αὖς, auris, audio, αἰσθάνομαι, cuius locum saepe obtinet ἐπαῖω intelligo. Quia tamen ἀῖω a significacione primitivi ἀῖω longe discessit, haec merito separantur ab ἐσθίω ἐσθω, quae specie modo differunt. Ac si οἴομαι et ὄσσομαι non temere congruunt v. Dissert. IV. §. 4. δῖω quoque ab imperfecto quodam et ineffigiatο ὅω provenisse et iota, ut et Hermannus censuit de Emend. Gramm. p. 43. natura breve habere veri simile est. Alia nobis subjicit Herodianus π. Μον. 46. τὰ εἰς ὁ εἰ λάβοι ἐπέκτασιν τοῦ ἵ περισπᾶται, χαιριῶ, ἐρευθιῶ, φλεγιῶ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσθίω οὐχ ὡς τινες οἴονται ἀπαιτεῖ θέμα τὸ διδειῶ· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου εἴη γενόμενον, ubi post ἐσθίω scribendum est βαρύνεται· τὸ δὲ δείδιε οὐ πάντως ἀπαιτεῖ θέμα δειδίω etc. Cur autem ita statuat, apparet ex libro de dichronis p. 298. T. III. ubi hyperdisyllaba in ὁι praeter ἐσθίω iota longum habere dicit κυλίω, ἀλίω, μηρίω, ἴδιω, κονίω· ἐφυλαξάμην δὲ σύνθετα διὰ τὸ αἰτιῶ (scr. ἀτίω) τήν τε ἔλλειψιν τοῦ ζ διὰ τὸ μαστίω. Τὸ δὲ δειδίω οὐ δητόν· τὸ δὲ κηκίω ἐκ διπλασιασμοῦ, de quibus dissentit Arcadius 164. τὸ διδίω καὶ κικίω (κηκίω) δεδιπλασιασται· ille enim δειδίω, si om-

32) Θρήνια ἀήματα Aesch. Agam. 1392. animae Thraciae Horat. Od. IV. 12.

nino recipiendum sit, ex perfecto reflexum dicit more syracusano. Pro Ἐψίονται ἀκολονθήσονσι Hes. placet Musuri correctio ἐψείονται forma verbi desiderativa ut ὄψείω.

§. 5. Verborum in *οώ* bisyllaborum Arcadius et Theognostus nullum exemplum promunt, unum Schol. A. ad II. VI. 500. sed dubitanter: γόνιν ἀντὶ τοῦ γόνιν συνεστάλη ἢ ἀπὸ βαρντόνον. Ex EM. 238, 23. cognoscitur illam fuisse Apollonii sententiam, Herodianum vero ad aoristum inclinasse. Choeroboscus Epim. in Psalm. p. 58. EM. 244, 6. γῶ τὸ φωνῶ ἀφ' οὐ τὸ γεγωνώς, neque aliter sentit Coraes ad Plut. T. II. 465. qui et βοᾶν et novitium γοάζειν ad γόνιον refert. Eadem controversia est circa Hesiodum λόεσθαι, quod Passovius λοέσθαι scribi vult licet praecedat illo loco praesens ξεσθειν, idemque in Scolio XXI. λοεῖ corrigit pro λόει, Buttmannus vero censem duplicem fuisse praesentis speciem λόω et λοέω, unde λῶντο et λώντο in Callimachi hymno dorico. In tertia circumflexorum classe Byzantii doctores cum trisyllabis ἀλῶ, ἀρῶ, ὀμῶ etc. referunt etiam βῶ βόσω EM. 147, 45. Theodos. 191. Eust. 1723, 15. sed modo ob nomina βόσις et βοτόν, et πτόω propter πέπτωνa Anecd. Bachm. II. 357. Iustius huc reposuissent διδῶ, cuius secunda et tertia persona non solum poetae utuntur antiqui et scriptores ionici sed etiam Theophrastus Caus. IV. 12, 4. sed pro Ο δῶν δ δούς Hes. jam Porsonus ad Phot. Praef. p. XII. ed. Lips. emendavit δδών δδούς. Ζόειν apud Theocr. XXIX. 20. aliosque poetarum legitur, quos Buttmannus nominat; ζόε ζῆ ζῆθι Hes. Quod idem affert Ζούσθω ζωννύσθω, ad homonymum ζόω pertinet, cuius vestigia omnia abolita sunt. EM. 460, 14. θῶ τὸ εὐωχοῦμαι, δ μέλλων θώσω, ἀφ' οὖ Δωριεῖς θῶσθαι, qui infinitivus ex Aeschylo ipso assertur, θώσομαι ex Epicharmo v. Ahrens Dial. dor. 343. activi verbi exempla desunt praeter θῶξαι, quod ille ad θήγω refert. Sed suppetit copia conjugatorum θῆσθαι, εὐθηνεῖν, θοίνη. Κρόω pro κρούω legitur in cantico Laconum Arist. Lys. 1253. Νένωται apud Anacreontem et Sophoclem Herodianus in EM. 601, 20. dubitat utrum ex νενόηται contractum an a νόω declinatum sit: ξέττι γὰρ νῶ δῆμα τρίτης συζηγίας. Δημό-

κριτος φηνὶ θέα³³⁾ νοῦνται. Pro Κών εἰδώς Hes. Salmasius corrigit κῶν· magis ad seriem convenit (nam sequitur Κράσ-
νον) κόων sive participium verbi, quod paragogico κοῶ con-
cessit, sive proprium de quo Schol. II. XIX. 53. Κόων—
παρὰ τὴν σύνεσιν. His apponam Κέγνωται τέτρωται, Κε-
γνῶσθαι τεθραῦσθαι τετρῆσθαι Hes. quod Schneiderus et
Coraes in Stochasm. ad Plut. T. III. p. 4. in κέκνωται trans-
mutant, sed injuria; nam κνάω κνάπτω γνάπτω ejusdem
sunt familiae. EM. 698, 51. πῶ δῆμά ἐστι παρ' Αἰολεῦσιν
οἶον Χαῖρε καὶ πῶ, δπερ λέγεται καὶ πῶθι ὡς ζῆθι καὶ
ζῶθι, sed hujus quoque notitia nulla est nisi ex declinatis
πέπωκα, πέπομαι et nominibus πότος, πόσις, quibus adjuncta
sunt potus macroparalecton ut a γνόω notus, et fortasse
posca. Ab homophono quodam πόω Coraes Atact. II. 122.
derivatum putat πῶμα operculum, cuius etymon non extat, et
quo Graeci nostrae memoriae utuntur ἐμπάνειν boucher obtu-
rare. Sed Σόεις σώζεις Hesychius praebet et subjunctivum
Homerus tribus ejusdem libri locis improbatum tamen Aristar-
cho, qui σαῶ vel σοῶ praetulisse dicitur v. Spitzner. ad IX.
393. Ab homonymo σώω (σεύω) compositum est Ἀποσοῦν
ἀφορμῆν Hes. (post ἀποσύρειν) qui etiam διεσοῦτο (omiss.
Thes.) et συσσοῦσθαι (post συνσ.) enotavit ex σόεσθαι con-
tractum ut Eustathius dicit p. 26, 46. p. 1792, 3. Buttmannus
vero sic ut λοῦσθαι ex syncope ortum censem. His omnibus
celebratius est χόω, quod Attici ipsi paragogico χώννυμι praetulerunt;
sed huic similia ζώννυμι, δώννυμι, σώννυμι, τρών-
νυμι, χρώννυμι in usu dominantur obscuratis primitivis δόω,
χρόω etc. χόω ipsum cum χέω fundo et fodio (fovea) co-
gnatum esse perquam credibile est; nam χοῦς et χῶμα sive
γαῖα χυτή dicitur terra effossa, ἐνχοῖζειν effodere, χυδαῖος
futilis, nec fel a χολῇ diversum duco, licet aduersetur Doe-
derlinus Synon. T. V. 120. Trisyllabum quod idem para-
gogum non sit, nullum superest; nam ἐνόω, unde scriptor
lexici de Spir. 217. ἐνοσις derivatum dicit, nihilo probabilius

33) Φρενὶ θείη vel (τὰ) θεῖα correxi in proecdosi; alia proponit Mullachius in Fragm. Democr. p. 361. qui Herodiani librum περὶ πα-
θῶν Democrito donavit.

est quam ἐνόθω, unde Eustathius nomen illud ortum putat. Diphthongorum usus non admodum late patet. Theognostus p. 95. et 148. τὰ διὰ τοῦ νῷ διὰ τοῦ ν γράφεται — πλὴν τοῦ οἴω τὸ νομίζω. Arcadius 165. τὰ εἰς οἰω περισπᾶται εἰ μὴ διάστασις γένοιτο ὡς οἴω δίω. Ὁ δὲ οἴω ἐνεστὼς τοῦ οἴσω οὐκ ἐν χρήσει. Pro φλοίῳ in Plutarchi loco, quo Karstenius ad Emped. p. 253. scripturam mendosam defendit, restituendum est φλόῳ, quodque in Thes. assertur ἀλοίῳ ex Diogenis loco recte exterminavit Valckenarius. In ονῳ duo exeunt bisyllaba λούω et κρούω, quorum primitiva λόω et κρόω supra attigi. Τρούεται ξηραίνεται Hes. pro τρούεται dictum videtur a Laconibus vel Boeotis, quorum dialecto Grammatici homericum δρούω assignant. Pro ἀποκόψεμεν οἴστα π. XXI. 445. Eustathius narrat antiquitus ἀπολούσεμεν i. q. κολούσειν scriptum fuisse ac Cyprios λοῦσσον νοcare τὸ κολοβόν, quo fortasse Apionum aliquis illectus est ad fingendum verbum λούω. Idem 1792, 5. addit σούω ἐκ τοῦ σόω γενόμενον, οὗ παράγωγον λαοσσός Ἀρης καὶ τὸ λακωνικὸν ἀπεσσούά ἥγονν ἀφώρμησεν, verum hoc doricum est pro ἐσσόη ut ἐφύη, ἐδόνη, a praesente ineffabili σέω vel σύω.³⁴⁾ De ἀκούω duae sunt sententiae; Valckenarius ab ἀκω acuo productum putat more paragogae ut ὅρω δρούω, κόλος κολούω et μολούω. Schneiderus vero confert κοᾶν, quod Glossographi ἀκούειν πυνθάνεσθαι νοεῖν interpretantur.

§. 6. Verba in νῷ exeuntia, quae communis consuetudo ascivit, haec sunt: ὕω, βλύω, βρύω, βύω, δύω, θύω, κλύω, κνύω, κύω, λύω, μύω, ξύω, πτύω, δύνω, τρύω, φλύω, φύω, quibus accedit Γνύων νωθραίνων Hes. ab adjectivo νυθός debilis et a verbis Γνυπόντι ἀσθενοῦντι, Γνυπεῖν ἀσθενεῖν, Κατεγγυπτωμένως νωθρῶς Hes. Phot. non longe secretum v. Prolegg. 107. et Δύοντιν ἀποδόνεοντι, cui adminiculum praebet Δύα κοήνη Hes. et his vicina videntur δεύω irrigo, δεῖσα ἡ ὑγρασία, διερός, διαίνω, Ἐνδιές ἔνυδρον Hes. Hujus autem classis non tanta est copia quanta videtur. Nam βλύειν

34) Ahrens Dor. 147. ἀπέσσια reponit sed ἀποστῆναι pro ἀπενεῖν dici non probat; ἀπέσβη sic dicitur et Ἀπέσκη ἀπέθανε Hes. Vulgato tamen patrocinatur Anecd. Bekk. 422. ἀπεσσύα ἀπέλιπεν.

et βρύειν usus arbitrio magis distincta sunt quam naturae v. ad Aj. p. 93. et 96. idemque βλύδιον dicitur et *brodium* v. Has. ad Leon. p. 489. Ypsilon saepe ex ep'silo natum esse docet Schol. B. ad II. III. 97. Cram. Epim. I. 229. χλέω χλύω, ξέω ξύω, ρέω ρύω, χέω χύω, quorum primum cum vocali significationem quoque mutat, cetera praeter ξύω ficta sunt propter tempora obliqua χῦσαι et alia inclinamenta; Apollonius de Adv. 611. παρὰ τὸ σύω τὸ σύδην ὅπερ ἐσχημάτιστο ἐκ μεταθέσεως τοῦ εἰς τὸ ν παρὰ τὸ σέω ἀφ' οὗ καὶ τὸ σόον (scr. σόος). Καὶ τῷ ρέω τὸ ρύω παράκειται ἀφ' οὗ τὸ ρυδόν, καὶ χύω χυδόν. Quippe nullum est in εδην adverbium nisi compositum (ἀνέδην). Eustathius p. 595. 19. ὡς θῶ θύω, ρῶ ρύω, οὔτω πνῶ πνύω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀμπνύνθην et imperativus ἀμπνυε Hom. ³⁵⁾ Hujus primum exemplum est θύω τὸ ὀρμῶ, quod plenius dicitur θύνω et θυνέω, non sejunctum illud a θέω et vocabulis hinc derivatis θοός, θοῦρος = δρμητιός, θοηρός = τεταραγμένος, μανίη τεθωμένος Nonn. XLVII. 606. λύση τεθωμένος Opp. Hal. I. 557. μανίας θοάζοντα Eur. Tro. 349. θοάζει μαίνεται, et σωάδδει παραληρεῖ Hes. cui praejacet nomen σοῦς ἡ ὀρμή et huic verbum (σέω) σεύω, unde ἐσσυμαι, σύμενος et resumto theta θύμενος in Pratinæ versu v. ad Buttm. 201. ἐκθύμενος ταχύς Hes. Haec autem verbo θέω quam propinqua sint et per se patet et magis etiam ex Hesychii glossa Ἐθνειν ἐμαίνετο ἐτρεχεν. Quaeritur vero idemne sit verbum θύω τὸ θυμιῶ, cui cohaerent suffio, fumus, fimus, an diversum. Nomina quidem utrinque derivata θυμός et θύμος sive θύμον, et verba θύνω et τύφω quantum distent, latet neminem. Nihilo secius eruptio scaturiginis ³⁶⁾ fumi et odo-ris, qui e rebus fragrantibus efflatur, ³⁷⁾ et papularum quo-

35) Apud Quintum est imperfectum ἀμπνυε modo correpta media IX. 470. modo producta I. 599. X. 62. nisi ἀμπνειε scripsit vel ἀμ-πνυτο.

36) "Υδωρ ἀνέθνε Callim. δάπεδον αἴματι θῦε Hom.

37) Ἀπυθύσει ἀποπνεύσει, Ἀπυθύσσομεν ἐκπνεύσομεν, Ἐκθύσωσιν ἐκέσσωσιν Hes. θυμός ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς Plat.

que³⁸⁾ ad illam notionem τῆς δόμης referri potest, neque adeo absurdum videtur θέειν generatim significare motus ciere, cum impetu ferri, sed idem etiam transitive dici de iis qui fumum cident. Sin aliter est, non video quid relinquatur nisi ut sumamus hoc θέω, cui θύος appositum est, cum illo θάω θῶσθαι connexum esse ea ratione qua θοίην et θυσία Sch. Aesch. Prom. 530. Clare vero cernitur cognatio verborum κνάω et κνύω, ξέω ἐπὶ ξύλων, ξύω δὲ ἐπὶ σαρκός Thom. θρέω et θρύω τὸ θορυβῶ Cram. II. 20, 25. unde θροῦς, θρῦλος, ἐντρυνλλίζω insusurro v. Fritzsch. ad Thesm. 340. Παφλάζω παρὰ τὸ φλέω δὲ καὶ φλύω Suid. ἀφλοισμός τινὲς παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω Sch. II. XV. 607. ἀφλυσμός ἀφρός Suid. quibus omnibus subest notio exuberantiae et affluentiae. Eaque non evanescit in paragogico φλυδούμενος τῆς πρώτης συγγίας ἐκ τοῦ φλύω τὸ ἀναζέω Cram. II. 422. quod et Suidas affert ex Lyc. 35. ubi Hercules calido humore circumfusus φλοιδούμενος τινθῷ λέβητος ἐστάλαξε πόμας. Id Scholiasta interpretatur φλοιζόμενος magis ex circumstantia quam ex natura verbi, nam proprie significatur διαφέων, μαδῶν, similiterque ustrinae (εὐστροι) ubi sues aqua carenti glabrantur, modo μαδιστήρια vocantur modo φλοιστροι, nec tamen εὔειν et μαδίζειν idem valent. Interim quoniam caloris humidi et aridi par est effectus, concedamus oportet verbum φλύειν a fluore, in quo proprium habet domicilium, translatum esse ad ardorem et flagrantiam ut Aristophanes dixit δὲ κεραυνὸς ζῶτας περιφλύει h. e. ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ει Sch. Nubb. 305. Hinc autem si cogitationem traducimus ad Herodoteum τείχεα περιπεφλευσμένα πνοί, haud procul erit quin φλέω, φλύω, φλεύω et φλέγω non voce solum sed etiam potestate convenire dicamus. Duorum themata tradit EM. τρύω ἐκ τοῦ τρῶ (tero) quod confirmant synonyma τέρετρον τρύπανον terebra, et Στῶ στύω στῦλος ὡς χῶ χυλός. Trisyllabum nullum est quod sine ulla

38) Ἐκθύματα ἔξανθήματα Hes. ἐκφύματα ἔξανθήματα Zonar. ac plerisque locis ἐκθύειν erumpere et ἐκφύειν enasci sine sensu discriminis permutari possunt. Φόα (φοα) ἔξανθήματα Hes. pro φνατ i. e. φύματα.

dubitacione in numero primitivorum reponi possit praeter ποιητινόν, quanquam id quoque non nativum sed reduplicatum est pro πνέω vel πένω (πένομαι). Ὁδύω, cui Schol. Od. IX. 446. et alii tempora defectiva ὠδύσατο et ὀδώδυσται appendunt tanquam licet, nusquam reperitur et sunt qui ad δύη referant. De ἀρύω, ἐρύω, ἡμύνω, ὠρύομαι disseretur eo loco qui est de prosthesis.

§. 7. Verba sextae conjugationis veteres nimis exigue unius formulae angustiis includunt: ἐκ τοῦ πλέω πλόω καὶ ἐπαυξήσει πλώω Schol. B. ad II. VI. 291. χέω χώω, ζέω ζώω, τρέω τρώω, δέω δώω, σέω σώω Theognost. 149. quibus Schol. I. 324. imprudenter addit δώῃσι, Choeroboscus γνώωστι et δώωστι Dict. II. 885. Cram. IV. 380. EM. 237, 27.³⁹⁾ Illorum unum est, cuius duplex forma increbuit πλέω et πλώω,⁴⁰⁾ nam πικρὰ νόσῳ πνώοντες Apollinar. Ps. CV. 6. et quod pro χόλον ἀμπνείσιν II. 9. in fine Edit. Paris. adnotatum est ἀμπνώων auctoritatis parum habet. De χώομαι consensisse videtur Aristarchus quum id multis locis pro συγχέομαι valere adnotaret v. Lehrs. Arist. 147. Quod si minus probatur, tamen χολοῦσθαι et nomina χόλος, χολή plerique a χέω derivata censem quia ira effervescentibus bilis diffundi dicitur: χολὴ ὑπερέβλυσεν αἰνή Quint. V. 324. non ita multi a colore simili τῆς χλόης Eust. 46, 6. ac bilis viridis (χλωρά) nominatur a Celso. Tertio ζώω pro ζάω praepter scriptores doricos⁴¹⁾ et ionicos Aristaenetus quoque ac Lucianus usi sunt sed in uno optativo ζώοις, quem Gram-

39) Hic perperam editum γνώω τῆς ἔκτης συγγίας τῶν περισπωμένων pro βαρυτόνων.

40) Verbi πλέω duplex est amplificatio et non rarus utriusque penes eosdem usus; Aretaeus Sign. Diut. I. 14. ἐμπλέειν ut saepe Herodotus, sed ἐμπλεῖειν Sign. Acut. II. 8, 53. Πλεῖον Orph. A. 1041. πλώοντι 497. ἀναπλεοντες 1044. ἐπιπλώονται 1201. παραπλώων Coluth. 211. ἐπιπλώονται Maneth. I. 143. ἐπιπλεώσιν Arat. 293. et sic saepius poetae epicis in arsi thesique non sine multiplice librorum discrepantia v. Jacobs. ad Anth. p. 575. De Euripidis inconstantia v. ad Buttm. 280. Fritzsch. ad Thesmoph. v. 878.

41) Stob. Ecl. Tit. XLVIII. c. 63. p. 332, 32. et c. 65. p. 334, 40. Tit. LXXIX. c. 52. p. 460., 48.

matici aoristo *ζήσειας* praeferunt Gram. IV. 208. v. Bast. ad Aristaen. p. 733. *ζώιμη* Apollon. Synt. III. 24, 250. Home-
ricum *μνώοντο* affectumne sit an ab integro *μνώματι* deri-
vatum in deliberationem venit v. Diss. XI. §. 5. Pro *σοφὰν*
ἐπεβάστητο τέχναν Bion. VII. 2. recepta est Salmasii correctio
ἐπεμώτητο vulgati similior quam quod alii asciverunt *ἐπε-
μαίτητο* sed dubia tamen propter cod. Flor. scripturam *ἐπε-
βαίνετο* et quia verbi *μώτη* exempla non satis certa sunt;
nam *μώτη* apud Epicharmum Ahrensius p. 349. codicum in-
diciis in *μώστη* demutavit v. Meinek. Anall. 134., pro *Κατα-
μώσας καθεὶς ἐνεκα τοῦ ζητεῖν παρὰ τὸ ματεύειν*⁴²⁾ ὥσπερ
καὶ τὸ *καταματούμενος* Galen. Gloss. Foesius *καταμάσας*,
Dindorius Thes. IV. 1141. *καταμηλώσας* substituit, quorum
omnium apud Hippocratem nihil legitur sed saepius *ἐσμάσα-
σθαι*, *ἐσματέεσθαι* et *καταματέεσθαι* id est digitum vel spe-
cillum explorandi causa inserere; *μῶσθαι* in Theogn. v. 771.
ex *μώεσθαι* contractum videri potest ut *Ῥῶσθαι σπονδάζειν*
Phot. ex *ὅώεσθαι*⁴³⁾ sed necesse non est; nam indicativum
μῶματι recordantibus facile accidit ut obscurata integri *μάο-
ματι* memoria pro *μᾶσθαι* furtim se insinuaret *μῶσθαι*. Per-
celebre est *ὅώματι*, cuius activam formam ponit Moschopulus
ad Hes. Opp. 99. *ζῶ κοινὸν ἀφ' οὐ ζῶν παρὰ ποιηταῖς ὡς*
πλόω, ὅώω, pro quo mendose *ὅρόω* scriptum est.⁴⁴⁾ Alii
singunt *ὅώω* ut *πλόω*, quia verbis sextae classis futurum ab-
judicant Eust. 49, 1. atque hujus prototypi, quod ab *ὅρω*
(*ώρετο*) potius quam a *ὅεώ* ortum videtur,⁴⁵⁾ lineamenta

42) Rectius scripsisset *ματεῖν*, sed germanum etymon est *μῆν* id est *ματεσθαι*. *Μῶ*, si Epicharmus sic scripsit, *μώμενος* et *μῶνται*, quae Ahrensius ex Tragicis et Euphorione affert, non dorica sed usitato modo contracta sunt, sed *Σῶματι* *ἔρπω* Δωριεῖς Hes. pro *σόματι* *σοῦματι*.

43) *Ῥῶσται* *ἴσταται* Hes. vel perfectum est pro *ἔρρωται* vel potius *praesens* *ἔῶται* pro *ἔώται*.

44) Orph. Arg. 1208. οὐκ ἀπίθησε νεᾶς ἴθύντιωρ Ἀγκαῖος, ἀνέτρεχε δ' αἷψ' ἀνορούων codd. ἀνέτρεψε δ' αἷψ' ἀνορώων, Hermannus ἀναδ-
ρώων δ' αἷψ' ἀνέτρεψε. Donec *ὅώω* inventum fuerit, praefero ἀνέ-
τρεπε δ' αἷψ' ἀναρχούων ut Apollon. IV. 1651. νῆα ἀναρχούεσκον
ἔρετμοῖς. Correptio attica ante *ἴρ* illi non insolita est.

45) Congruit Hesychius *Ῥῶμα* *ὄρμημα*.

sequitur *Ἄρδοιη ἀρδωστία* Erotian. tanquam ab adiectivo *ἀρδόος* ut *συσσοίη*, *ἐλαφοσσοῖη*. Proxima sunt *σώω*, cui *σώζω* successit, homonymumque *σώματι*, quo Apollonius pro *σεύματι* usus est, et τῷ τιτρώσκω. *Ζυῶσαι πατάξαι*, quod Eustathius 217, 29. ex Aelio affert, pro *συῆσαι* positum est ut *Ψῶσαι θάλψαι* Hes. pro *ψῆσαι*. nam *ψῆν* per *θάλψειν* explicatur v. ad Greg. 549. non quo haec sit propria hujus verbi potestas sed quia mulcendo et fovendo amorem testificamur.

§. 8. Vocalis principalis quanta sit in his verbis inconstantia exempla hic proposita docent, nec latuit priscos magistros: *νῶ τὸ νήθω καὶ ἐπὶ πρώτης συζυγίας καὶ ἐπὶ δευτέρας*, quarum hac Herodotus utitur, illa Attici v. Meinek. Com. Fragm. II. 556. De altero *νῶ* agitur Gram. I. 291. *νῶ τὸ ὁέω δπερ καὶ πρώτης καὶ δευτέρας ἐστὶ συζυγίας*. A protoclitio derivatum est *νόα ἡ πηγή* Hes. ⁴⁶⁾ et *νότος*, *νοτίς*, *νοτία*, ab altero *νανοίποδες* i. q. *νηζίποδες*, ab utraque verbi forma *ναῦς* et *νεῦς* v. Parall. 124. confusis nandi et navigandi notionibus. ⁴⁷⁾ *Νάω* cumulo alicubi pro *νέω* *νηέω* scriptum esse testatur Photius *Νῶντος σωρεύοντος*. Homericum *κνῆ*, quod EM. ad *κνῆμι* refert quasi aoristum ut *τλῆ*, Heraclides narrat nonnullos *κνέες* scripsisse, fortasse ad evitandum continuos spondeos *αἴγειον κνῆ τυρόν*, quos perhorrescens Muellerus de Cycl. p. 144. *κνάε* corrigit. Cum *ἐκνη* et similibus conferendum est quod Herodianus in EM.

46) Ambigua est ejusdem adnotatio *Νοῦς ποταμός* utrum de proprio loquatur an de appellativo. Nam et *Rheni* nomen proprium significat et graecum *Ἄνωρος* torrentem a verbo *νάειν* Sch. Apoll. I. 9. In Paus. VIII. 38, 7. causa nulla erat cur *Νοῦς* in *Ῥοῦς* mutaretur; nam *νέω* et *ὁέω* idem valent; *νέει* ἡ τοῦ *αἴματος* ἐπιφέσση Aret. Cur. Acut. II. 6, 106.

47) *Νεῖ πλεῖ* Hes. Et vicisem *πλεῖν* dicitur pro *νεῖν* ut inclytus ille urinator *Σκύλλος* ὑποπλεύσας *πελάγεσσι* Anth. IX. 296. quo loco Planudes ὑποπλώσας scripsit; nec solum de animantibus sed etiam de inanimatis *νένυς ἄλλος* ἐπ' ἄλλῳ *πλώετο* Nonn. VI. 281. ἐπλεει *πήληξ* XXXIX. 244. quo intellectu Homerus *πλώειν* dicit. *Ἐπλεει* ὕδωρ (Alphei) pro manare dictum est Anth. IX. 536. et ἀλτπλοα *τείχεα* nonnulli interpretantur ὑπὸ *θαλάσσης* ἐπιπλεόμενα id est ἄλιθυτα cf. Hecker. Comment. de Anthol. p. 21.

344, 1. memorat τοῦ νῷ παρατατικὸν ἔνων ἔνης ἔνη καὶ πλεονασμῷ ἔννη simile homericō ἔννεον. Sed pro Κνεῖ κόπτει Hes. series κνῆ poscit. Κτέομαι Herodoti codices praestant. Sed κτέω occido, quod Grammatici ex subjunctivo κτέωμεν exsculpserunt, non majoris pretii est quam βέω et φθέω, quibus eadem ratio subest. Τεῖν ζητεῖν Hes. congruit cum τῇ (τάε) tende (manum) et τητὰν τὸ ζητεῖν, quod ab illo reduplicatum dicunt EM. Pro Χρεῖ δεῖ Hes. fortasse χρέει scribendum, nam χρέω, χρέομαι, ἀποχρέω scriptoribus ionicis doricisque usitatum est. Postremo quia Aeoles pro φησί dixerunt φατί sed pro ἡσί ἡτί ut ἦτι et τιθητι, Technici concludunt φημί secundae conjugationis esse, ἡμί primae v. Ahrens. Dial. Dor. 138. ⁴⁸⁾ Nunc ad alias vocalium sermonem transferam. Pro δίω Alcaeus Fr. LXXXVII. δέω scripsit veterumque aliqui Homeri verbum πῶς ἀν ἔγώ σε δέοιμι Od. VIII. 352. acceperunt pro δέοιμι id est εὐρίσκομι, ἐπιζητοῦμι. Ac porro ἀπὸ τοῦ δήσισταρχος τὸ δέελον τὸ εὐρετόν Sch. Il. X. 466. hoc autem adjectivum commode refertur ad δαήναι, cujus a significatione non multum aberrat doricum ζατέν ζητεῖν Hes. Quippe ut βάω βατέω, πάω πατέω (πατέομαι) χάω χατέω, μάω κατεμματέω et alia ante dicta v. §. 2. sic cum δάω scio consistit δατέω sciscitor, nisi forte illud δατέν pro δητεῖν positum est, hoc autem pro ζητεῖν ut δᾶλος pro ζῆλος, quod Kuester h. l. adhibet. Iota cum alpha et epsilo commutant ψάω et ψίω, λάω, λίω et reduplicatum λιλέω, epsilon cum ypsilo φλέω τὸ ἀναδίδωμι καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε φλύω Epim. Cram. I. 429. Pindaricum κέχλαδα nititur praesenti quodam χλήδω, quod ad χλάω referendum erit ut μάομαι μήδομαι. Pro χλάω autem substitutum est χλίω, quod quam arcte cum φλέω cohaereat, paullo post ostendam. Χράω et χρίω χρώννυμι quantumvis significatione discrepant, tamen unam stirpem habere cognoscitur ex compositis, ἐγχράω, ἐγχράνω, ἐγχρίω,

48) Φθεῖη φθάσῃ Hes. scriptura modo differt a φθῆῃ. Etym. Gud. 576. ψωμός παρὰ τὸ ψῶ ὡς ζῶ ζωμός τὸ δὲ ψῶ πρώτης συγγίας ἔστι, ψῶ ψεῖς ψεῖ. Si nihil aliud argumenti habuit praeter nomina ψωμός, ψεδνός, ψεκάς, plus dixit quam probare potuit.

ἐγκοίμπτω, quibus eadem est redditum impingendi notio. Sed quam promptus sit per omnes sonos vocis cursus, maxime appareat ex derivatis. Namque synonyma sunt ψανάς et ψάς, ψιά et ψῆφος, ψιλός, ψηνός et ψεδνός, nam ψηδνός dici non potuit quia ηδ non praemittuntur consonis. Ita vocales ulro citroque commeant partim commutandae significationi, alias nulla palam causa. Quo loco non praeterreunda est literae iota vel epenthesis vel exaeresis. Etenim φιαρός EM. a φάρος repetit, quod hoc facilius accipimus quia Hesychius φαρύναι, φαρώσαι et φιαρύναι eodem verbo λαυτρόναι explicat. Et quod idem refert Χιαρότερα χρωτερα (scr. χρωδέστερα vel εὐχρωτερα) certe a χροῦς derivatum est, hoc autem a verbo οὐρά, unde ούρη terra friata (ut ψαμμός a ψάω frio) et χροῦς sive χροῦς.⁴⁹⁾ Μιαρός μαλακός ήδύς Hes. nihil aliud videtur quam μιαρός exempta vocali, quae primitivo μύιον muscus⁵⁰⁾ penitus infixa est, eandemque exaeresis speciem praebet Μιάριον τὸ κάλλυντρον Hes. hoc est spongia deletilis; sed eam vocalem non natura inesse appareat ex synonymo μνοῦς. Haud perinde facilis est dijudicatio adjectivorum λαρός et λιαρός, χλιαρός et γλιαρός, de quorum et significatione et derivatione Grammatici incredibiliter discordant. Λαρός ήδύς ἀπολανστικός ἀπὸ τοῦ λάω τοῦ θέλω Sch. Apoll. I. 659. Sch. II. XVII. 572. Λιαρόν γλάγος τὸ λιπαρόν Sch. Opp. Hal. II. 405. οὐρος λιαρός ή χλιαρός ή δμαλός ἀπὸ τοῦ λεῖον τὸ δμαλόν Sch. Od. V. 268. λιαρός ὑπνος ή ὁ θερμός ή ὁ ήδύς παρὰ τὸ λαίνω πλεονασμῷ τοῦ λ, ή ὁ λαρός πλεονάσαντος τοῦ τι κατὰ τοὺς παλαιούς Eust. 974, 27. qui hoc nomine significat Scholiastam ad II. XIV. 164. Τὸ λιαρός οὐκ ἀπὸ τοῦ χλιαρός, ὡς τινες, ἀλλὰ παρὰ τὸ λίω τὸ προθυμοῦμαι EM. 872, 32. cui consentit Theognostus p. 147. τὸ λίω καὶ λιῶ ἀπὸ

49) Μαριλη ὁ χροῦς τῶν ἀνθράκων Phot. Idem sonum significat qui friando efficitur, vulgo autem de lanugine dicitur; χροῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν εἴποις ἐν Poll. X. 38.

50) Latini, qui nullam vocem a μη ordiuntur, omiserunt graecum νύ; terminatio huic sermoni propria est μυῖα musca, βρύον bruseum, φαιός fuscus. Substantivo μύιον appositum est adjectivum μυίος ο ἀπαλός Theogn. μνοίον τὸ μαλακόν Hes.

τοῦ λῶ γέγονεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ λιαρόν·⁵¹⁾ τὰ γὰρ προσηρῆ θελητά. Postremo Schol. Pind. Pyth. IX. 66. χλιαρόν ἀντὶ τοῦ χλιαρόν κατὰ συναίρεσιν, qui exaeresin dicere veritus est quia χλιαρός primam syllabam producit, χλιαρός saepius corripit. Quid in his sententiis falsum sit facilius est dicere quam quid verum. Si rem ad leges etymologicas revocamus, nihil quidquam obstat quominus λιαρός a λάω productum statuamus ut a νάω ναρός, a χλίω vero χλιαρός ut φλύω φλιναρός v. Prolegg. 257. Sed significationis causa λιαρός et quod Pindarus usurpavit χλιαρός magis cum χλιαρός convenit quod a tempore transfertur ad res quae cum suavitate ad sensus affluunt. Αχλιαρός oriri potuisse λιαρός demonstrant verba ab Hesychio relata Ἐλιάνθη ἐχλιάνθη, Λελίηται τεθέρμανται. Sed hic res in eum deducta est locum ut aliquid de consonantibus affectionibus dicendum sit.

§. 9. Primum tropae exemplum sumam ab EM. 200, 43. βλιμάζω παρὰ τὸ θλίβω ὡς καὶ βλύω λέγεται παρὰ τὸ φλύω. Horum utrumque suos habet et proprios terminos neque tamen ita disjunctos ut alterum pro altero substitui non possit; in Anth. VII. 351. φήμην στυγεοὴν ἔφλυσεν Αρχιλόχος, sed in proximo epigrammate 352. γλώσσῃ ἀθεμίστιον ἔβλυσεν ὑβριν, antiquiores vero, quos nominavi ad Buttm. 381. ὑβριν ἀποφλύσαι. Αιών τὸ καίω (v. §. 2.) propter primitiva δάω (δαίω) et αἴω ambigitur utrum ad prothesin referri oporteat an ad enallagen. Verum aperta hujus signa prae se ferunt Ζεύω τὸ γεύω καὶ ζεύσασθαι τὸ γεύσασθαι EM. non diversum fortasse a δεύω irrigo, διερός, δύη v. §. 6. quandoquidem sapor et δύπος succus et re et voce conveniunt.⁵²⁾ Vocalis quam laxa fuerit, arguit nomen Γέσμα γεῦμα Hes. et latinum gustus, degunere, jejunus, jentare. Testatius est φλᾶν ἀττικόν, θλᾶν ἐλληνικόν

51) Quae proxime sequuntur verba ὡς καὶ τὸ χαλῶ χαλερόν removenda sunt ad finem adhibita correctione ἦ παρὰ τὸ χαλάω χαλαρόν. Sic enim Schol. Pind. P. IX. 65. χλιαρόν φησι τὸ πολὺ καὶ κεχαλασμένον.

52) Hesychius Χυμοὶ γεύσαις, Χυμός στελος, saliva autem pro sapore dicitur.

Moer. quorum illud apud Atticos non habet significationem comprimendi sed in dialecto dorica et aeolica, Suidas *Ἀπαστος ἄγεντος οἶνος ἄμαστος ἀμάσητος*, illud a πάομαι πατέομαι, hoc a verbo unde Μάματα βρώματα Hes. et μαμιὰν ἐσθίειν Phot. Haec scriptura modo differre confirmat Stephanus *Ἀμιζόνες ἀς νῦν Σανδοματίδας καλοῦσιν — ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σανδοπάτιδες παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν*. Nec improbabilis est Berkeliī opinio Mysos animalium esu abstinentes non καπνοβάτας nominatos fuisse sed καπνοπάτας quasi καπνὸν σιτονμένους, aut certe beta illius nominis valere pro pi ut Delphi τὸ πατεῖν βατεῖν⁵³⁾ καὶ τὸ πικρὸν βικρόν λέγοντι Plut. Quaest. Gr. 292. E. Hinc in cogitationem incurruunt tria verba, quae supra in transcurso adspeximus, φλέω, φλίω et χλίω. *Παρὰ τὸ φλέω τὸ ἀναπέμπτω φλόη καὶ χλόη* Suid. s. h. v. et EM. 812, 43. τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος φλόον προσηγόρευσαν καὶ Διονύσῳ Φλοίῳ Θύοντοi Plutarch. *Symp.* V. 38⁵⁴⁾ φλῖος δὲ Διόνυσος διὰ τοῦ ι, τινὲς δὲ διὰ τῆς εἰ EM. 539, 32. ut Φλειώ Bacchae nomen Nonn. XXI. 80. per iota vero Φλιοῦς παρὰ τὸ φλεῖν δὲ ἔστιν εὐκαρπεῖν Steph. *Φλεήσιον τὸ Φλιάσιον πεδίον* EM. 796, 5. cf. Prolegg. 432. Quomodo Liber pater, sic etiam Libera appellata est Φλοιά v. Aglaoph. p. 402. et mater utriusque Αημήτηρ χλόη. His concinit Nymphae italicæ nomen *Chloris eram* quae *Flora* vocor; *corrupta latino nominis est nostri litera graeca soni* Ovid. Fast. V. 195. quae corruptio, si sic appellare libet, in Graecia nata est; concinunt etiam adjectiva *Φλιαρά* χλιαρά Hes. et appellativum *Χλοδή* ή ἔχλυσις idem significans quod χλιδή ἔχλυσις καὶ μαλακία EM. 872, 32. atque verba *Φλύεται* ὑγραίνεται, *Διαφλύοντα* ὑγραίνοντα cum paragogis, quae idem Hesychius assert, *Χλοιδὴν διέλκεσθαι καὶ τρυφῆν, Χλοιδῶσι θρύπτονται, Φλυδὴν διαχεισθαι*, quae omnia dicuntur de rebus molliter fusis et diffluentibus ritu herbarum laetius pullantium.

53) Hoc ex etymo βαίνειν, pro quo sermo plebejus πατεῖν recepit v. Hemsterh. ad Plut. v. 1000.

54) Metathesi differunt φλόος *flos* ac φελός, et insuper prosthesi *Πολύσφελμος πολύφλοιος* Hes.

Verbi *πτύω* multiplex cognoscitur variatio; Theocritus enim *ἐπιφθύζω* dixit summutatis antistoechis; Hesychius producit *Ψύττει πτύει*, *Ψυττόν πτύελον*, cui Latini substituerunt *spuo* cf. Prolegg. 92. consonam duplicem in partes, unde coaluit, resolventes sed ordine inverso ut Aeoles *σκίρος*, *σπέλλιον*, *ἀσπινθιον*, Latini pro *ξέω* scabo, pro *ἰξός* viscus sive viscum, nec diversae stirpis videntur *σπαλίων* testudo et *ψαλίς* fornix. Denique labiale prorsus praeteritam esse colligitur ex substantivo *σίαλον*⁵⁵⁾. Cum *πτύω* *ψύττω* conferri potest *πτερόν* *ψίλον* v. ad Phryn. 435. et quae Hesychius praebet exempla *ψίσις* *ἀπώλεια* id est *φθίσις*, *ψείρω* *φθείρω*⁵⁶⁾, *ψινάς* pro *φθινάς*, *Ἐψίσθη* *ἀπέθανε* i. q. *ἐφθίσθη*, quod nisi eodem verbo explicuisse, eum verbum *ψίειν* liberius interpretatum esse crederem, sicut conjugata *συμψηθῆναι* et *συμψισθῆναι* conteri ponuntur pro perire v. Schleusner. Thes. V. T. Tom. V. 173 sq. Psi et xi alternat *Μεσόψηρον* *ἡμίξηρον*, quibus quae subtexta sunt verba *ψάω* et *ξέω*, actiones inter se similes declarant.

C A P. II.

De verbis quorum character est labialis.

§. 1. Mirum est unde Hesychius arripuerit *Ἄβεις* *ἐχεις*, quod alii verbum latinum esse putant, alii nomen. Graecorum verborum unum duo prima literaturae elementa ante terminationem habet *βλάβω* obsoletum illud unoque vetere exemplo *βλάβεται* testatum. Epsilon duo acceperunt *σέβω* et *φέβω* Choerobosc. Cram. II. 137, 18. totidem altera iota longum *θλίβω* et *τρίβω*, nam *λίβω* et *στίβω* ex dittographia orta; nec plura *upsilon* *θρύβω* (omiss. in Th.) Michael. Ephes. in Arist. de Memor. p. 130. a. et *κρύβω* v. ad Phryn.

55) Pro *σία* *πτήσαι* Hes. non solum *πτύσαι* ut Salmasius jubet, sed etiam *σίσαι* scribendum videtur synonymon verbi *ψύσαι* ut *σίτται* *ψίτται* et *ψύτται*.

56) De hoc controversiam movet Ellendtius meus, in Lex. Soph. T. II. 976. *Hesychii*, inquit, *locum Ψείρει φθείρει satis bene emendavit Wakefieldus ψεῖ φεῖ φθίνει scribendum autem ψῆ*.

317. Ceterae vocales se non sistunt. Diphthongorum unam admittit Choeroboscus Dict. III. 17. et 98. Cram. II. 203. EM. 454, 5. τὰ εἰς βῶ λήγοντα ἐνὶ φωνήσι παραλήγεται πλὴν τοῦ ἀμείβω, στείβω, εἴβω, λείβω. In βῶ non purum exeunt ὁέμβω, στέμβω, ἀτέμβω, φέρβω, στίλβω triaque ab Hesychio asservata Κάμβω πανόμαι pro κάμπτω positum alicubi intellectu eo quo considentes κάμπτειν κῶλα vel γυῖα dicuntur v. Hermann. ad Hec. 1052. alterum (post Τελώρως) Τέλβεσθαι μεμψιμοιρεῖν ἐπικαλεῖν, tertiumque Ἀθέλβει διηγεῖ, quod et ἀθέλγω scribitur eoque proxime accedit ad verbum ἀμέλγειν, quicum communem obtinet significationem sugendi colandique id est liquoris exprimendi. Cum τέλβεσθαι concinit ἀτέμβειν δπερ οἱ νεώτεροι οὐκ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ὑπονοσαν ἀλλ ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι Sch. Apoll. II. 56. sed antiquior significatio tribuitur paragogico ἀπὸ τοῦ ἀτῶ EM. Apud Hesychium Ἐθάμβη ἔξεπλάγη, unde Buttmannus II. 195. verbum Θάμβω exsculpebat, vel ἐθάμβει scribendum est vel ἐθάμβησε vel ἐθαμβήθη, nec minus convenit aoristus doricus ἐθάβη. Nam ut a δάω (δαιῶ) profectum est Ἐκδάβη ἔξεκαύθη, sic a θάω (θάπω, τάφω) duci potuit ἐθάβη.

Ad notamentum. Labialis non omnibus hisce verbis nativa est; nam θλίβω manifesto ex θλάω ortum, θρύβω ex θράνω, τρίβω sic ut τείρω tero trivi cum τιτρῶ et τρύνω cohaeret; Τρύειν παταρίβειν et Τρυπᾶν τρίβειν Hes. Latinique ξέω (ξάω) mutarunt in scabo, ὅρονώ Pamphylii in ὅρονβω Eust. 1654, 20. Ita credibile fit στείβω unde στοιβή ut culcita a calco, cum verbo στῆναι eo cognationis nodo contineri quo germanica stehen sive antique stan, stapfen, stampfen στονυπίζειν, stopfen στονυπώνειν stipare, neque dispari ratione conjuncta sunt βαίνειν βατεῖν πατεῖν. Στέμβειν veteres quidem interpretantur κινεῖν, adjectiva ἀστεμφής, ἀστέμβαντος i. q. ἀκίνητος a στρέφω composita dicentes Sch. Theocr. XIII. 36. Cram. I. 16. cui sententiae aliquantum momenti accedit ab epitheto ἀστεμφής ποδάρη Anth. VI. 296. nam idem est ποδοστράβη. Sed ex eo quod στέμβειν pro ὑβρίζειν, στεμβάζειν pro λοιδορεῖν dici tradunt, quem intellectum στόβος et ἐπιστοβεῖν habent, alia subnascitur

conjectura a στείβειν natum esse στέμβειν proculare, proterere et ἀστεμφής cum alpha pleonastico copulatum ut ἀστεμφοπή proprio significare στιπτόν inculcatum, spissum, compactum, denique firmum et immobile ut στιβαρός et stipulum apud veteres firmum dicebatur Fest. ¹⁾). Pro beta autem quam facilis sit aspiratae successio cognoscitur ex synonymis στόβος et στόμφος, στέμφυλα et στούππια, sic enim posteriores appellarunt frances v. Moschopul. in Agapet. in Fabric. Bibl. Gr. T. XII. 306. Neque conditio mutatur si quis ἀστεμφής sic accipiat ut ἀστυμφέλικτος cum alpha privativo junctum. Σέβω unde σεμνός derivatum est ut ab ἔρεβος ἔρεβεννός ἔρεμνός, Wyttenbachius ad Plut. de Aud. poet. p. 278. ad σεύω σοβέω refert, cuius propago est σοβαρός eadem significacione qua σεμνός. Verbum ἀμείβω notum est per εὐ scriptum esse, Ἀμεύσασθαι περαιώσασθαι, Παραμεῦσαι παρελθεῖν Hes. etc. ²⁾ quorum principium Coraes in imperativis novellae Graecitatis ἄμε (age) et ἄμετε (agite) sibi agnoscere videtur ad Isocr. p. 277. ad Plut. T. V. 407. sed potius in latino *meo*, *migro*, *muto*, *mutuus* μοῦτος delitescit. Vicissitudo significationum, quas Latini diversitate declinationis distinxerunt *fugare* et *fugere*, apud Graecos diversis notata est consonis; nam φέβω (φέβομαι) factitivum est, φεύγω neutrale — δὲ Ἀρίσταρχος σεσημειώται δτι φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς (Lehrs. Arist. p. 89.). Utroque antiquius forsitan fuerit φάω πταιφάσσω motum trepidum significans, unde φάψ et φάσσα columba, quae prae ceteris τρήγων id est trepida vocatur; a φέβω φοβή coma vibrissans, alias σοβή dicta a σεύω ut vibrissae pilinarium qui spiritu moventur ³⁾). Sed duobus λείβω et κρύβω consona mutabilis quidem inest

1) Unde Huschkius (*Verfass. des Serv. Tull.* p. 133.) cognoverit vocalem primam hujus vocabuli longam esse non video; ex verbo *stipo* non sequitur.

2) Pro Ἐξημεῦσαι ἀποκινῆσαι sribendum est ἐξήμευσαι ἀποκεκίνησαι. Praesens ἀμεύω non extat nec simplex nec compositum. Διαμέσιας ἐξαλλάκτης jam Hemsterhusius ad ἀμέω revocavit.

3) Coraes ad Isocr. p. 61. φέω prius dictum esse quam φεύγω φέβω colligit ex eo quod hodie στρεύω dicunt pro στερῶ, τελευγῶ pro τελῶ et similiter κλέγω, πτέγω, καύγω pro κλαίω etc.

(λειμών, κρύφω) nec tamen ut demonstrari possit nativam non esse. Eorum, quae terminationem non puram habent, unum δέμβω cum στρέψω et significatione congruit et forma, recteque Schol. II. XIV. 413. nomini στρόμβος apponit tanquam synonymum δόμβος turbo, cui simillima rota magica δόμβος nuncupatur et στρόμβαλος v. Boisson. ad Martin. p. 122. Quodsi στρέψω et δέμβω ab ultima stirpe στρέω torqueo repetimus, cuius vestigia ostendit στόρων strophium et στρεύγω v. C. III. §. 1. literam μ interpositam dicamus necesse est, qua ratione nonnulli ἀτέμβω ex ἀτέω extitisse suspicantur. Στίλβω nescio an aliquid commercii habeat cum στίλη stilla, στιλπνή ἔρση Hom. *lucida gutta* Ovid. Fast. IV, 522. σταλαγεῖν μαρμαρύσσειν Hes. — Φέρβω procul dubio pro φέρω receptum est, unde φέρμα τὸ γέννημα Sch. Aesch. Suppl. 693. φέρσαι τὸ γεννῆσαι Sch. Eur. Phoenn. 802. ubi Valckenarius φέρψαι corrigit contra regulam. Nam verba hujusmodi non declinantur ultra imperfectum nisi literam beta praecedit diphthongus ει ut λείβω λείψω ἔλειψα Macrob. de differ. verb. p. 724. εἰφθῆ εἰβηται Hes. καταστεῖψαι Sophocl. etc. sed ἀτεμβόμενος solum praesens habere animadvertisit Sch. Apoll. II. 56. cetera imperfectum non excedere docet Herodianus in libro de Aclitis Cram. IV. 338. II. 412. Choerobosc. Epim. p. 62. et 498. quare σεσημείωται τὸ ἐσέφθη παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ Πλάτωνι et ἀμαρτάνοντιν οἱ λέγοντες ἐδόμενος φθῆ p. 17. et 498. Τεμφθῆναι tamen Hesychius alicubi legit idemque Σέψασθαι σεφθῆναι θαυμάσαι. Sed plerumque haec tempora formantur a σεβίζειν et σεβάζειν.

§. 2. In puris secundae classis praeter ionicum τράπω alpha non reperio sed saepissime epsilon ἔπω, ἐνέπω, βλέπω, δρέπω, λέπω, πρέπω, δέπω, σκέπω, τρέπω. Nam Hesychii glossa *Κλέπει πορεύεται* (πονηρεύεται?) ἐπιθυμεῖ ἔξαπατᾶται quo pertineat, ex parte tantum perspicitur ex Sch. Od. XXII. ἐπίκλοπος δρεπικός, κλέπτειν γὰρ τὸ ἐπιθυμεῖν (τῶν ἀλλοτρίων) et ex latino clepere. Eta duo habent σήπω et Θήπει ψεύδεται, Θήπων κολακεύων θαυμάζων, unde τέθηπα pendet. Iota unum et id soli Hesychio testatum *Σκίπει* νύσσειν, *Κνίπειν* (κνίπειν) σείειν νύσσειν, quibus paullo post accedit σκνίπτει, similisque est nominis discrepantia σκίψ et

σκινίψ, sed *σκίμπτω*, quod Matthiae ad Hec. 64. cum *σκίπω* confert, totum diversum est. Diphthongus duobus se insinuavit *λείπω* et *ἐρείπω*, quod et *ἐρίπω* scribitur Apollon. Synt. III. 31, 277. *ἐρίψαι* *καταρρίψαι*, *ἐρίψιμα* *πτώσιμα* Hes. Ceterae vocales non emergunt. Terminationis non purae sunt *θάλπω*, *λάμπω*, *ἄλπω*, *μέλπω*, *ἔρπω*, *τέρπω*, *πέμπω*. Hesychius adjicit *Κάρπειν* *πλήττειν*, *Κάρπεσθαι* *καθαίρειν*, quarum significationum neutra propria et primaria videtur sed potius ea quae in latino carpere et calvere id est vellere ⁴⁾ apparet; nam decerpendo et stringendo purgantur immunda, et purgandi verbum transfertur ad verberationem *Ἐκάρησε* *ἔτυπτε* Hes.

Ad notamentum. Etiam horum verborum multa labialem extrinsecus acceperunt. *Θίγπω* enim a *θάω* ortum, de quo dixi in Parall. p. 47. *Βλέπω* et *λεύσσω* *γλαύσσω*, quae EM. 652, 5. recte componit, antiquum *λάω* cognatione attingunt. *Τρέπω* verto, cui vicinum est *στρέψω* torqueo, non adeo longe distare a *τρέω* tero unde *Τέρεσσεν* *ἐτόρωσε* Hes. infra faciam clarius. *Ρέπω* cum *ρέω* consociasse videntur Grammatici qui *περιδόηδής* interpretantur *περιδόνεις*, ⁵⁾ nam ab hoc *περιδόηπής* vix quidquam differt et inclinata labentibus et desfluentibus simillima sunt, sed alii *περιεδόμιμένος* et *περιδόγαγείς* reddunt, quod aequa quadrat. *Λέπω* a *λύω* profectum esse, quia liber (*λέπος*) de arbore delibretur sive reluatur J. Scaligeri fuit opinio, de qua existimet quod quisque velit ⁶⁾. Ad explanandum *σκέπω* Schneiderus

4) Hinc calvus i. q. *vulsus*, *cavillus*, *cavillari* et longiore ambitu calumniari a propria significatione vellendi translata ad vexationem, obtrectationem; neque alium intellectum habet carinare.

5) Parall. p. 156. ubi addam *Προσκληδής* *καλεσάμενος* Hes. in adverbium *προσκλήην* mutandum esse, et apud eundem pro *Ἐπικλενύσας* *λάθρα* *ἀπελθών* scribi oportere *ἐπεκλινήσας* ut *ἐκλινῆσαι* et *διακινῆσαι* dicitur pro *διαφυγεῖν*. Adverbia saepe participiis explicari ostendi in Parall. 156. et sic pro *Ἐνραβώς* *ἐγγράψας* Hes. scribendum esse patet *ἐγγράψως*.

6) Eriotianus *Ἐκλαπήσεται* ἀντὶ τοῦ *ἐκγλυφήσεται* καὶ *ἐκγεννηθήσεται*. *Ἄριστοφάνης* *ἐν Γηραιτάδῃ* (n. XVII.) *φῆματις* οὖν *ἐγώ* *βροτῶν* ἄπαντας *ἐκλαπῆναι*, quae fortasse sic scribenda *φήμ'* οὖν *ἐγώ*

tingit cascum quoddam *σκέω*, unde *σκευή*⁷), *σκιά*, *σκοιός*, *σκηνή* arcessit neglecta Hesychii glossa *Κέω σκέψαι*, quae tamen, ut nunc est, nullum usum praebet. Nec multum confido Buttmanni conjecturae *πρέπω* a *πέρω* repetentis Lexil. I. 19. *Ἐπω* et *ἐνέπω* tam simplici natura constant ut nihil ulterius quaeratur. *Σκινίπω* sive *σκινίπτω* cum *κνάω κνίζω* cohaeret. Jam ut ad illa veniam, quae duabus innituntur consonis, *θάλπω* cum *θαλύζω*, *ἀλύζω* et cum *ἀλέα* (Parall. 12. et 127. Prolegg. 345.) tantam habet significationis similitudinem ut pro cognato haberi possit. *Θέλπω* Pindarus *παρετυμολογεῖ* quum dicit *μολπὴ μελέων* Ol. X. 99. *Λάμπω* quin a *λάω* *λεύσσω* *γλαύσσω* defluxerit, non dubium habetur, nec raro in unum confluunt utrinque derivata *λαμπρός* et *λευκός* v. Jacobs. ad Anth. 559 sq. Latini verbi *carpere*, quod graeco *κάρπω* apposui, brevior forma extat *carere* id est carminare vel, ut germanice dicitur, *kardaetschen* a *cardis*, quibus ad eam rem utuntur lanarii. Hinc sursum euntes ad commune his omnibus deducimur primitivum *κείω*, cui Latini addiderunt labialem ut *κρούω* crepo, *σκάλλω* scalpo et fortasse Graeci ipsi, si *κρωβίος* et *κρωβίον* sive *κρωπίον* falx sive securis recte huc referimus. *Τέρπω* Philoxenus attigit in libro de sermone Romanorum EM. 737, 20. *οἱ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδῆ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ἀνόμασαν, τὸ στυγεῖν ἀπὸ τῆς Σινγός ἥπερ ψυχρότατον ἔχει ὄνδωρ, καὶ τὸ φόβος κρυόεις ἀπὸ δὲ τῶν θερμῶν τὴν τέρψιν θαλπαρηγῆ ἔλεγον καὶ τὸ τέρπεσθαι λαίνεσθαι*⁸). Hic ergo non

(—) βροτῶν etc. *dico igitur omnes hinc progenitos esse*, hoc est ex ovo primigenio quod in Avv. 693. celebratur. Sed quid tandem est illud apud Hesychium *λαπίσθηναι*? A *λάπτω* glutio fortasse; nam *λαπίτων* dicitur ἡ θέλουσα εὐωχεῖσθαι, *λαπίζεσθαι* autem τὸ ἀλαζονεύεσθαι, heluationi vero conjuncta esse solet divitiarum et potentiae ostentatio et jactantia, unde est illa Cleonis in Arist. Eqq. 354. oratio θύννεια θερμὰ καταφαγῶν — κασαλβάσω τοὺς στρατηγούς, λάβρακας καταφαγῶν *Μιλησίους* κλονήσω etc.

7) Hanc qualemcumque conjecturam stabilit quodammodo nomen *σκευοθήκη* in Inscr. Corcyr. n. 1838. b. et *σκεάζειν* in Tenia n. 2344.

8) Sch. Pind. P. IX. 65. τὰ ἀπηρῆ τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι, τὰ δὲ προσηρῆ τοῖς θερμοῖς διὰ τὴν γενομένην διάχυσιν. Hesychius Αὕτω διαχέω θερμαίνω· τὰ γὰρ προσηρῆ τοῖς θερμοῖς παρέβαλλον.

solum τέρπω a θάλπω sed utrumque a θέρω arcessivisse
 videtur, unde θάρσος repeti solet. Et quam arcte haec inter
 se contingent appareret ex Julian. Or. VIII. 243. θαλπωρή καὶ
 τέρψις et Christod. Ecphr. 166. ἐθάλπετο χάρματι θυμός.
 Alii tamen diversam ingressi sunt viam: τέρπεσθαι μετά-
 θεσίς ἐστι παρὰ τὸ τρέπεσθαι EM. 753, 39. scilicet quia
 ἡ ἡδονὴ ἐκτρέπει τοῦ δέοντος Sch. II. XIV. 314. vel quod
 ἀπάγει τῶν λυπηρῶν Sch. II. XIX. 513. quod quodammodo de-
 fendi potest comparatione synonymi ἐξαλλάττειν. Hoc enim
 Phrynicus Ecl. 363. pro τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφρο-
 σύνην dici testis est cf. Orell. Suppl. ad Nicol. Dam. p. 7.
 Attamen argutius videtur. Sed etiamsi τέρπω et τρέπω na-
 tura diversa sint, tamen fieri potuit ut aliquis pro τρέπω tra-
 jectis consonis diceret τέρπω, quomodo Hesychius accepit
 Τερπώμεθα τρεπώμεθα, et ut contraria metathesi τέρπω
 verteret in τρέπω id quod ab Homero saepius factum esse
 statuunt Scholiographi et consentit Buttmannus. Neutrius
 tamen rei documenta habemus indubia; nam neque Hesychii
 auctoritas sat gravis et homericorum locorum sententia con-
 troversa est.⁹⁾ Alioqui pro τρέπω dici potuisse τέρπω ap-
 pareret ex derivatis ἄτραπτος et ἄτραπτος, Ἀτροπος et Ἀτροπώ
 Parca Sch. Od. VII. 197. Hinc deducor ad ultimum hujus
 generis ἔρπω serpo et repo, et ad similem utriusque linguae
 discrepantiam in rapio ἀρπάζω, cuius primigenia forma ἔρπω
 colligitur ex participio ἀρπαμένη aoristis asigmatis εῖλα,
 εῖπα, ἥνεγκα adnumerando et ex nominibus ἔρπη hirpus et
 irpex v. Scalig. ad Varr. IV. 95.

§. 3. Tertiam labialium quae in exitu habent, pleraque
 pura sunt, duo per alpha γλάφω et γράφω, quinque per ε
 quae Theognostus enumerat p. 138. δέφω, στέφω, στρέφω,
 τρέφω, ψέφω, tacite praetervectus ἔρέφω, fortasse quia pri-
 mam vocalem praepositivam esse putavit v. Diss. de Prosthesi
 c. II. Praesens νέφω, quod nostri Grammatici receperunt,
 Herodianus in libro de Conjugationibus inscripto inusitatum

9) Nimis inepite illa conjectura transfertur ad Od. VII. 279. χῶ-
 ρος ἀτερπής — δῆθεν οὐκ ἦν τραπῆναι καὶ ἐπιφρυγεῖν et ad τερπικέραυνος
 δ τοὺς ἐναντίους τῇ περαυνῷ τρέπων Sch. II. VIII. 1,

fuisse docuit sed hinc fluxisse perfectum *νένοφα* Theogn. l. c. Cram. III. 395. Eust. 127, 32. Ex penetralibus literaturae Hesychius protulit Ψέφει δέδοικε λυπεῖ φροντίζει, Καταψέφει κατασκοτίζει. ψεφᾶς γὰρ τὸ σκότος, Ἀψεφῆς ἀφρόντιστος, ἀμελῆς,¹⁰⁾ quae significationes facile inter se conciliari possunt; nam συννεφῆς et συννενοφῶς dicitur de tristi et meditabundo v. Kayser. ad Philostr. Soph. 324. — Tὰ διὰ τοῦ ηφω δισύλλαβα δύο, τὸ μὲν διὰ τοῦ η νήφω, τὸ δὲ διὰ τῆς ει νείφω τὸ χιονίζω Theogn. l. c. quod quum rectius νίφω scribatur¹¹⁾ nec satis fidei habeat Hesychii scriptura Δειφόμενος ψηλαφήσας, unum relinquitur illius terminationis specimen ἀλείφω. Praeter νίφω duo leguntur sed pariter dubia γρίφω et κνίφω, illud in Hippocr. Prorrh. I. 171. T. I. ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γριφόμενα, pro quo veterum nonnulli, ut Galenus refert in Comm. I. 127. T. XVI. γριπόμενα scripserunt, codices antem Flor. et Med. γριφώμενα praebent, sed barytonon γρίφω vel γρίπω confirmat Hesychius Γεγριφώς ταῖς χερσὶν ἀλοῶν, qui aut ἔλων scripsisse videtur aut ἀλῶν, cuius forma media Ἀλοῦνται κρατοῦνται ab Heschio assertur, activam Etymologi thematis loco ponunt. Quippe capiendi significationem habent γριπεύς piscator, γριπίζειν piscari et universe capere, γρίπισμα capture sive lucrum, δυγγρίπιστος Ephraem. Caesar. 3312. in Maji Nov. Script. T. III. homo tenax vel nimius in captando lucro. His jam Salmasius de Mod. Us. p. 353. contulit germanica *greifen*, *griepen*, *to gripe*, et porro apponenda videntur herciae nomina κράφα et ἀγρίφη v. Prolegg. 295. et ἄγγριφιον harpago alinde instrumentum hamatum quod Corraes Atact. I. 8. cum praepositione compositum putavit; qui-

10) Diversum huic ψέφω Theognostus p. 13, 11. interpretatur κινύ-ω propter ψόφος, puto.

11) Νείφω διὰ τῆς ει, οὐκ νέφως, σημαίνει τὸ βρέχω. νίφω τὸ χιονίζω διὰ τοῦ ι Sch. A. ad II. I. 420. sed etiam hoc saepe per ει scribitur v. Interpr. ad Thuc. III. 23. ad Paus. VIII. 16. 2. Jacobs. ad Anth. p. 67. idque Bekkerus Phot. Bibl. CCXXIII. 348. (212) sine codd. edidit pro νίφω ut Falckenburgius Nonn. Dion. XIX. 83. fortasse ex Paraphr. IV. 175. ubi νείφων idem significat quod σπείρων.

bus omnibus convenit participium *γριπόμενα*, quod Hippocratis enarratores *σπασμωδῶς συνελκόμενα* interpretantur. Alterum legitur in Herod. *π. Μον.* 43, 33. ἐρεύθω ἐρευθιῶ, κνήθω κνηθιῶ, κνίφω κνιφιῶ. Sed suspicio est ne tertium exemplum, quod EM. 116, 15. in enumeratione similium omittit, ex dittographia natum aut κνήφω scribendum sit ut in Gloss. *Prurit κνήφει*, ubi quod Piersonus ad Moer. 41. reponit κνήθει, ob diversitatem significationis parum convenit. Subsequitur ὁρόφειν ὡς γράφειν καὶ ὁρόφονσιν ὡς γράφονσι Aelius Dionys. ap. Eust. 1430, 37. sed hoc in aoristum cessit v. ad Aj. p. 181. Adn. 10. In υφω tria exhibet Theognostus l. c. et Theodosius Gramm. p. 72, 28. γλύφω, στύφω, τύφω totidem omissis δρύφω, κύφω, κρύφω. De primo Eustathius p. 1295, 30. δρύπτω καὶ δρύφω διφορεῖται, sed hujus autores nulli nisi Lexicographi: Ἀποδρύφω ἀποδέρω, Suid. *Δρύφειν περαίνειν, Δρυφόμενοι περαινόμενοι* Hes. ubi non admodum necessaria videtur Dindorfii correctio δέρφειν δεφόμενοι, quandoquidem δρύπτειν non longe abest a δρέπτειν, quod ad concubitum transferri appareat ex Aeschyleo ὁμοδρόπτα νόμιμα id est nuptiae, quibus puellae crudae praeflorantur δρέπονται, et ab eodem δρύφειν productum est δρυμάττειν, quod Pollux inter verba futuendi refert. Homericum ἀμφιδρύφη EM. praesenti adscribit, alii aoristo; nec certius *Περιδρύφη* ἀποξέση Hes. Secundum κύφω seculis semibarbaris increvit v. ad Aj. p. 450. tertii imperfecto poetae posteriores utuntur aoristi vice. Ρύψαι δοφῆσαι, Ρύπται οἱ ἀναδρυφοῦντες praesens habent δίφω inusitatum ut δόφω, cui similem sorbentis sonum exprimit δοιβδῶ. Litera ω hoc genus non intrat; raro diphthongi, τείφω, de quo dictum est, οἴφω¹²⁾ et δλούφω, quod Hesychius s. *Διόλουφῶν* atticum perhibet.¹³⁾ Non pura reperiuntur tria, ἄλφω, cuius exempla

12) Gramm. Cram. I. 330. τὰ ἀπὸ τῆς οἴ ἀρχόμενα ἔχοντα μεταξὺ σύμφωνον, εἰ μὲν παρὸ δνόματος ἦ, περισπῶνται — εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχει, βαρύνεται οἰχω, οἴφω, ἀφ' οὐ τὸ ἄριστα χωλὸς οἴφει. Sed hoc plerumque οἴφω scribitur.

13) Apud eundem pro *Κατώξα περιέξανα* scribendum est *κατώλοιψα*.

omnia dubia sunt praeter Ἐξάλφεις ενρίσκεις, ¹⁴⁾ ὅμφω et κάρφω.

Ad notamentum. Jam ut de formatione dicam, tribus illis, quae tenui quodam soni et significationis discrimine distincta sunt, γράφω, γλάφω, γλύφω, veteres Eust. 1504, 19. commune assignant principium γράω id est rado rodo; quod non improbabile dixerim. Neque falli videntur qui δέφω cum δεύω διερός comparant consonam adventiciam putantes. Eandemque literam dubito an στρέφω non propriam habeat; mutatur certe in agnatis στραβός ¹⁵⁾ et στρεύω v. C. III. §. I. penitusque evanescit in στέρωψ, quod equidem simplex esse arbitror ut μέροψ (μορτός) a στέρω sive στρέω ductum cum significatione torti et volubilis; certe στέρωψ λιγνύς apud Sophoclem nihil differt a λιγνύς στρόβιλος in Dosiadae Ara I. v. 5. quod epitheton pluribus verbis explanat Apollonius I. 438. λιγνύς πορφυρέας ἐλίκεσσιν ἀσσουσα id est gyros agens, *wirbelnder Rauch.* ¹⁶⁾ Tύφω non incommode a θύω sumigo repetas. Οἴφω et ὀπνίω fortasse paronyma sunt ab ὀπή hoc est ab ea corporis parte unde scorti epitheton βορβορόπη ductum est. Cetera omnes eruendi etymi conatus eludunt. Eorum quae duas in exitu consonas habent, unum μέμφουσι ex comparatione nominis μῶμος posteriorem foris assumtam habere colligitur; priorem alterum ὅμφω unde compositum ποτόμφει Hesychius explicat προσόζει et ὅμφη ὅδηγή πνοή. His enim literam μ extrinsecus insinuatam esse

14) Grammatici etymon literae primae tractantes modo ἀλφεῖν scribunt, modo ἄλφειν Apollon. Synt. I. 3. p. 13. et al. apud Goetting. ad Theodos. 207.

15) Στρεβλόν οἱ παλαιοὶ στραβόν λέγουσιν Eust. 206, 30. hinc strebulus et striblico, quod in Gloss. tortiloquium exponitur.

16) Etiam στεροπή sive ἀστραπή tortum aliquid significare declarat Hesychius vocabulis στροπή, στροφή et στροτία (quasi stortium dicas) unum subjiciens interpretamentum ἀστραπή, igneus vertex quem fulmen vocant Lucret. VI. 297. Eamque speciem exprimit στεροπῆς ἔλικες Aesch. Prom. 1085. et πυρὸς βόστρυχος id est fulmen ἔλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές Athen. X. 453. E. Αἱ τοῦ καπνοῦ περιστροφαὶ περὶ τοῖς ποιηταῖς πλόκαμοι Poll. II. 27. πλεκτάνη καπνοῦ Arist. Avv. 1717.

argumentamur ex similibus γραμφεύσ pro γραφεύς, δομφεῖς ἴμάντες οἵς δάπτεται τὰ ὑποδήματα, δύμπνη ἡ τροφή, unde δύμπνιος et δύμφύνω (αὐξῶ) provenerunt cum ops, opimo, ὀφέλλω communitate stirpis connexa; ad ultimum homonymon δύμφή, quod aliter δύψ et δύσσα dicitur¹⁷⁾ ab ἔπω (εἰπεῖν) declinatum esse in confessum venit. Nec multum abest quin verbum defectivum Ὡψατο εὐξατο proprio de vociseratione precantium et obtestantium dictum esse putem. Hinc credibile fit δύμφω illud, quod pro δύζω valet, primitus δύφω pronunciatum esse vel δύπω additoque consueto complemento δύπτω. Unde quam facilis fuerit in δύζω vel, ut Lacones dixerunt, δύδω transgressio, perspicitur ex vicissitudine similium νίφω, νίπτω, νίζω, νίσσω. Postremo δύσφραινομαι sigma ab δύσδω, labiale ab δύμφω propagasse videtur; tertia consona ad terminationem primitivi δύσφρα pertinet ut in ξδρα, ξδρις, ξδρώς, τέφρα παρὰ τὸ τύφω EM.

§. 4. Verborum labialium pars magna a primigenia forma descivit asciitu literae mysticae; quare hoc loco congregabo omnia quae in πτω excidunt, etsi non omnium origo demonstrari potest. Primum ordinem tenent ἀπτω, βάπτω, βλάπτω, γνάπτω, δάπτω, θάπτω, κάπτω, λάπτω, δάπτω, σκάπτω, στράπτω. Epsilo praefinita pauciora sunt κλέπτω, πέπτω, σκέπτομαι. Nam δρέπτω a poetis assumitur tantummodo producendae syllabae causa v. Jacobs. ad Anthol. 644. Hermann. ad H. H. in Cer. 425. λέπτω mendose scriptum pro λέπτω v. Meinek. ad Com. T. II. 575. et T. III. 16. ut pro πέπτω saepe πέπτω, συμπέπτω, quod antiquioribus ignotum fuisse concedimus Heraclidae Eust. 54, 11. πέψαι ἀπὸ τοῦ σεσιγημένου ἐνεστῶτος τοῦ πέπτω. Per η unum effertur σκήπτω. Per iota ἵπτω¹⁸⁾ κνίπτω, λίπτω, νίπτω, χρί-

17) Ἡλιος πανόμφαιος Quint. VI. 626. non ut Ζεὺς πανόμφαιος dicitur sed pro πανωπήεις vel omnituens.

18) Theogn. p. 137. τὰ διὰ τοῦ ἵπτω πίπτω, δέπτω, ὑπτω, λίπτω, ὕπτω τὸ βλάπτω, ὅπερ ψιλοῦται ἐπὶ γέρο τοῦ πετῶ δασύνεται καὶ περισπάται, quo distinguuntur tria verba ἵπτω thema commenticium verbi ἵπται, secundum ὕπτω τὸ βλάπτω, tertium ὕπτω, quod Hesychius asseravit Ἡμψαι ζεῦξαι i. q. Λέψαι.

$\pi\tau\omega$, $\pi\acute{\iota}\pi\tau\omega$, $\acute{\delta}\acute{\iota}\pi\tau\omega$, quorum duo postrema communi usu trita sunt, caetera minus; $\tau\bar{\iota}\bar{\iota}\pi\tau\omega$ δέ ἐνεστῶς μόνος εὑρίσκεται. δέ γὰρ ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ὑπτω γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ EM. 464, 6. Cram. I. 211, 4. quibus hoc declarari videtur, praesentis unam esse speciem ὑάπτω, aoristi duplarem ὕαψε et ὕψατο. Κνίπτω in nostris libris non reperitur sed auctum σκνίπτω, ἀποσκνίπτω, διασκνίπτω. Λίπτω solis poetis concessum, χρίπτω apud Hippocratem, Herodotum, Aretaeum legitur saepius modo sic scriptum modo χρίμπτω, nec repudiarunt rhetores posterioris aetatis v. Ruhnken. ad Tim. p. 105. In ὁ Theognostus p. 137. duo affert κόπτω καὶ ὅπτω τὸ βλέπω, cuius media forma περιόπτεσθαι usus est Apollonius Synt. IV. 3, 308. Moschopulus vero in Dict. Att. duo duntaxat tempora usitata esse dicit ὅψομαι et ὕμματι, sed et aoristi exempla allata sunt ad Buttm. 258. Plura per \bar{v} , γλύπτω Anecd. Bachmann. T. II. 294. nisi hoc fluxit ex vitiosa scriptura Eur. Tr. 1297., γρύπτειν γρυποῦσθαι συγκάμπτεσθαι Hes. δύπτω, δρύπτω, θύπτω τὸ τυφλῶ (scr. τυφῶ) Theognost. p. 138. θρύπτω, κύπτω, κρύπτω, δύπτω, τύπτω. Ultimae vocalium duo sunt exempla θώπτω et σκώπτω, nam quod Zonaras et Cyrillus proponunt Λώπτω (cod. λώπω) πηδῶ et quae Hesychius offert Λρώπτειν διακόπτειν, διασκοπεῖν,¹⁹⁾ Ἡρώπτει σκώπτει, pari omnia obscuritate obvoluta latent. Nonnulla tres in exitu consonas constipant, μάρπτω, σκίμπτω, χρίμπτω. Diphthongorum usum coartat Choeroboscus p. 199. et 249. τὰ εἰς πτω λήγοντα δήματα ἐνὶ φωνήσει παραλίγονται πλὴν τοῦ ἀνερείπτω, sed hoc fictum ex aoristo ἀνηρείψαντο et ἀνερειψαμένη, cui praepositio addit significationem simplici contrariam. Nam ut μένειν significat τὸ καμμένειν, ἀναμένειν vero, quod in Thes. omissum, τὸ ἀναβλέπειν Suid. et δένειν mergere se, ἀναδένειν emergere, σφάλλειν ad casum dare, ἀνασφάλλειν resurgere, eodem modo ἐρεῖψαι est dejicere,

19) Λρώπτειν si pro σκοπεῖν dictum est, a δρᾶν derivatum videatur, de quo dixi in Parall. 118. si pro διακόπτειν, cum δρέπω δρύπτω cohaeret.

ἀνερεῖψαι²⁰⁾ sustollere et in altum levare. Duarum syllabarum numerum quae egrediuntur, aut paragoga sunt ut χαλέπτω et alia quae in libri secundi parte altera proferentur, aut aliqua affectione contacta, aut in utramvis partem inclinata. Ita λάπτω Schol. Prom. 365. ex ἵπτω dilatum censem et ex his Doederlinus Synon. T. V. 63. *icio* et *jacio* nata putat, sed pro diversitate significationis idem et ad ἄπτω traduci potest v. ad Aj. v. 700. et ad ἥω ἥημι ut λάλλω. Nec dubium quin κολάπτω principium habuerit monosyllabum, sive id κόπτω fuit, unde κόλαφος v. Prolegg. 292. sive illud ex quo κοῦλος κοιλαίνω coelum. Si ἐρέφω epsilon prostheticum habere conceditur, de synonymo ἐρέπτω *siremps lex esto*; alterum ἐρέπτω²¹⁾ carpo sunt qui cum ἀρπάζω et germanicis *rassen rupfen* cognatum existiment; et huc etiam Schol. II. XX. 234. aoristum ἀνερείψασθαι referunt probante Matthiae Gramm. I. 579. Epenthesi syllabica adacta sunt σκηνίπτω pro σκηνίπτω, et σκηρίπτω pro σκήπτω, prosthesi vero δλόπτω pro λέπτω. Verbi καλύπτω stirps relucere videtur ex adverbio calim sive clam et verbo celare, nec multum differunt κάλνξ, κέλνφος et quod Schol. Arist. Plut. 27. subjicit κλέπτης ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. Paragogis adnumerari oportet σκολύπτω, si a σκόλον sive σκῦλον derivatum est; ut in Lex. Rhet. ap. Eust. 952, 9. dicitur: σκολύπτειν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, nec aliter statuendum si a κόλος et κολούειν, quo verbo Hesychius in illo interpretando utitur. In Nic. Ther. 229. ubi de serpente loquitur γλώσση λιχμάζων νεάτην σκωλύπτεται οὐρήν, planius est quod Schol. h. l. scriptum invenit σκωλίνεται curvatur, sed ad analogiam accommodatius foret σκολιαίνεται a σκολιός ductum ut πελιαίνεσθαι, ὀριαίνεσθαι.

Ad notamentum. Literam τ̄ praeter πίπτω ascitam habent omnia quorum originem aliquatenus perspicimus, unum mediae subjunctam βλάπτω, cetera tenui vel aspiratae ut κλέπτω, δρέπτω, ἄπτω. Duo autem cum eo quod consona

20) In Orph. Arg. 292. ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον nescio an ἀναρρέψασθε scribendum sit.

21) Activa forma ἐρέπτω usus est Nonnus XL. 306.

fulciuntur etiam vocalem mutant ἐνέπτω, ὁέπτω δί-
πτω²²⁾ EM. 704, 57. Theodos. Gramm. 72, 33. unde pen-
dunt nomina ἐνοπή ἐνιπή, δοπή διπή, eoque modo non
sonus solum ingravescit sed significatio quoque. Sch. Od.
XII. 266. ἐνιπή ἡ διὰ λόγων ἔκπληξις ἀπὸ τοῦ ἐννέπειν.
Eust. 1387, 32. τὸ μὲν ἐνέπειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς λέγειν, τὸ
δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐνίπτειν καὶ ἐνίσσειν τοῦτο οὐ δηλοῖ, qua ratione
ἴσχω differt ab ἔχω, neque opus est diversa comminisci
etyma.²³⁾ Aliud hujus duplicitis tropae exemplum praebent
δρέπω δρύπτω, θήπω θώπτω. Sunt vero etiam quae utram-
que consonam assumptam habeant δάω (δαίω δαῖζω) δάπτω
ὦς ινάω ινάπτω Eust. 615, 10. αὖτον ἀπτω incendo, neque
fide alienum θώπτειν et τεθηπέναι a θάω originem trahere
v. Parall. p. 47. et 127. Θάπτω παρὰ τὸ θᾶ EM. 442, 56.
quod confirmare videtur Schol. II. XXIV. 83. Αάκωνες τὸ
θάπτειν τιθῆμεναι φασί, et nomen θήκη sepulcrum cf. Parall.
426. sed pugnat cum ceteris exemplis, quae alpha in stirpe
habent. Nec satis facit Hemsterhusii consilium ad Xenoph.
Eph. p. 202. veteri lingua θάβειν, θάπειν, θάφειν, θάπτειν
nihil aliud est quam terra obruere, nam hoc totum conje-
ctatione nititur. Sed fortasse Hesychius adjectivum ἄθαπτος
ex vero interpretatus est ἄκανστος proprieque dicitur illud
πνοὶ θάπτειν igni concremare a τύφῳ ut bustum τύμβος,
quod EM. a τύφῳ repetit, unde Θύψας καύσας, Υπεξέθυπτο
κέναντο Hes.²⁴⁾ qua ratione ejusdem glossa Τοῦφος τάφος
defendi poterit ab Ahrensii correctione τύφος pro τάφος de
Dial. Dor. 126. manetque verbi memoria in novitio Latinorum
sermone stufa (etūve) id est hypocaustum, vaporarium,
nostroque stofen, quod est culinae vocabulum significans lento
igne coquere. Vocales autem *α* et *ν* in formatura vocabu-

22) Philostr. Imag. I. 2, 766. καθεύδει τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σιέρ-
νον δύμας.

23) Ruhnkenius ἐνίπτω ab ἵπω ortum putabat, cuius unicum
exemplum Ἐξίπτεται ἐκπιέζεται Hes. tollitur Kuesteri correctione ἐξι-
ποῦται. Nec simile videtur νειζεῖν, quod Buttmannus illi comparat.
Βάζειν quoque modo dicere, modo male dicere, increpare significat.

24) Κατέθυψας περιέπνευσας Hes. Vossius scribi jubet περιέκα-
νας. Propius est περιέφλευσας.

lorum permutari quam non sit insolitum, dicam alias. Cum θῶ θάπτω Eustathius 1746, 15. comparat κνῶ κνάπτω, βῶ βάπτω τὸ ἐμβιβάζω, δῶ δάπτω τὸ εἰς δῶσιν ἄγω²⁵⁾ adscripto Herodiani nomine, cui non omnia concedimus sed modo primum. Λάπτω non aliunde pendere sed sonum naturalem canum bibentium exprimere videtur; nonnulli tamen rimantur altius. Λάων οἱ μὲν βλέπων, οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώσσῃ Hes. Verbi σκάπτω etymon vocalius fuisse colligimus ex mobilitate consonarum finalium: Καιετός δρυγμα id est κάπτετος, Σκάλλοντες σκάπτοντες, Σκαλίς σκάφιον id est σκαπτόνη Hes.²⁶⁾ Verbi κάπτω traditur thema scholicon κάπτω τὸ πνέω ἐξ οὗ κάπος τὸ πνεῦμα καὶ καπνός Eust. 541, 45. sed κάπος non magis legitur quam κάφος et καφέω, a quo perfectum κεκαρηός derivatum dicit p. 1281, 38. id autem ε κέκαφα ortum volunt per anadromen ut δονπέω a δέδοντα Sch. Il. V. 698. Sed Herodianus pro anadrome substituit tropen consonae tenuis in aspiratam: κεκαπτηώς γάρ φησι τὸ ἀνάλογον Eust. 561, 12. fortasse ob eam causam quia tenuis appetet in καπύσσω, aspiratae vero nullum est certum indicium; nam κέκηφε τέθνηκε Hes.²⁷⁾ ad κήπω referendum potius quam ad κήφω ac nescio an eodem trahendum sit quod post καπνωμένους legitur Καπνοόν τὰ πνέοντα, a Musuro autem in καπνότα πνέοντα conversum est; etenim aoristus esse videtur καπόντα ex serie scriptus. Κνάπτω sive γνάπτω a κνάω ortum jam attuli. Et a simili principio natum esse κάμπτω sive γνάμπτω cognosci licet ex nominibus, quibus significatio curvi subest, γόνυ γνύξ γνύπτετος, κνήμη suffrago, κνημός anfractus, γναθμός, γνύθος. Sed primigenia forma mire variata est; Epim. Cram. I. 103. τὸ κάμπτω σύνηθες τοῖς παλαιοῖς λέγειν, δπερ ἐν

25) Sic etiam Aneid. Bekk. 766.

26) De duabus consonis initialibus ad extremum sigma remansit solum: τζαπτόν τὸ λισγάφιον Schol. Theocr. IV. 10. et *sappa* σκαφίον Gloss. Graecol. quod superest in linguis romanicis *sape*, *zappa*.

27) Idem Ἐγκάπτει ἐκπνεῖ, ubi εγ̄ scriptum est pro εκ̄ ut Ἐγγλαφῆται ἐγγλυφῆται EM. ἐγγονος pro ἐκγονος et similia v. Buttm. Gramm. p. 17.

συνθέσει ἄνευ τοῦ μ, ἀνεγνάφθη καὶ ἐπέγνωψε. Haec syntheta apud Homerum quidem in omnibus libris per μ scribuntur sicut simplex γνάμπτω et γναμπτός et quae posteriores poetae hinc composuerunt ἄγναμπτος, πολύγναμπτος etc. Sed eam literam necessariam non esse arguit παραγνάψας Coluth. 239. quod codd. praebent pro παραγνάμψας praetervectus et adjectiva Ἀκναπτος ἀκατάκλαστος, Ἐγκαπῆ ἐπικάρδσια, cui quae deest consona, eadem carent κάμπτω, γαμψός (γανσός) γαμφήλη παρὰ τὸ κεκάμψθαι Sch. II. XIII. 200. χαμός sive χαβός hamus, camurus. Μάρπτω veteres modo ad ἄρπτω revocant, modo ad μάρη ἢ χείρ, et aoristo μαπέειν literam ρ exemptam esse volunt Sch. Hes. Scut. 231. Nostra sententia primitivum est μάρω μαλοματι, unde μάσσασθαι ἐφάψασθαι Sch. II. XVII. 564. et ἀπροτίμαστος δ ἀνέπαφος Sch. II. XVI. 564. XIX. 263. Huic se insinuavit labialis ut θάω θίπω, δράω (ἀποδιδράσκω) δράπτων δραπέτης et insuper rho ut σπανός σπαρνός, κυκῆν κυρκανῆν et id genus alia.²⁸⁾ Sic igitur natum est Μάρψαι συλλαβεῖν et cum metathesi Βράπτειν ἐσθίειν, τὸ στόματι ἔλκειν ut μορτός βροτός. Κλέπτω et κρύπτω, quae interdum idem valent²⁹⁾ num qua inter se et cum Κλῶδις κλέπτης Hes. affinitate devincta sint, res disputabilis est. Σκέπτομαι Hemsterhusius cum σκέπω, Schneiderus cum specio conciliat. Verbi χρέμπτομαι prima stamina continet latinum screo. Αἴπτω unde creverit apparent ex perfecto λελίηματι. Nonnullorum utraque species inveteravit κνάω σκνίπτω³⁰⁾ χρίω χρίπτω, δύω δύπτω. Πίπτω vero a thematico πέτω ortum, unde ἐπετον et πότμος casus, quae ultra Schol. II. IX. 2. fingit πέω (nisi

28) Ἀφόρδιον τὸ ἀφόδευμα Sch. Nic. Al. 139. Θύρσος παρὰ τὸ θύω Epim. Cram. I. 201. ut θύσθλα, Ταρφεύς κτεριστής pro ταφεύς, Στορβάζειν pro στορβάζειν Hes. etc. quorum si Doederlinus in Synon. II. 53. recordatus fuisset, non negasset a spuo duci potuisse *spurcus*, cui prorsus convenit *sputatilicus* ἀπότυπος.

29) Κλέπτοντα γάμον Pind. Ol. VI. 60. Schol. κρύπτοντα expli- cat; ἀγλαΐην ἐκλεπτε Anth. I. 10. v. 63. pro ἐκρυπτε, *clepere se* pro κρύπτεσθαι Seneca dixit.

30) Σκοτίη ψώρα Hes. sive recte scriptum est sive pro σκίψι vel σκνίψι, certe non aliam stirpem habet quam κνήφη et κνύος scabies.

πέτω scripsit) ad explicandum θεσπέσιος. Synonyma sunt et ejusdem stirpis Θραῦσαι Θρύψαι Hes. Θρύπτεσθαι εἰς Θραύσματα Plut. Placc. Phil. IV. 119. Νίπτω ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ δέω Epim. Cram. I. 291. hoc est a νέω, quod alibi approbavi. Synonymon δύπτω unde ortum ceperit, a Suida compemus Ἀποδόνει ἀποδύπτει ἀπονίπτει, quod si verum est δεῖν et δύπτειν sic inter se juncta sunt ut fluere et luere lavare. Verbi γρύπτειν forma principalis emergit ex aoristo γρύγντον et ex adjectivis γρυπός δέπικεναιμένην τὴν δύνα γέκων. δύνθων γὰρ τὸ ἐπικεμπὲς παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι ἡτοι δύαιβόν EM. Ex tribus autem labialibus cur modo hoc inserta sit, modo illa et quae sit cujusque verbi maxime propria et quasi originalis, res omnium involutissima est. Pro θρύπτω, κρύπτω, κάμπτω posteriores substituerunt θρύβω, κρύβω, κάμβω, Romani cambio et campso ἀπὸ τοῦ κάμψαι Priscian. X. 52, 510. *gamba* ἡ καμπτὴ τοῦ σκέλους Veget. sed tenuis remansit in *campus*, cuius graecam originem indicat Hesychius: κάμπτος ἵπποδρόμος Σικελοί, ubi aut ἵπποδρομος scribendum aut potius καμπός id est eques, qui equum gyros variare cogit, a κάμπτειν flectere unde *flexumines* appellati sunt.³¹⁾ Idem Romani λάπτω mutarunt in lambo, κύπτω in cubo, alias servata tenui clepo, repo, apo apiscor id est ἐφάπτομαι contigo assequor v. ad Aj. p. 313. eademque remanet in graeco ἀπάτη v. Prolegg. 370. sed aspiratae cedit in reduplicato ἡπαφον (ut ἡκαχον) et ἡφαφ ἀπὸ τοῦ ἀπτω Sch. Od. II. 169. Nec solum systoechas mutant sed etiam gutturalem substituunt πέπτω coquo, τρέπτω torqueo (trapetum=torcular) λείβω liquo (limpidus liquidus) λείπω linquo, ἔπω ἐνέπτω, ἔπομαι sequor, inseco, inquam v. Santen. ad Terent. Maur. p. 226. φλίβω fligo.³²⁾ Et hujus modi antithesis in graeco sermone exempla sunt Μάρψαι συλλαβεῖν et Βράξαι συλλαβεῖν δακεῖν καταπιεῖν, Βρακεῖν συνιέναι (animo com-

31) Άκαμπτοδρομοι οἱ εὐθεῖς (δρόμοι) καμποὶ δὲ ἐν οἷς ἀπεδεδειχτο καμπὴ ἦν περιέθεον Hes.

32) Ninguo fortasse a νίζω ut stinguo a στίζω. Sin a νίψω, id unicum est mutatae in gutturalem aspiratae exemplum; plerumque media substituitur: scribo, glubo, sorbeo; interdum tenuis: carpo, sculpo.

prehendere) *Βρακεῖς* (ut *δρακεῖς*) *συνεῖς* et cum hyperbato, quod paullo ante notavi, *Δυσβράκανον*³³) et *Δυσβάρακανον* *δυνατανόητον*, quibus omnibus communis est notio comprehendendi sive id manu fit, sive ore, sive animo, quomodo *γρικεῖν* sive *γρυκεῖν* dicitur pro intelligere v. Ducang. traductum a propria significatione capiendi, quae in *γριπεῖν* residet, ad intelligentiam ut *συναρπάζειν* et *συλλαβεῖν*. Ex eodem genere transgressionis sunt *Στύψαι στυγνάσαι*³⁴) *Συνστύψαι συνθραπάσαι*, *Συνέστυψεν συνεσκυθρώπακε* frontem contraxit, et nomina *ὄπτιλος* *ὄπταλλος* oculus, *δρέπανον* *Δρέπανον* *Δράκανον* et alia in Parall. 124. Nonnunquam *πτ* et *σσ* commutantur *πέπτω πέσσω*, *ἐνίπτω ἐνίσσω*, *κόπτειν* et *Κοττεῖν* (*κόττειν*) *τύπτειν* Hes. quibuscum cohaerent *κόσσος*, *ὅτοβος*, *κότταβος*, quatere.

CAP. III.

De verbis quorum character est gutturalis.

§. I. Huic operis parti praestruam tanquam fastigium illustre definitionem Herodiani π. *Mov.* 22. οὐδὲν εἰς γω καθαρὸν δισύλλαβον πρὸ τέλους ἔχον δίχορον συνεσταλμένον βαρύνεται. σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω, quo edicto excluduntur τάγω τὸ τείνω Sch. Lips. ad II. I. 591. τράγω, θράγω aliaque hujus moduli, quae compendiorum scriptores fabricati sunt. Idem praecipit sed angustius Arcadius 151, 5. sic ut in cod. Havn. scriptum est τὰ εἰς γω τῷ α παραληγόμενα ὑπερδισύλλαβα περισπάται, σμαραγῶ, πλαταγῶ, λαλαγῶ καὶ καθόλου τὰ ἔχοντα τὸ α, ἀργῶ, παταγῶ.¹⁾ Τὸ δὲ ἄγω

33) *Βράκανον* τὸ λάχανον videtur latinum brassica, *Βράσκη* κράμβη, *Κράμβη* ἔργανος καὶ ἔτερον λάχανα Hes.

34) Idem Hesychius *Συνεστυψωμένοι συνεσκυθρώπακότες* et *Στύξαι συνεγαγεῖν*, quod proprie de sapore styptico dicitur sed translatum est ad animi contractionem; *στύξαι* καὶ γελάσαι joca atque seria agere Anth. IX. 186.

1) Disyllabum opus est σπαργῶ vel simile. In Schol. Od. II. 67. ἀπὸ τοῦ ἄγω γίνεται τὸ ἄγαμαι scribi oportet ἀπὸ τοῦ ἄγω (ἄγωμαι) quod Arcadius καταπλήγομαι interpretatur. Hinc est substantivum ἄγημα Suet. Gramm. c. III. ubi ἄγασμα corrigunt.

βαρύνεται. Idem p. 152. τὰ εἰς γῶ φύσει μακρῷ παραληγόμενα τρώγω, φάγω, τμήγω etc. pro secundo non φεύγω scribere potuit ut in cod. legitur sed vel φρύγω vel φύγω. Trisyllabum φάγομαι Byzantii magistri una cum ἔδομαι, πίομαι inter futura σεσημειωμένα referunt. Regula autem non solum de hac terminatione valet sed in universum nulla sunt verba quae alpha breve in penultima pura habent antecedente et succedente consona simplici, per pauca crassioris structurae βλάβω, γράφω, φθάνω, nam plerumque assumitur consona auxiliaris δάκνω, ἀπτω. Ac ne longum quidem alpha reperitur; nam pro ἄγω frango receptum est ὄγρυψι et postea κατάσσω. Trisyllaba ἀράγειν et σαλάγειν vitio contacta esse monui in Prolegg. 304. Creber vero secundae vocalis usus λέγω, στέγω, φλέγω, ψέγω et syllabae prostheticæ accessu aucta ἀλέγω, ὀρέγω. His quae sunt in confinio posita, producuntur ab Herodiano l. c. p. 45. et Theognosto p. 138. θήγω, λήγω, τμήγω, ὀρήγω, quibus Arcadius p. 151. addit κεκλήγω καὶ πεπλήγω ἀπὸ τῶν παραπεμένων γεγονότα. Nemo illorum novit σμήγω τὸ καθαίρω, quod Epimeristes Cram. II. 393. et Grammaticus de Quant. p. 319. ²⁾ ex novitia consuetudine arripuit pro σμήχω, neque πήγω, quod Passovius recepit propter ἐνεπήγετο Aesop. Fab. CXLIX. Schaeferus autem rectius ad ἐνεπάγομαι refert; nam ἐμπήγω, quo nunc Graeci utuntur, ne Du Cangius quidem recepit; pro παραπλήγον ἐκπλῆττον Hes. Vossius literarum ordinem sequens scribendum censet παραπλῆττον. In ἴγω unum πνίγω, nam λίγω τὸ ὄμυτο EM. 565, 9. ficticum est, semi-barbarum σμίγω quod codices Herodoti I. 127. VI. 14. VII. 40. offerunt et Grammatici, quos nominavi in Parall. 414. iota longum habere pronunciant Herodiano, ut arbitror, assensi nullum esse hujusmodi verbum brachyparalecton; quin etiam Apollinaris imperativo θῆγε pro trochaeo usus est θῆγε ὀρέων καὶ καπνὸν ἀδην σκοτοειδέα τεύξεις Psalm. CXLIII. 13. pro verbis Psalmodi ἄψαι τῶν ὀρέων καὶ καπνισθήσονται. Quae

2) Quod hic addit σεσημείωται θήγω τὸ πλησιάζω, κανθήσιον θῆγη τοῦ ὄρους λιθοβολεῖται, summis ex Exod. XIX. 13. καὶ θησίον—λιθοβοληθήσεται.

iota excipit vocalis, ab hac terminatione segregata est Heraclidae canone regio quem postmodo praedicabo C. V. §. 1. In *vγω* unum est quod altius radices egit φρύγω frigo. Pseudoherodianus quidem affert *vγω* ἔννγον Cram. III. 268. et huic succurrit Hesychius Νύγει τῷ κέντρῳ πλήττει, quod colorem sanum habet ut φρύγω φρύττω, sed testatum non est. Idem et Theognostus II. 24, 20. τρύγει ξηραίνει et Τρυγενεὶς ἔξηρανθη ἐπὶ λίμνης, quod mire congruit cum Nicandri verbis τρύγη δ' ἐτὶ πυθμένι λίμνης hoc est ξηρασία Ther. 368. ubi Schneiderus suspicatur olim scriptum fuisse ἐτρύγη δ' ἐνὶ πυθμένι λίμνη; Arcadius p. 81. τρυγητός τὸ τρυγόμενον haud dubie τρυγώμενον scripsit; nam p. 151. nulla proponit nisi perispomena τρυγῶ et στρυγῶ, et Hesychius non Στρύγει στρέφεται scripsisse videtur, sed στρεύγει vel στρυγεῖ ἀποστρέφεται. Φύγω seculis citerioribus obrepdit. — Λύο εἰσὶν εἰς αγω δισύλλαβα βαρύτονα τρώγω καὶ σμώγω EM. 721, 30. Cram. I. 390. quorum postremum Theognostus I. c. reddendum pro τρώγω, nisi is φώγω posuit, quo Epicharmus usus est pro φώγνῳ. Λινόγω praetermittitur ut trisyllabum nec nativum sed ab ἄνω productum ut ἀνάσσω Eust. 1784, 40. Diphthongi characterem praecedunt complures οἶγω, στρεύγω, φεύγω, ἐρεύγω et ἐπείγω, quod Arcadio pro σπείρω retribuendum p. 152, 3. ubi de trisyllabis agitur; consonae vero nullae nisi liquidae et eae modo post epsilon et iota, Γέλγει βαπτίζει χρωματίζει Hes. quod ne cum τέγγει commutemus retinemur sequente Γέλγη βάμματα, tum ἀμέλγω, ἀμέργω, στέργω, ἔργω sive εῖργω, τέγγω, φέγγω, φθέγγομαι, σφίγγω, μίσγω, quod unum esse literae sigma medium antecedentis exemplum adnotat Herodianus I. c. p. 22. Suspectum vero est τέργω v. Prolegg. 516. Alias vocales liquidae praemissas non reperio praeter infinitivos σπάρξαι, quod in H. Hom. legitur pro σπαργανῶσαι, et ignorabile Φόγξαι ἀκοῦσαι Hes. Nam διμόργω Eustathius p. 1151, 8. inusitatum esse dicit; item ολάγγω perinde ut λίγγω p. 1119, 60. neque obstat latinum *clango*, quod proxime ex themate expressum ut frango, tango, pango etc. v. Diss. IV. §. 2. not. 5. τάγγω ranceo Schneiderus ostendit quam parum firmitudinis habeat.

Ad notamentum. In hoc numero plura sunt quae gamma in progressu formationis accepere, ac certissime quidem τυήγω, cuius elementa sunt τιμ, quae dirimuntur in τέμ—νω, cohaerescunt vero ante longam vocalem τυῆσις ut κάμινο et κέκμηνα etc. Θήγω a Θέω θοός natum esse Buttmannus censuit Lexil. II. 65. et multis seculis ante eum EM. 450, 17. probatque nominum δξύς et ὀκνύς, acutus et acupedius vicinia formae et significationis. Σιμώγω si recte se habet, certe primitivum habet σμάω ut σμήχω, σμώχω, cuius metaschematismus recentior videtur σμώγω ut σμήγω, ψύγω. Φώγειν veteres ad φάω φαύω τὸ καίω referunt, unde φῶδες et φαύσιγγες τὰ ἀποκανύματα v. Eust. 962, 42. hisque Vossius in Etym. adjungit latina focus, focillo, fomes, favilla, Favonius. Σπάρξαι illud homericum non ultra σπεῖρα sive σπεῖρον deduci potest (σπειροῦν σπαργανοῦν Eust. ad. Dion. 1153.) sed quod Hesychius indagavit σπάρξαι σπαράξαι, a puro σπάω profectum. ³⁾ Φλέγω flagro fulgo (fulgeo) cognatum videtur cum φλεύω aduro et Φλασμός τῦφος Hes. nec ita longo intervallo separatum a φέγγω, sic ut βή vox ovium et βληχή balatus, πετάννυμι πατάνη et πλατάνις latus, πλάστιγξ lanx, ⁴⁾ δλοφυγδών et φλυκτίς δλοφλυκτίς nulla re magis differunt quam literae liquidae accessu et recessu; nec desunt adeo qui φλίω, unde φλυκτίς natum putatur v. Sch. II. XXI. 361. EM. 796. et φύω, unde φοά ἔξανθημα Hes. propinqua cognatione conjuncta dicant forte conspirante He-

3) Σπαργῶσα σπαραπομένη Timaeus in Lex. Σφαραγεῦντο διετένοντο ἐσπαρασσοντο Schol. Od. IX. 390. uterque ex etymo interpretatus; proprie enim illa verba significant σφυγμόν sive pulsum et palpitationem arteriarum, quae ex spasmo sive tentigine existere solet, sed vulgo dicuntur de mammis et ubeibus lacte distentis et turgentibus. Primitivi loco pono σπᾶν, unde σπαργᾶν ductum videtur, quod Pollux I. 230. cum δργᾶν conjungit tanquam synonymon. Simpliciorrem formam refert Σφριάτ δργατ Hes. expletam σφριγᾶν id est turgere ἀκμάζειν, quod nos dicimus strotzen. Ejusdem significationis sed primitivo proprius est Σφυδῶν ἵσχυρός εὔρωστος et Διασφυδῶσαι αὐξῆσαι ἀπὸ τοῦ σφύζειν.

4) Lanx quae in mensa apponitur, πατάνη nominatur, lanx librae πλάστιγξ, utrumque a latitudine, παρὰ τὸ πλατεῖα εἶναι, πλάστιγξ δὲ η μάστιξ παρὰ τὸ πλήσσειν EM.

sycho Ἐπέφρλυσε βλαστῆσαι ἐποίησε. Τρώγω παράγωγόν ἔστιν ἀπὸ τοῦ τρω EM. 770, 40. cui Lexicographi nostri credere non abnuerunt, quia τρωκτά, τρωγάλια et τρωγήματα proprie vocantur bellaria quae rodimus et conterimus.⁵⁾ Ex Hesychii glossa Ψιῆναι ψέξαι Schneiderus cogere volebat ψέγω quoque gamma non nativum habere. Ἐρεύγειν nonnunquam idem valet quod ἔξερχεται et Hesiodi verbum βιότοιο ἐρεύμενος Moschopulus interpretatur ἐρευγόμενος sed aliam, ut Hermanno videtur, sequutus scripturam v. ad Buttmann. p. 102. De verborum φεύγω et φέβομαι cognatione et ortu supra dixi. Παρὰ τὸ φῶ τὸ λάμπω γίνεται φέγγω καὶ φθέγγω EM. neque fide abhorret homericō φάω, cui φαίνω substitutum est, affine esse thematicum φάω quod in φημί transiit. Φρόγω torreo nescio an cum τρύγω illo componi possit quod ad θέρω referri solet. Ζεῦγος παρὰ τὸ ζεύγω ὡς τεύχω τεῦχος EM. 409, 48. sed consideratio Schol. Soph. v. 24. ζεύγω ἀχρηστον, ζεύγνυμι δὲ ἐν χρήσει, quod numerali δύο annexum videtur sicut Boeoti δυγόν dixerunt pro ζυγόν. Nec sine usu fuerit conferre Ανοχοῖ πωματίζει Hes. et ζύγαστρον operculum capsae ipsaque capsā παρὰ τὸ ἔξυγωσθαι. Αύσγω ἀποδύω Hes. unde natum sit ante oculos est. His igitur verbis gutturalem non innatam sed insertam esse aut certum aut non improbable est. Fit etiam ut gutturales et inter se permuntentur et cum antistoechis; ἀρήγειν et cum verbis ἀρκεῖν, ἀλαλκεῖν et cum nomine obliterato ἄρος, quod Eustathius ὄφελος interpretatur, aliquid similitudinis habet; τέγγω tinguo ut Hermannus statuit Opusc. II. 221. cum τήκω, quod a neutrali tabeo ita prope abest ut tabes non aptius reddi possit quam τηκεδών. Pro ἀθέλδω percolo in EM. et Anecd. Bekk. Meinekius in Fragm. Com. II. 830. ἀθέλβω scribendum censet, quod Hesychius interpretatur διηθῶ eodem loco afferens Ἀθέλγειν ἀμέλγειν, quorum verborum propinquitatem prius declaravi.

5) Τρώγειν οὐ τὸ ἐσθίειν ἀλλὰ τὸ τρωγήματα ἐσθίειν Anecd. Bekk. 114. Hinc derivatum τρώγλη idem significat quod τρῆμα, τρήμη, τρώμη, τρυματιά. Eustath. 1532, 8. ἐκ τοῦ τρῶ ὀνοματεποιημένου γέγονε τὸ τρώγω καὶ τρώω καὶ τρύχω. In Callim. Dian. 113. διχοστασίη τρώγει γένος Schol. exponit τρύχει atterit.

Nec diversa sunt ἀμέργω v. Bernhardy ad Dion. p. 590. et δομόργυννι. His enim omnibus una subest actio mulcendi et stringendi, prout usus venerit, remissior intentiorve. Itaque ubera mulgentur (ἀμέλγονται) frondes stringuntur (ἀμέργονται) cf. Wernick. ad Tryph. p. 305.⁶⁾ Eodemque vergit θέλγειν delinire, debilitare v. Nitzsch. ad Odyss. X. 213. Quo minus mirum Hippocratis interpretes verbum ἀθέλγεσθαι modo per θηλάζεσθαι sive ἐκθλίβεσθαι explicare, modo per παρίεσθαι et ἐκλύεσθαι, quo etiam latinum exsugere transfertur, neque disconvenit Phavorini interpretamentum διηθεῖσθαι. Σφίγγω, quod Schol. II. XVII. 372. cum σφήν confert, pressius accedit ad σφήξ et σφηνώσαι, Ἐσφηνωμένος ἐσφιγμένος Sch. II. XVII. 52. Hes. Phot. σφήνωμα τὸ ἐσφιγμένον Phryn. App. 64. σφιγκτῆρι σφηνώσατο Nonn. XXV. 505. nec improbabile illud φυμός ἀπὸ τοῦ σφίγγω EM. 795, 20. σφήν autem cum σχίζω findo componendum videtur. Στρεύγεσθαι non ex στραγγεύεσθαι ut Eustathius ait p. 1441, 60. contractum sed ex στρέφεσθαι natum est, quo EM. illud declaravit, proprieque significat vertere sese et circumagere, tum tergiversari et cessare, id quod latine dicitur *strigare*; στραγγεύεσθαι vero a nomine verbali στράγξ, hoc a στρέγγω στρέφω derivatum; Didymus in Schol. Apoll. IV. 1058. στρεύγμενος καταπονύμενος ἡ προσδιατρίβων. δθεν καὶ στράγξ ἡ κατὰ βραχὺ πρόεσις τοῦ ὕδατος — καὶ ἡ στραγγονοία id est lotium substillum sive urina *tortuosa* ut Plinius vocat.⁷⁾ Hinc vero nata verba paragoga στραγγίζειν, quod Hesychius exponit πιέζειν, et στραγγεύομαι πιέζομαι Sch. Arist. Nubb. 132. atque nomina στραγγάλη, germanicum *Strang*, Galen. de Comp. sec. Locc. II. 571. T. XII. στραγγαλία ἡ συστροφή, στραγγαλίζειν συστρέψειν Hes. ἀστράγαλος *verticillus* ὡς

6) In Leonidae Epigr. XCV. in Meinek. Del. p. 135. χωρίης λειμώνιον ἀνθος ἀμέρσας τύμβον στεφέιω Scaliger recte scribit ἀμέρξεις. Sed in Agamestoris versu, quo vulgatam defendit Iacobsius ad Anth. P. p. 353. πῦρ Ἀχιλλέα χείλεος ἀπάμερσε (privavit) nullo modo ferri posset ἀπάμερξει.

7) ἡ κατὰ στράγγα οὐρησίς Galen. Definn. Med. p. 425. T. XIX. cui similis menstruorum στραγγὴ κάθαρσις Soran. de Muliebr. p. 213. et 267.

οῖον ἀστράβαλος ἐναλλαγῆ τοῦ β Eust. 1289, 52. Labialis redit in στραβός et ἀστραπή retento alpha quod a στράφω manavit. Verbi στρεύγεσθαι formam exiliorem magisque primitivam oblivioni exemit Sch. Od. XII. 351. ubi vulgato στρεύγεσθαι (κατὰ στράγγα ἐκρεῦσαι) in cod. Harl. adscriptum est γράφεται στρέγγεσθαι, cui persimile est nomen στλεγγίς⁸⁾ sive στελγίς strigil et verbum stringere, quod Varro LL. VI. 10, 79. a στραγγαλίσαι repetit; stringere autem et στρέφειν, quantumvis natura discrepant, tamen effectu convenient; nam et volvendo constringimus laxa solutaque et ductim premendo, id quod e vocabulis perspicitur germanicis *anziehn* et *straffmachen*. Quemadmodum vero a στρέφω provenerunt στρόφος, στρόβος, στρόβιλος, sic a στρέγγῳ adjectivum στρογγύλος συνεστραμμένος, στρόφιον στρογγύλη ζώνη Hes. Et haec consonae finalis mobilitas suspicionem praebet prima verbi elementa fuisse στρο vel τρο vocali versatili. Nam στρόνη cingulum, cuius synonyma sunt στρόβος et στρόφιον, secundum analogiam ad στέρω referri debet et τόρος ad τέρω, unde τέρετρον terebra; quae quum rotando perforet, facilis hinc patet aditus ad verbum τρῆσαι et τροτεῖν. Non alia ratio est latinorum tores et torques (στρεπτός) torqueo, torcular⁹⁾ quod etiam trapetum dicitur et graece τροπήιον a τρέπω, cuius verbi magna est cum στρέφω societas. De his neminem fore arbitror qui nobiscum magnopere disseniat. Num vero etiam στύφω huic familiae inserere licebit? Obversantur quum maxime adjectiva στρυφνός, στριφνός et στιφρός.¹⁰⁾ Choeroboscus Cram. II.

8) Στιλαγγίς scriptum est in Schol. Plat. p. 324. ed. Bekk. στεργίδες in omnibus codd. Artemid. I. 64.

9) Στρόμυος ξύλον ἐν ταῖς ληνοῖς πόδες τὴν τῶν στιφυλῶν ἔκθλιψιν Hes. hoc est prelum sive tignum quo cochlea torcularis adducitur. Hodie pressuram στριμωμα vocant, premere στριμώνειν et στύφειν i. q. στρέφειν, quod pro στρέφειν successit.

10) Quartum addit Hesychius Στυφόν στρεμμιον, quintum Στυμνός συληρός Arcadius, et στιφελός huc refertur ab Eustathio 845, 60. ubi στιφελίζειν interpretatur τὸ στρυφνῶς ἢ στυμμένως ἔλεσσειν, cui consentiens EM. 732, 12. στιφελίζειν contendit cum στροφαλίζειν, nec tamen omittit utrumque ad στύφω sive στύπος referri posse. Vinum austерum et crucium σταγῶν στιφελή vocatur Anth. IX. 561.

258. EM. 730, 23. *στριφρόν* τὸ σφιγκτὸν καὶ στερεόν διὰ τοῦ τι παρὰ τὸ στύφω γέγονε τὸ στρυφνός πλεονασμῷ καὶ στριφνός κατὰ τροπήν et graviore auctore usus Eustathius 1913, 44. τὸ στρυφνός ἐκ τοῦ στύφω παρ' Ἡρωδίανῳ καὶ μεταθέσει στριφνός. Hic in trivio versamur etymologiae. *Στιφρός* et *στριφρός* idem esse declarat Moeris eo quod hoc minus atticum esse judicat; nec video cur Jacobsius adversus eat ad Philostr. p. 604. nam utrumque de corporibus spissis compactisque dici constat. *Στιφρός* autem Arcadius *συνεστραμμένος* interpretatur. Haec igitur conjecturam ad *στρέφω* inclinant. Sed animum distinet vicinia adjectivorum *στιπτός* et *στιβαρός*, quibus eadem vis, origo diversa est. Utrinque vero Photius sejungit *στρυφνός* his verbis *στιφρόν* τὸ πεπηγός, *στρυφνόν* δὲ πρὸς τὴν γεῦσιν hoc est de sapore aspero dici; quo ad etymon longe diversum *στύφω* revocamur; ¹¹⁾ namque αὐστηρὸν τὸ στύφον καλεῖται, τὸ στρυφνὸν δὲ ἐπιτεταμένον ἐστὶν αὐστηρὸν Galen. de Meth. Cur. IV. 7. p. 298. T. X. Pro Herodiani tamen sententia afferri potest quod antea dixi, *στρέφω* a constringendi significatione non multum abesse et eandem habere *στύφω*, nam τὰ στύφοντα συνάγει καὶ σφίγγει Galen. de Simpl. I. 161. T. XII. ¹²⁾ quodque apud Romanos *pressus*, *strictus*, *adductus* fere tantumdem valent, quia corpora laxa, ut modo dicebam, nunc torquendo comprimimus, nunc manu presse superinducta aliove onere imposito. Denique concedo fieri posse ut *στρέφω*, *στύφω*, *στρυφνός*, *στριφρός* ab uno quodam themate profecta sint, cuius similitudo appetet in gothico *treihan* (drehen) nec procul abest a graecis *στερεός*, *στερέμνιος*, *στέριφος* id est adstrictus. Haec veri similia videri possunt; illud autem pro

11) *Στρυφνόν* τὸ τι μακρόν ἀπὸ τοῦ στύφω, τῶν ἄλλων τῶν εἰς νος μετ' ἐπιπλοκῆς συμφόνου συνεσταλμένον ἔχόντων τὸ δίχρονον Draco p. 83. quod si verum est, *στριφρός* brevem penultimam habet. *Στιφρότης* in Timoclis versibus T. III. 607. a longa orditur.

12) Schol. Nic. Th. 892. τὰ μόρτα στύφα ἐστὶ καὶ τῇ στυφότητι δεσμεῖ καὶ φιμοῖ τὸν λαιμόν. *Στιφρότης* pro *στρυφνότης* scriptum est in cod. Nemes. de Nat. Hom. IX. 196. *Στιφρός* et *στρυφνός* concer- tant in codd. Aristot. H. Ann. II. 17. p. 508, 32. *στιφρός* et *στριφρός* Probl. VIII. p. 387, 20. et saepe alibi v. Jacobs. ad Philostr. p. 263.

certo sumamus licet *στρέφω* et *στρεύγω* leni soni inclinationes neque easdem neque valde dissimiles significare. Neque secus est sententia de *λήγειν* desinere et *λέγειν* sedare, unde compositum *καταλέγειν* quasi factitivum est verbi *κεῖσθαι*. Sed *σμήχω* et *σμώχω*, *ψήχω* et *ψώχω* si quid inter se differunt, id subtilius est quam quod a nobis perspici possit. Nunc dicam de altera gutturalium.

§. 2. In ακω exeuntia si qua protulit prisca aetas, ea omnia ad oblivionem reciderunt: ἄκω (ἀκαχμένος) δάκω, μάκω, πτάκω, nec solum trilitera, ut sic dicam, sed etiam δράκω, ἀμπλάκω. Πλάκω, unde Schol. Theocr. VII. 18. adjективum πλακερός declinatum dicit, aut doricae dialecto proprium est ut *τράφω* etc. aut pro dicto habendum; alii quidem illo loco πλοκερός scribunt. Verbi διάκω unde Buttmannus Lexil. I. 218. διάκονος et διάκοτος nata putat, nec pes nec *vola* appetit. Ergo jure Theognostus p. 139. verborum in κω desinentium enumerationem orditur ab iis quae ε in penultima habent: πλέκω, τέκω, κρέκω, δέκω, quo omissio Arcadius p. 152. addit πέκω et sic ille fortasse scripsérat pro thematico τέκω. Quanquam ne πέκω quidem in praesenti invenitur. Ἐκω et ἀέκω etymologice ficta sunt. Hyperdisyllaborum, quae Arcadius adjicit p. 152. ¹³⁾ unum δλέκω paragoge productum, alterum ἐρέκω τὸ σχίζω nullo teste firmatum, tertium ἐνέκω utut congruens derivatis ἐνήνοχα et ἡνεκής ¹⁴⁾ tamen ficti simile est; nam *Kateneκονσι* ἐρχονται Hes. vel ob hanc causam in suspicione ponimus quod *καταφέρειν* non ita ut *καταίρειν* et *κατάγειν* dici solet pro *κατέρχεσθαι*. Ἄλέκω, quod Critici in Anth. effinxerunt, et illi ignotum fuit et si EM. cognitum habuisset, ab hoc potissimum ἀλέξω ortum putasset, non ab ἄλω ἄλξω p. 59, 17. Sed revisam ad Theognostum: τὰ εἰς ηκω σπάνια, τήκω, δήκω ἐξ οῦ τὸ δαγκάνω, ῆκω δπερ ἐν τοῖς παθητι-

13) Eadem pagina l. 25. pro *σαλκῶ* scribendum est *φαλκῶ*, unde *Ἐμφαλκωμένος περιπεπλεγμένος* Suid.

14) *Διενεξις*, *ἐπένεξις*, *εἰςενεξις*, *προένεξις* Anecd. Bekk. 743. 756. apud posteriores modo leguntur et ea saepe per γξ scripta.

κοῖς διὰ τοῦ ἵ γράφεται, omisso novitio στήκω Herodian. Epim. 129. et thematico λήκω, a quo Schol. II. XV. 25. aoristum λάκε et Schol. Aesch. Sept. 169. paragogum λα-κάζω, Eustathius 1263, 4. participium λεληκάς repetit sed ipsum inusitatum dicit, et omnino non reperitur nisi epenthesi auctum λάσκω aut alio deflexum ληκῶ. Ac ne δήκω quidem, quod Schneidewinus (*Beitr. zur Kritik der Lyr.* 104.) Hippoacti restituit, alios auctores habet quam Grammaticos, Arcadium, Herodianum Epim. p. 20. Sch. Od. I. 381. et EM. 260, 56. v. ad Buttm. 142. In ἵκω unum est ἵκω, nam ἵκω non aspiratum unde nonnulli προίξ, προίκτης et καταπροί-ξομαι compositum putant, evanuit; δίκω ab Herodiano pos- situm l. c. unde δίσκος id est jaculus manavit v. Sch. Eur. Phoen. 640. ut a πέκω πέσκος, tantummodo ex aoristo ἔδικον relucescit. Πίκειν ξαίνειν Hes. scriptura modo differt a πείκειν, nec fide dignum Νίκειν λικιζγ, et adjunctum huic nomen Νίκιον λίκνον. De homericō κοίκε dixi in Parall. 408. Δόκω Grammatici ponunt ad explicandum δόξω EM. Cram. II. 88. In υκω unum novimus βρύκω, nam ἐρύκω idem est atque ἐρύω cum epenthesi, μύκω hypotacticum, cuiusmodi etiam Τίκω ἔτοιμαζω Hes. esse videtur ut Ἀποθυκεῖν ἀπο-τυγχάνειν, quod H. Stephanus reposuit pro ἀποθύκειν. In ωκω paritur unum Ρώκομαι ὁργίζομαι Hes. quod a βρύκο- μαι specie modo differre appetet ex sequentibus Ρωκῶσσα βρύ- κνοσσα τοὺς δδόντας et Ρώκειν βρύχειν τοῖς δδοῦσι. Di- phthongorum duas fert haec terminatio ει et ευ. Nam quod Phavorinus afferit Διαφαίκειν διαφαίνειν, sumtum est ex Hesychii loco dubio Διαφαίκωσι διαφαίνειν (sic). Arcadius afferit p. 152. πείκω et δείκω τὸ δεικνύω, quorum illud non alibi legitur quam apud poetas epicos, alterius auctor nullus. Sed constat εἴκω ἐκ τοῦ παρεπομένου τὸ θέλω EM. 297, 10. hoc est ab illo ἔκω, unde plerique participiale ἔκων derivatum putant Arcad. 176. Sch. Hesiod. Scut. 354. velificante Sophocle Oed. C. 172. εἴκοντες ἢ δεῖ κούκη ἄκοντες, nec dubitanter Apollonius de Pron. p. 73. τὸ ἔκων δασύνεται κἄν ἀπὸ τοῦ εἴκω ἐσκηματισμένον ἦ. Quo sumto εἴκω epsilon sic ut πείκω magis nativum habet quam iota, quod in

aeolica forma *Γιξαι χωρησαι* Hes. praevaleret.¹⁵⁾ At homonymi verbi, unde ἴκελος extitit, primitiva forma videtur ἴκω iota brevi, cui corroborando modo sigma adhibitum est ἴσκω id est εἰκάζω, modo epsilon εἴκω ut θέσκελος, θείκελος. Hunc ad numerum accedunt trisyllaba ἐρείκω frendo, quod cum δήγνυμι frango comparatur nec minus cum ἐρέχθω¹⁶⁾ et ἐνείκω, cuius unicum quod Buttmannus ex Hesiodo affert exemplum συνενείκεται, Goettlingius adversus Hermannum tuetur auctoritate Grammatici in EM. τὸ ἐνείκω βοιάτιον. Duorum vero, quae Mattheiae subjecit, unum ἐνείκη prorsus inutile ad probandum, alterum ἐνεικέμεν II. XIX. 194.¹⁷⁾ paullo aptius est; id enim ne aoristo priori adscribamus terminatio prohibet; nam οἰσέμεν certe formam secundi sequitur, quodque Sch. II. XXIII. 663. dicit ἀξέμεν παρὰ τὸ ἄξαι, non eam vim habet ut illud aliter accipiamus atque ἀξετε. Si quis autem ἐνεικέμεν infinitivum aoristi secundi dixerit, adversantem sibi habebit Eustathium, qui ἐνεγκεῖν dici affirmat neque vero ἐνεικεῖν p. 1145, 62. ac profecto quod unicum erat contrarium exemplum ἐνείκοι II. XVIII. 147. nunc scribitur ἐνείκαι. Quamobrem nisi illo loco ἐνεγκέμεν substituimus, quod in libris aliquam multis legitur, manebit ἐνείκω inconcussum, neque aliunde expediri potest bajulorum nomen προύνεικος Eust. 983, 48. de quo disserui in Aglaoph. 1325. nam ut ab aoristo ἐνείκαι ducatur Choerobosco Cram. II. 251. non concedimus v. Dissert. XIV. Verbum diphthongo εν praefinitum cognovimus unum idque parum accurate Λεύκει φροντίζει Hes. cui simile ἐνδυκές et ἐνδυκέως a Grammaticis exponitur ἐπιμελῶς Sch. Nic. Th. 261. Sch. Apoll. I. 883.

15) Herodianus ap. Stephanum s. *Oίζος* et Choeroboscus Gaisf. T. III. 77. οἴζος παρὰ τὸ εἴκω τὸ χωρῶ, cuius ex sententia οἴζος proprie significat χῶρον et verbum εἴκειν idem quod χωρεῖν id est cedere, locum dare, ut Soph. Phil. 463. εἰς τὸ πλοῦν ἡμιν εἴκη Schol. explicat συγχωρῆ. Et nos dicimus *einräumen* pro concedere.

16) Schol. II. XIII. 441. ἐρεικόμενος σχιζόμενος δησσόμενος, ὅθεν ἐρειγμός καὶ ἐρεικόν. Schol. Oppian. I. 714. ἐρείκω διφθόγγως· ἀνεμάνη γὰρ τὸ εἰν τῷ ἐρέχθω.

17) Schol. Vict. I. c. ἐνεικέμεν ὡς λαβέμεν παρὰ τὴν ἐνείκων μετοχὴν καὶ ὅημα τὸ ἐνείκω.

ipsumque a *κῆδος* repetitur Sch. Od. VII. 256. inepte quidem sed tamen ut pateat inter *δεύκειν* et *φροντίζειν*, *ἐπιμελεῖσθαι* aliquid intercedere commercii. *Δεύκω*, de quo EM. 260, 56. *δείκω* (*δεικνύω*) *ἐκ τοῦ δεύκω τὸ βλέπω τροπῇ τοῦ νείσ* τὸ *ι*, Grammatici excogitasse videntur ad explicandum adjективum *ἀδευκές*, quod alii pro *ἀγλευκές* accipiunt, alii pro *ἀφανές παρὰ τὸ δεύκω* id est *δείκω*, vel pro *ἀδόκητον* *ἐκ τοῦ δέυκω* Sch. Od. IV. 489. VI. 273. Eust. 1506, 3. quorum nihil satis tutum est. *Δεικνύειν* cum *τίκτειν* cognatum esse nonnulli colligunt ex similitudine germanicorum *zeigen* et *zeugen*, quibus pondusculum adjicit Hesychius *Τίξον δεῖξον*. Consonas kappa nullas sibi antecedere patitur nisi liquidas, ac ne has quidem sine aliquo delectu; lambda uni *Ξλκω* inhaeret, namque *φέλκω* Buttmannus fabricatus est ad expediendam adjectivi *φολκός* originem Lexil. I. 246. litera *μ* re ipsa excluditur, neque *ν* appetit nisi in *ὅρκω* et quibusdam perreconditis: *Καγκομένη ξηρὰ τῷ φόβῳ* et *Ἄγκει ἐώκει* Hes. *Κένκει* (sic) *πεινᾷ* Phot. quorum primo Albertius *καγκανομένη* substituit, nec tamen incredibile est quosdam pro *καίω* dixisse *κάγκω* ut *πολυκαγκής πολύξηδος* EM. alterum vix commemorassem nisi animo obversaretur *ἐναλίγκιος*, quod jam pridem miraculo fuit, et germanicum *leikan* (gleichen) v. Proll. 142. Tertio Schleusnerus apponit non minus nebulosum *κερχνεῖ πίνει*, mihi occurrebat proverbium *κίγκλου πτωχότερος*, quia mendicus et famelicus eodem loco sunt. Nec facile quis expediet Hesychii locos *Ἐπιζύγκονσα* *ἐπικλείονσα* *μύονσα*, *Ἐπιζυγκλεῖν* *ἐπισκαρδαμύττειν* *ἐπιστένειν* *ἐπικατακλῆν*, *Ζυγκλεῖ μύει*, *δρμᾷ*, *σκυθρωπάζει*, quarum interpretationum pleraeque cum *Ζικνῶσαι σκυθρωπάσαι* et *στυγνάσαι* convenient. Sed haec missa facio. *Ἄλάκω* subjunctivum esse jam veteres perspexerunt v. Schol. II. IX. 605. quare in Quinti loco, quem attuli ad Butt. VII. 267. *οὖπω δήια ἔργα οἴδας ἃ τὸ ἀνθρώπουσιν ἀλάκουσιν κακὸν ἥμαρ* reponendum est homericum *ἀλέξονσιν*. Liquidarum quarta in uno residet *δέρκομαι*. In *σκω* plurima excidunt, quorum pars maxima a puris orta per epenthesin *βάω* *βάσκω* (*vado*) *φάσκω*, *κατακινλάσκω*, *τρύσκω*, *ἐνδιδύσκω*, *τιτρώσκω* etc. v. ad Butt. 60., alia ab obsoletis ducta *χάσκω*, *θνήσκω*,

πιπίσκω, βόσκω. Nonnullis vero kappa nativum est, a δέ-
κομαι δειδίσκομαι, quod Homerus pro δεξιοῦσθαι, inferiores
pro δεικνύαι usurpant, a τυκεῖν (τεύχειν, τυχεῖν) τιτύσκο-
μαι,¹⁸⁾ quibus simile videtur λακεῖν λάσκειν sive βλάσκειν
τὸ λέγειν Hes.¹⁹⁾ nisi libet utroque ponere antiquius λάει,
quod idem interpretatur ἐψόφησε, ἐφθέγγετο. Sunt etiam
quae dentalem stirpi insitam in sigma verterint κλώθω—
κλώσκω, βάζω—βάσκω τὸ λέγω, ἐπιβιβάζω—ἐπιβιβάσκω,
εἴδω—ἴσκω, cuius sigma Herodianus ad II. XVI. 41. ex fu-
turo εἴσω influxisse censem; qua via hodie non utimur sed
olim trita fuit: βάσκω παρὰ τὸ βῶ βήσομαι EM. 190, 40.
ὅνσκομαι²⁰⁾ ἀπὸ τοῦ ὅνσω μέλλοντος ὡς θνήσω θνήσκω
πλεονασμῷ Eust. 1373, 35. De ἴσκε, si pro ἐλεγε valet,
dubitatur utrum κ acceperit pro π ἴσπε (ἴνισπε) an Graeci
opinandi et dicendi hoc est cogitandi et cogitata eloquendi
notiones una percusserint forma, sicut *opinari de aliquo* pro
loqui Sueton. Octav. LXVII. hodieque ut Coraes ait Atact.
T. II. 116. λέγω et εἴπω pro *puto* dicitur, ac jam Lucianus
in Lucio §. 23. et 56. haec verba ad tacitas asini sui
meditationes transfert ἄξιον θαράτου εἰπών, φανεῖσθαι λέγων,
sicut Theocritus I. 50. de vulpecula loquens τὸ παιδίον οὐ
πρὸν ἀνήσειν φατί, neque hoc solum sed vulgo quoque φά-
σκειν pro οἰεσθαι usurpatur, denique Nonnus XLII. 315.
δόλῳ δόλον ἄλλον ἐπέφραδε dixit pro ἐπεφράσατο, verbum-
que *autumo* ambiguae esse potestatis Gellius docet XV. 3.
qua in re nescio an etiam verborum λέγω et ἀλέγω ratio
habenda sit, quorum alterum λέγον ἐνδιάθετον significat, al-
terum προφορικόν; eodemque εἴρω et reor non incommode
trahemus. Eorum quae Hesychius promit, unum Μίσκει ἄρ-

18) Λέσιν καμάτοιο τιτύσκων Maxim. v. 278. ἔργα τιτυσκόμεναι
i. q. τεύχονται Quint. VI. 155.

19) Eustath. 1208, 40. τὸ λακεῖν οὐδέποτε ἐπὶ ἀνθρωπίνης κυριο-
λεκτεῖται φωνῆς, εἰ μὴ παρὰ τοῖς τραγικοῖς.

20) Hoc solo nititur imperfecto ὅνσκειν, quod Thierschius Gramm.
§. 210. p. 341. minus apte cum paragogo ζωννίσκετο componit. Si
illud a ὅνομαι declinatum est, unum sibi simile habet μνάσκετο Od.
XX. 294. sed idem pro ὅντο (ἔργυτο) accipi potest ut δύσκει.

χει, pro desperato relinquendum; alterum Ἐνθύσκει ἐντυγχάνει ad τυχεῖν referendum videtur, pro quo alicubi θυκεῖν dictum esse indicium praebet supra allatum ἀποθυκεῖν, eodemque conspirant Συνθύξει συναντήσει et Τύσσει ἵκετεύει, sicut ἀντεσθαι et ἀντιβολεῖν obviam eundi et supplicandi significationes complectitur. Diphthongos huic terminationi denegat Herodianus ad II. XI. 799. et EM. 272, 12. ἵσκοντες Ἀρίσταρχος διὰ τῆς εἰ, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις ἡ διαίρεσις δρᾶται ἐσκω. Ἀλεξίων δὲ διὰ τοῦ ἵ μόνον συνεσταλμένου· κάγῳ δὲ συγκατατίθεμαι τὸ μὴ δύνασθαι τὰ διὰ τοῦ σκω ἔχειν δίφθογγον ἐκφωνούμενην διτι μὴ τὴν διὰ τοῦ ὑ πιφαύσκω. Ο δὲ λόγος παραιτεῖται τὴν αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ μιμνάσκω καὶ θνάσκω. Suidas Δαιώ — διδάσκω ἀποβολῆ τοῦ ἵ, ἐπειδὴ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα οὐ θέλονται δίφθογγον ἔχειν, quare etiam πιφαύσκω omittitur in Epim. Gram. I. 151. epicis quidem tragicisque minime insuetum sed communi tamen usui exemptum v. Muetzell. de Theog. 220. Vocalium longarum priorem duo habent vulgo recepta θνήσκω et μιμνήσκω,²¹⁾ praetereaque θρήσκω νοῶ et δήσκω λέγω, quae Photius et Hes. suppeditant, poeticumque κικλήσκω et novitia ἐκβλήσκω, ἐπιβλήσκω. In ωσκω octo κιλώσκω i. q. ιλώθω Hes. δώσκω in uno Hippocratis loco,²²⁾ φώσκω διαφώσκω et ἐπιφώσκω, quae interdum per αν scribuntur v. Intp. ad Herod. III. 86. reduplicatum γιγνώσκω et quae ex synaeresi orta sunt βρώσκω sive βιβρώσκω, θρώσκω, τρώσκω ab eodem principio unde verba perforandi τρῆσαι et τορεῖν.²³⁾ Inusitata sunt πλώσκω ἀπὸ τοῦ πλώω Epim. I. 343. quod fortasse ipse aliter scripsit πλώζω, et πτώσκω unde Eustathius 484, 2. πτωσκάζω repetit ut ab ἀλύσκω

21) Υπομνήσκω Orph. H. 77, 6. sed in Anacr. Fr. LXIX. pro δστις μνήσκεται εὐφροσύνης corrigendum est μνήσεται (sic in proedosi scripsi; Bergkio in Poett. Lyr. n. 94. μήσεται placuit) pro μιμνήσκομαι Nonn. XVI. 159. μιμήσομαι.

22) De Cord. p. 485. T. I. ὅπως ἡ καρδία θάλληται (πάλληται?) δώσκομένως.

23) Ἐκτρωσκειν fortasse propriæ significat ἐκ τρώμης sive τρόμης ἐκβάλλειν ut ἐκτρυπᾶν τὸ ἐκ τρύπης ἐξελθεῖν.

ἀλύσκαζω. Vocales ancipites ante hanc terminationem mensuram ab ea, quam primitiva habent, non diversam habere modo accentus declarat βάσις, φάσις, modo dialectus ἀποδιδρήσκω, ²⁴⁾ modo utrumque πρᾶσις, πιπρήσκω, cuius primitivum περάω vocalem brevem habet sed producitur contractione ut in πράσσω. Idemque causae fuit cur suppressa vocali brevi, quae in μολεῖν, τορεῖν, θορεῖν et vorare apparet, succederet longa βλώσκω, τιτρώσκω etc.

Ad notamentum. Jam anticipata ob certas causas magna parte eorum, quae de insitione consonae characteristicae dicenda habebam, pauca restant. Κρέκω et κρόκη nemo dubitat quin verbo κρούω adhaereant, ex quo denominata sunt instrumenta telae et musicae κερκίς ²⁵⁾ κρόταλον, κρούπαλον, κρέμβαλον, crepitaculum. Λέρκω (ἐκδέρκω libri nonnulli II. XXIII. 447.) Apollonius de Adv. 519. repetit a δράω τὸ βλέπω, unde Λρατοί οἱ δφθαλμοί EM. ὑποδράμενος ὑφορώμενος Orion 157, 7. ὑποδρασία ὑποψία Hes. adverbiumque ὑπόδρα expers consonae quam ὑποδράξ cum verbo δρακεῖν partitur. ²⁶⁾ Qua ratione autem δρακεῖν cum δράω connexum est, eadem δακεῖν et δάπτειν copulatur cum δάω δαῖω τὸ μερίζω Eust. 857, 54. et καταπτακεῖν cum πτάω sive πτέω, unde καταπτήτην pro κατεπτηξάτην, et porro ἀπλακεῖν cum πλάω, cuius vestigia infra demonstrabo. Praesens utrinque aoristi si quis secundum analogiam quaerat, non aptius inveniet quam πτήκω et πλήκω sed recepta sunt πτήσσω et πλήσσω. Kappa discretivum nonnumquam in aspiratam vertitur δέκομαι δέχομαι, Ρέγκει ἀττικῶς δέγχει Ἑλληνικῶς, Βρύκειν ἀττικῶς βρύχειν Ἑλληνικῶς Moer. qui sine dubio non ignoravit mordere et frendere etsi natura conjuncta et effectu paria sint tamen non omnibus locis com-

24) Simplici uti videtur Schol. II. XI. 799. εῖσω εῖσκω ὡς μεθύσω μεθύσκω, δράσω δράσκω, unde derivatum est δρασκάζω ut λάσκω λασκάζω.

25) Κερκίδος κρότοι Lycophr. 277. σπαθίοις πηνίσματα κρούειν Anth. VI. 283. Κρέκοντα κερκίζοντα, Κρεγμός κροῦσις Hes.

26) Hujus tamen adverbii consona finalis ad formationem pertinere potest ut γόνυ γνύξ, ἄντα ὑπαντάξ, σύρω ὑράξ, περὶ πέριξ, κονρά κονρίξ.

mutari posse cf. Ellendt. Lex. Soph. I. 323. Et $\tau\varepsilon\nu\xi\alpha\iota\tau\varepsilon$ - $\tau\nu\xi\epsilon\nu\tau\nu\xi\epsilon\nu$ ab eodem principio orsa in exitu discrepant. Alias asciscit consonam expletivam, vel ν $\delta\acute{\alpha}\kappa\nu\omega$, vel τ $\tau\acute{\iota}\kappa\tau\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\kappa\tau\omega$ pecto et ex graeco $\pi\acute{\lambda}\epsilon\kappa\omega$ plecto et plico v. Parall. 103., sed homonymum plectere, quod in passivo dici solet, Vossium recte ad $\pi\acute{\lambda}\gamma\omega$ referre existimo. Sigma characteri antepossum veteres a futuro sumtum putant kappa per pleonasmum addito, sed eodem jure contendi poterit $\vartheta\eta\sigma\kappa\omega$ et alia id genus sigma pleonasticum habere et kappa a perfecto derivatum ad modum praesentium syracusanorum $\pi\acute{\epsilon}\varphi\kappa\omega$ etc. aut etiam utramque literam impositiciam esse ut $\pi\tau$ in $\delta\acute{\nu}\pi\tau\omega$, $\sigma\vartheta$ in $\beta\iota\beta\acute{\alpha}\sigma\vartheta\omega$, exceptis iis quae kappa nativum habere constat ut $\delta\acute{\epsilon}\kappa\kappa\mu\iota$ et $\delta\acute{\epsilon}\delta\acute{\iota}\sigma\kappa\mu\iota$, quanquam hujus quoque etymon vocale indicare videtur Sch. Od. VI. 242. $\tau\delta$ $\delta\acute{\epsilon}\alpha\tau\alpha$ $\grave{\alpha}\nu\tau\iota\tau\alpha$ $\tau\delta\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\iota\tau\alpha$ $\grave{\alpha}\pi\delta$ $\tau\delta\acute{\epsilon}\omega$ $\delta\acute{\epsilon}\nu\omega$.²⁷⁾ Hoc ut sumeret adduxit eum adjectivi $\grave{\alpha}\delta\acute{\epsilon}\nu\kappa\epsilon\acute{\sigma}$ interpretatio vulgaris $\grave{\alpha}\delta\acute{\epsilon}\kappa\eta\tau\omega\acute{\sigma}$. Nobis satis est $\delta\acute{\epsilon}\omega$, cui proximum ponimus $\delta\acute{\epsilon}\kappa\omega$ manum protendo vel ad $\delta\acute{\epsilon}\xi\iota\tau\omega$, vel ad $\delta\acute{\epsilon}\xi\iota\omega\sigma\iota\tau\omega$, vel ad $\delta\acute{\epsilon}\xi\iota\tau\omega$, unde translata sunt $\delta\acute{\epsilon}\xi\alpha$, cujus significationi homericum $\delta\acute{\epsilon}\alpha\tau\alpha$ quasi prolusit, et $\pi\acute{\varphi}\delta\acute{\sigma}\delta\acute{\omega}\iota\alpha$. $\Delta\acute{\epsilon}\delta\acute{\iota}\sigma\kappa\mu\iota$ vero, quod plerumque $\delta\acute{\epsilon}\delta\acute{\iota}\sigma\kappa\mu\iota$ scribitur²⁸⁾ veri similius est a $\delta\acute{\iota}\mu\iota$ extitisse. $\acute{\iota}\sigma\kappa\omega$ sive $\acute{\iota}\sigma\kappa\omega$ significationis causa magis ad $\acute{\iota}\kappa\omega$ ($\acute{\iota}\kappa\acute{\alpha}\zeta\omega$) inclinat; nec tamen improbamus Schol. Od. XIX. 203. $\acute{\iota}\sigma\kappa\epsilon$ $\grave{\alpha}\pi\delta$ $\tau\delta\acute{\epsilon}\omega$. Nam si a capite arcessimus, $\acute{\iota}\sigma\kappa\sigma\vartheta\iota\alpha$, $\grave{\alpha}\iota\kappa\kappa\epsilon\iota\alpha$, $\acute{\iota}\sigma\kappa\sigma$, $\acute{\iota}\kappa\epsilon\log\sigma$ sive $\acute{\iota}\kappa\epsilon\log\sigma$ et quod J. Scaliger huic comparat *aequus*, quaeque hinc manarunt syntheta $\grave{\alpha}\iota\kappa\iota\acute{\sigma}\iota\tau\omega$, $\grave{\alpha}\iota\kappa\iota\acute{\sigma}\iota\tau\omega$, $\grave{\alpha}\iota\iota\delta\acute{\nu}\sigma\iota\tau\omega$, $\grave{\alpha}\iota\iota\delta\acute{\nu}\sigma\iota\tau\omega$, $\grave{\alpha}\iota\iota\delta\acute{\nu}\sigma\iota\tau\omega$, tam simili inter se sunt colore ut unius etymi temperamenta videantur kappa et delta alternantibus.²⁹⁾ Trope vocalium

27) Hic in memoriam incurunt obscurissimae Hesychii glossae *Μεταδεῦσαν μετάνοιαν*, *Μεταδήα μεταμελέτη*. Numne fuit *Μεταδεῦσαν μετανοῆσαν* (ut *μεταδόξαν* et *μεταμέλον*) *Μεταδήτα μεταμέλεια*?

28) *Δεδίσκομαι* Arist. Lys. 564. Maltby, quia alibi non legitur, in *δεδίσκομαι* mutat; in H. H. in Merc. 163. a Criticis illatum est, nec legitur Stob. Ecl. Ph. I. 12. unde Heindorfius profert ad Plat. Phaedr. p. 245. B.

29) *Σφαιρη* $\grave{\alpha}\iota\iota\delta\acute{\nu}\sigma\iota\tau\omega$ pro *ζοικα* Anth. XIV. 58. $\iota\kappa\tau\delta\omega\tau\delta\omega$ *τὸ ζοικός* Theogn. 15, 32. $\acute{\iota}\sigma\kappa\sigma$ $\iota\kappa\kappa\epsilon\iota\alpha$ $\delta\acute{\iota}\alpha$ $\tau\iota\tau\iota\tau\omega$ $\acute{\iota}\iota\pi\acute{\epsilon}\iota\tau\omega$ $\grave{\alpha}\iota\iota\delta\acute{\nu}\sigma\iota\tau\omega$ καὶ *εἰσάμενος*

partim ad significationem pertinet μακών, ἔμυκον, μηκᾶσθαι, miccire, qua de enallage infra dicam, partim ad vocem modo: δύο θέματά εἰσιν ἡκώ καὶ ἵκω σεσιγημένον δέ scil. τοῖς κοινοῖς Sch. Od. V. 194. ³⁰) Verum haec mutabilitas nulla re una magis cognoscitur quum ex verbo obliterate, cuius varias species producit Hesychius omnibusque significationes reputandi, noscendi observandique et cavendi subjicit Θράσκειν ἀναμιμήσκειν, Θρήσκω νοῶ, Θρώσκω γνώμα (sic) Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι ³¹) et nomina Θρέσκη ἡ πάντα εὐλαβούμενη, Θρῆσκος (θρησκός) εὐσεβής, quorum illi verbum θρέσκω praestructum fuisse ostenditur aoristo Εθρέξατο ἐφυλάξατο ἐσεβάσθη, ut a similibus oriuntur futura et aoristi βλάσκω ἔβλωξα, ἀλύξω, διδάξω et ἰλάξομαι. ³²) Ab altero derivatum est θρησκεία religio hoc est proprie iterata lectio vel, ut Cicero ait, reputatio et observatio praeципue eorum quae ad cultum deorum pertinent uno nomine εὐσέβεια et θρησκεία. ³³) Thema si poscitur, ad grammaticam rationem nihil interest utrum θέρω ponatur an θρέω, nam illius vestigia manent in θέραψ θεραπεία, quod a θρησκεία per paullum distat; alterius formae notitiam habuit Scholiographus Eur. Med. 51. qui θρεομένη exponit συννοοου-

ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθεῖς Sch. II. XXIII. 132. Pro ἀειδής id est αἰδονός sive ἀόρατος Aratus posuit ἀεικής, quod vulgo deformis significat — οὐκ ἀεικής ἀλλὰ φαινός v. 586.

30) Πίδαξ παρὰ τὸ πηδᾶν ὡς ἡκώ ἵκω EM. 671, 9. Schaeferus ad Demosth. T. I. 278. not. suspicatur ἡκώ ex verbi ἵημι perfecto obsoleto ἡκα (εἰκα) reflexum esse, nec dissentit Matthiae p. 593.

31) Quod addit τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὁρῶσαι καὶ τὸ πληθυντικόν, suspicionem affert scripturae auncipitis ΘΡΩΣΚΟΥΣΑΙ, quod Callistratus pro dativo accipiebat θρωσκούσα γνώμα, alii pro nominativo pluralis θρώσκουσαι γνώμα vel γνώμα.

32) Hoc ignoravit Choeroboscus Gaisf. II. 489, 26. Cram. I. 103. EM. 231, 40. τὰ διὰ τοῦ σκῶ ἄκλιτα ἀπὸ παρακειμένου πλὴν δύο θρήσκω καὶ ἀλύξω· τὸ γὰρ διδάξω ἀπὸ τοῦ διδάχω ὡς δῆλον ἐκ τον δνόματος διδαχή ὡς στεναχή, λαχή.

33) Ciceronis originationem confirmant graeca verba legendi ἀναγινώσκειν, ἀνανέμειν, ἀναλέξασθαι, quae omnia habent significationem recognoscendi et reputandi; Ανελέγετο ἀνεπόλει Suid. ipsumque intelligere a legendo.

μένη falso quidem sed tamen ut verbi θρέω fidem faciat; et magis etiam Hesychius Ἐνθρεῖν φυλάσσειν, cui Ruhnkenius ad Hes. Theog. 903. correctione mparum probabilem nec porro necessariam adhibet ἐνθρεῖν nemini lectum. His nescio an adjungi possit Τερθρεύειν τηρεῖν σκοπεῖν Hes. quod reduplicati simile videtur et Τερθρεία γοντεία ή περιπάθεια Tim. Lex. hoc est superstitionis religione, ut Cicero eodem loco declarat, vicina; postremo ab eodem θρέω producta suspicor Θραικομένη προορῶσσα, quod ex serie literarum substitutum est pro θραικομένῃ, et θρώσσει φοβεῖται hoc est reveretur et respectat, neque est unde nomen θρωσμός commodius derivari posset, si id locum significaret unde prospectus est, quod veterum aliqui crediderunt, ut Photius θρωσμός τόπος ἀφ' οὗ (ἔστι) θρεῖν δέ ἔστι θεάσασθαι ubi duae sententiae colligatae sunt, una probabilius ἀπὸ τοῦ θρεῖν, altera jam pridem deserta ἀπὸ τοῦ θρεῖν hoc est καθορᾶν sive θεωρεῖν ut ab aliis dicitur. Sed gradum referre oportet.

§. 3. Epim. Cram. I. 275. τὰ εἰς χῶ λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα τῷ ακαθαρῷ παραληγόμενα σπάνια εἰσι, τὸ ἄχομαι καὶ μάχομαι· καὶ ταῦτα δὲ ἄχοι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται, cui canoni in Etym. Gud. 382, 7. Herodiani nomen subscriptum est. Nec praesto sunt trisyllaba nisi derivata ἴάχω, στενάχω. In Theognosti parapegmate p. 139. primum locum obtinent βρέχω, δέχω, ἔχω, τρέχω, λέχω, quod fictum est propter λέχος λέξασθαι. Secundum νήχω, συήχω, τοήχω ἐξ οὗ τετρήχει δέ ἀγορή, ψήχω p. 140. quibus Arcadius p. 153. et Epimer. Cram. I. 229. II. 325. assunt λήχω ἀφ' οὗ τὸ ἔλαχον (καὶ λάξουμαι). Nec magis usitatum est βρήχω unde Ἐβεβρήχει ἐπήχει Hes. conjugatum aoristo ἐβραχε, ut ἔλαχον εἴληχα. Prorsus incomperita sunt Ἀποσήχειν ἀποδιώκειν Hes. et Ἀπόσεσκεν (sic) τοὺς δόμους τοῦ μετάλλου· ἀποσέξαι τὸ διασεῖσαι καὶ κινῆσαι Anecd. Bekk. 205. quorum illud cum ἀποσεύειν, alterum cum ἀποσείειν aliquatenus congruit. In ἴχω EM. 516, 12. unum memorat γλίχω ³⁴⁾ et alio loco 526, 7. ἀπόστειχε (ἀπόστιχε) δεύτερος ἀρχιστος προστατικός καὶ ἀπόφρασθε ἀπὸ τοῦ ἐφάμην, cavere videtur ne

quis hoc a φῶμαι, illud a στίχῳ deflexum putet; nec dubium quin Arcadius p. 153. τὰ εἰς χω παραληγόμενα μακρῷ στίχῳ, τύχῳ, ψύχῳ, τρύχῳ, λείχῳ, γλίχῳ scripserit στείχῳ, τεύχῳ ut Choeroboscus Gaisf. II. 590. Στίχονσι βαδίζονσι Hes. a Dindorfio editum est Soph. Ant. 1129. et legitur hoc saepe in codd. Herodoti I. 9. II. 76. IX. 11: 58. et 61. saepissime in cod. Pal. Anth. quamvis repugnante metro v. Hecker. Comment. de Anth. 174. et omnino non certius videtur quam Ἰδονται φαίνονται, Ἰσεται ἵ εἴρεται συνάπτεται, Λίτει ἀπολείπει Hes. Λίχων ἀντὶ τοῦ λείχων Lex. Albertii ad V. Λίττον.³⁵⁾ Pro μηχῷ τὸ οὐρῷ Excc. Cram. T. IV. 191. scribendum est δμίχῳ, cuius solus extat aoristus: τὸ ὄμιξεν ὡς ἀπὸ βαρυτόνον τοῦ δμίχῳ ἐστὶ Choerobosc. Dict. II. 590. v. ad Aj. p. 180. Απὸ τοῦ κιώ γίνεται κίχῳ βαρύτονον καὶ κικῷ περισπώμενον καὶ κίχημι παράγωγον EM. sed illud thema semiperfectum est aoristi Κιξαντες ἐλθόντες, Κιξατο εῦρεν ἔλαβεν Hes. ut Κικείς καταλαβών et venire dicitur atque invenire i. e. consequi. Trium illorum, Ἀρίχεται, Ἀρόχεται et Ὁριχάται, quae Hesychius eodem modo interpretatnr γλίχεται ἐπιθυμεῖ, indubia est cum δριγνᾶσθαι societas sed correctio difficultis. Ψίχῳ ab Eustathio 1071, 5. fingitur ex nomine φίξ ut στίξ ἐκ τοῦ στείχῳ στίχῳ Sch. Lips. ad II. III. 266. Omicron omnino in paralexī non reperitur. Nam quod Schol. Od. IV. 222. dicit καταβρώξειε per ὁ longum scribendum esse si significet καταφάγη, brevi vero si καταπίη ἀπὸ τοῦ βρόχω, id ad verum redigit Eustathius 1719, 57. βρόχῳ θέμα ἀχρηστον τοῦ ἀναβρόξειεν, ἐξ οὗ καὶ δ βρόχθος καὶ βροχθίζειν, et pro illo nunc scribitur καταβρόξειε quia βιβρώσκω futurum facit βρώσομαι a themate βόρω quod conjunctius videtur verbo mordendi βρύνω, καταβρύνω, altero βρόχῳ magis ad glutiendi significationem inclinante, quam Zenodotus perfecto ἀναβέβροχε tribuit II. XVII. 54. id est

35) Ex eo quod Scholio Od. IV. 277. περίστειξας περιῆλθες ἀπὸ τοῦ στίχειν in cod. Harl. adscriptum est Ἀρίσταρχος βραχέως, non appetet eum praesens στίχῳ sumisse pro usitato sed potius a στείχῳ declinatum putavit adhibita systole ut Schol. II. XV. 704. Cram. I. 222. κεκλιμένοι περικλειόμενοι συνέσταται ὡς τὸ περιστίξας.

ἀναπέπωκε³⁶⁾). In νχω quatuor exeunt, quae Theognostus recenset: βρύχω, σμύχω, τρύχω, ψύχω et trisyllabum δρύχω. Nam pro Αμύχεσθαι ξέειν τὰς σάρκας Hes. et quod Stephanus huic supponit ἀμύχεσθαι, praestat ἀμύσσεσθαι scribere, nihiloque tutius Τύχονοι τεύχονοι. Totidem in ωχω: ἔώχω τὸ βρύκω τοῖς ὀδοῦσι Hes. ubi βρύκω idem significat quod βρύχω, sed in Sorani c. 88. p. 206. περὶ ὁμοιοῦ καὶ βηκός verbum δάχοντος τοῦ παιδίου διὰ τὸ πολὺ τὸ φλέγμα συλλέγειν non stridorem dentium significat sed graviorem et sonantiorem animae meatum, qualis pituitosis esse solet, id quod germanice dicitur *roecheln* vicinum δόγχω et δωχμῷ sive δωγμῷ, nam in utroque vacillant libri Aret. Sign. Acut. I. 6. p. 9. Sign. Diut. I. 11, 103. Cetera notiora sunt σμώχω i. q. σμήχω,³⁷⁾ ψώχω τὸ τρίβω παρὰ τὸ ψῶ Sch. Arist. Ran. 493. quod ionice dicitur σώχω. Sed Μώχεται φθονεῖ Hes. pro σμύχεται dictum videtur; nam id proprium invidentibus, ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ φθόνον ὑποσμύχειν εἴληπται Eust. 781, 35. Sequitur ut diphthongorum exempla proferam: τὰ εἰς χω τῇ εἰ διφθόγγῳ οὐ παραλήγεται πλὴν τοῦ στείχω καὶ λείχω EM. p. 253, 20. 516, 5. Cram. I. 245. et 416. totidemque εὖ habent τεύχω et εὐχομαι, nisi accipimus quod Hesychius praebet Λεύχεται κοιμᾶται. Unum οἱ ut ab Herodiano discimus Epim. 253. τὰ διὰ τοῦ νχω διὰ τοῦ ν γράφεται πλὴν τοῦ οὐχομαι, quare pro στοίχῳ Theodos. p. 70, 40. στοιχῷ scribendum. Et consonantium: ἄγχω, ὅργχω, ἐλέγχω³⁸⁾ ἄρχω, ἔρχομαι, κέρχω, σπέρχω, πάσχω, ἴσχω.

Ad notamentum. Quatuor hujus ordinis verborum νήχω, σμήχω, ψήχω, τρύχω primitiva statum tenuerunt νέω

36) In Epigr. de naufrago, quem κῆτος ἀπέβροξεν ἄχρις ἀπὸ δημηταίον in Meinek. Del. 134. praefero quod Plan. scripsit ἀπέβρυξε demordit ut μύρανα ἀλιῆας ἐμβρύξασα Nic. Ther. 824. a βρύκω ut καταβρύκω. Ac vicissim in Anth. VII. 624. θάλασσα νῆα ἐβρυξε aptius fuerit ἐβροξε glutivit.

37) Schol. Arist. Thesm. 389. et Hesych. ἐπισμήχειν ἐπιτοίβειν. σμώξαι γάρ τὸ πατέξαι, ἐνθεν σμώδιξ. EM. σμώνη ἡ τοῦ ἀνέμου πληγή ἀπὸ τοῦ σμῶ.

38) Κέγχει ἐπιδάκνει Hes. praetermissi cum aliis aequae ignotis.

sive *νάω*³⁹⁾ σμάω, ψάω, τρύω. Eustathius p. 1635, 64. addit τρῶ τρέχω ὡς βρῶ βρέχω, quorum prius confirmatur quadamtenus compositis ἐντρεχήσ, κακεντρεχήσ, in quibus significatio *versatilis* inest, et latino trepidare id est festinare et discurrere. Verbi βρέω indicium unde sumserit nescio, sed ut Philoxenus ἀφρός a φρέω Anecd. Bekk. 877, 19. sic ille ὅμβρος fortasse a βρέω (βρύω, βλύω) deductum putavit⁴⁰⁾ omicro vacanter addito ut ὅβριμος a βρῆ. *Γλίχομαι* et λίπτω ut a Grammaticis eodem verbo ἐπιθυμῶ explicantur, ita unum principium habent thematicum λίω, unde λελίημαι, ac ne λείχω quidem hinc secludere audeam in tanta convenientia adjectivorum λίχνος et λιμβός. Cum τρῶ τρύχω Eustathius 1277, 8. confert σμῶ σμύχω, quod pro σμήχω possum est in Anth. V. 254. μή με μάστιξ κατασμύξῃ pro κατασμήξῃ. Plerique vero distinguunt σμύχω τὸ καίω, σμήχω δὲ καθαίρω Sch. Theocr. III. 17. neque ex eodem semine nata putant sed τοῦ σμύξαι, δὲ καὶ τύφεσθαι καλεῖται, τὸ θέμα σμύζω ἢ σμύσσω ἢ σμύγω⁴¹⁾ Sch. II. IX. 654. Utlius foret scire quare Aristarchus II. XII. 411. maluerit πνοὶ σμώχοιτο scribere quam σμύχοιτο, librosne sequutus an quia diversam utriusque significationem tribueret. Eundem verbo πάσχω originem puram πάω assignasse et ab hoc homericum κακὰ πολλὰ πέπασθε derivatum putasse suspicatus sum ad Buttm. p. 25. Hinc πάθος proficisci potuit ut a μάω μάθος, et porro παθεῖν novitiumque πανθάνειν v. Coraes ad Heliod. p. 341. qui praesens πήθω ponit ut Herodianus Eust. 1663, 12. et Heraclides 1832, 2. eterque perfectum πεπαθνία sequuti. Et Scholiastes Aristot. p. 85. b. 42. πηρός παρὰ τὸ πήθω πήσω, ὡς ἐκ τοῦ ὀκνήσω ὀκνηρός, pro quo rectius

39) Haec vulgo significant fluere, manare, νήχομαι natare, sed interdum miscentur Ναέειν νήχεσθαι Hes. προσένηχε θάλασσα pro προσέργει Theocr. XXI. 18. unda natans Manil. III. 52. ναύπους et ναυσίπους pro νηξίπους.

40) Gloss. Graecol. *Βροχή pluvia, Imbricitur* βρέχεται.

41) Ὑποσμυγεῖ ἀνιᾶ Hes. barytonum fuisse videtur; ἐπισμυγεῶς ἀπὸ τοῦ σμύχω Sch. Od. IV. 672.

attulisset *νάω* *νηρός*.⁴²⁾ *Futuro πήσω* congruens aoristus *πήσας* ἀντὶ τοῦ *παθών* Sch. Agam. 1624. defenditur ab Hermanno ad Nubb. 1122. alii *πταισας* corrigunt; *Πήσασθαι* μέμψασθαι Hes. quid sit, non exputo; sed *πῆμα* nihil aliud est quam *πάθημα* Anth. V. 236. *Τανταλέης ἀχερόντια πήματα ποιηῆς* a prototheto *πάω*, quod assumto theta (*πάθω*) dupli ratione ad usum accommodari poterat vel productione vocalis *πήθω* vel interpositione consonae *πένθω*, cuius ex similitudine ficta sunt *πείσομαι* et *πέπονθα*. Verum idem *πάω* in *πήχω* produci poterat ut *σμάω* *σμήχω* etc. et utramque aspiratam explendis verbis puris adhibitam esse documentum praebet aeolicum *πλήχω* ἀντὶ τοῦ *πλήθω* Gram. I. 149. id quod etiam in declinatione nominum observatur ὄρυθος ὄρυχος. Sed pro *πήχω* Graecis collibuit *πάσχω* dicere retento alpha primitivo additoque fulturae vice sigma ut ἔχω ἕσχω, cuius proprium futurum est *σχήσω*, *μίγω* *μίσγω*, *λέγω* *λέχως λέσχη*. Cetera quae in §. 3. exhibui consonam penitus infixam habent sed pleraque mutabilem *βρύχω* *βρύκω*,⁴³⁾ *δέγχω* *δέγκομαι* aliaque supra dicta; quo accedit variatio vocalis praecipue in onomatopoeticis *βραχεῖν*,⁴⁴⁾ *βραγχᾶν*, *βεβρυχέναι*,⁴⁵⁾ *βρυχᾶσθαι*, *βρυχανᾶσθαι* *βρανκανᾶσθαι* rugire, in quibus nihil firmi et solidi praeter *ρ* et gutturalem; ea quasi statumina vocis. *Τεύχειν* Passovius cum *τεκεῖν* cognatum putat, ut Doederlinus Synon. III. 54. parare et parere, nec minus *τεκεῖν* cum *τέκμαρ*, quod comprobat Herodianus π. Mor. p. 32. *τέκμωρ* literam *μ* insitiam habere

42) Indidem est *πωρός* ὁ *τυφλός* Suid. *ταλαπωρός* i. q. *τληπαθής* *παρὰ* τὸ *πωρεῖν* τὸ *πενθεῖν* et *πωρητύς* v. Hemsterh. ad Plut. v. 33. Bernh. ad Suid. I. c.

43) Ὁδόντα δὲνν *ἐπιβρύχουσα* Anth. VII. 433. *Βρύχειν* τοὺς ὄδόντας ὡν τρέζειν Thom. v. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 323.

44) Schol. II. XIII. 181. *βράχε* ὀνοματοπεπόηκε ἀπὸ τοῦ ἕχου τῶν ὑδάτων. ἐντεῦθεν καὶ τὸ *βρέχειν* ὀνόμασιαι. Hoc jure impugnat Buttmannus Lex. II. 121. *Βρεχεῖν* de sonitu aquae Apollonius usurpavit, non Homerus.

45) *Βεβρυχέναι* κατ' ὄνοματοποίαν ἀπὸ τοῦ *βλύζειν* ἡ *βρύειν* Eust. 939, 25.

affirmans.⁴⁶⁾ Id mihi assensione non indignum, illud prope certum videtur verbi *τεύχω* facio formam primigeniam ostendere nomen *τέκτων* faber. Nec diversis radicibus orta duco *τεῖχος*, *τοῖχος* et paries.

C A P. IV.

De verbis dentalibus.

§. 1. Arcadius p. 155. *πᾶν εἰς δῶ λῆγον ἔχον τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆν λίγουσαν μετὰ βραχείας οὐ βαρύνεται ἀλλὰ περισπᾶται, σταφιδῶ, δμαδῶ· τοῦτο καὶ ἀπὸ βαρυτόνου, ubi post δμαδῶ, quod nunquam gravatur, excidit κελαδῶ—τὸ γὰρ κελάδων ἐτέρῳ λόγῳ βαρύνεται Cram. I. 21. et ante ἀπὸ desideratur ὁς, caeteroqui illud a nostra causa alienum est quippe *paragogum* ut *κελαρύζω*. Et distinctius paullo post τὰ εἰς δῶ δισύλλαβα, εἰ ἔχει τὸ α (καθαρόν) ἐν τῇ πρὸ τέλους, περισπᾶται, φραδῶ. Unde elucet ἄδω τὸ κορεννύω EM. 164, 31. ἄδω δῆμα δοτικῆ (id est ἀνδάνω) Suid. βάδω Eust. 637, 5. χάδω 502, 11. veterum ipsorum judicio non pro usitatis habita sed more scholae conformata esse. Duo mediae formae verba affert Hesychius *Ἄδομαι γνώμην τίθεμαι* et *Ἄδεται πίμπλαται κοπιᾶται*, quorum alterum penitus ignotum, alterum aut trisyllabiae nomine excusatum ut ὄθομαι aut doricum est pro ἥδεται, quod vulgo *delectatur*, proprie autem *satiatur* significat. Etenim ab eodem verbo ἄω satio manant vocabula ad speciem diversa, re sibi contigua, quoniam satietas modo voluptatem affert modo taedium atque pigrorem; ἄδος satietas, ἄδμα δόγμα (placitum) Hes. ἥδω oblecto, ἄδέω defetiscor, ἄση taedium, Γάσσα ἥδονή, quibus congenerata videntur latina *fastus*, *fastidium*. In Hesychii loco Σχαλίδες δι' ὧν σχάδονσι τὰ δίκτυα aut στατίζονται scribendum aut σχαλιδοῦσιν. — Τὰ διὰ τοῦ εδῶ δισύλλαβα βαρύτονα ἔδω, μέδω, *dig. (v)**

46) *Νύμφαι ἐξ Διὸς τετυγμέναι* Alc. Fr. LXVIII. nonnulli τετογμέναι scribunt; *pontus fecit* Dionen i. e. peperit Pervig. Ven. v. II. ut φύω et fio; *Arabia ubi absinthium sit* Plaut. δρῦνες φύουσι Theocr. VII. 75.

πέδω, σκέδω Theognost. 140. quorum unum ἔδω a scriptoribus medicinae ionicis retentum, μέδω poeticum est, thematum σκέδω σκεδάννυμι, mendosum πέδω pro ἔδω τὸ πράττω, quod usitatis ἔζω et ἔρδω supposuerunt, vel pro ψέδω φροντίζω Hes. quanquam hoc quoque dubium est et quia nusquam legitur et ob similem verbi ψέφω interpretationem v. C. II. §. 3. — Tria quae eta habent numerat Epim. Gram. II. 325: κήδω, μήδω, ήδω, quod in EM. 372, 27. deest. — Verba in *ιδω* tacite excludit Arcadii canon in principio hujus paragraphi propositus. Pro Ἰδονται φαίνονται Hes. scribendum Εἴδονται vel ιδωνται, pro Κνίδοντες κνίδη μαστιγοῦντες jam alii κνιδοῦντες correxerunt, quodque in Gram. I. 423. et EM. 812, 32. traditur χλίδω βαρύτονον καὶ χλίδω περισπώμενον, magistri confinxisse videntur ut thema haberent praeteriti κεχλιδώς, κεχλιδέναι, quod ad praesens χλιδάω pertinet sicut μεμινδάω ad μινδάω, et illa ab Hesychio suggesta Περιλιθέναι τὸν φλοιὸν ἀποβαλεῖν ad φλοιδάω, Ἐφλιδεν διέρχεεν ἔρχηγγνεν ad φλιδάω, quod idem σίπομαι interpretatur, et Κέχλοιδεν διείλκετο id est diffluxit, (ἔρθροπτετο, ἔχαννοντο) ad χλοιδῆν διέλκεσθαι τρυφᾶν et Φλυδῆν διαχεισθαι, in quibus labialis et gutturalis eundem locum occupant. Ψίδω τὸ λυπῶ καὶ κτυπῶ Theognost. p. 13, 11. falso scriptum pro ψέδω, quod et ψέφω dicitur.¹⁾ Αἰδω apud scriptores infimae aetatis legitur non dissimile imperfecto ἔδιδον in H. H. v. Buttm. Gramm. I. p. 509. ἀϊδων pro ἀείδων in Inscript. boeoticis Ahrensius de dial. aeol. p. 171. defendit dialecti proprietate. Τὸ ἔρειδω δὲ Απολλώνιος λέγει δτι διὰ τοῦ ἵ γράφεται· ἀλλ ὅν ή παράδοσις διὰ τῆς εἰ οἶδε γεγραμμένον Choerobosc. Dict. 571. — Quae sequitur vocalis huic terminationi derogata est: τὰ εἰς δῶ παραληγόμενα τῷ ο περισπᾶται σποδῶ etc. Arc. 155. In νδῶ unum exit obsoletum fere ὕδω τὸ λέγω Hes.²⁾ Diphthong-

1) In nominibus quae in δῶν terminata genitivum in ὀνος mittunt, Theognostus II. 31. refert ψιδων v. ad Aj. p. 169. adnot.

2) Hinc et ὕμνος derivatum putat Proculus Phot. CCXXXIX. 522. nec multum distant ὕθλος, Υλλεῖν λέγειν θρυλλεῖν, Φυλλεῖν ἀδολεσχεῖν Hes.

gorum tres reperiuntur *αἰδομαι*,³⁾ *εῖδω*, *φείδω*, *δείδω* quod a Theognosto p. 140. in hoc recensu praeteritum est, duoque trisyllaba *ἀείδω* et *ἐρείδω*; quae sola esse testatur Choeroboscus Erim. in Psalm. 123. EM. 21, 15. *εῦδω*, *σπεύδω*, *ψεύδω*. Verum *οἶδω*, quod Matthiae profert ex Hippocr. Epid. VII. 690. T. III. *δδῦνη ἐς ιρόταφον ἐγένετο*—*οἶδετο ή κεφαλὴ δπισθεν* revincitur illo Arcadii testimonio: *τὰ εἰς δω παραληγόμενα τῷ ο περισπάται, σποδῶ, οἶδῶ, ἀοιδῶ (ἀοιδιῶ)* nec convenit Hippocratis ad usum qui *ῷδεε* dicere solet, ac ne aptum quidem est sententiae quae *ῳθέετο* requirere videtur sed in codd. *εῖδεται* et *ἥδεται* scriptum est pro *ἐρείδεται* fortasse. Verborum non purorum unum ab alpha orditur *ἄρδω*, ex quo Eustathius 1318, 32. *ἄλδω* extitisse censem; unde Nicander *ἐναλδόμενος* composuit; simplex non reperi nisi quod Brunckius Arist. Nubb. 283. *χθῶν παρποὺς ἀλδομένη* substituit pro *ἄρδομένη*, et Spitznerus Observ. ad Quint. p. 226. *ἄρονρα ἀλδομένη ἀνέμοισι* pro *ἄλθομένη*, crebro autem derivata *ἄλδέω*, *ἄλδαινω*, *ἄλδήσκω* alendi significatione praedita, quam etiam verbo *ἄρδω* attributam esse Hermannus ostendit ad Arist. l. c. Pluribus epsilon inest *ἄλδω*, *μέλδω*, quac ultra imperfectum declinari negat EM. 232, 18. *τένδω*, *σπένδω*, *μέρδω*, *ἄμέρδω*, *πέρδω*, nihil vero simile doricorum *ξέδδω*, *πλάδδω*.

Ad notamentum. Pro illa Eustathii opinione de cognatione verborum *ἄρδω* et *ἄλδω* hoc dici potest eundem fluvium modo *Ἄρδησκον* nominari modo *Ἄλδησκον* v. Bernhard. ad Dion. p. 597. *Ἄρδω* et nomen fontis *Ἄρέθονσα* Stephanus ab *ἄρω* (*ἄρω*) *τὸ ποτίζω* deductum dicit v. ad Buttm. p. 62.⁴⁾ quibus *ἔρση* adjiciunt *παραλόγως* δασυνόμενον Eust. 991, 27. et Buttmannus adeo in Lexil. II. 170. fingit verbum *ἔρδω*. Koenius vero ad Greg. 220. *alo*, *ἄλδησκω*,

§. vrs

3) *Φαιδει ὄψει* Hes. a *φαιδομαι* ut videtur. Ejusmodi certe fundamentum habet *Φαιδων* proprium et *φαιδιμος*.

4) Hic pro *νεμέθω* operae dederunt *ἔμέθω*. Herodian. π. Μον. p. 13. *Ἄρέθονσαι πᾶσαι κρῆναι παλοῦνται ἀπὸ τοῦ ἄρδην* (*ἄρδειν*) *ἴσως σχηματισθεῖσαι.* Alpha et epsilon miscuerunt Cretenses *ἄέρσων* dicentes *τὴν δρόσον* Hes.

ἄλσος et Ἀλτις a primitivo ἄω profecta censem, quo significat procul dubio illud unde ἄσαι satiare declinatum est cum adjectivis ἄτος id est insatiabilis et ἄνακτος, quod veteres varie interpretantur sed commodissime ii qui ἀπλήρωτον, ἀκόρεστον, ἀναύξητον reddunt παρὰ τὸ ἄλδω τὸ αὐξάνω EM. cui contra positum est ἀλτόν τὸ πολύ Hes. sicut a verbo synonymous τρόφι κύμα et τροφόεντα κύματα id est adulta. Ἐλδεσθαι alii cum ἐθέλειν componunt EM. cui similem protestatem habet δήλεσθαι, alii cum ἐλεῖν Sch. Od. III. 418. Μέλδω fortasse cognationem habet cum μαλάσσω, quod ipsum dentalem recipit sed aspiratam μαλθάσσω, μάλθη, sicut Proculus ad Hes. Opp. 522. et Hesychius τένθης a τένδω arcessunt, hoc autem Eustathius ex ἔδω factum opinatur p. 773, 38. p. 1837, 42. ⁵⁾ Sed Sch. Arist. Pac. 1009. παρ Ἡσιόδῳ τινές δοκοῦσιν δρθῶς γράφειν τένθει διὰ τοῦ θεοῦ et sic idem ad Nubb. 1201. τένθειν τὸ ἐσθίειν. Diversum illi Μέλδειν ἐπιθυμεῖν Hes. non dubito quin pro μέλαιν curare valeat, unde μεληδῶν et μελεδαίνω manarunt. Σπένδω παρὰ τὸ σπείω EM. quod idem a πίω repetere videtur Σπείσαι παρὰ τὸ πῖσαι ποτίσαι, sed de neutro persuadet; σπείδω dialecti Siciliensis proprium fuisse dicitur indeque ortum futurum σπείσω. Πέρδω cum latino pedere et graeco βδεῖν βδόλος (paedor, foetor) eam similitudinem habet ut ρ insertum videatur. Verbum ἀμέρδω plerique consentiunt propriam habere significationem privandi et hinc translatum esse ad privationem lucis. Evidem sequor Moschopulum Sched. 145. ζαμερδηνή· ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίς ἡ ἄγαν λάμπουσα· μέρδειν γὰρ παρὰ ποιηταῖς τὸ μαρμαίρειν et Schol. Eur. Hec. 1004. μέρδω τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς μαρμαίρω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀμέρδω, nisi quod hoc alpha non privativum esse puto sed pleonasticum. Ἀμέρδειν igitur proprie significat fulgere, et quia splendor quicunque est acer adurit saepe oculos Lucr. IV. 3. aciemque praestringit, hinc etiam hebe-

5) Hoc loco cum τένθη ὁ λίχνος καὶ τένθη ἡ λιχνεία connectit et alia parasitorum convicia et θυράποες, quod nescio an θυράσπαξ scribendum sit hoc est ὃς ἄλλων θύρας ἀσπάζεται, sive ut Homerus dicit δαιτῶν ἀπολυμαντήρ ὃς πολλῆσι φλιῆσι παραστὰς θλιψεται ὕμους Od. XVII. 221.

tare (blenden) ὅσσε ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη Hom. quod Archytas dixit μαραγίαν προστιθέναι ⁶⁾ similiterque Nonnus V. 485. ὁ φθαλμὸν ἀμάρνσσεν ἐμοὺς ἀντώπιος αἴγλη. Dehinc traducitur ad hebetationem corporum fulgentium ut καπνὸς τεύχεα ἀμέρδει, sicut latine *speculum hebetari, fulgor excaecari* dicitur et nostra in consuetudine *blides Silber*. Atque haec notio obscurandi voce signata est propria ἀμαρρός, ἀμαρροῦν et μαρροῦν, quae contraria sunt verbis μαρμαίρειν, μαρμάρεος, μαρρα, quamvis ab eadem stirpe progenita. Quemadmodum vero vocabula sensuum saepissime inter se permuntantur, ita ἀμέρδειν dicitur etiam ἐπὶ φωνῆς λαμπρᾶς καὶ διαφανοῦς ὡς σμερδαλέον κονάβησαν Porphyr. ad II. XIII. 341. et σμερδαλέον βοῶν aures clamoribus exsurdare. Et postremo quidquid vel adspectu vel auditu percellit, σμερδνόν dici coeptum est et σμερδαλέον—δεινὸν γάρ καὶ φοβερὸν τὸ ἄγαν λαμπρόν Porphyrius ait l. c. Atque his rationibus ad dubitandum adducor ne μέρδω τὸ κωλύω καὶ βλάπτω Hes. et ἀμέρδειν illud, quod de lucis ereptione dicitur, diversum sit ab ἀμέρσαι expertem reddere, cuius origo est a μείρεσθαι. Sed absolvam quod restat. Αείδω παρὰ τὸ δείω πλεονασμῷ τοῦ δ Cram. I. 123. II. 193. Αείδω si quid sibi affine et conjunctum habet, id certe non est εἴδω τὸ ἐπίσταμαι Sch. II. I. 1. sed αὐδῆ Schol. in Dion. Gramm. 709. cui quod vulgo affingunt thema ἄω (αῦω) idem aptum erat ad progignendum ἄδω et paragogum ἀείδω contractum in ἄδω, ut ἀεικής αἰκής, sed iota subscripto quia alpha in schola pro longo accipitur. Ἐρείδω syllabatim crevisse Buttmannus Lexil. I. 120. ex nomine ἔρμα non sine ratione colligit; thema vero quodnam fuerit, ἔρω an quod illi placet ἔρδω, nemo definiat. Ἡδω veteres recte ad ἄω satio referunt v. §. 1. Μήδομαι, quod nonnulli ex μέδομαι mutatum volunt ⁷⁾ facilem habet cum μάομαι conciliationem.

6) Eustath. 936, 3. ἀμέρδειν τὸ ἀμαρροῦν καὶ ἀποστερεῖν τοῦ μέρδειν ὃ ἔστι τοῦ βλέπειν, οὐ ἐναντίον τὸ ζμέρδειν παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις τὸ ἄγαν βλέπειν, quo ex loco in Thes. perperam assertur τοῖς Ἀχαιοῖς.

7) Πλεῦσαι πρὸς βάρβαρα φῦλα μέδονται Orph. Arg. 90. nihil differt a μαίονται, βουλεύονται. Μῆστο ἐβουλεύσατο Hes. ubi μῆσαι tempori verbi magis quam ordini literarum convenit.

Εὔδω et *εὐνή* non longe distant ab *αὐω* dormio Nicand. *Σπεύδω* si Schneiderus recte judicat a *σπεῖν* productum esse, et hujus consonam insiticiam haberi oportet et synonymi *σπέρχειν*. Prisci illi *σφεδανός* et *σφοδρός* hinc orta putant Sch. II. XVI. 372.⁸⁾ *Ψεύδω* et *ψύθος* iidem cum *ψιθυρίζω* componunt, quod onomatopoeticum esse. Pro ἀθέλεται διηθεῖται, quod in Anecd. Bekk. affertur e Dioclis fabula, Meinekius ἀθέλβεται scribendum suspicatur, sed eodem tamen modo est in EM. ἀθέλεται διηθεῖται καὶ ἀθέλγειν τὸ ἀμέλγειν, quae sine dubio omnia idem valent hoc est mulegio v. C. III. §. I. *Ἐρδω* et *ἔργον* fortasse duas modo literas a natura ingeneratas habent, eas quae in *ἐρέσσω* (agito) ἵπηρέτης *ἔριθος* comparent v. Prolegg. 365.

§. 2. Terminationum, quae verbis mutis concessae sunt, feracissima est *ζω*, adeo quidem ut complura reperiantur quae omnia eadem elementa habeant intellectu diverso, velut quae primo se offerunt aditu ἀζω sive ἀζομαι aspiratum et duo non aspirata ἀζω sicco et ἀζω anhelo nullo inter se soni differitate nisi posterius, ut ex ἀάζω contractum, alpha longum habet, quod ii credidisse videntur qui ἀσθμα scripserunt v. Parall. 75. sed repugnat vetus auctor: *Τρύφων* τὸ ἄ πρὸ τοῦ ζ καὶ *ψιλοῦσθαι* καὶ *βραχύνεσθαι* ἀξιοὶ Moshopul. Opusc. p. 33. *Λάζω* δύο σημαίνει τὸ λαμβάρω καὶ τὸ ὑβρίζω Schol. Hec. 65. Cetera catervatim addam sejunctis, quantum fieri potest, sonorum naturalium imitamentis, *βλάζω* μωραίνω Hes. quod mihi neque cum *βλάξ* (*μαλακός*) neque cum imitativo *blatire* quidquam commercii habere sed idem quod *πλαδῶν* valere videtur hoc est proprie mucere, tum per similitudinem hebere, quomodo *βλαδαρός*, *βλέννα*, *μύξα* et *λέμφος* dici solent; *κλάζω* τὸ διασκίζω Hes. a κλάω fortasse, nisi potius verbum facticum est stridorem serrae

8) Ἡρόδοτος τὸ θερμότερον σπεύδειν ἀσπαίρειν ἔφη Eust. 416, 34. quo ad σπάω et σφεδάζω referimur. Ex Schol. II. XI. 165. σφεδανόν οῖον σφενδονηδόν *Ἄρισταρχος*, discimus hunc etiam nomen σφενδόνη ad hanc stirpem retulisse.

exprimens ut πρίων οὐλάζει τε πρίει τε Oppian. Hal. V. 203. ⁹⁾ hinc ad scindendi notionem translatum; et tritiora πλάζω, σκάζω, στάζω, σφάζω, σχάζω, φράζω, χάζομαι. Onomatopoetica sunt βάζω, βαβάζω et βιβάζω, unde Hippoanax ἐμβιβάζεις pro ἐμβοήσας duxit, βράζω, γλάζω, οὐλάζω, οράζω, δάζει τρώγει ἐπὶ κυνῶν ἀπὸ τοῦ ἥκου Hes. et Cram. II. 465. (ubi perperam δαιζω scriptum) σπάζει σκύζει Ἀχαιοί Hes. ἀρδάζω, κοχλάζω et παφλάζω. Tertio loco promam quae Grammatici inclinamentis quibusdam verbalibus praestriunt, κάζω τὸ κοσμῶ, δάζω τὸ δαινῶ, τάζω τὸ τανίω, φλάζω cui EM. 403, 47. aoristum ἐφλαδον ab Aeschylo possum subjicit, et χλάζω unde Eustathius 723, 49. κέχλαδα Pindaricum repetit, quod quia alpha longum habet, aptius est praesenti χλήδω ab analogiae norma non alieno sed derelicto praeter perfectum κεχληδέναι ψοφεῖν Hes. Trisyllaba vero, quae neque reduplicatione aucta neque sonis naturalibus assimilata sunt, paragogis adnumeranda videntur, κολάζω eadem qua κολούω stirpe progenitum et λιάζω, quod Schol. Lyc. 21. a λύω propagatum dicit sed probabilius est eidem fundamento superstructum esse ut λιχάζω, quod eandem revertendi et declinandi significationem habet activam et neutralem: ἀλίαστος παρὰ τὸ λιάσαι εἰς φυγὴν τρέψαι Schol. Orest. 1466. ἐκλιχάζει ἐξορμῆν ποιεῖ, ἐκσοβεῖ Hes. διζόθεν οἷα λόφος τις ὑποτιμθεὶς ἐλιάσθη Apollinar. Ps. CXL. 17. et pariter de abruptione saxi ὑπαιλίχαζεν ἐκ πέτρας ὑπεχώρει Hes. quorum propria est significatio obliquandi, πλαγιάζειν, ἀποσιμοῦν i. q. ὑπαναχωρεῖν v. Corais ad Heliod. 113. a λιξ πλάγιος v. Parall. 105. cui λέχοιος et λοξός successit; sed gutturalem a prima origine abfuisse indicio est λιόζειν. De διαζομαι certatur simplexne sit an compositum. Simplicitati quidem favet augmentum ἐνεδιάσθη, δεδίασται, et ut ab ἀμφὶ ἀμφιάζω, ab ἀντὶ ἀντιάζω, ita concedi potest ut a διά declinatum sit διάζεσθαι, proprieque significet per-

9) L. III. 314. οὐλάζει δρομῆ Schol. exponit τρύζει significans striorem lineae piscatoriae cui similis chorda lyrae ὑποτρύζειν dicitur Anth. XI. 351.

meare, transmeare, distendere¹⁰⁾ et διάσματα vocari fila vel staminis, quae subtemini intersita sunt, vel subteminis, quod stamini implicatur, nomenque proprium habet *trama* a trameando ut trames; sed in paucis illis locis, ubi nomen hoc legitur, significatur stamen τὸ ἡτοιον, eodemque modo Ἐκδιάστρα κλῶσμα ἡ στήμων Hes. Grammatici vero compositum esse volunt; EM. 270, 22. δίασμα—παρὰ τὸ ἀσσω γίνεται αἰολικῶς ἄξω ἄξομαι καὶ διάξομαι.¹¹⁾ Anecd. Bekk. 452. Σώφρων ἀπτεσθαι, δὲ ἡμεῖς διάξεσθαι μεταβολῆ τῶν δύο σσ εἰς τὸ εὸ omisso tropae aeolicae commento, quae verbo obvio et quotidiano parum convenit. Certa ad arbitrandum documenta desunt. Ἐμπάζομαι curo EM. ab ἔμπαιος = ἔμπειρος repetit, de quo quid mihi videatur in Diss. I. §. 1. professus sum; κατεμπάζω in Nicandri versu δόπτοταν χρειώ σε κατεμπάζῃ μογέοντα, quod Schol. interpretatur καταλαμβάνῃ καὶ κατεπείγῃ, inclinat ad similitudinem adjectivi a παῖω compositi in Aesch. Agam. 180. ἔμπαιοι τύχαι Schol. ἔμπεσοῦσαι et v. 354. πρόσπαια κανά Schol. προσπαιόσαντα, a quo κατεμπάζειν illud sola differt constructione. Tertium specie simile, significatione dispar est Ἀμπάζονται ἀναπάλλονται καὶ τὰ δμοια EM. quod Hesychius ἀναπαύονται interpretatus est. cf. Ahrens. dial. dor. 285. Sed transeo ad epsilon. Τοῖα μόνα δισύλλαβα τῷ εὸ παραληγόμενα, ὁέζω, ἔζω, χέζω, οὐδὲν δὲ τρισύλλαβον· κατὰ τροπὴν οὖν γίνεται πιέζω, οἱ δὲ Λωρεῖς πιάζω EM. 671, 24. quod idcirco Herodianus π. Mor. p. 44, 2. analogiae convenientius judicat; ac πιέζω quoque compare caret; nam τραπεζῶ tertiae est conjugationis. Quod ille praetermisit ὁέζω τὸ βάπτω, fortasse a ὁέζω facio non diversum esse credidit. Et hanc opinionem non mediocriter confirmant syntheta latina *inficere* et *sufficere* id est *tingere* sive *ὁέζειν*, unde *ὁγεένς* infector,

10) Theocr. XVI. 97. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι λεπτὰ διαστήσαιντο Schol. διαφήνειν.

11) Quae his praemissa sunt δίασμα—ἀπὸ τοῦ δαιῶ τὸ μερίζω δάσμα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἕ δίασμα, nullo modo cum verbo διάξομαι conciliari possunt, nisi quid excidit ἡ παρὰ τὸ δαιῶ δάσμα καὶ ἐν ἴπερθέσει. Poll. VII. 32. προφορεῖσθαι Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ διάξεσθαι.

χέγος et χέγμα, quibus Glossographi importune intermiscent χῆγος et χάκος. Neque ab alio verbo compositum arbitror χαταρθέξω, quo proprie usus est Oppianus ἀκάνθας ἡκα χαταρθέξειν ἐπικλίνοι τε πιέζων Hal. IV. 611. hoc est deprimere, cui in altero sermone perfecte tanquam imago respondet deficere, unde vestimentum defectum pro detexto et desecto ut nos dicimus *heruntermachen* et *herabthun* pro detrahere χαταρθίζειν.¹²⁾ Translati vero alia est constructio, χαταρθέξαι τινά demulcere alicui caput Hom. et absolute de inclinatione manus τοὺς δ' ἄμ' ἐπεσθαι χειρὶ χαταρθέξασα—ἄνωγεν Apollon. IV. 686. in quibus illa significatio ductus deorsum euntis non evanescit. *Κλέξω* καὶ *λέω* Hes. aequo inauditum est ac nomen *Κλέθος* κληδών. Verba in ηξω ne anquiramus auctor est Choeroboscus Cram. II. 185. Gaisf. T. III. 28. et Schol. II. I. 317. τὰ διὰ τοῦ ιξω τὸ ι ἔχει βραχὺ πλὴν τοῦ δανείξω καὶ κλήξω, cui χρήξω addi poterat; nam id quoque neglectu loquentium iota amisit. Verum haec paragoga sunt; *Βήξει* φωνεῖ Hes. quod interpretes pro βή βή λέγει vel βληχάται accipiunt, si incorruptum, certe fictum est e sono vocis. Quartam vocalem sortita sunt ιξω, βλιξω, βριξω, διξω, κνιξω, κτιξω, νιξω, πριξω, στιξω, σχιξω, praeter quae Hesychius multa suppeditat auctore nullo firmata: *Αἰξει* παιξει et *Αἰξονσι* παιξονσι, quae Ruhkenius ex ψιάξω corrupta putat Epist. p. 214. sed defenduntur verbo consimilis soni et significationis λασθαι παιξειν et γλιασθαι παιξειν. Idem *Πίξειν* τρώγειν καίσιν θηλάξειν, *Ψιξομαι* κλαίω¹³⁾ etc. Alia sonis naturalibus assimilata sunt: ἀρρίξειν hirrire, σπιξειν friguttire, τρίξειν stridere et defectiva, de quibus subtiliter disserit Zenodotus EM. 712, 33. τοῦ σιξω ἐνεστῶτος ἔτερον μὴ ξήτει χρόνον μήτε ἔγκλισιν—καὶ τοῦ λίγξει μὴ ξήτει θέμα μηδὲ ἄλλο τι ἀφαιρήσεις γὰρ τὴν λέξιν τῆς ἐμφάσεως τῆς τοῦ ἥκου μιμήσεως· δὲ *Νίκανδρος*

12) Ἀπορρέξαντες ἀπομερίσαντες Ἰσαῖος Suid. quo mirum est oratorem atticum usum esse. Quaeritur num ἀπορρέξαντες scripserit hoc est verabgereicht habend, ut bavarice loquar.

13) Alibi *Ψινδεσθαι* κλαίειν. Pro Ἐψιδεν ἥκουσε, nisi quis melius suaserit, ἔκλαυσε ponam.

ἐπιλίζοντας διστοὺς τοῦ λίγξαι τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν ἔφθειρε τὴν τοῦ ἥκοῦ μίμησιν. Οὐκ ἀπὸ θέματος οὖν ταῦτα ἀλλὰ ἀπὸ τῶν φωνῶν ἡ ὀνοματοποιία, quibuscum consentiunt alii in Cram. I. 268. Macrobius de Diff. p. 752. et Eustathius p. 1119, 60. οὐδὲ τοῦ ἔνλαγξαν ἔστιν εὑρεῖν ἐνεστῶτα κλάγγω¹⁴⁾ οὐδὲ τοῦ λίγξε τὸ λίγγω οὐδὲ τὸ κρίζω τοῦ κρίνε ἡ κρίγε. Hoc praesens tamen non inusitatum fuisse testantur Glossographi et omnino monitoribus illis non tantum auctoritatis adjungo ut ὑποκρίζων Aelian. H. Ann. VI. 19. et boeoticum κριδέμεν ridere Athen. XIV. 622. A. repudiem, quae editores pro aliis minus aptis reposuerunt conjectura probabili. Sed certe σπίζω Etymologorum commentum est nomina σπιδής, σπίδιος et σπιθαμή explicare conantium. Θρίζω ex θερίζω contractum esse pervagata est opinio, cui non adversor, etsi illud proprium significacionem metendi nunquam recipit. — Τὰ εἰς οὖτα ἔστιν δέξω, ἀρμόζω, δεσπόζω Theogn. p. 142. quibus addi possunt ad similitudinem soni efficta δέξειν, quod Suidas proprie de voce canum, tum etiam pro δέγχειν dici ostendit, et τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων Herodian. in Anecd. Bekk. 1452. nisi is τρυγονίζειν scripsit ut χελιδονίζειν. — Verba in οὔτε conjuncte conserteque producam quia difficilis est naturalium et positivorum distinctio βύζω, βλύζω bullio, βρύζω semel lectum in Archil. Fr. V. βρῦτον Θρῆξ ἔβρυντε pro βρύλλειν potare ut videtur v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. der Poet. Lyr. p. 88. γρύζω, κλύζω, κνύζομαι quod saepius et fortasse rectius κνυζῶμαι et κνυζοῦμαι scribitur, λύζω idem quod λυγγάνω, μύζω muttio, δύζω ringor, τρύζω trisso,¹⁵⁾ σκύζομαι, σφύζω

14) Ex latino clango cognosci non potest quae fuerit verbi graeci conformatio; namque terminatio interdum eadem est in utroque sermone ἄγχειν angere, τέγγειν tingere et stinguere, sed saepius diversa: pango, plango, frango, tango, cingo, lingo, distinguo, ninguo, ringor, jungo, emungo. Stringo, pingo, pungo cognata sunt graecis στιλεγγίς, ποικίλλω, πικρός v. Prolegg. 113. sed fingo, ungo et fungo quo referri possint, parum exputo.

15) Τρύζει γέγραπται καὶ μετὰ τοῦ σύγμα καὶ χωρὶς ἀπὸ τοῦ γρυνομένου ψόφου πεποιημένον Galen. Comm. II. in Progn. T. XVIII. P. II. 134.

quod Eustathius scripsisse videtur pro σύζω p. 1746, 22. φθύζω, φλύζω τὸ ἀναβάλλω Sch. Apoll. I. 275. Sch. Nic. Al. 214. ὑπερφλύζει ἀναρρέει ἐκφυσᾷ Hes. διαφλυχθεῖσα διαχνθεῖσα Galen. Lex. Praeterea in hoc numero Theognostus p. 142, 28. φύζω retulit quasi usitatum esset, fortasse propter nomen φύζα, cui similia ἄζα, κνίζα, σπιζα, σχίζα, βύζα a similibus ducuntur verbis; nam participium πεφυζότες negant a tali principio oriri potuisse quia perfectum medium nunquam duplicum pro charactere habeat EM. 667, 31. sed aut tropen ionicam esse ut ab ὀλίγος ὀλίζων aut syncope verbi φυζάω, cuius participium extat φυζηθεῖς et paragoge Φυζάναι φυγεῖν, Hes. φυζάω autem Heraclides a φύζα repetit ut a κισσα κισσάω Sch. B. ad II. XXII. 1. Eust. 1740, 19. Arc. 157, 19. alii a φύζω ut ab ἥζω ἥζηκα Cram. I. 213. Quod vero Mattheiae in Gramm. p. 638. ex Hesychio affert Φῦξαι (φύξαι) non satis est ad testandum praesens.¹⁶⁾ Cum πεφυζότες conferri potest Μεμυδώς ὁέων Hes. et μεμυδότες ab Antimacho positum pro μεμυδηκότες v. ad Buttm. p. 31. cui simile principium affingit EM. 633, 40. ἀπὸ τοῦ ἥω ἥωζω ἥωδω ὀρόωδω ὡς μύζω μυδῶ, ἐρίζω ἐριδῶ, cuius unum reperitur exemplum ἐριδδήσασθαι idque in antiquis commentariis, ut Schol. tradit, aliter scriptum ἐριζήσασθαι sed falso, nam ab ἐρίζω vel ἐρις unum derivari potuit ἐριδέω ut a ηηάζω vel ηηάς Κηκαδεῖ λοιδορεῖ Hes. quod non recte attentari puto. Neque interest utrum μυδάω a nomine μύδος ducatur an a verbo illo μύζω ut a σφύζω σφυδάω, φλύω φλύζω φλυδάω et φλυδέω, unde φλυδόμενος τῆς πρώτης συζυγίας Cram. II. 424. Sciens praeterii στύζω, de quo EM. 731, 25. ἀπέστυξαν ἀπὸ τοῦ στύζω ἥ στύγω, quorum neutrum reperitur. In ωζω duo afferuntur in Epim. Cram. I. 36. κρώζω et σώζω, quorum illud ex sono naturali expressum est ut ὥζω, κλώζω glocio et τρώζω, quod Hesychius interpretatur ψιθυρίζω συνονοιάζω gannitum, ut videtur, venereum significans, alterum paragogis adnumeran-

16) In cod. adscriptum est φύξαι φύξειν φυγεῖν, quod sic corrigendum videtur φύξαι φύξιν, φυγεῖν, etymologice constructum ut φυγῆν φεύγειν v. Parall. 524. vel φυγῆ φεύγειν Job. XXVII. 22.

dum ut *χρώζω*, *πλώζω*, *φώζω*, quae Grammatici iota ineffabile habere ajunt EM. p. 667, 25. p. 803, 47. Theogn. 142. et *ἐπώζω* ex *ἐπωάζω* contractum. Diphthongos hoc genus verborum admittit omnes sed plerasque raro et velut delibandi causa—οὐδέν εἰς τὸ λῆγον πρὸ τέλους ἔχει τὴν αἰ ἀλλὰ μόνον τὸ παιζω Herodian. π. *Mov.* 22, 31. namque *βοραιζω*, *σφαδαιζω*, *ματαιζω* qui scribere instituerunt, tamen iota pronunciare non sunt soliti v. Eust. 1554, 25. illius vero verbi insolentiam excusant nomine syncopae ἐκ τοῦ παιδιζω Theogn. l. c.¹⁷⁾ Item unum est *φαύζειν* τὸ φρύγειν Ἀττικοὶ Phot. et Eust. 962, 50. quod ad *φώζειν* eandem rationem habet quam *φαύσκειν* ad *φώσκειν*. *Βαύζειν* aliquoties apud Grammaticos legitur sine punctis diacriticis sed sine ratione, quodque Brunckius in exitu senarii edidit *καταβάνξας* Anth. VII. 108. jure improbatum est v. Hecker. *Comm. de Anth.* 242. De tertia Theogn. l. c. et *Grae. de Quant.* T. II. 312. τὸ διὰ τοῦ ἴζω δήματα διὰ τοῦ ἵ γράφεται—σεσημείωται τὸ δανειζω· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ δανειάζω, quod ad praesentem causam nihil attinet. *Neque* quartae aliud exemplum quam *φεύζω*. De verbis in *οἰζω* idem ille et Herodianus Epim. p. 252. ita loquuntur ac si unum noscent ἀθροίζω, quod ne primitivum quidem est: τὰ διὰ τοῦ νζω ἄπαντα διὰ τοῦ ν γράφεται τρύζω, σκύζω κ. τ. λ. πλὴν τοῦ ἀθροίζω καὶ δοιζω τὸ περιστωμένον.¹⁸⁾ Sed idem accentu gravi notatum exhibet Eustathius 1792, 22. δάζειν καὶ δοίζειν κυρίως ἄλλατεῖν, nisi is δόζειν scripsit, unde compositum est ἐπιδόζειν. Ex EM. 619, 58. Ἀπολλώνιος λέγει δὲ τι ἔστιν οὐ ἐπίδόημα σχετλιαστικόν· ἐκ τούτον γίνεται οἰζω ὡς αἱ αἱαίζω, non clare intelligitur verbum οἰζω, unde Sch. Od. XIV. 415. Sch. Nubb. 657. *οἰζύς* derivatum putant, a Graecis dictum esse, quodque Lexicographi nostri hinc conflatum ajunt δυγοίζω, ne significationem quidem lamentandi habet sed potius mala ominandi, κάκος ὅσσεσθαι, quare magis consentaneum videtur ad οἴομαι opinor recurrere; sin proprie

17) *Ωράζομαι* quod Meinekius Com. Fr. I. 557. aliquot locis restituit, Grammaticis illis ignotum fuisse apparet.

18) Addit Herodianus δέ τε καὶ εὔροιζον χρυσίον id est ὄβρυνον.

τὸ δυσφορεῖν, ut aliqui tradunt, significavit, ad *οἴω* (*οἴσω*) referendum est quamvis diverse declinatum *ἐδύσοιξα*. Jam nihil restat praeter *κρούξω*, quod EM. 541, 47. ex *κροβύξω* extitisse refert exēto beta, sed testem non sistit.

Adnotamentum. Horum pleraque a puris procrevere. Primum est verbum *ἄξω* *τὸ ἄξαίνω* (asso) quod veteres ab *ἄω* (*ἄησι*, *αὐω*) repetunt assensu facili quia ventus siccatur, duoque similia in Anecd. Bekk. 348. *ἄξειν τὸ στένειν* *Σοφοκλῆς*, *τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν* *ἄξειν λέγουσιν* *Ἀττικοὶ μιμούμενοι τὸν ἥχον τοῦ πνεύματος*, quae Ellendtius in Lex. Soph. perspecte distinguit; nam prius illud, quod expressius *ἀάξειν* dicitur, ab interjectione provenit, hoc est a parte orationis significabili ut *φεύξειν*, *ὦξειν*. Ab illo epiphonemate vel, ut veteres vocitant, adverbio admirandi ἄ sive ἄ nescio an *ἄξω* sive frequentius *ἄξομαι* natum sit et ab hoc porro *ἄγη* et *ἄγαμαι*. Ex Hesychii glossis *λάσθω* *χλεναξέτω*, *λάσθαι* (*λάσθαι*) *παίξειν* *λοιδορεῖν*, nisi quid vitii contraxerunt, appareat verbum fuisse *λάω*, ex quo factum est *λάξω* *τὸ ὑβρίζω* et *λάσθη*. Ab homonymo *λάω*, cui affinia sunt *ληῆς* et *λεία* sive dorice *λαία* *captura*, originem duxit *λάξομαι*, ab alio quodam *λάω*, quod in *λάσκω* transfiguratum est, *λαλάξω*, sive id reduplicatum dicere volumus sive a *λάλος* derivatum, quod ad *λάω* referri dixi ut *φαλός* ὁ *λαμπρός* ad *φάω*. *Κράξω* unde coeperit demonstrat Herodianus EM. 539, 4. Cram. I. 268. *ἀπὸ τοῦ κρῶ* *κράξω* *καὶ κρώξω*, cuius testes nominavi in Diss. I. §. 1. — *Φράξω* *παρὰ τὸ φῶ* *τὸ λέγω* *πλεονασμῷ τοῦ* *ρ* EM. cuius in vestigia insciens incurrit Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. p. 236. Pondus sententiae addit Hesychii glossa *Πιφραύσκω* *πιφράσκω*, quod EM. 673, 54. ob eundem pleonasmum adnotavit profectum fortasse a poeta, qui primam verbi *πιφραύσκω* syllabam sine ejusmodi sustentaculo produci posse diffideret. Sed animum diversum trahit nomen *φρήν*, cuius dativus doricus *φρασί* conjunctus cum verbo *φρανίξειν* i. q. *φρενοῦν* eam habet cum *φράξω* similitudinem ut opinio existat utrumque ab obsoleto quodam *φράω* ortum esse, verbum quidem sic ut *κλάξω* a *κλάω* frango, *κράξω* a *κράω*, *βιβάξω* a *βάω*, nomen autem ea ratione qua γλήν a γλάω (*λάω*

γλαύσσω). Jam si ab hoc φράω derivatum est φράσσω, non mirum videri potest nomen φρενῶν proprio declarare diaphragma, quo exta ab inferiore intestinorum parte separantur quasi septo. Quomodo hinc ad intelligentiam translatum sit nescire se profitetur Hippocrates nisi quod praecordia laetantibus et dolentibus quodammodo commoveantur; sed verius Aristoteles censet ὅτι αἱ φρένες οὐ μετέχουσι μὲν τοῦ φρονεῖν, ἐγγὺς δὲ εἰσὶ τῶν φρονούντων (cordis) v. Dietz. ad Hipp. Morb. Sacr. p. 183. A φρονεῖν autem nihil differt φράζεσθαι. — Σφάζω παρὰ τὸ φῶ EM. cuius aoristum fingit Hesychius Φάσγανον παρὰ τὸ φάσαι. Σχάζω et quod Atticistae praeferunt σχάω eandem habent significacionem laxandi atque aperiendi et communem originem a thematico χάω, unde Χάος ἡ χώρησις καὶ τὸ κενόν Hes. chaos unitas hiens patensque Fest. παρὰ τὸ χαδεῖν Schol. Hes. Th. 116. et Χάσις διάκρισις χώρησις sive χώρισις, multaque alia quibus subjecta est notio vacandi et vacuandi; primum verba hiandi χάσκω, χαίνω, κάπτω, tum quae capere et capacem esse significant χανδάνω et ἔχαδον, quo Nicander Alex. 307. utitur pro ἔλαβον, sicut uno germanico verbo fassen duo exprimuntur graeca χαδεῖν et λαβεῖν, tertio χάζω (χάζομαι) cedo, nam cedendo locum vacuefacimus sicut κενοῦν quoque dicitur pro discedere raeumen v. ad. Aj. v. 987. ¹⁹) et hinc composita Προχάζω προβαίνω Phot. id est procedo, Παράχασον ἀναχώρησον, Συγχάζω συγχωρῶ (concedo) Hes. Ex latino cedo resonat graecum κήδω, quod non ex se cognoscitur sed ex perfecto κένηδαι i. q. ὑποκεχώρηκα atque ex aoristis κέναδον, κέναδοντο (v. ad Buttm. 322. et 323.) ἀπὸ τοῦ χάζω τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν EM. Haec autem trope per hanc totam familiam combeat; namque non solum pro κάπτω successit χάπτω, quod Eustathius 1481, 35. non ita pridem increbuisse significat, sed etiam Κήτει στερήσει et Κῆτος ἀπορία affert Hesychius, quae ne mendose, ut Stephanus censet, scripta esse putem, retinent me vasorum vocabula κήθειον sive κείτιον τὸ χωροῦν ἀστραγάλους ὃ καὶ κείθιον ἴωνικῶς λέγεται παρὰ τὸ κείω τὸ χωρῶ Eust.

19) Χάζειν pro amittere dici ostendit Du Cangius.

1259, 38. triaque illa quae Schol. Arist. Eqq. 1158. gregatim producit *κημὸς* δὲ *κάδος* τῶν δικαστῶν καὶ δὲ *χάβος* id est capistrum, quod a capiendo dictum est ut a capacitatem *capis* κάπετις καπίθη, κάδος autem in EM. non intempestive ad *χάζω* refertur. In cumulum accedunt Hesychii testimonia *Ἀγκάλασον ἄνοιξον* hoc est *ἄναχάλασον*, ut Koenius docuit ad Greg. 343. et *Ἐκκαλάξαι κλίναι τὸ ιστίον*, unde *funes calatorii quibus antenna suspenditur* Veget. a verbo calare sive chalare, quibuscum Schneiderus ad Vitruv. T. III. 296. confert *σκαστήρια*.²⁰⁾ Horum omnium fundamentum est illud quod diximus *χάω*, cuius varia inclinamenta *κέκηδα*, *κέχανδα*,²¹⁾ *ἔχαδον*, *χανδάνω* conferri possunt cum *ἡδω*, *ἄδον*, *ἄνδάνω*, nam his quoque thema purum *ἄω* satio affingendum videtur. Quod ultimum est hujus generis *σκάζω*, dentalem non a natura ingeneratam habere, conjicimus ex adjectivo *σκαιός*, *σκαιμβός*, *σκαιμβός* i. q. *χωλός*. — Ad secundum ordinem pertinent *ἔζω παρὰ τὸ ἔω* EM. cui subjectum est *ἡμαι*, et *χέζω* a *χέω* fundo ut latine dicitur *profusio* alvi. Eodem complemento ab attico *πρίω* procrevit *πρίζω*, a *κνάω* *κνίζω*, a *ψάω*, unde Schol. Arist. Rann. 493. *ψωμός* natum dicunt, *ψίζω* quod Hesychius s. *Ἐπιψίζει* interpretatur *ψωμίζω*. *Βλίζειν*, pro quo *βλίττειν* receptum est non ut EM. 260, 32. a *μελίζειν*, neque hoc a *μέλι* sed utrumque a *θλάω* sive *φλάω* repetimus, cuius vocalis in iota transit assumta consona variabili, *θλίβω*, *φλίβω*, *βλίμη*, *βλιμάζω* *οίονεὶ θλιμάζω* Suid. quo modo etiam *βλίττω* exponitur. Haec generalem habent premendi significationem sed quod Virgilius dicit *pressis cogere mella favis* Georg. IV. 140. proprie nominatur *βλίττειν*, cuius forma primitiva est jam antea allata Diss. I. §. 3. *βλεῖν τὸ βλίσσειν*, aucta *Βλάσκει* καπνίζει, hoc est *βλίττει* ut ex aliis ejusdem Hesychii locis apparent

20) Cum hoc convenit *casteria locus ubi cum navigatio conquiescit, remi conquiescunt* Non. *σχάσαι κώπην* Pind. id est laxare (*χαλᾶν*) et remittere; *φροντίδα σχάσαι* Aristoph. Schol. *παῦσαι*. Quae si vera est interpretatio, in Coluth. v. 57. pro *δολίην ἐφράσσωσαι* *βουλήν* scripserim *ἐσχάσσωσαι* remisit et abjecit.

21) Litera *νῦ* mobilis est in derivatis *εὐρυχανής*, *εὐχανδής*, *πολυχανδής*, *εἰρυχαδής*, *χανδόν*.

Βλίσαι καπνίσαι μελίσσας, Ἐκβλίσαι ἐκθλίψαι· βλίζειν γὰρ
 τὸ τὰ ιηρία θλίβειν, quibus omnibus convenit prototypon
 βλίω. Βρίζειν a βρὶς βαρύ derivatum proprie gravedinem
 somnulentam, ut Apulejus loquitur, significare Nitzschius cen-
 set ad Odyss. IX. 149. Αἰζω sive διζημαι, δήω, δεδάομαι
 confines sciscendi, sciscitandi et sciendi complectuntur notio-
 nes a ζίω ζητέω non alienas. Nec κτίζω a κτάομαι tam
 longe discedit ut cognatio non appareat. Νιζειν et νίψαι
 grammaticus Cram. I. 291. ἀπὸ τοῦ νῶ τοῦ δέω, nec
 dissimilem illi potestatem habet νοτίζω, cui quae praemissa
 sunt nomina νότος, νοτίς et νοτία ad idem νέω revocari pos-
 sunt. Σιζειν, quod Eustathius 1241, 15. cum ζειν contendit,
 certe tam nativum est quam germanicum sibili nomen. Verbi
 σχίζω prototypon Salmasius ponit χίω, unde nomen literae
 χῖ ductum esse; nostra sententia magis ad κέω sive κείω
 inclinat, unde κεάζω et σκεδάζω repetimus v. C. I. §. 3. —
 Ὁζω simile est verbis halandi ἄω et ἄζω. De proximo ge-
 nere Ἡρωδιανὸς πειθεται Φιλοξένῳ εἰπόντι ὡς τὸ κνυζῶ·
 παρὰ τὸ κνύζω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κνύω γίνεται ἀσπερ μύω
 μύζω, τρύω τρύζω Eust. 1746, 4. quo non affirmatur κνύζω
 aliquando in usu fuisse hoc intellectu. Sed usitatum est
 μύζειν significatione duplii mussitandi et sugendi. Schol.
 Arist. Thesm. 231. παρὰ τὸ μῦ παρῆκται τὸ μύζειν πολ-
 λοῖς ἄλλοις ὅμοιως, nempe ut γρῦ γρύζω, φεῦ φεύζω etc.
 Cum eadem vero interjectione colligatum est μύειν κείλη ἢ
 ὅρθαλμούς et μύζειν, quod Photius interpretatur θηλάζειν
 λείχειν ἐκπιέζειν, arctioribus quam μύειν finibus termina-
 tum; nam de labris modo dicitur vel proprie pro sugere ut
 μυζῆν v. ad Aj. p. 179. et novitium βυζάνειν, βυζάστραι, vel
 figurate Μύζοντος μυκτηριζομένου et Μυκτηρίζειν χλενάζειν
 ἀπὸ τοῦ μύζειν τοῦς μυκτηρούς Hesych. Interjectioni non
 absimilis est vox bubonis, qui graece βύζα dicitur ἀπὸ τοῦ
 βύζειν. Diversum vero βύζειν, quod pro βύειν valet, unde
 perfectum Ζέβνται νένανται Hes. id est βέβνοται. Nec βλύ-
 ζειν et φλύζειν discrepant a βλύειν et φλύειν. Τρύζειν, cui
 synonymon est γογγύζειν, et Θρυμμός γογγνομός Hes. si a
 τρύειν ortum habent, proprie sonum significant qui fit terendo
 ut τρερετίζειν, non dissimilem susurri, de quo θρεῖν dicitur.

Verum hic nos obturbat vocalium similitudo ad distinguendum difficilis. Quemadmodum enim in Ev. Marc. IX. 18. pro τρίζει τοὺς ὀδόντας in codd. nonnullis scriptum est τρύζει, sic inter haec verba scriptura fluctuat saepissime v. Jacobs. ad Philostr. p. 232. et est ubi nihil referat: ὁ τρυσμός ἡ τρισμός, ἐκατέρως γὰρ αὐτὸν ὀνομάζοντιν, ἐπὶ φυσώδει πνεύματι γίγνεται Galen. de Sympt. Caus. III. 6, 242. T. VII. Ex hoc tamen non sequitur ut ubique inter se commutari possint, quod non permittit Eustathius p. 229, 25. τρίζειν ἔστι τὸ λεπτὸν ἡκεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας, τὸ μέντοι τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφωνότερον ἔστι, quo duce Jacobsius ad Anth. XI. 352. vulgato χορδὴ ὑποτρύζοντα praeferit Planudeum ὑποτρίζοντα, quod magis cum τερετίζω convenit cf. Wernick. ad Tryph. p. 285. Ac mihi quoque τρύζειν a τρίζειν tantum differre videtur quantum gravis sonus ab acuto et iccirco iis locis ubi mures, serpentes, cicadae et hirundines Anth. V. 327. τρύζειν dicuntur, aptius judico τρίζειν, rectum vero ὀλοκλυγῶν ὑποτρύζεσκε Theocr. VII. 139. quanquam confundit Hesychius Τριγός τρυγών. Et in universum si quis caetera hujus generis facticia mediocriter modo consideraverit ut κράζω, κρίζω²²⁾ κρώζω, κλάζω, κλώζω, φλάζω παφλάζω λέξις ἦχον μιμητικὴ παρὰ τὸ φλέω ὁ καὶ φλύω λέγεται EM. 756, 48. φλύζω, κλάζω, κακλάζω, κακλίζω, non dubium fore puto has vocalium vicissitudines dedita opera variis sonorum modulamentis accommodatas esse. Λύζειν nihil ulterius habet, sed κλύζειν et latinum cluere id est purgare, simile est graeco λόω. Σφύζειν ad σπάν, σφαδάζειν, σφαραγεῖν referri oportet, de quibus supra exposui. Στίζω a στάζω ortum esse hariolatio est Herodiano vix digna in EM. 539, 5. Σχάζω et σχίζω interdum commutari possunt v. ad Phryn. 219. sed natura tamen diversa videntur, cognata vero ἔξομαι ἤζω, κεκλαδώς κεκλιθώς v. ad Buttm. 326. Jam breve quiddam restat de mutatione consonae finalis. Λάσθω κακολογῶ patet idem esse ac λάζω ὑβρίζω, sed βιβάσθων plurimum differt a

22) Γαλῆ κρίζασσα Aelian. H. Ann. IX. 41. cod. τρίζασσα. Τρισμός μνός Plutarch. cf. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 415.

βιβάζων. Saepius commutantur ζ et $\tau\tau$. De $\alpha\tau\tau\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ et $\delta\iota\acute{\alpha}\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ quid sit dubitationis alio loco declaravi. *Ανχάτ-*
τειν ἀναχωρῆσαι καὶ τὸ ἐμμένειν χάτειν Hes. qui fortasse
 pro hoc ἐγχάτειν scripsit hoc est ἐγχωριάζειν locum tenere.
 De *βράζω* et *βράττω*, unde fluxit verbum mediae aetatis
braxare, v. ad Buttm. 132. et Friedemann. ad Strab. 577.
 Sed δάζω ἢ δάσσω ab EM. 249, 39. et *διαδάζομαι* in Thes.
 sine idonea ratione facta sunt propter δάσσοσθαι. Ab aeolico
πλάζω τὸ *πλήσσω* Aristarchus distinxit commune *πλάζω*
 longitudine syllabae prioris ἐκτείνων τὸ α Sch. Od. V. 389.
 Hujus tamen viri respectus non praepedit quominus utrumque
 idem esse putemus et ab eodem primitivo *πέλω* (pello, *πε-*
λεμίζω) derivatum, unde *τειχεισπλήτης* dictus videtur qui
 muros impellit. Sed *πλήσσειν* perstitit in significatione pul-
 sandi, *πλάζειν* autem dicitur pro ἐπιπλήσσειν τινὰ τῆς δδοῦ
 vel τοῦ κατ' ὀρθὸν λογισμοῦ Lucian. de Laps. c. 16. uno
 verbo *πλανᾶν* vel *πλαγιάζειν* detrudere *recta regione viai*
 et medium *πλάζεσθαι* pro delinquere hoc est viam rectam
 relinquere v. Doederlein. Syn. T. II. 140. quibus applicui
 ἀπλακεῖν sive ἀμπλακεῖν deerrare, peccare ad Aj. v. 598.²³⁾
 Huic similis est aoristus ἐπτακον, qui sive ad *πτάζω* refer-
 tur, quod Grammatici cum macroparalecto *πλάζω* (*πλήσσω*)
 componunt v. Parall. 405. et 408.²⁴⁾ sive ad *πτήσσω*, aequa-
 bilitatem declinationis pariter transit; nam verba in $\zeta\omega$ et
 $\sigma\sigma\omega$ exeuntia non faciunt $\kappa\sigma\tau$ aoristo; quare in numero τῶν
 ἡμαρτημένων ἀορίστων habendum erit ut $\kappa\sigma\tau\kappa\sigma\tau$, quod Herod-
 ianus admiratus est πῶς ἀπὸ τοῦ $\kappa\sigma\iota\zeta\omega$ ὃν δεύτερος
 ἀόριστος οὐδὲ διὰ τοῦ γ ἐστὶν ὡς ἐστιγον (vel ἐστυγον)
 οὐδὲ διὰ τοῦ δ ὡς ἐφραδον EM. 538, 51. alii $\kappa\sigma\iota\gamma\epsilon$ vel

23) Hic dictis adde *Πλαγιτός παραπλήζ* Sch. Od. XXI. 363. et
 rupium nomen *Πλαγιταί* et *Πληγάδες*—οἱ πλάζονται ἢ ἀπὸ τοῦ προσ-
 πλήσσεσθαι αὐτοῖς τὰ κύματα Sch. Od. XII. 61. Hesychii glossa *Πλαγ-*
γάς πλάνος alieno loco posita videtur pro πλαγιτάς πλάνους. Schol.
 Pind. Ol. VII. 56. ἀπὸ τοῦ πλάζω, δ σημαίνει τὸ πλανῶ, ποιεῖται
 δ μέλλων πλάζω, hanc dubie πλάγιω scripsit. Nicander ἐμπλάξω, ἐπι-
 πλάξω et *παραπλάζω* usurpavit pro medio.

24) In Herodiani loco scribendum erat σημειῶδες οὖν τὸ σύνηθες
 πᾶσι $\kappa\sigma\iota\zeta\omega$ — εἰ μὴ ἄρα τῷ $\kappa\sigma\iota\zeta\omega$ ἴσοχον ἦσαν ἡθέλησαν.

τρίγε scribere, alii soni proprietate excusare maluerunt. Aoristo *πτανώ* thema reddendum est *πτάνω* authypotactum illud ut *δάκω*, *λάκω*. *Σφάζω* communis dialecti censemur, *σφάττω* atticae. Praeter *βλίζω* in usu fuit *βλίττω* et *βλίσσω* Cram. Anecd. Paris. T. I. 169, 28. quod Buttmannus olim repudiavit; *φρίζειν* Hesychius afferit pro *φρίττειν*. Pro *βλύειν* sive *βλύζειν* Graecos etiam *βλύττειν* dixisse Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. p. 90. sq. non persuadet. *Γρύττειν* non-nulos pro *γρύζειν* pronunciare Lucianus indicat. *Λύττω* ex uno Pollucis loco enotatum, *λύζω* frequentissimum est; Thomas *Λύζω τὸ τῷ κοινῷ λεγομένῳ κλώξῳ κατέχομαι*, cui quae proxima cognatione conjuncta sunt *κλωγμός* et *κλωσμός*, *κλύζω* et *κλώσσω* gloicio, significacione differunt. *Ολολύττω οὐκ ὀλολύζω* Phot. Pro *ποιφύσσων* in Schol. Nic. Th. 179. scriptum est *ποιφύζω*, aliunde non constat. *Ἐπιφθύσδοισα* in duobus Theocriti locis Scholiographus duplii ratione explicat ἡ *πτύνουσα* ἡ *ψιθυρίζονσα*, quorum illud confirmat synonymia verborum *πτύνω* et *ψύττω* sruo et permutatio literarum *ψ* et *φ*, *Ψατᾶσθαι προκαταλαμβάνειν* (*φθάνειν*) *Διψάρα διφθέρα* Hes. v. C. I. §. 9.

§. 3. *Tὰ εἰς θώ δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆν λήγονταν μετὰ βραχείας πλὴν τοῦ ε περισπάται τιθῶ, ποθῶ. Τὸ μέντοι σχέθω βαρύτονον.* Σεσημείωται τὸ ὄθω Arcad. 156, 21. Verum σχέθειν, unde Herodianus nomen *σκιά* derivatum esse credidit Schol. in Aristot. Categ. p. 85. b. 42. inusitatum esse veteres ipsi non diffitentur v. Parall. 46. pariterque *πρέθω* ab EM. 687, 40. fictum est ob aoristum *ἐπτρεσε* ab Hesiodo positum, *σπέθω* et *μέθω* Theognost. p. 141. corrupta ex *σπερέθω*, *νεμέθω* ut dixi ad Buttm. 62. *καταβλέθει καταπίνει* Hes. eo loco scriptum ut facile corrigi possit *καταβλέει* sic ut ante legitur *Καβλέει καταπίνει* et *Βλεῖ βλίσσει*. Participii *ἔθων* deest prima positio, desunt cetera praeter perfectum *εἴωθα. 25)* *Πείσονται πάθοντι* Hes. consuetus est error pro *πάθωσι*.

25) Infinitivus *Εἴθειν μαθεῖν* Hes. si recte circumducitur, aoristo attribui debet; *μεμαθηκός* pro *εἰωθός* et *μάθος* pro *ἡθος* Hippocrati familiaria sunt.

Ὁθομαι Homerum habet auctorem, sed forma activa non
 reperitur nisi alio declinata Ὁθέων φροντίζων et Ὁθεσαν
 ἐπεστράφησαν, Ὁθένω φροντίζω, Ὁθύλλετο διενοεῖτο Hes.
 nec convenit illa Heraclidae canoni verba barytona, quorum
 in penultima sit *o* breve, aut in duas inniti consonas ut
 κόπτω, aut in duplice ὥζω, δεσπόζω Eust. 1854, 58. Pror-
 sus ementitum est ὥθω τὸ κινῶ καὶ μετὰ τῆς προθέσεως
 ἐνόθω ὥθεν τὸ ἐνήνοθα Epim. Gram. I. 135. quod Eustathius
 p. 77, 22. cum ὥθομαι et ὥθέω connectit atque nomini ἔνο-
 σις praestructum putat p. 307, 15. Itaque consideratis om-
 nibus res huc redigitur, nullum esse verbum in θω bisyllabum
 quin penultimam habeat vel natura longam vel positione vel
 utrinque. Vocalium tamen longarum prima non reperitur nisi
 in verbo πλάθω, hoc autem non nativum esse constat sed
 affectum ut περάω πρήσσω. Compluribus commune est eta,
 quae referunt Theognostus p. 141. et Theodosius Gramm.
 p. 72. γήθω, κνήθω, λήθω, νήθω, πλήθω, πρήθω, admixtis
 ficticiis δήθω ἀφ' οὐ παράγωγον τὸ δηθύνω, πήθω τὸ πά-
 σχω et μήθω, quod ab Heraclide ponitur propter προμηθής,
 et ex μήθω conversum dicitur ut οὐθέν, θάσος, ψύθος Eust.
 773, 33. Philem. §. 185. quasi a primitivo μάω non aequa
 proclivis fuerit decursus ad μάθος quam ad μῆδος. Quod
 Herodianus Epim. 245. et Epim. Gram. II. 231. adjiciunt
 ἀλήθω, paragogum est; δρήθω confictum ex aoristo δρα-
 θεῖν, sed injuria ab omnibus praeteritur σήθω. Praesens
 ηθω nullo testimonio comprobare possum sed hinc certe na-
 tum est ηθμός et aoristus in Galeni Exegetico Αἰησαι δια-
 σεῖσαι—δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διηθῆσαι et Ἡσας διηθήσας, quan-
 quam ησαι apud Hippocratem ipsum non legitur sed solum
 σῆσαι tum alibi tum in ipso, quem Galenus designat, Mulie-
 brium secundo p. 766. 768. 769. 777. 817. ubique cribrare
 (κοσκινίσαι) significans non colare (σακελλίσαι) quod διη-
 θῆσαι dicitur de Morb. IV. 332. In ιθω unum esse testi-
 ficatur Grammaticus Gram. II. 403. et Theodos. I. c. τὰ διὰ
 τοῦ ηθω ὁμιλατα μὴ ἐν κινήσεσι γεννῶντα τὸ ο (πείθω
 πέποιθα) διὰ τοῦ η γράφεται χωρὶς τοῦ βρίθω, neque uti-
 mur mantissa Etymologi Gudiani p. 121, 37. πλὴν τοῦ βρίθω
 καὶ πρίθω καὶ θρίθω, quae nescio utrum librariorum errori

deleganda sint an technis scholae; *πρίθω* quidem ponitur ab EM. 637, 40. ubi verbi *πρήθω* stemma textit: *πρίω πρίθω πρέθω πρήθω* — alterum ex *φθίθω* corruptum esse potest quod a Choerobosco Dict. II. 636. fingitur contra usum: *φθίθω ἐνεστάς οὖν ἐν χρήσει, ἐπειδὴ οὐδέποτε ενρίσκεται δισύλλαβος ἀρχομένη ἀπὸ δύο δασέων* Schol. Oppian. I. 54. cf. Parall. I. c. Aut ille scripsit *πρήθω* καὶ *δρήθω* solumque *βρίθω* ex regula exceptit, librarii autem ordinem perturbaverunt. — In *νθω* unum est prisci usus²⁶⁾ verbum *πύθω* putrefacio, sed *Ἐψυθεν ἐψεύσατο* Hes. cui nomina *ψύθος* et *ψυθών* assistunt, aoristus videtur verbi intermortui *ψεύθω* et pro *Πύθομαι ἀκούω* eidem redi potest *πύθωμαι*. — Τὰ διὰ τοῦ *ωθω* διὰ τοῦ *ω* γράφεται *κλώθω*, *γνώθω*, ἀφ' οὗ τὸ ἐγνώσθη, *βρώθω* ἀφ' οὗ τὸ *βέβρωθα*, *πρώθω*, *ώθω*. τοῦτο δὲ *κλίνεται* καὶ ὡς ἀπὸ *περισπωμένον* Theogn. 141, 26. *Γνώθω* legitur in Glossis graecobarbaris Du Cangii sed ille confinxit propter sigma aoristi passivi, quod quia in *βεβρώθην* et *ἐτρώθην* non comparet, a diverso his themate repetendum credidit, eamque ob causam etiam *ἐπρήσθην*, *ἐπλίσθην* etc. a *πρήθω*, *πλήθω* arcessunt potius quam a praesentibus iis, quae publice comprobata sunt. Quod e vestigio sequitur verbum, non legitur nisi semel in optativo *βεβρώθοις*, quem ille perfecti esse putat, alii praesentis syracusani. Jam sicut hoc a *βόρω* *voro* propagatum est, ita *πρώθω*, cujus ceteri quoque mentionem habent Theodos. p. 73. Herod. p. 251. ex *πόρω* ortum videtur, hodie vero non reperitur amplius nisi aoristus *Ἐπρωσεν ἐμοίρασεν* Hes. isque ambiguus quippe qui ad *πρώσκω* referri possit ut *τρῶσαι* ad *τρώσκω*, et verbale *πρωτός ὁ πεπρωμένος* Arcad. p. 78. Sed opinor utrumque dictum esse *πρώθω* et *πρώσκω* ut *κλώθω* et *κλώσκω* Hes. Nymphae nomen *Πρωτώ* Hes. Opp. 243. Ioannes Diaconus per theta scriptum invenit ἀπὸ τοῦ *πρωθειν* τὰς *νῆας*, pro quo Muetzelli de Theog. p. 440. tacite *πρωθεῖν* substituit unde est aoristus *πρῶσαι* Hippocr. de Nat. Mul. 531. T. II. et al. sed a perispomeno nomen in *ω* terminatum derivari non potuit neque opus est, nam Suidas

26) *Πύθεσθαι τὸ σηπόμενα οἱ τότε ἔλεγον* Paus. X. 6, 3.

quoque barytono utitur ²⁷⁾ Ωθω τὸ προώθω, ὡθῶ δὲ περισπωμένως, et Thomas quoque ὡθω—γράφεται δὲ καὶ ὡθῶ, quo tamen non evincitur ὡθω usitatum fuisse; neque mihi persuaderi potest Grammaticos, quos ante nominavi, quum de simplicibus agerent, verbum compositum πρώθω immiscuisse.—Diphthongum in paralexī habent αἴθω, πείθω, κεύθω, ἐρεύθω, Ἐλεύθω ἔρχομαι Hes. πεύθομαι, κλεύθομαι, unde Κλεύσομαι κελεύσω ὁδεύσω Hes. veterumque nonnulli II. XVIII. 244. vulgato εἰσόκεν ἀϊδι κεύθωμαι praetulerunt κλεύθωμαι ex κελεύθωμαι i. e. παραγένωμαι ὁδεύω contractum. Hujus autem verbi vestigium nullum praeter Hesychii Κελευθείοντες ὁδεύοντες, quod ad κελευθέω referri potest, ut ab aliis circumflexorum ἀπειλείω, καπνείω, νεικείω, οίνοβαρείω, τελείω, ἀκείομαι etc. sed ut idem ad κελεύθω revocemus permittit Θερειόμενος Nicandri et futurū τεξείσθε Arat., eodemque valet θαλπείω, quod Herodianus EM. 620, 43. disparibus miscet: ὡς παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπείω, διγῶ διγείω, οὔτως δινῶ δικείω v. ad Aj. v. 325. ²⁷⁾ Jam tempus est de verbis non puris dicere. Arcadius p. 157. τὰ εἰς θῶ εἰ ἔχει πρὸ τέλοντος συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν ὑπεσταλμένης τῆς ερ περισπᾶται πορθῶ, πενθῶ· σεσημειώται τὸ ἄλθω. Exceptio illa pertinet ad πέρθω et τέρθω. ²⁸⁾ Αέρθω aoristi est thema commenticium Cram. I. 195. neque barytonesis infinitivi καταδάρθειν v. ad Buttm. p. 143. certum praebet praesentis δάρθω indicium, quod et illa regula excludit et si Grammatici cognitum habuissent, non ad δέρθω et δρήθω revoluti essent. Deest praeceptum de altero genere αἴσθομαι, ἄκθομαι, ἔσθω, ἔχθομαι, ἐρέχθω. ²⁹⁾)

Ad notamentum. Verbis tenuissimi fili ἔθω et ὕθω aliquid simplicius et magis principale quaerere nimis curio-

27) In Hippocratis loco pro ἴσχυροις nunc non dubito quin futurum ionicum ἴσχυροις ponendum sit.

28) Hesychii Ἔρθει φεύγγεται ante ἔρθως positum conjectoribus relinquendum est.

29) De declinatione agit Epim. Cram. I. 355. πάσχω μέλλοντα οὐκ ἔχει· καὶ τὰ εἰς σχῶ (scr. θῶ) λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἔχοι τοῦ παρατατικοῦ οἶον ἐρέχθω, ἄκθω.

sum fuerit. Verum de macroparalectis justior est suspicio, quorum plerisque sermo emendatus anteposuit primitiva: *οἱ Αττικοὶ τὸ σήθειν νεῖν φασί* Poll. VII. 32. *κνῆν ἀττικῶς, κνήθειν ἐλληνικῶς* Moer. Verborum πλήθω et πολήθω elementa continentur in reduplicatis πιμπλῶ et πιμπρῶ, eorumque vicariis atticis πίμπλημι, πίμπρημι. *Ἐκ τοῦ σῶ διηλοῦ τὸ σείω, ἔτερον παράγωγον σήθω* EM. 710, 39. additque Herodotum pro σήθονσι dixisse σῶσι. Hinc pendet nomen σῆστρον τὸ κόσκινον Hes. ut μηῆστρον, ποδόψηστρον, a conjugato σεῖστρον separatum significationis discrimine non minore quam verba σήθω et σείω. Re autem ipsa cribrandi et quatiendi actio eadem et vocabula quoque saepe conjuncta: *ἐν σείσματι κόσκινον* Sirac. XXVII. 4. *cribro decussa farina* Pers. III. 112. ipsumque nomen cribri σινίον proximum est verbo σίω quod Anacreontem pro σείω scripsisse testatur EM. 714, 38. ³⁰) Itaque pro Σινιάσαι σεῖσαι κόσκινίσαι Phot. et Hes. vix audeam supponere σῆσαι, nec pro ἡ ὑσσώπου δίζα κόπτεται καὶ σείεται Medd. Mosq. p. 274. id quod usus postulat σήθεται. Ad σέω illud, quo Etymologi utuntur, specie convenit σεῖν τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν δταν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι Phot. et germanicum praefandi humoris vocabulum *seigen*; nec dissimilis est significatio, τὸ γὰρ οὐρον ἔστι τὸ ἀπήθημα τοῦ αἰματος Theophil. de Urim. I. 68. *Ἡθεῖν* autem et σήθειν etsi tam diversum valent quam nostra vernacula *seihen* et *sieben*, quorum alterum ad liquida pertinet, alterum ad sicca, tamen communem habent mundandi effectum et copulantur quasi synonyma a Polluce VII. 97. *τὴν χρυσῖτιν γῆν διασήθοντες, διηθοῦντες, διαχρίνοντες* hoc est cernentes, quo ex verbo ducta sunt nomina cribri et incerniculi, ipsaque instrumenta colandi et cribrandi formam similem habent. Ad ultimum attico διαττῆ Glossographi interpretandi causa modo διηθεῖν modo σήθειν apponunt ut possimus existimare quanta sit utriusque vicinitas; et κρησέρα colum significat cribrumque pollinarium. Haec si minus probabuntur, suppetit alia ratio. Schol. Apoll.

30) Σάλαγξ sive σάλαξ τὸ τῶν μειαλλέων κόσκινον Poll. a σάλλω, σαλάσσω i. q. σείω.

I. 1294. τὸ ἡθμός καίπερ τὸ ἡ ἔχον πρὸ τοῦ οὐ δασύνεται τῇ ἐννοίᾳ τοῦ μέλλοντος ἥσω δασυνομένου, quem non dubito de futuro verbi ἥμι loqui, etsi non hoc pro percolare dici solet sed compositum modo: τὸ λεπτὸν δύναται ὥσπερ ἡθμός Theophr. Caus. VI. 19, 3. ubi spiritus detractus est, et Αἰείεται (διέτεται) δινλίζει διηθεῖ Hes. Sed sive diversa fuit verborum ἥσαι et σῆσαι origo, sive, ut mihi quidem videtur, eadem, illud maneat fixumque sit utrumque thema purum habere. Itaque si omnia perlustraveris, vix unum reperies cui theta non sit foras additum. Nam et γήθω, quod saepius legitur in hymnis Orphicis, confessum est a γαῖᾳ provenisse ³¹⁾ et de λήθω suspicionem praebet Hesychii glossa Λάωμεν λάθωμεν, ambigua sane quia λάβωμεν substitui potest ³²⁾ sed adjuta alio loco Λῆτο ἐλέληστο. Βρίθω a βρῶ ductum est ut κρῖ a κριθή. Verbi πύθω quae fuerit prima conformatio ex nomine πύος conjectare licet, eamque fortasse intuens Callimachus πύσαι dixit ut κύσαι nam quae Muetzellius de Theog. 48. ad probandam systolen affert ξύσε et ἐπρεσε, eorum alterum dissimile, alterum incertum est. Κλώθω Schneiderus in Ind. R. R. p. 360. a κλάω natum censem, cui favet participium κλῶσα in cod. Herod. V. 12. pro κλώθονσα scriptum; Eustathius 442, 19. cum βεβρώθω comparat et ut hoc a βρῶ sic illud a κλῶ extitisse sumit, quae ut ad amussim congruant, thematis loco ponendum est κόλω, κλώ, cuius similitudinem quandam gerunt latina colus, globus, glomus id est κλῶσμα, συστροφή ut in Gloss. Craecol. exponitur. Σιρέφειν autem et κλώθειν vulgo synonymorum instar sunt ut Lucian. Jov. refut. §. 11. primum στρέφονσα τὸν ἄτρακτον dixit deinde vero §. 19. κλώθονσα τὸν ἄτρακτον, ³³⁾ nec solum de fuso, quem netrix versat, quique ipse κλωστήρ vocatur, sed etiam de filo quod colo deductum

31) *Gaii dicti a gaudio parentum* Valer. Max. in *Fragm. de Nominis.* p. 631.

32) Idem Αἰείσθαι λαθέσθαι λαβέσθαι, quae interpretamenta aoristo ἐλάσμην λειασθαι magis convenient quam perfecto.

33) *Σιρεψιμαλλος κλωσιόμαλλος* Eustath. 1608, 17. εὐστρεφής εὐκλωστος p. 1025, 32.

fuso se circumvolvit ut in homericō versu γυνὴ στρωφῶσα ἡλάνατα³⁴⁾ id est fila, quae Seneca Herc. Oet. 668. colos vocat—colos quas indoctae nevere manus, nam colus quae proprie ita dicitur³⁵⁾ non netur neque vertitur. De eodem vero negotio etiam νήθειν dici apparet ex Nicol. Dam. p. 120. ed. Orell. νήθονσα ἐκ τῆς ἡλακάτης τὸν ἄτροπον, pro quo ap. Herodotum I. c. στρέφονσα τὸν ἄτροπον legitur, et quod hic dixit κλώθονσα λίνον, Aelianus H. Ann. VII. 12. hunc locum exprimens mutavit in νῶσι λίνον. Νεῖν autem hocce, quod plenius νήθειν dicitur, Eustathius 1448, 63. non diversum censem a νεῖν cumulare et eandem significationem cumulandi etiam verbo κλώθειν tribuit Hesychius Κλώθει βλαστάνει, καλῶς αὔξεται, et Schol. Nic. Th. 237. κατὰ τὸ πλέον τίθεται τὸ κλώθειν ἐπὶ τῆς αὐξήσεως³⁶⁾ sicut *glomerare* pro *cumulare* quia corpora augescunt si multa *conveniunt* *glomeramen in unum*; neque aliter dicitur de nentibus; nam κλώθειν proprie significat stamen e filis duobus

34) Scholiasta ἡλάνατα interpretatur ἔρια περιειλούμενα τῇ ἡλακάτῃ, in universum recte, sed hoc loco non hapsus lanae significatur colo circumvolutus; is enim non torquetur, sed filum hinc deductum τὸ κάτιγμα sive κατάσπισμα. Accuratius Hesychius Λέπτη ἡλάνατα στρωφῶσα, μηρύματα ἀπὸ τῆς ἡλακάτης νήθονσα hoc est junctim ducens ut alibi dicit Κλώθει κατασπῆ etc.

35) Paus. VII. 5, 4. ἡλακάτην ἐν ἐπατέρῳ τῶν χειρῶν ἔχει significare videtur τῇ μὲν ἡλακάτην, τῇ δὲ ἐπέρᾳ ἄτροπον. Plutarch. V. Anton. c. 86. ἡλακάτη χρυσῆ διαγριανούσα τὴν ἀσπίδα non fusum ut Coraes putat T. VI. 383. sed colum significat, cuius pars summa in mucronem deficit. In Plat. Civ. X. 616. C. ἀνάγκης ἄτροπος, οὐ δὲ ἡλακάτη ἐξ ἀδάμαντος, ὁ δὲ σφύριδυλος μικτός, illo nomine totum instrumentum declarari puto, sed de sequentibus—σφυριδύλου, περὶ τὴν ἡλακάτην non habeo quid statuam nisi ἡλακάτη pro ἄτροπος positum esse; nam verticillus ambit fusum τὸν δακτυλότριπτον ἄτροπον σφυριδύλοδινήτῳ νάματι νηγόμενον Anth. VI. 247. cui similis est Nonni locus XXXIII. 272. κύκλον ἐς αὐτοελικτον ἵων ἄτροπος—δρκηστῆρι τιτανετο νήματος ὄλκῳ.

36) Illam Hesychii notationem ad hunc Nicandri locum pertinere intelligitur e Schol. ἀντὶ τοῦ χλοάνουσα γράφεται κλώθονσα ἀντὶ τοῦ κλωρᾶ (hoc ad χλοάνουσα spectat). Διογενιανὸς δὲ χλοάειν (κλώθειν) καλῶς αὔξεσθαι καὶ βλαστάνειν. In accurata Ranckii commentatione de Lexico Hesych. p. 42. de hoc loco nihil dictum invenio.

aut pluribus contorquere v. Schneider. ad Orph. Arg. v. 509. p. 136. Sed qui *κλάθειν* et *νήθειν* τὸν ἄτρακτον usurparunt, improprie loquuti sunt. — Eorum quae diphthongum in penultima habent, primum est *αῖθω* ab *αῖω* non longe remotum; alterum *ἐρεύθω* Schneiderus et Matthiae Gramm. 584. ab *ἐρύω* vel *ἐρεύω* arcessunt inaudito quidem illo, sed theta tamen non altas radices egisse colligi licet ex congeneribus rubeus, robus, rufus, russus, rosa ὄρδον, ὄρδεον *ἐρυθρόν* Hes. Vocali altera caret *ἱλαρὰν* *ἐρύθοισα παρειάν* H. in Isin v. 57. quod alibi non legimus. A duobus illis quae ultra imperfectum non moventur, differunt declinabilia *πείθω*, *κεύθω*, *πεύθομαι*, quae epsilon quidem in aoristo secundo et in affinibus, *κυθηγενής*, *κυθώνυμος* amittunt sed theta per omnia retinent nec ullam thematis puri suspicionem relinquunt praeter quod de verborum *κεύθω* et *κύω* contagione injicitur in EM. *ἄκνθος* ἡ *ἄτοκος*³⁷⁾ *παρὰ τὸ κύω* ἡ *παρὰ τὸ κύθω* *τὸ κρύπτω* ἡ *τὸ κύθος* *τὸ σπέρμα*, pro quo ap. Hesychium scriptum est *κυθνόν τὸ σπέρμα* — καὶ πολύκυθνον *πολύσπερμον*, et *κύσθος* quoque utroque referunt, ac si quis haec ita conciliare conetur ut *κύαρ*, *κύος*, *κύτος*, *Κεύθεα κοῖλα* Hes.³⁸⁾ ad communem notionem τοῦ κοίλου revocet, non diffitebor mihi quoque cavi, caveae, latibuli seminisque et foetus in alvo latentis similitudinem quandam esse videri. Quae penultimam non puram habent, haec sunt: *ἄχθομαι* non diversum ab *ἄχομαι* ut *Τέρθω* *ξηραίνω* καί Hes. nihil aliud significat quam θέρω. *Ἄλθαινω παρὰ τὸ ἄλθω*, τὸ δὲ *ἄλθω* *θεραπεύω* ἐκ τοῦ ἄλδω τὸ αὐξάνω EM. 63, 10. *ἀπαλθήσεσθαι* ἀπὸ τοῦ ἄλδω κατὰ τὴν συγγένειαν τοῦ ὅ πρὸς τὸ *Ὄ* ὡς ἐκ τοῦ τένδω ὁ προτένθης Eust. 720, 18. Utrumque altius repetit Ruhnkenius ad Longin. III. 4. ab ἄλω spiro est ἄλω vel ἄλω *latinum halo et ἄλεα vapor calidus; ab*

37) Sic etiam *γῆ ἀκύμων sterilis* in Moschionis versu, non ut Mitscherlich. accepit ad H. H. in Cer. v. 451.

38) Idem *Ὑποκεύθεα ὑποκοίλα* h. e. subventrile, et *Ὑποκυδές* *ὑποφρύδιον*, quod *ὑποκυλίς* scribendum videtur. Adjectivum *ὑποκυδής* alii *δίνυρος* interpretantur, alii *κοῖλος* magis ex etymo; nam loca subcava eadem humida esse solent.

ἄλω etiam derivatur ἄλθω. Haec praeter vim sanandi habent etiam vicinam augendi potestatem, quam satis ostendit latinum alere. Mihi haec non nimis certa videntur.³⁹⁾ Πέρθω ἐκ τοῦ πρήθω μεταθέσει καὶ τροπῇ Eust. 70, 35. sive potius utrumque a πρέω πίμποντι. Τέλθει τέρπει ἐν φόδη Hes. viri docti pro θέλγει accipiunt. Ἐχθομαι Buttmannus praepositioni ἐκ annexere connititur acumine abusus. Ἐρέχθειν Schol. A. ad Il. XXIII. 317. pro ἐρέθειν dici affirmat, alii opportunius cum ἐρείκειν componunt Sch. Od. V. 83. EM. 372, 15. hoc autem cum ὄγγυνμι Sch. Il. XIII. 441. cuius stirps monosyllaba. Tria hujus generis Herodianus una ratione explanat ad Il. XIII. 809. βιβάσθω βαρυτονητέον εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβάθω γέγονε πλεονάσαντος τοῦ σ, ὡς φησι Φιλόξενος, εἴτε (διπερ καὶ βέλτιον) ἀπὸ τοῦ βιβαστός ὡς ἀϊστός ἀϊσθω, ἐγερτός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω. Haec iterat EM. 43, 22. ἀπὸ τοῦ ἀϊω παράγωγον ἀϊστός, ἐκ τούτου ἀϊσθω ὡς ἐγερτός ἐγέρθω. Verum hoc finixerunt illi homericum ἡγερέθοντο explicare conati, quod pro ἡγέρθοντο dici sumunt EM. 418, 30. Cetera testata sunt satis sed vix ista ratione derivata; ἀϊσθω quidem ab ἀϊω, cuius imperfectum est φίλον ἀϊον ἥτορ eodem intellectu quo θυμὸν ἀϊσθειν et ψυχὴν ἐκάπνωσε apud Homerum et θυμὸν ἀναπνείων Apollon. IV. 472. Βιβάσθω si a βιβαστός derivatum esset, sine dubio perispomenon esset ut ab ὀρέγομαι ὀρεκτός ὀρεχθέω Sch. Apoll. I. 275. ab ἀλύω ἀλυκτός ἀλυκτέω, quare potius cum βιβάσω et βάσω conferendum duxi quorum consonae finales non ex ulla verbi inclinamento translatae sed formativae sunt ut κλείω κληίζω κληίσκω etc. EM. 383, 3. addit παρὰ τὸ ἔδω ἐστός ἔσθω ὡς ἐγέρθω, sed minore ambage Heraclides Eust. 773, 32. ἐκ τοῦ ἔδω φησὶ γενέσθαι κατὰ Δωριεῖς τὸ ἔθω, τοῦτο δὲ πρωτότυπον εἶναι τοῦ ἔσθω ἡμαρτημένον ἐχρῆν γὰρ ἔσθω ὡς ἔσχω, ἐνίσπω. Ὁλίσθω hypotacticum esse veteres docent hunc unum aoristum in σθον terminari declarantes Cram. I. 176. nam qui βιβασθών scri-

39) In Heliodori carmine, quod Meinekius tractavit in Anall. 382. pro ἔξα δ' ἔχθειαι ὑδατι τοῦσος scribendum est ἄλθειαι potius quam quod vir doctissimus posuit εἰκαθε.

bant⁴⁰⁾ audiendos non esse Sch. II. XVI. 468. Et hoc quoque consonas illas non a principio habuisse colligitur ex altera forma Ὀλιβράξαι ὀλισθεῖν Hes. et adjectivo Ὀλιβρός ὀλισθηρός λεῖος, quo vulgatus est γλίσκος, sed labialis tenuit in latino lubricus, omnibus autem ortus communis est γλία, γλοιός, glus.

§. 4. Hoc loco literas τ et σ conserte tractare constitui. Ἡρωδιανὸς λέγει ὡς διὰ τοῦ τ οὐ πολλὰ ὄπται ἀλλὰ τὸ λίτω καὶ πέτω, καὶ ἔντια ἀ γῆδη ὡς περισπώμενα ἐκλίθη ὄρεπερ τὸ κέντω καὶ ἄντω. Τὸ δὲ ἀνύτω φησὶ καὶ ἀρύτω τῷ τ ἐπλεόνασεν. Ο δὲ Ἡρακλείδης ἀμφότερον ἀσυνήθως ἔχειν λέγει ὡς μηδενὸς εἰς ω λίγοντος ἔχοντος τὸ τ ἀρκτικὸν τῆς τελευταίας Eust. 764, 26. Hujus formae quae perdurarunt verba primitiva, mediae sunt formae omnia λιτομαι, πέτομαι, ἄντομαι, quod Tyrannio rejicit ἀντέσθαι scribens tanquam verum aoristum Sch. II. XV. 698. non ob characterem, quo ducti nonnulli λιτέσθαι scripserunt ut ἵκέσθαι Choerobosc. Dict. II. 732. Verbi κέντω usus nullus est; aoristus κένσαι et verbalia κέντωρ (ut Μέντωρ, Μέντης) βουκέντης, κοντός quod EM. 529, 5. a κέντω repetit, et κέστρα ad primitivum κένω referri possunt. Ceterum ex illa Heraclidae disputatione manifestum fit praesentia ἀλίτω EM. 67, 1. sive ἀλείτω Sch. Od. IV. 807. ἀμάρτω EM. 78, 14. (ubi vitiose ἀμαρτῶ editum v. Hermann. de Emend. p. 269.) synonymumque ἀβρότω Eust. 548, 12. a Grammaticis tantummodo etymi reddendi causa proferri non quo usitata essent. Βλέστω, quod Buttmannus Aeschylo arrogat, jure rejicitur. Duo literam tau fulcri loco receperunt τίκτω καὶ πέκτω Arc. 153. — Praeter illa, quae veteres a futuro reclinata dicunt οἰσέμεν, δύσεο, ἀείσεο, nullum est verbum sigma puro terminatum, οὐδέποτε ἐνεστῶς ἐν σ ἔχει Sch. Arat. 21. Herodian. in Anecd. Paris. Cram. T. IV. 237. ac ne aoristus quidem excepto uno ἔπεσον Herod. Mor. p. 24. Choerobosc. Dict. II. 631. Cram. Oxon. I. 176. Sed longe plurima quae

40) Hi praesens posuisse videntur βιβασθέω verbali βιβαστός convenientius. Et quod Sch. Od. V. 83. admonet ἐρέχθων ὡς κατέσθων, contra eos dictum est qui ἐρεχθῶν scriberent ut ὄρεχθῶν.

geminato; primum ἄσσω κατάσσω, quod sermoni vulgari obhaesit pro ἄγνυμι, et hoc antiquiora βράσσω, δράσσω, θάσσω, θράσσω, μάσσω, νάσσω, πλάσσω, πράσσω, ράσσω et ἀράσσω, σάσσω, τάσσω, φράσσω. In εσσω unum πέσσω, quod Grammatici aeolicum dicunt ut νίσσω et ὄσσω, etsi usitatus est quam πέπτω et proprius primitivo πέπω, unde omnia fluunt ἀρτοπόπος, πόπανος, coquo, popa, popina id est coquina, πεπαῖνω. *Βλέσσω* excogitarunt Technici quo clarior fieret verborum βλέπω et λεύσσω cognatio v. Ahrens. Aeol. 67. Praesentis Θέσσεσθαι αἰτεῖν καθῆσθαι, Θεσσόμενος δεόμενος, unum sponsorem habemus Hesychium, qui et futurum activae formae affert Θήσω αἰτήσω, quo ad thema θέω deducimur; aoristus θέσσασθαι sive a θέω θέσω derivatus est, ut τρέσσαι, sive a θέσσομαι sic ut a κορύσσομαι κορύσσασθαι, sigma geminatum habet. *Τέττα* Eustathius 490, 40. commentus est explicando epiphonemati τέττα. Ἐρέσσω et πυρέσσω paragoga sunt. In ησσω βήσσω, δρήσσω (ὑποδρήσσω), πήσσω, πλήσσω, πτήσσω, ρήσσω. In ισσω quae exeunt enumerant Theognostus p. 143. et Theodos. p. 72. τὰ ἀπὸ μέλλοντος μετηγμένα ἐκ διπλασιασμοῦ τοῦ σ, ἵω τὸ προτείνω, ἵσω δ μέλλων, ἵσσω δ ἐνεστώς λίτω λίσω λίσσω, πτίω πτίσω πτίσσω, οἵσ ἀκόλουθον τὸ φρίσσω. Quorum primum non reperitur nisi conjunctum προϊσσομαι et in futuro καταρροϊζομαι, v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. d. Poet. Lyr. 9. quod et Herodianus in Schol. Arist. Eqq. 436. ab ἵσσω dicit, nomenque προϊκτης Schol. Od. XVII. 352. si hinc ortum sit, leni spiritu signandum esse disputat, sin ab ἵκέτης aspirandum; alii ad προϊκω referunt Eust. 1823, 34. Secundi meminit Hesychius Λίσσει παρακαλεῖ pro λίσσεται. His accedunt πλίσσω et reduplicatum a δίω δέδια δεδίσσομαι. Σίττειν, quod Albertius Hesychium scripsisse putat pro circumflexo Ἐπισιττεῖν κυνηγετικῶς παρορμᾶν, sola nititur similitudine verbi οἰζεῖν. Ἀΐσσω non raro scribitur ἄσσω et ἄττω iota non addito sed minus recte si ab ἄω, ut Eustathius censem 592, 33. derivatum est v. ad Aj. p. 97. Ρίσσονσα ληπονμένη Hes. Guietus comparatione latini *ringor* tuetur, ceteri corruptum putant ex φρίσσονσα. Verba in οσσω circumscribit Theognostus p. 145. τὰ διὰ τοῦ ωσσω

πάντα διὰ τοῦ ὁ γράφεται, quodque Herodianus addit Epim. 252. πλὴν τοῦ ὄσσω, ab illo de industria omissum esse colligitur ex EM. 14, 5. et Suida s. Λεδίσσω — τὰ διὰ δύο σσ τὰ ἔξ λαμβάνονται φωνήντα, τὸ δὲ ὁ οὐ λαμβάνονται — τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν, quae aeolica ab illis dicitur conversio ut ἐνίπτω ἐνίσσω, λίπτω λίσσω, πέπτω πέσσω. Activae formae testis non certissimus est Hesychius Ὅσσει (sic cod.) βλέψου ὕδοι, Ὅσσοις βλέψεις.⁴¹⁾ Pindarica ἐπέτοσσε et τόσσας, si sigma poetice geminatum est, pari jure ad praesens τόσσω et τόω referri possunt. Hesychiano Ανόσσονται διακόψονται κακοπαθήσονται quid faciendum sit, non reperio. Verborum in νόσσω tria in communi usu versantur μύσσω, quod plerumque praepositiones asciscit,⁴²⁾ νύσσω, πτύσσω. His addi potest ἀμύσσω et si ὀρύσσω stirpem monosyllabam habet ut ὁγύχος fodiendi instrumentum, id quoque etiam; Eustathius tamen paragogis infert p. 924, 4 πτῶ πτύσσω, ἀμῶ ἀμύσσω, ὕρω ὀρύσσω, quorum illa auctorii reddimus ac remittimus; tertio ponderis aliquid accedit a nomine οὐρός, quod Sch. II. II. 153. ταφροειδὲς ὕρυγμα interpretatur, omnes autem ad ὕροι referunt; fodiendo enim terra ruitur et cietur. Praeterea ἐγγλύσσω legitur⁴³⁾ apud Herodotum. Ceterorum non aequa existimatio est. Βύκτης ὡς ἀπὸ ἀρχήτον ὁγίατος τοῦ βύσσω Sch. Od. X. 20.⁴³⁾ pro quo in EM. βύζω ponitur a βύω τὸ πληρῶ derivatum, Didymus vero Cram. I. 38. ventos βύκτας dici putabat mutatis antistoechis pro φύκτας παρὰ τὸ φυσῆν. Quod quum a φῦσα propagatum sit, res eo deducitur ut duplicem verbi

41) Pro Διόσκειν διαβλέπειν Kuesterius διόσσειν, Dindorfius διοσκεῖν reponit; pro Μετουσῶ περιβλέπω Faber μετόσσω, Vossius vero μετοσσῶ corrigit.

42) Άι δίνεις δοκέονται μὲν πλήρεες εἶναι, μύσσονται δὲ οὐδὲν Hippocr. Diaet. III. 717. T. I. 716. et paullo post μύσσονται καὶ πτύονται p. 717. sed πτύονται καὶ ἀπομύσσονται de Nat. Hom. p. 337. T. I. Latini emungere simplici amisso. Diversum huic Μύσσει κάρφεται Hes. Guietus pro ἀμύσσει accipit.

43) Hesychius Διαβύσσει διακαμύσσει, cui Kuesterius διαμύσσει substituit, idemque in Heronis Spiritu. ήγχος ἔαντὸν προμύσσων emendat προβύσσων.

formam sumamus *βύω* et *φύω* significationes efficiendi et inflandi complexam, quarum similitudo appareat ex nominibus *φύσα*, *φύση* vesica, bucca, buccina, *βυλλός* i. e. *βεβυσμένος*, fullo. *Βλύσσω*, quod Lexicographi ex Nonni Paraphr. 96, 9. (hoc est c. VII. 38.) *ποταμοὶ βλύσσοντιν ἐνθεον ὕδωρ*, non praesens esse sed futurum ostendunt verba Johannis *ποταμοὶ δεύσοντιν ὕδατος ζῶντος*. *Βρύτω* frendo, sive de mandentibus dicitur sive de febricitantibus, cognationem cum *βρύνω*, *βρύχω*, *βρυχετός* non exuit. Participium *θύσων* pro *θύων* id est *δρμῶν* scriptum est in cod. Reg. Oppian. Cyn. IV. 186. ejusque verbi crebra apud Grammaticos mentio: *λιόντος θυστήριος λέγεται ἀπὸ τοῦ θύσειν ὃ ἔστιν δρμῶν* Gram. II. 449. *θύσανοι ἀπὸ τοῦ θύσεσθαι* Schol. Pind. IV. 407. v. Prolegg. 170. 177. quibus non multum auctoritatis adjungerem nisi subscriptor esset Hesychius *θύσων δρμῶν*, *θύσεται τινάσσεται*, *θυσόμεναι τινασσόμεναι*, quae omnia ex *αιθύσσω* depravata esse Ruhnkenio assentiri non possum. Cetera in eodem penario recondita sunt *λύσσεται μαίνεται*, *τύσσει ἵκετεύει*, *φλύσσει ἐρυγγάνει*, *ψύττει πτύει*, quorum primo adhaeret nomen *λύσσα*,⁴⁴⁾ alterum non dissimile est pindarico *ἐπέτοσσε* et prius propositis *ἐνθύσκω* *ἐντυγχάνω* etc. v. C. III. §. 2. nam adeundi et obviam eundi verba *ἵκνεῖσθαι*, *ἀντιάζειν*, *ἀντιβολεῖν*, de supplicantibus dicuntur; de tertio Eustathius 1241, 1. *ῶσπερ ἀλύω καὶ παραγώγως* *ἀλύσσω*, *οὕτω φλύω καὶ φλύσσω*, *ἐξ οὗ τὸ φλύξω*, *φλυκτίς καὶ οἰνόφλυξ*, quanquam haec ad *φλύζω* revocari possunt, unde Schol. Apoll. I. 275. infinitivum *ἐκφλύξαι* repetit v. C. IV. §. 2. *Ποιφύσσω* veteres a *φυσάω* repetunt et cum *παιφάσσω* comparant v. Bachmann. ad Lyc. 198. Ita a litera ad literam eentes pervenimus ad verba in *ωσσω* exeuntia, quae numero *pauca* sunt et in usu *rara*. Theognost. 143. *τὰ διὰ τοῦ ωσσω πάντα διὰ τοῦ ω γράφεται*, *πτώσσω*, *ρώσσω* pro quo *κνώσσω* reponendum. *Θρώσσει γεννᾷ φοβεῖται* Hes. quod non suo loco sed ante *θρώσκει* legitur,

44) Schol. II. XX. 70. *ἀλύσσοντες ἄγαν λυσσῶντες*, *οἱ δὲ παρὰ τὴν ἀλύν*. Hoc certissimum est; ad illam opinionem fortasse aliquos perduxit verbum *λύσεσθαι*.

duorum verborum θρώσκειν et θροεῖσθαι id est θορυβεῖσθαι perturbari significationes complexum habet. Aliud ejusdem auctoris *Πλώσσειν* φείρεσθαι in memoriam redigit Eur. Bacch. 223. πτώσσουσαν εὐνάης ἀρσένων ὑπηρετεῖν, quod illi substituendum videtur. Τιθαιβάσσω simplex sit an compositum quaestio est impenetrabilis. *Κλώσσω* pro κλώζω dictum ante attuli. Diphthongos paene omnes ab hoc genere segregat Herodianus π. *Mon.* p. 40. οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ ενδίσκεται διφθογγος πλὴν τοῦ κρείσσων καὶ λεύσσω καὶ γλαύσσω. Eodem modo Schol. Arat. v. 20. νίσσομαι ἀπὸ τοῦ νέομαι οὗ ὁ μέλλων νήσσομαι⁴⁵⁾ παράγεται διπλασιασθέντος τοῦ σ· καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σσ οὗτε εἰ ενδίσκεται οὗτε η εἰ μὴ τὸ κρείσσον καὶ τὸ ἥσσον⁴⁶⁾ διὰ τοῦτο μεταβέβληται τὸ η εἰς ι ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλήσω ἐλίσσω. Consonae nullae hanc terminationem antecedere possunt praeter duas liquidas. Sed lambda reperitur in uno verbo Ἀθέλσεται παρηθεῖται διεκλύεται Suid. cui merito praefertur quod alii Glossographi praebent ἀθέλγεται vel ἀθέλβεται v. C. III. §. I. Alteram liquidarum duo ostendunt verba τέρσω et ἔρσομαι, quo Nicander bis usus est pro δροσίζομαι sive ἄρδομαι. Ἀρσει μέμφεται et Ὀρσω τολμῶ Hes.⁴⁷⁾ quid verbi sit, incassum quaeritur. Mutae vero nullae nisi quae cum sigma in unam literam corrumpuntur: αὐξω sive ἀέξω, ἀλέξω, ὀδάξω, ἔψω et δέψω, quanquam Theodosius p. 151. duo modo probat: τὸ ξ καὶ ψ ἐπὶ ἐνεστῶτος οὐχ ενδίσκεται πλὴν τοῦ ἀλέξω καὶ ἔψω, neque plura septimae syzygiae adnumerat Dionysius Gramm. 639. Sed ὀδάξω saepius legitur quam ut attentari possit, et in numero ver-

45) Scrib. νέσσομαι καὶ νείσομαι. Schol. Od. IV. 701. τοῦ νέω ὁ μέλλων νέσω καὶ ἐπενθέσει νείσω καὶ ἐκβολῆ τοῦ ε νίσω. Θεματοποιεῖται δὲ οὗτος ὁ μέλλων ποτὲ μὲν διφθογγογραφούμενος, ποτὲ δὲ ἰωταγραφούμενος. Diphthongum probat Moschopulus ad Hes. Opp. 234. νείσσονται διὰ διφθόγγου καὶ δύο σσ, τὸ μὲν διὰ ἀπὸ τοῦ νέομαι, τὸ δὲ διὰ τετάρτης ἐστὶ συνγίας ὡς φονίσσω. Cum νέομαι νείσομαι Eustathius recte confert κέομαι κείσομαι et thematicum χῶ (χειά) κείσομαι p. 1615, 36.

46) Hujus generis multo plura reperiuntur v. Parall. 37.

47) Ὀρσομένη διεγειρομένη ad antichronismum referri potest.

borum, quae non ultra imperfectum declinantur, EM. 232, 17. refert τὰ ἀττικὰ βαρύτονα ἀλέξω, αὔξω, ἔψω, pariter juncta in Epim. Cram. I. 86. ἔψω, αὔξω (καὶ ἀλέξω) περισπῶνται ἐπεὶ οἱ μέλλοντες ἔψήσω κ. τ. λ. Οἱ δὲ ἀττικοὶ βαρύνονται διὰ πᾶν ὅμιλα περισπώμενον διὰ διπλοῦ ἐκφερόμενον ἢ δευτέρας ἢ τρίτης ἐστὶ συζυγίας. Auget numerum Hesychius ignorantum largitor: Αὐξεῖ κρατεῖ δαιννται εὐφραίνει, quarum interpretationum prima convenit verbo λάζω, λάζυμα, ceteras Kuesterius recte cum λαύω (ἀπολαύω), Doederlinus in Synon. cum latino *lurcor* componit.

Ad notamentum. Verborum sigmaticorum multa sic ut comparativi μάσσων, γλύσσων, πάσσων, stirpem habere gutturali finitam perspicitur ex affinibus πλήσσω πλήγνυμι plango plaga, plecto, ὁήσσω ὁήγνυμι frango, πήσσω πήγνυμι πάγος pango, ⁴⁸⁾ φράσσω φράγνυμι farcio. Quemadmodum vero pro θλάω degener aetas substituit pinguis θλάσσω, ita dubitari non potest quin δρήσσω τὸ ὑπηρετῶ profectum sit a δρᾶν τὸ πράττειν, unde nomina δρηστήρ διάκονος, δρηστοσύνη διακονία et verbum ὑποδρᾶ. Ac si quis graecorum vocabulorum χείρ et χειρίζειν et germanicorum *Hand* et *handeln* cognitionem attenderit, haud cunctabitur δράς (*Griff, Hand*) et δράσσομαι ad idem δρᾶν τὸ πράττειν referre cum EM. 284, 43. Sedere et quod a sedendo maxime discrepat celerare Graeci uno verbo expresserunt θάσσω sive θαάσσω et Θάσσουσα σπεύδοντα Hes. unaque paragoge θοάζω. Sed alterum quod currere significat, proxime ad θέω θοός accedit, alteri vicinus est Σάσαι παθίσαι Πάφιοι Hes. quod hoc accentu notatum ad σάσσω pertinet; si σᾶσαι scribitur ad praesens purum ut synonyma εῖσαι et ἡσθαι. ⁴⁹⁾ Θράσσω plerique ex τραχέσσω concisum putant v. Parall. 403. Wyttensbachius ad Plut. de Profect. Virt. p. 569. utriusque θραύω praeponit; ac nomen θραγμός hoc est θρανσμός fragor proxime

48) Πηγεσίμαλλος nihil aliud est quam παχύμαλλος. Παχύνων καὶ πηγνύς Theophr. Caus. III. 42. nec multum differunt πάχνη et πάγος.

49) Sophronis verbum τουτῶ θάμεθα Blomfieldius in Mus. Cantab. T. II. 347. callide sic reddidit *huc spectatum sedeamus* seu quia sedere et spectare idem esse putaret seu ambigens utrum θάμεθα pro θάσσωμεν positum sit an pro θεώμεθα.

quidem cum θράσσω convenit, sed idem a θραίνω derivatum esse potest inserta gutturali ut ab αὐτῷ αὐχμός. Koenius ad Greg. 571. eodem traxit Erotiani verbum θράσσειν μαίνεσθαι, θρίσσειν δὲ τὸ κατὰ ψυχὴν ἔξιστασθαι, quorum alterum (θρίσσειν) vel a Grammaticis fictum vel a librariis corruptum censem; mihi hoc loco diversa ejusdem verbi scriptura indicari videtur θράσσειν et θρίσσειν hoc est θροεῖσθαι ταράττεσθαι pertubari, idemque esse θράσσειν, cuius modo mentio fuit. Μάσσειν sive μάττειν tergere, subigere, unde μάζα, μάγειρος et μάγειν pendent, quasi frequentativum dici potest verbi μαίνεσθαι, quod non solum animi intentionem significat sed etiam manuum, nec modo intendere sed et contingere, attractare. Νάσσω a νάω, νέω, νήω, νηέω productum esse affirmat Schol. Arist. Nubb. 1205. et persuadet fere parilitas verbalium; nam et Ναστός Hesychius exponit μεστός et Νήτος (νητός) σεσωρευμένος, Νήττον πλῆρες μεστόν. ⁵⁰⁾ Cum νάσσω tam arcte conjunctum est σάσσω ut Glossographi alterum altero explicitent Ἔναξεν ἔσαξεν et Σάξαι νάξαι, sed origo diversa a σείω conquasso corruo v. Proleg. p. 87. Verbi πάσσω solutio nulla nisi quam Hesychius commonstrat: Πῆ καὶ πῆν ἀντὶ τοῦ καταπάσσει καὶ καταπάσσειν, ubi πῆ scribendum videtur ut τῆ et deinde κατάπασσε. A πάω igitur primum processit πάσσω, tum παλάσσω et παλύνω, quorum alterum de liquidis dici solet, alterum de siccis ⁵¹⁾ et nomina πάσκος et πηλός id est ad-

50) Stephanus: Νάξος Εὐφορίων παρὰ τὸ νάξαι ὁ φασι θῦσαι τινές, ubi Salmasius βῆσαι scribit; Meinekius Anall. p. 138. rem in judicatam relinquit. Mihi non credibile videtur quod ille sumit Stephanum *nonnullis* tribuisse quod omnibus consuetum est, sed potius νάξαι fuisse verbum sacrificale ut latinum *cumulare altaria donis, honore, thure, et adolere*, quod verbum est proprium sacra reddentium, ut Nonius dicit, *augere* significans; hisque simile αὐξομεν ἔμπυρα Pind. Isthm. IV. 108. *mactare et magmentum*.

51) Neglexit discriminem Apollonius III. 1246. φάομακα μυδήμας σάκος ἀμφεπάλυνε et Dionys. v. 1049. κάρην ἰδρῶτι παλῦναι. Πασάτω ἔσαγάτω Hes. Ad eandem catachresin pertinent αἷμα ἐπαμῆσαι Nonn. XLIV. 274. et contrarium ἔσανειν χθόνα καρπῷ II. 65. φύλλα ἀφύσσειν Homerus usurpavit pro ἐπαμῆν; Nonnus XXV. 444. κρητῆρι βεβυσμένος νέκταρος.

spergo v. Prolegg. 87. quaeque hujus ultimam orditur litera liquida, eandem mihi agnoscere videor in *πλάσσω*. Proprie igitur dicitur *πλάσματα πηλοῦ* Arist. Avv. 686. et factores ipsi *πηλοπλάθοι*. Liquidam autem interdum labiali accedere exemplis iis demonstratur quae G. I. §. 5. protuli. Aliud ejusdem formae suggerunt Suidas et Hesychius *Πάσσω γεύομαι*, *Πάσσεται ἐσθίει*, a *πάομαι* ortnm, si hoc praesens unquam in usu fuit. *Πράσσω* a *περάω* ortum habere assentimur antiquis sed remoto anadromae artificio v. Parall. 401. ⁵²⁾ *Τάσσω* sive *ἀράσσω* proxime accedit ad *ῥάίω*, unde *ῥαιστήρ* tudes, hoc autem a principali *ῥῶ* arcessitur EM. 736, 34. quibus convenient *ἄρχατος* δ *ἄρθρατος* *παρὰ τὸ ῥῶ* v. Ruhnken. ad Tim. 50. et *ἄρχαιστος* δ *ἄρθρατος* Suid. Huc loci progressos circumsistit caterva verborum ita contextorum ut stamina aegre agnoscantur. Unum poeticum est *παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω φάσσω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ παράσσω* Schol. II. V. 803. quo minus probabilis est Hesychii opinio *Παιφάσσοντα παντὶ φαινομένη*, sed verbum ipsum non dubito quin cum *φάω* cohaereat proprieque celeres luminis motus et scintillationes significet. *Φάσσω* simplex non legitur sed adjunctum aliis: *Παραιφάσσει τινάσσει παρακινεῖ πηδᾷ* Hes. *Παραφάσσειν παραφρονεῖν* ὡς καὶ ἀλλοφάσσειν. ψιλῶς δ *ἀναγνωστέον* οὐχ ὥσπερ τὸ *παραφάσσαι* τὸ *παράφασθαι* φ *ἔγκειται* τὸ *τῆς ἀφῆς ὄνομα* Galen. Gloss. quem apparer illa verba ad *φάω* retulisse sed non apparer quo intellectu, videndine an dicendi. Scholiasta quidem Hippocr. T. I. 202. ἀλλοφάσσειν interpretatur τὸ ἄλλο ἀντ' ἄλλον φθέγγεσθαι, eodemque modo Erotianus sed ita ut originem quoque declareret τὸ ἄλλο καὶ ἄλλο φάσσειν ἥγονν φωνεῖν hoc est a primigenio φάειν. Pro φάσσει Eustathius substituit verbum usitatum ἀλλοφάσσειν τὸ ἄλλοτε ἄλλα φράζειν p. 1324, 7. hoc autem vel a thematico φράω duxit vel a φάω (φάσσω) literam rho per pleonasmum ut veterum aliqui (v. C. IV. 2. Adn.) additam putans. Neque alia fuit

52) *Πρήσσω* ἀπὸ τοῦ περῶ περάσω πράσω καὶ πρήσω. ἐπεὶ δὲ ὁ μέλλων θεματοποιεῖται, προσλαμβάνει καὶ ἔτερον σ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ μελλοντος Sch. Od. II. 213. Sch. II. XIV. 282. Cram. I. 355.

Galeni sententia Comm. III. in Progn. VIII. p. 249. T. XVIII. P. I. ἀλλοφάσσειν λέγει τοὺς παραφρονοῦντας ἐκ τοῦ ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, sed addit τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο σχῆμα τὰ φάγη. Eodemque se acclinat Eu-stathius p. 1728, 20. παρὰ τὸ φάσσω τὸ φαίνω et Anecd. Bekk. 386. ἀλλοφάσσειν παροφῆν, quam significationem nonnulli etiam verbo παραφάσσειν tribuunt.⁵³⁾ Eadem est ambiguitas adjectivorum ἀλλόφατος, νεόφατος (νειόφατον νεό-φατον Hes.) παλαιόφατος, πρόσφατος, ἐπίσφατος, περί-σφατος, quae Grammatici inter se discordes ad φαίνω, σφάζω, φάσκω referunt, sed in nonnullis vis verbi penitus evanuit. Ἀλλοφάσσω autem undecunque ductum est, certe a communi synthetorum regula declinat; ab ἀλλόφρων proficisci potuit ἀλλοφράσσω ut ab ἀφρων ἀφράσσω et ἀφραίνω v. Diss. XIV. §. 1. Quemadmodum vero pro illo apud Suidan scriptum est ἀλλοφάζω σκιρτῶ παροιῶ, sic Hesychius exhibit Ἐξαφάζων ἐξ ἑαυτοῦ γενόμενος καὶ περιβλέπων (vel παρα-βλέπων). Id vero non cum φάω τὸ βλέπω, ut ille ait, com-positum est sed cum ἀφάω ἀφάσσω, proprieque dictum videtur de inquietis furentium motibus qui manus velut palpantes circumferunt; furentium *inquietae manus* Senec. de Ira I. 1, 3. Cum eodem verbo conjunctum est Ἀνδραφάσσειν κατ’ ἄνδρα ἐφάπτεσθαι Hes. quodque idem assert Κατηνδράφυσας κατέπτεινας a κατανδραφάζω, non ut hic voluit a φάω τὸ σφάζω declinatum arbitror sed hinc unde χειραπτάζω et utrumque ad ἀνδροληψίαν refero, cuius proprium est verbum ἐφάπτεσθαι manum injicere, pignerari. Aliis regionibus ad-scriptum sed non minus controversum est ἐπτεσθαι illud quod superius attigi quum de διάζεσθαι agerem, connexum nomini ἥτριον. Βρήσσειν Galenus interpretatur τὸ μετὰ βη-χὸς ἀναπτύειν. ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ ὁ γράφοντιν, ex quo

53) Conjunctionem harum affectionum declarant Hippocratis loci: αἱ σιγῶσαι ἐκστάσιες — ὄμμασι περιβλέπουσαι Coac. 314. T. I. ἀλλοῖς φρονέων καὶ ἀλλοῖς ὄρέων de Glandul. 499. Ἐννεάζειν τὸ διὰ μωρῶν παραβλέπειν Anecd. Bekk. 251. Λιοσκεῖν συνεχῶς τὴν ὄρασιν μετα-βάλλειν. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ Hes.

colligimus βήσσειν et onomatopoeticum βράσσειν eodem niti fundamento v. Parall. 402. In Apoll. IV. 819. Ἡφαιστον λωφήσειν πρόσσοντα πνοὸς μένος et v. 1537. πρόσσοντος ἀγήτεω Brunckius sigma simplex substituit; Wellauerus vero qui verbum πρήθω praeter imperfectum Epicis inusitatum fuisse contendit, ex libris nonnullis, qui utroque loco sigma alterum consueto errore omittunt, confecit praesens πρήσω analogiae alienum; namque in σῶ nullum verbum exit nisi sigma duplicato; Hesychius pro Ἐκρησῶν (sic) φυσῶν sine dubio non ἐκπρήσσων scripsit ut Kuestero placet, sed ἐκπρήσων futurum praesenti, ut saepe, interpretatus; quanquam secus sentit Dindorfius in Thes. Ceterorum verborum una est conformatio. Duo composuit Eustathius p. 1882, 18. πέλω πλῶ πλήσσω, πέτω πτῶ πτήσσω, quorum primum obscure modo elucet ex derivatis πελεμίζω, quod EM. illi subnatum censem, et Πέπληται πέπληται Hes. quanquam id quoque suspectat Albertius pro πέπληται corrigens πέπλησται ut Πλῆτο ἐπλήσθη a πίμπλημι. Quodque in Epim. Gram. I. 149. ponitur τοῦ πλῶ δ μέλλων πλήσω ἐξ οὗ τειχειπλήτης, vix dubium ne ille ad aliud retulerit principium unde Πλῆτο ἐπελάσθη et Πλήτης πελάτης. A πτῶ secundum proportionem derivata sunt καταπτήτην et πεπτηώς, cuius duplex est significatio, una conveniens praesenti πτήσσω, altera cadendi, quam Buttmannus rejicit sed clare expressit Nonnus XVIII. 120. πεσεῖν μέλλοντα—ούποτε πεπτηῶτα, nec aliud sonare videtur homericum ἀκταὶ λιμένος ποτιπεπτηνῖαι hoc est προσπεπτωκνῖαι ut Eustathius explicat; ἀστράγαλοι πεπτηότες Anth. VII. 427. ὑποι πεπτ. Nonn. XXXVII. 359. quorum nihil ad πτήσσω referri potest. Denique verborum ipsorum quanta sit conjunctio declarant syntheta καταπτῆσαι et καταπεσεῖν animo concidere, et verba latina sternere consternari, cadere caedere, quodque Hesychius exsignavit Κάπτει (καπτῆ) καταπέσῃ, si sine interpretatione traditum esset, nemo sciret utrum ad πίπτω pertineat, an ad πτήσσω, an quo vulgare ἐπτην, hoc est ad πέτομαι, an pro καταπετάσῃ possum sit, cuius aoristus ἀναπτάσ legebatur in Zenodoti editione; quibuscum comparari possunt πτοία, πτώσσω, πέ-

πτωκα, πτῶσις, ἐπτῶθην. ⁵⁴⁾ *Πήσσω* δήγγνυμι Buttmannus Lex. I. 130. a δαιώ ortum censem, cui proximum est δάσσω, nec diversa potestas; Photius Πάξας, τὸ δὲ δήγξας οὐκ ἀττικόν, nimirum si prosternere valet. Etiam πήσσω, si propriam habet impingendi significationem, non longe abest a παίω. *Τυῆσαι* Sylburgius ad Clenard. p. 554, 3. et posteriores ad τυῆσσω referunt, cuius fides dubia v. ad Buttm. 298. ⁵⁵⁾ antiqui a τυήγω et ulterius a τέμω τμῶ deducunt EM. ut πέτω πτῶ πτήσσω. Aeolicis, quae dicuntur, πέσσω πέπτω, δσσω ὄπτω Eustathius 1398, 34. subnectit ὕσως καὶ τὸ λίσσω ἐκ τοῦ λίπτω ἥγονν ἐπιθυμῶ γέγονε, quod illi non dissimile sed propius est dorico λάω. *Νίσσομαι* idem per solitas ambages a futuro verbi νέομαι repetit 1288, 58. *Πλίσσειν* a πλένειν natum esse probatur adverbio ἀμφιπλίξ, quo Sophocles usus est de serpente lignum circumplicante pro περιπλέγδην, non abusive, ut Polluci visum, sed maxime proprie. *Ὀσσω* et ὄπτομαι ut inter se ita cum οἴομαι opinor, omīnor cognata sunt perinde ac nomina δσσα, δμφή osmen sive omen; nam promiscue dicitur κακὸν δέσσθαι et δσσεσθαι (προτιόσσεσθαι) sed hoc etiam de eo qui alteri malum inferre cogitat idque etiam vultu prae se fert; unde traducitur ad res, quarum adspectu praenoscimus futura: πέλαγος δσσόμενον ἀνέμων λαιψηρὰ κέλενθα Hom. αῖμα μέλαν κέχυται προϊδὸν κακότητος ἀνάγκην portendens calamitatem Orac. Herod. VII. 140. *Ἄρνσσω* si mirabili codicum consensu Herod. VI. 119. satis sustentatum putamus, certe nihil aliud est quam αρύω, cuius generis compluria a Suida s. *Ἀπινύσσω* collecta sunt: ὅν τρόπον ἀπὸ τοῦ ἀφύω ἀφύσσω, δδύω δδύσσω, οῦτως πνύω ἀπινύσσω. Θώσσω H. Stephanus assumxit ex temporibus obliquis Θῶξαι μεθύσαι πληρῶσαι, Θωρηίς θωρηθείς etc. quorum thema θώ nomini θοίη praestruit EM. et hinc aptus est aoristus Θώσασθαι ενωχηθῆναι μεθυσθῆναι Hes. qui iisdem verbis interpretatur θήσασθαι.

54) Dindorfius in Thes. IV. 1177. novitios scriptores, qui *ζαταπιωθῆναι* protulerunt, verbi *ζαταποθῆναι* similitudine in errorem inductos esse statuit. Mihi haec injusta videtur suspicio.

55) Allatis adde *τυμῆσαι* Andromachi Galen. de Antid. p. 37. T. XIV.

Κνώσσω num quid commercii habeat cum *Κνῶσ* ἡσυχίᾳ πάντων cumque νωθῆς et νῶναι, decernat qui velit. Inter ea quae futuro carent EM. 232, 15. refert poeticum λεύσσω ἐκ τοῦ βλέπω, quod utrumque a λάω extitisse videtur; nec displicet Porphyrii sententia λέων ἀπὸ τοῦ λεύσσειν Sch. II. XIII. 340. nam leoni proprie tribuitur τὸ γλαυκιῶν. Quae in σῶ non purum exeunt, sigma asciticum habent, τέρσεσθαι παρὰ τὸν θέρσω μέλλοντα αἰολικὸν τροπῆ τοῦ θ EM. 753, 38. sed Eustathius 1074, 15. ἐκ τοῦ τείρω τέρσω αἰολικοῦ ἀναδραμόντος εἰς θέμα γίνεται τέρσω, quarum notationum alteri fidem affert homericum illud ἡελίου τερσήμεναι αὐγῆν et vulgare εἰληθερεῖν ἐν ἡλίῳ θέρεσθαι, pro altera facit quod poeta Ἀπόλλων αἷμα τέρσην dixit pro abstersit, latina autem abstergeo, detergeo, tergeo sive tergo a τείρω tero propius absunt quam a θέρω torreo.⁵⁶⁾ Τέρδομαι ξηραίνομαι attuli ad Buttm. p. 300. Verbi αὐξῶ forma nativae similior apparet in latino *augeo* et *novitio* αὔγω, cui Coraes in Atact. II. 134. componit δέφω et δέψω, nec multum abhorret δεύω, nam et humectando rigida emolliuntur et subigendo. Quod in EM. 16, 35. dicitur δέψω ex ἔψω ortum esse, minus credibile est quam ἔψειν et εὗσειν eam inter se et vocis et significationis similitudinem habere ut pro cognatis haberi possint v. Coraes ad Xenocr. p. 122. Idem videtur de ἀλέξειν, ἀλαλκεῖν, ἀλεῦσαι. Ἀδάξω sive δδάξω nemini dubium videri potest unde creverit. Ceterorum, quae in hac dissertatione attigi, origo aut altior est quam ut inveniri possit aut ita in promtu posita ut explicatione non egeat.

56) Schol. II. XI. 621. ψύχειν μὲν λέγεται πρὸς ἄνεμον, τέρσεσθαι δὲ ἐν ἡλίῳ. Hinc patet in Sch. Od. VI. 98. τὸ ἐν ἡλίῳ ξηράναι λέγει, τὸ ἐν ἀνέμῳ ψύχει, post ξηράναι inserendum esse τερσῆναι, quod Buttmano non succurrebat. Veteres qui πενθήμεναι ad πενθαίνω referre non sunt reveriti, nescio an τερσήμεναι maluerint aoristum activum dicere significationis neutralis participem ut ἀλεαίνειν et similia v. ad Aj. p. 383. quam ut pro passivo acciperent, cuius legitima forma foret ἐτάρσην vel ἐτάρσην.

CAP. V.

De verbis quintae conjugationis.

§. 1. Verborum liquidorum descriptio auspicanda est ab iis, quorum terminationem lambda praecedit simplex; quae et numero pauca sunt et non ultra imperfectum progressa—οὐδέποτε ἐνεστῶς βαρύτονος δι² ἐνὸς λ̄ δρεῖλει ἐκφέρεσθαι καὶ διὰ τοῦτο τὰ φθάσαντα γενέσθαι βαρύτονα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται EM. 576, 47. Latini *alere* sermo graecus nihil simile habet; nam paragogi ἀλδαίνω, quod Koenius cum illo comparat, stirps evanuit; pro σάλονσα φροντίζονσα Hes. aut σαλοῦσα scribendum ut Photius, aut σαλοῦσσα (σαλόεσσα). Secunda vero vocalium, quae verbis latinis deest, ex quatuor recinit graecis κέλω, μέλω, θέλω, πέλω EM. 444, 49. quibus Theognostus 143, 7. addit ελω τὸ τε ψιλὸν καὶ τὸ δασυνόμενον; psili nomine designans ἔλω τὸ ἔλανυμω, cui ἔλσαι et ἔελμένος supponuntur, aspirati ἔλω τὸ φονεύω EM. 525, 55. et ἔλω τὸ λαμβάνω 332, 57. Lex. de Spirit. 216. unde ἔλω et γέντο repetunt. Sed inusitatum esse significat Arcadius p. 158. τὰ εἰς ελω δισύλλαβα βαρύνεται ἀρχόμενα ἀπὸ συμφάνον μὴ μέσον, κέλω, πέλω, θέλω. τὸ μέντοι ελω περισπᾶται, qui de media quod dicit indicio est pro ficticio haberi δέλω τὸ δελεάζω EM. 254, 5. licet hoc multarum vocum semen et causa fuerit δόλος, δεῖλαρ, δεντή δέλεαρ Hes. (ut γέντο) nec meliore conditione esse βέλω, unde nonnulli βέλτερον, βόλεσθαι, velle, derivata putant. Trisyllabum unum est ἐθέλω, quare θέλω analogiae convenientius habetur EM. 518, 32. Ordine proximum (nam iota cessat) ionicum βόλομαι ab usu communi longe remotum; omninoque nullum reperiri verbum in ω barytonum, quod ο in penultima habeat, nisi sequente consona duplii ut δέζω et κόπτω, ab Heraclide observatum est Eust. 1854, 60. quo uno velut ictu profligantur μόλω, θόρω, πόρω aliaque veterum compendiorum phantasmata, quae diu creditum est nostro demum seculo debellata esse, neque destitimus gloriari ut Sthenelus ille—ἡμεῖς γὰρ πατέρων μέγ' ἀμείνονες. Verum enim vero quod Pythagoras questus est, a discipulis suis saepe

sinistra accipi quae tradidisset dextra, idem fere antiquis Grammaticae auctoribus usu venit ut quae *κατὰ τέχνην* fin-
xissent, sumerentur pro usitatis in primisque praesentia imagi-
naria, quae illi proportionem sequentes temporibus modisque
praetexissent acephalis, in schola superstitione proponeren-
tur tanquam usu comprobata, novissime autem errore agnito
architectis suis opprobrio verterentur quasi patrii sermonis-
ignaris. Quos contra subtilissimos graecae consuetudinis aesti-
matores fuisse clarum faciunt tum alii canones huic sermoni
intexti, tum illa Heraclidae Grammatici non admodum clari
adnotatio forte fortuna ad nostram servata notitiam, inque
dies magis clarescit si veterum magistrorum theorematia et
fictiones scholasticas ab articulis, ut ita loquar, fundamentalibus,
ipsosque principes artis et decumanos a schedogra-
phis gregariis discernere didicerimus. — Ypsilon huic termina-
tioni inconcessum, quo redarguitur codicum nonnullorum
scriptura *σκύλεσθαι* Lucian. Lexiph. §. 21. a Jacobitzio re-
cepta pro *σκύλλεσθαι*. Vocalem longam habet unum δήλο-
μαι. Nam pro *σφήλω* Anecd. Bekk. 171, 25. scribi oportet
σφῆλαι verbis ἀντὶ τοῦ *σφαλῆναι* ἐποίησε ad ultimum remotis.
Diphthongorum duae reperiuntur; εἰ in εἴλω, ut nonnulli
scripserunt pro ἕλω, tum in δείλετο, quod Aristarchus re-
cepit pro δύσετο, atque in δφείλω — altera vero in duobus
βούλω καὶ οὐλω EM. 208, 27. Cram. I. 91. quod impugnat
nescio qui p. 315. οὐδὲν διὰ τοῦ οὐλω βαρύνεται πλὴν τοῦ
βούλω fastidito, ut videtur, imperativo οὐλε, qui fortasse ne
imperativus quidem est sed vocativus ὅλβιε imperativi loco
positus ut macte.¹⁾ De non puris Arcadius p. 158. τὰ εἰς
λω μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται εἰ δέ τι βεβα-
γντόνηται, πάθος ἔχει ἐξ ἐντελεστέρου εἰς ὁ λήγοντος κα-
θαρεύον, ὅφλω ἐκ τοῦ δρείλω ὥσπερ καὶ τὸ κέλω κένλω
καὶ μέλω μέλπω, hoc est ὥσπερ καὶ τὸ κέλω ἐκ τοῦ κε-
κέλω καὶ μέμβλω ἐκ τοῦ μεμέλω, sic enim vaticinatur Eu-
stathius κέλω ἐν διπλασιασμῷ κεκέλω καὶ ἐν συγκοπῇ κένλω

1) Ὁλβάχνιον doricum dicitur pro οὐλοχοεῖον. — Hesychius Ὁλοεῖ-
ται ὑγιαίνει scripsisse videtur ὄλονται. Idem Οὐλὴ ἔλκος εἰς ὑγείαν
ἥκον.

p. 1306, 12. quod Hesychio reddidi pro *Κεκλεῖ κελεύει* Parall. 557. cf. Diss. I. §. 3. et μέλω κατ' ἀναδιπλασιασμὸν μέμλω καὶ παρενθέσει μέμβλω ὡς μίμω γίγνω 1722, 63. ²⁾ Ergo nullum est praesens, cuius characterem praecedat consona nativa praeter devium illud ὅπλεσθαι, quod ex ὅπλέσθαι concisum dicunt v. Sch. II. XIX. 172. nam quod in EM. 534, 25. scriptum est *κοχλίας παρὰ τὸ κόχλω τὸ γυρίζω*, id quilibet videt quo loco habendum sit. Haec autem omnia sermo maturior dereliquit et depositum. Sed vigent et vivunt quae lambda duplii fulta sunt: ἄλλομαι, βάλλω, βδάλλω, θάλλω, πάλλω, σκάλλω, σφάλλω, ψάλλω, ac duo ab Hesychio memoriae prodita Λάλλει κανονργεῖ, quo notius est δηλεῖσθαι, et Σήλατο ἔσεισε, quomodo veterum aliqui homericum Σαρπηδὼν ἐσήλατο τεῦχος Ἀχαιῶν interpretati sunt ἐσάλενσε. Sed pro Σμῆλαι ὁψαι Salmasius vidit scribendum esse σμῆσαι (vel σμῆξαι) ὁψψαι. Pro Ἀπάλλεις ἀποτέμπεις Suid. reponitur ἀπιάλλεις. ³⁾ Eorum quae epsilo praefiniuntur, notissima sunt κέλλω, μέλλω, σκέλλω, στέλλω, minus nota ἔλλω τὸ συστρέφω EM. 116, 63. ἔλλομενα περικνώμενα Hes. βδέλλειν τρέμειν ἢ βδεῖν et βδέλεσθαι (βδέλλεσθαι) κοιλολυτεῖν Hes. qui eodem fere modo βδελύσσεσθαι explicat; et prorsus inaudita Λέλλει καλεῖ, Λιαδέλλειν διασπῆν alieno loco scriptum post Λιαδοκίς, fictique simile τὸ σέλμα παρὰ τὸ σέλλω τὸ δρυῶ καὶ σόλος δίσκος Schol. II. XVI. 1. Eust. 1041, 30. ⁴⁾ quanquam non incredibile est a σέω (σείω) non solum σάλλω σάλος et σάλαξ i. q. σείστρον sed etiam σέλλω derivatum esse. Iota uni insitum est τίλλω, nam ἔλλω scriptura

2) Quod ad Buttm. adnotavi ἐπιμέλεσθαι non saepius quam semel legi, de hoc ipso infinitivo intelligi volui, cuius insolentia jam H. Wollfium adverterat. Poppe vero in Indice Thucyd. p. 413. mihi sex opponit locos, *quorum in nullo infinitivus legitur*. Hoc est ἀνοντί τινα.

3) Ἐπιάλημι ἐπιτρέπω Hes. scribendum videtur ἐπιάλημι verbum aeolicum pro ἐπιάλλω.

4) Alii σέλμα cum σελίς et σανίς conferunt v. Sch. Apoll. I. 528. et Parall. 426. nec dissonant glossae laconicae ἔλλά ἡ καθέδρα et κα- σελάτισαι καθίσαι Hes. quae magis ad verbum ἔω ἔξω sedeo convenire videntur. A σέλμα derivatum est σελμίς τὸ ἴσχιον Hes. 5. 1. 1. 1. 1. 1.

modo discrepat ab Ἑλλω vello. Aoristo ἐφίλατο Hermannus Opusc. T. VI. P. I. 160. praesens φίλω, veteres analogiam pressius sequentes φίλλω praescribunt EM. 793, 39. ⁵⁾ iidemque ad explicandum ὀλλώ non ὄλω proponunt sed ὄλλω Herodian. Epim. p. 99. et 210. ⁶⁾ cujus nullum simile verbum suscepit consuetudo Graecorum sed quatuor ypsilo insignita βδύλλω, βρύλλω, μύλλω, σκύλλω, ⁷⁾ nam Hesychius pro Ἐβύλλων ἐβρων ἐπλήθνον non ἐβυλλον, ut Salmasius voluit, scripsisse videtur sed ἐβρυλλον frequentativum verbi βρύω, quod idem s. Ἐβρυεν interpretatur πληθέειν. Longae vocales verbis non magis aptae sunt quam nominibus, de quibus antiquitus constitutum est τὰ διὰ δύο ἔλλοντα τὸ ὠ καὶ τὸ η παρηγήσατο ὑπὲρ τοῦ μὴ μακρὰ ἐπὶ μακροῖς γενέσθαι Cram. I. 60. Eadem fere est diphthongorum insolentia, primum in nominibus; nam quod in EM. traditur Παῖλλος ἀπὸ τοῦ παίσω μέλλοντος παῖλος καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν παῖλλος, nescimus utrum proprium sit an appellativum, graecum an exoticum. Tum in verbis unicum est εῖλλω, quod series literarum in Hesychii lexico tuetur, nec aliunde declinatum est praesens aeolicum ἀπέλλω et aoristus Γέλλαι τίλαι id est εῖλαι, sed in nostris libris vix unquam legitur sine diversitate scripturae εῖλω, εῖλῶ, ἕλλω. Pro ἀείλλω θωπεύω EM. Hesychius ἀείλῶ praebet, quorum utrique forsitan praestet ἀείλω i. q. εῖλω cum alpha prostheticō, idque a canibus ceventibus traductum censeo ad homines sicut σαίνω ⁸⁾ et adulor, quod Nonius scribit proprie de motu caudae dici, ac, si graece reddendum sit, convenientissimum erit προσίλλειν vel ὑπίλλειν. Hinc ad alia deducimur trisyllaba, quo-

5) Perfectum πέφιλαι usurparunt Ephraem in Caesar. v. 35. in Maji Nov. Collect. T. III. et Tzetzes Exeg. II. p. 21. quem locum indicavit Hoelscherus.

6) In Cram. Anecd. I. 316. additur ἡ παρὰ τὸ ἔλω τὸ φονεύω ὀλῶ ὡς πέλω ἀπολῶ (scr. πολῶ) μένω μονῶ (scr. πένω πονῶ).

7) Ignota sunt Λιέφυλλε διέτιλλε et Φυλλόμενοι τιλλόμενοι Λωριεῖς Hes. (post φονιτέρο).

8) Σαννίτον τὸ αἰδοῖον ἀντὶ τοῦ κεροῖον παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαννίτειν. Hinc σαννούρος et αἴλουρος. Ἐσανθύριζεν ἥκαλλεν Hes. ἐσαννύριζεν scribendum ut Σαννυρίων cf. Prolegg. 271.

rum ea quae nominibus verbisque conjugata sunt, ἀγάλλω, ἀσκάλλω, ἀέλλομαι πνέω Hes. ποικίλλω, αἰόλλω, σαπύλλω i. q. σαίνω, alio loco tractavi; item quae reduplicatione creverunt παιπάλλω, μοιμύλλω, cui numero Grammatici adscribunt κοικύλλω τὸ περιβλέπω παρὰ τὰ κύλα, etsi nec verbi significatio constat, nec κύλα dicuntur oculi. Αἰνάλλω, ἀγγέλλω, δευδίλλω, cuius synonymum est δαρδαίνω, etyma alte abstrusa habent. Σκερβόλλω stirpem monosyllabam habere videtur, quae ex σκέραφος ἡ λοιδορία et κερτομεῖν quodammodo conjectari potest. Ὁφέλλω augeo et synonymum ὅμφύνω non multum absunt a similitudine latini nominis *ops, opimus*, neque aliter habendum de ὥφελλειν verrere v. C. I. §. 3. et ὥφείλειν debere et oportere. ⁹⁾

Adnotamentum. Horum verborum multa lambda non a stirpe generis et seminis sed afflicticum habent ψάω ψάλλω, βδέω βδύλλω, βρύλλειν τὸ ὑποπίνειν ἐκ μαήσεως τῆς τῶν παιδῶν φωνῆς (βρῦν) Sch. Arist. Eqq. 1134. sed hoc incertius, nam in Comici loco βρύλλων τὸ καθ' ἥμέραν positum videtur pro βρυάζων, quod Glossographi εὐφραίνεσθαι εὐωχεῖσθαι interpretantur. Si verum est quod Suidas tradit Μνῆν ἔστι τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν, δὲ καὶ μύλλειν λέγεται, ¹⁰⁾ Theocritus, qui hoc de concubitu dixit IV. 59. illam comprimendi notionem, quae verbis μύειν, μύζειν, μυῆν subjecta est, a labris oculisque eo deduxit quo latinum *comprimere* convenit. Sed Sch. illud multo aliter interpretatur ἐλαίνει, ὠθεῖ, ἀπὸ τῶν ἀλούντων, quorum munus est versare molam, περιστρέφειν τὴν μύλην καὶ περιελαύνειν Poll. VII. 180. et fortasse nomen μύλη a μύλλῳ ductum putavit eique verbo significationem torquendi tribuit, etsi proprie *ora torquere* significat ut *adjectivum μυλλός διεστραμμένος τὴν ὅψιν*. Sed haec transeo et relinquo ut parum comprehensibilia. Σκύλλειν τὸ τοῖς ὄνυξι σπάν Hes. veri simile est

9) Eust. 1472, 30. χρεῖος ὥφελλεται ἀντὶ τοῦ ὥφείλεται καὶ ἀντὶ τοῦ αὔξεται ὅπερ ἔστι τοῦ τόκου ἀφοροῦ. Cum ὥφλισκάνειν γέλωται et similibus convenit aliud augendi verbum ἀλφάνειν φθόνον Eurip.

10) Schol. Arist. Lys. 126. μυᾶτε σκαρδαμύττετε ἡ μύλλετε ἡ μυτηρίζετε. Μυᾶν γὰρ τὰ χείλη συνάγειν.

ab hoc ipso verbo originem habere, cujus labialem servat *spolium σκῦλον* v. Parall. p. 80. Non eadem sed similis actio subiecta est verbis *ξέω*, *ξύω*, *ξαίνω*, *σκάλλω* scabo, *scalpo*, parique utriusque consonae vicissitudine *σπάλευθρον* et *σκάλευθρον* v. Prolegg. 263. *σπάλαξ* talpa et *σκάλοψ*. Θάλλω *τὸ αὐξώ παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέφω* EM. 441. v. C. I. §. 1. ex quo θηλή, τήθη, τιθήνη, a Romanis uno vocabulo *mamma* comprehensa et verbum Θήλαντο ἐθήλασαν Hes. quod in Thes. non ad θηλαίνω referri debebat sed ad θάλλω. Cum θηλάζω autem Vossius recte contulit fello, cujus synonyma sunt βδάλλω, ἀθέλβω sive ἀμέλγω¹¹⁾ mulgeo, unde compositum nomen caprimulgi, quem Graeci αἴγοθήλαν et αἴγιθαλλον ac nonnunquam (nisi exemplaria fallunt) αἴγιθον vocant. His ubi adjecero στέλλω a στάω (στημι) natum videri, ad ea procedam, quorum liquida in ipsa stirpe inest. Buttmannus quidem Gramm. II. 305. non dubitat τέλλειν conferre cum ταλάσσαι, τλῆναι, tollere, cujus perfectum tetuli ad tello pertinet ut pepuli, perculi; ex quo concludimus τέλλειν habere significationem tollendi, levandi, et ἐπιτέλλειν sublatum onus imponendi.¹²⁾ Transmutationis illius simulacrum quoddam praebet κέλω unde κέλαδος et κέλωρ ἡ φωνή Hes. et ωλέω καλέω. Sed ex βλείς et βλεῖο, quod Sch. Arist. Ach. 236. cum ἐμπλείμην contendit, non sequitur aliquando in usu fuisse praesens βλέω vel βλάω, neque Hemsterhusio assentior *Καβλέει καταπίνει* pro καταβάλλει valere v. Diss. I. §. 3. Citius βλαστός et βλάστη huc accommodari possunt; nam βλαστεῖν simile est latino *trudere gemmas, exigere uvas, radices, eaque translatione et nos utimur schiessen, schossen, treiben*, et alii recentiorum *pousser, jette de l'arbre*, Graeci-que ipsi: ὁ ιρόνος ὡθεῖ τὰ φύλλα Theophr. Hist. VI. 6, 10. v. ad Aj. p. 90. Lambda duplex aliquando in locum simplicis

11) Βδέλλα ἀμελγομένη χροὸς αἷμα Nic. Al. 507. quo loco supra usus sum.

12) *Tολμᾶν* est suscipere et sustinere sive *tolerare* declinatum a τόλμη, quod accurate refert speciem verbi τέλλω ut στέλλω στολμός, ἔλλω ὄλμος. Hesychius *Τελάσσαι τολμῆσαι τλῆναι*, cui convenit nomen τελαμών telamo id est lator; cetera alpha servant τάλας, ταλαός, τάλαρος.

successisse nihil est quo demonstrari possit nisi probamus eorum sententiam qui μέλλειν, quod saepe verbo μελετᾶν explicatur v. Sch. Pind. Ol. VII. 110. etc. cum μέλειν cognatum putant ac proprie quidem dici μέλλω ποιεῖν meditor facere sed minus proprie μέλλω θανεῖν; quo modo novi Graeci, ut Reiskius ait ad Constant. Cerem. p. 96. saepe βούλεσθαι et θέλειν ponunt pro μέλλειν, et ad ultimum θέλω ad periphrasim futuri transtulerunt.¹³⁾ Lambda cum antistoecho ḡ commutatum esse non satis probatur Hesychii glossa Ἀμερεῖν ἀμελεῖν, quae non suo loco posita est sed ante ἀμείρεσθαι ideoque dubitatur, sed congruunt μέλος membrum et μέρος pars ac magis etiam μέλος cura et μέριμνα, dividia, μερμῆρα, Μείρεται βούλευται Suid. Θέλω Apollonius Synt. I. 2, 11. a λῶ extitisse opinatur detracta syllaba; alii cum ἔλεῖν et ἔλδεσθαι cognatum putaverunt EM. 317. nec longe distat δήλομαι, quod Schol. Nic. Th. 93. ex βούλομαι conversum censem ὡς ὀδελός ἀντὶ τοῦ ὀβελός. Horum nihil satis confirmatum est, sed quod de μέλειν et μέλλειν dixi, quodammodo corroboratur Hesychii auctoritate Βέλλειν μέλλειν, Βέβλεσθαι μέλλειν, φροντίζειν ἡ μέμβλεσθαι hoc est μέλεσθαι. Vocalis autem characteri praemissa quanta sit mutabilitas ex multis cognoscitur exemplis. Primum ζέλλω τὸ βάλλω EM. Ἔζελον (sic) ἔβαλον Hes. Verbi σκέλλω aoristum ἔσκηλα Eustathius recte ad σκάλλω refert v. ad Butt. 291. Sch. Theocr. XI. 34. βδέλλω τὸ ἐκπιέζω δθεν καὶ βδέλλα ἡ ἐμυζῶσα τὸ αἷμα. ἀπτικῶς δὲ βδάλλω, quod solum reperitur, sed a πάλλω non solum καταπέλτης sed etiam καταπέλτης et καταπελταφέτης et ut plerisque videtur etiam latinum pello; eodemque revocant πέλω, πελεμίζω¹⁴⁾ et κέλλω, quia ναῦν κέλσαι sive ὀκεῖλαι et navem appellere eundem intel-

13) Plaut. Amphitr. I. 1, 207. *vide sis quam mox vapulare vis pro vapulaturus sis.*

14) Hesychii Καλτς ἀξίην et Κελεῖς σκέπαιρον, pro quo κελλίς scribendum videtur, idem fere significant quod πέλενς. Ab eodem κέλλω antiqui etiam δίκελλα repetunt et μάκελλα EM. v. Prolegg. 106. ἀμφικέλευνον ἀμφοτέρωθεν δίκελλον καὶ σιηριζόμενον EM. ut Hippocrates ἐγκέλσαι dixit pro ἐνσηηρίσαι v. Galen. Comm. III. in L. de Fract. T. XVIII. P. II. 580.

lectum habent et alioqui consonae illae in principio vocum multisariam commutantur κύαμος πύαμος, κόρνοψ πάρνοψ, κόληψ poples. His adnectuntur procella, procellere, recellere cum simplici cillere, quod Servius movere interpretatur, eandemque significationem habet illud sive nomen sive verbum quicum conjunctum est κίλλονρος ή σεισοπνυίς motacilla et ἔγκιλλος sive ἔγκιλλον cauda agilis. Quemadmodum vero cillo a cio, sic κέλλω a κίω derivatum creditur; et sic Nicander pro κίειν dixit στίβον διέλλειν Ther. 319. et πλόν (id est ὁδόν) διέλλειν, Euripides Rhes. 901. κέλσαι ὁδόν ut ἔρχεσθαι ὁδόν, Oppianus Hal. III. 221. οίκια κέλσει κλεινός ἀνήρ pro ἐλεύσεται, obscurata significatione τοῦ ταχέως βαδίζειν καὶ τρέχειν, ὅθεν καὶ κέλης καὶ κέλενθος EM. p. 502, 10. p. 608, 33. quo propius accedit ad primitivum κίειν, unde Buttmannus et alii κινεῖν enatum putant velificante Hesychio Κίατο ἐκινεῖτο v. Diss. XI. §. 2. Vocalem aequa instabilem habet verbum late vagatum ἔλλω, εἴλω, ὥλω, cui Grammatici significationem volvendi et torquendi tribuunt.¹⁵⁾ Neque secus est nostra sententia; nam eodem tendunt derivata βολβός volva, οὐλη κόμη παρὰ τὸ ἔλλω τὸ συστρέφω, ὅθεν καὶ ἔλισσω Cram. I. 302. vermiumque vocabula ἴονλος, ἔλμινς, εὐλή¹⁶⁾ et a synonymo στρέφω Στροφάδες εὐλαί Hes. quibus paria suppeditat sermo latinus volvox sive volucra et convolvulus; nec minus εὐληρα παρὰ τὸ εἴλω ὡς καὶ τὸ εὐλή Eust. 1311, 46.¹⁷⁾ postremo ὥλη et οὐλαμός per eandem metaphoram qua globus militum dicitur et σπεῖρα manipulus. Alpha simplex appetet in ἀλής et ἀλῆναι,¹⁸⁾ eta in

15) Discrimen a Simplicio traditum ἀλομένη τὴν δεδεμένην σημαίνει· εἰ δὲ διὰ τῆς εἰ, τὴν κωλυμένην, nusquam appetet.

16) Paretymologiae instar est homericum εὐλαί—παρὰ τὸ αἰόλλω τὸ στρέφω Schol. Od. XX. 7.

17) Schol. II. XXVIII. 481. τὰ εὐληρα Ἡρωδιανὸς καὶ ἐπὶ ἴματίου καὶ ἐπὶ δεσμοῦ τιθεσθαι φησι. Si de veste, synonymon habet εἴλυμα, si de vinculis, ὥλαι, ἔλλεινός, Εἴλεια δεσμοί Hes. et laconicum, nisi fallor, βειλοπες sive βιέλοπες οἱ ἴμάντες Cram. II. 290. pro ὥλοπες sive ὥλαι, postremo Γέλιν δομιάν et Σελμίς δομιά Hes. σελμίδες σχοινία Eust. 197, 13.

18) 'Υπ' ὄρπακα κλωνὸς ἐλιχθεῖς Anth. VII. 20. quasi antiphrasis est homericī ὑπ' ἀσπίδι ἐάλη. Callin. Fr. I. 10. ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον

ἡλακάτη, Βίλημα κώλημα hoc est εῖλημα et in aliis quibusdam ejusdem dialecti v. Albert. ad Hes. s. Γήνεσθαι et Ahrens. Dial. Dor. 160. Cum Sophronis verbis τις μοι τὰ λᾶα ἐκτίλλει si quis contulerit Anacreontis locum EM. 713, 1. τίλλει τὸν κυάμους ἀσπιδιώτης, vix se continebit quo minus τίλλειν vellere et ὕλλειν volvere idem verbum esse concedat; nam volvendo et torquendo evellimus defixa, ut Lucretius dixit evolvens radicibus haurit ab imis id est ἐκτίλλει sive ἐξειλεῖ idemque declarant etiam derivata, quae Hesychius affert Ἐλλιζειν τίλλειν et Γελλιζειν γαργαλίζειν id est titillare, quam significationem anticipavit primitivum Ἐλλόμενα περικυνόμενα, nam κυάν et κυίζειν proxime distat a titillando v. Diss. XIII. §. 4.

§. 2. Verba in αῖμα exeuntia nulla sunt, neque aliae vocales intrant praeter epsilon. Quo de genere Theognostus p. 134. et Epim. II. 322. haec afferunt: βρέμω, γέμω, δέμω, δρέμω, νέμω, τέμω, τρέμω, χρέμω τὸ ἡχῶ. Horum quartum a Technicis fictum jureque praeteritum est ab Arcadio p. 130. ubi inter τρέμω τὸ ἡχῶ excidit χρέμω. Τέμω ille sumsit ex Hom. II. XIII. 707. nam alibi non legitur, et hoc quoque loco Wolfius τεμεῖ, alii τάμον vel ταμέσθ̄ scribunt. Miraculi instar est Ρέμει ὀδυνᾶ σήπει Hes. nec solvitur Theognosti interpretatione p. II, 8. ψέμω τὸ πειρῶμα, τὸ δύναμα, quae cum illo exaequari possunt hoc modo τὸ τείρομα, ὀδυνῶμα. ⁷Ομω Schneiderus fabricatus est sine ullo analogiae respectu tanquam prototypon vocabulorum ὅμιθρος et ὅμικῶ. Nec minus commenticium est γήμω Herodian. Epim. p. 15. Pro Λαίμεται εἰς βρῶσιν ὀρμηται series λαίμασσεται vel simile quippiam poscit. Liquidae duplicatae exempla nulla nisi ex vitio nata: Κάμμει καθίζει Hes. ubi κάμβει corrigunt, et Τέμμειν πείθειν τιμῆν Suid. Phot. cuius

ἡτορ ἔλσας. Quint. III. 369. τοὺς δ' ἔλσας ἀνὰ ἔστιν et v. 413. βροτῶν εἰς τεῖχος ἀλένινων, pro quo Herodotus I. 80. κατειληθέντες ἐς τὸ τεῖχος. Alpha pro epsilo recepit αῦληρον ὅπερ ⁷Ιωνες εῦληρον Anecd. Bekk. 464. et fortasse βαλίος i. q. εὐόλος, nec dissonat Γάλλια ἔντερα Hes. χορδὴ ἡ τῶν ἐντέρων εἰλησις Schol. Arist. Rann. 342. unde Isidorus latinum *ilia* arcessit. Εάλη Homeri interpretes antiqui modo ab ἄλειν repetunt modo ab εἰλεῖν.

correctio necessaria sed nondum tentata est. Ubi stabili-
mento opus, assumitur consona proxima *χάμω*, *τέμω*. Ne-
que aliae consonae characterem praecedunt praeterquam in
verbis obsoletis et enormibus, quorum unum est *χραίσμετε*
ἀπὸ τοῦ χραίσμω βαρυτόνον Schol. Apoll. II. 218. alii aori-
stum dicunt sed *μονήρη*, quia οὐδεὶς ἀόριστος εἰς *μον* (non
purum) Gram. I. 176, 21. nam *τέτμε* imperfectum esse volunt
Sch. II. IV. 293. Secundum est Θέρμει θερμαίνει Hes. et
θέρμετο homericum. Sed λελιχμότες sic ut *τέτμον* ex syn-
cope ortum ferunt: οὐτε ἀπὸ τοῦ χραίσμῶ οὐτε ἀπὸ τοῦ
δλίσθῶ μέσοι γεγόνασι παρακείμενοι ἀσπερ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ
λιχιῶ, ἵνα μὴ διὰ δύο συμφώνων ἔξενεχθῶσι Gram. I. 268.
ubi δλίσθω scribendum est et *χραίσμω*, quorum perfecta in
σθα et *σμα* exciderent si hoc tempus in exitu duas consonas
ferret syllepsi conjunctas v. EM. 667, 33.

Ad notamentum. Verborum usitatorum tria γέμω,
νέμω, τέμω characterem immutabilem habent sed τρέμω a
τρέω processit, δραμεῖν a δρᾶν (ἀποδιδράσκειν) et δέμω
Eustathins 1047, 58. ad δέω (δεσμῶ) refert. Χρέμω, unde
χρόμος ὁ χρεμετισμός Hes. et verba χρεμέθω χρεμετίζω,
annexum videtur latino *screo* χρέμπτομαι eo cognitionis ge-
nere quo sonorum imitamenta se contingere solent, neque
longe distat a βρέμω *fremo* et a βρίμη, quibus adaptata sunt
βριμάω, βριμάζω, βρωμῶμαι, φριμάσσω, suo quidque proprio
sapore; quare distinxit Herodotus φριμάξασθαι καὶ χρεμε-
τίσαι et Schol. Lyc. 244. οὐκ ἔστι φριμαγμὸς ὁ χρεμετισμός,
ἀλλ' ὁ διὰ τῶν δινῶν τῶν ἵππων ἀποπεμπόμενος ἵγος
ὅταν γανωμῶσι. Sed cum βρίμη, quod Hesychius ἀπειλή
interpretatur, convenit etiam Σφριαὶ ἀπειλαὶ ὀργαὶ et Φριᾶ-
ται βριμαίνει, cui conterminum est φρινάσσω vix ut dubitari
possit quin his omnibus subtinniat sonus minantium, fero-
cientium, gaudio et libidine gestientium. Θέρμω non minus
solitarium est quam adjективum θερμός, nam consona haec
frequentissime fingendis substantivis verbalibus adhibetur (*κορ-
μός*, *χάρην*) sed nunquam verbis vel adjetivis in *ος* exeunt-
tibus; ceteroqui adjektivo ad formandam terminationem ne-
cessaria, verbo modo producendae syllabae causa inserta est.
Sed transeo ad verba quae in *νω* excurrunt.

§. 3. Arcadius p. 159. circumflecti dicit disyllaba ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν ἢ συμφώνου ἢ συμφώνων μὴ ἀντιστοίχων, χωρὶς εἰ μὴ κατ’ ἐπένθεσιν εἴη τοῦ ν γενόμενα κυνῶ προσκυνῶ, πλανῶ, σινῶ. Τὸ δὲ τίνω κατ’ ἐπένθεσιν· τὸ δὲ φθίνω καὶ φθάνω ἀπὸ ἀντιστοίχων· τὸ δὲ ἄνω ἀπὸ φωνήντος ἀρχεται, ubi manifestum est post καταλήγουσαν scribendum esse μὴ ἀπὸ φωνήντος ἢ συμφώνων ἀντιστοίχων ἀρχόμενα. Hoc canone damnatur Στάνει στείνεται συμβέβυσται Hes. id enim si unquam usurpatum est, certe alpha breve habuit, et Αένειν κοιμᾶσθαι quod Phavorinus ex mendoso libro summis pro δαύειν. Κτάνειν κτείνειν Hes. et Aret. Sign. Diut. II. 11, 165. vitium in accentu contraxit. Itaque duo relinquuntur, poeticum ἄνω et φθάνω, quibus Arcadius quidem alpha tribuit breve propter homericum ἄνοιτο, quod nonnulli ἄνυτο scribi jubent v. ad Buttm. 115. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 177. Matthiae Lex. Eurip. I. 273. nec tamen dubitavit, opinor, quin produci possit, id quod demonstrat Epim. Cram. I. 16. neque negat Heraclides Eust. 1434, 20. sed naturae minus consenteaneum esse censet: ἄμεινον λέγειν ἀνώ ἡπερ ἄνω ἵνα μὴ παραλόγως μηκύνηται τὸ ἄλφα. Alterum φθάνω metri necessitate excusatum habet Schol. II. IX. 506. ἐκτατέον τὸ φθάνει διὰ τὸ μέτρον· ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει φθανέει, commotus fortasse congruentia verborum ἄνω et ἀνέω, quo Xenophon utitur et Hesychius Προσανῶν προσανύξων ἀνεῖν γὰρ τὸ αὐξῆιν καὶ ἄνην τὴν αὐξησιν, nisi is de barytono, ut Vossius statuit, loquuntus est; posteriores tamen φθάνω in hexametro scripserunt, non φθανέω. Ἀνω pro αἰνω τὸ ἀναδεύω non legimus, nisi quod Eustathius dicit 801, 60. Πανσανίας οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἰνεῖν ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ α φησὶν ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχειν τὸ α, de barytono ἀνεῖν dictum est. De secunda vocalium haec docent: τὰ διὰ τοῦ αινω διὰ τῆς αι γράφεται πλὴν τοῦ σθένω, μένω, πένω, στένω Theodos. Gramm. p. 72. τὰ διὰ τοῦ αινω διὰ διφθόγγου. Οσα δὲ παράγονται ἐξ αντῶν ἀρσενικὰ ὄνοματα εἰς ος διὰ τοῦ ε φένω, στένω, πένω· σὺν τούτοις δὲ καὶ τὸ ἔνω τὸ δύναμαι, quod ita intelligi debet ac si scriptum esset τὸ ἔνω ἀφ’ οὗ τὸ ἀνώ τὸ δύναμαι ut Sch. Od. I. 1. p. 9.

ἀνὴρ παρὰ τὸ ἀνύειν δύνασθαι. Atque hujusmodi verbum generali faciendi significatione praeditum non solum synthetō αὐθέντης id est αὐτονομός subest ut Schol. II. XVII. 217. ἐννάλιος παρὰ τὸ ἔνω τὸ φονεύω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ αὐθέντης v. Wieseler. ad Eumen. p. 49. et simili Συνέντης συνεργός Hes. sed etiam paragogo ἔντεα=ὅργανα. Nec difficile creditur ab illa infinita significatione faciendi transitum esse ad hanc angustiorem interficiendi, quam non solum praepositiones verbis agendi imperitiunt ἔξανύω τὸ φονεύω Sch. II. XI. 365. ἐκπράττω, διεργάζομαι perimo, sed etiam simplex ἄνω interdum obtinet. Quare Grammatici ἄνω et ἔνω idem verbum esse statuunt v. Sch. Hesiod. Sc. 311. et ab hoc ἐναίρω et Ἐννώ repetunt Sch. Lyc. 519. et αὐθέντης pro αὐτοφόντης dici adnotant, ¹⁹⁾ χειρῶνας pro χειρονομός, ut et simplex ἄνας nonnunquam idem valet quod ἐργάτης et τελεστής v. Parall. 125. Sed hoc ἔνω sive Ἐννώ non minus insolitum est quam illud ἔνω ἐνόω, unde Buttmannus ἔνοσις enatum censem, et huic paria γένω et κένω aptum proserendo perfecto κένοντα et substantivo κονή et κατακονή occisio, ἀνδροκόνος homicida, nec aliunde pendent Κακκεῖναι κατακόψαι Hes. et homericum κένσαι, in quo propria remansit potestas pungendi, hinc ad verbalia transmissa κεστός, ἡκεστή, κέστωρ (ut festra, bimestris) κέντωρ (ut μένω Μέντωρ) et κοντός. ²⁰⁾ Θέρω non solum Technici ponunt Theogn. p. 144. (ubi ψένω scriptum est) Herod. Epim. 56. sed etiam Hesychius in usu fuisse testatur; nostris in libris num ferendum sit, disceptari solet. De φένω nulla est controversia quin jam diu exole-

19) Phrynicus Ecl. 120. αὐθέντης μηδέποτε χρήσῃ ἐπὶ τοῦ δεσπότου ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φονέως. Theodorus Gaza de Mens. p. 302. ed. Petav. Graecos dicit, quia nullam vocem haberent, quae latinum *auctor* exprimeret, nomen αὐθέντης pro κύριος posuisse et hunc usum jam ante mille annos coepisse. De Euripide, qui δῆμος αὐθέντης χθονός dixit, Coraes ad Isocr. p. 330. sq. dubitat utrum κύριον sive δεσπότην intelligi voluerit an αὐτονομόν.

20) Α κένω βουκέντης, κέντρον et κέστρον cestrum, κέστρα, a κατνω ξάντης, φαίνω εεροφάντης, sed a μαίνω (μεμίασμα) μάστωρ, θερμαίνω θερμάστρα ή κάμινος. Cum bimestris et menstruus conferri possunt monstrum et mostellum. Pistor vero a prisco *piso*.

verit. Itaque quatuor nobis relinquuntur partim poetica, partim ad omnem usum loquendi apta μένω, πένω, στένω, στένω pro quo τένω subrepsit Arcadio p. 159. στένω autem, sive pro στενάχω dicitur sive pro angusto, unum et idem esse Muetzello de Theog. p. 417. assentior hoc firmius quod latino *ango* eadem continetur cruciandi et angustandi significatio,²¹⁾ nec multum abhorreo a Scaligeri sententia latinum gemere a graeco γέμειν id modo differre quod hoc neutralem habet vim, illud factitivam. De eta paulo post dicetur. Τὰ εἰς τῷ δισύλλαβα παραληγόμενα ἐκτεταμένῳ βαρύνεται, ηλίνω, ωλίνω, πίνω, σίνω Arc. 160. qui φθίνω vocalem brevem habere pronunciat, τίνω ancipitem; verbum δίνω circumflexis adnumerat τὸ δεινῶ περισπάται ὅτι δεινός, pro quo δεῖνος scribi oportet; nam ab adjektivo oritur verbum tertii ordinis δεινώ. Verum a δίνω composita sunt Περιέδινε et Περιδίνεσθαι περιστρέφεσθαι, ipsumque δινόμενος legitur apud Callimachum v. ad Buttm. 154. et δίνω aeolicum Choe-robosecus affert Cram. 190. doctique in Sapphus oda restituunt v. Ahrens dial. dor. 541. Γίνω παρὰ τὸ γίγνω· τὸ ἐ μακρόν· τὰ γὰρ θεματικὰ ἡνίκα ἀποβάλλωσι σύμφωνον, εἰς φύσει μακρὸν μεταβαίνοντι EM. 232, 21. scilicet ὥσπερ τὸ γιγνώσκω ἄμα τῇ ἀποβολῇ τοῦ γ ἐξετάζη p. 478, 50. nam natura breve esse edicunt Drac. 32, 7. ubi θέσει mutandum in φύσει. Ψίνεσθαι quo Theophrastus utitur de vitio quodam vitium, non differre a φθίνεσθαι probatur adjektivo ψινάδες αἱ δινάδες ἄμπελοι, quae eadem φθινάδες vocantur v. Diss. I. §. 9. sed fortasse ψίνεσθαι et ψινάζειν, quod Hesychius ἀπορρέειν et φυλλοφόρειν interpretatur, peculiariter dicta sunt de floribus foliisque caducis, quae destillantium similitudinem praebent, illa generali significatione tabescendi proprietate quadam soni circumscripta, qua vim verbi ψιάζειν i. q. ψεκάζειν consequuntur. Incertum est quod Hesychius offert Ἐξίνειν ἐσβέννυεν tum per se tum propter propinquitatem perispomeni Ἐξίνει (sic) ἐσβέννυεν. Duarum syllabarum numerum quae excedunt, paragoga sunt ὁρίνω, ὀδίνω praeter ἄλινω, quod Coraes quidem ad Isocr. 299. cum ἄλερος

21) Στενόμενοι ὁδύνησι Oppian. Hal. I. 484.

(*κόπος*) ἀλαρύνω *novitioque λερώνω* consert, nec praetermittit ἀλισγέω, sed non evicit; nam haec magis ad ὅλος ὀλεός accedere videntur, ἀλίνειν autem, quod Glossographi ἀλείφειν interpretantur et saepe per diphthongum scribunt, ad *linere*. *Huic proxima vocalis excluditur Arcadii pracepto: τὰ εἰς οὐω περισπάται*, φθονῶ, δονῶ, ὀνῶ τὸ ὠφελῶ etc. Verbum barytonae conjugationis medium ὄνομα extermi-*navit* Aristarchus pro *οὐνεσθε* scribens ὀνόσασθε v. Diss. VIII. C. 3. Quod Hesychius suggerit *Πόνειν κρίνεσθαι* pro desparato re-linquentum. Idem p. 160. τὰ εἰς νῶ παραληγόμενα ν μα-κρῷ βαρύνεται δύνω, θύνω, πλύνω, φύνω, ²²⁾ quibus addenda sunt βύνω (*διαβύνομαι*) μύνομαι et ἀμύνω. Longas vocales exemptas esse significat his verbis τὰ εἰς νῶ παραληγόμενα φύσει μακρῷ φωνήνετι, δόποτε μὴ εἴη κατ' αἰολίδα διά-λεκτον, περισπάται σκηνῶ, θρηνῶ — τὸ πάνω βαρύνεται ὡς ὕδιον αἰολικόν. *Πήνω* invenitur quidem apud Hesychium Photiumque pro *πηνίζω* dictum sed *πάνω* Arcadius doricum appellasset, non aeolicum; quare praestat *πάνω* id est *πίνω* reponere, quod Dindorius in Thes. s. h. v. et Ahrensius de Dial. aeol. p. 131. in quodam Alcaei loco indagarunt men-dose *πονεῖν* scriptum. Pro *Γήνεσθαι κατέχειν* Hes. quid sub-stituendum sit, supra indicavi; *ψήνειν* pro ἔψειν *novitiae* est *consuetudinis* v. Du Cang. Hinc ad diphthongos pergimus. *Τὰ εἰς αἰνῶ δισύλλαβα βαρύτονά ἔστιν, αἴνω τὸ πτίσσω δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον παρ' Αττικοῖς, δραίνω, κταίνω, καίνω, δαίνω, σαίνω, χραίνω.* *Toῦ δὲ αἰνῶ ὄνομα προκατῆρχε, διὸ περιεσπάσθη* Herodian. π. *Mov.* p. 24. Utrumque a librariis confusum est ut saepe alias ita in Hesychii glossa *Αἴνων βαρυτόνως* (*αἰνῶν δὲ* ἔπαινῶν, ex qua Buttmannus in Lexil. II. 112. festinantius colligit fuisse verbum barytonum αἴνω laudo, cui verbo comparat germanicum *Laut* et laurum quoque antiquius *laudum* appellatum esse a laudando hoc est crepando. *Αναίνομαι* idem I. 274. a negativa particula ἀνά propagatum statuit, veteres compositum dicunt vel cum praepositione ut contrarium *καταίνεῖν*, ἢ παρὰ τὸ ἐπίδρημα ναι

22) *Regula de hyperdisyllabis*, quae hoc loco subjicienda erat, casu translata est ad canones nominum p. 194.

EM. Eust. 668, 31. Qua in pugna opinionum licebit quartum quiddam interponere, ἀναίνουμαι contrapositum esse τῷ αἰνυματι proprieque significare repudiare ex negativa particula et verbo thematico αἴνω capio concretum illa liberiore compositionis ratione qua disjuncta formantur ajo—nego, τίω ἀτίω v. ad Phryn. 563. ex quo factum esse arbitror cur non solum ἡναίνετο scriberetur aucta praepositione pro ἀνήνετο sed etiam ἡνηνάμην atque adeo ἀνήνασθαι quasi ἀναίνουμαι, sic ut Buttmannus statuit, verbum simplex esset. His Hesychius addit Γαίνεται ἀνύει ex ἄνω factum, Γέγλανται κεκοιλανται, quod in Thes. ad γλάφω redigitur sed appareret a γλαίνω declinatum esse ut Διαγλαίνειν λυμαίνεσθαι eo, ut opinor, intellectu quo διακναίειν dicitur pro διαφθίζειν et alia verba excavandi transferuntur ad lentam corruptionem. Σφεδανῶν—τινὲς σύνθετον ἐκ τοῦ σφέ καὶ δανῶν ὁ ἐστι κτείνων, ex quo non satis clarum fit utrum hujus commenti auctor δανῶν optaverit, quod Kuesterus alio loco scribi jubet pro Δαινῶν κτείνων (post Δαινυτο) an δανῶν aoristum verbi δαίνω occido, cui fortasse nomen δάρος hoc est θάνατος attexuerunt. Trisyllaborum pleraque syllabam secundam ex paragoge habere videntur etsi non omnium primitiva demonstrari possunt. Quis enim pro certo sumat ἀκταίνειν vel ab ἀγειν (ἀκτός) productum esse vel ut ἀκτίς ab ἀκτσω (ἀκτός) Schol. Plat. 451? Διαίνω quum extrinsecus augeatur, simplex esse videtur cumque διερός et δεύω sociandum; verumtamen syntheta quoque Graeci nonnunquam isto modo augent et fortasse aliquando obliti sunt illud cum αἰνεῖν compositum esse quod Grammaticorum nonnulli βρέχειν et ἀναδεύειν interpretantur, eodemque modo dicitur αἰονῆν, quod ad αἰνεῖν eandem proportionem habet quam αἰόλος ad εἴλειν sive ἀείλειν, Ἐορται ἔδοξε²³⁾ κρέμαται Hes. et ἄωρτο ad αἴρω ἀείρω, unde nova pullulant verba αἰολάω,²⁴⁾ ἔόλητο, ἐωρέω et nomina

23) Hoc a verbo unde ἄρρεν, quod saepe pro δέδοσιαι valet. Hinc et Ἐόρταις (Ἐορτάς) ἄρεσκούσας καλάς, nec minus ἄρρενes et ἔορτε conjuges, compares.

24) Cum αἰολῆν et ἀπαιολῆν id est πλανῆν, ἀπατῆν, conferendum est ποιηττειν, quod Sch. Soph. Trach. 411. per δολιεύεσθαι explicat,

his connexa *αἰώρα*, *ἀορτής* averta, *μετήορος* etc. Sed ad hanc societatem etiam *ἰαίνω* aspirat, nec facilis repudiatio; nam et humor molliendi vim habet et tepor, duplexque verbi *ἰαίνω* significatio tepefaciendi et hilarandi apparet in affini *ἰθαίνειν*, quod Hesychius *θερμαίνειν* et *εὐφραίνειν* interpretatur ut *Ίηνή εὐφροσύνη* et *Ίηδόνες εὐφροσύναι*.²⁵⁾ Ita perpetuo in vorticibus etymologiarum volutamur. *Μαίνουσαι*—οὗ τὸ ἐνεργητικὸν ἀσύνθετον οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει Sch. II. V.

185. *Μαραίνω* jure adnumeratur paragogis v. Prolegg. 37. et *μαίνω* quoque duo elementa nativa habere videtur ea quae vocabulorum sordidorum *μίνθος* (mentula?) δημίξαι, *Μίρμα* ἐπὶ τοῦ *κακοπινδῆς* καὶ *δυπταροῦ*, *Μιργῶσαι* πηλῶσαι primaria sunt. Τὰ διὰ τοῦ εἰνω ἔχονται ἐν τῷ μέλλοντι τὸ εἰνανθραίνομενον γράφεται διὰ τῆς εἰ τείνω, μείνω, γείνω, θείνω Theogn. 144. quorum secundum apud Arcadium rectius scribitur κτείνω. Moschopulus Sched. 85. et Choerob. in Psalm. 59. γείνω, θείνω, στείνω, ἐρεείνω, εἴνω τὸ καλύπτω, ὅθεν εἰνοσίφυλλος, eodemque utitur Eustathius 1925, 27. ἔω ἔνω εἴνω τὸ καλύπτω, οὐ παράγωγον τὸ εἰνύνω· sed totum ex vano conflatum est; Arcadio p. 161. pro εἴνω reddendum est unum ex hyperdissyllabis ἀλεείνω vel aliud. — Τὰ εἰς νῶ παραληγόμενα διφθόγγῳ μὴ τῇ αἱ ἡ εἰ περισπᾶται χωρὶς τοῦ ἔλαύνω Arc. I. c. quod confirmat Herodianus π. Mor. 22. οὐδὲν βαρύτονον τῇ αὐ παραλίγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἔλαύνω βαρύτονον παρ' ἐνίοις καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται, quorum ultima vitiata esse apparet, sed sanatio difficilis. Nam ut Herodianum de thematico ἔλω loqui credam, quod neque legitur unquam neque ad propositum pertinet, mihi imperare non possum, alterum autem verbum in αὐνώ, quod accentu

Κατεῖλε ἐποίκιλλε (vel ἐποίκιλε) Hes. a κατεῖλλω vel, si κατεῖλλε scribimus, a κατεῖλλω, Αἴολλει ποικιλλει, sed haec intellectu proprio.

25) v. Prolegg. p. 37. Translationem verborum humectandi eleganter illustravit Hemsterhusius s. *Ιαίνεσθαι*. Pindarus quum mel vocaret ἀμεμφῆ ἴὸν μελισσῶν, primitivam nominis ἴος significationem tacite adumbravit, hoc est liquoris sive succi praesertim virulenti et medicati; nam et latinum *virus* huc accedit ac nescio an ἴχωρ quoque et *ἰαζχὸν* τὸ θαλπνὸν ἡ σαπρόν v. Hemsterh. ad Hesych. s. *Ιάζεον*, nam σαπρός et σήπω cum δπός cognata videntur ut μυδᾶν et madere.

duplici notatum sit, non reperitur hodie neque ab ipso Herodiano assertur ap. Eust. 562, 42. τὸ δαμνᾶν πλεονασμὸν ἔχει Λώριον ὁποῖος καθ' Ἡρωδίανὸν γίνεται καὶ ἐν τῷ ἐλαύωντι, δύω δύνω καὶ τοῖς δμοῖοις, quae idem p. 670, 62. ex Heraclide assert τοῦ ἐρενιῶ ἡ παραγωγὴ κατὰ τὸ ίκωνινῶ, οἰχω οἰχνῶ· οὔτω ἐρέω ἐρεύω ἐρευνῶ, ὅπερ βαρύνεσθαι ὥφειλε ὅτι πάντα τὰ πλεονάσαντα τῷ νῦν δμοτονεῖ τοῖς πρωτοτύποις οἶον ἐλάω ἐλαύων, θύω θύνω, δύω δύνω. Eundem locum attigit Helladius Phot. p. 868. τὸ ἐλαύων παράλογον· πᾶν γὰρ ὅῆμα παραλήγονσαν ἔχον τὴν αὐτὴν καθαρεῦντα, ψαύω, φαύω, ἡ σύμφωνον ἔχον περισπάται, ἀμανδῶ· τὸ δὲ χαύνω παραλόγως βαρύνεται, sed quum χαύνω modo dicatur, nec unquam χαύνω, non dubito quin ἐλαύων supponi debeat; nam his canonum fabricatoribus consuetum est ut quod initio proposuerint denuo proponant in exitu. Χαύνω ne etymologi quidem fingere audent sed χαῦνος παρὰ τὸ χαίνω ὡς φαίνω φανός EM. De φαύνω quod narrant, mera fabula est: τὸ βαυνός παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ φαύνω καὶ ἀποβολῆ τοῦ φῶ αὔνω Schol. Dionys. Gramm. 654. Sed pergam ad ultima Arcadii: τὰ εἰς τῷ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνον περισπάται ὑπνῶ—σεσημείωται τὸ δάκνω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δαγκάνω γέγονε κατὰ συγκοπὴν. Καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν τὸ μ βαρύνεται μίμω, κάμινω, τέμνω. De syncope gratiam facimus sententiae auctori, sive is Herodianus fuit sive Heraclides, cui idem tribuitur Eust. 28, 45. Quae alia consonam vel in epiploce vel in diastasi positam habent, aut ignota sunt ut Βερνάμεθα κληρωσάμεθα et Παδάμνει βλαστάνει Hes. aut scripturae controversae obnoxia ut κέρχω, ἐγκέρχω, quod saepius κέρχω scribitur. Δάμνεται δαμάζεται Hes. Musurus invexit pro subjunctivis sed idem Ἐδαμνον ἐδάμαζον quod mutare non audeam, nam δάμνονται Aret. Cur. Acut. I. I, 193. ²⁶⁾) summo librorum consensu sustinetur et homericō δάμνησι Aristarchus δάμνησι praecllit

26) Paulo post μουσικῷ (soporem assert) ἐθισμὸς αὐλῶν ἡ φαλμὸς λύρης, scribendum est ἐρεθισμός. Ἐρεθίζειν μάγαδιν Telestes usurpavit pro ρρούειν, quod verbum de tibiis quoque dici solet v. Jacobs. ad Anall. T. I. 353.

σὺν τῷ ἀπὸ τοῦ δάμνω ὑποτακτικοῦ EM. Μαρούμην, κρεμούμην et μεμνούμην Buttmannus metaplasmi nomine excusat, sed illud sustulit Bekkerus in Homeri loco μαρναίμεθα scribens; pro κρέμοισθε scito Dobraei positum est κρέμαισθε; μέμνοιο si satis constaret, ad μέμνομαι referri oporteret, quod adversus Elmslejum defendi ad Buttm. 244. sed μεμνότο in Cratetis Fragm. p. 249. nescio quid esse dicam nisi vestigium priscae scripturae pro μεμνότο forte temere relictum ut Schol. Eur. Ph. 682. σοὶ ἔχονοι antiquitus pro σῷ ἔχγόνῳ scriptum fuisse suspicatur. Illa vero metaplasmi ratio unice convenit ad πτάγοισθε Aristot. Probl. X. 18. quod evitari non poterat nisi quis priscam optativi formam δαίνυτο, ζεύγνυτο resumere vellet. Κέντω EM. 506, 51. finxit propter infinitivum κένσαι, cui explicando sufficit κένω. Πέφνειν κτείνειν Hes. fortasse aoristus est accentu Aristarcheo.²⁷⁾ Aliquanto firmiora fundamenta habet πίτνω v. ad Aj. p. 184. quanquam cetera cum vocali mutant declinationem σκιδνῶ, κιρνῶ, πιλνῶ, δριγνῶμαι. Geminatio semivocalis vereor ut Hesychii exemplo Τέννει στένει, βρύχεται satis probata sit. Κτέννω saepius legitur apud LXX. et aliquoties in libris profanis v. Jacobs. ad Anth. Pal. 723. Dindorf. Praef. ad Schol. Aristoph. T. XII. p. XIV. sed re vera aeolicum est.

Ad notamentum. Quemadmodum φθάνω a verbo puro profectum est, quod ostenditur futuro φθήσομαι, ita verborum, quae percensui, pars maxima consonam finalem quasi per insitionem accepit; ἐκ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ γίγνεται τὸ χαίνω δμοίως τῷ δῶ δαίνω, χρῶ χραίνω Eust. p. 1063, 40. p. 1778, 19. in quibus dubium est utrum δαίνω (rigo) a δέω derivatum crediderit an ut cetera a themate secundae conjugationis δάω,

27) Πέφνω praesens conveniret mediis poetici coloris, quorum consonae ultimae praeposita est ea, quae verbum inchoat, κέλω κέκλομαι, μέλω μέμβλομαι, μένω (μέμονε) μέμνομαι (memini). More autem usitato epsilon in iota vertitur μένοι μίμνω, πέτω πίπτω, γένω γίγνομαι. Similiter si consonae, quae verbi est ultima, supponitur extranea, iota pro epsilo succedit τέκω τίκιω, πέτω πίπτω, δέπω δρέπτω, πιλνάω, πινάω, sed non semper, δρέπω δρέπτω, πέκω πέκτω. Sic etiam ab ἔχω ἵσχω, ἐνέπω ἐνίσπω differt ἔπομαι ἔσπομαι, a πιλναμαι et similibus πέρναμαι.

quod subolis loco reliquit aoristum ὁάσσατε. Cum tertio coaluit ἀχραιής i. q. ἀχραιντος, atque hac contaminandi significatione cum usitato χράω et χραύω tango connectitur. Cum utroque idem p. 1603, 10. conjungit σῶ σαινω, κρῶ κραίνω, κῶ καινω, hisque p. 691, 5. addit βῶ βαινω, μῶ μαίνω, δῶ δραίνω. De primo consentit Theognostus p. 146. σῶ σείω δὲ καὶ σαινω λέγεται, quod verum esse docent Photius Σαινει σειει, Σαινουροι σειοντες τὰς οὐράς et Hesychius Σαινεται κινεῖται, ipsaque similitudo constructionis οἱ κύνες σαινοντι τὸ οὐραῖον Sch. Theocr. II. 109. unde σάνσις duci poterat ut φάνσις, sed pro eo maluerunt σεισμὸν τῆς οὐράς dicere Poll. V. 61. Proximi κραίνω thema ponendum est duplex, unum κρα sive καρ, cui accommodata sunt κάρα, κράς, Κράνα κεφαλή, ²⁸⁾ κράτος, κάρδων, αὐτόκρατος, alterum κρέω, unde κρέων, cuius interpretatio est κραίνων Sch. Aesch. Suppl. 577. ex quo expressa sunt κρέτος, κρέσσων capitalior, et syntheta Κρησίλας v. Meinek. Delect. 236. Κρησιφῶν Tzschuck. ad Strab. XIV. 535. et Κρεσφόντης, quod pro Κρεοφόντης valere puto ut Θέσφατος, ἐπειβόλος. Καινω ille, nisi me fallo, a κέω τὸ κεάζω ortum putavit sicut κτάμενος et ἔκτακτα ad κτάω refertur EM. ex quo et ex κτείνω commixta sunt ἔκτακτα, κτάντης etc. Postremorum βαινω, δραίνω, non tanta vis fuit ut primitivorum memoriam obscurarent; et γράω, φάω possessione dejici non potuerunt. Haec omnia verbis secundae conjugationis vel usitatis vel obliteratis adhaerent, nam σαινω quoque diversum a synonymo σείω etymon sequitur, quod ex σάλλω et σάλος emergit. Hujusque vicissitudinis literarum ε et α supra quum de primitivis dissererem C. I. §. 8. exempla commemoravi minime dubia. Quo minus cunctandum est τετραίνω, quod reduplicatum est ut παππαίνω, τιταίνω, cum τρέω componere, ξαίνω cum ξέω, ζαίνω cum ζέω, ἐκφλαίνω cum φλέω. Et quae verbo γίγνομαι cognata sunt, modo

28) Etiam κρήνη proprie ostium fontis, quod Romani quoque *caput* appellant, significare videtur; Aret. Cur. Acut. II. 6, 276. διὰ τῶν ὀχετῶν οὔπερ ἀπὸ ἡπατος ἐς νεφροὺς κραίνουσιν id est τελευτῶσι, unde ὀχετόκρατα nomen habent. Κρήνη et πηγή quid differant ostendit Siebelis ad Paus. I. 14.

hanc vocalem prae se ferunt, modo alpha; nam cum γέγαμεν (ut βέβαμεν) convenit γίγας δι γηγενής et νηγάτεος ἀπὸ τοῦ γείνω ὡς τείνω τατός Sch. II. II. 43. quod assumptione dignum videtur, cum γέω vero, cui EM. nomen γέα applicat, τηλύγετος *Proculus*²⁹) et indiges hoc est ἐγγενής, nam a geno foret indigen ut cornicen. Graecum γένω et quae Technici huic similia fingunt φένω, τένω, cognoscuntur duntaxat ex declinatis γέγονα, γένος, τόνος, τένων tendo, πέφνε φόνος. Μένω duas habet significaciones manendi et obstinandi perseverandique a communi, ut mihi quidem videtur, fonte verbi μάω (μαῖμα, μαίουαι) derivatas, unam per omnia tempora diffusam, alteram perfecti propriam, cuius duplex est apud Homerum species II. XVIII. 157. ἐκλέμεναι μεμαώς et paullo post v. 176. ἐλκέμεναι μέμονεν, quippe indicativus numeri singularis μέμαα non magis admittitur quam βέβαα, γέγαα. Μάνω cur non receptum sit, ex iis quae in ingressione §. 3. de terminationis hujus insolentia dicta sunt, intelligi potest, sed consona in primam syllabam transfusa fixerunt medium μνᾶσθαι, cui cum μαίεσθαι, ut ante praedixi Dissert. I. §. I. communis est sed lenior appetendi, ambiendi significatio; nec discrepant derivata, sicut Schol. Pind. Nem. I. 23. poetae verbum πολέμον μναστῆρα explicat μνήμονα πολέμον, ἐπιστήμονα δμοιον τῷ δμηριῳ μήστωρες ἀντῆς, cui Eustathius Prooem. Pind. p. 8. (56.) comparat μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, ³⁰) propriumque Μέντης τὸν μενετικόν significare ait Sch. II. XVII. 73. Mentor vero Telemachi comiti Ptolemaeus Hephaestionis assimilavit Noemonem Achillis μνήμονα sive monitorum L. I. p. 13. ed. Roul. Πένω sive πονέω et ποτπνώ cum πνέω anhelo eo naturae foedere constricta sunt ut κενεὰ πνεύσας Pind. Ol. X. 111. cum πονήσας commutari possit et ἐμοῦ χάριν πνέων Aesch. Agam. 1179. cum πονῶν. Γείνομαι unde ortum sit patet; κτείνω Eustathius 1925, 27. ad κτέω refert, cuius vocalis in κτείς apparel, sed alii

29) Hoc nomine Festus docet aut procul a patre natum (*Τηλέγονον*) significari aut eum qui patri seni natus sit. cf. Prolegg. 374. De graeco epitheto dissentit Doederlinus.

30) Ἐπιμαίεο *Odyss.* XII. 220. Schol. ἐπιμέμνησο.

propter infinitivum *κτάσθαι* ad *κτάω* EM. ut *τείρω* (*τιταίνω*, *ταινία*) ad *τάω*, unde imperativum *τῇ tene* arcessunt, quia ad capiendum manum protendimus; perfectum autem *τέτακα* quum quidam ad praesens *τάζω* replicarent, Apollonius ap. Choerobosc. Dict. II. 542. ex *τέτακα* factum esse defendit detracta immutabili ut *κέκλικα*, *πέπλυκα*, nam a *τάζω* ejusque futuro *τάξω* (unde *τόξον* nominatum putant EM.) non *τέτακα* proficisci sed in activa quidem forma *τέτακα*, in media *τέταγα* ut *κέκραγα*. Nobis nulla religio est quin ponamus *τάω*, *τάσω*, *τέτακα* ut *σπάσω*, *ἐσπάσα*,³¹⁾ aoristum vero *τεταγών* verbo subjiciamus expleto *τίγω* sicut *ἐτιμαγον* processit a *τιγήγω* *τιγήσσω*, cuius simplicissimum thema si poscitur, ponendum est *τιμάω* ut *τάω*. Cum *τήγω* conspirat *tago* *tango* ut *πήγω* *πήσσω* pago pango, *δήσσω* frango, *πλήσσω* plango, cum *τείνω* vero tendo; cum utroque conferre juvat *ἐπιμαίεσθαι* et *ἐπιμάσασθαι*, quae pariter intendendi et contingendi significationes complectuntur temporibus verbi divisas. Inter *καίνω*, *κέκοντα* et *κτείνω* idem intercedit similitudinis quod inter *πτύσσω* *πτύξ* *πυγμή* pugnus, *πτύκτια* et pugillares, interque *παίω* et *πταίω*, *κτείς* i. e. *multifido* dente *pecten* Martial. XIV. 23. et *κεάζω* findo, *πτίσσω* piuso ejusque generis alia v. Parall. p. 31. *Φαείνω* a *φάω* deductum esse paragoge bisyllaba monui in Proll. 39.³²⁾ *Κέκρινα* et *κέκλικα* Apollonius l. c. sic ut *πέπλυκα* et *τέτακα* perfecta anomala nuncupat, sed ego huc potius inclino Graecos, quum haec ita formarent, animum intendisse ad themata pura similia illis unde *τίνω* et *φτίνω* profecta sunt. Ac verbi *κρίω*, unde EM. nomen Titanis *Κρῖος* ductum esse statuit et assentitur Hermannus Opusc. T. VII. 296. memoria revirescit in adverbio *κριδόν* Apollon. de Adv. 611. et in latinis *crevi*, *crinis*, *cribrum* *κρησέρα* incerniculum et quod parum explanate scriptum est *Κράσσεα ἀλευρότητησις* Hes.³³⁾ *Κλίνω* consonam finalem non a stirpe tractam habere et Por-

31) *Κατέσπακα* Arist. Eqq. 718. sed *τέθλακα*, *κέκλακα* non reperi.

32) Ibi v. 5. *διαίρεσιν* male editum est pro *συναίρεσιν*.

33) *Κρησέρα* ἡ ἀλευρότητησις δνομαζομένη Galen. Gloss. *Διατήσεις* καὶ *διακρίσεις* Plutarch. Symp. VI. 7.

phyrius statuit et Buttmaunnus, sed diversas uterque vias ingressi; nam ille ad II. XXII. 3. τὸ κλίνω, inquit, γίνεται ἀπὸ τοῦ κλείω atque omnia hinc derivata apud Homerum significationem circumcludendi habere contendit firmissime; alter in Lexil. I. 74. se non dubitare ait quin cum λιάζω cognatum sit, quod supra cum *limus* et *obliquus* comparavimus. Verbi πίνω stirpem puram ostendunt inclinamenta ἐπιον, πίοναι, πιστός potabilis, quanquam hoc Meinekius in Com. Fragm. T. IV. 380. in suspicionem vocat, latinumque *vinibua* a sono effutio infantum *qui cibum et potionem buas et pappas vocant* Non. ³⁴⁾ ut graece lallantes βρῦν, denique imbueret et ἐμπίσαι idem sonant. Ζίνω a themate, cui futurum σθέσω accommodatum est, profectum esse apparet ex congeneribus ζέννυμι, ζίννυμι et ἀποζίννυμι. De verbis in ννω in universum valet quod Eustathius dicit p. 621, 48. τὸ ιθύνω ἐκ τοῦ ιθύνω γίνεται ὡς δύω δύνω, χύω χύνω, πλύω πλύνω, quorum primum cum terminatione mutat intellectum, tertio, quia χύω non reperitur, substitui potest φύω φύνω ab Arcadio appositum, unde ἐμφύνω Aretaeo familiare, vel θύνω θύνω, ξύω ξύνω, nisi Odysseae interpres binis locis, ubi ἀποξύνοντιν et ἀποξύναι per περιξέοντιν et ἀπολεπίσαι explicat, aliam, ut Buttmannus suspicatur, scripturam sequutus est ἀποξύνοντιν, ἀποξύναι cf. Nitzsch. ad IX. 326. Wernick. ad Tryph. 516. Πλύνω cum latino pluo et utrumque cum πλέω sic ut germanica schwemmen et schwimmen cognationem habere hoc facilius persuadebitur si computaverimus eluacri nomina πύελος et πτύελος, quorum huic tau affluxisse, illi lambda defluxisse putatur v. Parall. p. 9. Sermo barbarie corruptus literam ν verbis infercire amat, κλάω pro κλάω ut Καταρράσσειν κατακλάνεσθαι Hes. quod temere mutatur, δένω (ἐπιδένω, ὑποδένω) et δέννω pro δέω ligo, τρώνω sive τρόώνω, στρώνω, χώνω, λούνω, φθέρω, φύρω v. Coraes Atact. I. 45.

§. 4. Arcadius p. 162. τὰ εἰς αρω περισπάται· σεσημείωται τὸ ἄρω τὸ ἀρμόζω ἢ τὸ λαμβάνω. Verum hoc intel-

34) Πίσαν φασὶν εἶναι κρήνην, ἦν νῦν καλεῖσθαι Βίσαν Strab. VIII. 357.

lectu dicitur *αἰρω* vel *ἄρνυμαι* et pro illo receptum est *ἀράρισκω*, neque aliud reperitur verbum hujus formae praeterquam in dialectis: *ἀντιφάρα* ἡ *ζήλη παρὰ Συρακοσίοις παρὰ τὸ φάρω* δὲ *οἱ Δωριεῖς λέγουσιν ὡς τάμνω καὶ τράπω* EM. 114, 19. quod ipsum Grammatici fortasse non legerunt usquam, sed consentaneum est nomini *φαρέτρα*, nec aliunde compositum *ἰσοφαρίζειν*, quod illi cum *ἀντιφερίζειν* aequant; quin etiam *βάρος* et *φᾶρος* quomodo huc aptari possint ostendere conabor in Diss. XVIII. Aliud reconditius praebet Hesychius *Νάρω συνίημι*, a *gnarus*, *gnario*, *narro γνωρίζω* non dissonans, idemque affert *Νάρειν ζητεῖν*³⁵) et *Ινάρει μαστεύει* fortasse pro *γνάρει* scriptum. — *Τὰ εἰς ερῶ περισπάται* μὲν ὅπότε *ἔχει* πλησιάζον ψιλὸν τὸ (scr. τῷ) *ε*, *κερῶ*, *περῶ*, *πτερῶ*, *στερῶ*. μὴ οὔτως δὲ *ἔχοντα* βαρύνεται *δέρω*, *φέρω*. *Τὸ ἔρω περισπάται* ἀπὸ *φωνήντος ἀρχόμενον* Arc. Barytonon *κέρω* Schol. II. IV. 260. dicit non facile inveniri euphemismo usus; nam invenitur nusquam, neque magis *κέραμαι*, a quo Buttmannus subjunctivum *κέρωνται* declinatum censem. Sed praeter allata *θέρω* foveo usurpatum est a Nicandro pro *θεραπεύω*, nec neglexit Herodianus Epim. 243. usitatius vero est *θέρομαι* ut *ἔρομαι*, *στέρομαι* et *ἀγέρομαι* ab epicis posterioribus introductum Theocr. XVII. 94. Oppian. Hal. V. 323. et aliis locis v. ad Buttm. 95.³⁶) De primo tamen dubitari constat: *τὸ ἔρεσθαι καὶ δέρεσθαι ἀορίστον ὅντα δευτέρου σεσημείωται* Anecd. Cram. IV. 200. ubi pro *δέρεσθαι* requiritur infinitivus aoristi in *ρεσθαι* terminatus, *ἄρεσθαι*, puto, quod nonnullos sic scripsisse appareat ex Sch. II. XVI. 88. *ἀρέσθαι παροξυτονητέον*, eodemque accentu *ἐπαύρεσθαι* scribitur ut *ἀγέρεσθαι* Od. II. 385. Anth. Append. LI. 35. et frequentissimum *ἔγρεσθαι*, quanquam de duobus postremis dubium

35) Huic adjecta sunt alia interpretamenta *κύειν*, *κρύπτειν*, *κνήσκεσθαι*, *ἀμέλγεσθαι*, nec minus obscura *Ἀναρεῖν ἀμέλγεσθαι κνήσκεσθαι*, *Ἐναρεῖν κνήσκεσθαι*, quae mihi in mentem redigunt supra allatum *Νάσαι* *ὅειν* et vicinitatem fluendi, rigandi et foecundandi ut *Νεόθροχοι* *ἔγκυοι*, *Βρέειν πηγάζειν* et *ἔμβρυον*, *Ἐνέβριον* (sic) *ξεκένουν* Hes. Pro *Ναρούς* *φύλακας* fortasse *ναωρούς* scribendum id est *ναοφύλακας*.

36) Hic hypotheta erravit *ἀγείρονται* scribens.

est num, qui ita scripserunt, praesentia esse voluerint an aoristos accentu ad primam retracto propter characterem ρεσθαι. Duarum sequentium vocalium unam amandat Theognostus p. 201. τὰ διὰ τοῦ εἰρω ἀποστρέφονται τὴν διὰ τοῦ ι γραφήν, alteram Arcadius: τὰ εἰς ρω μὴ ὄντος πρὸ τοῦ ο συμφώνου, εἰ παραλήγοιτο τῷ ο μόνω ἢ μεθ' ἔτερον φωνήντος, περισπᾶται, ἀγορῶ, ἀμοιρῶ, quo expunguntur θόρω, πόρω et ejusdem generis alia v. C. V. §. I. unaque cum his ὄρω quo utitur Sch. Arist. Eqq. 1341. ὄρω ἔστι ὁῆμα βαρύτονον, ἀφ' οὗ τὸ δηματικὸν ὀρτός³⁷⁾ ὀρτῶ ὀρταλίζω, sed in veteribus scriptis nihil reperitur praeter ὄρονται vel pro ὄρονται positum simileque Enniano oritur id est hortatur, vel pro ὄρῶσι. — Τὰ εἰς υρω ἐπετελεύτην τὸ ν ἔχοντα βαρύνεται σφύρω (σύρω) πτύρω, φύρω, μορμύρω, πλημύρω, ὀδύρω, ὀλοφύρω Arc. eademque fere Theogn. 145. sed per negligentiam omittunt ξύρω, (ξύρομαι) μύρω, κύρω et trisyllaba ἀθύρω et πορφύρω. Incertius est νύρω τὸ νύσσω Phot. Suid. pro quo νυρῶ apud Hesychium legitur cum paragogico νυρίζει ξύει. Manifesto corruptum est Ὁμηρόδειν τὸ συνάξαι. — Vocales longas ejicit Arcadius τὰ παραληγόμενα φωνήντι η ἢ ω περισπᾶται, ubi aut excidit semiosis πλὴν τοῦ μερμήρω, quod non puto factum esse, aut μέρμηρε, quod Hermannus in Orph. Arg. 771. cum codd. omnibus pro vulgato μερμήριζε restituit, aoristus est verbi μερμαίρω a Suida relati sed omitti in Arcadii regula, quae est de diphthongo prima: τὰ διὰ τοῦ αἰρω βαρύνεται, μαρμαίρω, καρκαίρω, σπαίρω, αἴρω. Sed et alia hic detracta sunt σαίρω, σκαίρω, χαίρω, ψαίρω, γαργαίρω. Majore vero industria complexus est diphthongi ει exempla: μείρω³⁸⁾ τὸ μερίζω,

37) Indidem esse videtur Ὁρτός (ὄρτος) βαμός Κύπροι Hes. utroque enim nomine demonstratur aliquid erectum et extans ut Βαμοί λόφοι Αἰτωλίας Steph. i. q. βουνοί latinumque Arae rupes mari extantes; et ab eodem verbo ὄρος, ὄροχθος, ὄρογχος v. Prolegg. 171. nol. 13. Simillime Romani *excitare* dicunt pro extruere potissimum aedificia, aras, sepulcra, epigrammatarii graeci ἀνεγείρειν δόμον.

38) Diversum a σπείρω spargo est illud σπείρω τὸ ἐλίσσω, unde EM. 722, 45. Cram. Anecd. I. 387. nomina σπεῖρον et σπάρτον repetunt, sed pro hoc in Sch. Od. IV. 245. et II. II. 135. rectius legitur σπειρῶ.

τείρω, φθείρω, εῖρω, σπείρω, κείρω, nec omisit trisyllaba ἔγείρω, οἰκτείρω, quibus Theognostus adjicit ἀείρω, ἴμείρω, ἔθείρω, ἀγείρω. Πείρω illi nescio quo pacto elapsum est. Ceteris diphthongis aditum praecludunt regulae tonicae; una Arcadii de perispomenis in οἰρω, quae prius allata est; altera ejusdem haec: τὰ εἰς ρω παραληγόμενα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ ν περισπάται, ἀμαυρῶ, εὑρῶ (νευρῶ) ἐπικονρῶ, et Grammatici Cram. I. 411. τὰ εἰς ω μετὰ συμφώνου τῇ εὐθείᾳ (τῇ εν) παραληγόμενα βαρύνεται, φεύγω, κεύθω—σεσημείωται τὸ εῦρω, δπερ οὐχ εῦρηται ἀλλ' ἐπικλίσεως δείκνυται, quod idem de αὔρω et οὔρω dici poterat v. ad Butt. 258. His peractis restat ut non pura conqueramus—τὰ εἰς ρω ἔχοντα ἐπιπλοκὴν συμφώνου περισπάται δπότε μὴ συγκοπὴν ἔμφαίνει ὡς τὸ ἔργω Arc. qui sine dubio non praetermisit ἄγρω, et illo loco: τὰ εἰς ορω περισπάται μὴ δόντος πρὸ τοῦ ρ συμφώνου, fortasse addidit ὡς ἔχει τὸ ὄσφρω, ἐξ οὗ τὸ ὄσφρομαι. ut supra dixit δύνρω ἐξ οὗ τὸ δύνρομαι, δλοφύρω ἐξ οὗ τὸ δλοφύρομαι. Sed fieri potest ut hoc ὄσφρομαι propter novitatem testium repudiaverit. De consonis in diastasi positis tacet; cuius generis exemplum unicum est ἔρδω ab Herodiano inter singularia relatum p. 43. Nam ὄρδω in Lex. de Spir. p. 234. Herodian. Epim. 102. Moschop. Sched. p. 78. conservandae proportionis causa scriptum est pro ὄρω, quo Grammaticorum alii utuntur syntheton ἄψοδός ad pleonasmum referentes EM. ut παλίνοδός v. Meinek. Com. Fragm. T. III. 296. Φθέρδω eosdem auctores habet quod κτέννω, interpretes videlicet V. T. Alexandrinos. Αέρδω non legitur sed δέρδηις et saepe περιδέρδαιον v. Bast. ad Aristaen. 223. Jacobs. ad Achill. 519.

Ad notamentum. Verbi σκαίρω δθεν σκάρος Sch. Theocr. IV. primitivum est σπάω σπαίρω—καὶ τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ἀμονσόν τινα κίνησιν δηλοῖ, τὸ δὲ σκαίρειν εὔμονσον καὶ δρχηστικὴν Porphyr. ad II. XIII. 443. EM. 722, 54. hisque non solum σκιρτῶν et σκαρδαμύσσειν conjuncta sunt sed etiam Σπυρθίζειν σπᾶσθαι ἀγανακτεῖν σφύζειν et fortasse Κυρβάσαι ἀποσκιρτῶν, Αποκνιάζειν ἀποσκιρτῶν, χυρβιάσαι σκιρτῆσαι, quae omnia Hemsterhusius ad Hes. s. Αποκνρ. ad nomen κοῖρος porcellus transfert. Inter

χαίρω et *γαίω* *γαῦρος* major est significationis convenientia quam formae, nisi quis certo exemplo probet gamma et chi in principio vocabulorum permutari; nam quod veteres occinunt *γύαλον* et *γωρυτὸς παρὰ τὸ γῶ* (*χῶ*) *τὸ χωρῶ*, hoc *γῶ* manavit ex officina Philoxeni. Sed vere Sch. Eur. Phoenn. 1390. *ψαιρω* ἀπὸ τοῦ *ψῶ* οὗ *παράγωγον τὸ ψαύω*, quae quantillum distent ostendunt glossographi διαψῆν et διαψαίρειν eodem verbo διακαθαίρειν abstergere declarantes v. Valckenaer. ad Phoenn. 1399. idemque significat ἐπιψαιρεῖν cum quarto casu et ἐπιψαύειν cum secundo; Συμψῆραι συμψηλαφῆν Hes. *Ἐναιρεῖν* Buttmannus simplex esse judicat a plurali *οἱ ἐνεροι* derivatum, Aristarchus, ut Lehrsio videtur de Arist. 147. ab *ἐναιρα* propagatum voluit proprieque significare *spoliare*, *ἐναιρα* autem dici arma ὅτι *ἐνάρησε αὐτοῖς τὰ σώματα*, quorum nihil concedi potest; nam *ἐναιρεῖν* semper est occidere, ³⁹⁾ *ἐναιρα* exuviae, neque ab hoc derivatum est verbum sed contra ab *ἐναιρω* *ἐναιρα*, ab hoc rursus *ἐναιρίζω*. Verbum primitivum vel ab illo *ἐνω φονεύω* propagatum est, cui *πέφρον* et *φένος ὁ Θάνατος* subjacent, vel idem significat quod ἀναιρῶ ex *αιρω* et praepositione coalitum sed obscurata originis memoria et declinatum est quasi simplex *ἥναρον* et in nomen *ἐναιρα* deflexum; vel, si hoc non ita est, quid consilii capiendum sit nescio. Non minus dubitationis affert *καθαιρω*, quod ut Buttmanno concedam a *καθαρός* derivatum esse non patiuntur rationes a me subductae v. Diss. XVI. §. 7. Ac ne simplex quidem mihi verbum videtur, etsi in declinando simplicium regulam in totum sequitur: *κάθηρε* (*λύματα*) *προπαροξυτόνως ἀπὸ τοῦ καθαιρω* *ἐκάθηρε* ὡς *ἐμέγηρε* Schol. A. ad Il. XIV. 171. Sic igitur est sententia, *αιρω* et *αιρέω* ex eodem quasi semine procreuisse exiguo formae, non magno significationis discriminine et ex utroque conflatum esse *καθαιρω* proprie significans *dēmō καθαιρῶ* sed praecipue *sordes de superficie aufero* hoc est *pурго*, quod confirmat Hesychii glossa *Ἀποαιρεῖ καθαιρεῖ* et *promiscuus verborum αἰρω* et *αιρῶ* usus: *κὰδ δ' ἄειρε κυλίγνας* Alc. Fragm. 33. *κὰδ δ' ἀπὸ πασσάλοφιν* *ζυγὸν ἥρεον* Hom. εἰ

39) *Ἐναιρεῖν* *χρόα* metaphorā est ut *trucidare ignem* Lucret.

βροχίδεσσι μόνην γενέτειραν ἀείροις αὐτίκα καὶ — ἀμνοὺς ἔλαις Oppian. Cyn. II. 356. πένθος ἥρατο et similia v. ad Aj. v. 129. κῆδος ἐλέσθαι Apollon. III. 692. εὐχος ἀρέσθαι et κῦδος ἐλεῖν ap. Pindarum. Denique non multum abest quin ἀπανρῷν τί τυνος latino auferre praemium ab aliquo, auferre aliquid inultum par et simile esse putem. — Verbis σαίρειν et σύρειν quae subjecta sunt actiones verrendi et trahendi, eae ut natura conjunctae ita a scriptoribus mediae aetatis uno verbo σπαστρεύειν expressae sunt,⁴⁰⁾ unde ad σπᾶν et agnatum huic ψαίρειν deducimur, quod eandem habet verrendi, tergendi, radendi significationem. Φείρω et quod idem significat ψείρω Hes. a φθίω profecta sunt, cujus primaria significatio in ψάω et ψίω residet. Verbi τείρω Eustathius 1532, I. aliquie veterum magistrorum fingunt primitivum τρῶ notiones tērendi et terebrandi et quae hinc profiscuntur perforandi atque penetrandi complexum, natura ita mobili ut totum fere vocalium heptachordum permeet τείρω, τρίβω, τρύω, τρύχω, τιτράω, τερέω (τερέσω Hes.), τερύσκω, τρέω, τρύνω, τρώω, τιτρώσκω, quibus adjuncta sunt nomina vermis ligna pertundēntis θρίψ τερηδών tarmes et instrumentorum τέρετρον terebra, τρύπανον, τόρος sive τόρνος, τρούνη, turunda, cum adjectivis τρόγος, διάτορος, τρανός sive τρανής Philem. Lex. I. §. 134. hisque etiam τέρην (teres) adjicitur in Cram. I. 143. Quoniam vero attritu et affrictu superficies corporum siccatur, non injuria ad hunc locum referri videntur vocabula τέρσομαι, τρασός, τρασία, Τραύσανον πᾶν ξηρόν Hes. Ad tero τρέω proxime accedit θέρω et Θρησόμενος θερισόμενος θερμανθησόμενος Hes. cujus dentalem mutabilem fuisse apparet ex nominibus Τίριος θέροντος Κρῆτες Hes. τινθός et θιμβρός i. q. θερμός formus, torridus, quibuscum σείριος et σειραίνω componenda videntur. Neque tamen affirmaverim hoc θέρω cum τείρω communem originem habere, etsi aestatis proprium epitheton est sicca. Duo sunt verba diversae potestatis εἴρω sero, unde ἔμματα τὰ ἔνωτια

40) Ασυρής et ἀσάρωτος etsi de rebus diversis dicuntur, tamen natura idem significant τὸ ἀσάθαστον. Ab iisdem verbis ducta et non raro commutata sunt σύριγξ et σήραγξ v. Jacobs. ad Philostr. 491.

et ὅρμοι serta, serviae, alterum εἵλω dico, quae EM. 304, 28. spiritu distincta putat τὸ εἵλω, ὅτε μὲν ψιλοῦται, σημαίνει τὸ λέγειν, ὅτε δὲ δασύνεται, τὸ συνάπτειν, sed hoc quoque plerumque non aspiratur et Seleucus, quem idem hoc loco antestatur, εἵλειν, inquit, τὸ λέγειν ἀπὸ τοῦ συνειρμένα καὶ συνηρμοσμένα λέγεσθαι τοῦ λόγου τὰ μέρη. Id quidem argutius dictum est; sed deliberationem assert Gellii disputatio de prisco imperativo *insece* sive *inseque* ad hunc finem deducta: *ipsum illud ἔπη*, quod significat verba aut versus, non aliunde dictum tradunt, quam ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι καὶ εἰπεῖν. Eadem ergo ratione antiqui nostri narrationes sermonesque *insectiones* appellaverunt XVIII. 9. quas graece dicere possumus λέξεις εἰρομένας vel εἰρμὸν λέξεων et συνέπειαν sive συνάφειαν. Ac fieri potest ut satores linguae ab una radice elicuerint duos surculos, ἔπειν dico mediumque ἔπεσθαι et ἀπτεῖν apere, ⁴¹⁾ quorum alterum in qua natum est regione perstitit, alterum significatione alio translata in εἰπεῖν et ἐνέπειν (insequere, inquere) abiit sicut εἵλω dico aliter declinatur atque εἵλω sero, id est necto, plecto. Hoc autem affine est verbo εἴλω, nam disjuncta conseruntur et connectuntur potissimum volvendo et torquendo eademque est vicissitudo literarum λ et ρ in nominibus γέλις sive σελμίς id est ὅρμιά v. C. V. §. I. et μέρμις σειρά, quibus omnibus declarantur res consertae contortaeque genere similes, specie dispare. Verum illa liquidarum permutatio admonet me verbi ἔρδω, de quo Eustathius 756, 37. ὡς τὸ ἔρδετε διὰ δύο λ γλῶσσά τις φησι Καλλίμαχος δηλοῦ ἐν τῷ ἔλλετε βασικανίης ὀλοὸν γένος. Hic Ahrensius quidem de Dial. Aeol. 284. dubitat an ἔλλατε scribendum sit; sed hoc ἔλλατε, ut a Schneidewino scite in Simonidis loco restitutum est p. 104. meritoque probatur Heckero in Comment. Callim. p. 53. ita idem vir doctissimus id noluit ad hunc Callimachi transferri, qui sine dubio fortius quiddam poscit quam ἔλλατε vel οὐλετε valete. Ab eodem ἔρδω Sch. II. VI. 348. aoristum ἀποέρσαι

41) De homericō ἔάφθη vetus fuit controversia utrum ab ἀπτω declinatum sit an ab ἔπομαι. Qui pro ἔβλάβη acceperunt, verbi ἔάψαι sive ἔψαι significationem sequuti sunt.

declinatum putat, quem Schneiderus ad *χαιώ* refert, Buttmannus aliquanto probabilius ad *χέω* tanquam factitivum proluendi significatione praeditum, cuius oblitus Nicander ἀπόερσον ἀκάνθας scripsit pro *deme*. Nec sane insolens ejusmodi vocalis et consonae principialis enallage tum in prima positione *χρομαι* χώμαι ruo, *χρω* χέδω, *χρω* serpo repo, tum in variis ejusdem verbi inclinamentis *χρω* (*χρομαι*, *χρέω*) εἴρη dictio et per consequens concio (*ἄγορά*) quo intellectu ap. Lycophr. 470. est ὁήτρα vulgo edictum significans, ἐχόηθην, εἰρήσομαι. Ἀείρω EM. 791, 1. primitivum dicit ex quo *αἴρω* factum esse κατὰ συναίρεσιν, neque discrepat Porsoni sententia ad Med. 848. His adversum tenui ad Buttm. 312. Cetera trisyllaba idem ille ad paragoga ablegat, ἀγείρω ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἐθείρω ἀπὸ τοῦ ἐθω, quorum illud aliquantulum adjuvatur nomine ἄγων, quandoquidem hoc pro ἄγορά et ἄγνοις dicitur hoc est συναγωγή⁴²⁾ ἐθείρω vero rectius ad θέρω τὸ θεραπεύω referri videtur, quo verbo Apollonius Soph. ad explicandum utitur Ἐθείρειν τὸ ἐξ ἐθους κοσμεῖν καὶ θεραπεύειν, neque non constat κοσμεῖν et comere nomine κόμην conserta esse, quod in universum significat τὴν κομιδὴν sive ut Hesychius interpretatur θεραπείαν, praecipue vero comam τὴν ἐθείραν.⁴³⁾ Verborum in νῷ exeuntium unum πτύχω sternuo sic ut affine πτάσσωμαι originem puram habet πτάω sive πτέω unde πτήσσω consterno, hinc Πτόρος ὁ πταρμός Arcad. 68. Πτοιά πταρμός φόβος, Πτνρμός φοίη, Πτύρεται σείσται φρίττει Hes. ut sternutamentis quali Gell. XII. 5. Alterum ξύρω ab usitato ξέω profectum est non sine aliquo significationis temperamento, quale saepe vocalium commutatio afferre solet: δέρω δείρω δαιρω, σαιρω σύρω, unde compositum ἀσύρης ὁ ἀκάνθαρτος alterius formam, alterius vim exprimit. Ὁλοφύρομαι, quod Sch. II. V. 871. ab ὀλόπτω propagatum vult, similius videtur ceteris moerendi verbis διδύρομαι, κινύρομαι, μινύρομαι, quorum ut termi-

42) Ἀγείρειν τὰς ὁφρᾶς Themistius dicit Or. II. 27. A. pro συνάγειν ut Paul. Sil. Anth. V. 300. ὁφράς εἰς ἐν ἀγείρων. Illi tamen Dindorfius e codd. ἐγείρειν restituit.

43) Hesychius Δυσθερής δυσάλθητος i. q. δυσθεράπευτος. Hemsterhusius corrigit δύσθαλπτος nusquam lectum.

nationem sequitur ita priore sui parte accedit ad ὀλολύζω et ὀτοτύζω.

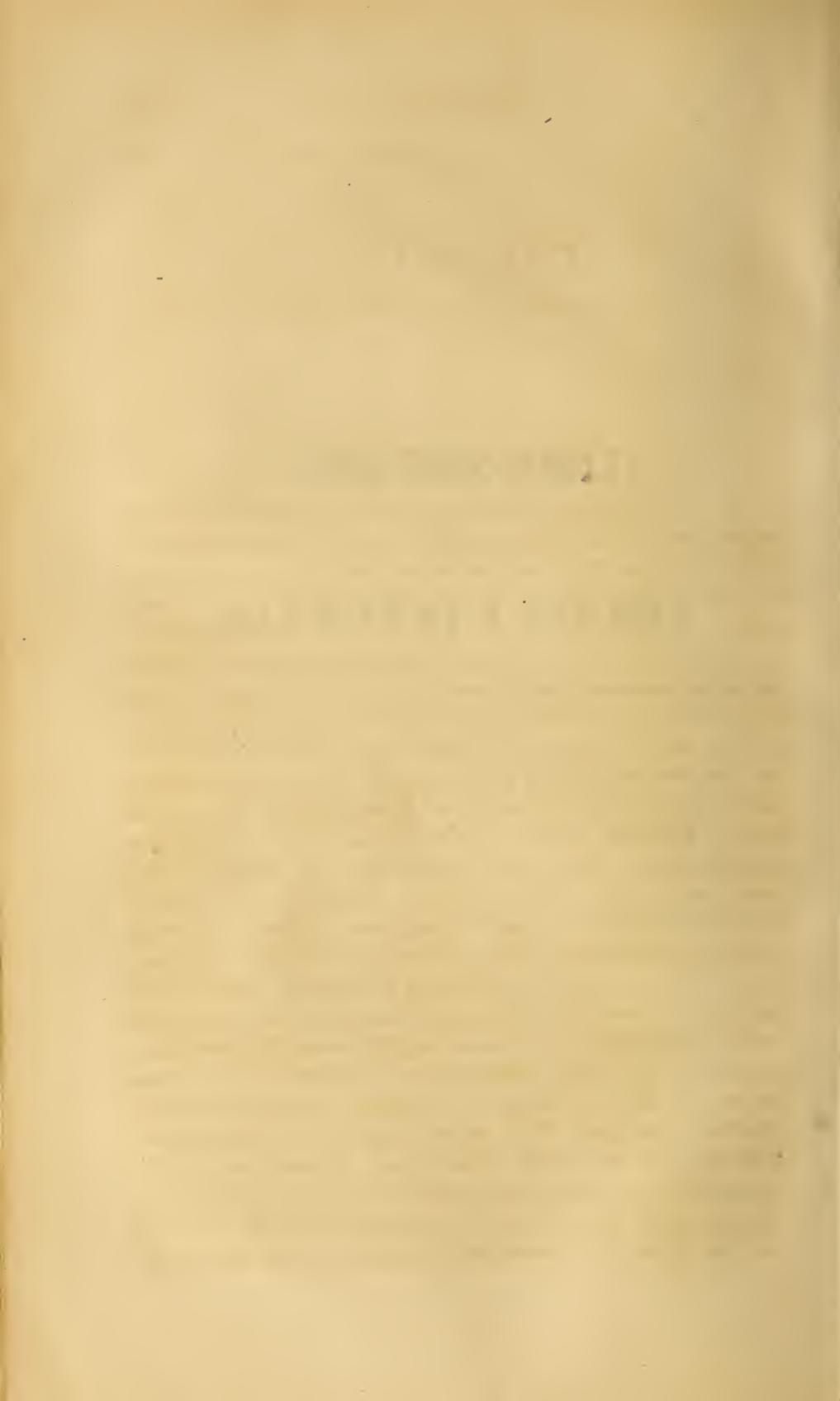
Jam ex omni hac disputatione manifestum est, priscum sermonem laborasse multitudine verborum quae paucis conflarent literis et iisdem similibus significatione saepe dissimili. Quo in gradu si perstitisset, orationem confusum quiddam et indistinctum sonare necesse erat. Huic igitur vitio obviam itum est via dupli. Nam et intus aucta sunt vocalibus consonisque ascitis ψάω ψαύω, ψάλλω, ψήχω et accessione syllabarum vel praepositarum vel suppositorum. Ac de intestinis incrementis tam multa dixi ut omnem rationem absolutam esse confidam. Ecquaenam vero syllabae verbis anteponantur et quo effectu dicetur in ea pathologiae parte, quae de prosthesi inscripta est. Ad hunc autem locum pertinet quaestio verborum paragogorum, hoc est eorum quae syllabice creverunt; nam veteres hoc nomine etiam introrsus aucta comprehendunt: τὸ δίπτω παράγωγόν ἔστιν ἀπὸ τοῦ δέπτω EM. 704, 54. etc. sed nos haec primitivis secundi gradus adjecimus.

LIBER SECUNDUS

DE

VERBIS PARAGOGIS.

Pars prior.

De verbis circumflexis.

C A P. I.

De verbis in $\overline{\varepsilon\omega}$.

§. 1. A verbis barytonis nasci perispomena Grammatici multis demonstrant exemplis sed plerisque commenticiis vel certe ambiguis. Scholion miscellum ad ll. II. 92. huc exit: ἐστιχόντο ἀπὸ τοῦ στείχω ὡς πείθω πιθῶ, ὀφέλλω (scr. ὀφείλω) ὀφελῶ, φείδω φιδῶ, quibus paria tradit Theognostus Cram. II. 149. τὰ εἰς $\overline{\omega}$ κατ' ἔνδειαν χρόνον ἐκ βαρυτόνον εἰς περισπώμενον μεταγόμενα διχρόνῳ βραχεῖ παραλίγεται στιχῶ, φιδῶ, δαίω δαῶ, τεύχω τυχῶ, σίνω σινῶ· οἵς ἀκόλουθον καὶ τὸ λούω λοῶ, πείρω περῶ, κείρω κερῶ, quae ab illis discriminat quia non anticipitem vocalem in penultima habent sed brevem. Quem ducem hi sequuntur sint cognoscitur ex EM. 122, 40. Ἡρωδιανὸς λέγει δὲ τὰ ἀπὸ βαρυτόνων μεταγόμενα εἰς πλεονασμὸν συστέλλει τὴν παραλίγονσαν φείδω φιδῶ. Hoc autem praesens affinxerunt futuro πεφτίδύσομαι, sicut tria, quae Theognostus adjungit, ponuntur temporum aliquorum causa δαήσομαι, πιθήσω, ἐτύχησα. Περῶ et στιχῶ ficta non sunt sed ad alterum conjugationis ordinem pertinent, de quo posterius disseram, ad tertium vero σινῶ, cuius futurum est σινώσω apud Manethonem brevi antepenultima. De κερῶ dubito utrum sit fictium illud unde quidam κεραῖζω et κερανός arcessunt, an pro eo scribi oporteat εἴρω ἐρῶ. Tria quae prosodiam non mutant addit EM. 509, 12. κύω κυῶ, ἔλκω ἔλκῶ, δίπτω διπτῶ; quae examinabo quo quidque loco convenerit; nam commodissimum duco remotis alienis et ad probandum inutilibus universam copiam, quam illi strictim modo attigere, sic digerere ut ser-

vetur ordo conjugationum. Incipiam igitur a puris. Ἡρακλείδης φησὶν δτι ἀω τὸ πνέω τῶν βαρυτόνων ἐστὶ καὶ οὐ περισπώμενον — ἐτέρωθι δὲ δτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸν τόνον Eust. 1625, 55. Postquam pro imperfecto διάει in Odyss. scribi coeptum est διάη, verbi perispomeni, cuius ex similitudine expressa sunt ἄημι, καταήσομαι, ἄησις, ἀετμός, vestigium superest nullum. Άέω dormio si doctis illis innotuisset, Apio et ceteri non eo aberrassent ut ἀέσαι vel ex αὐσαι id est ἵανσαι distractum vel cum alpha privativo compositum dicerent κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσαι Apollon. Lex. et Anecd. Bekk. 348. Quemadmodum a νέω natum est νηέω, sic a θέω specto duci potuit θηέω, θηέομαι et doricum θαήομαι, quod Schol. Theocr. I. 56. ex θεέω conversum dicit, et hinc certe pendent θεείω θανυμάζω Suid. ex poeta epico, nisi fallor, depromptum, et θειοῖο II. XXIV. 418. pro quo nunc θηοῖο editum est homericæ consuetudini convenientius. Sed idem etiam paronymon dici licet a θεά derivatum ut ab ἔλεος ἔλεω. Eoque dubium fit utrum θαέομαι ex θάομαι ortum sit an ex substantivo obliterate θάη vel θάος et consimili ratione a θέα θεάομαι. Quod Markscheffel edidit in Hesiod. Fr. CCXLII. 383. ποταμῷ ὁεέοντι ἐοικώς, non ita legitur apud Servium sed ὁέοντι id est ὁείοντι, et ὁεούμενος in oraculo Herod. non a θεέω, quod Matthiae assumit Gramm. I. 649. inclinatum est, nam hinc ὁεεύμενος fieret, sed metri causa productum ut μαχεούμενος, quod Buttmannus ei confert. — Schol. II. XXIII. 475. ἐστι διώ βαρυνόμενον καὶ περισπώμενον ἐνθεν τὸ δίημι ἐγένετο et EM. 273, 12. ἀπὸ τοῦ διῶ γίνεται παράγωγον δίημι, sed perispomenon ab usu repulsum est v. Diss. XI. §. 2. Et praesentis ἵω, quod usitato ἵημι praestruitur, exempla nulla nisi dubia vel novitia: Ἀναυρος ἵει μεγαλόβρομον ὑδωρ Orph. Arg. 465. Συνιεῖ νοεῖ Hes. συνιεῖν quod Bergkius scripsit Theogn. 1237. pro συνιδεῖν, ἀφιεῖν et καθιεῖν Schol. Arist. Eqq. 282. et 428. sed imperfectum ἵοντι abunde auctoritatis habet. Singulare Doriensium est οἰω. ¹⁾ Βνῶ, βνεῖς, βνεῖ EM. affert mendosam fortasse

1) Ahrensius Dial. Dor. 350. verba mea non recte interpretatur. Οἰω non ex οἰήσομαι contractum dixi, sed hoc et οἰητής, οἰητέον Apollon. Synt. IV. 10, 327. ad οἰω retuli quasi thema.

scripturam sequutus, nec multum ponderis habet προβούντων Phryn. App. 59. Κνῶ ἀττικὸν ἐκ τοῦ κώνω Arcad. 165. quae paragoge placuit Latinis: *cio* *cieo*, *cluo* *clueo*, (*nuo*) abnuo abnueo conniveo, tuor tueor, sed κνέω fortasse a κύος deflexum est. Itaque circumspectis omnibus praeter λούω λούεω nullum satis certum metabasis exemplum inveniri posse statuo. Idque etiam ab Heraclide significari videtur Eust. 1625, 53. τὰ εἰς ω καθαρὸν λήγοντα δισύλλαβα καὶ ἔχοντα φωνῆν βραχὺ παρατέλευτον δίχα τοῦ ὁ βαρύνεται εἰ μή που περισπασθέντα ἐτέραν ἔννοιαν ποιήσει ὡς τὸ μνῶ. τὰ δ' ἄλλα βαρύνεται κλύω, πνέω, τίω. τὸ δὲ ἔῶ οὐ συγκρίνεται τούτοις δεντέροις ὃν συζυγίας. Hic δίχα τοῦ ὁ dicit propter λόω λοῶ v. L. I. C. I. §. 5. μνῶ vero jure distinguit a μύω, de ἔω ἔάω errat cum aliis v. C. II. §. 1. Plus adjumenti praebent non pura, quanquam horum quoque permulta a nominibus non longiore spatio disteterminata sunt quam a verbis. Primum liquida: εἰλόμενος ταῦτόν ἔστι τῷ εἰλούμενος· διφορεῖται γὰρ ὡς τὸ στερόμενος στερούμενος, ἐπιμελόμενος ἐπιμελούμενος Schol. Lips. II. V. 203. Δηλέομαι (θέλω) aliquotfariam apud philosophos dorici generis legitur sed scriptura fluxa et instabili. Ὁπλεσθαι et ὄπλεον auctorem unum habent Homerum. ²⁾ Δινόμενος Callimachus usurpavit sequutus fortasse infinitivum ab Hesiodo positum δινέμεν, cuius ambigua facies v. ad Buttm. 154. Sed si ille primus protulit, verbum vetus tritumque a δίνη potius quam ab hoc invecticio δίνω repeti oportet. Idem Hesiodus in Scuto quater protulit ἐθύνεον, de quo Epim. Cram. I. 55. σεσημείωται τὸ παρ' Ἡσιόδῳ εὐθύνεον (sic) ἡ πλεονασμῷ τοῦ εἴη μεταβολῆ τοῦ νῦν ³⁾ namque verba in νῦν exeuntia barytona esse εἰ μὴ προκατάρχον ἔχει ὄνομα. Hic quod solum ἐθύνεον exceptum dicit, indicio est eum apud Aristophanem non

2) Παλλέω, quod Matthiae propter aoristum controversum παλῆσαι ponit, non legitur, nec probatur comparatione nominis ἀποπάλλησις. Id si recte scriptum est, a πάλλω παλλήσω duci potuit ut μέλλω μελλήσω μέλλησις. Nec video cur Herodotus non potuerit scribere εἰ παλαίσεις ὁ στρατός id est πονήσεις, quomodo saepe παλαίσιν καποῖς dicitur et latine luctari.

3) Num hoc dicit μεταβολῆ τῆς δι συλλαβῆς?

ἐβύνοντι scriptum invenisse sed quod nuper e codd. repositum
 est ἐβύνοντι, neque apud Herodotum διαβύνεονται et ἐνδυ-
 νέονται v. Matth. Gramm. I. 436. nisi forte haec ionicae dia-
 lecto condonanda censuit; alioqui enim canoni magis adver-
 santur quam θυνέω, quod paronymon esse potest a θυνός ή
 δομή ut θρυλέω a θρῦλος, θυμέομαι a θυμός, eademque
 ratione defendi licet σινέεσθαι quod apud Herodotum legitur
 saepius sed non sine multiplici librorum dissensione et crebro
 vulgaris formae interventu. Sed haec excusatio non convenit
 in βαρυνεῦνται et λεπτυνεονται, quae Critici Theocrito imper-
 tiverunt adstipulante Dindorfio in Thes. Vol. V. 205. sed re-
 pudiat Bernhardy ad Dionys. v. 1122. non injuria; nam in
 maximo verborum in ννω exeuntium numero nullum depre-
 hendimus hujus transfigurationis exemplum, neque etiam, ut
 a μέλας μελαρέω, sic a βαρύς βαρυνέω derivari potuit sed
 solum βαρύνω ut βραδύνω, ταχύνω etc. ac, si pro activa
 significazione opus est neutrali, βαρύθω, ἐμβαρύθω. Τὸ γε-
 γωνεῖν οἱ μεθ' Ὁμηρον καὶ ὡς βαρύτονον ἔκλινον καὶ ὡς
 περισπώμενον Schol. II. XII. 337. sed id quoque ambiguum
 quia adjunctum habet nomen γεγωνός alienum quidem Homero sed hoc saepius usu venit ut derivata prius in lucem
 emergant et plus auctoritatis acquirant quam primitiva. Etenim
 δοκέω non solum longe antiquius celebriusque est quam δοκή-
 sive δοκός, sed et forma evincit et significatio hinc illud re-
 petendum esse non a verbo δέκομαι. Πενεῖν πενητεύειν Hes.
 si accentus recte se habet, ad πένεσθαι sic comparatum est
 ut ἔρεειν ad ἔρεσθαι v. ad Buttm. 166. ξυρεῖν ad ξύρεσθαι
 ad Aj. p. 181. στερεῖν ad στέρεσθαι. Grammaticus Herm. de
 Constr. p. 388. στέρω ἀττικὸν, στερῶ δὲ κοινόν· μετὰ μὲν
 οὖν τῆς προθέσεως τὸ βαρύτονον οὐ δεῖ γράφειν, τὸ δὲ
 περισπώμενον μᾶλλον ἀττικῶς οἶον ἀποστερῶ καὶ ἀποστε-
 ροῦμαι v. ad Buttm. 293. sq. Eodem pertinet homericum
 ὀρέόντο si imperfectum est praesentis ὄρονται. Αἴρω et
 αἰρέω quamvis diverso spiritu et significazione tamen naturae
 nexu copulata sunt. Verborum dentalium pleraque notum est
 propter consonae characteristicae repugnantiam futura a con-
 jugatione perispastica mutuari ἀλθήσω, διεῖσω, κηδήσω, πε-
 τήσομαι et interdum circumflexorum tempora obliqua sic

formari quasi praesens esset non purum $\dot{\omega}\vartheta\acute{\epsilon}\omega$ $\dot{\omega}\sigma\omega$, $\dot{\eta}\vartheta\acute{\epsilon}\omega$ $\dot{\eta}\sigma\omega$, sed nonnullorum prima positio utriusque formae particeps est $\alpha\acute{\iota}\delta\mu\alpha\iota$ $\alpha\acute{\iota}\delta\acute{\epsilon}\mu\alpha\iota$, κυλίνδω κυλινδέω, ὕδω ὑδέω, μύζω μυζέω sive μυζάω, πιέζω πιεζέω, γῆθω (γῆθομαι) γηθέω, $\dot{\chi}\vartheta\acute{\epsilon}\omega$ $\dot{\chi}\vartheta\acute{\epsilon}\epsilon\epsilon$ in Hermesianactis Fr. II. 39. cuius facilis est sed fortasse non necessaria mutatio in $\dot{\chi}\vartheta\acute{\epsilon}\epsilon\epsilon$ v. Bach. p. 143. Verum hoc etiam ad $\dot{\chi}\vartheta\acute{\epsilon}\omega$ accommodari potest, γηθέω ad γῆθος, verboque ἀλινδῶ EM. subdit nomen $\mathcal{A}\lambda\iota\eta\delta\omega$ δρόμος. Fit quoque ut participia diversam a ceteris temporibus terminationem habeant: κελαδεῖν κελάδων, ἀλδῆσαι ἀλδόμενος, et contra μέδω μέδων et μεδέων, ὄθομαι et Ὁθέων φροντίζων Hes. εἰκάθω et ὑπεικαθέων Oppian. Hal. V. 500. quo adducor ut pro $\mathcal{E}\iota\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\omega\iota\mu\epsilon\eta$ παραχωρήσωμεν Hes. εἰκάθέομεν scribendum putem, sive poeta epicus optativum versui reluctantem hac epenthesi emollivit, sive pleonasmus est ionicus ut γεμέωσι aliaque minus testata v. ad Buttm. 338. et παραμινθέωσι in Hippocratis loco unde perperam παραμινθέω in Thes. receptum est; μινθῆσαι quod ad Aj. p. 181. not. 11. produxi et μεμινθῆσαι Hippocr. ad μινθω pertinent. Cur πεκτῶ et διπτῶ hoc potius loco reponantur quam in genere paronymorum causa haec est quod ab adjectivis secundae declinationis simplicibus, ut πεκτός, διπτός, verba derivari non solent. Neque secus decernunt veteres; Arcad. 153. τὰ εἰς $\pi\tau\omega$ βαρύνεται τίκτω, πέκτω — τὰ δὲ περισπώμενα ἔχοντιν $\dot{\delta}\nu\eta\mu\alpha$, ἀτακτος ἀτακτῶ, ὑλακή ὑλακτῶ et p. 151. τὰ εἰς $\pi\tau\omega$ βαρύνεται σκάπτω, δίπτω (τὸ γὰρ διπτῶ ἀττικὸν (ἢ) ποιητικὸν) ἵπτω (νίπτω) εὶ μὴ προκατάρχει $\dot{\delta}\nu\eta\mu\alpha$ ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαῖνομένου· quae quod sequitur enuntiatum ex EM. p. 463, 5. et p. 236, 16. sic emendari debet Πρόσκειται εὶ μὴ πρόκειται $\dot{\delta}\nu\eta\mu\alpha$ διὰ τὸ ἀβλεπτῶ — ἢ διαστολὴ διὰ τὸ δόπτῶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δόπτω. Κεντέω huc transferri non licet quia barytonum κέντω sponsore caret. Gutturalium exemplum valentissimum illud est quod in EM. 509, 12. cum δίπτω διπτῶ componitur ἔλκω ἔλκῶ verbum poeticum nec prorsus idem significans ut primitivum; nam de hominibus solum dicitur, non etiam de rebus huc et illuc tractis. Verbo ἀνωγέω firmamenta omnia subtracta sunt; nam pro ἡνώγεον Homerus nunc ἡνώγειν recepit, ἡνώγειν

vero quod Sch. Od. V. 112. pro ἡγάγεεν accipiebat, plusquamperfectum esse statuitur. *Μαχέομαι* et paronymon dici potest et epenthesi vocalis ionica amplificatum. Pro οἰχεῦμαι in Leonidae Epigr. quod ad Buttm. 254. indicavi, codex οἴχημαι praebet. *Ἀχέων*, στεναχῶν, ἵσχων incertum verbisne subnata sint an nominibus; ceterum Aristarchus στενάχων scribi jussit v. Lehrs. p. 315. Herodianus ἵσχων v. Ellendt. Lex. Soph. I. 828. Verborum labialium unum enotavit Eustathius 815, 45. ἐπιτραπέονσιν ἐκ τοῦ τραπῶ τοῦ δευτέρου ἀορίστον ἀνηκται εἰς ἐνεστῶτα ὁμοίως τῷ τραπέονσι, cui propius est praesens τράπω, unde οἶνος ἀτραπος ὁ αὐτομάτως ὁέων EM. 162, 25. idemque ἀπότροπος et πρότροπος. Reliquarum literarum exempla pauca sunt et incerta; μετόσσω et μετοσσῶ supra attigi Diss. IV. §. 4. not. 1. δεψεῖν in uno Herodoti codice perperam scriptum pro δέψειν et saepius ἀλεξεῖν pro ἀλέξειν, quo non Attici solum ut EM. dicit, utuntur sed omnino omnes. *Ἄνξεῖν* adnotavi ad Buttm. 121. ὁδάξειν Aret. Sign. Diut. II. 5, 144. Diosc. de Venen. Praef. 121. et ὁδαξεῖν ad Buttm. 250. Ab his sermonem transferam ad varias syllabae principalis mutationes, quae metabasin consequuntur. Primum igitur e longa fit brevis οὐρω ουρέω, ἀγείρω ἡγερέσθαι, pro quo Aristarcho placuit ἡγερέθεσθαι scribere; εῖρω ἐρέω, φαινω ἐκφανέω Lucian. Dea Syr. §. 32. quibus non adnumerem στείβω στιβέω EM. 159, 13. nam hoc neque usitatum est neque ad explicandum perfectum ἐστίβημαι Sophocl. necessarium, ac sicutbi repertum fuerit, nihil causae dici poterit quin a στίβος repetatur.⁴⁾ Lambda duplex ad simplicitatem redigi verba θαλέω, αιολέω, κερβολέω, ἀτασθαλέω (ad Aj. p. 181.) γογγυλέω, ἀγγελέω⁵⁾ non probant propter viciniam nominum θάλος, σκέρβολος etc. Plus ponderis afferret Σκελέσθαι ἄγαν συληρῶς διακείσθαι Hes. si auctor esset locupletior; pro Κατασκελέειν κατασκελετεύειν Heinsius κατασκέλλειν ponit. Eiusdem Hesychii glossis Ἐπά-

4) Eust. 179, 34. τὸ ἀπὸ τοῦ στείβω γεγονὸς στιβῆσαι οὐ φαινεται οἵας συγγίτας ζτίν, nempe ob defectum praesentis.

5) Exemplis ad Buttm. 53. et 488. allatis adde ὑπαγγελέονσες Mus. 106.

λησε διεφθάρη, Παλήσειε διαφθαρείη fortasse praepositio $\varepsilon\xi$ detracta est; nam de membris luxatis extortisque dicitur ἐκπαλεῖν, quod ab ἐκπαλής derivatum est; si res non ita se habet, in suspenso relinquetur utrum παλέω sit metaschematismus verbi πάλλω, cuius significatio neutralis appareat e Photii loco Πεπαλνέναι ἐκπίπτειν, an a πάλη provenerit ut παλαιώ luctor sed significatione paulum mutata. Interdum subtractionem liquidae comitatur trope vocalis θάλλω θηλέω, θάλλει κανονοργεῖ Hes. et δηλέω, πάλλω πηλέω si ἀναπηλῆσαι in H. H. in Merc. 41. luxando vicinam habet significationem laxandi solvendique. Aliis quibusdam consona ν inserta est: νέω νηέω νηνέω, κοέω κονέω sive κονέω, κύσαι et κυνεῖν, nec ab re consulunt qui κινέω a κίω derivatum dicunt Cram. I. 231, 19. II. 227, 15. Ejusdemque literae accessione creverunt ἵκομαι ἵκνέομαι, οὐχομαι οὐχνέομαι, ὕσχω ὕπισχνέομαι et ἀμπισχοῦνται Arist. Avv. 1090. pro quo tamen nunc e codd. receptum est ἀμπισχοῦνται, quamvis repugnante Buttmanno, postremum a thematico πέτω (ἐπετον Pind.) πιτνέω. Nonnunquam accedit metabole vocalis, qualis in perfecto secundo cernitur πέρθω πορθέω, ἄχθομαι ὀχθέω.

§. 2. Verbalibus numero et varietate infinito antecedunt paronyma atque haud scio an nullum sit genus nominum ad propagandum inhabile. Primus quidem ordo foecundior est producendis verbis in $\alpha\omega$ sed protoclitorum quoque non pauca hinc fluunt ἀπειλέω, ἀυτέω, λυπέω, καναχέω, πλαταγέω aliaque per omnes aetates divulgata, quae singulatim enumerare nihil opus est. Sed in hoc quoque numero reperiuntur quibus non nomen solum antecedat sed etiam verbum nomine antiquius ut πορφύρω πορφύρα πορφυρέω, cuius secunda vocalis si longa esset ut est in Nonni Paraphr. jure adnumeraretur verbalibus, sed brevis est ut in nomine ipso apud Oppianum Cyn. II. 597. aliosque antiquiorum quos Jacobsius nominat ad Anth. Pal. 543. Itaque nihil obstat quominus πορφυρέω subjiciatur nomini. Quod si πλημύρω πλημύρα πλημυρέω eadem ratione inter se devincta sunt et proinde verbi perispomeni penultima ut in nomine brevis est, pro πλημυρεῖ in Meleagri Epigr. aliisque locis, ubi ypsilon producitur,

πλημύραι scribere conveniet, quo poetarum plerique utuntur
 cf. Prolegg. 274. Masculinorum hujus declinationis duo sunt
 genera, unum vulgare et pervagatum πλάστης, πλήπτης, μύ-
 στης, πτίστης, πλέπτης, ναύτης, θύτης, πότης, κρίτης, ικέ-
 της, κυβεντής, ιβριστής et plurima hujusmodi, quorum unum
 insolentius fictum δεσπότης verbo in εω[†] exenti viam fecit.
 Alterum obsoletius, unde verba poetica et glossematica du-
 cuntur βωάτης βωατεῖν, βάτης βατεῖν, βότης βοτεῖν, quibus
 similia ματεῖν, ὑλακτεῖν, δρεκτεῖν, δατεῖσθαι, πατεῖσθαι,
 φθατεῖσθαι a nominibus vel oblivione interceptis vel cogi-
 tatione fictis repetita sunt. Neque aliter habendum de βω-
 στρεῖν, ἐλαστρεῖν, καλιστρεῖν, quibus consona ρ adventicia
 est. Hic vero in quaestionem venit verbum ψευστεῖν, quod
 Aristarchus posuit II. XIX. 107. pro ψεύστης εῖ (scr. εῖς)
 scribens hyphen, ἀτοπον γὰρ λέγειν Αἱ ψεύστης εῖ. Is
 igitur, si haec ejus ratio fuit, ψευστεῖν idem valere statuit
 quod ψεύδεσθαι hoc est mentiri sed ψεύστην εἶναι men-
 dacem esse, quod multo pejus est. Verumtamen δεσποτεῖν
 nulla re differt a δεσπόζειν et composita παραβατεῖν, ἐπι-
 στατεῖν, προστατεῖν significantiora quidem sunt primitivis
 παραβαίνειν, ἐπιστῆναι, προστῆναι sed hoc discrimen non
 tam evidens et illustre est ut non aliquando obscuretur. Ce-
 terum ψευστεῖν illud alibi non legitur, neque aliud huic si-
 mile a nomine verbali ductum; nam σκαρδαμυκτεῖν Lucianus
 deridet, δεσποτεῖν autem et δεσπόζειν nullius verbi societate
 nituntur. Sed quae cum nominibus et adverbii copulata sunt,
 ea vero ex se fundunt copiam verborum ἀδολεσχεῖν, βυρσο-
 δεψεῖν, αὐθεντεῖν, εὐεκτεῖν, πυνηγετεῖν, πλεονεκτεῖν, πλον-
 τοδοτεῖν, συκοφαντεῖν, aliaque cuivis prompta et obvia. —
 A substantivis secundae declinationis tanta manat copia ut
 satis sit in prima consistere litera: ἀθλέω, αἰνέω, ἀντλέω,
 ἀραβέω, ἀριθμέω, ἀριταμέω, αὐλέω, αὐχμέω, ἀρρέω, et eadem ubertate a ceteris. Nonnullis verba bary-
 tona praecurrunt, βρέμω, δέμβω, τρέμω, φέβομαι, νέομαι,
 θάσσω, intellectu eodem quo derivata βρομέω, τρομέω, φο-
 βέω, νοστέω, θανέω etc. sed minus flexibilia, quare tempora
 mutuantur a paronymis φοβήσω, νοστήσω, θανήσω. Aliis
 vero inhaeret sapor a substantivis, unde nata sunt, tractus,

φορέω, ὁχέω, κροτέω, παταγέω, κομπέω, a quibus facile dignoscuntur φέρω, ἔχω, κρούω, πατάσσω, κόπτω, quamquam φορέω interdum idem significat quod φέρω v. ad Phryn. 585. et δεῖν attice dicitur pro δεσμεύειν. Ἡγεῖσθαι fortasse non ab ἄγειν traductum est sed a nomine quod Herodianus significare videtur π. Mov. p. 45. τὰ εἰς ηγω βαρύνεται θήγω, λήγω· τὸ δὲ ηγῶ περισπᾶται· τὸ δὲ αἴτιον πρόδηλον, nimirum ὅτι ὄνομα ἔχει προκατάρχον τὸ ἀγός. Eodem traduci posse adjectiva verbalia, quae in τοῖς exeunt, non dubium fuit Eustathio p. 1175, 18. τοῦ ψευστήσεις προϋπάρχει τὸ ψευστός ὡς καὶ τοῦ ἀνηκονστήσεις τὸ ἀνήκονστος. De synthetis nemo dissentit, namque horum affatim est ἀψευστεῖν, ἀτευκτεῖν, εὐχαριστεῖν, δυσκοληστεῖν, δυσανασκετεῖν etc. sed simplicium exempla desiderantur; nam ψευστῆσαι ad ψεύστης referri potest, ἔρατεῖν illud in Laconis quodam dicto ap. Plut. si incorrupta est scriptura, ad ἔρατης quamvis inusitatum, δυνατεῖν quod semel in N. T. pro δύνασθαι vel εὐδυνατεῖν positum est, ad δυνάτης, cuius obscura vestigia manent. Verum non verbalia solum in quaestione versantur sed etiam de aliis quae ejusdem moduli hoc est bisyllaba sunt, non nihil dubitationis est num stante et florente Graecia pariendis verbis accommodata sint; ἀδρέω, κωφέω, ὠχρέω antiquum auctorem non habent, σωκέω a σῶκος id est σωστικός derivatum esse incerta est Grammaticorum conjectatio; φιλέω disputari potest utrum a φίλος natum sit an a verbo intermortuo, cuius aoristus est ἐφίλατο. Adjectiva, unde ἀργέω⁶⁾ et φρονρέω pendent, non simplicia sunt. Cetera in quosvis alios flexus abierunt κωφόω, τυφλόω — κωφεύω τυφρεύω — λευκάίνω ψυχραίνω — σφοδρύνω μακρύνω — μεσάζω ἵσαζω, cetera, quae suo quidque loco dicentur. Quae vero supra duas sunt syllabas, exuberant verbis ἀσμενέω, ἀκολουθέω, γρηγορέω, καρτερέω, ὑστερέω et maxime syntheta ἀναισχυντέω, εὐαρεστέω, μακρηγορέω, πολυανδρέω, ὅμοσιτέω et mille talia. Ea mihi causa fuit cur in computatione verbalium §. I. αἰολέω et similia non admitterem.

6) In EM. 137, 36. ἀργύφεος ἀπὸ τοῦ ἀργῶ τὸ φαίνω scribendum ἀπὸ τοῦ ἀργός καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω.

γεν. ε - os

Nominum tertiae declinatio*n*is potissimum neutra in *ος* terminata verbis materiam *prae*bent ἀλγέω, ἀνθέω, ἀκέω, ἀχθέω, βαρέω, θαμβέω, θαρσέω, κρατέω, μισέω, νεικέω, πενθέω, οἰδέω, διγέω, στυγέω, ταρβέω, τειχέω, τελέω, ὠφελέω et defectivum *τετευχῆσθαι*. Itaque consentaneum est ut κνέω, θαλέω, σινέομαι, quae Grammatici verbalibus contribuunt, ad hanc alteram referantur classem. Aliter terminata parcus huc defluunt γειτονέω, ιστορέω, μαρτυρέω, μαστιγέω et solitarium φρὴν φρονέω, nullum vero a nominibus in *μα*, nam ἀποσφαλμῆσαι in Lexicis sine idonea causa ad ἀποσφαλμέω refertur v. C. II. §. 2. a femininis in *ας* et *ις* duo modo eaque obsoleta *Κηκαδεῖν λοιδορεῖν* Hes. et ἐριδδήσασθαι ἀπὸ τοῦ ἐριδῶ Sch. II. XXIII. 792. quo non expeditior est altera scriptura ἐριζήσασθαι, ac si χάζομαι non alias esset generis atque ἐρίζω, non incommode cum illo conferri posset κεκαδήσω. Adjectivorum una positio *ης* aliquot verba ex se propagavit ἀρκέω v. Parall. 162. ἀρτεμέω, quo Nonnus utitur sed in participio solum XXXV. 387. ἡρεμέω vero ab ἡρεμα (*ἡρεμος*) potius quam ab ἡρεμής, nec σαφέω legitur nisi cum praepositione copulatum ἀποσαφέω, διασαφέω. Pro ἐλαττονέω, quo scriptores V. et N. T. usi sunt, germani Graeci ἐλαττώ dixerunt ut βελτιώ, μειώ. A parasynteticis nascuntur innumerabilia ἀδρανέω, δυστυχέω, εὐμενέω, θυμηδέω, σπερμοφνέω, καποτυχέω, σωφρονέω etc. quibus accedunt participia defectiva θυμηγερέων, δυσμενέων, μεθυσφαλέων.⁷⁾ Ab indeclinabili unum est ἐπιπροσθεῖν, cuius antiquissimus auctor exhibetur Theophrastus. Jam ut ad summam institutae quaestionis veniam, manifestum est verborum primi ordinis a barytonis pauca, a nominibus longe plurima processisse via plana et directa. Nonnulla laxius cohaerent, ut βινέω cum βαίνω, δρεχθέω cum δρέγω, et authypotacton βραχεῖν

7) Semel inventa ἀσινέοντες in Eusebianis Stob. Tit. XLVI. 40, 310. et περισπερχέοντες Herod. Valckenarius proscriptis illi ἀσινέες γντες substituens, huic περισπερχέντες. Quod Schweighaueser op ponit a περισπερχής derivari potuisse περισπερχεῖν ut ab ἀσελγής ἀσελγεῖν, ratio est inefficax; nam haec aliter dici non potuerunt, περισπερχεῖν vero nihil aliud significat quam περισπέρχειν.

fragorem edere cum δήσσειν frangere. *Κονεῖν*, cui annexa sunt ἐγκονεῖν, διακονεῖν et laconicum ἀγκονιᾶν, Schol. II. XXIV. 648. ionicum esse statuit pro πονεῖν, alii ad κόνις referunt et κομεῖν ad κόμη, δραχεῖσθαι ad δραχος i. q. στίχος sive τάξις. Ἀθρέω Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. 235. a demortuo quodam θρέω traductum putat. Sed omnes conatus frustrantur ἀλέω (ἀλετρεύω) ἀσσέω, ἀρνέομαι, ἀσκέω, ἐμέω, κηλέω, μνέω, ποιέω, τηρέω, ὠθέω et quae compositorum speciem praebent δρασολοπέω, δράδωδέω, ἀγανακτέω, περιημεκτέω etc.

C A P. II.

De verbis in $\alpha\omega$.

§. 1. Verbi ἀάω quod a Grammaticis ponitur primitivum ἀω, consuetudo non ascivit.¹⁾ Ἀω τὸ πνέω in ἀάω dilatum esse non probatur Suidae testimonio Ἀάσαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.²⁾ Nam satiandi significationem non ἀάσαι habet sed ἄσαι, dormiendi vero ἀέσαι. Βρίω ἀφ' οὗ τὸ βριαρός EM. 215, 13. non legitur sed βριάω, quod a βρίι derivatum est ut δριάσουσα θάλλουσα Hes. a δρίον vel ulterius a Δρίς δύναμις ut vireo a vis. In Hesiodi Sc. 255. φρένας εὗτ' ἀρέσαντο αἴματος Scholiastes adnotat scribi εὗτ' ἄρ' ἔσαντο — ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πληρῶ δ μέλλων ἥσω καὶ κατὰ συστολὴν ἔσω. Hinc ἔάω productum esse quod nonnulli invexerunt II. XIII. 315. pro ἐλάσουσι scribentes ἔάσουσι id est κορέσουσι et Od. V. 290. ἔάσιν pro ἐλάσιν, et tertio quasi gradu ἔησι, cuius esse aoristum secundum activae formae ἔξ ἔρον εἶναι, et mediae ἔξ ἔρον εὗτο et subjunctivum aoristi passivi ἔπειτι χ' ἔῶμεν

1) Ἀάσαι βέβλαψαι, ἀφ' οὗ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀτται Anecd. Bekk. 321. qui si de perfecto loquutus est, certe ἄσαι scripsit et ἀτται, unde est adjективum ἀττός δ βλαπτικός.

2) Haec significatio non est aliena a verbo satiandi, ut nos dicimus *Ueberdruss* et *Verdruss* et satiare saepe est ὑπερκορέσαι, taedio fatigare.

πολέμοιο. ³⁾ Haec Grammatici satis clare exponunt solumque hoc quaeri potest utrum unum esse statuerint ἔω et ἔημι an, quod EM. significat, ἔω ex ἔω conversum putaverint eique significationem satiandi propriam non translatam tribuerint commoti fortasse eo quod in Hesiodi loco complures libri ἔσαντο praebent. Nos haec non diutius morantur quia non efficiunt duplēm praesentis formam ἔω et ἔάω in usu fuisse. Non minus fictum videtur ἔψιω—ἔψιω ἔψιῶμαι EM. Λελιημένος Eustathius p. 1090, 8. cum μειδιῶ et κατηγριῶ contendit sed praesens ipsum usitatum esse negat p. 722, 57. τετιημένος ἀπὸ τοῦ τιῶ ἀχρίστον ὡς παιήσω καὶ λελιημένος. Nec certa est scriptura versus Epicharmei τῷ λῶντι καὶ τῷ μὴ λιῶντι, quem varie corrigunt Meinekius in Programm. Schol. anni 1843. p. 20. et Ahrens Dial. Dor. 348. Sed conjuncte cum participiis illis defectivis Epim. Cram. I. 401. affert ψίω ψιάω, cuius infinitivus esse videtur ψιῆσαι τὸ ψωμίσαι Hes. primitivi vero participium Ἐμψίονσα ἐρέγματα διδοῦσα, pro quo ἐμψιονσα editum est quasi verbum ψιέω fuerit. Hoc igitur et huic similia μύω μύω, χλίω χλιάω certa sunt heterozygiae in hoc genere verborum exempla sed eadem unica, nam γόω dubium est utrum a γόω derivatum sit an a γόος. Diversum his genus est nominibus in τις exeuntibus adnexum μηνίω μηνιάω, μαστίω μαστιάω, μητίω μητιάομαι, δηρίομαι δηριάομαι. ⁴⁾ Saepius verba non pura huc migrant, φύρω φυράω, μύζω μυζάω, ψύχω ψυχάω (nisi ad ψυχος revocare libet) πείρω πειράω, quod Pamphilus scripsit in homericō loco pro κύματα πείρων, assensore nullo, δάμνω (si id satis probatum est) δαμιάω, πίτω (πετάννυμι) πιτνάω, ἀντομαι ἀντάω, πέτομαι, πετάω et πετάομαι v. ad Phryn. 581. Wesseling. ad Diod. IV. 77. μοιμύλλειν καὶ μοιμυλλᾶν Poll. II. 90. pro quo duo codd. μοιμυλῆν praebent; si μοιμυλῆν scri-

3) Goettlingius de Acc. 79. sumit verbum fuisse ἔω et hujus aoristum passivum ἔην ut ἔzάην. Epsilon tamen ante terminationem ην non reperitur sed modo ᾱ et ν̄ ἔδάην, ἔδρνην.

4) Eadem proportione cum Οὐλίειν conjunctum est Οὐλιᾶσθε ὄνηστον ἔχετε Hes. nisi ut Buttmannus Gramm. II. 257. probemus Albertii emendationem οὐνασθε.

beretur, perfecte congrueret cum $\alpha\sigma\chi\alpha\lambda\lambda\epsilon\iota\tau\iota\sigma$ $\alpha\sigma\chi\alpha\lambda\lambda\eta\tau\iota\sigma$. Huic in metabasi litera detracta, aliis vero addita est, modo consona $\lambda\varepsilon\chi\omega$ λιχιάω, δρέγομαι δριγνάομαι, modo vocalis χαιρω χαιριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, κνήθω κνηθιῶ, φλέγω φλεγιῶ, quae Herodianus *Mov.* 43. epectasis nomine signavit, pleraque ignotis auctoribus vulgata ideoque suspecta ut χαιρω χαιριῶ, quod cum μαιρω μαιριῶ commutari potest et postremum φλεγιῶ. Diversa miscet EM. 116, 25. Anecd. Gram. I. 69. ἀπό τοῦ ἀοιδὸς παρηκται δῆμα ἀοιδῶ εἶτα ἀοιδιῶ ὥσ κνήθω κνηθιῶ, μείδω (μειδῶ) μειδιῶ, ἀτῶ ἀτιῶ (ἀντῶ ἀντιῶ). Nam ἀοιδιῶ non ab ἀοιδῶ deflexum est, cuius memoria nulla, sed ab ἀοιδή ut σεληνιῶ. Ἐρεύθιῶ et θαλπιῶ pendent origine incerta; sed δειελιῶ, κνδιῶ, φυλλιῶ, ἐρωτιῶ, ⁵⁾ μανιῶ, καντιῶ nullum nisi ad nomina regressum habent, δερκιᾶσθαι vero et ἀγαλλιᾶσθαι verbis necesse est subjici barytonis. Cum μειδιῶ Eustathius 1288, 15. componit ἀκηδιῶ et κατηφιῶ tanquam a perispomenis profecta, id quod firmatur comparatione verbi epici ὑλακτιῶ et doricorum μογιῶ, ἀδικιῶ. Sed desiderativorum, quae ad Phryn. p. 80. sq. et ad Buttm. 390. produxi, pars magna ambigua est; nam δυσονοιᾶν, σκοτοδινιᾶν, πληθωριᾶν (omiss. in Thes. Galen. T. XVIII. P. I. 728.) a nominibus δυσονοία, σκοτιδινία, πληθωρία vel πληθώρα (ut φρίκη, φρικία, φρικιᾶ) non longius absunt quam a verbis δυσονοεῖν etc. Manifesta vero et in medio posita est ratio verborum, quae poetae epici ex barytonis fingunt παμφανάω, ⁶⁾ ἴσχανάω, ὑφανάω et similiter ἐρυκανάω ab ἐρυκάνω vel, si pro hoc ἐρυκάνω scribendum est, abrupte ab ἐρύκω ut δεικανόντο a prototheto δείκω, cui quod proximum erat δεικάνω, consuetudo non admisit. Ultimum est illud metabasis genus quo epsilon primitivi mutatur in \bar{o} : τὰ ἀπὸ βαρυτόνων ποιητικῷ ἔθει μεταγόμενα

5) Notabilius est Ἐραστροιᾶν καὶ ἐρωτίζειν λέγονσι Phot. cuius duplex succurrit correctio ἐρωτᾶν καὶ ἐρωτίζειν et ἐρωτιᾶν καὶ ἐραστίζειν. Ab ἐραστής derivari poterat ἐραστιᾶν ut a κελευστής κελευστιᾶν sive κελευτιᾶν, a λούτης λουτιᾶν.

6) Ἐλκανῶσα ἡλκωμένη Hes. quod in Thes. ad ἐλκανον refertur, ἐλκανόνσα scribendum videtur; ut παμφανάω a παμφαίνω, sic ab ἐλκαίνω derivari potuit ἐλκανάω.

εἰς περισπώμενα διὰ τοῦ ὁ γράφεται, νέμω νωμῶ, στρέφω στρωφῶ, πέλω πωλῶ, πλήν τοῦ πέτω ποτῶ EM. Gud. 489, 4. quorum omnium causas et vim et varietatem uberior exposuit Spitznerus ad II. Exc. XIX. Hactenus dictum est de verbis quae generatim in certos ordines classesque describi possunt. Nunc dicam de iis quae itidem a barytonis sed ratione quadam singulari propagata sunt ita ut neque inter se neque cum aliis comparari possint δίζω διφάω, κύπτω κυβιστέω, ἀκούω ἀκροῦμαι, θάλλω τηλεθάω, ψάλλω ψηλαφάω, εἰλύω εἰλυφάω et ἵλυσπάμαι. Σίονάω, quod H. Stephanus cum ἵναω τὸ κενῶ contulit, plus similitudinis habet cum αἴνω, si hoc idem valet atque διαίνω. Μάσσασθαι a primitivo μάω ortum videtur, unde μᾶμα cibus et μάσταξ v. Prolegg. 149. ἐρωτᾶν ab ἐρεῖν, ἐρευνᾶν, nec procul ab ἐρᾶν, ἐρως, nam quaerendi et desiderandi notiones ita confines sunt ut nonnulli πόθος et πεύθομαι pro cognatis habeant.

§. 2. Paronymorum duo genera sunt, quorum unum terminationem significabilem habet hoc est desiderativa, frequentativa, inchoativa hisque similia, κονριᾶν, λαιμᾶν, τυραννιᾶν, κορυβαντιᾶν etc. alterum mere paragogicam. Illa ex professo tractavi ad Buttm. 390. quare exempla potissimum ex altero genere sumam. Haec autem ab omnibus declinationibus fluunt sed largissime a femininis primae; id quasi proprium hujus familiae seminarium: ἀγαπάω, αὐδάω, ἀλάουμαι, ἀγοράουμαι, αἴτιάουμαι, ἀρετάω, ἀράουμαι, quae sunt unius literae exempla ab uno Homero prodita; ex quo de cetera multitudine existimari potest. Per pauca vero a masculinis: Κοίης ἱερεύς, κοιᾶται ἱερᾶται Hes. ὀκλαδίας ὀκλαδᾶν, quod EM. ὀκλάζειν interpretatur, φλεγυᾶν τὸ ὑβρίζειν, quod Eustathius 933, 14. a Phlegyis alii ab appellativo quodam φλεγύας ductum censem, deinde quae epicis ex hac materia fingunt futuro destituta εὐχετᾶν, λαμπετᾶν, ναιετᾶν v. ad Phryn. 571. et parasyntheta quaedam λινοπτᾶν, ὀρνιθοθηρᾶν ad Phryn. 627. De desideratibus τροφητᾶν, μαστιγᾶν etc. dubitatur utrum originem a masculinis in τας an iota e charactere habeant Prolegg. 513. Quae verbis ἀρτᾶν, σκιρτᾶν convenient nomina, citata non respondent. Multo sterilior

est secunda declinatio, cuius substantivis subnata sunt ζολιάν, λοχάν, μυδάν, κολυμβᾶν, σταθμᾶν, vocalique aucta ἀροτριάν, δειελιάν, adjectivis vero γελοιάν, διπτάν, μαργάν, nisi hoc desiderativorum numero adjiciendum est, quo ἀγριάν, ἀχράν et iota aucta ἐρυθριάν, κελαινιάν, φαληριάν etc. continentur. Parasyntheta sunt ἀτιμάν, ἀποινάν, ἐνδιάν, ab usu publico pariter remota. Ex tertia declinatione huc vergunt neutra in ας et ος, γηράν, μειδάν, σφριγάν, νφάν, γανάν, γλαγάν, λιπάν, σκαριφάν, rarissime aliter terminata: δινάν id est ἀπατάν, quod Meinekius tamen ad Men. 279. a δίνη derivatum putat, homericum ἰχθυάν, ὅμιθονάν quod cum desiderativo δαιμονάν non inepte compares, et a tot nominibus in σις exeuntibus unicum νεμεσάν. Ab his quae syllaba ενς finiuntur duo non ejusdem formae ιερᾶσθαι et desiderativum βασιλειάν, nam quod Lycophro protulit δαιταλώμενος pro δαιτρενόμενος, melius ab inusitato quodam δαιταλος repeatitur, sine quo δαιταλονογία fingi non potuit. Quae in μα exeunt verbis proserendis apta esse dubito num exemplis certis confirmari possit; adhuc quidem nihil reperi praeter κῶμα κοιμάν, cuius causa veteres κοίμη et κοιμός fingere maluerunt EM. 523, 20. δεῖμα Δειμᾶσθαι φοβεῖσθαι et Σφαλμῆσθαι οὐκιστῇ ή σφαδάζει Hes. quorum alterum Abreschius in δειματοῦσθαι vertit, ab altero aoristus σφαλμῆσαι et ἀποσφαλμῆσαι Polyb. formatus videtur; Χειμῶντα διγῶντα vereor ne χειμιῶντα scribendum sit; Πλημαθῆναι πληρωθῆναι si doricum est, ad πλήμη revocari, sin minus, cum πληματισθῆναι commutari potest, quo modo verba a neutris in μα derivata terminari solent ἐρματίζω, τραυματίζω, πωματίζω, θεματίζω, λημματίζω et sexenta hujusmodi. A reliquis terminationibus dicitur nullum; nam γενειάν non ad γενειάς, ut quidam putant, sed ad γένειον pertinet. Hactenus versatis sumus in rebus certis exploratisque. Sed et ἰάομαι synonymumque ἰαίνω⁷⁾ non dubitem ab ἰός derivatum credere;

7) Quint. IV. 399. φάρμακα τοῖσι—τύμπανα φωτῶν ἰαίνονται santur, et X. 327. εἰςόχε σ' ἵηνειν ἀνιηρῶν ὁδυνάων ut ἰασθαι ιοῦ λοιμοῦ Philostr. V. Apoll. VII. 21, 301. τῶν παθῶν Clem. Alex. Strom. III. 470. D. (202, 42.)

nam et φάρμακον dicitur in utramque partem v. C. V. §. 3. not. 25. Nec ab iis dissentio qui ὁργὴν tumere ad ὁργήν referunt, ὁργὴν ad homericum οὔρος,⁸⁾ λωφὴν ad λόφος. Sed ut omnium origines explicitur, nequaquam effici potest. Primum viam obsepit illud priscum et poeticum genus, cuius prima vocalis brevis, declinatio manca, usus non promiscuus est γελάω, ἐλάω, ἐράω, περάω, πρεμάω, πελάω, σκεδάω, σταλάω, ὑλάω, χαλάω, ἑλάσματι, quorum tria modo publice recepta sunt ἐράω, γελάω, χαλάω et in Atticorum sermone ἐλάω quoque perduravit quamvis exsuperante forma vicaria ἐλαύνω. Cetera cesserunt victa fortioribus κεραυνώ, σκεδανώ, πελάζω, σταλάζω, ὑλαπτέω, ὑλάσποματι. Sed trium illorum, quae pervicerunt, primum ἐράω imperfecti fines non egreditur, duo ulterius producta a gregalibus dupliciter differunt; primum quod futuri terminationem servant integrum γελάσω, χαλάσω, ceteris contractis ad praesentis similitudinem ἐλῶ, σκεδῶ, περῶ, aut a futuri formatione prorsus abhorrentibus ut ὑλάω. Altera differentia est quod in declinando non admittunt syncopen, qua inclinamenta similiter contextorum mutantur πέπραμα, δέδμημα, πέρραμα, ἐπλήμην (πλησίος). Denique nonnullis hujus familiae usu venit quod animantibus solet ut relicto quasi prole futuro emorerentur; nam πιπράσκω locum occupavit praesentis, unde περάσω ductum est v. ad Buttm. 269. ταλάω apud veteres non legitur sed tempora hinc profecta; πρεμόω II. VII. 83. haud dubie futurum est non praesens, cuius exempla non admodum antiqua sunt v. ad Buttm. 224. nec imperfectum invenitur ante Nonnum ἐκρεμόωντο XX. 173. ac si δαμῆ II. I. 61. pro μέλλει δαμάσαι, ut ab EM. 247, 2. significatur, positum est, praesentis δαμάω vestigium nullum relinquitur. Haec igitur ipsa simplicitate primitivorum colorem imitantur. Sed non eadem conditio est verborum ἄμησαι et κυκῆσαι, quorum alteri neque nomen ἄμη satis convenit, neque praepositio ἄμα, alterius nullum sustentaculum est praeter proprium Κύκη. Nec αἰσιμυνᾶσθαι quidquam in subsidiis habet nisi andronymicum Αἴσιμυνος. Ἡπῆν sarcire fortasse proprie significat ὀπᾶς

8) Sic etiam latinum *tueor* videre et custodire significat.

ποιεῖν, ab ὀπίῃ enim denominatum est ὄπεας⁹⁾ sive ὀπήτιον subula, quae etiam ἡπητήριον dicitur. Appellativi κύβερνος auctores tam novitii sunt ut verbum κύβερναν hinc repetere vererer, nisi accederet latinum gubernum. *Κυδοιδοπᾶν* et κυδοιμεῖν tumultuari non longe distant a masculino κύδος convicium. Homericum ποσσὸν ἐπήδε speciem habet etymologicae constructionis; nam conjugata videntur πούς pes et πῆδον remus, remi autem cum pedibus comparari solent. De ἐρᾶν ἐξερᾶν et quibusdam aliis dicetur in Pathologia. Verum ὠρακιῆν, ἀρδικᾶσθαι, σκορδινᾶσθαι, etsi omnes derivativorum numeros habent, tamen unde derivata sint ne conjectura quidem assequi possumus. Interim haec superantur multitudine eorum, quorum origo aut in auctoribus posita aut non alte abscondita est, dummodo ne quis postulet ut paragoga aut simillimam primitivis significationem aut auctores aetate compares habeant. Me quidem haec religio non absterret quominus verba homerica φοιτᾶν, λικμᾶν, συλᾶν, ἐρευνᾶν a nominibus orta censem, quae neque ille carminibus suis inseruit neque qui eum in poetando proxime sequutus est, sed cognita habuit fortasse aut cogitatione preecepit. Ac si ἀκροκέλαινος, ἀρδενοκυής, δικοστάτης, λοξόποδος a nullo graece loquentium prolata sunt, quis ideo dubitet quin oblata occasione verba ficta sint his convenientia? Eadem est sententia de significatione; nam θνητᾶν, σπαθᾶν (prodigere) μηρυκᾶσθαι specie proxima sunt nominibus θύμος, σπάθη, μήρυξ sed re congruunt cum remotioribus θύειν suffire, σπᾶν distrahere sive dissipare, μηρύεσθαι etc. Itaque etiam πελεκᾶν significationem habet a πέλεκνς acceptam, formam a πέλεκον (*πέλεκκον*).

CAP. III.

De verbis in οω.

Tertiae quoque conjugationis verba pleraque a nominibus ducta sunt. A masculinis tamen primae declinationis quae

9) Hoc ὄπεας scribendum fuerit ut ὑφεας, δέλεας, siquidem Herodianus π. *Mov.* 30. solum κρέας in εας exire dicit.

derivata videntur, in dubium venere; pro *νεανιούμενος* ap. Dion. Hal. Schneiderus probabiliter corrigit *νεανιενόμενος* et *Τροφιοῦται παχύνεται* Hes. ad τρόφις referri non incommodo potest. Sed plurima oriuntur a femininis ἀκανθώ, γεφυρώ, ζημιώ, θυρώ, μουσώ, διζόω, ταινιώ, τεφρώ, quibus enumerandis finem vix inveniam. Et par copia a secundo ordine: βιῶ βιοῖς ἐκ τοῦ βίος γέγονε Cram. I. 402. ut ἀνεμώ, δενδρώ, ἔδνώ, κεραυνώ, τεκνώ—θηριώ, ἀραχνιώ, θεμελιώ, κεφαλαιώ, a syntheto ἐπειζοδιώ. Ab adjectivis puris et non puris ἀλαόω, ἀξιώ, βεβαιώ, ἐλευθερώ, κακώ, κραταιώ, τελεώ, ταπεινώ, φανερώ ceteraque multitudo. Et homerica γνιώ, σιφλώ, σαώ sine dubio ab adjectivis non homericis. Sed κάρπιμος, λίθινος, φυσικός et similiter terminata in verba non transeunt; ἀναστιμώ (κατασιμ. ἀπανασιμ. κατανασιμ.) ab αἴσιμος derivatum esse minime exploratum habeo. Composita sunt ἀπαρχαιώ, ἐκδωριώ, ἐκδρακοντώ, licet simplicia non extent; decomposita ἀϊστώ, ἀτιμώ, ἀναστατώ, ἀφαντώ, εὐσαρκώ, πολλαπλασιώ, ἀκροκυματώ vox Lexiphanea ab inusitato ἀκροκύματος. Declinationis tertiae terminaciones praeter ενς¹⁾ omnes ad propagandum aptas reperio χειρόω, τριχώ, πυρόω, φρενόω—ἀνδρόω, ὀδοντώ, ἀνθρακόω—γανώω, κυρόω, νεφρόω, διγόω—αίματώ, δειματώ, περατώ—ἀχλυνώ, ὀφρονώ, σταχνώ—ἀτμιδώ, κηλιδώ, δύτιδώ, quae pauca sunt ex magno acervo excerpta. Seorsum incedit γοννοῦμαι, quod non a γόνῳ formatum est sed a plurali τὰ γονῆ. Et ἴδροιν ab ἴδρως compare caret. A nominibus, quorum primus casus in ις terminatur, secundus in εως, duo tantummodo ταξιοῦσθαι et φυσιοῦσθαι, passivae, ut pleraque superiorum, adstricta formae. Quatuor verborum nihil amplius quam participium reperitur βεβρωτωμένος, πεφονωμένος, τεθωμένος et τεθνωμένος. Multo tenuior est adjectivorum proventus ἀκριβώ, ἀρρενώ, ἐλασσόω, μειώ, ὀλιζώ,²⁾

1) Δαιταλούμενος, quod codd. aliquot Lycophronis praebent, merito rejicitur.

2) Anecd. Cram. II. 312. τὸ μεῖω ἀπὸ τοῦ μεῖων γέγονε scribendum est μειζῶ. Pro Ἀρειούσει αὐξήσει Hes. Pergerus recte ἀρειώσει scribit.

ἐνόω, πληρόω et parasyntheton, quod equidem sciam, unicum ἀσθενόω. Haec autem omnia nominis, unde derivata sunt, proprietatem servant, sive factitivam habent potestatem ut χρονοῦν, ἵσοῦν, sive neutralem ut διγοῦν, βιοῦν, sive conjuncte utramque ut ὑπνοῦν. Sed quod in nonnullis secundae declinationis verbis observatum est fieri ut non tam nominis, unde ortum habent, quam verbi, quod huic antecedit, vim exprimant, id ab hoc quoque genere non alienum est. Sic σάροῦν non tam cum σάρος convenit quam cum σαίρειν, quod solum probant Atticistae v. ad Phryn. 85. Et Κνημῶσαι διαφθεῖραι Hes. a proprietate nominis κνημός alienatum pro priusque est verbo κνῆν, διακναίειν. Nec a ζεῦξαι diversum ζυγῶσαι ἀντὶ τοῦ κατέχειν, δαμάσαι Pausan. ap. Eust. 956, 7. Haec igitur et talia non mirum est a nonnullis inter verbalia numerari ut homericum θεμῶσαι παρὰ τὸ θεῖναι παραγάγως Sch. Od. IX. 486. Quippe deest nomen θεμός a thematico θέω ut a κνάω κνημός. Et nulla hujusmodi ratione motus Sch. Od. IV. 226. ἔστι θέμα δηίω καὶ κατὰ παραγάγην δηιόω, quod illi multis aetatibus antecedit ab adjectivo δήιος derivatum. Τρυχῶ τρίτης ἔστι συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἄλλὰ καὶ βαρύτονον τρύχω τρύχεις Suid. sed illud aequa convenit substantivo τρύχος. Et hoc transitu quantitatem non mutari declarant κνούω, διγόω. Proinde σινόω quoque, cuius prima brevis est, a σίνος potius quam a σίνομαι repetendum. Ἰδνώθη παρὰ τὸ ίζω τραπέντος τοῦ ἐδωρικῶς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ὡς ἀλαπάζω ἀλαπαδνῶ Schol. II. II. 266. EM. 466, 26. quo verbo si quis unquam usus est, certe ab ἀλαπαδνός derivavit, cui similia ὀλοφυδνός, ὀπιδνός et, ut veteres volunt, etiam παιδνός, a verbis quidem originem habent sed ipsa nullum ex se procreant verbum. Paullo credibilius est illud: σπλεκοῦν sive σπεκλοῦν (κατασπεκλοῦν) τὸ συνονοιάζειν ἔχει τὴν παραγαγὴν παρὰ τὸ πλένεσθαι Sch. Plut. 1083. hoc est παρὰ τὴν κατὰ τὴν συνονοίαν πλοκὴν τῶν σκελῶν Hes. s. Γυναῖκες. Nulliusque nominis interventu dirempta sunt πρίω et πριώ, cuius participium modo legimus ὀστέον πεπριωμένον Hippocr. de Cap. Vuln. T. III. 373. ³⁾)

3) Antea p. 367. ὀστέον πεπρισμένον dixit, quod minus definitum est. Prorsus aliud valet πεπριωμένον.

ἀκταίνω et ἀκταινώ, quae Phrynicus idem valere docet, ἐρείπω et ἐρειπώ, κατερειπώ, quorum auctores parum conspicui; κύπτω et κυπώ ἀνακυπώ significatione transitiva; φαίνω et φανώ ἀποφανώ i. q. φανερώ, nisi haec ab adjectivo φανός traducta sunt. Ab his, quorum incunabula aut conjectura indagari aut certis indiciis demonstrari possunt, transeo ad anetyma, quae pauca sunt; τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων παράγωγά εἰσι καὶ προηγεῖται αὐτῶν ὀνόματα· πλεῖστα δὲ εἴπομεν διὰ τοῦ ἀρώ, ὀνῶ, ὅμω Epim. Cram. I. 96. Haec eodem loco sunt quo quae in C. II. §. 2. commemoravi ἐλάω, γελάω etc. quippe eadem duas breves habent vocales totidemque retinent in futuro; nam quod Choeroboscus refert in Dict. II. 659. nonnullos futurum ἀρώσω scribere, id in Anth. VII. 175. sustulit Brunckius ἀρόσσω scribens cf. Prolegg. 397. Huic pro etymo supponi potest φάρος aratrum, de quo in postrema Dissert. dicetur. Ὁνώ Eustathius 1915, 50. ad ὄνω refert exemplo invalido usus: τὸ ὄνονται φανερῶς βαρύτονον ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ ὄνω δένεν τὸ ὀνῶ ὀνόσω παράγωγον ὅημα καινότροπον καὶ οὐ φύει δὲ τρίτης συζυγίας. Nam ὄνονται eodem loco censeri potest quo δίδονται et quia activum ὄνωμι indictum est, optativus medii jure eum accentum accepit quo δύνατο signatur hoc est ὄνοιο, ὄνοιτο, non ὄνοῖο ut διδοῖο, quanquam hoc quoque saepius proparoxytonon est. Pro οὐνεσθε autem Beckerus restituit Aristarcheum ὀνόσασθε. Ita verbi barytoni ὄνω vestigia omnia evanescunt. Praesentis ὀνώ formam sequitur futurum ὀνόσομαι et hinc derivata, sed ipsum non extat; nam Ὁνοῦται ἀτιμάζεται μέμφεται Hes. post Ὁνᾶς positum Musurus temere substituit pro ὄνᾶται, quod hoc accentu cum τιμᾶται congruit; sin ὄναται scribimus, accedit ad ordinem verbi ὄνιναμαι, ⁴⁾ cuius alia est significatio, sed quod utrique commune est ὠνάμην quaeritur utrum ad ὄνημαι ὄνιναμαι pertineat an aoristus sit a thematico ὄνω declinatus ut ὠσφράμην, εὑράμην. Utraque autem vox ὄνουμαι sive ὄνάομαι, et ὄνιναμαι sive ὄνέομαι (unde ὄνειαρ) quo modo

4) In Manethonis loco ad Buttm. 256. allato pro ὄνοιντο nunc ὄνειντο restitutum est; pro ὄνοισθε Aristaen. II. Epist. VI. ὄνεισθε.

in unum redigi possit, non intentatum reliquit doctorum sedulitas. Etenim illi I. C. Scaliger et alii propriam onerandi significationem vindicant collatis nominibus *onus* et *ὄνος* (ἀχθοφόρος) cf. Doederl. Syn. T. IV. 225. hisque nostri Lexicographi connectunt *ὄνος* honos (*τιμή*) pretium, a quo non multum abest *ὄνεια* i. q. *ὄφελος*. Sed mittamus conjecturarum illecebras. Verbi *διμόω* nihil extat praeter participium *διμοῦντες*, sed hinc proficiscitur futurum *διμόσω*, medium vero *διμοῦμαι*, *διμεῖ*, *διμεῖται* non ex *διμόσομαι* contractum est, ut Matthiae censet §. 181. p. 405. sed ab ineffabili praesenti *διμω* ut *νέμω νεμοῦμαι*. Ἀλώ τὸ κρατῶ Lex. de Spir. 209. factum est ex obliquis *ἀλώσομαι* etc. v. Diss. II. §. 3. sed sat speciosa videtur Buttmanni opinio cum hoc verbo sumendi conjunctum esse *ἀναλόω* consumo. Nec negabitur *ἀλῶνται* et *ἔλειν* tantum inter se similitudinis habere ut pro cognatis haberi possint. *Ἐνόω* supra rejecimus. De his breviter peroratum esse potuit sed sequitur quaestio sinuosior.

C A P. IV.

De confusione terminationum conjugationis circumflexae.

§. 1. Quid sit cur Graeci a *φωνή* produxerint verbum *φωνέω*, ab *αὐδή* vero *αὐδάω* et pari inaequalitate a *δεῖπνον* *δειπνέω*, a *δόρπον* *δορπέω*, sed ab *ἀριστον* *ἀριστάω* et, ut universe dicam, quas leges sermonis genitores in omni hac ratione mutandae declinationis sequuti fuerint, id in lucem erui posse hoc minus confidimus quo frequentius eadem verba non solum in aliis dialectis aliter inflecti sed etiam ab ejusdem sectae poetis ad eas, quas sibi quisque constituisset numerorum leges, varie accommodari videmus. Sed de dialectis quae dicenda sunt, Ahrensi doctae sollertiae reservo integra, poetarum autem quanta fuerit libertas declarabo uno exemplo repetito a caesura versus heroici ea quae spondeum habet in pede quarto — *ἀριστη φαινετο βουλή*. Hic spondei usus perquam frequens est sed tamen poetae praesertim posteriores hoc loco saepe verba primae conjugationis quae in

dactylum exēunt praeferunt secundae κυβίστεε βυσσόθε δελφίς Mosch. II. 117. ἐφοίτεες Κάδμος ἀλήτης Nonn. Dion. I. 321. et in plurali ἐκνυβίστεον ἐλλοπιῆς Oppian. Cyn. IV. 264. ἐσύλεον· ἀμφὶ δὲ Τρῶες Quint. II. 547. Aliter vero Homerus ἐσύλα τεύχεα καλά II. XI. 110. ἐφοίτα θηρὶ ἐσικώς III. 449. IV. 528. ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος Od. IX. 401. κυβίστων ἐνθα καὶ ἐνθα II. XXI. 354. Sed idem tamen poeta, qui saepissime μενοινᾶς, μενοινῶν, μενοίνα dixit, in illa senarii sede maluit μενοίνεον ponere, et ὅμόκλα quidem in exitu sed ὅμόκλεον ἐν μεγάροισι, quo etiam Apollonius utitur IV. 1005. et in tertia singularis ὅμόκλεεν ἡρώεσσιν Orph. Arg. 944. Homeri versui Θερσίτης—ἀμετροεπῆς ἐκολώνα II. II. 212. veteres interpres adnotant Antimachum alia verbi forma usum esse ὥς ὅα τότ' Ἀργείων ἐκολώει στρατός, pro quo Buttmannus Lexil. I. 158. κολώει scribendum putat syllaba media correpta; quod si ille sibi permisit, non appareat cur non κολώα scripserit, appareat vero causa mutatae terminationis si sic scribimus ὥς ὅα τότ' Ἀργείων ἐκολώεε μάψ στρατός (αὐτως) addita particula μάψ, qua Homerus illo ipso loco usus est. Υπαντῶν legitur in dorico Theocriti carmine V. 90. et συνάντα in Rufini epigrammate Anth. P. V. 28. utrobique in exitu versus; epicorum, qui proprie ita appellantur, exempla incerta sunt; nam pro συναντῶνται Hes. Scut. 877. e codd. substitutum est barytonon, συναντήτην Od. XVI. 333. ejusdem conjugationis esse potest cui ὅμαρτήτην adscribitur, hoc est primae, cuius sunt certa testimonia, in quarto quidem pede ἥντεον II. VII. 423. Apoll. IV. 1486. Quint. VI. 341. in primo Apoll. IV. 845. 931. et 1184. qui poeta in hac parte imperfecta hujusmodi ponit incorrupta ἥρεον I. 398. νήεον 403. μέτρεον 930. ἔκλεον III. 246. θάμβεον IV. 74. γῆθεον 93. δόχθεον. 925. βλάστεον 1425. nisi metrum contractionem poscit θάμβεν δ' — IV. 1192. dissimile homerici versus exordio ὥκεον δ' ἐν — II. XIV. 116. ¹⁾ Quid veteres critici de exitu spondaico verborum quartum pedem finientium judicaverint, nihil sane relatum legi praeter quod de verbo bisyllabo mo-

1) Pari inconstantia ὥτεε δ' — versum orditur II. XIII. 365. et ζῆτει καὶ — XIV. 258.

nitum est ad Od. II. 50. ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ — Ἀριστοφάνης ἐπέχρων. Hoc etsi non deterius est quam πατέκλων in extremo versu II. XX. 227. tamen non reperitur sed modo ἐπέχραον in quarto pede, quo et ceteri utuntur frequentissime Quint. VIII. 74. XIV. 522. Opp. Cyn. II. 433. Nonn. XLV. 195. etc. et Homerus ipse II. XVI. 352. 356. idemque ἔχραε in quinto, nusquam vero ἔχρα vel ἔχρη.²⁾ Cum ἐπέχρων conferri potest verbum singularis numeri ἐπέπλων εὐρέα πόντον Hesiod. ἐπέπλως ὄφρα πύθηαι Hom. cuius pluralis non legitur sed pro eo ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλενθα ter repetitum II. I. 312. Od. IV. 842. XV. 474. quo posteriores constanter in hac sede utuntur, ἐπέπλεες Callim. Del. 36. ἐπέπλεεν Nonn. XLV. 112. ἐπέπλεον Quint. XII. 336. XIV. 528. etsi primam ἐπλωμεν non detrectant Apoll. II. 152. et 645. Illi similis fuit disceptatio de verborum circumflexorum primae classis vel diaeresi vel synaeresi; II. XVIII. 323. μετεφράνει Μυρμιδόνεσσι — γράφεται μετεφράνεε, quod nunc obtinet sicut προεφράνεε plus quam decies legitur, nunquam ἔφράνει nisi metrum cogit, et eodem modo ἥρεε XXII. 327. sed contra ἀπείλει XIII. 143. ἀντει ΧΙ. 258. πατεκόσμει IV. 118. ὀμίλει XI. 502. quae omnia a Scholiastis silentio transmissa sunt. Tertia admonitio spectat ad infinitivum. II. IX. 356. πολεμίζεμεν Ἐκτορι δίψ — γράφεται καὶ πολεμίζειν, quod bis antea scriptum est iisdem verbis sequentibus III. 67. et 169. et iterum ad XIII. 9. ἀρηξέμεν ἡ Δανάοισι — γράφεται καὶ ἀρήξειν, et rursus XIX. 30. ἀλακεῖν ἄγρια φῦλα — Ἀριστοφάνης ἀλακέμεν, postremo Od. XV. 393. ἀκονέμεν· οὐδέ τι σε χοή — Ἀρισταρχος ἀκούειν. In hoc judicio nescio quid aliud sequi potuerit nisi librorum auctoritatem; nam dactylum a pausa, quam interpunctio affert, non abhorrere intelligitur ex aliis locis II. XII. 50. διαβαινέμεν· οὐδὲ οὐλύποι, V. 82. ἀκονέμεν· ὥς κε οἱ αὐθι, I. 542. δικαζέμεν· οὐ δὲ τι πώ

2) Ἐπέχρα (irruit) in fine versus Nic. Ther. 14. ὅν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων Hermesianax Ath. XIII. 599. A. et cum eadem vaticinandi significatione ἔχρη ἄταρ — in principio Apollon. I. 302. sed ἔχραεν εὐδυκέως II. 454. πατέκλα in ultimo Hesiod. Fr. CLVI. sed αἴγειον κυῆ τυρόν Hom. Ἐγραε, λάε, φάε et νᾶε iis locis posita sunt ut aliter metrum non constet.

μοι, V. 520. πολεμιζέμεν· εὶ δὲ καὶ αὐτοί. Idemque Aristarchus in oratione non interpuncta spondeum optavit ἀγήρως ἥματα πάντα scribens pro ἀγήρως v. Spitzn. Exc. IV. et σῶν ἔμεναι ἡ ἀπολέσθαι II. I. 117. pro σόον, quod Apollonius ter in hac versus regione collocavit et ter κέαρ, quater βόας ut Homerus ipse ἔλικας βόας εὐρυμετώπους Od. XI. 289. sed non ita H. H. in Merc. 116. ἔλικας βοῦς εἶλκε θύραζε. In infinitivo tamen dactylus ita praevalet ut in primis duodecim Iliadis libris plus quam quinquaginta reperiantur exempla, spondei vero vix ultra decem, nonnunquam altero sequente spondeo διώκειν ὀρμῆθησαν X. 359. πολεμίζειν οὐκ εἴασκεν V. 802. et constanter πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι³) quod Spitznerus ad II. II. 3. de industria factum putat quo gravius labores pugnae bellique aerumnae depingantur. Sed cur ἐλθεῖν positum est III. 393. IX. 403. XXII. 156. XXIV. 309. et in eadem regione ἐλθέμεν IV. 247. VI. 109. VIII. 239? Evidem censuerim utramque formam ita pervulgatam fuisse ut poetae, quae se primum obtulisset, ea illico uterentur excepto Nonno qui XIV. 300. maluit insolitam sibi infinitivi terminationem admittere φενγέμεν ἡ πτολεμίζειν quam spondeum. Nec diversa mihi sententia de illo verborum circumflexorum genere quod, si pro epsilo primitiae positionis o breve asciscit, ad primam, si longum, ad secundam dirigitur syzygiam. Id ubi in quartum pedem incidit, poetae liberum habent utracunque in stilum incurrerit forma promiscue uti: περιτροπέων ἐνιαυτός II. II. 295. παρατροπέων ἐπέεσσι Quint. I. 946. et παρατροπῶσ' ἀνθρωποι II. IX. 946. ἐπιτρωπάτε μέλεσθαι Apoll. I. 351. μετατρωπάτε παρειάς III. 298. cujusmodi verba, quia ultra caesuram excurrunt ne dactylorum quidem amatores alio vertere operae habent; μετατρωπῶντο μενοινάι Nonn. X. 26. ἐπιτρωπῶσι Opp. Hal. II. 223. V. 172. ἀποτρωπῶσι Quint. VIII. 390. ⁴⁾ περιστρωφῶσα Nonn. XLI.

3) Pariter fixum est τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην sed ἔχεις ἀέκοντας ἐταῖρους II. XVI. 204. etc.

4) Quod in Phrym. 581. ult. editum est τρωπᾶσθαι in τροπάσθαι mutatum est, ex antecedentibus appareat sic a me scriptum esse τροπάσθαι in τρωπᾶσθαι etc. quod non solum ad homericum locum pertinet sed etiam ad Apollon. IV. 165. τροπάσθαι Ἰησων. Hesychius

264. *περιστρωφῶντο* Quint. XII. 404. ἀναστρωφῶσι Opp. H. I. 517. sed semel etiam *περιστροφέοντες* Quint. VI. 504. pariterque pro *πωτῶντο* II. XII. 287. Theocr. XV. 120. Quintus supposuit *ποτέοντο* IX. 133. eodem quo caetera loco collocatum, nec aliter *μετατρωχῶσι* Rhian. Epigr. I. 17. quo frequentius est verbum non contractum *ἐπιτροχάει* Apollon. IV. 1266. Dion. 203. *περιτροχάοντο* Anth. VII. 338. P. Silent. Ecphr. 876. *ἐπιτροχάοντα* Anth. VI. 45. *περιτροχάοντο* Arat. 815. vel contracto subnatum *περιτροχόωσι* Nonn. V. 448. *ὑποτροχόωσα* XLV. 131. Sed pro *στροφώσα* XLVIII. 381. scribendam *στροφέοντα* vel potius quo illo solo utitur *στρωφῶσα*. Hinc redeo ad quarti pedis thesin dactylicam, cuius causa imperfecta illa a secunda declinatione ad primam traducta esse dixi. Sunt tamen multa quae nativam speciem nunquam mutent ne apud Nonnum quidem *ἐνίκα*, *ἐτόλμα*, *ἐνώμιων*, *ἐπώπτων*, *ἐθοίνων* etc. v. ad Phryn. 48. Horum thematica forma *ἐνίκας*, *ἐθοίναον* etc. apta quidem ad declinandum spondeum sed aliena est a verbis quae in futuro vocalem longam accipiunt; nam *πέρασον* II. XVI. 367. etsi non aliam significacionem habet quam *περῆσαι*, tamen natura nihil differt ab eo verbo cuius infinitivus est *περάσαι*, imperativus autem *ούτας* itidem ut *οὐτάναι*, *οὐτάμενος* non ad *οὐτάω* *οὐτήσω* sed ad reliquias verbi prisci pertinet, quod nemo cum *τιμάω* et similibus contendere adducetur. Sed quae aut brevem in futuro penultimam habent aut omnino hoc tempore carent, ea demum contractionis necessitate exenta sunt: *ἐλαεν* Apollon. III. 872. *ἥλαεν* Oppian. Hal. V. 494. *ἐστάλαεν* Cyn. IV. 306. *ἐσκίασον* Od. XII. 436. *ὑλαον* Hom. et alii. ⁵⁾ Quod autem pro *ἐνίκα* et ceteris id genus nunquam *ἐνίκεε* substitutum est, indicio

vero pro *περιτροπώντες* vel Homericum *περιτροπέοντες* scripsit vel mendosam sequutus est scripturam ut Eustathius *ἐπιτροπώσι* ex Oppiani loco afferens ubi libri omnes in *ἐπιτρωπῶσι* consentiunt v. Spitzer. Exc. XIX. p. LXXXII.

5) Barbara sunt *προσδοκάοντες* Sibyll. II. 181. *νικάομεν* Soph. Clytaemn. v. 222. *καθοράοντα* in Hippocr. loco ap. Galen. in Comm. in Med. Offic. I. 1, 634. T. XVIII. P. II. sed apud Hippocratem ipsum de Fract. p. 147. T. III. non sic scriptum est sed *καθορῶντα*. Praestat vero *καθορέοντα*.

esse debet fuisse quaedam verba jam inde a principio in una conjugationis forma ita defixa ut a poetis numerorum causa immutari non possent, alia autem in communi sermone terminationem habuisse fluxam et instabilem; cujus generis plura reperiuntur apud scriptores ionicos, partim eadem a poetis recepta ut *φοιτέω*, *συλέω*, pleraque illorum propria *εἰρωτέω*, *πλανέω*, *τελευτέω*, *τολμέω*, *τιμέω* aliaque a libra-riis huc illuc tracta.

§. 2. Hinc ad illa heteroclisiae exempla transgrediar, quorum aut alia est ratio aut ignota. Quod olim Od. IV. 251. edebatur sine ullo metri emolumento *πάντες ἀνηρώτευν*, non defenditur exemplis illis, quibus Thierschius utitur in Gramm. p. 360. *δύοκλεον* et *μενοίνεον*, quorum causa in metro posita. Sed nemini dubium fuit *μωμεῦνται* Theogn. 369. et *μωμεύμενος* 169. quamvis discrepans a ceteris hujus ordinis verbis *πειρώμενος* 587. *εἰρωτᾶ* 519. *φοιτῶν* 599. pro quo *φοιτέων* dicere poterat ut *ἀπατεῦντες* 1169. sed eodem modo *ἐρᾶ*, *τολμᾶ*, *ἐφορῶσι* scripsit, quae omnia a scriptoribus ionicis ad primam transferri constat. Quare autem Theognis solum *μωμᾶσθαι* huc deflexerit, causam in praesenti nullam reperio nisi quod literae *μωμω* non facile in una voce continuantur; *μωμᾶσαι* et *μωμώμενος* equidem non reperi, datus autem *Μώμω* Lucian. Iup. Trag. §. 22. et *ἀμώμω νόμω* Herod. II. 117. primum non in *ω* exit sed in diphthongum, tum etiam necessitate excusatur; illa vero mutata conjugationis forma evitari possunt. Pro *σύλων* Quintus I. 117. in principio versus *σύλεον* posuit nulla palam causa; nam hoc loco ille Homeri exemplo⁶⁾ saepe quidem dactylo utitur: *ἔρδεε* XIV. 279. *ἥτεε* V. 134. *θάμβεε* IX. 236. *θάμβεον* VI. 236. XII. 359. XIV. 350. *πόρθεον* XIII. 487. *δόρπεον* XIV. 116.

6) *Ἐπέμεν* (ante spondeum) II. VII. 373. sed *εἰπεῖν* 387. *δώσειν* VI. 53. *ἴσχειν* IX. 9. *θάρσει* locis plurimis, nunquam *θάρσεε*. Apollonius *φοίται* I. 1249. *τάρθει* III. 457. et IV. 10. *ἴσχέμεν* II. 390. *ἴσχειν* IV. 1723. *ἐλθέμεν* III. 622. IV. 438. *ἐλθεῖν* IV. 761. *σκῆσειν* III. 700. *δωσέμεν* 767. *ἰηθέμεν* IV. 15. *θελγέμεν* 436. Nonnus vero sine dubio non *θάμβει* scripsit XLVIII. 654. sed *θάμβεε*, ut *ἥνθεε* X. 140. *ἔρδεεν* XXXIX. 313. *ἥτεε* XXXVIII. 192. XXXIX. 4. ipsumque *θάμβεε* XL. 302.

γῆθεον 358. nunquam θάμβευν etc. ut in infinitivo ἔλθεμεν V. 33. περσέμεν XII. 20. νιφέμεν XI. 280. φευγέμεν 236. sed non raro etiam spondeo φοίτα VII. 600. σεύειν I. 160. μίμνειν II. 44. XI. 433. XIII. 104. Interim ἐσύλεον ab eodem Quinto in quarto pede constitutum supra attigi; συλεύμενος vero Theocr. XIX. 2. ad dorismum referendum videtur ut χασμεύμενος IV. 53. ὀπτεύμενος v. Ahrens. Dial. Dor. 311. Suspicioni proprius est σπαργεῦσα Quint. XIV. 283. pro quo Dausquejus σφαραγεῦσα scribi jussit, Fr. Lehrsius σπαργῶσα edit, et σκιρτεῦσι, quod in Opp. Cyn. IV. 342. cod. regius praebet Schneidero probatum. Αἰφέω tamen bisyllabum pro epico διφῶ invenitur in Crinagorae epigrammate ionice scripto Anth. IX. 559. ⁷⁾ διψεῦσα in adespoto VI. 21. ab affectatione quadam dorismi, ut Jacobsio videtur, profectum, πιμπλεῦσα apud Hesiodum. Ex iambographorum carminibus sustuli κυκλεύμενος Solon. XXVIII. 26. correctione facilis κυκλεύμενος, nam illud neque ad sententiam aptum est neque convenit cum κυκλάμενος Archil. XIV. λωβάμενος Simonid. VI. 109. ἀμφιδηράμενος 117. placuit tamen Bergkio XXXV. p. 336. Αἰφέων Archil. LIII. trisyllabum est; sed nihil ad metrum confert ἐρέω amo, quod et hoc loco legitur et XXI. (X. Bergk.) Tragici in canticis verba primae declinationis interdum non contrahunt τρομέων, καλέονται, sed secundae unum modo exemplum legimus περιναιετάοντες, quod Sophocles ab Homero abstulit integrum; Aeschylus vero ut homericō ἵλαομαι substitueret ἵλέομαι, fortasse illectus est similitudine adjectivi θλεως.

§. 3. Verborum heteroclitorum quae non uni alicui dialecto adscripta sunt, pleraque recensui ad Buttm. p. 53. omissionis dubiis aut alioqui ad probandum invalidis. Primae et secundae conjugationis haec sunt: Etym. Gud. p. 187, 37. ἐνευότονν ἐμηνίαζον ἔχραινον (ῆχθραινον) — ἔστι δε καὶ δευτέρας συζυγίας κοτῶ κοτῆς, cuius auctor nullus. Pro πτοιοῦμαι Theogn. 1012. (1016.) nunc e cod. optimo receptum est πτοιῶμαι quod Hesychius praestat. Idem Ὁχθᾶσθαι στένειν, quod ab homericō ὀχθῆσαι non diversum videtur, Ψατᾶσθαι

7) Αἰφῆσαι in Cratini versu Com. T. II. 16. ad διφάω pertinet.

προκαταλαμβάνειν cuius alia est forma παταφθατεῖσθαι⁸⁾ et Οδεῖν πωλεῖν, pro quo Euripides ἔξοδῶν dixit. Verbi ἔψεῖν testes numero quam auctoritate graviores citavi ad Aj. p. 181. Κυκεῖν supra in suspicione posui; διαρταμώμενος semel inventum est ap. Philonem, multo superante circumflexi usu; nec commendatius est ἔρεννεῖν. Aliorum diversa forma diversum valet si quidem ex paucis, quae ante oculos sunt, exemplis conjecturam facere fas est γελῆν et Γελεῖν λάμπειν ἀνθεῖν Hes. αἰολεῖν quod Plato idem significare ait ac ποικίλλειν, et αἰολάται τῇ γνώμῃ Hippocr. pro πλανάται sicut Glossographi ἀπαιολεῖσθαι interpretantur ἀποπλανᾶσθαι, sed Euripides eodem intellectu dixit ἀπαιολεῖν. Alia ratione differunt ἀντιτεχνεῖν et ἀντιτεχνᾶσθαι, nam illud parasyntheton est, hoc syntheton. Hinc ipsa rerum series me deducit in locum difficilem, quem jam olim tractavi ad Phrym. 629. de verbis parasynthetis, quae interdum ad terminationem simpli-
cium aberrant. In δονιθοθηρῶν omnes Pollucis libri consentiunt, neque addubitavit Meinekius Com. Fr. Vol. II. P. I. 369. sed λαγοθηρῶν et δονοματοθηρῶν nunc codicum ope sublata sunt; φιλοθηρῶν Perizonius Aeliano affinxit invito; ἀναστλοκομῶν in Plutarchi loco in duas partes diremtum est et quod ap. Strab. XI. 520. cod. Med. praebet βραχυκομῶν pro βραχυκομεῖν suspicionem movet librarios in hanc partem aberrasse saepius; sed quae apud epicos leguntur εὐκομόων et καρηκομόων privilegio quodam participiis dato defenduntur ut εὐρυκρείων, δακρυκέων. Όμοτροχόων Manetho fortasse sumsit ex homericō loco ubi olim ἀματροχόωνται scribēbatur nunc divisum ut πάλιν τροπάσθαι. Pro ἀμηκανέοντος ἔρωτος Theocr. XIV. 52. ex codd. nonnullis adnotatur ἀμηκανόντος et ἀμηκανόοντος, quod ad ἀμηκανόωντες inclinat, et hoc in Anth. et ap. Oppian. legitur, sed ἀμηκανέω praetulit Nonnus Dion. XL. 39. et Par. X. 21. Ἐρεβοδιρῶν in omnibus libris Aristophanis scriptum est sed apud Simocattam pro ἐρεβοδιρῶντες in duobus ἐρεβοδιροῦντες v. Kuester. ad

8) Cum illo conspirat Ψαέναι φθάσαι κισσαί, pro quo κισσασθαι scribendum videtur, nam φθάνει πάμενος idem est quod προκαταλαμβάνει.

Suid. s. *Ἀπεπόνουν*. *Ιεροφοιτᾶν* non locupletiorem auctorem habet quam *οὐρανοφοιτᾶν*. *Κοσμοφυσᾶν* ex uno innotuit scriptoris ecclesiastici loco. *Φρεναπατᾶν* semel inventum in N. T. sustentatur antecessione nominis *φρεναπάτης*.⁹⁾ In EM. 152, 30. ἀποινῶ δῆμα δευτέρας συζυγίας — καὶ ἀποινεῖσθαι ἀφαιρεῖσθαι facilis est correctio ἀποινᾶσθαι. *Ἀναριστᾶν* et δρχιπεδᾶν Lexicographi nostri confinxerunt ex temporibus obliquis, qui ad praesens primae conjugationis referri possunt. Schol. II. XV. 635. τὸ διμοστιχάει βάρβαρόν φησιν εἶναι Αἰονύσιος, qui haud dubie διμοστιχέει melius esse judicavit; sed vulgatum Epimerista Cram. I. 391. synemptosi simplicis verbi excusare videtur ἐστιχώντο ἐστὶ δευτέρας συζυγίας. (καὶ γὰρ ἀλλαχοῦ φησιν) αἱ ἐν διμοστιχάει et similem ambiguitatem verbi ἀτολμέω et ἀτολμάω a Grammaticis comprobata esse l. c. ostendi. Sed et in hoc libri discrepant et omnino hunc ad secundam declinationem transitum non publici saporis fuisse multis rebus cognosci licet. Hinc profiscor ad commutationem conjugationis primae et tertiae: ἔξουδενεῖν et ἔξουδενοῦν, δλοκαντεῖν et δλοκαντοῦν v. ad Phr. 524. μνθεῖσθαι et μνθοῦσθαι semel lectum apud Aeschylum ideoque a Schneidero addubitatum, duoque Herodoti propria μαστιγεῖν et καταμαργεῖν, quae si saepius legerentur, ionica dici possent, sed illud semel scripsit, crebrius μαστιγοῦν, neque μαργεῖν alibi legitur; nam μαργούμενος Pindari ad μαργοῦν referri potest; pro κεντοῦν Herod. III. 16. libri non pauci et sat boni κεντροῦν praebent. Σοοῦται φεύγει et Ἐσσοημένος τεθορυβημένος Hes. huc referre nolo quia illud a σοῦς, hoc a barytono σόω declinatum esse potest ut ἀέσαι sive ἀῆσαι ab ἄω, δεδάμαι a δάω. Nec ad rem pertinent, quae Nicephorus Gramm. §. 135. p. 139. non specie solum sed etiam significatione distincta esse docet: διάφορος σημασία τῶν δημάτων διαφόρους πολλάκις ποιεῖ τὰς συζυγίας, πολεμῆσαι πολεμῶσαι, κυρῆσαι κυρῶσαι etc. Exemplis tertii generis prius allatis adde βριμοῦσθαι καὶ βριμῆσαι

9) Sic et ὑπναπάτης, ξειναπάτης, δρχαπάτης et nisi conjectura me fallit, φιλορκοπάτης, quod in Anth. V. 161. reponendum arbitror οἵτινες οὐδεὶς Πυθίας — οὖσα φιλ' ἐξ ἀπάτης.

Phryn. App. 30. *κνισσᾶν* et *κνισσοῦν* ἀνακνισσῶσαι, hoc vulgare, illud poeticum; *σπαργανᾶν* et *σπαργανοῦν*, *νεᾶν* et quod pro hoc legebatur Arist. Nubb. 1120. *νεοῦν*, quorum illud peculiariter de renovatione agrorum dicitur, hoc universe; homericum *ἀτιμᾶν* et *judiciale ἀτιμοῦν*. *Ἐγγυᾶν* et *ἐγγυοῦν* cognata quidem sunt sed ita ut in altero magis vis nominis *ἐγγύη* appareat, alterum autem, quod *ἐγγυιοῦν* scribi solet, pro *ἐγγυαλίζειν* ponatur. Sed μεσεγγυάσθαι et μεσεγγυοῦσθαι discerni non possunt. Alia in diversis dialectis domicilium habent: *ἰνᾶν* et *ἰνεῖν*, *ἡσσᾶσθαι* et *ἐσσοῦσθαι*, *ἀντιᾶσθαι* et *ἀντιοῦσθαι*, quae ionica sunt, doricum vero *κοινᾶσαι* v. Ahrens. Dor. p. 182. Horum omnium in utraque conjugatione eadem est potestas etsi nonnulla a diversis partibus orta sunt, *ἡσσᾶσθαι* ab *ἡσσα*, *ἐσσοῦσθαι* ab *ἐσσων* ut *ἐλαττοῦν*, *μειοῦν*, caetera supra allata. Praetereo multa, quorum aut exempla rariora sunt quam ut significatio judicari possit ut *δρφνᾶν* et *δρφνοῦσθαι*, *ὑπεροφρνοῦσθαι*, *Κοιάται* *ἱερᾶται* et *Κοιώσατο* *καθιερώσατο*, Hes. aut scriptura non satis explanata.¹⁰⁾ Sed non praetermittere possum δηιοῦν et δηιᾶν. Etenim homerica δηιών et δηιώντο summo jure non ad δηιάω referuntur sed ad δηιόω, quia apud poetam *ἐδήονν* et δηιώντες legitur saepius, nusquam vero δηιάει, δηιάν vel simile quiddam; neque dubitem quin Quintus indidem traxerit δηιώντα VII. 554. Apollonius vero non solum δηιώντες dixit sed etiam δηιάσκον a δηιάω declinatum; hoc autem a δηίς et δηίω duci potuit ut a δηίοις δηίω δηιάω, a μῆνις μηνίω μηνιάω, vel etiam a δηίζω (δαιζω, συνδαιζω) ut ἀφροίζω ἀφριάω, καπνίζω καπνιάω, μαστίζω μαστιάω. Verum non δηιώντο solum per se ambiguum est utri conjugationi attribui oporteat sed etiam nonnulla alia eodem modo dilatata, quae priusquam examinem, de hac epenthesi disserendum est copiosius. Nam Thierschius in Gramm. §. 220. pro operis amplitudine in homericis substitit exemplis.

10) Pro τρυχάμενος Maneth. I. 160. Riglerus τρυχούμενος scripsit, pro ἐδνάσομαι Eur. Hel. 950. Hermannus ἐδνάσομαι, quod Euripides ab epicis mutuatus est potius quam ut ἐδνᾶσθαι fingeret. Si tamen illa sincera scriptura est, exemplum summis a θοινάσομαι et ποινάσομαι v. 2 d Phryn. 204.

CAP. V.

*De verborum secundae et tertiae classis
dictasi. *)*

§. I. Verborum in $\alpha\omega$ derivatorum notum est apud poetas epicos tres reperiri formas, integrum, contractam et ex contractione dilatatam; quarum altera omnibus verbis concessa est¹⁾ reliquae non omnibus. Ac primae quidem personae tria sunt apud Homerum exempla, unum integrae formae *ναιετάω* Od. IX. 21. duo dilatatae *ἔνπτω* Od. XIX. 72. et *γελόω* Od. XXI. 105. quae non fortuita videtur differentia sed usu quodam sancita; nam *ναιετάω* etiam Nonnus dixit XXII. 95. *ναιετάεις* Opp. Hal. I. 411. *ναιετάει* Apoll. III. 313. Nonn. XXIV. 25. XXVI. 239. XXXI. 52. *ναιετάονσι* Hom. Hesiod. H. H. in Ven. 259. Opp. H. I. 114. Dionys. 822. *ναιετάων* Nonn. III. 363. XX. 240. *ναιετάων* per omnes casus ii, quos nominavi, poetae nullo alterius formae *ναιτώω*, *ναιετάց* etc. interventu. Ex quo perspicitur cur Grammatici homericum *ναιετάωσα*, quod nemo posteriorum imitari ausus est, non ex *ναιετόωσα* sed ex *ναιετάονσα* conversum dixerint trope dorica. Quanta autem est hujus verbi in una forma stabilitas, tanta religione Homerus verbum $\varepsilon\tilde{\alpha}\nu$ continet in altera; nusquam enim *ἔάεις*, *ἔάει*, *ἔάειν* reperitur sed ubique *ἔάց* etc.²⁾ nisi metrum contractionem poscit. Verum eandem esse etiam aliorum quorundam constantiam, exemplis plurimis demonstrari potest; quae ne mole sua legentes obruant, per classes distribuam. Prima continentur verba homERICA, quae a posterioribus perpetuo usu celebrata et semper eodem

*) In seqq. omittam notationem locorum, qui in Thes. indicati aut omnibus noti sunt. Et compositis praepositiones, ubi nihil ad rem pertinent, detrahamus.

1) Nimis scrupulose Wernickius ad Tryph. 684. *Neandri*, inquit, *correctionem γοῶν epica dialectus non accipit*. *Γοῶντες* Homerus dixit, *γοῶσα* Theognis 264. neque ullum est verbum, quod contrahi non possit.

2) Hoc $\varepsilon\tilde{\alpha}\nu$, sicut *ἀγάσθαι* et *αἰτάσθαι* post Homerum in de-
suetudinem venisse videtur.

modo scripta sunt; ex eo quidem genere quod Grammatici epenthesi subjiciunt, haec: ἀγοράσσωνται Hesych. ἡγορόντο Apollon. Nonn. XXVII. 243. ἀσχαλάς et ἀσχαλόνται Nic. Al. 124. Orph. A. 644. et saepissime Apollon. Quint. Nonn. γανόων et γανόώσα Oppian. Anth. γελόω Anth. Pal. X. 71. Plan. CCXLVII. γελόνται Callim. Dian. 149. Nonn. XI. 283. XX. 62. et aliis locis, γελόων Orph. Arg. 445. Nonn. XI. 98. XVII. 247. Musaeus 67. (γελάων edit. Basil.) γελόντες Hesiod. Nonn. XV. 119. XXX. 119. γελόώσα XV. 304. XXXI. 82. Anth. VII. 668. IX. 447. quibus praeter doricum γελάοισα Theocr. I. 95. unum repugnat γελάει in epigrammate ignoti versificatoris Corp. Inscr. T. I. n. 1147. nam quod pro γελόνται Anth. VII. 59. Planudes γελάονται scripsit, auctori imputari non debet. Γλαυκίδων Hesiod. Quint. VII. 488. Nonn. XIV. 84. γλαυκίδωσι Oppian. δαμόωσι Quint. V. 247. δαμόνται 249. δεικανόώσι Arat. ἐδεικανόντο Apoll. δηριόων Quint. IV. 177. Opp. Cyn. II. 246. Nonn. XVII. 253. δηριόνται Apollon. εἰλυφόων Hesiod. Nonn. VI. 148. XXX. 81. ἐρυκανόων Quint. VII. 18. εὐχετόντο Apoll. εὐχετάσσονται Oppian. θαλπίσων Arat. ἰσχαναῖν et ἰσχανόων Nic. Th. 471. Opp. H. I. 287. Dionys. 778. Quint. II. 339. παγκαλάς Quint. II. 652. Opp. Cyn. I. 506. παγκαλόωσι III. 80. παγκαλόων Apoll. πατηπίόντο Quint. IV. 404. πρεμόντο Nonn. XX. 173. πυκόω Nonn. XXIX. 168. λαμπετόων Hesiod. Apoll. Maneth. Sibyll. III. 22. λαμπετόωσι Orph. Lith. 89. λιπόων Callim. Nic. Dionys. Quint. Opp. Cyn. IV. 129. et al. μητιάσσονται et μηκανάσσονται apud eosdem, παμφανόώσι Dionys. 530. et saepissime participium παμφανόων Quint. VII. 2. et alii, δυπόντο Nonn. XXXVII. 405. δυπόντες Quint. IX. 373. Nonn. X. 272. XVIII. 354. P. Silent. in Anth. IX. 658. δυπόντωσα Nonn. III. 92. τρυγόω Anth. V. 227. τρυγόμεν Nonn. XLII. 297. τρυγόων XII. 238. φαληριόων Joh. Gaz. Ecphr. 231. (II. 6.) Nonn. XII. 306. ἀκροφαληριώσα idem, φυσιόων Hesiod. Nonn. XV. 118. Opp. Cyn. II. 245. Quint. VII. 324. et quod ad ultimum reservavi δόροω omnium tritissimum perque omnes, quoad fieri potest, personas modosque declinatum nullo unquam ad primigeniam formam reditu. — Ex altero genere huc pertinent ἥλαονται et ἥλαεσσονται Dionys. 853. et Apoll. II. 847. IV. 479.

χραδάων I. 522. Opp. Cyn. IV. 410. χραδάοιεν I. 91. ὑλάει IV. 219. ὑλάονσι III. 281. ὑλάων Anth. VI. 175. ὑλάοντες Theocr. XXV. 70. Tryph. 610. ὑλάονσα 421. ὑλάειν Opp. Cyn. I. 448. cui quod in cod. supra scriptum est ὑλάχν, Schneiderus comprobat sed exempla illa infirmant.

Hactenus enumeravi verba homerica; nunc de iis agam, quorum usus post Homerum increbuit sed terminatio nihilo secus immutabilis est: ἐνδιάει Opp. Cyn. IV. 81. ἐνδιάειν Christod. Ecphr. 121. ἐνδιάοντες Nonn. Par. I. 196. XX. 14. et aliis locis a Ruhnkenio collectis v. Mattheiae Animm. ad H. H. p. 459. σταλάει Apollon. IV. 1064. Anth. IX. 208. Opp. Cyn. III. 370. IV. 198. et 324. σταλάονσι Androm. Galen. T. XIV. p. 37. Nonn. XXXVIII. 434. σταλάονσα Plan. CLXX. Nonn. XIV. 174. Christod. Ecphr. 110. σταλάοντα Anth. V. 237. quorum immemor Vossius in Arat. 965. σταλάοντα edidit; χλοάονσι Opp. Hal. I. 24. Nic. Th. 569. Anth. XII. 195. Nonn. XXXI. 211. XXXIII. 37. χλοάειν Anth. XIV. 126. cum participio χλοάων, χλοάονσα Nic. Th. 30. P. Silent. Soph. 289. Nonn. XIV. 74. nunquam vero χλοάοντι, quod Graefius XLVIII. 389. vulgato χλοάοντι praeferre meditabatur. — Ad alterum genus, epenthesi affectum referenda sunt ἀφριάς Opp. H. I. 771. ἀφριών V. 183. Quint. VI. 221. Nonn. XXXVII. 300. ἀφριώσα I. 153. γαληνίών Oppian. Anth. Ioann. Gaz. 225. ἐρευθιώσι Opp. ἐρευθιών Nonn. ἐρευθριώσα (ἐρευθ.) Mus. 161. εὐδιών Arat. Apoll. Opp. pro quo in Thes. perperam εὐδιάων scribitur, ζατηφιών — ώσα Quint. et saepissime Nonnus,³⁾ ζεδώνται Apollon. IV. 500. ζελαινιώσι Opp. ζελαινιών Nonn. ἀκροκελαινιών Hom. ζελαινίωσα Io. Gaz. I. 354. λοχώσι Quint. III. 76. λοχώοντες Opp. Cyn. III. 454. Tryph. 187. μυδώσι Nic. μυδώσα Apoll. πλαδώσα Apoll. Nic. σφριγάς Opp. Cyn. III. 308. pro quo Schneiderus σφριγᾶ incuriose edidit, σφριγώοντες Christod. 105. σφριγώσα Apoll. III. 1258. Nonn. I. 352. XII. 317.

§. 2. Non exiguis est numerus verborum quae ab aliis aliter ac ne ab iisdem quidem semper eodem modo formantur.

3) Κατηπίσωντι Paraphr. XX. 13. vel pro ζατηφιώντι scriptum est vel pro ζατωπιώντι, quo Quintus utitur. Idem vitium in Dion. XXXVII. 701. correxit Hermannus.

Homerus quidem uno modo ἀντιόω, ἀντιόων, ἀντιάων, ἀντι-
άσσει locis plurimis et aequaliter plerique insequentium Nic.
Th. 77. Arat. 1014. Opp. H. II. 325. III. 242. Quint. III. 59.
IV. 191. Nonn. VI. 25. et all. locc. eademque forma Apol-
lonius circiter vicies usus est sed idem bis, quod mirum, pri-
mitiva ἀντιάει IV. 1675. et ἀντιάοιτο II. 804. quicum discrepat
ἀντιόωτο I. 470. Ejusdem inaequalitatis reus est Lithicorum
auctor, si ἀμφαράεις scripsit 522. et ἀμφαράων 248. ἀμφα-
ράσσει 187. quae verbi forma ab Homero prodita multo
plures habet testes ἀμφαράς Nonn. XXIV. 298. ἀφόσι Opp.
H. V. 239. ἀφόωσα Anth. XI. 366. Quint. IX. 246. Nonn. XI.
168. ἀφόωσα XLI. 406. Christod. 109. Homericā βιόωνται
et βιώσατο adoptarunt Apollonius et Oppianus Hal. II. 48. III.
284. sed Nicander Al. 361. anteposuit integrum βιάοιο. Pro
βοάονσα Coluth. 329. Bekkerus recepit codicis Mut. scriptu-
ram βοάωσα, idque unicum verbum est, cuius regulam a gram-
maticis traditam invenimus: τὰς μετοχὰς τῶν τῆς πρώτης
συζυγίας οἱ Ἰωνες διαιροῦσι, φρονῶν φρονέων. βοῶν δὲ
οὐκ ἔθέλει διαιρεῖσθαι. τὰ γὰρ τῆς δευτέρας φεύγοντι τὴν
διαιρεσιν πλὴν ὀλίγων Joann. de Dial. 374. qui quod de
βοάων dixit, idem valet de ceteris inclinamentis; nam Homer
rus idemtidem βοάᾳ, βοόωσι, βοόωνται, et ad hoc exemplum
ceteri Arat. 1003. Nic. Al. 457. Bion. I. 24. Apoll. I. 1272.
Quint. I. 322. Γοάονσι, quod Wellauerus Apoll. III. 395. ex
potioribus libris pro γοάσσι (sic) reposuit, congruit cum ho-
mericis γοάοιμεν et γοάοιτε, nec discrepant γοάεις Anth. IX.
70. γοάει Mosch. III. 88. Opp. H. III. 407. et doricum γοάοντι
Mosch. III. 24. a quibus dissonantia sunt participia γοόων,
γοόωντες, γοόωσα apud eundem Homerum ejusque sectatores
Quint. VII. 342. Nonn. XI. 355. Anth. IX. 481. Sed pro γοόωσα
Anth. VII. 467. in Plan. γοάονσα scriptum est. Pro διχόωντι
Arat. 512. ante Vossium legebatur διχάοντι, cui et libri re-
fragantur et tria alia poetae exempla. Homerus uno loco
Od. VII. 319. utitur participio εἰσελάων et ἐξελάων sed aliter
infinitivo ἐλάχν, cuius supra decem sunt exempla; ad Od.
VII. 319. ubi ἐλόωσι vulgatur, adscriptum est τινὲς ἐλάωσι
ἀντὶ τοῦ ἐλαύνωσι de qua subjunctivi forma postea dicetur.
Quae vett. edd. Hesiodi praebuerunt ἐλάειν et ἐλάονσι, nunc

exemta sunt, sed post eum haec forma increbescit ἐλάω Apollon. III. 411. ἐλάει Anth. XIV. 14. ἐλάονσι Maneth. VI. 634. Sibyll. III. 239. ἐλάων H. H. in Merc. 343. Tryphiod. 625. ἐλάοντες Arat. 1111. Apoll. II. 80. et 375. Man. VI. 407. ἐλάονσα Emped. 343. Callim. Lav. 141. rarius ἐλάῃ Anth. Plan. 336. ἐλώντες Opp. H. V. 242. 260. 359. Cyn. I. 267. ἐλώσι II. V. 435. sed idem in utroque carmine etiam altero utitur ἐλάει II. I. 203. IV. 378. ἐλάοιεν Cyn. IV. 72. ἐλάοντες II. III. 574. quibus in locis nulla est librorum differentia. Praeter ἐρῶν et ἐρᾶσθαι poetis consueta sunt ἐράω Bion. XVI. (XI. Mein.) ἐράονσι Opp. Cyn. I. 238. sed tertiae rationis unum habeo documentum ἐράσθε homericum, pro quo apud Hesychium ἐράεσθε scriptum est. Ἐδριάει Theocr. XVII. 19. dubito num alibi reperiatur; nam ut Homerus ἐδριώντο et ἐδράσθαι frequentavit, sic etiam Apollonius illud saepius, hoc semel scripsit I. 328. et activum ἐδριών II. 1039. III. 170. Orph. A. 802. Nonn. IV. 75. XXVII. 242. Coluth. 15. ἐδριώσα Jo. Gaz. I. 70. Ἐψιάονσα Anth. V. 258. sed ἐψιάσθαι et ἐψιώνται Hom. Apollon. Callim. Nonn. X. 326. XXII. 37. Ἰχθυάοντες Hesiod. sed ἵχθυάῃ Hom. et Opp. Hal. I. 426. nec minus cum homericis κερώντο et κεράσθε, cumque κερώσι Anth. XIV. 133. discordat κεράων Nic. Al. 321. Κομόωσι, κομόων, κομόωσα apud Homerum, Apollonium, Theocritum, Opp. Cyn. II. 209. Nonn. XII. 164. XIII. 324. XVIII. 249. XLIII. 109. ita inveterata sunt ut nullum alterius scripturae vestigium emergat; quodque in cantilena illa Anacreontia LXII. (LXIV. ed. Mehl.) legitur κομάει, ne minimi quidem momenti instar habet. Κυδιάονσα in H. H. in Ger. 170. Vossius suspicatur in κυδιώσα mutandum esse, quia hoc et κυδιάων nunquam inveniatur, sed resistit κυδιάεις Coluth. 117. et Apollon. IV. 283. qui tamen in I. 174. ad homericam formam revolvitur qua et Hesiodus et plerique recentiorum usi sunt Quint. I. 145. V. 88. Nonn. VIII. 389. XLVIII. 880. etc. Aliquanto crebrius est μειδιάει H. H. in Ven. X. 3. Orph. Lith. 244. Anth. IX. 157. X. 6. H. H. in Bach. VII. 14. sed id quoque pars major poetarum homericō more figurat μειδιάῃς Apoll. III. 129. μειδιάῃ Opp. H. III. 228. μειδιών et μειδιώσα Theocr. VII. 20. Opp. Cyn. I. 15. II. 246. Nonn.

X. 291. Coluth. 37. *Μεσημβριώντος* Apoll. II. 139. *μεσημβριάντος* P. Silent. in Anth. IX. 764. Sed Nicander in uno adeo eodemque verbo ita fluctuat ut modo *πεδόωσι* scribat Ther. 427. modo *πεδάει* Al. 125. pro quo Moschus *πεδάει* posuit II. 4. Integram et illibatam formam servat *πελάει* Arat. 74. et 271. Opp. Cyn. I. 514. Hal. V. 115. *πελάοντος* I. 489. *πελάων* V. 443. oracul. ap. Porphyr. V. Plot. p. 12. *πελάοντα* Nic. Al. 498. *πελάειν* Opp. V. 496. ut dubitari possit num recte Schneiderus in L. II. 431. ex duobus codd. receperit *πελάχην*, quod in H. H. in Bach. VII. 44. nec alibi scriptum est. *Περάοντος* et *περάων*, quae Hermannus ad H. H. in Merc. 133. verbo transitivo *περάσαι* attribuit, aut oculos meos fugerunt aut non leguntur omnino; sed modo *περάχην* pro *περνάγει* II. XXI. 454. Intransitivum per omnes aetates unam habet speciem *περόω*, *περάω*, *περάχην* ap. Hom. Arat. Apollon. Orph. Lith. 575. Opp. Cyn. II. 218. Quint. II. 51. Maneth. II. 89. quorum tenorem interruptit *πέρασον* Hom. et Anth. App. CCCLXXIX. *τούτον περάει σώματα πάντα βέλη*. nam hoc non alia ratione accipi potest quam Quint. XIII. 96. *μελίαι διὰ νῦτα πέρησαν* sed de Nonn. I. 125. *τοῖον ἔπος περόων* ambigas licet utrum *προφέρων* edens significet an *περαιών*. Homericō *σκεπόωσι* Theocritus XVI. 81. substituit *σκεπάοντος* sed illius ductum sequitur *σκεπόωντες* Nonn. XXXVII. 556. *Σκιάοντα* Orph. Arg. 1130. Wernickius ad Tryph. v. 372. dubitabat an *σκιώσα* scribendum sit quo Homerum, Apollonium, Quintum et Nonnum uti ostendit; sed idem tamen Apollonius *σκιάει* probavit I. 604. et praeter eum Nicander Ther. 30. Anth. X. 13. *σκιάειν* Arat. 736. P. Silent. Soph. 656. *σκιάοντα* Quint. II. 479. *σκιάοντος* Opp. Cyn. II. 593. Hal. I. 625. *σκιάοντο* III. 467. sed *σκιώνται* Aratus 599. Eadem Arato placuit *σειριάει* scribere 331. cui convenit participium *σειριάοντα* Apollon. II. 269. Nonn. V. 269. XXXVIII. 357. *σειριάοντα* Joann. Eephr. 347. sed *σειριόωντος* Opp. Cyn. IV. 338. Schneiderus edidit Brodæi conjecturam sequens pro *σειριόεντος*. *Στιχάει* Hesych. EM. et Suid. pro usitato afferunt sed poetae semper altero utuntur *στιχόωσι* Apollon. Arat. Orph. Lith. 269. Nonn. XXV. 399. XXVI. 223. *ἐστιχόωντο* Hom. Nonn. Paraphr. IV. 206. XXXIV. 255. In

Orph. Arg. 1139. e cod. Mosq. pro *τηλεθάοντα* nunc ascitum est *τηλεθόντα* idemque Opp. Hal. III. 418. e libro Sylburg. convenienter dativo v. 53. Sed in hoc verbo Homerus ipse parum sibi constat; nam in Iliade semel *τηλεθάοντες* legitur, in Odyssea bis *τηλεθόντα*, in utroque carmine saepius *τηλεθόσα*. Sic et apud Quintum modo *τηλεθόντα* I. 399. modo *τηλεθάοντα* IV. 424. IX. 198. XII. 121. apud Dionysium 1079. *τηλεθάοντι* et brevi intervallo post *τηλεθόσι* 1127. sed singularis numeri unum modo cognovi *τηλεθάει* Anth. IX. 437. et 663. *Τροχάει* Mosch. VII. 15. Arat. 227. *τροχάων* Anacr. XXIX. 6. Maneth. VI. 75. *τροχάονσα* Maxim. 5. Io. Gaz. II. 68. multi et saepissime in quarto pede, de quo jam dictum est, sed *τροχόσι* idem ille Aratus tribus aliis locis, *τροχόσα* Nonn. VI. 235. XVIII. 2. *Χαλάοντι* Nic. Al. 439. *χαλάωσι* Opp. H. II. 451. postremo participium (nam alium modum non reperi) *χροάων* Theocr. XXVII. 49. et pluribus locis quos Wernickius indicat ad Tryph. p. 169. in Adnot. et *χροώσα* Tryph. 343. si hoc recte pro *χροόεσσα* e cod. restitutum est. Ab his angusto intervallo disjungo verba, quorum exempla minus densa sunt partim ejus figurae, quae contractionem antecedit *ἀοιδιάει* Hom. *βοιάει* Hesiod. *ἀοτριάοντι* Callim. Dian. 161. *σελάοντες* Hesych. *σελάοντος* Nic. *σελάειν* Gregor. Carm. II. p. 43. ed. Bill. partim ejus quae contractionem sequitur: *ἀραχνιώων* Ioan. Gaz. Ecphr. I. 343. *ἀραχνιώσα* Nonn. XXXVIII. 14. *βυθόωσα* Nic. *γλαγόων* Anth. IX. 384. *γανριόωντο* vel *γανριόωντες* Theocr. *γειτνιώσα* Anth. App. CX. *δειδιόωσα* Ioann. Ecphr. II. 46. (666.) *δερκιώωνται* Hesiod. *ἐγγυάς* Anth. Plan. CIX. *ἐγγυάσθαι* Hom. *ἐμπολόωντο* Hom. *ἐπανθιώων* Apoll. III. 519. quod Meinekius Com. Fr. II. 751. paulo audacius in *ἐπιχροάων* mutavit; *ζαλώσα* Nic. Th. 252. *καπνιώσι* Apoll. *καρδιώωντα* Nic. Al. 19. et 594. *κελευτιώων* Hom. *κυλοιδιόωντες* Theocr. *κυρτιώωντες* Maneth. *λιθώσα* *πολύλιθος* Hesych. *μαλκιών* Arat. *μαστιώων*, *μαστιχώων* et *μυλιώωντες* Hesiod. *μηριώσα* Apollon. *ξανάς* Nic. Th. 383. *δηριώωντο* Hom. *ἐποκριώσι* Nic. *δρηιώωντες* (pro *δρηιάζοντες*) Maneth. IV. 299. *παμφαλώωντες* Apollon. et Erycius v. Jacobs. Catall. Poett. Epigr. 892. *πλανώωνται* Hom. *πνευστιώων* Anth. X. 382. *ὑλακόων*

Opp. Cyn. III. 281. IV. 367. ὑλακτιόωντες Quint. II. 375. ὑπτιόωσα Arat. φονόωντες Tryph. 616. φλιδόων et φλιδόωσα Nic. Φλιδόωντο διεσπώντο Hes. φριμάφ Opp. Cyn. I. 490. φυλλιόωσα Arat. χολόων Nic. Th. 140. ⁴⁾ Verborum, quae in hunc coetum confluxerunt, pars longe maxima ex participiis constat, quae num ex se nata sint generatione, ut physici vocant, aequivoca an ceterorum modorum exempla communis Graeciae ruina oppresserit atque obruerit, querere insolentiae est. Sed illud tamen multis rebus cognosci potest poetas de versu concinnando satagentes, ubi adjectivum non in tempore sese offerret, sine intervallo participium arcessivisse sic ut scenici deum ex machina solent. Nec ullum genus vocabulorum a librariis saepius confusum aut ad dignoscendum difficilis est. Apud Homerum quidem II. I. 157. οὐρεά τε σκιόεντα θάλασσα τε ἡχίεσσα Aristarchus edidit σκιόωντα, quod nemo probavit; nam et concinnitatem membrorum turbat et activa forma σκιόω Homero innitata non minus quam ὀκριόω, cuius participium λίθος ὀκριόων Apollonius in Lex. quasi homericum assert fortasse memoriam sequens, nam apud hunc ὀκριόεντα legitur. Quod Schol. Od. IV. 227. pro φάρμακα μητιόεντα scribi ait μητιόωντα, sententiae repugnat. Sed num VI. 87. ὁνπόωντα (εῖματα) scribatur an quod Schol. ὁνπόεντα, nihil interest, nisi quod adjectivum semel legitur idque in extremo demum libro. Gravior vero est doctorum dissensio de Hes. Sc. 289. ubi aristarum capita crassescientia vocantur κορυνιόεντα πέτηλα vel ut in aliis libris scriptum est κορυνιόεντα, quorum neutrum probat Goettlingius; „nam κορυνιόεντα, inquit, unde „iota habeat, non appareat, κορυνιόεντα autem et κορωνιόεντα „(nam haec quoque assertur lectio) habenda essent in desideratibus ut φαληριόεντα Hom. quorum nullus hic locus est; „hinc puto poetam scripsisse κορυνώεντα aut κορυνήεντα.“ Evidem neque κορυνιόεντα rejecerim neque κορυνιόεντα. Nam illi simile est ἀφριόεις iota epentheticō auctum ap. Nic.

4) Σηπόωντο ὁρμὴν ἐλέμβανον Hesych. ex poeta epico sumtum videtur, qui vel σηπιόωντο scripserat id est ὁρμὴν ἐλέμβανον τοῦ σήπεσθαι vel ἡπιόωντο.

et Antipatr. et *κορσιόεις* Orph. Lith. 492. cui dubito num recte *κορσήεις* substitutum sit; ⁵⁾ homericumque *τειχιόεις* a *τεῖχος* multo potius quam a *τειχίον* derivatum *πλεονασμῷ* τοῦ *τ* EM. 756, 17. ⁶⁾ desiderativae autem potestatis verbam ab illo loco alienum non esse ostendit φυταλιαὶ φυλλιώσατι Arat. *Κορυνώεις* certe repugnat Grammaticorum praecepto adjectiva in *ωεις* exeuntia antepenultimam longam habere ⁷⁾ quae syllaba apud antiquiores quidem poetas in primitivo *κορύνη* semper brevis est ac si in *κορυνιόεις* et *κορυνιάρν* producitur, necessitati servitum esse apparet, sed pro *κορυνώντα*, si nihil aliud suppetebat, ἄδην *κορυνεῦντα* dici poterat ut *λωτεῦντα*. Pro ἐσχατόντα non uno in loco scribitur ἐσχατόντα damnatum Bernhardio ad Dion. v. 65. et Meinekio ad Theocr. VII. 77. neque ego usitatum fuisse defendam;

5) Agitur hoc loco de lapide cui in epigraphe capitinis nomen est *κορυφάδης*, quae terminatio consuetudini propior sed vis eadem est. Sic se habent *θυόεις* et *θυάδης*, *θολόεις* et *θολάδης*, *θανατόεις* et *θανατάδης* etc. cumque poetico illo *κορυνιόεις*, si Hesiodus ita scripsit, congruit *κορυνάδης* apud Theophrastum.

6) Similiter iota abundat ante terminationem secundae declinationis *φοινικιοῦς* Aristot. de Col. V. 795. a. 2. et *βαρραχιοῦς*.

7) *Ἐλαιφώεις* montis nomen in codd. Aristot. rectius scribitur *Ἐλαιφόεις* ut *Πυξόεις*, *Υψόεις*. In Epim. Cram. I. 12. EM. 34, 39. et Gud. *Ἐγώεις* aut in *Ἐριοτώεις* mutandum aut prorsus delendum est; quis enim credat Grammaticos, quum *πηλώεις* vel *ώτώεις* asserre possent, vocabulo ignoto et regulae contrario usos esse? Nec ullum ejus vestigium apparet in praeceptis antiquorum Herodian. π. Μον. 14. Excc. Cram. III. 401. *Κερώεις* *κερώσσα* Theodosius commentus est Gramm. p. 68. *Λεζῶν* ὑλῶδες βοτανῶδες Hes. literarum ordo indicat λεζόεν scribendum esse; quod sequitur *Λεζοέσσας* κατακοιμισθείς hic mutandum videtur λεζοέσσας κατακοιμισθείσας, a λέζος ut θύος *θυόεις*, κρύος *κρυόεις*. In Nonni Par. (non Dion.) XVIII. 127. εἶδον ἐγώ δειδούεντος ὅμεσιον ἔνδοθι κήπου, Passovius ἐγώ expungens duos in principio spondeos compagit, quod Nonno inausum et intolerabile; nam ὑμείων παῖς οὐτος IX. 95. non sic scriptum esse oportuit sed ut XIII. 128. ῥῦν πάις ἀνθρώπου. Wernickius correxit εἶδον ἐγώ δρυόεντος. Nec alienum fuerit εἶδον δὴ δρυόεντος vel δροσέεντος. Non magis probari possunt ἀμυδρώεις et δινώεις, quae edd. vett. Nicandri et Eurip. praebeant; nam eadem adjectiva in *ηεις* et *ωεις* terminari non constat. In Nonn. Dion. XXX. 56. editionum vett. una λυσσώεντι, altera λυσσήεντι, Graefius λυσσώωντι.

nam ab ἀγνύλος quidem et similibus propagantur ἀγνυλόεις, βροτόεις, δονλικόεις, δαιδαλόεις, καμπυλόεις, λαλόεις, μεσόεις, μηλινόεις, ξενόεις, ὀβριμόεις, νηπιόεις, sed ab ἔσχατος ἔσχάτιος ut ab ὑστατος ὑστάτιος, ab aliis eodem modo terminatis μεσσάτιος, δεντάτιος, νειάτιος, δσσάτιος. Pro ἀχλυόεντι Arat. 912. duo codd. ἀχλύωντι praebent, quod Vossius praefert; σειριόεντος Opp. Cyn. IV. 338. Schneiderus, quia alibi non invenerat, in σειριόωντος mutavit, χλιόεντι Nic. Al. 110. in χλιόωντι sed hoc auctoritate codicum, nam ad sententiam utrumque pariter aptum. In Ther. 252. χειμερίη ζαλόωσα χάλαζα si scriptum esset ζαλόεσσα, tantumdem valeret; ac nescio an hoc interpretatus sit Scholiographus χιονίζοντα ὥσπερ ιρύνος ζαλόεν. Pro βρόχον ἀγχονέοντα Maneth. I. 317. Schaeferus ἀγχονόεντα optavit, Riglerus ἀγχονόωντα. Tryphiodoro 343. Wernickius e cod. restituit χροόωσαν χάριν ὅμβρον pro χροόεσσαν. Sibylla si saperet, non δύναμις φλογέοντα se scripsisse affirmaret III. 72. sed φλογόεσσα.

§. 3. Trium formarum, quas verba secundae conjugationis per vices alternant, duae modo concessae sunt iis quae in *οω* exeunt, contracta et distracta; quae vero contractam natura antecedit, non legitur nisi forte in duobus modis obliquis; ἀρόονσι admisit poeta deterrimae notae Gregorius Naz. Carm. II. 43. Aratus vero certissime non *τυπόονσι* scripsit, quod Vossius ei tribuit v. 169. (171.) sed diphthongo *ov* in *ω* corrupta *τυπόωσι*, ut Eratosthenes Fragm. p. 144. ed. Bernh. *πνρόωσι*, Apollonius I. 196. ἀρόωσι, Callimachus Fragm. CLXXXIII. eodem intellectu *φαρόωσι*, Dionysius in Bassaricis ap. Steph. s. *Δαρσανία*—πέπλα γυναικες *ηροοώσιν* id est *ηρόκας ἐμβάλλονσι*. In passiva forma ἀστερόωνται Arat. 548. et δηιόωνται apud Homerum et Quint. IV. 244. Nusquam vero ἀρόεις, ἀρόειν vel simile quidquam. Participiorum nominativi ἀρόων Hes. Opp. 448. *βιόων* Anth. XV. n. 41. *τυπόων* Nonn. VI. 21. Ioann. Geom. Paradis. XLVI. 433. per se ancipites si ex indicativo, ut par est, aestimantur, non ἐντελεῖς sunt sed ex contractis orti. Et hinc proficiuntur obliqui ἀρόωνται Nonn. IX. 236. δηιόωνται Quint. II. 397. μεσόωνται Maneth. IV. 65. cf. Praefat. *πτερόωνται*

νόῳ in Gregorii epigr. Anth. VIII. 91. Jacobsius interpretatur *menti quae dat quasi alas* ut a πτερόῳ ductum; Muratorius vero πτερόεντι edidit. Reliquorum modorum exempla ita rara sunt ut regula non appareat. Subjunctivum non contractum ἀρόγης legimus Hes. Opp. 479. sed codd. praebent optativum dictasi effectum ἀρόγως. Hoc Hermannus approbavit, cui non opponam quod Goettingius infert, Graecos hac optativi figuraione non usos videri quia eadem sit subjunctivi facies. Etenim hac ambiguitate etiam tertia persona numeri singularis laborat quae in tribus modis eadem est. Neque non dubito num modi dubitativi secunda persona in οῷς exiens reperiri possit. Interim optativum quoque hujusmodi demonstrare non possum, nisi forte latet in Nicandri Ther. 81. εἰ λιπόοις εὐήρεα γνῖα. In cod. Paris. scriptum est λιπῶης quasi optativus verbi λιπάω atticus. Id autem admitti nequit quia λιπάω habet intransitivam significationem τοῦ λιπαρὸν εἶναι, hic autem locus flagitat activum *ungere*. Quocirca aut λιπόοις scribendum, quod Schneiderus ex compluribus libris recepit, aut, si optativo forma nativa non conceditur, λιπόως a verbo λιπώ, etsi hoc alibi non invenitur sed λιπαίνω et λιπάζω. Si λιποῶς legeretur, is subjunctivus foret similis Aristarcheo σαῶς, si λιπῶς, alteri Aristarchi scripturae σαῶς v. ad Buttm. 296. Verbi medii optativus est χολῶτο Theogn. v. 325. pro χολοῖτο, ex χολόοιτο contractus ut τιμῶτο. Multo crebrius sese offerunt secundi ordinis optativi per omnes tres formas vagantes; frequentissime quidem primae ναιετάοις H. H. in Cer. 39. ἐράοι Opp. Hal. III. 48. ἐλάοι Man. VI. 711. γοάοιμεν Hom. γοάοιτε Anth. VI. 237. ἐράοιτε Callim. Fr. CVII. γοάοιεν Hom. γοάοισθε Mosch. III. 3. τροχάοιντο Arat. 815. Secundae ἀμῶς Theogn. 107. τρυπῶ Hom. ἀμῶν et σκιρτῶν apud eundem, ad haec ὁρῶτο et βιώστο. Tertiae ὁρῶτε, τρυγόων, εὐχετοφύμην Hom. ὁρῶ (sic) Maxim. 389. ἀντιόφτο Apollon. μηχανόφτο Oppian. Hal. IV. 439. etc. Subjunctivorum item forma triplex in usu est; naturalis τροχάη Man. VI. 86. ὑπτιάησι Arat. 794. σκιάησι 863. κρεμάησι Nic. Fr. II. 42. περάησι Maxim. 503. et 578. διεξελάησι in cod. Vat. Apollon. III. 879. pro διεξελάσησι, et γελάη Mosch. I. 20. nuper assumptum pro γελάῃ. In passivo ἐλάηται Oppian.

H. II. 14. ἐράωνται Bion. VIII. 1. Altera contracta εὶ κὲν ἔρης Hom. et multa similia; tertia poetice diducta εὶ κ' ἔρης Od. XI. 110. εὐτ' ἀν περόωσι Oppian. H. I. 49. ὅφρος ὁρόωσι Quint. XIII. 167. et alia pluralis numeri, unum medium Hes. Opp. 240. ὅστις ἀλιτραίνη καὶ ἀτάσθαλα μηχανάσται hoc est μηχανάγται.

§. 4. Si quis exempla hac disputatione comprehensa a capite usque ad extremum relegerit, intelligat necesse est *ο* micron et *α* breve ante *ω* et *α* longum non aliter interseri nisi hae longae vocales conflatae sint ex brevi vocali, quae ad substantiam verbi pertinet, et monophthongo diphthongove, quae ad terminationem, ὁρά—*ω* ὁρῶ ὁρόω, ὁρά—*εις* ὁρῆς ὁράς, ὁρά—*οντι*—*ω* ὁρόωσι, ὁράοιτε—*ω* ὁρόωτε, si vero duae breves in unam longam confluxerint, nullam fieri interpositionem nisi consonantium pondus accedat. Itaque ὁράστον non dicitur, quia ὁράτον ex ὁράετον contractum est, et sic ceterae pluralis personae praeter ultimam quae diphthongum in paralexī habet. Eademque ratione totum excluditur imperfectum, quia literam alpha brevis insequitur vocalis ut ὕλαον, et imperativus communis formae, non atticae (ut ἀντιοώντων) postremo participii genus neutrum ut τηλεθάον Hom. σταλάον Arat. 962. non σταλόων. Huic regulae quae adversantur per pauca sunt et non magnae auctoritatis: πότε τρογόμεν ὀπώρη Nonn. XLII. 297. quod pro conjunctivo haberi potest ut πότε σπείρωμεν ἀρούρας v. 288. duoque ad Buttm. 28. allata, ἐλάτε et ὁράστε. Tertiam personam Buttmannus in Gramm. I. 482. Homero inserere meditatus est; nam in Od. XX. 347. οἱ δὲ γναθοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισι scribi jubet γελώων id est ἐγέλων (ἐγέλαον) quia γελοῖσι non ridendi habeat significationem sed jocandi. Verum hoc ex uno illo H. H. loco nequaquam clare appareat et si quod fuit inter utrumque discrimen, tamen non necesse est ab omnibus constanter custoditum esse. Participiorum vero casus obliqui ὁρώντες etc. duplēcē excusationem habent, unam quod a nominativi ὁρών similitudine abstrahi non potuere, alteram quod vocalis fulcitur positione; idemque fit in personis verbi passivi, cum in indicativo praesentis δηριασθων, ἀγάσθων et ἐράσθε, tum in imperativo ἐψιασθων, κερασθων, infinitivo μνέασθαι, αἰτιάσθαι, et in imperfecto ἡγάσθε,

ἡγοράασθε, ἀντιάασθε, κερόωντο, ἡγορόωντο, quae omnia sunt ejusdem Homeri. Primae vero personae, cuius terminatio est *αοιαι*, exempla nulla, tertiae et numero pauca et minime antiqua βρονταίαται Nic. Al. 221. εἰσοράαται Oppian. Cyn. III. 67. Orph. Fr. II. 12. μηχανάαται Sibyll. V. 125. et 171. quorum verborum haec una forma versui non repugnat. Verba tertiae declinationis quum non in *α* et *ω* sed in *οι* et *ου* contrahuntur praeterquam in nonnullis personis conjunctivi, natura sua ab hac epenthesi abhorrent sed interdum tamen hoc relabuntur per quandam quasi synecdromen ut Grammatici volunt, ἀρόωσι ut δρόωσι, δητόφεν ut τρυγόφεν. Causa forsitan fuerit persona tertia, cuius ad cogitatum speciem ἀρόονσι si quis animum referret, nihil admodum intererat utrum consonam refractariam in diphthongum mutaret ἀρόονσι (ut ἰέενσι ἰεῖσι) an in vocalem longam ἀρόωσι (ut ἰέασι) sed hoc praeferebatur ea re, quod ἀρόονσι omniaque non contracta a consuetudine abhorrent.

§. 5. De nonnullis controversia est utri ordini adscribenda sint. Homeri verba ἐσχατόωντα, ἐσχατόσα et ἐστρατόωντο Buttmannus §. 105. Adn. 6. a praesentibus in *οω* exeuntibus repetenda esse statuit quia a nominibus ἐσχατος et στρατός propagata sint. Mihi tamen omnem verborum hujusmodi perlustranti nullum obvenit quod cum illis et etyma ratione et significationis perfecte congruat. Nam ab his, quae cum ἐσχατος maximam similitudinem habent πύματος, ὕστατος, ὕπατος, μύχατος, νέατος, μέσατος aut nulla sunt verba aut in *ενω* deducta. Στρατοῦσθαι semel legitur nec sine codd. dissensione sed terminatio a sententia loci Aeschylei non aliena; Στρατᾶσθαι cum ψατᾶσθαι (v. Diss. IX. §. 3.) hactenus congruit quod utrique communis est character verbalium, alioqui ignotum. De illis quidem Grammatici morose tacent, neque de ἐρχατόωντο, κατηπιόωντο et δυόωσι consilii sui copiam fecere. Illi in Prolegg. 522. apposui nomen ἐρχάτης et ἐρχάτη ab εἴργω derivatum ut ab ἄπτω ἀπάτη, quo deducimur ad praesens ἐρχατάω, ut a ναιέτης ναιετάω, λαμπέτης (καλλιλαμπέτης, ἐριλαμπέτης) λαμπετάω. Ἡπιάω non exstat nisi in Gloss. Graecolat. ἡπιῶσαι vero apud Hippocratem intellectu quidem neutrali sed hoc non obstat quominus huic verbo activa quoque concedatur significatio; ad

mitescendi notionem, quae homericō verbo subjecta est, ἡπια-
σθαι et ἡπιοῦσθαι pariter convenient. Αὐτόσι, quod illi
interpretantur εἰς δύην ἄγονοι, propter hanc factitivam po-
testatem probabilius ad δνόω refertur quam ad δνάω. Veri
simile est haec omnia ab antiquis Grammaticis curiose quaesita
et disputata esse, sed nobis nihil amplius innotuit quam
illud minusculum adnotamentum Schol. II. III. 266. ἀπὸ τοῦ
στιχόω ἐστιχόονν (sic) ἐστιχώμεθα (sic) ἐστιχόωντο· cui con-
trariam sententiam profitetur Eustathius p. 179, 34. ὡς τοῦ
στείβω δὲ ἀόριστος ἐστιβον καὶ μέλλων δεύτερος στιβῶ, ἀφ’
οὗ ἐξ ἀναδρομῆς ἐνεστῶς δευτέρας συζυγίας δ στιβῶ, οὕτω
στείχω στιχῶ ἐστιχόωντο et Suidas Hesychiusque Στιχάει
πορεύεται, quod fortasse poetarum epicorum aliquis scrupu-
loso illi δμοστιχάει assimilavit. Alia conjugationis indicia
desunt, neque argumentum praebet significatio; nam στιχόωσι
et de euntibus dicitur Orph. Lith. 269. Mosch. II. 138. ubi
Meinekius ex optimis codd. στείχοντο reposuit, et de rebus
quae κατὰ στίχον collocatae sunt φηγοὶ ἐπ’ ἀκτῆς ἔξειης
στιχόωσι Apollon. I. 30. ἐν δὲ γενείῳ τρίστοιχοι ἐπάτερθε
περιστιχόωσιν ὀδόντες Nic. Th. 442. νῆες—περιστιχόωσιν
ἀμοιβαδίς γείτονες ἀλλήλησι Nonn. XXVI. 222. utrumque
congruens homericō ἐστιχόωντο. Id secundae conjugationi
attribuendum videtur; nec minus, quod semel legitur, ἐγρη-
γορόων, etsi ἐγρηγοράω non magis notum est quam ἐγρηγο-
ρόω, sed solum ἐγρηγορέω et id apud scriptores non ad-
modum antiquos. Αγριόωντα ταῦρον id est ferocientem Opp.
Cyn. II. 49. pro quo in nonnullis codd. et edd. ἀγριάοντα
scriptum est, in Thes. perperam ad ἀγριόω refertur. Κρο-
κόωσι in versu Dionysii supra ad κροκόω revocavi, sed κρο-
κόωντες κόρυμβοι Nic. Fr. II. quum pro κροκίζοντες vel κρο-
κόεντες positum sit, convenientius videtur verbo κροκάω, quo
Thes. caret. Hujusmodi captiunculas ille plurimas objicit:
δταν σκιρόωσι vel σκιρόωσι βόες Ther. 75. a verbo ignoto
σκιρᾶν vel σκιροῦν, duoque synonyma σκοτόωσι Alex. 35.
pro σκοτοῦνται sive σκοτοδινιῶσι positum et ὑποζοφόωσα
οὐρή pro ζοφέσσα vel ζοφειδής Ther. 337. Quippe ζοφᾶν
et σκοτᾶν non leguntur alibi, ζοφοῦν autem et σκοτοῦν signi-
ficationem intransitivam non habent; sed fortasse a poeta
huc deflexa sunt ut μελαίνειν interdum dicitur pro μελανεῖν

v. ad Aj. p. 383. Non minus ambiguum est *τριτώσα σελήνη* Arat. 795. cuius verbi nullum aliud exemplum in promptu habemus, sed si aestimemus ex simili *ὑπτιώσα σελήνη* 788. ad *τριτάω* pertinet; nec diversum praesens habere videtur *δικώσα σελήνη* 799. quae ab eodem *δικαιομένη* vocatur, sed *δικάω* ipsum nunquam in conspectum venit et potest intelligi luna sese dimidians *έαντὴν δικάζονσα* sive *δικοῦσα* a verbo *δικώω*, quod semel reperi in Hippocr. de Nat. Oss. p. 511. T. I. ἡ ἡπατίτις — ἐδικώθη scinditur in Thes. omisso; idemque principium convenit passivo *δικώωντο* Apoll. III. 1614. Ac nescio an duo fuerint verba significatione discreta, unum intransitivum *γανᾶν*, cuius usus pervulgatus est, alterum *γανοῦν* illustrare in Arat. 189. οὐ μιν πολλοὶ ἀστέρες γανώσι. Vana vero illa est Eustathii suspicio p. 1618, 52. τὸ ἀρώσιν ἔοικε δευτέρας εἶναι συζυγίας. ἢν δ' ἀν καθαρῶς τρίτης εἴπερ ἐγράφετο ἀρόσιν, nam ἀράω verbum nullum est, pro ἀρόσιν aut ἀροῦσι dicitur aut ἀρώσι. Ac mirum est cur Lexicographi ἐδεξιόωντο in H. H. et Apollon. non sub *Ἄεξιοῦμαι* referant sed thema comminiscantur inauditum *δεξιάμαι*. Quod vero Hesychius suppeditat *Ἄεχόωντο συνενάθηντο* fortasse ex libro vitioso sumtum est; nam λοχᾶσθαι significat τὸ εἰς λόχον συγκαθῆσθαι.

§. 6. Haec verborum secundae et tertiae conjugationis amplificatio, de qua tam multa diximus, quo nomine appellanda sit, nondum satis constitutum est. Veteres in duas abeunt partes. Schol. II. IV. I. ἡγορόωντο ἐκ τοῦ ἡγορῶντο διαιρέσει ἡ μᾶλλον ἐπενθέσει, nisi μᾶλλον ἡ ἐπενθέσει scripsit.⁸⁾ Quam hic epenthesis, Eustathius vero p. 30, 40. παρένθεσιν vocat, a Schol. Hes. Opp. 179. adjectio dicitur: τηλεθόω προσθήκη ὡς δρόω, ab aliis pleonasmus EM. 633, 12. ἀπὸ τοῦ δράσιτε δράψτε καὶ πλεονασμῷ δράψτε et p. 178, 33. ἀφόωντα πλεονασμὸς τοῦ ὁ, p. 452, 50. παγκαλώσι πλεονασμῷ τοῦ ὁ ποιητικῶς. Alteri nomini favent Schol. Od. V. 377. ἀλώδιαι διαιρέσεις τοῦ ἀλῶ, διὸ καὶ βαρύνεται, et ad v. 129. ἄγασθε ὡς δύνασθε. δύναται δὲ καὶ μακρὸν εἶναι. οἶδε γὰρ τὸ κατὰ διαιρέσιν ἀγάσθε. Et EM. 637, 39.

8) Populariter loquutus est Schol. II. III. 387. ναιέτης ναιετῷ καὶ διαιρέσει ναιάω, non ignorans hoc esse τὸ ἐντελές.

ζῆθος ἔστι τῷ ποιητῇ τὰ δήματα τῆς δευτέρας συζυγίας διαλύειν εἰς δόνο α, ὃν τὸ μὲν πρῶτον συνεσταλμένον, τὸ δὲ δεύτερον ἐπεταμένον καὶ σὺν τῷ ι γραφόμενον, δράς, δράᾳ⁹⁾ sed neutrum nomen satis definitum est. Nam dialysis sive diaeresis vulgo vocamus diphthongi vel monophthongi in breves vocales dissolutionem δῆλος δέελος, κοῦλος κοῦλος, ἔται ἔται v. ad Buttm. 124. quibus δρώ, quia ω integrum permanet, simile dici nequit.¹⁰⁾ Pleonasmi autem nomen tam multas res tamque dissimiles complectitur ut ipsum definitione indigeat; neque convenit cum illo Technicorum praecepto οἱ πλεονασμοὶ τὸν τόνον οὐ μεταβάλλοντι Apoll. de Adv. 570. Ήρωδιανὸς λέγει δτι δ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάσσει, ἡ δὲ διαιρεσις ἀλλάσσει EM. 614, 40. quam regulam confirmat Epim. 316. duobus exemplis ex hoc ipso genere verborum repetitis ἡγορόωντο et ἐράσσεται, idemque etiam in nominibus φώως, θώωκος observari monent.¹¹⁾ De nostris doctis aliqui hanc epenthesin epicam nuncupant nomen a potiori, ut dici solet, sumentes; nam exempla, nisi librarii identidem lapsi sunt, fines epicorum excedunt: ἀμφαρόωσα

9) His in Edd. antiquioribus iota saepe deest, saepius etiam infinitivis, quibus Wolfius olim illud addidit, postea detrahi jussit in Anall. p. 425. T. II. δρᾶν ex δράεν ortum ratus, idque in Homeri editione sequutus est Bekkerus. Sed fuisse ullum tempus quo Graeci δράεν pronunciarent aut ita pronunciatum esse meminissent vereor ut probari possit.

10) Similes essent infinitivi μνάσσεται, εὐχετάσσεται, μηχανάσσεται, si alpha postpositum breve esset, quod veterum Grammaticorum antesignani una voce conclamat: τὰ γὰρ εἰς θεῖ απαρέμφατα τρέτην ἀπὸ τέλους ἔχοντα δέξιαν φιλεῖ πρὸ τέλους βραχύνεσθαι, τίθεσθαι, δύνασθαι Sch. II. VI. 268. Is fuit antiquae disciplinae rigor; nos affecta alio atque integra et nativa moderarum sono.

11) Regulae obnuntitur Sch. Od. XII. 417. τὸ θεεῖον (sulphuris) εἰ ἀπὸ τοῦ θεέον κατὰ διαιρεσιν, διὰ τὸ διηθύγγον; φαμὲν (οὖν) δτι πλεονασμὸς ἔστι τοῦ ε ὡς ἔεις, nam substantivum θεεῖον proparoxytonon est, eodemque accentu notandus videtur nominativus adjectivi θεεῖης Opp. Cyn. I. 18. id est θεεῖος et substantivi χεεῖας Nic. Ther. 19. id est χεεῖα. Sed σταλεηδών Hes. πετεηρός sive πετεεινός et Κομμαγηνός Dionys. 877. ne accentum retraherent, fortasse character qui dicitur prohibuit. Κληηδών eta non ex abundanti additum habet sed pro κλεηδών dicitur ut μενοιηγσι pro μενοιηέσι v. Spitzn. ad II. XV. 82.

Aret. Diut. Sign. II. 4, 141. ἀμφαρόωντα Cur. Acut. II. 3, 267. γαρόωντες Sign. Dint. I. 8, 94. μηχανάσθαι Hipp. de Humor. p. 124. T. I. δυπόωνται in Aristippi epistola dorice scripta IX. p. 16. ed. Orell. et tertiae conjugationis ἀξιόωνται in Anonymi Dissert. III. in Opusc. Moral. Orell. 222. ut ea omittam quae Buttmannus ex Herodoto attulit. Res tamen dubia propter crebras librorum discordias et multo frequenter contractionis usum, a quo cur aliquoties discessum sit, causa nulla apparet. Interim poeticae quoque figurationis ratio explicari non potest; nam quo loco illi ἐλώ, ἐλάεις ponunt, eodem convenienter ἐλώ, ἐλάεις, et vicissim quae neque integra versum intrare possunt ut ἐλάομεν, neque contracta ut ἐξελῶμεν, ἐξελάτε, his illud fomentum non adhibent.

C A P. VI.

De verbis in μι.

§. I. Ad multiplices illas thematis interpolandi rationes accedit transitio in eam conjugationis formam, quae a Technicis tertio censemur loco. Hujus tres sunt terminaciones ημι, ωμι, υμι, omnes illae verbis adjunctae et duae priores puris quidem praeter διζω διζημαι, nam ἀχνάσδημι¹⁾ et si quid hujus simile Aeoles fixerunt excludit operis dispositio et ordo praescriptus. Sed verba in υμι alio loco absolvi in Diss. XI. §. 4. De reliquis, quae olim praelibavi ad Buttm. p. 70. hoc brevior nobis sermo erit quia omnia eadem via decurrunt a verbis vel barytonis vel perispomenis, quorum nonnulla permanerunt integra, pleraque dici desita sunt sed cognoscuntur tamen ex modis temporibusque derivatis. Ex barytonis igitur primae conjugationis duo in ημι deflexerunt δέω διδέω δίδημι, cuius unum legitur tempus imperfectum ἐδίδην, et θέω τιθέω τιθημι, totidemque in diphongum contracta ζω ειμι et εῖμι, cuius prima positio ζω eo non extat in sermone graeco. Multo plura vero a secunda, quorum nonnulla afferunt EM. 202, 20. Cram. IV. 210. πλῶ

1) Circumflexo ἀχνάξω nihil habeo quod componere possim praeter dubium illud ζριζησθαι. Nam διζω διζημαι diversa sunt.

πίμπιλημι, χρῶ *πίχρημι*, *πιπρῶ πίπρημι*, quorum primitiva praeter χράω e nostro conspectu oblitescunt, tum βίβημι, *τίτρημι*, δίδρημι, nisi infinitivus ἀποδιδράναι, ubiunque deprehenditur, in ἀποδρᾶναι mutandus est, et medium ἵππαμαι, cui convenit aoristus *πτάσ*, ἔπτατο sed epsilon praevaluuit in antepositis *πέτομαι* (*πτέω*) *πτέρον*. Eademque utriusque vocalis vicissitudo cernitur in aliis conjugatorum φρέω φρείς ἐμπιφράναι, quod codd. optimi Aristotelis praebent, τιτράν *τιτράναι* τερέσαι τέρετρον v. Diss. V. §. 4. Adnotam. et non-nunquam etiam in iisdem ἐμπιπλέει Herod. VII. 39. ²⁾ ἐμπιπλείς Hippocr. de Morb. II. 226. T. II. et alibi v. ad Buttm. 274. ἐμπιπρείς in tribus codd. Herodoti convenienter etymo ἔπρεε sive ἔπρεσε, πέρθω etc. De duplii verbi φημί et ἡμί themate quid Grammatici opinati sint, loco hujus rei proprio dixi Diss. I. §. 8. — A verbis tertiae declinationis Herodianus π. Mor. p. 23. docuit unum esse δίδωμι, ipseque Choeroboscus Cram. IV. 342. non ignoravit γίγνωμι, τίτρωμι et cetera verborum defectivorum complementa ab Artigraphis introducta esse. Idem Herodianus ἡμι, quod Apollonius assumisit propter ἴτην, ἴμεν, ἴναι, ingenuo repudiavit argumento haud invalido quod verba, quae ancipitem in stirpe habent, nunquam in μι traducuntur; nam Πινυμένη συνετή Hes. indicativo destitutum est, ἔρντο Hesiodi praesenti. Itaque etiam ab ἰω mitto non potuit derivari ἡμι, sed deverticulo opus fuit, quod praebuit paragogum ἰέω.

§. 2. Sic ipso rei ductu pervenimus ad alteram classem quae ex paragogis in εω et αω nascitur. Lexicon de Spir. 204. ιέω πέμπω ἀφ' οὖν ἡμι. Schol. II. XII. 70. δέον ἐστὶ τὸ δίω βαρύτονον πολὺ πρότερον περισπᾶσθαι ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ δίημι, ἐξ οὖν τὸ ἐνδίεσαν καὶ δίενται. Quemadmodum igitur in primo genere verbi barytoni vocalis thematica cum ea quae terminationem meram et simplicem εμι ομι ordinatur, in monophthongum cogitur, sic in hoc alpha et epsilon paragogicum. Sed διέω tamen non reperitur et omnino duo modo sunt quorum triplex species demonstrari possit, unum

2) Hoc retinuit Dindorfius in loco ipso sed in Comm. de Dial. Herod. p. XLII. quae commodum assertur, omnia ad unum exemplum scribi jubet.

ἄω, ἀέω et ἄημι, quanquam ἀέω quoque tollitur imperfecto διάει in διάη mutato, alterum ἥω unde compositum ἀφίει et alia v. Diss. I. §. 4. ἴω v. Diss. VI. §. 1. et ἄημι, quod non prostheticum iota habet ut ἴστημι et ἴπταμαι, nam hoc consonis modo anteponitur vel simplex vel cum consona verbi prima conjunctum, sed nativum, nisi origine prius fuit ἔω, cuius simulacra sunt futura ἤσω, ἀνήσω, ἀνέσω. Haud dissimili ratione cum θέω (τίθημι) constat Θίημι ποιῶ, Θιῆσαι ποιῆσαι Hes.³⁾ cuius praesens non aliud fingi potest quam θιέω. Ex iisdem vocalibus conflata sunt εἴω τὸ πορεύομαι et εῖμι, quod si interius scrutamur, relinquitur unum elementum vel epsilon ἵω vel iota ἵω, v. Dissert. I. §. 4. sed harum vocalium utra principalior sit, haud satis convenit. Ab illo derivatum est imperfectum Εἴεν ἐπορεύετο Hes. κατεῖεν Hesiod. Sc. 254. et Εἴημι πορεύομαι Hes. quorum secundum tamen alio mutat Hermannus, primum et tertium non suo loco scriptum est sed post Εἰθύφαλλος h. e. Ιθύρ. et facilis correctio ἴεν et ἴημι, cuius certum indicium praebet infinitivus ἴέναι et optativus ἴειην Hom. minus certum medium ἴεμαι. Id enim plerique doctorum praecepente Brunckio ἴεμαι scribunt quia id non tam eundi significationem habet quam appetendi et properandi v. Goettling. ad Hes. Scut. v. 65. et qui laudantur ab Ellendtio in Lex. Soph. T. I. 507. Veteres vero utramque eidem assignant verbo et hinc etiam nomen diptoton ἴότης repetunt, ἴότητι ὅρμη παρὰ τὸ ἴέναι Sch. II. XIX. 8. ἴότητι γάμων — πορεία, ἥγονν ἐν συνόδῳ γάμων παρὰ τὸ ἴέναι Sch. Aesch. Prom. 558. ἴότης παρὰ τὸ ἴεσθαι EM. 473, 7. nec dissentit Herodianus π. Mov. 33. etsi nullum extat nomen in ὅτης a verbo traductum v. ad Buttm. 419. — Κεῖμαι veterum nonnulli e κέομαι sic ut πλεῖν e πλέον contractum, alii ex κείομαι concisum volunt ea ratione qua οἴομαι οἶμαι Cram. II. 146. Buttmannus vero I. 492. perfectum esse statuit reduplicatione privatum κέκειμαι, cui

3) Ἔθησεν ἐποίησεν, ἀφ' οὗ καὶ θέσις ἡ ποίησις παρ' Ἀλκαίῳ EM. 319, 30. Θείη πρόστις Hes. Si θείημι scriptum esset, cum εἴημι conveniret. Pariter fluctuant ἔανόν, εἰανόν, ἵανόν a simili principio ἔω ἔννυμι ducta, et δέος δίομαι δείομαι. Ιήτης τοξότης, ἴοβόλος Hes. si et spiritus et accentus recte se habet, compositum est ut ἴαφέτης, si ἴητης scribimus, cum ἄημι (ἴησω) convenit cf. Proll. 397.

adversatur accentus participii. Mihi subesse videtur κέω, cuius participio utitur Homerus ὅρσο κέων, κακείοντες ἔβαν eo intellectu quo interdum λόν dicit hoc est pro futuro; medio κέονται idem utitur et Alcaeus. Repudiatis quae ab hoc κέω uno gradu absunt κῆμι et κεῖμι evitatoque paragogο κεέω per circuitum perventum est ad κεῖματι ex κέεματι contractum, cuius activa forma foret κέημι. Haud aliter Choeroboscus Canon. 667. Gram. Oxon. IV. 381. Paris. T. IV. 22. et 29. Sch. Theocr. I. 48. explicat correlativum ἡματι, quod Buttmanno perfectum verbi ἔω videtur: ἔστιν ἔω καὶ κέω βαρύτονα· ταῦτα περισπωμένως γίνεται ἔω καὶ κέω, εἴτα ἐκ τούτων γίνεται παραγωγὰ εἰς μι ἔημι καὶ κέημι καὶ λοιπὸν δ παθητικὸς ἐνεστῶς ἔεμαι καὶ κατὰ κράσιν ἡματι, πῆ δὲ εἰς τὴν εἰ δίγραμμον κεῖματι. Haec manifestum est καθ' ὑπόστασιν dici, namque nullum esse verbum primitivum cuius tres sint literae extremae εεω, illos certe non fugit. Eorum quae alpha in primordiis habent vestigia impressa sunt temporibus obliquis. Ἐποιόμην, quod aoristi locum accepit, natura imperfectum est verbi πρίαμαι, cuius activa forma non ea esse potest quam Apollonius ponit ⁴⁾ sed πρίημι et hac ulterior πριάω. Πρίαμαι vero et synonymon περάω (πέρναμαι) eodem modo inter se comparata sunt, quo ἔραμαι et ἔράω, nisi quod illud eam speciem habet ut ex aeolico πέρδαμαι ortum videatur quo modo Πρίαμος ex Πέρδαμος extitisse dicunt. Αεάμην ἐδόξαζον (ἐδόκονν) Hes. et homericum δέατο vel ut alii scribunt δόατο, non aliud prototypum habere potest quam δέημι et δόημι et longius prospectantibus δέαω, δοάω· nam ex δέω δόω nascerentur δῆμι δέμαι, δῶμι δόμαι, quae ne fingi quidem apte possunt. Scrupuli plus nobis praebent duae Hesychii glossae Κίασθαι κεῖσθαι et Κίατο ἐκινεῖτο, in quibus si omnia integre et incorrupte scripta sunt, duo exponuntur verba sono eodem, intellectu contrario, unum cum κίω κινέω conjugatum, alterum cum

4) De Adv. 612. τῷ ἥδω τὸ ἥδην παράκειται καὶ ἀδην καὶ παρὰ τῶν εἰς μι βίβημι βάδην, ἔημι ἀεδην καὶ ἀνέδην. ἔδει οὖν παρὰ τὸ πρίαμι πριάδην, quod si legeretur uspiam, non cum βάδην comparandum esset sed cum μιγάδην, nam alpha ad terminationem pertineret non ad stirpem.

κεῖμαι ejusque themate *κέημι*. Hinc *κίημι* effungi potest ut *θίημι*, et *κίαμαι*. Sed si quis aut *κεῖσθαι* in *κινεῖσθαι*, aut *ἐκινεῖτο* in *ἐκεῖτο* verterit, utriusque glossae unum idemque verbum subest. De *ἔω*, *ἔάω*, *ἔημι* quae veteres commentati sunt retuli in Diss. VII. §. 1.

§. 3. Tertiae classis fundamenta posita sunt in verbis primitivis, quorum consonae stirpis ultimae terminatio non proxime adjungitur sed interposito alpha brevi hoc modo: *ἱλ*—*ά*—*ω* (*ἱλάομαι*) *ἱλημι* (*ἱλαμαι*) cuius supersunt modi obliqui *ἱλαθι*, *ἱλάντες* *ἐξιλενόμενοι*, *ἱλαότι* *ἱλεω* Hes. ut *ἔσταθι*, quanquam hoc etiam cum *μεμάστες* componi potest; *ἱσ*—*ά*—*ω*, *ἱσημι* quod Doriensium proprium est excepta tercia *ἱσασι*, et media *ἄγαμαι*, *ἔραμαι*, *κρέμαμαι*, *πέταμαι*, *δύναμαι*, quorum postremum primitivo circumflexae conjugationis caret, omnibus deest thema barytonon praeter unum *πέτομαι*, unde *πετάω* et *πέταμαι* quod doricum dicunt Cram. IV. 339. *Διῆμαι* si ex synonymo *διφάω* aestimatur, a *διζάω* propius abest quam ab aequo insolito *διζέω*, sed *κικεῖσ*, quod metaplastis adnumeratur, ad verbum primae declinationis pertinet. Et *δνίνημι*, *δνήμενος*, *δνήμην*, nisi extaret vox media *δνίναμαι*, ad *δνέω* revocari possent unde *δνεῖσθαι*, *δνειαρ* etc. derivata sunt. Quae vero a verbis hujus conjugationis usitatis originem trahunt *δίνημι*, *κάλημι*, *φίλημι* etc. quia gentiliciarum dialectorum finibus coercentur, viam nostram non attingunt. Tertiae classis unum superat exemplum *δνοσαι* ab *δνώω*, *δνωμαι*. Disputationem consummant septem verba in *ω* exeuntia quae vocali connexivae adjungunt *ν*, *δαμάω* *δαμάω* *δάμνημι*, *κεράω* *κιρνάω* *κίρνημι*, *κρεμάω* *κηρμανάω* *κρήμημι*, *πελάω* *πιλνάω* *πίλνημι*, *περάω* *περνάω* *πέρνημι*, *πετάω* *πιτνάω* *πίτνημι*, *σκεδάω*⁵⁾ *σκιδνάω* *σκίδημι*. Nulli omnium simile est *μάρναμαι*, cui nec barytonon verbum antecedit, nec perispomenon.

5) *Σκεδόωνται* tres codd. praebent Apollon. IV. 500. *σκιδνάω* et *πετάω* auctoribus idoneis carent.

Pars altera.

De verbis barytonis.

CAP. I.

D e p u r i s.

§. I. Verba in αιω omnia a prosa alienata sunt praeter παλαιώ παρὰ τὸ πάλλω ἢ ἀπὸ τῆς παλάμης EM. 647, 21. vel verius ἀπὸ τῆς πάλης. Ὡραιόνσι, quod olim scribatur Hes. Th. 903. et codices redarguunt, unde ὠρεύονσι assumptum est, et ipsa natura hujus terminationis, quam semper brevis antecedit antepenultima διχαίω, ἰσαίω ceteraque ad Buttm. 59. adnotata, quae poetae Alexandrini frequentant non relicta interim altera terminatione, cui Nonnus et supares favent. Haec a verbis secundae declinationis profiscuntur: τοῦ κεδῶ οὐ μόνον τὸ κεδάζω παράγωγον ὡς τοῦ ἰσῶ τὸ ἰσάζω ἀλλὰ καὶ τὸ κεδαίω πρὸς δμοιότητα τοῦ ἰσαίω παρ᾽ Ἀράτῳ Eust. 140, 27. λῶ λιλαίω ὡς κερῶ κεραίω Schol. II. XV. 317. ὡς κερῶ κεραίω, περῶ περαίω, οὕτω λιλῶ λιλαίω κατὰ παραγωγὴν EM. 566, 3. Epim. Cram. I. 259. qui pro περαίω fortasse κεδαίω posuit, nam illud non dici solet. Neque cognitum habemus λιλάω sed modo Λιλεῖ φθονεῖ¹⁾ ἐπιθυμεῖ Hes. Βιβαιόμεναι id est βιβαζόμεναι sive διχενόμεναι Arat. 1074. Buttmannus jure praetulit Vossii scripturae βιβαιόμεναι. In Nic. Alex. 396. τήδη τε γεραιόμενα μνίοισι, si id significatur quod Schneiderus sumit ad Aristot. T. III. 223. delectata muscis, in quibus videlicet habitent, scribi poterat τὸ ἐπαγαιόμενα id est ἐπιχαίροντα, vel vulgato propius τε παρειάμενα id est παρήμενα, si forte poeta grammaticae doctrinae ostentator nomen εἰαμενή interpretatus est ἡμένην id est locum depresso, quem Theocritus

1) Ποθεῖ corrigit Heckerus Comm. de Anth. p. 48.

XIII. 40. *χῶρον ἡμενον* dixit. — In αὐω nullum terminatur verbum; nam pro ἀγανόμενοι ap. Oppianum Schneiderus ex compluribus libris recte reposuit ἀγανόμενοι. — Terminatio ειω duo complectitur verborum genera, alterum desiderativum *γαμησίω*, δωσείω v. ad Buttm. 389. alterum poetice auctum δικνείω, τελείω. Verum de hoc non omnes consentiunt. EM. 620, 43. δικνείω οὐκ ἔστι πλεονασμός. λέγει γὰρ διτι ἔστιν δικνῶ καὶ κατὰ Ἰωνας δικνέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἐ δικνείω. Οὐκ ἔστι δὲ οὕτως, ἀλλὰ κατὰ παραγωγήν, ὥσπερ παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπείω, διγῶ διγείω. Οὕτως δικνῶ δικνείω· περὶ παθῶν. Hic duo certant contrariis suffragiis, quorum alter sententiae verae veterisque desertor δικνείω eodem loco habendum dicit quo sunt παλαίω et ἡγεμονέω. Horum enim terminatio non pleonasmo affecta est ut κεραίω, οἰνοχοεύω, sed proprio quodam et nativo paragogae genere constat. Verum haec vulgo recepta sunt, δικνείω autem nisi in carminibus non legitur, ideoque cum ἀθρείω, οἰκείω, οἰνοβαρείω aliisque numerorum poeticorum supplementis comparari oportet. Itaque unum relinquunt verae paragogae exemplum θαλπείω a θάλπω ductum (nam θαλπέω non apparet) dubitabile tamen, quia nemo auctorem sistit.

§. 2. Jam venio ad illam amplissimam familiam verborum in ενω desinentium, quorum duplex origo. Verbalium nonnulla a barytonis orta afferunt Grammatici: ἀπὸ τοῦ βούλω παράγων βουλεύω ὡς ἀρχω ἀρχεύω EM. 208, 28. Γνάφω γναφεύω ὡς ἀρδω ἀρδεύω Sch. Plut. 166. ἀπὸ τοῦ κέλω γίνεται κελέω καὶ κελεύω ὡς βούλω βουλεύω Eust. 884, 12. Hoc certe paronymon est, ἀρχεύω esse potest, quamquam ἀρχή apud Homerum non imperium significat sed initium. Itaque acquiescimus in κελεύω et ἀρδεύω. Significatione nihil differunt φρύξαι καὶ φρυγεῦσαι Poll. VII. 181. σκάλειν et σκαλεύειν, sed his tamen interseri possunt nomina φρυγεύς et σκαλεύς. Νηπιαχεύω a νηπιάχω productum esse tacite negat Schol. A. ad Il. XXII. 502. νηπιαχεύων παράγωγόν ἔστι δῆμα παρὰ τὸ νηπιάχος ὡς ἵππος ἵππεύω, qui fortasse sic sibi persuasit νηπιάχω esse novitium verbum ab Apollonio et Moscho per quandam quasi anadromen ex

homerico *νηπιαχεύω* effictum. Σηπεύειν Manetho IV. 269. pro σήπω dixisse videtur.²⁾ Ρεμβεύειν in LXX. idem significat atque ζέμβεσθαι. Alia nominibus adnexa sunt verbalibus, a σεπτός Σεπτεύει σεβάζει Hes. κρυπτός κρυπτεύω tecte ago sive insidior (ut σκοτεύω latito) diversum a κρύπτω tego, ὅπτεύω ab ὅπτομαι incertum an ab ὅπτης (ὅπτή) ut ἐπόπτης ἐποπτεύω. Pro Φερόδευει ἀποφέρει Hesychius fortasse φερτεύει scripsit cuius paraschematismus est φερτάζειν. Sed ab his parumper abeamus. Etenim saepe quaestio incidit unde verba hujus formae derivata sint, a verbo an a nomine. Quare de paronymorum ortu interponenda est disputatio, sed brevis nec pro copia exemplorum; haec enim qui singillatim persequi instituat, finem vix inveniet. Equidem pauca cujusque declinationis proponam, ac primum homerica ἀλητεύω et ἵκετεύω et quod in H. H. legitur φιλητεύω, tum quae oratores attici comprobarunt δραπετεύω, ἴδιωτεύω, ληστεύω, ὁπλιτεύω, ταμιεύω, πυκτεύω, τραπεζίτεύω, προφητεύω etc. Sed non omnia sic figurata parem auctoritatem habuisse notum faciunt Atticistarum notationes: σοφιστεύειν οὐκ ἐν κρήσει κεκριμένη Poll. IV. 17. φιλοδεσποτεύομαι. οὗτως Ἀναξίλας EM. 794, 19. illeque manus articulus Phrynichi Epit. 443. *** ενιτεῦσαι ἵδεν δεῖ εἰ Φαβωρῖνος οὐκ ὁρθῶς κρῆται certe ad verbum hujusmodi spectat sive id πενητεῦσαι fuit sive ξενιτεῦσαι, quod Coraes Atact. T. II. 262. non ante Strabonem legi putat; medium ξενιτεύεσθαι Isocratem (Philipp. 107.) pro μισθοφορεῖν usurpare Harpocratio memoratu dignum habuit. Multo plura emergunt apud scriptores, qui vulgari dialecto assignantur: γυμνητεύω, ἔργατεύομαι, λογιστεύω, μεταναστεύω, μεσιτεύω, πειρατεύω, προσηλυτεύω, πλανητεύω, quod et ad πλάνης referri potest. Sed ut longe plura sunt substantiva quae in της, quam verba quae in τενω exeunt, ita verbis nonnullis deest nomen genitale, sicut ἀγιστεύειν apud Platonem aliquos

2) Eos qui mortuos condunt vocat ταριχευτῆρας ἀπηγεῖς — καὶ ζυπορίης (fort. κακευπορίης) τε ματεντὰς καὶ μυσαροὺς (fort. παμμυσάρους) σηπτάς τε τεχνάσμασι σηπεύοντας. Pro σηπτάς (quod certe σήπτας scribi debebat) Dorvillius σηπτοῖς corrigit i. e. σηπτικοῖς.

que reperitur, ἀγιστής ignotum est non minus quam ξενίτης et ἰεράτης, sed hoc colligi potest ex feminino Ἰοήτειρα ἰέρεια Hes. cui vereor ne Stephanus injuria praetulerit ἀρήτειρα, et ex adjectivo ἰερατικός. Hinc profectum est ἰερατεύειν, pro quo scriptores antiqui et attici utuntur primitivo ἰερᾶσθαι. Illi simile videtur nomen magistratus boeotici οἱ ἀφεδριατένοντες. Ἐραστεύειν usurpavit Aeschylus non alio sensu quam ἐρᾶν. Nimicum quod in re et natura positum est ut paronyma potestatem habeant magis determinatam quam verba nominibus praecurrentia, id Graeci in dicendo non ubique observant. Longissimo quidem intervallo disjuncta sunt βούλευσθαι et βούλεσθαι, πειρατεύειν et πειρᾶσθαι, δυναστεύειν et δύνασθαι, κλητεύειν et καλεῖν, μισθωτεύειν et μισθοῦν, ἀρεσκεύεσθαι et ἀρέσκειν, sed minus longe a μνᾶσθαι distat μνηστεύειν, etsi hoc proprie dicitur de iis qui mulierem ambiunt, illud magis universe, idemque a λητέσθαι differt ληστεύειν, ab ἀλασθαι ἀλητεύειν, a κηρύσσειν κηρυκεύειν, sed propter communem ortum permuntantur non raro; τομεύοντι Hesychius interpretatur τέμνοντι, οἰκετεύειν Euripides dixit pro οἰκεῖν, pro ἀλεῖν Homerus ἀλετρεύειν, cui quod respondet nomen ἀλέτης multis aetatibus post in lucem prodit, sed etiam ab inusitato ἀλετρον derivari potuit ut ὄλεθρος ὀλοθρεύω, ἀροτρον ἀροτρεύω, ὄφελτρον ὄφελτρεύω, λίστρον λιστρεύω. Eademque originis disceptatio iteratur in verbis perispomenis; ἀπὸ τοῦ ἐλήλασματος ἐλαστον καὶ πλεονασμῷ τοῦ οἱ ἐλαστρον καὶ ἐκ τούτου ἐλαστρέω. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐλαστής ἐλαστρῶ ὡς βοαστής βωστρῶ, καλιστής καλιστρῶ EM. 325, 32. quibus simile etymon fingendum est ad explicandum βληστρίζειν. A femininis ejusdem declinationis Homerus derivavit λωβεύω, πομπεύω, τολυπεύω, cuius nomine abstinet; Attici receperunt θαλασσεύω, μασεύω, πορνεύω, δεκατεύω, πεντηκοστεύω etc. Ejus generis, quod a nominibus secundae declinationis ortum dicit, ille exempla plurima suppeditat δαιτρεύω, λιστρεύω, λιτανεύω, ὄδεύω, διστεύω, τοξεύω, φυτεύω, quorum omnium nomina apud eum leguntur praeter τὰ λίτανα. Numerum multis partibus auxerunt insequunt scriptores: ἰατρεύω, μεταλλεύω, μοσχεύω, νεοσσεύω, δημεύω, πεσσεύω, φρονεύω, χορεύω, pro quo Homerus δρχέομαι dicit.

Ab adjectivis κιβδηλεύω, πτωχεύω, τιθασεύω et parasyntheta ἵδιοβονλεύω, κακοβονλεύομαι, φιλανθρωπεύομαι, quibus auctores probatissimi utuntur. Sed verbum βδελυρεύεσθαι Libanio Argam. in Dem. Or. de Foed. Alex. p. 211. suspicionem injecit hanc orationem non Demosthenis esse sed Hyperidis, qui etiam ρωθρεύεσθαι admisit improbatum Polluci IX. 137. Idem Pollux ἀπανθρωπεύεσθαι rejicit II. 5. Phrynicus Ecl. 386. χρησιμεύειν et φρονιμεύεσθαι. Alia suspecta reddit ignobilitas auctorum: ἀπαιδευτεύειν Apollon. de Conj. 501, 18. (omiss. in Thes.) ἀπληστεύεσθαι Sch. Pind. Ol. VI. 78. καθαριεύειν, μεγιστεύειν, δολιεύεσθαι, ἵταμεύεσθαι, θηλυκεύεσθαι, ψυχρεύεσθαι, quibus similia attuli ad Phryn. 67. Συνωρικεύεσθαι Aristophanes fixxit ab adjectivo συνωρικός Poll. VII. 205. qualia multa ab adjectivis in ικός propagavit novitius sermo: διαλεκτικεύεσθαι, διαφυσικεύεσθαι, λογικεύεσθαι, μερικεύειν et alia ad Phryn. 764. indicata. — Declinationis tertiae quot sunt exitus, totidem fere sunt verborum fontes: παιδεύω, θητεύω, γοητεύω, λαμπαδεύω, χειμαδεύω, τερατεύω — παγιδεύω, σταφιδεύω, θεμιστεύω, είλωτεύω³⁾ et ab iis, quorum genitivus pure terminatur, λατρεύω, μαντεύω, ἀλιεύω, βασιλεύω, βραβεύω. Ita dubium fit utrum ἵππεύω ut EM. 132, 2. ab ἵππος derivatum sit an ab ἵππεύς. Sed ἀριστεύω Eustathius 655, 48. recte ab ἀριστος repetere videtur, neque aliter sentio de ἀγχιστεύω. De πρωτεύω, καλλιστεύω, κρατιστεύω nemo dubitat. Ab his quae in duplicem exeuunt orta sunt βλακεύω, κολακεύω, σκυλακεύω, θεραπεύω, θωπεύω, δωπεύω. In magno numero substantivorum quae in ην, ων, ηρ terminantur, nullum reperio in verbi naturam conversum praeter quod Glossographi afferunt Ματηρεύειν, ζητεῖν et novitium βακτηρεύειν, quod neque cum βάκτρον accurate convenit nec cum βακτηρία, sed aliquam multa ab ωρ, ἵκτορεύω, δητορεύω, αντοκρατορεύω. Α πῦρ πυρεύω, ab obsoleto νύχος νυχεύω, ab aliis sic terminatis ἵχνεύω, κηδεύω, σκυτεύω, quanquam hoc alia

3) Doctum Angulum qui genitivum είλωτων ap. Herodotum in ειλώτων mutandum censet quia ειλώτης barbarum sit, Dindorfius in Thes. refellit Stephani Byz. exemplo. Idem genitivus tertiae declinationis esse potest ut ostendi ad Buttm. 337.

via derivari potuit a σκυτεύσ, et γραμματεύω duplarem quasi recessum habet ad γράμμα et ad γραμματεύς, sed ἀγματεύω, πραγματεύομαι, Πλεγματεύεσθαι ἐπιπλέκεσθαι Hes. nominibus in μα subjici necesse est. Adjectivorum personalium, quae in ὁν exeunt, prompta facilitas ἀλαζονεύομαι, γεροντεύω, ἡγεμονεύω, μηνημονεύω, sed ab altera terminazione ης pauca provenerunt simplicia ἀληθεύω, πενητεύω, plurima vero parasyntetha sed omnia a scriptorum classicorum consuetudine aequaliter remota ἐπιεικεύεσθαι, κακοηθεύεσθαι, μικροπρεπεύεσθαι, excepto uno ἐπιτηδεύειν, cuius primitivum est nulli illorum simile ἐπιτηδές. Huic addo duo alia solitaria ex superiore genere εὐτραπελεύομαι et δυστροπεύω, praeter quae nullum novimus cum particulis εῦ et δύς compositum.

§. 3. Tertium genus constat ex dicatalectis quae modo in εω vel αω exeunt, modo in ευω ut γειτονεῖν γειτονεύειν, ὑποτοπεῖν ὑποτοπεύειν. Horum unum paronymon esse significat EM. 778, 5. ὑπερηφανῶ καὶ ὑπερηφανεύω ἐκ τοῦ ὑπερηφανος, nisi hoc voluit ἐκ τοῦ ὑπερήφανος ὑπερηφανῶ καὶ ἐκ τούτου ὑπερηφανεύω. Sic enim plerisque visum: τὸ ἐμόχλεον πρωτότυπον ἔστι τοῦ ἐμόχλεον Eust. 903, 61. τὸ ἡμιοχεύειν ἐκ τοῦ ἡμιοχεῖν γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ν αἰολικῶς ὡς καὶ τὸ ζητέω ζητεύω παρ' Ἡσιόδῳ 834, 9. τοῦ θηρέυω δοκεῖ προϋπάρχειν ἢ τὸ θηράω ἢ μᾶλλον ἀρδητόν τι τὸ θηρέω κατὰ τὸ χέω χεύω p. 1872, 43. στενται ἀπὸ τοῦ στῶ στενώ ὡς ἀθλῶ ἀθλεύω, οἰνοχοῶ οἰνοχοεύω EM. 726, 32. παρὰ τὸ ἄχος ἀχέων, ἀχεύων δὲ ἀπὸ τοῦ ἀχέω ISI, 8. παρὰ ἀλῶ τὸ ἐκφεύγω πλεονασμῷ τοῦ ν ἀλεύω ὡς τὸ χέω χεύω, δέω δεύω Sch. Od. IV. 396. παρὰ τὸ ἀλῶ παραγωγὸν ἀλεύω⁴⁾ ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω Epim. Cram. I. 44. quorum postremum confirmat Herodianus π. Mor. 28, 3. De χεύω et similibus, quae L. I. C. I. tractavi, dubitandi causa nulla. Sed hic in quaestione versantur verba paragoga. Ζητεύω quidem, quo non solum veteres Epici sed etiam

4) Si δατέσσθαι, quod Buttmannus cum ἀλέσσθαι comparat, ali-
cubi legeretur, non ex δατέσσθαι, ut ille, ortum dicerem sed ex δα-
τεύσσθαι. At enim vero legitur nusquam.

Archimedes usus est Arenar. p. 38. nihil in vestibulo habet praeter *ζητέω*, idemque valet de *Ἐρεύειν ἐρευνᾶν* Hes. quod Homerus *ἐρέειν* dicere solet. Horum nullum tempus invenitur praeter primum eoque convenienter cum verbis in *αιω* et *ειω*, quae ultra imperfectum nunquam procedunt *κεραίω*, *τελείω* etc. Haec igitur a perispomenis orta dicimus cum epenthesi ejusdem vocalis. Sed longe major est copia verborum quae liberum habent per omnia tempora motum, eorumque pars multo maxima cum nominibus cohaeret iis, quae, ut antea ostendi, pari facilitate in verba utriusque terminationis *εω* et *ειω* declinari possunt. Jam distinguamus oportet verba poetarum propria et promiscua. Illa poetae in praesenti et imperfecto sic conformant ut cuique versus loco aptum est, Homerus *δινεύων* et *ἐδίνεον*, idem *οἰνοχοεύων* et *φρονόσει*, Oppianus Cyn. IV. 231. *οἰνοχοεῦντες* ut *φυλλοχοεῦντι* Anth. VII. 141. Apollonius *διτλεύόνσι*, Manetho *διτλεῦντες*, eodemque modo *ἀμφιπολεύειν* et *πυρπολέοντες* Hom. *αἰθροπολοῦσα* Maxim. 357. sed *ἀκροπολεύει* Maneth. *μυστιπόλευε* Nonn. XXXIII. 229. *διπηδεῖν* Hom. *διπηδεύειν* Apollon. *δροσολοπεύει* in H. H. et alibi, *δροσολοπεῖται* Aeschyl. Horum verborum utra prius nata fuerint, circumflexa an barytona, per se non cognoscitur sed ad epenthesis assumptionem adducimur hac re quod ea tempora, quorum utraque forma eaudem mensuram habet, a praesenti puro sumuntur: *διτλήσω* Apollon. *δινῆσαι* et *δινηθῆσαι* Hom. et posteriores, *οἰνοχοῆσαι* Hom. *ποντοπορήσω* Nonn. IV. 114. ab Homericō praesenti *ποντοπορεύω*. Itaque eundem Homerum arbitror, si ita ei usu venisset, non *ἡνιοχεῦσαι* dicturum fuisse sed *ἡνιοχῆσαι*, et de Odyss. VI. 157. ubi poeta Nausicaam praedicat *τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχεῦσαν*, non justam esse Eustathii dubitationem utrum hoc sit participium aoristi an praesentis; nam hujus quidem temporis dupli pro numerorum ratione utuntur forma *εἰσοιχεῦσι* Od. IX. 120. *ἐποιχνεῖς* Anth. XII. 131. *διοιχνεῖ* Aeschyl. et *οἰχνήσω* Pind. Fr. CCXXXVII. sed una futuri forma *οἰχνήσω* ad omnem illa usum apta. Quae aliter conformata sunt non tantam auctoritatem habent ut regulam labefactent *ἡνιοχεῦσαι* Anth. IX. 696. Joann. Gaz. II. 213. *ποντοπορεύσῃ* in Orac. Plut. V. Thes. XXIV. *ποντοπορεῦσαι*

Anth. Plan. CCXXI. 3. ὑμνοπολεύσω Apollinar. Ps. IX. 4. Mirabilius vero est quod Homeri imitatores Nonnus IX. 150. XXV. 10. et Musaeus 197. ἀθλεῦσαι admiserunt contra illius praescriptum qui in prima quidem positione ἀθλεύειν vel ἀεθλεύειν dicit, in aoristo autem ἀθλῆσαι⁵) ut et Empedocles fecit v. 34. et alii Epicorum. Illi poetico generi adscribi potest ἵχρεων, quod Critici metri causa in Pindari quodam loco posuerunt pro ἵχνεύων, caeteroqui incognitum; nam διυγρεῖν Theodori Prodromi vix afferre dignamur; sed Hesychii adespota Ὁθέων, Ὁθεύων, Ὡρεῖν φυλάσσειν et cum eodem interpretamento conjunctum ὠρεύειν, non constat unde fluxerint. Si constaret e carmine sumta esse, quaeri posset utrum alterum ex altero processerit an utrumque ab eodem nomine ὅθη et ὥρη diverse deflexum sit. Verum illa epenthesis ratio Grammaticis placita prorsus non convenit ad verba in commune recepta, cuiusmodi unum adnotat Eustathius 760, 28. μυθέεσθαι δημητρὸν, μυθεύεσθαι δὲ τὸ ψευδῶς λέγειν τῆς μεΓ Ὄμηρόν ἐστι χρήσεως, sed sunt plura μοχλεύω pro homericō μοχλέω, δισκέω pro δισκέω v. Jacobs. ad Anth. 502. Σύες δχέονται Arat. 1069. poeticum est, vulgare δχεύονται⁶) quodque Theocritus dixit αἴγες βατέονται I. 87. Schol. interpretatur βατέονται, cui similia sunt ἐπιβατεύω et ἐμβατεύω vulgo recepta, sed ἐμβατέω poetarum proprium. Plerumque vero contra fit. Nam pro ἐπιδημεύειν, μυθολογεύειν, ἡνιοχεύειν, ὀρονομεύειν, ποντοπορεύειν, πενταθλεύειν, φρουρεύειν Opp. Hal. IV. 233. invaluerunt pura, et rhetores nisi βυσσοδομεύειν ab Homero accepissent, sine dubio dixissent βυσσοδομεῖν ut οἰκοδομεῖν. Pollux. III. 144. ἀθλεύειν παρὰ ποιηταῖς καὶ παρ' Ἡροδότῳ καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν, quam terminationem constanter sequuntur syntheta vulgaris notae ἐναθλεῖν, καταθλεῖν, πενταθλεῖν et nomina ἀθλητῆς,

5) Id duobus locis de servientibus dictum est, ἀεθλεύειν semel hoc intellectu in postrema Iliade, ter de concertantibus.

6) Empedocl. v. 157. δξὺ δπ' ἔπ' δξὺ ἔβη, δαλερὸν δαλερῷ δ' ἐποχεῖτο pro quo Sturzus et Karstenius v. 269. parum cogitate ἐποχεῖτο substituerunt, nec tolerabilius οἱ δὲ πορεῦται λισσόμενος θύοντα v. 411. Hic ἐπαράται scribendum videtur, illuc ἐπεχεῖτο.

ἀθλησις etc. sed simplicis duplex est conformatio apud Platonem ipsum ἀθλεῖν, ἀθλοῦντες et ἀθλεύοντες de certaminibus iudicris verisque.⁷⁾ Similiter Xenophou variat προστατεῖν et προστατεύειν, quorum illi conveniunt ἀποστατεῖν, περιστατεῖν et παραστατεῖν, huic ἐπιστατεύω in uno loco Eusebii scriptoris iouici. Νοσεύοντες Aret. Sign. Diut. II. 9, 158. omnes tuentur codices et nomen νόσευμα crebrius iteratum in Hippocr. de Med. p. 64. T. I. de Aer. et Locc. p. 529—533. T. I. sed infinito saepius νοσέοντες, νοσεῦντες, νόσημα. Ὁχλεῦνται κινοῦνται δχλεύονται δμοίως Hes. quorum illud poeticum est, hoc nescimus unde ductum sit. Ανακωχεῖν Hippocr. de Cord. 490. T. I. et Hes. ceteri ἀνακωχεύειν. Ex Photii judicio Τυραννεύσασα οὐ μόνον τυραννήσασα conjectura subit Atticorum aliquos in certis modis temporibusque alteram terminationem praetulisse alteri. Equidem apud Platonem, Xenophontem, Thucydidem reperio τυραννεῖν et τυραννεῖσθαι, sed ab altero capite τυραννεύοντες, τυραννεῦσαι, τυραννεύσμενον. Atticistae plerumque favent perispomenis; ἀναισθητεύομαι μὴ εἴπης ἀλλ' ἀναισθητῶ Thom. ἀποσκοπεῖσθαι λέγοντον οὐ σκοπεύειν Anecd. Bekk. 435. qui quod damnat verbum placuit Straboni XIII. 599. aliisque recentiorum; τὸ ἀηθεῖν σκληρόν, τὸ δὲ ἀηθεύειν ποιητικόν Poll. V. 145. nisi pro hoc ἀηθέσσειν scripsit. Nobis non eadem quae antiquis illis verborum censoribus judicandi facultas propter multiplices literarum graecarum defectus. Sed si stamus exemplis iis, quae fors fortuna nobis reliqua fecit, verba δεσποτεύειν, διακορεύειν, ζωγρεύειν, πανοργεύειν, πολυπραγμονεύειν (Damophil. in Opusc. Sent. Orell. N. 45. p. 84.) περιπολεύειν,⁸⁾ ἔταιρεύεσθαι, τιθηνεύεσθαι, κακοσκολεύεσθαι, προμηθεύεσθαι, ἐπιμηθεύεσθαι, ὑπερ-

7) Galenus Καταμώσας — παρά τὸ ματεύειν ὡς καὶ καταματούμενος, quod Dindorfius Thes. T. IV. 1141. in καταματεύμενος mutandum censet. Sed ματεῖν (ut χατεῖν etc.) satis testatum est ac nescio an in Hipp. de Articc. p. 174. T. III. et in commentario Galeni c. XXIII. 453. T. XVIII. P. I. pro ἐξμάττεσθαι scribendum sit ἐξματέσθαι. Ἐμματέων τοὺς δακτύλους καθιεῖς Schol. Nic. Al. 136.

8) Achill. Tat. IV. 14, 96. καθεύδοντα ταύτην ἀφίσι προπολουμένην τὴν φωνήν scripsisse videtur ὀνειροπολουμένη.

ηφανεύεσθαι postponenda sunt circumflexis διακορεῖν v. Fritzsch. ad Thesmoph. v. 480. δεσποτεῖν etc. Id tamen non eo valet ut de omnibus judicare possimus; nam saepe res vertitur: εἰρηνεύειν, βωμολοχεύειν sive βωμολοχεύεσθαι et φιλανθρωπεύεσθαι pure terminatis antiquitate antecedunt; Suidas pro Πεφόνηκεν ἐφόνευσε fortasse πεφόνευκε scripsit; nam φονεῖν relinquendum est Clytaemnestrae Mosquensi v. 231. 265. 288. δεσμεύειν etsi Atticistae minus probant quam δεῖν, tamen plus auctoritatis habet quam δεσμεῖν, cuius significatio prorsus eadem, ut appareat ex Diosc. Mat. IV. 155. (158.) p. 644. et Galen. de Simpl. Fac. VIII. 129. T. XII. quorum ille δεσμεύονσι scribit, hic in eadem re δεσμοῦσι. Διχηλεῖν et διχηλεύειν Alexandrinorum propria sunt. Κακοτροπεῖν ex uno cognovimus Hippocratis loco, ubi de morbidis dictum est, κακοτροπεύεσθαι de moribus Polyb. ut δυστροπεύειν Basil. Quod discriminem utrum fortuitum sit a terminatione expressum quis dijudicare audeat? Sed significacionis quaedam diversitas haud obscure gliscit in quibusdam aliis: ὁρτωνεῦσαι enim otiali significat, ὁρτωνῆσαι convalescere, ὅμαδεύειν idem quod ἀθροίζειν Hes. ὅμαδεῖν tumultuari, ἀκρατεῖν oppositum est τῷ κρατεῖν sed ἀκρατεύεσθαι τὸ οὐκ ἐγκρατεύεσθαι Phryn. quo intellectu tamen Hippocrates ἀκρατῆσαι dixisse videtur; τορῆσαι (διατορῆσαι, ἐπιτορῆσαι) ab adjectivo τορός derivatum vices explet verbi antiqui τετραίνω perforo sed τορεῦσαι plerumque significat tornare apte cum nomine instrumenti τορεύς. Ἐπιτροπεῖν, nisi librariis debetur (v. ad Phryn. 650.) nihil amplius est quam paraschematismus primitivi ἐπιτρέπειν, sed significando muneri tutoris aptius habetur ἐπιτροπεύειν id est ἐπίτροπον εῖναι ut ταγεύειν tagi munere fungi, quanquam Aeschylus ταγεῖν et ταγεύειν indistincte usurpavit pro στρατηγεῖν et in codd. nonnullis Xenoph. διαταγεῦσαι scriptum est pro διατάξαι. Certe in Aeschyli loco πανδοκεῖν plurimum distat a πανδοχεύειν ut simplex δοκεῖν a δοκεύειν. — Verba secundae et tertiae declinationis non ita longo sermone indigent. De illis eadem pervasit opinio quae de protoclitis: ἀπὸ τοῦ ἀγορᾶ ἀγορεύω Eust. 96, 10. τοῦ λωβεύειν πρωτότυπόν ἐστι τὸ λωβῶ p. 1936, 63. Multo vero credibilis est utrumque

ab ἀγορά, λώβη derivatum esse ut a Θήρα Θηράω et Θηρεύω, quorum neutro utitur Homerus, nomine saepius. Ac si nullum suppeteret nomen, citius cogitationem transferremus ad verba primae declinationis, quibus ionica abundat dialectus, nec solum λωβεύεσθαι cum λωβέεσθαι cognationis lege sociaremus sed etiam ἀπατεύειν Xenophan. Fr. VII. p. 43. cum ἀπατέειν Hippocr. de dec. hab. p. 74. T. I. συλένειν cum συλέειν in Xanthi Lydiacis ap. Dion. Hal. I. 28. μωμεύειν cum μωμεῖσθαι Theogn. μηχανεύεσθαι cum μηχανέεσθαι Herod. cognatum diceremus. Sed multo ad fidem proprius est a nominibus verba esse derivata terminatione duplii, partim ejusdem significationis ut illa, partim diversae ut λοχῆν et λοχεύειν, quod Hesychius tamen pro ἐνεδρεύειν positum affert, μοιχᾶται ὁ ἀνήρ, μοιχεύεται ἡ γυνή Thom. Pro μεταλλῆν Nicander Th. 672. scripsit μεταλλεύων αἰγὸς ϕόθον posthabita vulgari nominis μέταλλον significatione, id quod excusatur ignorantia etymi; nam quod Buttmannus opinatur ex μετ' ἄλλα conflatum esse, prorsus insolita est haec compositionis ratio, nec unquam ἔξαλλῆν vel quid simile auditum est. Μαχλᾶν et μαχλεύεσθαι a veterum consuetudine aequaliter remota sunt Ἐφορεύειν Photius interpretatur ἐποπτεύειν, quod quantum ab ἐπόπτεσθαι distat, tantum illud ab ἐφορῷ. Verborum ex tertia declinatione hoc commenatum unum ab Atticistis exsignatum est μαιεύεσθαι οὐ μαιοῦσθαι Thom. Κλαδοῦν et κλαδεύειν scriptores minus elegantes substituerunt ad significandum pampinare, quia κλᾶν, quo veteres utuntur, latius patet. Ὁρνιθεύειν et ὁρνιθοῦν, χωλεύειν et χωλοῦν, χηρεύειν et χηροῦν, χαλκεύειν et χαλκοῦν vel ad distinctionem significationis intransitivae et factitiae pertinent vel aliam inter se differentiam habent. Sed Euripides δρθεύειν et διορθεύειν non ullius nisi metri causa usurpavit, nullaque prorsus ratione antiquis ἀκριβώ, δαιδαλώ superposita sunt ἀκριβεύω, δαιδαλεύω. Verum haec satis. Illud vere admonet EM. 803, 13. οὐδέποτε ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ νω γίνεται παράγωγον διὰ τοῦ ενω, nam φιτύω et φυτέύω diversas stirpes habent. Neque invenietur facile qui ἀρνεύειν cernuare ex Ἡροντε ἐκνβίστα Hes. conversum dicat, sed potius utrumque a communi etymo seorsum processit,

sive παρὰ τοὺς ἄρνας ut Schol. Il. XII. 385. dicit, etsi nunquam sic ut μοσχιῶν et vitulari de haedulorum petulcorum lusibus dictum reperitur, sive ab alio quodam nomine oblivione deleto ut παλεύειν et σταθεύειν, quorum origo evanuit; nam quod nonnulli στατέειν scripserunt ab Atticistis reprehensi, id quidem adjectivo στατός persimile sed a significacione assaudi non minus remotum est.

§. 4. In η nulla verba exire nisi aeolica ποθήω, ἀδικήω auctor satis est Herodianus π. *Mov.* p. 43. Nec multa in ι, quorum genus duplex, unum a substantivis in ις δηρίω, κητίω, κονίω, μητίω, μηνίω Choerobosc. 170, 4. et ad hoc exemplum δητίω a nomine ficticio δητίς ortum esse sumitur. Prae veterum placito τὸ ἴδος ἀπὸ τοῦ ἴδιω EM. 465, 39. amplectimur contrariam sententiam verbum ex nomine extitisse. Verbalium vestigia rara sunt minusque expressa; ab αι, ut alio loco dixi, δῖω, ab ἔσθω ἔσθίω, ab οὐλω Οὐλίοιεν ἐν ὑγείᾳ φυλάσσοιεν Hes. Έψιονται ἀκολουθήσοντι quo referendum sit, patet. Verbi ἀλίω, cuius obliqua modo tempora extant ἀλίσαι et ἐξήλικα, ejusque quod prosthesi crevit κυλίω, primitivum fuit εἴλω, εἴλεω, cuius similitudo appareret in εἴλινδησις et in verbo ἐνειλινδεῖσθαι. Μαρίειν δχλεῖσθαι πνησττειν et Μαιριῆν τὸ κακῶς ἔχειν Hes. non dubito arcessere ab obsoleto μαίρω, unde Μαιρα τὸ ἄστρον ἡ ἀκμαιότατον καῦμα Hes. et μαραίω. Contrarium corporis affectum declarant μάλκη, μαλκίειν⁹⁾ et paragogum μαλκιῆν i. q. μαλακῆν. Pro Χειμίονσα ψυχομένη ὁγιῶσα Galen. Foesius χειμιοῦσα corrigit; praestat vero χειμιῶσα. Μαστίω ἐκ τοῦ μαστίζω Theognost. Gram. II. 146. sed propinquius est nomen μάστις. Boeotica sunt αὐλίω, δοκίω etc. quae Ahrensius enumerat de Aeol. p. 179. — Terminationem οιω excludunt canones τὰ παραληγόμενα τῇ οι περισπᾶται etc. Arcad. 165. τὰ διὰ τοῦ νω βαρύτονα διὰ τοῦ ν γράφεται προσκεῖται βαρύτονα διὰ τὸ ἀλοιῶ, δμοιῶ Theogn. 148.

9) Schol. Nic. Th. 382. τὴν μάλκην Νίζανδρος ἐν Γλώσσαις ὁγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδήματα (fort. ὑποδείγματα) τέθησι πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιο τε μαλκείοντες. In seqq. ὅμβρῳ τε κρυμῷ τε δέματ' ὅτε δάμνατο μᾶλλον scrib. δέμας τότε.

unde patet ἀλοίω a scholarchis Byzantiis confictum esse, quod ex inficeto Diogenis epigrammate facilis negotio eximitur. — In ονω exeunt pauca: ὁρούω ab ὅρῳ productum, κολούω et μολούω sive μολεύω, quorum illud vel commune cum κολάζω fundamentum habet vel pariter cum proximo a nomine provenit quocum αὐτόμολοι id est stolones Auslaueffer compositum est; namque μολεύειν significat τὸ τὰς αὐτομολίας κόπτειν ὡς τὸ τὰ πρέμνα πρεμνίζειν Poll. v. Dissert. I. c. I. §. 6. fin. Χελούειν βήσσειν Hes. laconicum vel boeoticum est pro χελύειν a χέλυς. — Verba in νω pleraque a nominibus tertiae declinationis eadem vocali finitis originem trahunt ἄλνς ἄλνω sive ἄλνω, ἀρτύω, ἀχλύω, γηρύω, δακρύω, ἐλινύω, ἴθινω, καττύω, μεθύω, a κάχρω consimile verbum, cuius tempora quaedam καχρύσω et συγκαχρῦσαι a Grammaticis allata sunt, κορθύω, κικύω, σταχύω (ἀνασταχύω, ὑποσταχύω) a μᾶλνς μωλύνω, a φῖτνς vel φῖτν φιτύω. Sic etiam ἐκ τοῦ οἰζύς οἰζύω. Ο δὲ Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι ἀπὸ τοῦ σκετλιαστικοῦ ἐπιζόρηματος γίνεται οἰζώ ὡς λιάζω, αιάζω καὶ ἐκ τοῦ οἴζω οἰζύω EM. 619, 53. Eust. 1217, 12. Verum etiam a neutris in ος, βρένθος βρενθύομαι, στρηνος στρηνύομαι, ἐντύω ἀπὸ τοῦ ἐντεα Eust. 599, 15. Verbalium exempla affert EM. 632, 50. ἐλύσθη ἀπὸ τοῦ ἐλω ἐλύω ὡς ἐλκω ἐλκύω, et p. 333, 50. ἀρύω παρὰ τὸ ἀρῶ (αἴρω) ὡς πλήθω πληθύω, ἔρω ἔρνω, ἄνω ἀνύω, quorum nonnulla cum nominibus (πληθύς, ἄνη) consociari possunt, ἔρνω epsilon pleonasticum habet. In Arat. 746. ἀστέρες ὠκεανοῦ ἀρύονται, hoc et pro αἴρονται accipi potest et pro ἔρνονται, quod Vossius confirmat Hesychii glossa Ἀρνον εἰλκον, nec dissentit Eustathius 1159, 58. τὸ ἀρύω ἐκ τοῦ ἔρνω γίγνεσθαι δοκεῖ. Quippe aquam trahere e puto idem est haurire et in Simonid. Fragm. LXXXIII. 94. εἰρνέται ἀγνὸν ὑδωρ nihil differt ab ἀρύεται.¹⁰⁾ Huic consimile ἀρύω, a quo Gram-

10) Verbum ἀρύειν, quod Hesychius varie interpretatur ἀντιλέγειν, βοῆν, κελεύειν, Kuester ad γαρύειν refert. Neque idem esse videtur illud, de quo EM. 134, 12. ἀρά ἡ εὐχὴ παρὰ τὸ ἀρύειν τὸ καλεῖσθαι καὶ ἐφέλκεσθαι. Ἀρύει τὸν φύξειν. Hoc quidem poetae dictum non video quid significare possit nisi ἡρᾶσθε vel ηγῆσθε ἀντιγεῖν.

matici ἀφύσσω repetunt, non legitur nisi compositum ἔξαφύω. Sed longe diversum est in Hipp. de Affect. Intern. p. 498. T. II. ed. Lips. p. 553. Foes. de aegroto quodam ἐρεύγεται πυκνὰ καὶ ἀλγέει τοὺς δρθαλμοὺς καὶ τὸ πρόσωπον ἀφύει, quod quum Galenus ita enarrat Ἀφύει ἀπολευκαίνεται καὶ ὥσπερ ἀφύης τὸ χρῶμα ἵσχει, indicium praebet hoc loco verbum imitativum scriptum fuisse ἀφνῆς apuas colorem imitatur, cujus forma cum ἐγγύη ἐγγύῶν, sententia cum κορυνῶν, μολυβδίζων similibusque congruit. Numne ἀφνῆς ad illum locum conveniat, viderint medici. — Ἀπὸ τοῦ ἔργον ἀργαλέος ὡς ἐπω ἀπύω Schol. Plut. v. 1. et Sch. Lips. ad II. II. 413. quod non improbabile videtur praesertim si nomen intercessit ἡπτυς ut γῆρας. Πιδύω EM. non absurde cum πηδάω componit; nam germanice quoque πῆδαξ vocatur *Spring* et *Sprint*, et Latini aquam *salire* dicunt ut Euripides Bacch. 705. ὕδατος ἐκπηδῆ νοτίς, et Hippocrates de Humor. 129. T. I. ἡ γαστὴρ διέι τὴν τροφὴν ὥσπερ ὕδωρ νέον διαπηδῆ, παλαιούμενον στέγει i. e. οὐδὲν διαπιδέει, neque multum abest quin Hesiodum Pegasi nomen falso interpretari contendam; id enim nomen non fontanum significare videtur sed salium ut Πίδασος, quomodo equus Achillis vocatus est. Κολύω qui cum κόλος et κολούω comparant, non ab re consulere videntur. Vocabum naturalium vocabula κωκύω, ἀρόματι, ἐπωρύω ad regulam etymologiae exigere haud obstinamus. Sed μηρύω quoque desperandum est. Num μηρύειν ab EM. recte ad μνᾶσθαι referatur, in dubio relinquam. Ἰνέσθαι κοσμεῖν ἰδρύνεσθαι Hes. fortasse ab ἴζω deflexum est ut ἰδρύω, quod praecipue de imaginum consecratione et exornatione dici solet; eidemque Hesychio pro Ἰρροιεν καθέζετο reddendum suspicor ἵννεν, cui adjunctum est καθίννυσθαι sive καθίγνυσθαι v. Aglaoph. 646.

Hactenus loquutus sum de verbis, quorum origo aut a nominibus ducta aut ambigua est. Qua parte absoluta restat illud genus quod uno et certo tramite a verbis descendit assumta in hoc transitu litera ν. Ab hoc autem sejungi non possunt verba in νμι exeuntia. Etsi enim διμόργηνμι, δρέγνυμι, δέχνυμι, πτάρνυμι et alia nunquam in νω deflectuntur, nihil secius regulae instar est quod Theodosius dicit

p. 196. ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ἀπὸ τῆς ἔκτης τῶν βαρυτόνων ζενγρύνω ζενγρύνμι, κεραννώ, κεράννυμι, quam terminationem notum est ab Atticistis praeferri: ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι προτιμοτέρα τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ βαρυτόνος Thom. 229. ἀποκτεινόνται ἀττικῶς, ἀποκτιννύειν ἐλληνικῶς Moer. δύνονται μᾶλλον ἡ δύνειν ὡς ζενγρύναι καὶ τὰ δμοια Phot. ζενγρύνασι καὶ κτιννάσι καὶ δειννάσι· τὸ δὲ ζενγρύνονται καὶ τὰ δμοια κοινά Thom. etc. Horum igitur verborum quatuor sunt fontes; a verbis bisyllabis, quorum terminationem ($\bar{\omega}$) praecedit vocalis; a verbis hyperdisyllabis, quorum stirps consona terminatur accidente vocali brevi; tertius ab his quae diphthongum in penultima habent; quartus a verbis non puris. Primo generi tres sunt subjectae species pro numero conjugationum circumflexarum. A verbis primae conjugationis sive usitatis sive thematicis ἔννώ, σβεννώ, βδέννυμι. Ab altero ordine unum χοηννύναι, si sequimur Criticorum conjecturam qui hoc in Theophr. Char. V. (VI. ed. Schneid. XXI. Ast.) ex codd. vestigiis χοὴ νῦν ἀεὶ reposuerunt; ab obsoletis τάω et στάω processerunt τείνω ut κτάω κτείνω et ἴστάνω, hinc per misturam quandam τανώ et στανώ in Inscript. Cret. A tertio χώννυμι, quod ut manifestum est ab usitato χώω derivatum esse, ita quae Etym. Gud. 315, 38. et Theogn. II. 159. huic adjungunt ζωνώ, δωνώ, στρωνώ, σωνώ, τρωνώ non a τρώω, δώω sed a brachyparalectis repeti consentaneum est quamvis maximam partem ab usu remotis. Verba secundi generis sunt σκεδανώ sive σκεδάννυμι, πετάννυμι, κεράννυμι, κρεμάννυμι, quae primitiorum locum occuparunt, duoque a verbis primae conjugationis, unum κορέννυμι Hes. quo multo usitatus est κορέω, alterum στορέννυμι, nullum vero ab iis, quae futurum in ησω mittunt, φιλήσω, τιμήσω· nam κατεκεντάννυτο in Pseudoluciani Philopatr. §. 4. assignandum est auctori barbaro; Ἐπιπωμάννυμι in Math. Vett. neque verbo neque nomini apte cohaeret. Haec omnia ante ypsilon habent duplex νν. Nam quae Eustathius p. 790, 59. in libris suis scripta invenit ζωνώ, χωνώ, hodie non comparent, neque consentanea sunt regulae EM. 251, 26. Epim. Cram. I. 111. τὰ εἰς ννω εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγονται, δι' ἐνδὲ

ἀμεταβόλου ἐκφέρεται, οἷον δαίω δαινύω· εἰ δὲ ἐνὶ φωνήντι, διπλασιάζει ἐννύω, σθεννύω. Ήος δαινύω sive δαινυμι pertinet ad tertium genus, cuius duo modo praeter hoc exempla ψαίνυμι τὸ ψωμίζω Hes. et εἰνύω, καταεινύω, ἐπεινύματι, quorum usus minime frequens, primitiva ψαίω, εἴω perispomenis ψάω, ἔω apta sed prorsus ignota sunt. Ab horum vero norma aberrat γάννυματι, cuius futurum γανύσσοματι et aoristus Ἐγάννυσαν ἐκόσμησαν καρῆναι ἐποίησαν Hes. ad praesens γανύω respectat, hoc autem, si viam directam sequimur, ad γαίνω ut τανύω ad τείνω (τιταίνω) sed demonstrari nihil potest praeter γαίω. Quartum genus oritur a verbis non puris qua usitatis qua imaginariis οἴγω οἴγνυω οἴγνυμι, πλέκω πλέγνυμι, ἔργω ἔργνυμι, φάγω φωγνύω φάγνυμι — ἄγνυμι (καταγνύω) δεικνύω, μιγνύω, ζευγνύω, πηγνύω, ἐκπλήγνυμι, δηγνύω, φράγνυμι — ἄχνυματι, δέχνυματι, quorum omnium consona principalis e numero est gutturalium; dentali subjunctam esse terminationem νυμι uno exemplo cognoscitur ἦω καθίγνυματι, ἐγκαθίγνυματι et προσκαθίγνυματι Hippocr. et Aret. labialibus nunquam adhibetur, non ita saepe liquidis δημνύω, θορνύω, δρνύω, ἄρνυματι, πτάρνυματι, eaque via etiam ὅλλυμι ortum putant ex ὅλνυμι conversum, quam assimilationem non summe necessariam fuisse probatur integro πιλναματι.¹¹⁾ Horum prototheta partim usus reprobavit partim ratio, sed una tenuerunt εἰλω et εἰλνω omissio tertio εἰλνυμι, nam εἰλντο controversum est v. ad Buttm. p. 7. Liquidarum tertia invenitur in uno ἄνω ἄνω ἄννυματι. Nam καίνυματι Grammatici quidem consentiunt a καίνω derivatum esse sed significatio parum similis. Verborum τίνυμι et πτίνυμι et scriptura fluctuat et disceptatur derivatio. Buttmannus ut a ζώω ζώνυμι sic a τίω τίνυμι propagatum censem. Verum verborum purorum, quae ancipitem in penultima habent, nullum huc deflexum reperimus et δίκην τινύς nequam idem quod τίων significat sed est τίνων poenam dans, nec τίνυματι idem valet quod τίοματι sed, ut τίνοματι, poenam

11) Coniunctio literarum λν latino sermoni licita (alnus, ulna, balneum) a consuetudine graeca alienior fuit; nam πλναματι totum poetum est.

exigo, quam significationem *τίομαι* non accipit nisi in futuro et aoristo. Quapropter *τίννμι* a *τίνω* derivatum dicitur et consona simplici scribimus ut Wolfius et novissimi editores. De altero Choeroboscus Cram. II. 233. *κτεινώ* διὰ τῆς εἰ καὶ δι' ἐνὸς τοῦ ν̄ κατὰ παράδοσιν τὸ δὲ ἀποκτινύναι διὰ τοῦ ι καὶ διὰ δύο ν̄, cuius distinctionis ratio non appareat, neque consentit Phrynicus p. 29. ἀποκτινύναι δι' ἐνός ν̄, sed optio anceps quia nullum est exemplar cui perfecte respondeat. Si a *τίνω* *τίννμι* normam petimus, *κτείνμι* probandum erit a *κτείνω* ductum; si φώγω φώγνμι conferimus, rectius videbitur *κτείννμι*, quod qui propter diphthongum duplii νν praemissam minus probabant, iis promptum erat vel *κτείνμι* scribere vel *κτίννμι*. Postremo loco ea producenda sunt, quorum cognatio cum verbis circumflexis manifesta, sed proportio manca est, αἰρέω, αἰνύμαι, κινέω ὑποκτινύω¹²⁾ κίννμαι, cuius si primitivum κίνω in usu esset, prorsus nihil differret a *τίνω* *τίννμι*. Cum ἀγρέω conjugatum est participium defectivum ἀγρυμένη capta in Anthol. — Verborum in νιω tria affert Theognostus 149, 4. ἀλνίω, μεθνίω, δπνίω, quod Arcadio restituendum p. 165. pro ἀρνίω (non ἀπνίω, quod Ahrensius Dor. p. 509. probavit) idque unum ad propositum nostrum pertinet quippe in commune receptum idemque paragogum ab οἴφω.

§. 5. Catalexis ωω̄ non reperitur in verbis derivatis nisi affectis. Etenim verba secundae et tertiae conjugationis, quorum nativa forma amphimaci mensuram habet (nam plerique trisyllaba sunt) metro adaptari non possunt nisi penultima, quae in utroque genere brevis est, producta, id quod poetae non uno modo efficiunt. Verborum enim, quae natura in ωω̄ terminantur, ο̄ micron mutatur in ω̄, de quo postmodo dicetur. Eorum quae in αω̄, duplex est conformatio; aut enim alpha, quod nisi brevitatem exuat, contractionem effugere non potest, non contractum transit in longum ἀγαμαιμάει, πει-

12) Quint. IV. 510. ὑποι ποιπνύεσκον — πόδας δ' ὑπεκίννον αὐτως· nisi ὑπεκίνεον scrispsit.

*νάων, διψάων*¹³⁾ cuius generis unum apud posteriores reperitur *λυσσάων* Apollinar. Ps. IX. 48. aut eodem alpha cum syllaba finali in *α* vel *ω* contracto, vocalis prothetica pro-tenditur, alpha in alpha longum *μενοινάφ*, *ηγάσσε*, *μνάσσε*, quae Homeri peculiaria sunt, *ο* micron in *ω* *μενοινώω*, *μαι-μώσι*, *μαιμώων* apud Homerum, hisque similia apud alios: *διψών* Nonn. Par. XI. 57. XIX. 149. *διψών* Dion. XVII. 91. *ηβώων* Quint. XII. 272. *μαιμώων* Theocr. XXV. 253. *ἀμώων* Apollon. III. 1382. Anth. IX. n. 362. v. 25. Nonn. V. 38. XII. 335. *λυσσώων* XXXVI. 449. Anth. V. 266. *λιχμώων* Nonn. XXVI. 197. quorum originem declarat Schol. Hesiod. Sc. 210. *ἐν ταῖς μετοχαῖς ή ἐπένθεσις τοῦ ὄ*, *εἰ μὲν ἔχει τὴν παραλίγουσαν (προπαραλίγουσαν) βραχεῖαν, βραχύνει καὶ τὸ πρῶτον ὄ, οἷον τηλεθόων, φυσιόων*. *εἰ δὲ μαιράν, ἔκτείνει καὶ ἀμφότερα, αὐδώων*, qui intempestive quidem epenthesis appellat sed quid velit apertum est, nempe αὐδώων dici pro αὐδόων, hoc autem ex αὐδῶν ortum esse, in quod αὐδάων contractum est. Obliquorum casuum triplex est vicissitudo. Nam ab homericō *πεινάων* Oppianus Hal. V. 5. et Tryphiodorus 196. recta declinarunt *πεινάοντα*, quo exemplo non satis defenditur librorum nonnullorum scriptura *μαιμάοντο* Dionys. 1156. cetera autem verba aut praesentis parenthesi et ectasi amplificati exemplum sequuntur ut ab *ἀμώω* ducitur *ἀμώοντες* Apollon. III. 1187. *μαιμώοντες* Opp. Hal. IV. 93. V. 375. Quint. I. 177. II. 203. III. 20. IV. 241. XI. 301. *με-νοινώοντες* Apollon. IV. 1253. *λυσσώοντα* Apollinar. Ps. LIV. 7. *ηβώοντα* Silent. Ecphr. 289. (156.) ut a *ζώω* *ζώοντα*. Aut pro *ο* brevi recipiunt longum *ηβώοντες* Quint. II. 328. Opp. Hal. V. 471. *λιχμώοντες* Quint. V. 40. VI. 200. Nonn. XXII. 30. *μαιμώοντες* Quint. I. 620. II. 110. III. 307. IV. 217. XIV. 17. quod ad *μαιμώοντες* eandem proportionem habet, quam *μαιμώω* habet ad *μαιμώω*. Sed in his libri multifariam discrepant, nec minor Criticorum dissensio. Prae *ηβώοντα* Aristarchus probavit *ηβώοντα* v. Spitzner. ad XXIV. 609.

13) Hinc patet defendi posse *ἀμάειν* Hesiod. Scut. 392. sed complures codd. *ἀμάσθαι* praebent; *ηβάοις* nonnulli Theogn. 1229. (877.) pro *ηβώοις*.

cui adstipulatur Goettlingius de Acc. p. 101. alterum tuetur Nitzschius ad Od. X. 5. idemque Apollonio vindicat Wel-lauerus ad IV. 29. et 1255. Nonno Graefius διψώωντες scri-bens XVII. 114. ἡβώωντος II. 577. XXIV. 188. αὐχμώωντα XXVI. 108. XXXV. 119. ἀμώωντα 267. λυσσώωντα XL. 87. λυχμώωντα XXXII. 140. quibus omnibus locis edit. veteres ο micron praebent praeter λυχμώωντες XXII. 30. intactum vero reliquit αὐχμώωντα XLVII. 153. Pro μαιμώωντα, quod summo codicum plurimorum consensu sustentatur, Planudes Anth. XIV. 98. edidit μαιμώωντα, cui Jacobsius p. 806. com-parat γελώωντες Od. XVIII. 111. sed et hoc in libris non-nullis γελώωντες legitur, quod Bekkerus praetulit; et sive sic scribitur sive illo modo, a caeteris dupliciter differt, quod syllaba prima brevis et quod secunda in arsi posita est. Codicum in hac causa exigua est auctoritas, sed praeferimus scripturam Aristarcheam, non quo alterius ratio reddi non possit, sed quia simplicior videtur et homericο μνώοντο si-milior. Femininis ex tribus illis formis una deest; nam quod masculino διψάω respondet διψάοντα Tryph. 548. Wer-nickius jure posthabuit veteri scripturae διψάοντα quod legi-tur in Nonn. XXXVI. 199. et huic similia αὐχμώοντα XXXVII. 421. λυσσώοντα XLVI. 320. ἡβώοντα Joann. Gaz. Ecphr. I. 40. Nonn. XII. 299. quod Graefius suo periculo in ἡβώωσα mutavit ceteris parcens, et legitur hoc ἡβώωσα XLII. 296. Joann. Ecphr. I. 90. ἀμώωσα Nonn. VII. 31. Apollinar. LXXVIII. 105. λυχμώωσα Quint. VI. 213. μαιμώωσα Apollon. II. 269. λυσ-σώωσα Nonn. XLVIII. 884. διψώωσα XLVIII. 590. αὐχμώωσα Joann. Ecphr. II. 123. pro quo in cod. αὐχμώοντα scriptum ut v. 40. ἡβώοντα pro ἡβώωσα. Hoc vero et μαιμώωσα apud Homerum ipsum leguntur, illud semel hoc bis sine ulla aut librorum dissensione aut Grammaticorum. Schol. Od. IV. 1. οὐητέωις καὶ ὡτέωις καὶ οηώεις καὶ ὄσα τοιαῦτα ἐκτείνει τὸ ο διὰ τὸ εἶναι τὸ πρὸ αὐτῆς μαιμὸν, ὥσπερ τὸ ἡβώωσα. Καὶ τὸ τηλεθώσα σμικρόνει διὰ τὸ εἶναι τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν βραχεῖαν, unde intelligitur in EM. 113, 50. ἀν-τιώσα ποιητικῷ πλεονασμῷ τοῦ ὁ ὡς βούωσα, γελώωσα· τὸ τηλεθώσα (sic) δὲ καὶ τὸ μαιμώωσα μόνον διὰ τοῦ ὁ μεγάλου, post τηλεθώσα excidisse id quod a Schol. dicitur

et alterum ectasis exemplum *ἡβώσσα*. His concinunt tertiae personae pluralis *ἡβώσαι* Oppian. Hal. I. 474. pro quo in cod. Prag. *ἡβώσονται* legitur, *ἐφορμώσονται* II. 94. *αὐδώσωνται* I. 378. sed alterum flexum sequitur *ἀνηβώσονται* Apollinar. CIII. 66. ab *ἀνηβόώ* declinatum sine illa triplici ambage synaeresis, epenthesis et ectasis. Postremo optativus *ἡβώσουμ* Hom. integre derivatus est a corrupto *ἡβώώ*. Num igitur ut *ζάω* in *ζώω* sic *μνάομαι* in *μνάομαι* transformatum an, quia *μνώντο* versum vitiat, pro hoc *μνώντο* substitutum est vocalibus trajectis? Idem quaeritur de *τεχνώοντο* Sibyll. I. 97. *αὐδώνται* et *δρμώνται*, quae cod. Pragensis Opp. Hal. I. 776. et 598. pro *αὐδώνται* et *δρμαίνονται* (cod. Reg. *δρμώνται*) praebet, deque *μαιμώοντο* Dion. 1156. quod in nonnullis libris *μαιμώοντο* scribitur, pari utrumque bonitate. Sed probabilius videtur metathesis, non solum in indicativis sed etiam in participio *μνωμένη* Hom. et quae posteriores addiderunt *ἄλωμενος* Dion. 702. Maneth. III. 122. VI. 445. Quint. XIV. 269. Nonn. XXIII. 27. XLII. 269. Anth. IX. 408. *δρωμένη* Anth. IX. 103. *μνωμένη* quod Graefius reposuit Nonn. IX. 336. et *βιωμένη* a Meinekio reductum Mosch. II. 13. pro quo *βιωμένη* dici poterat, pro illis mutato verborum ordine *ἄλωμενος* etc. sed non libitum est.

§. 6. Cum praesentibus illis secundae conjugationis EM. 237, 35. compingit subjunctivum aoristum tertiae: *τὸ ἀλώω*, *ἡβώώ* ἢ *ἐπανέξησιν χρονικὴν* *ἔχει* ἢ *πλεονασμὸν τοῦ ὠ*, significans *ἀλώω* vel ex distracto *ἀλώω* extitisse protenta vocali parenthetica vel ex contracto *ἀλῶ* longa litera vacanter addita. Sed pleonasmum accentus non admittit. Hoc aoristi exemplum unicum est, saepius vero praesens hoc deflectit, cujus eae personae quae in *ῳ* exeunt, ambiguæ sunt; nam utrum *ὑπνώω* ex *ὑπνώ* extiterit an sine ulla hujusmodi praemunitio natum sit, ex forma ipsa non cognoscitur. Byzantii quidem doctores *ὑπνώω* non eodem loco habent quo *μαιμώω*. Philemo in Rhemat. §. 67. p. 277. et Planudes in Bachmanni Anecd. T. II. 42. postquam edixerunt verbis secundi ordinis, si antepenultima brevis sit, breve interponi *ο* *δρόωντες*, sin longa, longum *μαιμώντες*, continuo addunt *τό γε μὴν* *ἰδρώοντες* καὶ *ὑπνώοντες* οὐκ ἀπὸ περισπωμένων

Τεμάτων ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰδρώω καὶ ὑπνώω βαρυτόνων ποιητικῶν καὶ αὐτῶν — καὶ κατὰ τὰ βαρύτονα πλίνεται ὑπνώεις καὶ ἡ μετοχὴ ὑπνώοντος. Et ad hanc sententiam nos adigit epicorum tertiae aetatis, quae cum Caesaribus incessit, auctoritas: ὑπνώεις Nonn. V. 415. XI. 331. XX. 44. ὑπνώει Opp. Cyn. III. 51. Anth. X. n. 16. v. 7. ὑπνώεσκε Quint. X. 191. ὑπνώειν IX. 524. Nonn. XXXI. 190. et quod mirabilius est in oratione numeris soluta ἰδρώει Lucian. Dea Syr. §. 10. et 17. quibus accedunt duo passivae formae verba ἀμβλώσεοςαι Maxim. v. 215. et Nonno familiare χολώματι XLVIII. 720. χολώεται V. 447. XV. 362. XXVI. 130. XLVII. 339. χολώεο XXXI. 152. χολωόμενος V. 437. IX. 246. XIII. 462. Anth. Plan. N. 128. De participio verborum in αὐτοῦ desinentium quod dixi, idem convenit ad hoc genus; nam nominativi una est forma ἰδρώων Nonn. X. 380. ὑψώων Apollinar. Ps. IX. 26. obliquorum duplex κυρτώοντε Hes. Scut. 234. pro quo in Med. κυρτώοντε scriptum est, ὑπνώοντες Nic. Ther. 433. et 546. Bion. III. 1. Orph. Arg. 561. Anth. VII. 202. IX. 378. et 765. Opp. Cyn. I. 517. Hal. II. 657. Nonn. V. 498. XVIII. 205. XXXIV. 89. XL. 404. XLVIII. 531. Orph. H. LV. 9. κυκλώοντα Apollinar. Ps. III. 10. ἰδρώοντα Apollon. IV. 1284. Opp. Cyn. I. 532. Quint. V. 56. VI. 106. Nonn. X. 382. Sibyll. I. 58. quibus se admiscet prosae ionicae scriptor Hippocrates, si vera est scriptura ἐφιδρώοντι Prorrh. I. 160. T. I. Coac. p. 255. T. I. non ἐφιδροῦντες ut p. 162. vel ἐφιδρῶντες ut p. 166. et aliis locis. Sed quae cum ἀμώοντα et similibus comparari possint, paucissima reperiuntur in hoc numero, ὑπνώοντα Apollinar. Ps. LXXVII. 145. ἰδρώοντες Nonn. IX. 268. quod in uno Vindob. scriptum est II. VIII. 543. discrepans duobus aliis Homeri exemplis. Et feminina positio saepius huc inclinat quam illuc: ἰδρώοντα Anth. IX. 534. Nonn. V. 482. XV. 284. ὑπνώοντα Mosch. II. 24. Quint. I. 664. XIV. 275. Nonn. XLVIII. 525. quare videndum ne κεῖρας ἐρετμώσα VII. 185. vitio affectum sit; alibi κεῖρας ἐρετμώσας legitur XXXIV. 246. ἡερίους κενεῶντας ἐρετμώσας XIV. 3. ἐρετμώσας πορείην XXXIII. 191. Interim tertia quoque persona numeri pluralis plerumque quidem similis est tertiae singularis ὑπνώει, ὑπνώοντι Maneth. I. 82. Quint.

I. 604. Coluth. 342. *ἰδρώονσι* Opp. Hal. II. 450. *κυκλώονσιν* Apollinar. LXXXVII. 37. sed ecce etiam *ὑπνώσι* Quint. XII. 45. Quod si recte se habet, triplici modo affectum est, primum trope dorica, ut dici solet, qua *ὑπνοῦσι* in *ὑπνώσι* mutatum est, dein parenthesi vocalis systoechae, unde *ὑπνόσι* emersit ut *ὅρώσι*, tertio ectasi *ὑπνώσι*. Verum *ὑππνώσι* breviore via derivatum censeo a positione prima *ὑπνώσι*, *ὑπνώεις* etc. cujus secunda vocalis non nativa quidem est (nam *ὑπνώσι* dicitur ex analogia) sed tamen longe altius insidet quam in verbis secundae conjugationis, *ἀμώω* etc. quorum nullum declinatur in *ωεις*, *ωει*. Et hac ratione etiam homericum *ὑπνώντα* explicandum videtur, de quo secus sentit Buttmannus in Gramm. T. I. 483. ex *ὑπνοῦντα* primum factum esse *ὑπνόντα* et altera vicissitudine *ὑπνώντα*. Verum enim proprius est praesens *ὑπνώσι*, quo Homericum usum esse sane demonstrari non potest, sed eo quod Buttmannus posuit *ὑπνόντα* ne potuit quidem uti. Neque fore puto qui *χολοῦμαι* principio in *χολῶμαι*, hoc vero per epenthesin in *χολόωμαι*, postremo trajectis vocalibus in *χολώμαι* conversum dicat; quam metathesin verbis primae classis *ἀλώμενος* etc. non denegavimus. Verum praeter mutationem vocalium brevium in longas verba utriusque classis etiam aliis remediis versui accommodata sunt, uno prorsus singulari *γελώντες*, Od. XX. 390.¹⁴⁾ cui quae Eustathius assimulat, *ἀγνοιῆσαι*, *ἀλοιῆσαι*, omnino similia non sunt, neque unquam factum est ut vocalis parenthetica in diphthongum verteret, *ὅρώ* in *ὅροις*. Ea causa fuisse videtur cur nonnulli illo loco *γελώντες* scriberent. Alterum praebuit interpositio vocalis iota syllabam conficiens. Nam quibus *φυσῶντες* dicere non libuit, *φυσόωντες* non licuit, iis praeter *φυσώντες* suppetebat *φυσιόωντες*, quo Homerus utitur, pro ὥχρῶν ὥχριόων Paul. Sil. Soph. 641. παρὰ τὸ γλαυκὸς γίνεται ὅημα παραγωγὸν γλαυκῷ καὶ γλαυκιόῳ EM. 233, 24. qui *γλαυκῆν* significare videtur non *γλαυκοῦν*, quod significationem factitivam habet ut *λευκοῦν*, *ἔρυθροῦν*. Ex altero genere huc pertinet *κυρτιόωντες* Maneth. IV. 119. pro *κυρτοῦντες*.

14) *Γελώντες* codd. Harl. et Vind. *γελοιῶντες* Harl. in marg.

C A P. II.

De verbis dentalibus.

§. I. Verborum in ᾳζω exeuntium tripartita est divisio; quippe horum nonnulla ab adverbiosis proficiscuntur: ἀπ' ἀντωνυμιῶν δήματα οὐ παραγίνεται, παρὰ δὲ ἐπιδήματων οἰμάζω, αἰάζω, λιάζω Apollon. Pron. p. 42. quorum ultimum non video quid cum λιαν similitudinis habeat, quodque EM. cum his confert ἀγάζειν παρὰ τὸ ἄγαν, aequo ad ἄγη referri potest. Cum αἰάζω convenientiunt ἀάζω, εὐάζω, πυππάζω. Ab adverbiosis, quae proprie ita vocantur, ἀγκάς ἀγκάζομαι, πασσοδῆη πασσοδιάζω, πύκα πυκάζω, a numerali δίχα δικάζω et ratione minus aperta παρὰ τὸ δίς διστάζω EM. 274, 11. Verum pars maxima fluit a verbis et nominibus: δακνάζεσθαι ἀπὸ τοῦ δάκνεσθαι κατὰ παραγωγήν Schol. Pers. 569. ὥσπερ παρὰ τὸ μίμω μιμνάζω, οὖτο παρὰ τὸ εἴκω εἰκάζω EM. 297, 25. Sed quae Eustathius 632, 30. cum μίμω μιμνάζω constipat σέβω σεβάζω, σκέπω σκεπάζω, λίτω λιτάζω, στέγω στεγάζω, eorum postremum EM. 726, 37. a στέγη repetit eademque controversia est de multis aliis. Βρνάζω, ἀλυσκάζω, ἐνιπτάζω, ἡλισκάζω, στεμβάζω, λασκάζω, χασκάζω, nullam partem orationis attingunt praeter verba. Sed ψυχάζω τὸ πρὸς ψυχος διατρίβω Anecd. Bekk. 317. huic nomini aequo simile est atque verbo ψύχω, et λαμπτάζω cum λάμπη sive λαμπτάς et cum λάμπω congruit, quodque Eustathius dicit 1612, 27. ἀκονάζομαι ἐκ τοῦ ἀκούω ut non improbable ita minime certum est id a verbo potius quam a nomine ortum habere. Quae vero a verbis derivata sunt, syllabam primitivi hactenus modo mutant quod epsilon in ο micron transit, θέω (τίθημι) θοάζω i. q. θαάσσω, ἀμέογω ὀμοργάζω, ἔπομαι ὀπάζω, quanquam EM. 627, 10. huic praeponit nomen commenticum ὀπός ὡς πομπός, ἐξ οὗ παραγωγὸν ὀπάζω ὡς μονάζω, et fieri potest ut δορκάζω significationem quidem a δέρκομαι, formam autem a δόρξ sive δορκάς traxerit. Syllabam prototypi longam mutari in brevem nullo certo demonstrari potest argumento. Nam λιχάζει, quod

Hesychius interpretatur ἐπιθυμεῖ, cum γλίχομαι plus similitudinis habet quam cum λείχω, etsi hoc ejusdem est familiae; στινάζειν, cuius alpha breve, λιβάζειν, στιβάζειν, facilius ad σίνος, λίβος, στίβος referuntur quam ad σίνομαι, λείβω, στείβω, nec μιγάζω a μίσγω demta consona sed a μιγάς vel adverbio μίγα. Εἰκάζω ab εἴκω, cuius solum extat imperfectum, significatione discrepat sed diphthongum non mutat. Additae consonae exemplum unum praebet πτωσαζώ, idque in uno Homeri loco scriptum, ex quo Glossographi πτωσαζώ proferunt ut olim pro illo vulgabatur. De alio dubitat EM. 795, 43. φλεβάζοντες βρόνοντες ἀπὸ τοῦ φλέω ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φλεβῶν, sed vincit nomen, quo affluentiae et exuberantiae notio comprehenditur. Λιχμάζω non tantam cum λείχω necessitudinem habet quantam cum λιχμάω, nec raro verba secundae conjugationis huc devertunt σταλάω σταλάζω, οντάω οντάζω, εἰλυφάω εἰλυφάζω, βιβάω βιβάζω, λοχάω λοχάζω, πελάω πελάζω, ἀγάομαι, ἀγάζομαι. Hac via grassatur Heraclides Eustathii consiliator assiduus: σιγῶ σιγάζω, ἀνιῶ ἀνιάζω, πελάω πελάζω 1654, 17. τὸ βιῶ πρωτότυπόν ἐστι τοῦ βιάζω 1089, 3. τὸ τεχνῶ τοῦ τεχνάζω 1308, 42. τροχάζω ἐκ τοῦ τροχάω 905, 37. eodemque εὐνάζω, σκιάζω, σκεδάζω 1571, 1. et 1544, 42. σκεπάζω, βιβάζω, πετάζω 1735, 30. quorum ultimum auctore caret. His EM. addit ἀτιμάζω παρὰ τὸ ἀτιμῶ. Sed et hoc paronymis adnumerari potest et eorum, quae Heraclides producit, pars maxima. Causae autem variandae terminationis excogitari possunt variae. Primum nonnulla verborum paragogorum supplent vicem praesentis aut nunquam tentati aut citius quam inolevisset derelicti. Sic pro κέω, cuius participium esse videtur κείων, in usum venit κεάζω, pro δράω (ἀποδιδράσκω) δρασαζώ, pro κρύβω, quod in priore parte attigi, κρυβάζω Hes. et ut λακάζω, ἀβροτάζω accesserunt aoristis ἔλακον, ἥμιβροτον, sic ὀλισθάζω non ab ὀλισθος derivatum sed aucthypotacto ὀλίσθω substitutum videtur. Nonnunquam commodum fuit verbis, quae non facile ultra imperfectum procederent ut στένω, σκέπω, σέβω, adjungere mobiliora στενάζω etc. Nec pauca poetae variarunt vel necessitatis causa vel commoditatis. Quippe verbis in αζω exeuuntibus, quorum ea

structura est ut versui heroico nullo modo adaptari possint velut ἀντιάζω, εὐδιάζω, δικριάζω, ἵχθυάζω, σκεπάζω, σκιάζω, σταλάζω, δρυγιάζω substituerunt vocaliora illa, quae supra exposui, ἀντιόω, ἵχθυόω etc. Sed eosdem non raro animadvertisimus hac terminatione usos esse ubi evitari poterat verbis aliter collocatis et ex eo concludimus utriusque formae promiscuum fuisse usum εἰλυφόων εἰλυφάζων, σκοπιάζέμεν διασκοπιάσθαι, ἵσσοντο ἵσσοντι¹⁾ βιάζετε βιώντο, οὐτασκε οὐταζε, quae apud Homerum leguntur, apud alios χρόων χροάζων, et quae ad metri rationem admodum nihil differunt σκοπιάσκε et saepius ἐσκοπιάζε apud Quintum v. Spitzner. de Vers. her. 209. αὐδῆσαι et αὐδάζαι etc.²⁾ Multorum vero diversi exitus diversum intellectum faciunt. Nam βιβᾶν, λιπᾶν, σιγᾶν significationem intransitivam habent, βιβάζειν³⁾ λιπάζειν, σιγάζειν factitivam, idemque discrimen interdum obtinet in verbis ἀνιᾶν et ἀνιάζειν, πελᾶν et πελάζειν, nec omnibus locis idem valent ἀγαπᾶν et ἀγαπάζειν, αἰθριᾶν et αἰθριάζειν, πειρᾶν et πειράζειν, longissime vero differunt ἀγορᾶσθαι et ἀγοράζειν. Alia diversis generibus scribendi distributa sunt. Etenim pro puris quae poetae frequentant, sermo communis adoptavit barytona: ἀτιμάζω, βιάζομαι, εὐδιάζω, σεληνιάζω,⁴⁾ θοινάζω, σκεπάζω, χλοάζω, vel etiam alio deflexit ὑφάω ὑφαίνω, κρεμάω κρεμάννυμι etc. Sed interdum contra accidit; nam γειτνιᾶν, πειρᾶν, ἀκροασθαι, λιχμᾶσθαι in prosa praevalent; πειράζειν Moebris nominatim damnat. Et nonnullis scriptores promiscue utuntur αἰτιᾶσθαι et αἰτιάζεσθαι. De duabus reliquis con-

1) Nonnus constanter σκοπίαζε XXXII. 111. XXXVII. 269. Idem ἵσσοντο XXVIII. 30. non ἵσσοντο, quo nemo post Homerum usus est, et διχάζομαι III. 33. XXVIII. 30. XXXVI. 456. Man. IV. 7. Joann. Ecphr. II. 284. non διχών vel διχατόν.

2) Αερτάσσειε Nonn. X. 303. correctoris est; alibi ἀερτῆσαι legitur. Φοιβάσσουσι Lycophro dixit 1166. pro φοιβήσουσι purgabunt et vicissim τὰ φοιβαθέντα Liban. Decl. T. IV. 33. pro φοιβασθέντα vaticinia; sed hic praestat φανθέντα in marg. scriptum. Λινοπιᾶν Hesychius interpretatur λινοπιάζειν, idemque affert ἐπωπᾶν, ἐπωπάζειν et ὠπάζεσθαι, pro quo Oppianus ὠπήσασθαι dixit.

3) Synonyma facere videtur Thomas διεβίβων καὶ διεβίβαζον.

4) Manetho non σεληνιάζοντα scripsisse videtur sed σεληνιώντα.

jugationibus minor est dicendi copia: *τοῦ οἰνοποτάζω προϋπάρχει τὸ οἰνοποτεῖν* Eust. 1198, 28. quorum illud poetae epici versus quadrandi causa asciverunt; *οἰνοποτεῖν* oratorium est ut *ὑδροποτεῖν*, *γαλακτοποτεῖν* et alia cum nomine *πέτης* composita. Et ab his etiam verba in *αῖω* derivari potuisse probatur exemplis proxime afferendis §. 2. Ad II. XII. 151. *χάλκος ἐκόμπει* Eustathius adnotat ἐκ *τοῦ ἐνταῦθα κυριολεκτονιμένου παρῆνται τὸ παρὰ τοῖς ὑστερον κομπάζειν*, quod nunquam propriam crepandi significationem recuperat. Perpetua autem, quantum nobis constat, distinctio vorborum *αὐγέω* luceo et *αὐγάζω* illustro vel video, *δοκέω* videor et *δοκάζω* i. q. *δοκεύω*, *κυκλέω* circumago, *κυκλάζω* circumeo; a *λαλέω* distat *λαλάζω* tantum, quantum *λαλαγή* a *λάλη*. Sed *ἡρεμάζειν* in LXX. et usitatus *ἡρεμεῖν*, *ὑποτοπάζειν* et *ὑποτοπεῖν*, quae confuderunt librarii Epist. Socr. XIV. 21. eodem loco sunt. — Ad II XV. 660. et 665. ubi primum *γονρούμενος*, deinde *γονάζομαι* scriptum est, Eustathius 1036, 28. illud prototypum, hoc paragogum esse affirmat, sed utrumque seorsum a nomine *γόνου* derivatum videtur, ut a *δόκιμος δοκιμώς δοκιμῶμι* et *δοκιμάζω*, ab ἀριθμήσις ἀριθμός et hellenisticum ἀριθμάζω. Saepius vero haec dicatalexia pertinet ad disjunctionem significationum, *δεινοῦν δεινάζειν*, *δεξιοῦσθαι δεξιάζειν*, *ἀτιμοῦν ἀτιμάζειν*, *ἰσοῦν ἰσάζειν*, et alia ad Buttm. 386. apposita.

§. 2. Ad confirmationem eorum, quae de etymi ambiguitate dixi, necessarium duco ordine enumerare genera nominum, unde verba hujusmodi nasci possunt. A masculinis primae declinationis *ἄλαστης* (Hes.) *ἄλαστάζω*, a similibus ἀγνοτάζω, *προφητάζω*, quibus adnumerari licet *Ἐυάσταζε ἔμασήσατο* Hes. *ἔλκνστάζω*, *ἔρπνστάζω*, *ὅνστάζω*, quanquam non omnium primitiva extant, neque in *της* neque in *τος*. A proprio imitativum *γοργιάζω*. Alterum genus attingit EM. 96, 1. ἀπὸ *τοῦ ἀνάγην ἀναγνάζω* ὡς *σπονδή σπονδάζω*, *αὐγή αὐγάζω*. His similia Homerus non pauca praebet *αἰχμάζω*, *δικάζω*, *εἰλαπτινάζω*, *εῦνάζω* etc. sed maxima multitudine postea pullulavit, partim poetica *αἰγλάζω*,⁵⁾ *ἐθειράζω*,

5) *Ἐγεῖλασσαν συνήλασσαν* Hes. post *Ἐγεργεῖ* scribendum est *ἡγελασσαν* ab *ἀγελάζω*, *συναγελάζω*.

κοιτάζω, πηγάζω, partim omnibus apta ἀκμάζω, βλιμάζω, δοξάζω, σχολάζω, χλενάζω, a puris ἐκκλησιάζω, θνσιάζω, παρθησιάζω, συνονοσιάζω, ex quo consequitur ἀκονάζομαι et βιάζομαι, quae Grammatici verbalibus adjiciunt, a nominibus duci posse item ut εὐνάζω, aliaque supra relata. Schol. Ven. ad Arist. Rann. 382. μέλπω μολπάζω ὡς τρέχω τρόχω (sic) τροχάζω, qui si pro τρόχω non τροχῶ sed τρόχος scripsit, μολπάζω illud et similia non a verbo sed ab interposito nomine derivata esse voluit, ut a σῦκον συκάζω et ab aliis ejusdem declinationis στομφάζω, κωμάζω, στοχάζομαι — δυσιάζω, δοθιάζω, φροιμιάζομαι. Aequa multa et varia profiscuntur ab adjectivis; primum a verbalibus φεντός φεντάζομαι, Εὐκτάζον εὐχον, Φερτάζει φέρει Hes. aliaque ad Aj. p. 90. collecta, quorum primitiva usu trita sunt, sed licuit talia etiam ab inusitatis ducere νεύω (νευστός) νευστάζω, δύνω (δυντός) δυνστάζω, δδακτάζω, βαστάζω. Et huic numero adjiciendum videtur illud de quo Ammonius loquitur κύπτειν τὸ κάμπτεσθαι ἐπὶ γῆν, κυπτάζειν τὸ στραγγεύεσθαι, quod nos sic enuntiamus illud absolutum esse, hoc frequentativum ideoque transferri ad eos qui intenta opera in aliquod studium incumbunt. Itaque non simplex verbi κύπτω paraschematismus esse videtur sed adjectivi κυπτός germana propago simileque frequentativis latini sermonis *versus*, *versare*, *tractus tractare*. Idem fortasse differunt κρύπτω κρυπτός κρυπτάζω, δίπτω διπτός διπτάζω, quod EM. 424, 52. cum ἡλάσκω ἡλασκόζω confert neglecto propiore. Ab adjectivis non verbalibus ἀρτιάζω, ἀφροδισιάζω, γυμνάζω, ἐλευθεριάζω, ἡσυχάζω, ἵσαζω, μετριάζω, σχετλιάζω, probatissimorum auctorum usu nobilitata; minus vero attica γελοιάζω, quod Moeris reprehendit, ἴδιάζω et ἔξιδιάζομαι v. ad Phryn. 199. ἐκονσιάζομαι, ἐρημάζω, μονάζω, ὁμοιάζω, συγκράζω, ὀριμάζω, a synthetis ἀτιμάζω, ἐνθεάζω, ἐπιχωριάζω, ⁶⁾ atque ejus generis quod ἐκ δνοῖν ἐν vocitamus, ἐνδοιάζω. Horum nonnullis verba praecurrunt, significatione eadem: τροχάζειν οὐ φασι δεῖν λέγειν ἀλλὰ τρέχειν Antiatt.

6) Ἐπιπολάζω, ἔξωριάζω, εὐωριάζω differunt eo quod prima positio non extat.

Bekk. 114. quorum prius ante Aristotelem Probl. II. 24. non reperio: cetera θοάζω (a θέω θοός) νομάζω, πονάζω, τρομάζω, φθογγάζομαι partim poetica sunt, partim a scriptoribus novitiis invecta, qui etiam θνοιάζω, ἴκεσιάζω et τελεσιάζω supra necessitatem affinxerunt primitivis θύω, ἴκετεύω, τελέω, quanquam hoc latius patet. De substantivis declinationis tertiae praecipue hoc inclinant neutra in μα, θαυμάζω, ὀνομάζω et minus antiqua πωμάζω, χειμάζω sed ceterae quoque terminationes non abhorrent — τεράζω, κνεφάζω, δελεάζω, ηημάζω, ⁷⁾ ψανάζω, δεκάζω ἐκ τῆς δεκάδος EM. 254, 38. vel etiam a δέκα ut πέμπτε πεμπτάζω, δύο δυάζω — πλεονάζω, ἀεκαζόμενος Hom. δφρονάζειν οἱ κωμικοί Poll. ἵχθνάζειν Anth. A neutro in ος γανάσσαι σμῆξαι Hes. ⁸⁾ sed κυδάζομαι a masculino ὁ κύδος derivatum esse et significatio ostendit et brevitas syllabae. Insolentius est μελεάζω Nicomach. a μέλος ductum pro usitato μελίζω. Ab iis, quae in ενς exeunt, unum cognovi ἴερειάδδω in Insor. Boeot. pro ἱερειάζω, quod vulgo ἴερατεύω dicitur. Terminaciones ηρ, ωρ, ις, ω et ως verbis carent. Ab adjectivis in ης ἀηριβάζω et ὑγιάζω, hoc antiquo usu sancitum, illud a Polluce V. 152. rejectum, neque atticam monetam redolet γλυκάζω. Enumeratis verbalium et nominalium exemplis paullum aliquid addam de iis quae non directa via sed quasi per tramitem vel a verbis vel a nominibus deducta sunt: ἀρπάζω ἀπὸ τοῦ ἀρπῶ EM. 148, 17. hoc est a themate quod in ἀρπάμενος apparet; ὀκλάζειν παρὰ τὸ ἐγκλῆν καὶ πάμπτειν τὰ γόνατα 620, 42. ἀσπάζομαι idem a σπάω arcessit ut σφαδάζειν τὸ σπάσθαι Sch. Aj. 833. et τωθάζω ex τωπάζω conversum putat, unde hoc assumo θήσ, θώψ, θήπω, θωπεύω, τωθάζω, communem habere stirpem θάω v. Parall. 47. Interpretando verbo εἰκάζειν Hesychius supponit ἐοικάζειν ab ἐοικα εἰκός repetendum, unde Antipho comparativum εἰκότερον produxit v. Parall. 48. Ὁργάζειν, quod proprie confidere κατεργάζεσθαι significare videtur, vel ab ἐργάζομαι vel a

7) Καικάσσαι καταγελάσσαι Hes. nihil differt a ηηκάζειν et ηηκάς ή κακόλογος. Λιχμάζω non a λιχμάς sed hoc herbae nomen ab illo.

8) Verbum γαρῆν ultra praesens non declinatur.

proximo ὄργη (ὄργανον) quod ex ἔόργη et πρασόργη elucet. Ad explicandum ἐτάξω (ἐξετάξω, ἀνετάξω) Grammatici comminiscuntur verbale ἐτός. De οὐλάζω jam dictum est. Σαρκάζω speciem nomini σάρξ acceptam refert, significationem vero verbo σύρω, nam σάρξ sive aeolicum σύρξ proprie detractum denotat ut σκύτος et σπάτος v. Dissert. XVIII. Illi simile Φαρκάζει φέρει Hes. fortasse a φάρω φέρω ut φέρω. De τευτάζειν sive ταυτάζειν quae veteres tradunt, maxima ex parte redeunt ad notionem tricandi, quae modo cunctationi, modo astutiae et captioni adjuncta est, nec dubitasse videntur quin illud ex duabus vocibus τὸ αὐτὸ (πράττειν) conflatum sit, id quod alteri scripturae ταυτάζειν apprime convenit, sed aegrius hoc concilies τευτάζειν, quod Pollux non probat quidem sed tamen ab Atticis dictum esse confitetur. Ingravescit vero suspicio comparatione verbi τευμάν, quod eodem modo interpretantur τεχνάσθαι, et nominis τέχνη, cuius manifesta est cum τεύχω cognatio. Ἀλαπάζειν et λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν plerique omnes ad etymon referunt oblivione sepultum, quod nomini λαπάρα=κενεών subjectum est v. Parall. 255. Per quos gradus linguae architecti ab ἄγω ad ἡγηλάζω ascenderint, non appareat; ideo epenthesi assignamus ut στάζω σταλάζω. Verba ad similitudinem soni conformata ἀρχάζω, καχάζω, κακάζω, δυμάζω, τετράζω extra quaestionem sunt.

§. 3. Τὰ εἰς ξῶ εἰ ἔχοι πρὸ τέλους μόνον τὸ ᾱ, ἔχει αὐτὸ συνεσταλμένον—πρόσκειται μόνον τὸ ᾱ, ἐπεὶ τὸ σφαδαίζω, τεραίζω, ματαίζω πρὸς τὸ ᾱ τὸ ι γραφόμενον ἔχοντι Herod. π. 23. quibus Epim. Cram. I. 232. EM. 737, 20. addunt βοράζειν omissum Cram. 47. EM. 535, 49. Drac. 59. et 108. et adhuc temporis non inventum. His igitur iota subscribendum esse decernunt, quia alpha longum esse appareat ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως. Nec tamen verborum σφαδάζειν et τεράζειν ullum praeter praesens et imperfectum tempus legitur, quodque cum τεράζω proximam similitudinem habet κνέφας a κνέφας ductum sicut prius a τέρας, vocalē in declinatu corripit. Iota autem subscripti in nostris libris nullum vestigium cernitur, neque unquam reperimus τεραίζειν vel σφαδαίζειν, sed solum ματαίζειν et ἀποματαίσαι

Herod. hoc autem nunquam in αξω contrahitur neque omnino eandem originem habet. Dubitationem quidem movet Eustathius 543, 14. τοῦ ματᾶν παράγωγον τὸ ματάζειν. ποιητικὰ δὲ ἀμφω, κοινὸν δὲ τὸ ματαιάζειν, ἵσως δὲ καὶ τὸ ματαῖζειν, δμοιον δὲ τῷ ἐβραῖζειν, sed hoc a μάταιος declinatum est ut ἀρχαῖζειν, ληραῖζειν, τριταῖζειν, ἐλαῖζειν et ab ἀστεῖος ἀστεῖομαι, quorum iota nunquam inessabile est; ματάζειν vero a nomine μάτη cf. Mehlhorn. Gramm. Gr. I. 26. not. 28. — Diphthongum αν paragoga respuunt, nec admittunt epsilon; nam ἀμφιέζειν, pro quo libri Plutarch. in V. C. Gracch. II. ἀμφιάζειν praebent, γίνεται παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐνδύω Cram. II. 338, 31. qui quod amplius addit τὸ ἀμφιέζω κοινόν, τὸ δὲ ἀμφιάζω δωρικὸν ὥσπερ τὸ πιάζω, minus persuadet, nam ἀμφιάζω ab ἀμφίον derivatum videtur, hoc ab ἀμφὶ ut ἀντὶ ἀντίος ἀντιάζω, de πιέζω alio loco dictum est. — Ει unum habet δανεῖζω, quod nonnulli diphthongi insolentia offensi δανίζω scripserunt; nam haec est frequentissima terminatio et ideo latius tractanda. Ordiamur, ut antea, ab indeclinabilibus. Ab his igitur nata sunt ὁψίζω, νοσφίζω, χωρίζω, ἀρτίζω, δαΐζω, τετραχίζω, a quibus paululum dissident λάξ λακτίζω et ἐλελεῦ ἐλελίζω. A synthetis ἐμποδών ἐμποδίζω, ἀμνστί ἀμνστίζω, nisi hoc ab ἀμνστίs repetendum est. Ατρεμίζω et ἡρεμίζω adjectivis adverbialibus aequaliter apta. A vocabulis primae Schol. Opp. Hal. I. 446. arcessit καναχίζω, quod alii ad καναχέω transferunt, et δργίζω. Huic similia sunt plurima μασχαλίζω, μουσίζω, μερμηρίζω, δπωρίζω, πτερνίζω, πνδριχίζω etc. a masculinis πληκτίζομαι ἀπαξ εἰρημένον Schol. II. XXI. 499. ejusdemque poetae πειρητίζω, atticum ὁστίζομαι, vulgaris notae αἰρετίζω Hippocr. Epist. et N. T. προφητίζω, μισητίζω, καιρητίζω, cui nomen analogon deest. A nominibus secundae jam Homerus maximum produxit numerum: δειπνίζω, ἑταρίζω, κονρίζω, καπνίζω, δαριζω, οινίζω, nec puto ratio ei defuit sed occasio similia fingendi ab οῖκος, δλβος, πλοῦτος, χρόνος etc. Sed βάσανος, δρος, νόμος una cum verbis suis sermo adultior peperisse videtur. Ab adjectivis manarunt homerica ἀγλαῖζω, ξεινίζω, μιννρίζω, στυφελίζω, ἐρατίζω, quod primitivo ἐρω ne minimum quidem momentum adjicit.

His sensim accreverunt ἀγνίζω, ἴσχυοίζω, κακίζω, ὀραῖζομαι, cum verbalibus στατίζω, φατίζω, εὐθετίζω, aliisque synthetics, ἀθανατίζω, παννυχίζω, ἀγροικίζομαι etc. Pronomina a verbis progenerandis abhorrent, quare Apollonius de Adv. 538. et Herodianus π. Mor. 28. exsignarunt σφετερίζομαι. Nam ταυτίζειν et περιαντίζειν ex duobus divisis in unum coaluerunt ut σκοροποιίζειν, ἀποσκοροποιίζειν. Unum item ab epimerizomenis ἀμφοτερίζω, ἐπαμφοτερίζω. Nec plus uno a comparativo νεωτερίζω. Tertiae declinationis terminaciones pleraeque paragogis accommodatae sunt: Φρανίζω τὸ σωφρονίζω Hes. ψηνίζω, αὐχενίζω, δαιμονίζω, ἀγωνίζω, κληδονίζω, τερηδονίζω — κειρίζω, ποδίζω, φωτίζω, φθειρίζω, ἀνδρίζω, μυκτηρίζω, χαρακτηρίζω — κελητίζω, λεβητίζω — κτενίζω, οὐδενίζω — πολίζω, ὑβρίζω, σπανίζω, sed ex maxima copia nominum in σις exeuntium duo, non amplius, hic deflexa sunt, προφασίζομαι et νεμεσίζομαι. - Haud minus uber proventus eorum quae dupli finiuntur: ὁαγίζω, ὀμφακίζω, οἰακίζω, ναρθηκίζω, ὀνυχίζω, πτερογύζω — ὁσπίζω, μωλωπίζω, et neutralium in α, αρ, ας et ος, γαλακτίζω, ζαρίζω, μυμαρίζω, ἡπατίζω, κερατίζω, ἀγίζω, μελίζω, θερίζω, δξίζω, τειχίζω, postremo eorum quae in μα desinunt: quorum nonnulla necessitas peperit ut ἀρωματίζω, χρηματίζω, τραγηματίζω, alia verborum primitivorum vel tempora supplement vel significationem accuratius determinant, τρανματίζω = τιτρώσκω, χρωματίζω = χρώσω et χρώννυμι, θανατίζομαι = θανατάζω, omniumque novissimum βρωματίζω = βιβρώσκω, et verba scholae ἐρωτηματίζω, θεματίζω, λημματίζω, προλημματίζω, significantiora primitivis ἐρωτῶ etc. Substantivis in ωρ et ενσ verba adjuncta esse non memini, praeter βασιλίζω, διαβασιλίζομαι et γραμματίζω i. q. γραμματεύω, quorum nulli auctor antiquus adest. Ab adjectivis fluxerunt ἀλλίζω, μακρίζω, σαφηνίζω, χαριεντίζομαι, quibus deterior aetas addit ταλανίζω, a compositis ὕσπερ ἀπὸ τοῦ εὐγενής γίνεται εὐγενίζω καὶ ἀπὸ τοῦ εὐτελής εὐτελίζω, οὗτω καὶ ἀεικής ἀεικίζω EM. 22, 5. Hoc ad poetas relegandum est una cum εὐκλείζειν, caetera ad dialectum vulgarem, quae hoc genere abundat: ἀσφάλεια μὲν καὶ ἀσφαλῆς ἐλληνικὰ, τὸ δὲ ἀσφαλίζω βάρβαρον Anecd.

Bekk. 456. atticum certe non est; *αὐτοχειρίζω τὸ παρὰ Φιλίστω παμμίαρον* Poll. II. 154. *φανλίζειν εἴποις οὐκ εὐτελίζειν* Thom. quibus aliquanto graviores nec tamen summae auctoritatis testes habent *εὐτρεπίζειν* et *ἐξενμαρίζειν*, sed quod huic ex naturae ordine antecedit *εὐμαρίζω* tantummodo apud scriptores ecclesiasticos reperitur, sive id casu factum est sive arbitrio quodam consuetudinis imperiosae. Sed non pauca ejusdem generis apud ipsos atticae eloquentiae principes leguntur *ἀφανίζω*, *ἐμφανίζω*, *αὐθαδίζομαι*, *εὐηθίζομαι*, *εὐτρεπίζω*, *εὐμενίζω*, *σωφρονίζω*. Nunc ad verbalia me conferam.

§. 4. Horum igitur bona pars oritur a barytonis: *ἐν τοῦ ἔθω γίνεται ἔθιζω*, ὡς *ἔλπω ἔλπιζω* EM. 319, 6. ἀπὸ τοῦ ἀλέγω παράγωγον *ἀλεγίζω* 58, 46. ἀπὸ τοῦ ἔρεθω *ἔρεθιζω* 370, 52. *ἐκ τοῦ στενάχω στεναχίζω* Eust. 180, 13. τὸ δπλεσθαι πρωτότυπον τοῦ δπλιζεσθαι 1178, 36. sed et hoc ab alio principio δπλον repeti potest et *ἔθιζω* ab *ἔθος* non longius distat quam ab obsoletiore *ἔθω*, eademque est ambiguitas verborum *λεπίζω*, cui Photius *λοπίζω* praefert, *γεμίζω*, *βαπτίζω*, *πνιγίζω*, *κλητίζω*, *χρητίζω*, nam his et verba vicina sunt *λέπω*, *γέμω*, *βάπτω*, *πνίγω*, *κλέω*, *χρέω* et nomina *λέπος*, *γέμος*, *βαπτός* sive *βάπτης*, *πνίγος*, *κλέος*, *χρέος*. Sed cum ἀλέγω et ceteris, quae unum modo aditum habent, componendum est *γελλίζειν* sive *ἔλλιζειν*, quod Hesychius *τίλλειν*, *γαργαλίζειν* interpretatus est. Nam hujus primitivum est *ἔλλω*, quod idem profert *Ἐλλόμενα περικλώμενα*,⁹⁾ *Γέλλαι τίλαι* v. Diss. V. §. 1. Et cum βάλλω, nisi fallor, sine ullo internodio cohaeret βαλλίζω jacio et salto hoc est brachia pedesque in numeros jacto v. ad Aj. p. 314. cum φέρω ἀντιφερίζω, namque nomen ἀντιφάρα Homero vix innotuit. Sed de πλοῖζω dubium est utrum a poetico πλώω derivatum sit an a πλόος adhibita ectasi, quae in πλώμος obtinet. Si vero causas hujus paragogae quaerimus, *γεμίζω*

9) Pro hoc Dindorfius in Thes. corrigit *περικλώμενα*. Sed titillare proprius abest a *κνᾶν*, *κνίζειν*, *vellicare*, *fodicare*, quam a *κλᾶν*. Ab *ἔλλειν*, *γέλλειν* reduplicatum est *γάγγαλος*, *γαγγαλίζειν* sive *γαγγαλίζειν*.

et ἔθιζω a primitivis significatione notabiliter differunt, eademque futuro formando viam faciunt quo illa carent. Sed plerisque nulla ratio subjici potest nisi vocalitatis. Diversa vero conditio est verborum quae EM. 82, 4. verbalibus asserit: ὡς παρὰ τὸ σκαίω σκαρίζω, εἴρω ἔριζω, οὔτω μείρω μερῶ μερίζω. Nam hoc potius a μέρος derivatum est, proximum ab ἔρις. De primo consentit Phrynicus App. 44. σκαίω σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω ὡς στένω στενάζω, sed vicinus est σκάρος piscis nomen proprium, unde derivatum verbum ad significationem primitivi σκαίω revolvitur. Quomodo enim nepotes interdum avorum magis quam patrum indolem referunt, sic verba non pauca speciem a nominibus, significationem vero a verbis, unde haec propagata sunt, mutuantur, ut θρυλίζω cum θραύω magis congruit quam cum θρῦλος, et ἡαδανίζω majorem habet cum βράσσω τὸ κινᾶ similitudinem quam cum ἡαδανός. Quibus addi potest μορμύρω μόρμυρος μορμυρίζω, si vere affirmant piscem μόρμυρον denominatum esse ἀπὸ τοῦ μορμύρεω v. Proll. 273. Certa hujs progressionis exempla praebent ἐναίρω τὰ ἐναραίρειν, καθαίρω καθαρός καθαρίζειν ab Alexandrinis inventum, μινύρομαι μινυρός μινυρίζομαι, κινύρομαι κινυρός et quod Zenodotus in Homeri loco scripsit κινυρίζω, ex quibus argumentari licet, μορμυρίζειν vocalem, quae in μορμύρῳ producitur, habere brevem, eademque lege a στρογγύλῳ formatum est στρογγύλος, ab hoc στρογγυλίζω, συστρογγυλίζω, ab ἀγγέλῳ ἄγγελος, hinc ἀναγγελίζω. Sed saepius nomen in medio positum excidit: μύζω μυκθίζω Eust. 440, 22. πάλλω πελεμίζω, στῆναι στηρίζειν, γνῶναι γνωρίζειν. Verum non barytona solum Technici hic vergere tradunt, sed perispomena quoque maxime primae conjugationis: παρὰ τὸ αἰτῶ γίνεται τὸ αἰτίζω Apollon. de Adv. 572. κομέω τὸ θεραπεύω, ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν τὸ κομίζω Sch. Lips. II. III. 443. Cram. I. 227. et plura confertim Eustathius 616, 16. προκαλῶ προκαλίζω, καναχῶ καναχίζω, στοναχῶ στοναχίζω, μοκθῶ μοκθίζω, πολεμῶ πολεμίζω, ἀτρεμῶ ἀτρεμίζω, quibus p. 844, 32. et 1236, 2. addit τοῦ ὀχλέω παράγωγον τὸ ὀχλίζω ὡς ἐκ τοῦ ὀπλέω ὀπλίζω, ἀφρέω ἀφρίζω. Horum duo, αἰτίζω et προκαλίζω cum nullo nomine

conuncta sunt, nec *σελαγίζω* quidquam sibi proprius habet quam *σελαγεῖν*, quare aut nulla his primitiva praestitui possunt aut ea modo, quae Grammatici sumunt. Sed caeterorum nullum est quod non a nomine repeti possit. Ac si quis censeat homericum *δχλίζειν* ab *δχλέω* potius quam ab *δχλος* duci oportere quia hoc Homero ignotum et significatione inconveniens sit, id non validissimum est, nam et *ηρόταλον* poetae indictum, verbum vero *ηροταλίζειν* non inusitatum est, hoc autem non crotala movere significat sed idem atque *ηροτεῖν*. Neque ex aetate auctorum constitui potest utra forma praecesserit; nam verbo *πολεμεῖν* Homerus ita se abstinet ut ne futurum quidem hinc ducat *πολεμήσω* sed ab alio praesente *πτολεμίζω* ut *ἐλελίζω*, *πτελεμίζω*. At *μυθίζομαι* multo posterius sub adspectum venit quam *μυθέομαι*. Eorum vero, quae apud eundem Homerum leguntur, pleraque metri causa diverse declinata sunt: *κομέειν* *κομίζειν*, *χατέονσι* *χατίζει*, *αινήσω* *αινίζω*, *ἀκακήσω* *ἀκακίζω*, *μοχθήσω* *μοχθίζοντα*, *κανάχησε* *κανάχιζε*, *κονάβησε* *κονάβιζε*, *προκαλέσσατο* *προκαλίζετο*, *δχλεῦνται* *δχλίσσεις* et apud Hesiodum *ἀράβησε* *ἀράβιζε* et *ἔσμαραγήζε*, cuius aoristus apud Homerum est *σμαραγῆσαι*. Postiores huc aggregarunt *σελαγίζειν*, *δχθίζειν*¹⁰) et *ἀβανίζεσθαι*. Hinc illa, puto, ducta est Grammaticorum opinio poetas verba perispomena, si ad versum concinnandum parum succederent, commutasse cum barytonis. Mihi vero duae sunt rationes cur hunc paraschematismum non a poetica licentia profectum, sed cum sermone ipso natum esse putem. Prima est quod si nihil aliud nisi metro inservitum esset, alia producendae syllabae patebat via expeditior aut geminanda consona *κανάχισσε*, *κονάβισσε*, aut per epenthesin vocalis, *κομεέει* ut *τελεέει* et *χατεέει* ut *ἀθλεύει*, qua via poetas epicos nunquam usos esse reperimus. Altera ratio haec est, quod Homerus duo verba sine ullo metri emolumento dupliciter flexit *τεῖχος* *ἔτείχεον* et *τεῖχος* *ἔτειχίσσαντο*, pro quo *ἔτειχήσαντο* dici poterat, *ἔνδυκέως*

10) Eust. 143, 13. *Ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ ὀχθῆσαι τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον προσοχθίζειν παρήχθη*, quo Alexandrini utuntur; *δχθίζων* et *ἐποχθίζων* Oppianus frequentat Hal. V. 179. 540.

κομέεσσε et ἐνδυκέως ἐκόμιζε. Tertium argumentum praebet sermo communis, in quo multa hujus dicatalexiae exempla reperiuntur: ἀτρεμῶ καὶ ἀτρεμῖζω Thom. quo utroque utuntur Hippocrates et Herodotus; εὐαγγελίζομαι λέγονσιν ἢ εὐαγγελῶ Phryn. Ecl. 266. similiterque ἀκινητεῖν ἀκινητίζειν, ἡρεμεῖν ἡρεμῖζειν,¹¹⁾ ἀσμενεῖν ἀσμενῖζειν, ἀπενιαντεῖν ἀπενιαντίζειν,¹²⁾ κακοτεχνεῖν κακοτεχνίζειν, quod Antiatticista Bekk. confirmat Alcaei comici testimonio, ὑστερεῖν ὑστεροῦζειν v. ad Phryn. 237. et Inttp. ad Thuc. VIII. 44.¹³⁾ ἐπισκοτεῖν ἐπισκοτίζειν, ἐνθυμεῖσθαι ἐνθυμίζεσθαι aliaque ad Phryn. 568. et ad Buttm. 386. allata, quorum significatio eadem est. Alia vero vel ita discreta sunt ut summutari non possint ut κομεῖν et κομίζειν, quibus Homerus tamen promiscue utitur, δρμεῖν et δρμίζειν, σποδεῖν et σποδίζειν, νοτεῖν et νοτίζειν et quae Apollonius de Synt. III. 31. 276. in hanc rem affert δειπνίζειν, γαμίζειν. Vel certe non prorsus idem valent: ὡθῶ τὸ ταῖς χερσὶν ἀποπέμπω, ὡθίζω δὲ τὸ ἀντωθῶ ὑπὸ πολλῶν ὡθούμενος Sch. Theocr. II. 126. quo intellectu ὡστίζομαι dici solet. Suidas Ἀνδραγαθίζομαι ἀνδραγαθῶ δέ, inter quae fortasse idem interest quod inter τυραννεῖν et τυραννίζειν. Nam in Thuc. III. 40. illud non tam ἀσκεῖν ἀνδραγαθίαν, ut Schol. interpretatur, quam nomen et famam viri boni affectare significat terminatione imitativa. Tertium genus est eorum, quorum potestas eadem sed altera forma poesi, altera sermoni cessit; Schol. Theocr. I. 38. μοχθέω κοινὸν, μοχθίζω ποιητικόν, quod idem valet de αἰτίζειν, αἰτίζειν, πολεμίζειν, προμαχίζειν, προκαλλίζεσθαι, quibus perispomena substituta sunt; contrarium vero de ἀφρίζειν, τειχίζειν, ἀρροβολίζεσθαι; quae praferuntur

11) Huic Eustathius 1416, 39. apponit ἀποβούκολίζειν et φλυαρίζειν, quod interdum cum φλανδρίζειν permutatur.

12) Cum hoc congruunt διενιαντίζειν, ἐναπενιαντίζειν, ὑπερενιαντίζειν et ex propinquo genere διετίζειν, εἰναετίζεσθαι, αὐθημερίζειν et ἀπανθημερίζειν. Sed ἀπενιαντεῖν tuentes Platonis codd. praestantissimi.

13) Schol. Thuc. VII. 29. καθυστερεῖζειν ἀττικόν. Sed apud Atticos neque hoc legitur neque καθυστερεῖν.

puris.¹⁴⁾ His autem omnibus valde infirmatur Grammaticorum opinio verba in *ι\xiω* exeuntia a perispomenis primae conjugationis nata esse; quibuscum verba secundae connectunt *μηρυνῶ* *μηρυνί\xiω*, *νεμεσῶ* *νεμεσί\xiω* Eust. 616, 16. Atque hujus quoque dicatalexiae exempla haud pauca sunt, partim significatione discreta ut *ἀριστᾶν* et *ἀριστί\xiειν*, *κακοδαιμονᾶν* et *κακοδαιμονί\xiειν*, partim synonyma ut *βυκανᾶν* et *βυκανί\xiειν*, *μωκᾶσθαι* et *μωκί\xiειν* Suid. sed omnia sine dubio a nominibus derivata sunt utroque versum directis. Ali quanto firmiora ad persuadendum erant *κοιμᾶν* et *ἐρωτᾶν* Hes. et *ἀνερωτί\xiειν*, quod Glossographi ex Teleclidae fabula exsignarunt; nam his proxima sunt verba *κοιμᾶν* et *ἐρωτᾶν*. Sed nonnullos veterum doctorum in hac opinione fuisse ut verba in *ι\xiω* a prima modo conjugatione derivari censerent, non item a secunda, nescio an ex Helladii reprehensione colligi possit τὸ φοιτά\xiειν *Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτί\xiειν*, quod fortasse alii ob hanc ipsam causam ab ionico φοιτέω repetiverunt ut EM. 63, 30. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ἀλί\xiω ὡς φοιτῶ φοιτί\xiω, nisi is comparavit disparia ἀλέω et φοιτάω. Vel etiam a φοιτάω consueta ratione φοιτά\xiω, hinc φοιτί\xiω factum esse conjecterunt ut σεβί\xiω ἐκ τοῦ σεβά\xiω EM. 539, 5. quod utrumque a σέβω propagatum est sicut ab aliis stirpibus sive verbalibus sive nominalibus *νοσά\xiειν* et *νοσί\xiειν*, *πονά\xiειν* et *πονί\xiειν*, *μηρυνά\xiεσθαι* et *μηρυνί\xiεσθαι*, *ἐπηλυγά\xiειν* *ἐπηλυγί\xiειν*, *ἐπωά\xiειν* *ἐπώ\xiειν*, *παππά\xiειν* *παππί\xiειν* (ut ἀδελφί\xiειν) *Ωπά\xiεσθαι* δρᾶν et *Ὀπίσσεται* ὄψεται Hes. quibuscum cognatum est verbum purum ὡπήσασθαι, *ἐπωπᾶν*. Nec raro fit ut iota et alpha idem verbum conjunctim occupent αὐθαδί\xiειν αὐθαδιά\xiειν, *φρατρί\xiειν*, *φρα-*

14) Praetermissi multa, quorum scripturam incertam reddit iota-cismi suspicio ut *δισθμῆσαι* et *ὑπερισθμῆσαι*, quae Fritzschius tuetur ad Arist. Thesm. p. 234. sed *συνισθμῖω* metri ratio efflagitat Scymn. v. 370. Non minus dubia *δυθμῆσαι* Sch. Theocr. X. 39. et composita *καταδῆνθμῆσαι*, *μεταδῆνθμῆσαι*, pariterque *στροβιλῆσαι* v. ad Phr. 397. *κατηρεμῆσαι* tranquillare et contra ἀπεκάπισε Hes. cf. ad Phr. 569. et 599. De multis, quae raro aut apud scriptores novitios et indoctos leguntur, judicandi potestas non datur. Sed *αλωρί\xiω*, *κλονί\xiω*, *κοσμί\xiω*, *παροιστρί\xiω*, *σφενδονί\xiω* dialecto plebeiae condonanda videntur.

τριάζειν, quod genus edisserui in Prolegg. 481. Eorum quae in *ιαζειν* exeunt, nonnulla etiam pure terminari, sic ut zeta omissum videatur ut *ενδιάζειν* *ενδιάν*, supra commemoravi, eademque est vicissitudo alterius generis ἀφρίζω ἀφριάω, *μαστίζω* *μαστιάω*, *καπνίζω* *καπνιάω*, quibus poetae indiferenter uti solent¹⁵⁾ et nonnullis etiam scriptores numeris soluti ἀτμίζω ἀτμιάω, ἐποφθαλμίζω ἐποφθαλμιάω, quasi zeta in alpha mutato. Sed haec speciem magis affectionum praebent quam veritatem. — *Synemtosis* tertiae conjugationis exempla sunt *καινοῦν* *καινίζειν* et ἀνακαινίζειν Atticis pariter probata, ὁρκοῦν et ὁρκίζειν Phrynicho damnatum, ὁρφανοῦν et antiquius ὁρφαρίζειν, αἱματοῦν et αἱματίζειν, postremo σκοτών et σκοτίζω, quibus accedunt σκοτάζω et intransitivum σκοτεύω. Sed quo magis pateat quanta fuerit Graecis verborum faciendorum et quoquooversum flectendorum licentia, plura hoc loco colligabo exempla: *τοξάζομαι* et *τοξεύω*, hoc Iliidis, illud Odysseae proprium, *ἱππάζομαι* et *ἱππεύω*, quae Hermanno ad Arist. Nubb. 15. non idem valere videntur sed ἀφιππάζομαι, ἐξιππάζομαι, συνιππάζομαι nihil differunt a verbis puris, aliaque ab Atticistis dijudicata: ἀληθίζομαι καὶ ἀληθεύω Thom. ὁρθοεύει ἀττικῶς, ὁρθρίζει ἐλληνικῶς Moer. αἰχμαλωτίζω a Phrynicho rejectum et derius αἰχμαλωτεύω, σιτίζειν ἀττικοὶ οὐ σιτεύειν· σιτευτός μέντοι οὐ σιτιστός Thom.¹⁶⁾ Quin etiam reperiuntur triplici et amplius flexu variata σπαργανάω σπαργανόω σπαργανίζω, στρογγυλεύω στρογγυλόω στρογγυλίζω στρογγυλαίνω, ὀπτεύω ὀπτάζω (*ποτοπτάζω*) ὀπτίζω ὀπτάνω ὀπτίλλω (*ποτοπτίλλω*) quae omnia naturae vinculo continentur, non eo quod internatos et parentes intercedit sed quo diversae familiae ab una stirpe proseminate. Nunc reliquas terminaciones percurram breviter.

§. 5. In *οζω* duo modo exeunt ἀρμόζω et δεσπόζω, cuius ortus aequi ignotus est ut nominis δεσπότης. Dubium

15) *Ἀφρίζων* Nic. Al. 76. *Ἀφριάων* alii superius nominati. Nonnus saepe *μεσημβρίζω* X. 142. XII. 285. XV. 191. XXIX. 301. ut in prosa dicitur, nunquam *μεσημβριώ* quamvis volubilius.

16) *Βασανίζειν*, *ξυλίζομαι*, *κιναιδίζομαι* testium antiquitate prevalent puris.

vero τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων Herodian. de Acyrol. in Bekk. Anecd. 1452. — Παρὰ τὸ οἰοῖ τὸ οἴζω ἔστι καὶ καθ' ἔτέ-ρων παραγωγὴν καὶ διαίρεσιν δίζω οἴζω Apollon. de Adv. p. 538. Duo a nominibus in οος exeuntibus ἀθροιζω et δι-πλοιζω, quo Aeschylus usus est, nam vulgo non *sic* scribitur sed ut ἀπλοιζω, χροιζω, φλοιζω. Plura in νζω, quorum unum manifestam habet a verbo originem ἔρπνζω, quanquam id non eundi significationem, ut primitivum, sed serpendi obtinuit. A στάζω per epenthesis natum videtur σταλνζω, a λακεῖν λακερνζεσθαι, a μασάσθαι (μαστιχᾶν) μασταρνζειν, quod Grammatici duplice interpretantur, κακῶς μασάσθαι et τρέμειν, illud conveniens senibus edentulis, qui in manducando maxillas comprimunt, ¹⁷⁾ alterum omnibus qui frigoris vel timoris causa dentibus crepant. Incertior est illa originatio: ἀπὸ τοῦ ἀτω (ἀτῶ) ἀτύω αἰολικῶς ἀτύζω Sch. II. VI. 37. ἀτύω τὸ ταράσσω, ἀτύσσω καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀτύζω αἰολικῶς EM. Nam neque ἀτύω reperitur, neque ἀτέειν, ἀτῆν ¹⁸⁾ et ἀτᾶσθαι idem valent quod ἀτύζεσθαι. A vocibus naturalibus βαῦζω, δλολύζω, ὀτοτύζω, κοκκύζω, ποπτύζω, κελαρνζω — στροντύζειν ἐπὶ ἐλεφάντων Poll. Ex nomine piscis γόγγρος, qui etiam γρύλλος vocatur, dictum est γογγρόζειν idem significans quod γρυλλίζειν. Unius familiae nec tamen eadem sunt verba quae Grammatici synonymorum loco habent: γογγύζειν ἰαπὸν, ἡμεῖς δὲ τονθρόνζειν ^ἢ τονθρογόνζειν Phryn. Ecl. 358. Hujus autem et nominis τον-θρόνος primitivum videtur τρύζειν, quod Hesychius γογγύζειν interpretatur et Pollux quoque propter viciniam soni huic conjungit V. 89. τρυγόνας τρύζειν, περιστερὰς γογγύζειν. Quare non injuria Apollinaris τρύζεσκον posuit pro eo quod in Psalmo CV. 52. scriptum est γογγύζειν. Idem vero ad τον-θροιζειν aequiparat Ammonius: τανθραζίζειν τὸ τρέμειν, τον-θροιζειν δὲ τὸ γογγύζειν, quo loco Valckenarius adnotat τανθαλύζειν et τοιθαρόζειν ab Hesychio eodem verbo τρέμειν explicari, hisque non diversum putat τονθρογόνζειν tremulo

17) Hoc est quod Graeci nunc μαμουλίζειν vocant, Francogalli mâchonner.

18) Huc recte referri videtur Hesychii glossa Ἡτας, ἥλγυνας.

labiorum motu murmurare. Ego vero Ammonio assentior hoc ultimum differre a *τανθαρύζω*, unde *τανθαρυστοὶ* δρμοι dicti sunt ὅν κατεκρέμαντο λίθοι τινὲς ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ὀνομάσθαι Poll. v. Meinek. Com. II. 822. Huic enim cognata habeo *τανταλίζεσθαι* et *τανταλεύειν* sive *ταλαντεύειν*, quibus rerum pendentium motus oscillationis similis indicatur, haec autem cum *ταλάσαι* tollere, suspendere, contexta sunt. Haec si ita se habent, vocis fundamentum est *ταλ*, cui accessit reduplicatio *τανταλίζω* et *τανθαρίζω*, sed *τονθορύζω* potius ex *τρύζω* natum. Quae restant, haec sunt. *Πομφολύζω* sive *πομφολύσσω*, quod EM. 682, 14. a *παγλάζω* repetit, euidem a *πόμφος* ductum arbitror per epenthesin. *Παμφαλύζει τρέμει* Hes. non proprie tremere significat sed ex adjuncto, quia trementibus labra contremiscunt, sonaque modo distinctum est a *βαμβάλλειν* et *βαμβαίνειν*. A nomine originem habet *Μορμορύζει* ἐκφοβεῖ παρὰ τὴν μορμώ Phot. vel etiam a *μόρμος*. Similiter *βόρβορος*, romanicum *βούρκα*, *la bourbe* v. Prolegg. 271. abiit in verbum *βορβορύζω*, quod frequenter *βορβορίζω* scribitur ut *μασταρίζω*, *τονθορύζω*, quod Hesychius attestatur *Τονθορύζει γογγύζει* ψιθυρίζει καὶ τονθορίζει τὰ αὐτά, nisi forte pro hoc scripsit *τονθρύζει*. Pro *Κιλλαμαρίζειν* κατιλλάπτειν Albertius recte *κιλλαμαρύζειν* reponit. Errat vero Schneiderus pro ἀνακογχίζειν effundere apud Dioscoridem ἀνακογχύζειν corrigens, nam a nominibus nulla hujusmodi verba ducuntur nisi onomatopoetica. Ceterum hoc genus modo per sigma declinatur ut *τονθορύσαι* Aristoph. *τονθροτής* in LXX. *κοκκίσαι*, *ποππίσαι*, modo per *ξ*, *βαῦξαι*, *ἰῦξαι* v. Parall. 407. In *ώζω* finiuntur *ώζω* et *οἰμώζω* ab interjectione profecta v. Apollon. de Adv. 538. *σαώζω* i. q. *σώζω*, quod Hesychius praebet, et *καπρώζομαι*, cuius thema prototypon fuisse *καπρῶν* Eustathii sententia fuit 1872, 2. sed est potius paronymon ut *πατρώζω*, cui aliquoties iota subscriptum legitur quasi a *πατρῶος* derivatum sit. Eandem diphthongum Hemsterhusius ad Thom. 362. jure vindicat composito *ἐπώζω*.

§. 6. Quae in *αθω* et *εθω* exeunt, omnia a verbis ortum habent vel barytonis ut *κιάθω*, vel perispomenis ut

πελάθω, et ἐρέθω fortasse ab obsoleto ἐρέω Parall. 438. ¹⁹⁾ Sed κινάθω Grammatici ponunt sine auctore modo ut κινάθισμα explicare possint, Schol. Prom. 124. quodque in Epim. Cram. I. 87. profertur ἐμέθω τὸ ἐμῶ, rectius scriptum est p. 185. νέμω νεμέθω. Ab ἀλέω vero est ἀλήθω, praeter quod nullum extat hujus paragogae exemplum, ac ne illud quidem auctorem luculentum habet si Pherecrates recte a Meinekio Com. T. II. 151. testium numero eximitur. Verba in *iθω* et *oθω* desunt, nam quod nonnulli ἔνοσις ab ἐνόθω, hoc autem ab ἐνόω derivatum putant, testimonii vim non habet. Quae ypsilon in paralexī habent, eorum unum a verbo ductum est φθινύθω, alterum a nomine βαρύθω, ἐμβαρύθω, quo exemplo ducti μυρύθω adjectivo ficticio μυρύς subjiciunt. Vocalium ultimae usus nullus est. ²⁰⁾ —

C A P. III.

De gutturalibus et liquidis.

§. 1. Haec duo genera in unum contuli, quia gutturalium exempla paucissima sunt. Gamma quidem nusquam apparet nisi ἀρήγω ab ἄρος derivatum est, de quo supra loquutus sum; kappa in tribus ὀλένω, ἰλήκω, διώκω nam ἀλένω, v. ad Buttm. 105. et ἐρύκω a primitivis non syllabae sed unius literae accretione distant. Gutturalium tertia duabus inhaeret νηπιάχω et στενάχω. Eaque omnia solis poetis concessa sunt excepto uno διώκω, praeterque hoc et ἐρύκω nullum per tempora declinatur. Sequitur conjugatio quinta in varios motus solutior verborumque efficacior.

19) Ut a κιώ κιάθω, sic Καδδίαθες ξιάθισε Hes. a themate εἰω ductum videtur unde εἰσα.

20) Eodem tempore, quo hoc genus verborum explicui ad Buttm. p. 61. Ed. Wentzelius edidit eruditam disputationem *Qua vi posuit Homerus verba quae in θω cadunt* 1837. Imman. Herrmanni libello, quem hic honorifice praedicat, ne nunc quidem uti licuit. Elmsleji sententiam et hi refellunt et B. Matthiae in Lex. Eur. T. I. 171.

§. 2. Eorum quae lambda pro charactere habent, summam confeci in Prolegg. p. 89.¹⁾ 113. 122. nunc genera indicabo. Paronyma sunt *ναύτης ναυτίλλω*, ἄγκος ἄγκύλλω i. q. ἄγκυλόω, quod perperam ἄγκύλω scribunt, ὅγκος ὅγκύλλομαι i. q. ὅγκοῦμαι, στόμα στομύλλω et longiore circuitu ἄτη (ἀτάσθαι) ἀτασθάλλω.²⁾ Verbalia vero ὅπτομαι ὅπτιλλω (κατοπτίλλομαι) κόπτω κωτίλλω, ὅθομαι (vel ὅθη) ὁθύλλομαι, μίω μιστύλλω. Nec dubie inter se implicata sunt εῖλω αἰόλλω, στρέφω στρογγύλλω, ψαύω ψαθάλλω, sed nodi continuationis latent. Nullo adminiculo sustentantur αἰκάλλω, ἀτάλλω, ἀγγέλλω, δενδίλλω.

§. 3. De terminatione *ανω* et *αινω* in Adn. ad Buttm. 64.³⁾ et Prolegg. 37. tam copiose disserui ut hoc loco non plus afferri necesse sit quam quod ad accuratiorem generum descriptionem pertineat. Et hanc ad rem utar exemplis illic praeteritis. Unum genus est cui praesentia usitata antecedunt, ἀμβλίσκω ἀμβλισκάνω Sch. Aristot. p. 135. b. 2. αὐξω αὐξάνω, ἀλυσκάνω, αἰσθάνομαι, ἀπεκθάνομαι, et pura ιστάω ιστάνω παριστάνω, πιμπλάω πιμπλάνω, et per circuitum φλύω ἐκφλυνδάνω, βλύω vel βλύζω βλυστάνω, ἀναβλυστάνω, quasi intercurrente nomine verbali ut a βλαστός βλαστάνω, quanquam hoc etiam ad authypotactum βλάστω referri potest ut ἀμαρτάνω, ἐργαγάνω, ὀφλισκάνω, cuius tamen aoristus ὥφλισκον non extat, neque ab hujusmodi principio repeti potest Ἐνριγισκάνειν ἐνριγοῦν Hes. Hujus generis proprium est, quod antepenultimam longam habet, quare Ptolemaeus homericum μελάνω ex μελαίνω factum putat. Schol. A. ad II. VII. 64. μελάνει ὡς οἰδάνει ὁ Ἀσκαλωνίτης· ἐκ γὰρ τοῦ μελαίνει φησὶν ἐνδείχ τοῦ ἐγένετο,

1) Pro *Πιῆται* αὐξῆσαι Hesychius fortasse *Πιῆται* scripsit, quo tollitur verbum illud *πιάλλω*.

2) Α μάδος Μαδάλλει τίλλει ἐσθίει Hes. quorum postremo substituendum est ὑς θύει vel εῦει. Idem Εὔσεν ἐμάδισεν et Εὔστρα βόθρος ἐν φύσει θύοντος; pro quo EM. magis proprium εὔοντο posuit.

3) Ὁφλάνω typothetae errore scriptum est pro ὀφλισκάνω. Pro εὐδάνω codd. Lycophr. praebent ἐσδύνω, quod Dindorfius probat. Hesychii glossa Πίψανεν ἐρρίψανεν sic scribenda est Πίψασκεν ἐρρίψεν.

quo loco Schol. B. addit *κοιλαῖνει* *κοιλάνει*. Sed pro hoc scribendum est *κυδαῖνει* *κυδάνει*, quia adjectiva secundae declinationis omnia, nisi *ννω* accipiunt ut *ἄγαθύνω*, *λεπτύνω*, *μακρύνω* etc. in unam transeunt terminationem *αινω*, *ἀργαίνω*, *λευκαίνω*, *μωραίνω*, *ωχραίνω* etc. Hoc *κυδάνω* autem et quo ille utitur *οἰδάνω* omniaque his similia *ἄξάνω*, *ἀλδάνω*, *ἀλφάνω*, *δλισθάνω* ex *ἄξαίνω* etc. extitisse non tam probabile est quam a communi stirpe utriusve formae verba seorsum quasi dupli parti edita esse. Sed quominus *μελάρω* a *μέλας* ortum putemus, obstat haec ratio quod nullum simile verbum ab adjectivo profectum videmus. Quo quum accedit antepenultima brevis, nescio an assentiendum sit Ptolemaeo diphthongum verbi *μελαίνω* attenuatum esse, etsi exemplum hujus ellipsis, quod omnibus fidem faciat, nullum proferri possit. Sed deprehendimus in hoc numero aliud singulare et unigenum *κυδάνω*. Idem enim a nomine derivatum est, non, ut cetera, a verbo. *Ἡχάνω* nihil quidem magis finitimum habet quam nomen *ἄχήν*, nec tamen ab eo derivatum esse potest; pro *Ἡρέτανε* *ἥλαυνε* *τὴν ναῦν* Hes. facilis subit correctio *ἥρέταινε*, nisi ille est aoristus doricus; quod idem ex promit *Φασγάνεται* *ξίφει ἀναιρεῖται*, non a *φάσγανον* sed utrumque a *σφάζω* repetendum puto; nam ut *κλαγγάνω* ab *ἔκλαγον*, et *κραγγάνω* (*ἔγκραγγάνω*) ab *ἔκραγον*, sic a paradigmatico *ἔσφαγον* produci poterat *σφαγάνω*, sed ne brevis brevi praeponeretur, adhibita est metathesis *φασγάνω*. Pro *κρανγανόμενον* in Herodoti loco unus codicum *κρανγανόμενον* substituit, unde olim *κραγγανόμενον* elicui ad Phr. 377. sed duo alii *κρανγανόμενον* praebent, non inventum quidem alibi sed simile testatis *βρυγανῶμαι*, *δεικανῶμαι* etc. Infinito crebrior est terminatio per diphthongum et omnibus fere partibus orationis apta: *ἀλθαίνω* *ἐκ τοῦ πρωτοτύπου δήματος τοῦ ἄλθω*, *ἀφ' οὗ τὸ ἄλθετο* Eust. 566, 43. *τρέμω τετρεμαίνω* *παραγώγως* Schol. Nubb. 294. *ἀπὸ τοῦ ἰσχω γίνεται τὸ ἰσχαίνω* *καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἰσχανῶ* Eust. 1302, 24. *κήδω κηδαίνω*, *κάγκω καγκαίνω*, aliaque multa ll. cc. collata, quibus *νηφαίνω* eximitur judicio Eustathii 1306, 52. *τοῦ νηφαίνω* *κρήσεως μὴ φανερᾶς οὐσῆς ὅμως ἔμφασις γίνεται ἐν τῷ νηφαντός*. Neque enim, quia *γήρανσις* dicitur et *νόσανσις*,

idcirco *γηραινω* et *νοσαινω* pro testatis habenda. Sed a barytonis talia derivari consuetum fuisse, satis confirmatum est. Num a perispomenis quoque, dubitari licet. Nam quae in EM. 101, 20. et Eust. 792, 30. in hanc rem afferuntur exempla δριψ ὁρμαινω, ὑφεις ὑφαινω, κραδως (κραδαω) κραδαινω, ἀλως ἀλαινω, λυσσως λυσσαινω, οιδως οιδαινω, eorum pleraque a nominibus δριψη, λυσσα etc. ducta videntur; quae autem nullius nominis affinitate continguntur ut *λιχμαινω*, *κηλαινω*, nulla causa est cur a *λιχμαω*, *κηλεω* orta sumamus, quum utrumque genus ex se nasci potuerit. Neque solum verba primae et secundae conjugationis cum iis, quae in *αινω* terminantur, significatione conveniunt sed etiam tertiae κυλλως κυλλαινω, κυρτως κυρταινω, λορδως λορδαινω, σιμως σιμαινω Epim. Cram. I. 138. neque haec modo sed etiam λιστρεινω λιστραινω, τρυφερεινομαι τρυφεραινομαι; et non pura ἀσθματω et antiquius ἀσθμαινω, λιτάζομαι λιταινω, λεσχάζω λεσχαινω, δλισθάζω δλισθαινω, κατασιγάζω κατασιγαινω, δργίζω δργαινω. Quin etiam reperiuntur nonnulla triplici flexu variata δοκιματω δοκιμωναι et quae supra C. II. §. 4. proliata sunt, ut ea transeam quorum significations discrepant ut γλισχραινομαι et γλισχρεινομαι, κυκλεω κυκλευω κυκλαζω κυκλαινω, aliaque intellectu neutrali et factitivo discreta, ἀλεάζω ἀλεαινω, πικράζω πικρόω πικραινω, de quo genere latius scripsi ad Aj. p. 383. ⁴⁾ Et eorum quoque, quae nobis synonyma videntur, fortasse non tam perfecta fuit similitudo ut semper et ab omnibus et eodem jure inter se commutari possent. Sed propter paucitatem exemplorum plerumque in incerto relinquitur quae sit cuiusque terminationis propria potestas et quoad termini a natura fixi nova et commenticia usurpatione perturbati sint. Huc accedunt poetarum necessitates; nam aliis numeris et aliis versuum locis convenit δυσμεναινω, aliis ενμενεων cf. ad Buttm. I. c. Verum de hoc satis. Venio nunc ad tertium

4) Κεαινω pro κεαινω dictum esse Schneiderus summis ex Aelian. H. An. XIV. 8. τὸ δένδρον ὑποσήπεται μὲν, ἀχρεῖον δέ έστι κατα-
κηναι καὶ ἐκκαῦσαι αὐτό, ubi κατακηναι, quod ille in κατακεηναι mutari
jubet, ortum est ex κατακοπῆναι.

genus, quod ab adverbii nascitur, *λιγαίνειν* a *λίγα*, cui nihil simile apponere possum praeter *Βρατάνει* δαιζει ἀπὸ νόσου, *Ἡλεῖοι*, a βρά ductum cum accretione literarum, qua et paronyma afficiuntur ut *κρόνος* *κρονοταίνω*, et verbalia quoque δαινω (δαθάμιγξ) δαθαίνω et δασθαίνω, σκύζομαι σκυδμαίνω, ἐρίζω ἐριδδήσασθαι ἐριδαίνω et ἐριδμαίνω, ἀλύω ἀλύσσω ἀλυσθαίνω et ἀλυσθμαίνω, cui si nomen conveniens quaeritur, fingendum est ἀλυθμα, ut *ἴλυθμα*, et consona auctum ἀλυθμα ut δυσθμή vel, si hoc in dubium venit, *ἄσθμα* v. Parall. 393. ἐριδμα fortasse olim lectum est in homericō loco quo nunc ἐρισμα per omnes libros obtinet. Alia epenthesi ab eodem ἀλύω crevit ἀλυκτάζω et ἀλαλυκταίνω, sed haec jam apparet in ἀλάλυκτο, unde ἀλαλύκτημα pendet. Et ab ἄσσειν EM. 54, 35. haud praepostere repetit ἀκτάζειν et ἀκταίνειν, quicum conjunctum est ὑποακταίνοντο et ὑπερακταίνοντο in Odysseae versu. Vocalem interpositam habent μενεαίνω et βλεμεαίνω, si hoc a βρέμω, ut vulgo creditur, ortum est; alii veterum cum φλέω et φλέψ conjunctum putant ut Guieto quoque placuit ad Hes. et Doe derlino Diss. de Alpha intens. p. 40. *Πρημαίνω* si ad πρήθω refertur v. Schol. Nubb. 335. exaeresis speciem praebet. Singulare ectasis exemplum est μυδαίνω a μύδος, cuius nominis mensuram refert alterum paragogon μυδάω et adjectivum μυδόεις, longiora autem μυδαλόεις et μυδαλέος versus heroicus non fert nisi producta prima. *Λαχή* fossam vel fissionem significare ut Schol. Aesch. sumit, parum probatum est, sed ab ejusmodi nomine derivatum esse oportet *λαχαίνω* (ut *καλχαίνω*, *λασθαίνω*) cui fortasse affine est *λάκκος*, lacus lacuna laquear verbaque *λακνίζειν* fodere et *ablaqueare* circumfodere; de laqueario Paulus Sil. in Amb. v. 115. *λαοτόμος* κοίλην ἔνερθε *λαχήσας* vel ut Graefius voluit *λαχήνας*. Itaque perpaucā relinquuntur, quorum ratio reddi non possit partim onomatopoetica ut *βαμβαίνειν* et *γαγγαίνειν* μετὰ γέλωτος *προσπαίζειν* Hes. cui simile idem affert *Ἀναγαγαγανέοντι* ἀναβοῶσι, partim glossematica *Ἀδμαίνειν* ὑγιαίνειν, quod et ἀδμενέιν scribitur, *Ἀσταίνειν* δυσπαθεῖν, *Δανδαίνειν* ἀτενίζειν, a quo non longe distat δενδίλλειν, *Τελχιταίνειν* σκληροτραχηλεῖν, *Ἐλιγαίνειν* et *Ἐλεθαίνεσθαι*

incertae scripturae et interpretationis, ^{Τικταίνεσθαι αἰσθάνεσθαι.} *Μιαίνω* et *ἔλαίνω* absolvit in libro primo C. V. §. 3.

§. 3. Epsilon simplex ante terminationem νω non repetitur, nec saepe diphthongus τὰ εἰς εἰνω παράγωγα διὰ τῆς ει γράφονται, ἀλεείνω, ἔρεείνω, φαείνω. Τὸ δὲ ὄρινω καὶ ὠδίνω οὐ παράγωγα, διὸ καὶ διὰ τοῦ ι γράφονται Theogn. 144. et 212. Illa verborum sunt paragoga non ultra imperfectum declinata Theogn. 244. EM. 58, 35. ^{Ἐλεγείνειν παραγρονεῖν} Suid. in EM. ἔλεγαίρειν scribitur totumque ignotum est. Verba in εννω et οινω Graecis desunt. Duobus in ινω terminatis, quorum unum ab ὠδίν derivatum est, alterum ab ὄρω, accedit tertium Ἄλινονσι λεπτύνονσι Σοφοκλῆς Hes. quod ab ἀλέω ductum est, et quartum, quod idem per diphthongum scribit ἀλεῖναι, ἐπαλεῖναι, καταλεῖναι τὸ ἀλεῖψαι linere. Pro Ἐρινε ἔρωτα scribendum videtur κρίνε ex Soph. Aj. 583. μὴ κρίνε μὴ ἔξεταζε, pro Ονίνοιεν autem ὀνίναιεν. Quod apud eundem legitur Κορίννονσι κονιορτὸν ἔγειρονσι, nisi corruptum est ut Albertius suspicatur, indicium praebet Aeoles pro κονίω dixisse κορίνω litera ν in ρ mutata. Vocalis ο cum diphthongis suis nullas partes agit, sed frequenter ypsilon; τὰ διὰ τοῦ ννω βαρύνεται καὶ ἔκτείνεται εὐθύνω, πλατύνω, βραδύνω, ἀμορφύνω Ἀντίμαχος ἀντὶ τοῦ ἀμορφοποιεῖν, ἀκαχύνω ὁ αὐτός σεσημείωται τὸ ἔθύνεον (v. C. I. §. 1.) τὰ δὲ περισπώμενα προκατάρχον ἔχονσιν ὄνομα, ὀδυνῶ, τορυνῶ, καὶ ἐπεὶ περισπᾶται συστέλλει τὸ ν· τοῦτο δὲ Αττικοὶ καὶ βαρύνονται καὶ ἔκτείνονται Gram. I. 55. Barytonorum pleraque ab adjectivis secundae et tertiae declinationis sed nonnulla etiam a substantivis ducta esse ostendunt exempla ad Buttm. 387. Quibus addi possunt ἀμαθος ἀμαθύνω, θόλος θολύνω, quod inferiores pro θολόω importarunt, ἀλαρύνω v. Prolegg. 262. μόσχος Μοσχύνεται τρέφεται Hes. etc. et composita ἀποσκληρύνω, ἐπωκύνω, κατακαλλύνω, ἐπιπληθύνω, quorum copia permagna est, sed unum decompositum ἀμορφύνω. Verbalium catalogo l. c. eximentum erat σπεργύνω, pro quo Hesychium σπερχύνω scripsisse Tollio assentior, substitutis certioribus κάρφω καρφύνω, αἴθω Αἰθύνεσθαι λαμπρύνεσθαι Hes. sic enim pro λαμβάνεσθαι

scribendum esse monuit Coraes ad Plutarch. T. VI. 438. Ac si quis haec quoque paronymis adnumerare obstinet, continuo succurrunt Ἀκαχῦνται ἀνιᾶσθαι Hes. ut in cod. scriptum est pro Ἀκαχῆμεναι, et quod EM. suggerit: τοῦ ἀλέγω παράγωγον τὸ ἀλεγίζω καὶ ἀλεγύνω.⁵⁾ Cum hoc Eustathius 1424, 17. confert πλήθω πληθύνω, sed EM. 676, 52. alia via procedit: πληθύνω ἐκ τοῦ πληθύω, τοῦτο παρὰ τὸ πληθύσι καὶ πληθος, τοῦτο παρὰ τὸ πλω πλήθω. Α τρέω festino, unde ὀτρηρός agilis, derivatum videtur ὀτρύνω, ab ὀχέω ὀχύνω i. q. ὀχέυω Hes. a τρέω τορύνω. Pro Μοσσονεῖν μασᾶσθαι βραδέως Hes. scribendum videtur μασύνειν, cuius propago est nomen μασύντης, μασυντίας. In ὥνω quae exeunt, barbaries aetatis christiana profudit: σαρώνω, πληρώνω etc.

§. 3. Ante ϙω nulla reperitur vocalis praeter ypsilon ᾳθύρω, μαρτύρομαι, πλημύρω, quorum primum etymo caret, secundum et tertium nominibus μάρτυρος et πλήμνης conjuncta sunt, et verbale σκαλαθύρω a primitivo σκάλλω longius deductum. Nec diphthongorum ulla huc intrat praeter αι et ει. Illam quae subsequitur litera, in uno τεκμαίρομαι a nomine primitivo propagata est, saepius sponte nascitur κερῶ κεραίρω ὡς σπῶ σπαίρω Eust. 746, 48. cf. Spitzner. Observ. in Quint. 72. a γέρας γεραίρω, ἐχθος ἐχθαίρω et alia ad Buttm. 388. Quinque per ει efferuntur, quorum unum οἰκτείρω manifesto paragonem est; nam quod in EM. 304, 24. dicitur ἄγω ἄγείρω, ἐθω ἐθείρω, primum non convenit cum ἐγείρω, cuius primitivum videtur ἐγρω, cui simile ἄγρω ἄγείρω, alterum a significatione verbi desueti longius abest quam ut ab eo derivatum videatur. Haec et ἀείρω praeoccupavi in Diss. V. §. 4. Adnot. De Suidae glossa Ἄζείρει τὸ ζέει, ἀζήρει δὲ τὸ ξηραίνει, adhuc nihil extricari potuit, nec credibile est pro ἀζαίρω unquam usurpatum esse ἀζήρω.

5) Idem sonant Ἄβριζεσθαι ἀβρύνεσθαι Hes. μαλακίζειν μαλακύνειν, ἐλαφρίζειν ἐλαφρύνειν, όμαλίζειν όμαλύνειν, sed κακίζειν et κακύνειν saepius diversum.

C A P. IV.

De verbis in σσ, σνω, πτ.

§. I. A paronymis ordienti primo se offert ἀλλάσσω, praeter quod nullum habemus verbum ab adjectivo oriundum; nam quod Buttmannus p. 386. ponit μαλάσσω a μαλακός, id mihi multo secus videri declaravi alio loco. Saepius vero hoc deducta sunt substantiva: *Βέλα* ἥλιος (id est εῦλη) *Βελάσσεται* ἥλιαθήσεται, σφῆρα porca *Κατασφρασσεται* σπείρει, proprio semen imporcat i. q. ὑποσφριζεται, quibus simile principium non dubie habet Θυράξαι ἔξω τῆς θύρας adde ἀποδρίψαι et Θυράγματα ἀφοδεύματα id est ejectamenta, latinumque *foriae* a θύραι fores. Eiusdem generis sunt σάλος σαλάσσω i. q. σαλεύω, λαιμός λαιμάσσω i. q. λαιμάω et λαιμάζω, δρόμος δρομάσσω, ἵσ ἰνάσσω quod EM. affert idem significans quod ἵνω sive ἐνδυναμώ, μύσος μυσάττομαι. Verbalium pars a barytonis ortum habet: σπαίω σπαράσσω, ψάλλω ψαλάσσω, τείνω τινάσσω. Μαράσσει ψοφεῖ Eretian. ad μαίω retuli in Prolegg. 304. Λαιφάσσω ex eodem fonte ut synonyma λαφύσσω et λανφθάσσω si recte scripsit Hesychius, repetendum est, hoc est a λάπτω, unde Athenaeus etiam λαπάσσω derivatum dicit v. Prolegg. 255. Δρυμάσσω lacero proxime cum δρύπτω convenit; de δρυφάσσω dixi in Parall. 15. Φλυάσσειν, quod Hesychius φλυαρεῖν et φλύειν interpretatur, nomini φλύος non minus approxinquit quam verbo. Alia non hac recta et simplici ratione derivata sunt sed ita ut epenthesis speciem praebeant, de qua disserui in Prolegg. p. 86—89. velut μάττω μαλάττω, quo Sch. Arist. Plut. 305. et alii illud explicare solent; eaque ratione affirmari licet ψαλάσσω et σπαράσσω non unde proxime dixi deflexa esse sed a ψάω sive ψαύω et σπάω, quorum significationem clarius exprimunt quam ψάλλω, σπαίω. Verba perispomena hoc augmentum non respuere docet EM. 175, 57. Anecd. Bekk. 468. παρὰ τὸ ἀπτω ἀφή ἀφῶ ἀφάσσω ὡς μάσθλη μασθλάσσω. Hoc neque illi simile neque testatum est sed in propinquuo sunt alia ὑλάω ὑλάσσω, unde Schol.

II. XXI. 575. ὑλαγμός repetit, σταλάω σταλάσσω, φριμάω φριμάσσομαι,¹⁾ μαιμάω μαιμάσσω, ac fuit fortasse vetus verbum ἴμάω, quod cessit usitato ἴμάσσω, ejusdemque stirpis unde ἴμησαι natum est iota longo Cram. I. 217. quod apparet ex syntheto *καθιμῆν*. Σελάσσομαι Nic. Ἀφράσσει ἀσυννετεῖ Hes. quod in cod. ἀφράσσει et in Galeni Gloss. ἀφράζει scribitur, nihil aliud esse videtur quam paraschematismus verbi ἀφραίνω, excusatus crebra harum terminationum vicissitudine μαλθαίνω μαλθάσσω, κυδαίνω κυδάσσω et κυδάζω, quorum illud significationem neutrius τὸ κῦδος habet, haec masculini δο κύδος. Et amplius λαπάζω λαπάττω, ἀναβρούαζω φρυνάττομαι, σταλάζω σταλάττω, γειμαίνω γειμάζω etc. Θαάσσω EM. ex θοάζω, hoc autem ex θοῶ natum censem ut βοῶ βοάζω, sed hoc temere fictum est ad explicandum βωστρέω, et non majore licentia fingi potest thematicum θάω sive θέω ea significatione praeditum quam ἡσθαι occupavit; θοάσσω, quod Karstenus in Empedoclis v. 48. posuit, teste destitutum, futurum θοάζω, quod Meinekius praetulit, etiam hoc nomine suspectum est quod θαάσσω, θάσσω et θοάζω hoc tempore carent; quo probabilior fit Bekkeri scriptura θοάζειν in Sext. p. 218. Φραμάσσω nonnulli a φύμα arcessunt, χαράσσω forsitan a themate intermortuo, cuius speciem reddit *κάρχαρος* v. Prolegg. 255. Κανάσσω unum verborum onomato-poeticorum esse videtur, quae etymologiae obrussam refugiunt, ipsumque praesens non legitur sed aoristus modo κανάξαι, δικανάξαι, ἐπεγκανάξαι et futurum ἐγκανάξειν, quod Hesychius parum probabiliter ἀπὸ τοῦ κανοῦ dictum censem, et hinc natum nomen καναχή. Similiter τριάξαι et ἀποτριάξαι sive ἀποτριάσαι Anecd. Bekk. 438. non injuria ad praesens in *ασσω* exiens referri videntur, etsi ab aliis numeralium derivata diverse terminantur, πεμπάζω, δεκάζω, nec idem

1) Vocabula ab Hesychio explicata Σφριαὶ ἀπειλαι ὁργαι, Φρυνάται (φρινται) βριμαίνει ante φριτ̄ positum, proximo intervallo distant a βριμάσθαι et βριμοῦσθαι, longiore a φριμάσσεσθαι, quod de voce animantium modo dicitur, et cum φρυνάσσεσθαι, quod magis de affectu hominum animaliumque dici solet; φριμαγμός auribus percipitur, φρυναγμός etiam oculis, quare illud non convenit Lycophr. 244. Βριμῆν iota longum habet ut βρίτη, breve vero φριμῆ.

significant. Sed *Ρεμφάξη* ὥνγχωθήσῃ Hes. cui subjacet nomen *ὅμφος*, praesens *ὅμφάξομαι* habere videtur. Quod idem refert *Ραφάσσει* πλανᾶται nescio quid similitudinis habet cum *ὅμβεσθαι*. Sed *Καμάσσειν* σείειν, unde κάμαξ profectum videtur ut a δονέω δόναξ.²⁾ *Κοράσσειν* ὀρχεῖσθαι, *Ραιφάσσειν* ἄγνεύειν et alia aequa tenebricosa silentio transeo.³⁾

§. 2. Quatuor verborum in *εσσω* exeuntium, quae ex Theognosti libello attuli in Parall. 438. unum πυρέσσω paronymon est, alterum κυνηγέσσω commenticii simile, tertium ἀηθέσσω ab ἀηθέω ductum sicut quartum ἐρέσσω ab insolito ἐρέω repetivimus, quo duo alia ducunt ἐμέττω vomo in Gloss. Graecol. et τελέσσω, quod EM. 381, 24. Siculis tribuit. A barytono ἄλθω non solum ἄλθαινω declinatum est sed etiam ἄλθέσκω, si quidem futurum ἄλθέξομαι et nomen ἄλθεξις ad hoc praesens pertinent, quae in libris Hippocratis et Areataei saepius per alpha scripta inveniuntur. Tria sunt, quae eta in paralexī habent, homericum ἐγρήσσω, syntheta ἐφεδρήσσω et παρεδρήσσω, quibus epici posteriores utuntur pro ἐφεδρεύω et παρεδρεύω, tertiumque θωρήσσω, quod si inebriandi significationem habet, Grammaticorum nonnulli diverse scribere instituerunt: θωρήσσειν ἀπὸ τοῦ θώρηξ, θορίσσειν δὲ ἥγονν μεθύσκειν μικρὸν τὸ ἐπὸ τοῦ θόριξ δὲ ἄκρατος οὖνος Sch. Hes. Scut. 198. τὸ θώρηξις τινὲς μὲν διὰ τοῦ ὠ καὶ η γράφουσι, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ πηδῶ ὡς φοιτίσσω, δειδίσσω Excc. Cram. III. 401. Eodem modo aliquoties ἐφεδρίσσειν scriptum est et contrario errore λαπήττειν τὸ ψεύδεσθαι pro λαπίττειν. Ωρήσσοντα φυλάσσοντα et Ωρήσσονται φυλάσσονται Hes. Suid. pro futuris irrepserunt. Iota Theognostus II. 143. quatuor verbis tribuit, δειδίσσω, ἐνίσσω, δρομίσσω, αἰνίσσω, quorum duo modo posteriora ad hunc paragogorum locum pertinent; sed δρομίσσω testatum non est, nec δρωμίσσω

2) Eadem ratione a κράδη derivatum est κραδαίνω, a synonymo κλάδος *Κλαδάσαι* σεῖσαι Hes.

3) Grammaticorum inventa sunt δοάσσω et τιθάσσω in EM. αἴγασσω Eust. 1292, 19. ταλάσσω 993, 25.

legitur praeter Hesychium eoque plus suspicionis habet quod ne δρωμάω quidem satis stabilitum videtur. His vel ejectis vel procrastinatis succedunt primum verbalia: ἀΐσσω παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω Eust. 592, 32. et certiora εἴλω εἰλέω ἐλίσσω, σύρω συρίττω, hoc majore quam illud significationis discrimine a primitivo sejunctum. Deinde paronyma τυλίσσω cum synthetis ἀνατυλίσσω, διατυλίσσω, ἐντυλίσσω, πέριτυλίσσω, quorum si unum in carminibus legeretur, sciri posset utrum a τύλος derivatum sit an a τύλη, cujus penultima longa; μέλι μειλίσσω, κέρας κυρίσσω, quod Thomas attice dici perhibet pro κερατίζω, φόνος φοινός φοινίσσω, θέμις θεμίσσω, quibus subjici possunt glossae Hesychianae Αηρίττειν ἐρίζειν, Φαλίσσεται λευκάνεται a φαλός, unde φαλύνεται et φαλόνεται i. q. λαμπρύνεται, et φαληριζεται.⁴⁾ Homericum θρυλίζῃ non satis patet utrum praeiens habeat θρυλίσσω, quod Eustathius ponit, an θρυλίζω, cujus aliis quidem est intellectus in H. H. in Merc. 488. nam hic de stridore chordarum dicitur, θρυλλίζῃ autem non ut θρῦλος, unde derivatum est, de sono dicitur sed pro ἐθραύσθῃ, quomodo deuteroparagoga saepius ad significationem principii sui replicantur transmisso medio. Συρίττειν et συρίζειν Grammatici non tam intellectu quam genere dicendi distinguit, illud atticum dicentes, hoc vulgare v. ad Phryn. 192. sed ex Atticorum scriptorum locis cognoscitur hos συρίττειν et ἐκσυρίττειν de sibilantibus dicere consuesse, poetas vero tragicos συρίζειν usurpare de cantu fistulae. Nec satis caute Suidas Αἰνίζω καὶ αἰνίσσω τὸ ἐν παραβολαῖς λαλῶ, nam illud epicis asciverunt pro αἰνῶ, αἰνίσσομαι vero verbum consuetum est significatione diversa. Tarentinorum dialecto adscripta sunt λακτίσσω, σαλπίσσω, Cretensi θεμίζω, idemque fortasse discrimen fuit inter Θωμίζει δεσμεύει Phot. et quod Hesychius eodem modo interpretatur Θωμίσσει. Θυμιχθεὶς πικρανθεὶς Hes. ad Θυμίζομαι pertinere videtur, quo nescio an Graecorum aliqui pro Θυμοῦμαι usi fuerint. Sed ἀφρίσσειν, quo idem utitur s. Φαλίττεται, forsitan sermo vulgaris

4) Λαγαρίττεται μετριεύεται, Φαλίττεται ἀμιλλάται (ψαλίς ή ταχεῖα κλήσις) et alia aequa obscura.

asciverit pro ἀφρίζω: — Verba in οσσω excludit Grammaticorum rubrica: τὰ διὰ τοῦ σσ δήματα ἔξ φωνήεντα παραλαμβάνει, ἀλλάσσω, πυρέσσω, πτήσσω, ⁵⁾ δεδίσσω, ἀφύσσω, ἀγρώσσω· τὸ δὲ ο οὐκ ἔχει Suid. s. Δεδίσσω et Cram. I. 26. cf. ad Phryn. 608.

§. 3. Ordo seriesque disputationis nos deduxit ad verba in νσσω exeuntia, quorum multa Technici a puris eadem vocali praefinitis repetunt: ἀφύσσω ἐκ τοῦ ἀφύω ὡς ὑλάω ὑλάσσω, ὀδύω ὀδύσσω Lex. de Spir. 231. Cram. I. 63. Eust. 68, 12. Postremi obliqua modo tempora innotuerunt ὀδύσσωται et ὀδώδυσται, ex quibus forma praesentis non cognoscitur. Ἀφύω non legitur sed composita ἔξαφύω et ὑπεξαφύω, quibus cognatum esse ἀρνώ similitudo significationis declarat non solum propriae sed etiam translatae ut Homerus dixit διά τ' ἔντερα χαλκὸς ἥρυσε, Virgilius vero gladio latus haurit apertum et similiter alii. Sed ἀρνύσσομαι dubito an uno Herodoti loco, quem indicavi Diss. IV. §. 4. non satis munitum sit; nam ἀρήρηγμα ne analogiae quidem examussim respondet v. ad Phryn. p. 32. Aliud huc adhibet Orion 65, 8. καπνώ καὶ καπνόσσω ὡς ἀφύσσω, sed ex aoristo ἐκάπνωσε non liquet quae-nam fuerit terminatio praesentis, neque extat nomen, quo Hesychius illud refert Κάπνης τὸ πνεῦμα sed adjectivum ab eodem ante Κάπτος allatum Καπνικτά πνέοντα a καπνόσσω derivatum est. Plura ingerit Epim. Cram. I. 77. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ἀλύω ὡς ἀνῶ ἀνύω· ἀφ' οὗ ἀλύσσω ὡς ὀρύω ὀρύσσω, sed hoc ὀρύω commenticum est rectiusque Eustathii judicium 924, 41. ὀρύσσω ab ὄρω repetentis, unde οὐρός fossa v. Diss. IV. §. 4. Minus suspicionis habet κινώ, unde Schol. Aesch. Prom. 157. Eust. 472, 34. κινύσσω et κινηγμα arcessunt. De ἀτύω hariolantur Grammatici supra citati Diss. XII. §. 4. ἀτύω ἀτύσσω καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀτύζω αἰολικῶς, scilicet ut ἀνάζω, ἐπιπλάζω, ἐμπάζω aeolica perhibentur; ἀτύσσω autem fuit vetus scriptura a Schol. Od. XI. 606. commemorata. Cum ἀφύω ἀφύσσω Cram. I. 63. contendit πινώ πινύσσω καὶ ἔξ αὐτοῦ

5) Hoc non magis huc pertinet quam πήσσω, quod in Cram. I. c. substituitur, ipsumque δεδίσσω.

ἀπινύσσω, quorum illud epenthesi crevit ut a πτύω πιτύσσω, sed compositi analogia nequaquam in clara luce posita est. Ad explicandum φορντός cogimur etymo uti, quod Eustathius 799, 10. fингit φορύω, idque 1917, 42. dicit prototypon esse τοῦ τε φορύειν καὶ τοῦ φορύσσειν. Utrumque autem Hesychius iisdem verbis explanat: Φορύει φυρά μολύνει, Φορυσσέμεναι μολύναι, et hoc rursus utitur in interpretando Μεμορυχμένα μεμολυσμένα et in Φολύνει μολύνει καταπίμπλησι⁶⁾ quibuscum consentit Herodianus Epim. 252. μολύνω καὶ φορύνω τὸ αὐτό, hisque omnibus supervenit θολύνω i. q. θολώ, cui origo est a θολός sive δλός. Ita nescias utrum haec verba ut similem significationem ita etiam commune fundamentum habeant δλός praepositione consonantium θ, φ, μ varie auctum, an alia aliunde orta sint, ac μολύνω quidem a μόρον morum rubi unde Liberi Patris cognomentum Μόρυχος ductum putant ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον μολύνεσθαι γλεύκει καὶ σύκοις μορύξαι γὰρ τὸ μολύναι cf. Preller. ad Polem. 110. φορύνω autem et φορύσσω a φύω vel proxime a nomine φόρνς δακτύλιος δ κατὰ τὴν ἔδραν ut Μολυνίη πνγή Hes. Ab alio nomine in νς exeunte Schol. Nic. Al. 81. χελύσσεται διὰ τὴν χέλυν τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται βήσσων καὶ Ἰπποκράτης ἀναχελύσσεται, quod in Erotiani et Galeni Gloss. minus recte ἀναχελύνεται et ἀναχελεύεται scribitur, dorice vero χελούειν βήσσειν Hes. hoc est χελύειν, sicut idem χανύειν et χανύσσειν interpretatur uno verbo βοῶν.⁷⁾ Sic ἀλύσσω Grammatici, quos antea appellavi, ab ἀλύω ortum putant sed Sch. II. XXII. 70. παρὰ τὴν ἀλύν. Ἐλύσσει εἰλεῖται Hes. nihil habet, cui inniti possit, praeter verbum ἀλύω, unde ἔλυτρον involucrum. At κορύσσω non verbo se applicat sed nomini κόρνυς ita tamen ut pro significatione,

6) Sic ut germanice dicitur *voll machen* pro κηλιδῶσαι. Et vice Oppianus Cyn. I. 380. ἔχις πεφορυγμένος ιοῦ usurpavit pro ξυπεπλησμένος.

7) Pro χηνυστεῖς βοῶς vel χηνύσσεις scribendum est vel magis ex ordine χηνυστρεῖς nam praecedunt Χηνύστρα ἡ χάσμη, Χηνυστρᾶσθαι χασμᾶσθαι, quibus affine χήνημα καταμάκευμα ab eodem χαίνω ductum et χηνῆσαι καταμωκήσασθαι. Illi simile est καλιστρεῖν.

qua nomen circumscriptum est, assumat generalem τοῦ κορυφῶσαι extollere ut μόδιος κορυστός cumulatus. Λαφύσσω duabus quasi ancoris sustentatur, verbo λάπτω⁸⁾ et nomine Λαφύς βορός Hes. cuius diphthongum refert λαφάσσω. Λιθύσσειν ἀνακαίειν Hes. cum αἴθω et αἴθος pariter junctum est, βλαβύσσειν βλάπτειν Hes. cum βλάπτω et βλάβη, doricum δωρύττομαι cum δωρέομαι et δῶρον, θωύσσω cum θοός et θοάζω,⁹⁾ ιθύσσω, si recte ita scriptum est,¹⁰⁾ cum ιθύς et ιθύω, πλανύττω cum πλανῶμαι et πλάνη, quodque Suidas afferit interpretatione subtracta στωβύσσω et Hesychianum στηβύσσω ἀδολεσχῶ cum στόβος στοβέω στοβάζω una complexione devinctum est. Sed alia propter verbi defectum paronymis adnumeranda sunt δομύσσω, λαβρύσσω i. q. λαβρεύω, ἐκ τοῦ πτέρον πτερύσσω Cram. I. 355. πτερύσσομαι volo Lycophr. 1106. cuius aoristum exhibit Hesychius Ἐπτερύγη ἀνέπτη.¹¹⁾ Α μόρμος et μόρμορος id est φόβος profecta sunt μορμύσσομαι, μορμολύττομαι et μορμορύζω, a synymo τάρβος ταρμύζασθαι, a φλῆνος Φλανύσσει φλυαρεῖ Hes. cui simile θρανύσσω confringo (nam id haud dubie praesens est aoristi θρανύζαι) speciem habet a θρᾶνος acceptam sed significationem a verbo ut θρανεύεται συντριβεται et Τεθράνενται κατακέκλασμαι ἀπὸ τοῦ θράνω Hes. pro quo Euripides συντεθράνωται dixit; quae omnia nomine aequiparabili carent; nam diversum est θρᾶνος, unde ἡ βύρσα σον θρανεύεται Aristoph. Λορύσσειν labefactavit Bergkius in duobus locis pro δορύσσοντες metri causa e codd. reponens δορυσσόντοι. Syntheton unum reperi ἐμφαρύζασθαι sive ἐμφαρύγξασθαι (ut σαλπίγξ) cum nomine φάργυξ compositum ut ἐντερνίζεσθαι, ἐνωτίζεσθαι. Quomodo a μάρμαρος ductum est μαρμαρίζω, sic a conjugato

8) Λαφύσσει λάπτει· τῶν κατὰ μίμησιν ἡ λέξις Sch. II. XVII. 64.

9) In Eur. Med. 1309. θρηνῶ κάπιθούάω μεριτρόμενος δαίμονας, alterum verbum, quod Schol. ἐπιφθέγγομαι interpretatur, ab ἐπιθωύσσω non longe abest.

10) Καὶ νόον ιθύσσων — ζωτύπος μόρφωσε — κούρας Joann. Gaz. Ecphr. II. 260.

11) Πτέρουσις id est πτῆσις in Aetii loco, quem Schneiderus ad Aristot. T. IV. p. 86. e MS. edidit, scribae vitium est pro πτέρουξι.

μαρμαίρω processit μαρμαρύσσω et ἀμαρύσσω. Hinc traducor ad illud genus verbalium, quod a similitudine primitivi longius abstractum est: ἀπὸ τοῦ σκαίρειν καὶ τὸ σκιρτᾶν καὶ τὸ σκαρδαμύττειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔργηται Schol. Il. XIII. 443. quod non inepte conjectum videtur; namque creberet et palpitans motus, qui illo verbo exprimitur, non dissimilis est nictationis; *nictantia fulmina* Lucretius dixit VI. 181. quae germanice appellantur *zuckende Blitz*. *Δατύσσω*, quod Hesychius λαρύσσω ἐσθίω interpretatur, e marg. Harl. receptum est in Aret. Diut. II. 13, 175. δπως δατύσσεσθαι εἴη ut cibum capere possint elephanti pro ἐντύσσεσθαι, quod tres codd. praebent nemini cognitum; ex utroque autem confidendum est ἐνδατύσσεσθαι idem significans quod ἐνδατεῖσθαι hoc est ἐμφαγεῖν vel ut Schol. Soph. Trach. 793. σφοδρῶς ἐσθίειν quasi frequentativum verbi δάσασθαι, quod in EM. exponitur φαγεῖν. *Δαδύσσεσθαι* ἔλκεσθαι σπαράσσεσθαι Hes. a δαΐζειν traductum est interposito delta ut δαίω δαιδάλλω. Duo hujus generis parum dextre tractavit Ruhnkenius Ep. Crit. p. 86. λατύσσω, inquit, *prima et origine et notione nihil magnopere discrepat* ab ἀτύζω, sicut λαρύσσω nihil ab ἀφύσσω. De hoc supra actum est; verbi λατύσσειν interpretationes antiquitus traditae πτερύσσεσθαι, νήχεσθαι, τινάσσειν etc. omnes redenunt ad unam notionem plangendi et plaudendi ut aves aerem alis, pisces aquam pinnis plaudunt, unde patescit illud et cum latinis hisce cognationem habere et cum graecis πλήσσω, πλατύς, πλατυγίζω hoc est τοῖς πτεροῖς κρούω, germanicisque platt, platten, plietschern v. Proll. 304. Βδελύσσομαι et βδελυχός cum vocabulis foetoris βδεῖν, βδύλλειν, βδόλος ita omnibus partibus convenienter ut de etymo nulla disceptatio esse possit, nec minus aperta contagia verborum ab Hesychio compositorum Σπαλύσσεται σπαράσσεται, Φαινύσσειν ὁπτίζειν, Φαινύζειν καταψύχειν διεὰ ὁπισμοῦ, Φαίρειν τινάσσειν ὁπτίζειν, quorum prototypa sunt σπάω et φάω.¹²⁾ Nec mihi falli videntur qui κηρύσσω a

12) Ab eodem σπάω fortasse non solum spinarum nomina ἀσπάλαθος et σφάλαξ, sed etiam verba σφαλάσσειν i. e. τέμνειν κεντεῖν Hes. et φαλύσσειαι καταρρέσσει.

γηράνω natum suspicantur. Ἀμύσσω Eustathius 924, 41. ab ἀμῶ, EM. ab αἴμα, alii ab αἴμός, unde αἴμασιά, ductum putant, quorum nihil satis probatum est. Sed venio nunc ad ultimam vocalium: Τὰ διὰ τοῦ ὠσσω πάντα διὰ τοῦ ὠ γράφεται πτέρωσσω, ϕάσσω, ἀμβλυώσσω, τυφλώσσω, ἀγρώσσω, ὑπνώσσω, λιμώσσω, νεώσσω Theogn. II. 143. quibus desunt non pauca; primum Ἀκρώσσει ἀκροῦται, ἐκών οὐχ ὑπακούει, προσποιεῖται Hes. quod quasi diminutivum dici potest verbi ἀκροῦσθαι, et Ἀλεώσσει μωραίνει, tum ἴδρωττειν (omiss. in Th.) Galen. Comm. III. Prorrh. p. 778. T. XVI. Sch. Arist. Rann. 236. ἵκτερώσσω i. q. ἵκτεροῦμαι (om. in Th.) Cram. Epim. I. 26. nam sic scribendum est pro ἵκτερώσσω, postremo κρυμώσσω et δρφωττω ὑπερηφανεύομαι Zonar. 1490. cui idem valent δρφωτάζειν et δρφωνοῦσθαι, postremo κικνυμώττω a κικνυίς vel κικνάβη derivatum et τιθαιβώσσω, quod per ignotos tramites a θάω nutrio deductum videtur.¹³⁾ Ceterorum origo manifestior, vel a nominibus ut a βούλιμος βουλιμώττω et βουλιμῶ vel a verbis ἀγνοῶ ἀγνώσσω, ἀκροῦμαι ἀκρώσσω, ἀγρῶ ἀγρώσσω, vel utrinque apta λαιμός λαιμῶ λαιμάζω λαιμάσσω et λαιμώσσω.

§. 4. Num Graeci eadem verba in σσω et σκω terminare licitum habuerint difficilis est cognitio propter raritatem exemplorum. De duobus, quae ad Buitm. p. 60. apposui, unum ἀλθέσσω et ἀλθήσκω parcius legitur quam ad dijudicandum satis est; pro homericō ἐπίννοσσε Hesychium ἐπίννοσκε scriptum invenisse animadvertisit Ruhnkenius Ep. 37. Schol. II. XV. 10. Ἀριστοφάνης κῆρος ἀπινύσκων. δὲ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ ἐν Ὁδοσσείᾳ διὰ τῶν δόνο σσ. Ἐξαμβλώσκω e Dioscoride attuli ad Phryn. 210. quo multo frequentius est Ἐξαμβλώττω, ἀμβλώττω, ἀμβλίσκω. Σελάσκων λάμπων Theogn. Cram. II. 18. rectene scriptum sit an pro σελάσσων, dubium reddit multiplex antecedentium corruptio: σέβετος δ

13) In Theogn. Cram. II. 10, 22. ubi enumerat vocabula quae diphthongum αι in prima habent εὶ δὲ (ξὶ δὲ) καὶ τὸ παιράσσω καὶ τὸ πατπαλον τὸ τρεχν, παιπαλόσσω τὸ παιζω scribendum est καὶ παιπαλέσσα, καὶ τὸ παιζω.

κοχλίας pro σελάτης, σέβαλα ἡ ἐκπληξις p. σέβασμα, σεύε-
λις p. σέσελι, σελασμός ἡ ἀλαζονεία p. σελλισμός. Nec
saepē terminationes σκω et ζω eidem verbo adaptantur ut
ἐμφανίσκω quod semel inventum est et ἐμφανίζω, στερίσκω
et στερίζω (ἀποστερίζω) γενειάσκω et γενειάζω, quorum
illud inchoativi similis, hoc pro γενειῶ, aliterque discreta
synthēta ὑπογενειάζειν τὸ ἀπτεσθαι τοῦ γενείου, ὑπογε-
νειάσκειν δὲ τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον Herodian. Philet.
p. 443. alterum enim a nomine proficiscitur, alterum a verbo
γενειῶν. In tribus N. T. locis pro ἐκγαμίσκονται codd. com-
plures γαμίζονται praebent et pro γαμίσκονται in Callicratidae fragm. Stob. LXXXV. 18. p. 182. quod de viro dictum
est nuptias ineunte Valckenarius corrigit γαμησείονται, sed
praeteriit quod non multo post sequitur p. 183, 14. αἴκα τις—
ἀκμάζονσαν γαμίσκη hoc est γαμῆ, ceteraque fere omnia a
verbis circumflexis derivata eandem cum illis significationem
habent, πωτάσκεται in Orac. Chald. XXVIII. p. 23. τρωπα-
σκέσθω μεταβαλλέσθω Hes. et alia ad Buttm. p. 60. ¹⁴⁾) col-
lata. Ὁφλίσκονται Suidas fortasse ex epimerismis sumvit
quasi primitivum verbi ὁφλισκάνω. Terminationis σσκω exem-
plum nullum praeter Hesychianum φυγόσκειν φεύγειν, cui
non plus fidei tribuo quam sequenti φυτοσμῶν (sic) φεύγων.
Eorum quae ypsilon in penultima habent uni ἀλύσκω deest
primitivum ἀλύω sed damnum supplet ἐξαλύω in hymno hom.
Quae sequitur vocalis in uno paragogorum appetet ἀμβλώ-
σκω, si quidem id ut plerisque veterum videtur, ab ἀμβλύς
declinatum est suppresso ypsilo, quod Nicander etiam con-
jugato ἀμβλώσσω i. q. ἀμβλυώσσω seu ἀμβλυωπέω detraxit.
Si vero singulari quodam syncopae genere ex ἀναβάλλω
ortum est, quod Suidas significare videtur Ἀμβλίσκειν προ-
βάλλειν κνήματα v. ad Aj. p. 97. not. et ad Buttm. 111. ad
longe alium locum pertinet. Ab ἀμβλυώσσειν aliisque ejus-
dem potestatis verbis τυφλώττειν, κικυμώττειν et novitio
τζιμπλώττειν differt ἄλλωπτειν, quod non compositum est ut
Wyttēbachius censem ad Plut. de discrim. Adul. p. 433. sed
a composito ἄλλωψ derivatum, ut a γόργωψ γοργώψασθαι

14) Ibi consulto omisi Ἰάσκειν ἄγειν Hes. et alia aequa obscura.

v. ad Phryn. 607.¹⁵⁾ Ἐνιλλώττειν vero merito rejicitur in Thes. Sed non suspecta habeo Θαλυσσόμενος φλεγόμενος et Θαλύψαι θάλψαι πνωδσαι Hes. v. Prolegg. 345. neque negem ab ἀμαλός et ἀμαλάπτω duci potuisse et quod Hesychius praebet ἀμαλάττω πορθῶ, nam sic saepius variantur affinia κορώπτω κυρίσσω, quod attice dicitur pro κερατίζω, θάλεωσσει μωραίνει et Φαλίππει ^{πρι. γν. τριτ.} μωραίνει ab uno themate ἥλός ἥλεός ἥλιθιος ἀλεόφρων et aspirata auctum Φαλόν μωρόν Hes. Verum praeter has solitas et ordinarias paragogas, quas jam absolvimus, reperiuntur quaedam singulae singulis verbis attributae ab ἄγω ἀγινέω, ἀτέω ἀτέμβω v. Diss. II. c. II. §. 1. δίω δίομαι διώκω, ὅρομαι ὅροθύνω, εἴλω ἀλίω ἀλίνδομαι ut κυλίω κυλίνδω, sed verbum alexandrinum ἀλισγέω, quod Lennepius ab eadem stirpe, Coraes vero ab ἀλίνω derivatum putat v. Diss. V. §. 3. a recondito fonte manavit unde ἄλερος et ἀλαρύνω v. Prolegg. 262.

Proximum est ut nomina ab unoquoque verborum genere propagata recenseantur. Verum hujus disputationis pars ea quae ad paragogas pertinet, in aliis librorum meorum tractata est. Quo facto restant ea quae omnia praesentis usitati elementa nec plus minusve continent.

15) Ab altera terminatione γόργοψ, quae cum αλθίοψ, κύκλοψ convenit, duci potuit γοργοπιᾶν et Ἐγοργοπιᾶσκεν ἀτενὲς ἔβλεπε Hes. quod verbum epicum esse ostendit terminatio, nec repugnat augmentum; quod vero Dindorfius in Thes. reponit ἐγγοργωπιᾶσκεν, versu reclamat.

LIBER TERTIUS

DE

NOMINIBUS VERBALIBUS.

Pars I.

De nominibus primae declinationis.

§. 1. Hanc viam ingredientibus statim occurrit vox ad ordiendum auspicatissima ἀή sive aeolicum ἄα aurora Musis amica, cuius genitivo ἄας Boeoti, ut Lexicographi docent, adverbii loco usi sunt *pro εἰς αὐτοῖς* ut ἔνας *pro εἰς τοῖτην*, eundemque casum Zenodotus Homero impegit II. VIII. 470. *pro ἡοῖς* scribens ἄας hoc est ἄμα ἡμέρᾳ. Ἡώς autem neque ab αὔω τὸ φωνῶ (ut κλυτὸς ὄφθος) derivatum videtur, neque ab αὔω τὸ λάμπω Sch. Oppian. Hal. I. 154. Eust. 1814, 36. sed ab ἄω τὸ πνέω, sicut pars noctis postrema ἀγκανδος dicitur ὅν περὶ τὸν ὄφθον αἱ αἰδοι πνέοντι Sch. Apoll. IV. 10. et Ἐραύρω προῶ Hes. Ad αὔω τὸ φωνῶ pertinet αὔα ἡ φωνή et ἄβωρ ἡ βοή Hes. aeolicum, ut videtur et ex parte laconicum. Idem affert Αάνη ἡ μάχη obliteratum illud praevalentibus paragogis δάις et δῆρις. Θέα τὸ βαρύτονον ὅπερ οἱ Συρακούσιοι θάα λέγοντι Theognost. II. 102, 21. unde duplex derivatorum flexus θεάομαι et θαέομαι. Sed Πέας δεύματα Hes. suspicium facit enallage vocalis, qua nullum verbi δέω inclinamentum contingit. Cum μνάω connexum est μνέα sive μνεία cf. Prolegg. 45. cum obsoleto γέω, cuius formam repreäsentat perfectum γεγάμεν, nomen γέα sive γέη ab Hesychio contestatum. De genitivo defectivi ἐάων notum est quanta opinionum dissensione certatum sit; id Goettingius ad Theog. 664. nominativo ἔη subjicit eamque vocem a verbo substantivo ductam *omne quod est in rerum natura significare statuit*; quod si ita se habet, ἔη idem valet *quod οὐσία, τὰ δύτα*. Trisyllabum unum est ἀλέη ἡ ἔπικλισις ab ἀλέομαι vel ἀλεύομαι subtracta vocali insiticia ut ὀκοή ἐκ τοῦ ἀκούω Arc. p. 103. Sed fit etiam ut iota extrinsecus addatur, γάω γεῖα EM. quae

Philoxeni conjectatio, si non omnino hoc genus divinationis aspernamur, haud damnanda videtur; ¹⁾ χεισί ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι τὸ χωρῆσαι Schol. II. XXII. 93. ²⁾ quod Lehrsius de Arist. p. 146. inter Aristarchi periculose dicta refert. Verum tamen Προχέα ἡ πρόφασις Hes. haud facile est aliunde repetere quam synonymon προχάνη hoc est a themate a quo χάσις et χάσιν aliaque hiandi et vacandi vocabula orta sunt v. Diss. I. §. I. Sic etiam ἀπὸ τοῦ χρέω γίνεται χρέα καὶ χρεία πλεονασμῷ τοῦ ἵως χρέος καὶ χρεῖος EM. 814, 28. nec impedit Choeroboscus Cram. II. 227. χρεία παρὰ τὸ χρέος, nam neutrorum quoque, ut postea demonstrabitur, origo verbalis. Ἐνδεια ab ἐνδεήσ derivatum est ut εὐκλεής εὐκλεια, quod EM. cum illo contendit, sed a verbo δέω simplex δεία i. q. ἐνδεια, et quod Grammatici huic adjungere solent λεία doricumque λαία ³⁾ vergit in viciniam verbi λάω (λαμβάνω). Plerumque tamen epsilon transmutatur in ο, δοή, χοή, vel in οι, πνοή, nec vero in ω ut in EM. 26, 19. dicitur ἀπὸ τοῦ ζῶ ζωή ὡς ἵω (scr. ἵω) ἵωή, ἡ ἐκπεμπομένη βοή, θῶ τὸ καταβάλλω θωή ἡ ζημία, nam ἵωή onomatopoeticum est ut ἵα clamor, neque ex homericō loco σοὶ θωὴν ἐπιθήσομαι liquido apparet nomen ductum esse ἀπὸ τοῦ θέσθαι, ut Eustathius censem 1441, 36. poetam παρετυμολογεῖν ratus. Verborum quarti ordinis (nam tertius vacat) duo modo nominibus fingendis materiam praebuere ψίω ψιά ἡ ψῆφος Sch. Apoll. II. 1172. ut a ψάω ψῆφος, δίω Δεδείαι δειλίαι Hes. ⁴⁾ quod δεδίαι scribendum est ut δειδία νύξ σκοτία Suid. παρὰ τὸ δεινόν Eust. 1724, 1. ac si verum est nomen ἡμέρα proprie placidam significare v. Parall. 359. et mane bonum, consentaneum videtur noctem intempestam ab horrore δειδίαν

1) Quod addit μῶ μαῖα, hoc nomen naturale videtur ut μᾶ et μάμμη.

2) Quae sequuntur verba εἰς αὐτὰς γὰρ μηχανῶνται etc. aliquanto rectius scripta sunt in EM. 809, 52. Paragonon χηραμά Schol. Nic. Th. 55. eodem modo explicat παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ χωρεῖσθαι ἐν αὐτοῖς.

3) Utriusque similitudo suspectam reddit Hesychii glossam Ἐπλεῖσται ἐπὶ ληστεῖσται, sed literarum series tuetur.

4) Durum foret corrigere δέδιε δειλιά.

appellatam esse. Verborum in οώ exeuntium unum ζώω nomen progenuit, ζόη, quod Sch. Eur. Hec. 1084. et Eust. 411, 1. parum apte ad ζέω referunt, ejus nulla cum ζώω societas fangi potest. Diphthongi exemplum suppetit οώνοή, cui EM. 50, 10. ἀκοή praefert: τὰ γὰρ εἰς ω καθαρὰ (καθαρὸν) λήγοντα βαρύτονα τὴν παραλήγουσαν ἐν τοῖς ὁματικοῖς βραχεῖαι ἔχει. Nec multa sextae vocalis; a thematico πύω substantivum πύη semel inventum Aret. Diut. I. 8. πύη καὶ φθίσις, nam quod sequitur ἐμπύη ἥδε τούρουμα in codd. scriptum est ἐμπνοι οὖδε τούρουμα sc. ἔχονσιν, et poeticum φυή. *Pvā* ex Aeliani loco, quem notavi ad Phryn. p. 492. nunc sublatum est. Quaeque Grammatici ingerunt δύη παρὰ τὸ δύω Eust. 1835, 57. et λύη ἀπὸ τῆς λύσεως Schol. II. VIII. 240. eorum alterum nullam, alterum pertenuem cum verbo similitudinem habet; nam λύσις nunquam dicitur pro στάσις. Sed θνία qua proprium qua appellativum non actionem significat sed personam ab aeolico θνίω ductum. Ἡπύη φωνή Hes. fieri potest ut ἡπύη scripserit vel ἡπνης, nam quae cum ἡπύω consonant verba ἀλύω, ἀλύω etc. a nominibus in υς orta sunt. Ultima classe continentur oxytona ζώω ζωή, σώματι σωή ἡ ἐφορμή καὶ φορά Hes. s. *Ἐνσωτιδον*, tertiumque ζωή παρὰ τὸ φώτω μέσον ζώω ζωή EM. 380, 34.

§ 2. Hinc pergimus ad propagines verborum non purorum. Hic nihil aut ordine prius aut memoriae praesentius est quam βούλή, ejus synonymon *Αἵλη* ἡ βούλη nisi Hesychius excitasset, in oblivione jaceret itidem ut *Αἴλα* λύμη a δύλομαι. Non ultra Homerum descendit πάλλα ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι Eust. 1554, 31. Diutius vero perduravit οὐλή παρὰ τὸ οὐλω EM. et δείλη a δείλομαι, si quidem vincit Aristarchea scriptura δείλετο. Post eum increbuit βδέλλα vocali verbi βδάλλω leniter inflexa⁵⁾ et *Στέλλα* ζῶσμα Hes. a quibus desciscit nomen ramentorum pulveris, quae in lumine solis per januam fenestramve trajecto conspicuntur,⁶⁾ ἀ δὴ τίλας τινὲς καλοῦσι Plut. Symp. VIII. 3. si id a τίλλω factum est nomen. Trisyllaba duo sunt, ἀπειλή ἀπὸ τοῦ

5) Hesychius Ἐβδηλάμην — βδάλλειν τὸ ἀμέλγειν, ὅθεν ἡ βδέλλα.

6) Τὰ καλούμενα ξύσματα ἐν τῷ ἀέρι Arist. de An. I. 2.

ἀπείλλειν δὲ ἔστιν ἀπείργειν EM. 120, 51. cuius contrariam sententiam infra adscribam, et ὀφειλή, quod idem in Xenophontis libro de redditibus reperiri ait, sed hodie numeratur inter idiotismos scriptorum sacrorum; tertium ab Aristophane dictum ἀπὸ τοῦ αἰόλλω ἀπαιόλη ἡ ἀπάτη Eust. 352, 33. ⁷⁾ Verborum in μῷ exeuntium tanta est paucitas ut nemo mirari possit substantivorum exempla nobis deesse; nam θέρμη, etsi accentus non officit quo minus ab obsoleto θέρμω repetatur v. Parall. 394. tamen probabilius confertur cum ψύχωσι et aliis hujusmodi, quae adjectivis subnata sunt. Hoc plus materiae praebet litera huic proxima: ab ἄνω ἄνη, a γένω, quod in arte ponitur, γένη sed a γείνομαι non γεῖναι ut πεῖναι sed γένναι quasi aeolice dictum, ἀπὸ τοῦ οὐλίνω οὐλίνη Choerob. Cram. II. 229. ut φθίναι ἡ ἐρυσίβη Hes. a φθίνω tanquam tabes quaedam stirpium. A verbis in ννῷ μύνη, ἀμννα, εὔθννα, αἰσχύνη, τορύνη et novitium ἀλγύνη. Nec improbanda videtur sententia scholiastae Lyc. 107. Βύνη παρὰ τὸ δύνω τὸ οὐλυμβῶ, et ab eodem fortasse denominata est Ανναμένη dea marina, licet aoristi δύνασθαι exempla ex illa antiquitate proferri non possint. ⁸⁾ A γραίνω reduplicatione addita γάγγραινα v. Prolegg. p. 35. Haec excipiunt αἰρα ἡ σφῦρα παρὰ τὸ αἴρω EM. 38, 40. ex quo sunt latina aero et aerumna, μαρα canicula flammans ἀπὸ τοῦ μαρμαρίειν Eust. 1131, 4. et personarum vocabula γέραιρα et Μέγαιρα, tum εἴρα ἡ ἐκκλησία παρὰ τὸ εἴρειν Sch. II. XVIII. 531. cf. Muetzell. de Theog. p. 112. sq. δείρα τράχηλος διαίρεσις Hes. a δέρω EM. πειραὶ κοπάνων Aesch. Cho. 847. ἀπὸ τοῦ πείρειν Schol. quod si Blomfieldius atten-disset, non ad diversum πείρα experientia delapsus foret; σειρὰ παρὰ τὸ εἴρω Choerob. Cram. II. 260. ἔθειρα ἐκ τοῦ ἔθειρω ib. 201, 30. ⁹⁾ ἀπὸ τοῦ πορφύρω πορφύρα EM.

7) Schol. Nubb. 1153. παρὰ τὸ ἀπαιολεῖν. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνεσθαι φησιν.

8) Illis quae ad Buttm. p. 157. attuli, adde ἐνδύνασθαι Heliod. I. 26, 43. occasus ὁ δύνας Priscian. IX. 9, 464. T. II. δύναντος τοῦ ἡλίου Sch. Arat. 41.

9) Eadem est connexio nominis κόμη et verbi κομεῖν comere id est curare sive ἔθειρειν, quod Hesychius κοσμεῖν interpretatur.

684, 10. unumque bisyllabum (nisi plurale est) *Σύρη πλῆθος* Hes. a σύρω unde *συρφετός* vulgus, *πασσύρως* i. q. *παμπληθεῖ*. Si praesens *δσφρομαι* satis constaret, non dubitarem huc referre *δσφρά* vel ut in cod. scriptum est *δσφρα* Achill. Tat. II. 38, 56. sed quia *δσφραίνομαι* evaluit, in omnes partes tutius videtur illud cum *μάθη* et huic similibus componere, quae in proxima paragrapho allaturus sum. Verborum in *σω* exeuntium uni ἀφύσσω adaptatum est nomen ἀφνυσσα hastrum; sed et *μέλισσαι* αἱ ἵέρειαι dictae videntur a placando et propitiando ἀπὸ τοῦ μειλίσσειν.¹⁰⁾ Ὁσσα veteres magno consensu ab *δσσομαι* arcessunt; Ὁτόμενος, *δττα*, *ωττενόμην* Anecd. Bekk. p. 55. *δσσεσθαι* ἀπὸ τῆς *δσσης*, ἡν ἀεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι· τοιαύτῃ δὲ λέξις ἔστι καὶ ἡ *δψ* ὡς *Διονύσιος Αἴλιος* παρασημειοῦται λέγων *δπα* τὴν κληδόνα καὶ *δπεύεσθαι* τὸ κληδονίζεσθαι Eust. 964, 63. qui quum nomen verbo anteponit, ordinem antiquitus fixum perturbat. Sed adversus haec enixe disputat Buttmannus, *δσσα* non praesagitionem significare sed vocem, neque *δσσεσθαι* dici pro *δττεύεσθαι*. Cui quantum de Homero concedo, tantum abest ut utriusque vocabulo diversa principia assignare sustineam; neque mihi persuadere possum aliud esse *δψ*, quod vocem significat, aliud *δψ*, quod visionem. Meminerimus modo, quod prius dictum est (Dissert. IV. §. 4. Adnotam.) *προϊδεῖν* aliquando valere *praesignificare* atque Latinos praesciendi et praedicendi significationem uni inclusisse verbo *praesagire*. *Νύσσα παρὰ τὸ νύσσω*, ἐπεὶ ἐκεῖ νύσσονται οἱ Ἰπποι Orion. 102. quo tamen verbo Homerus de aurigis non utitur. Duarum consonarum sibilantium duo sunt exempla *Δέψα* ἡ βύρσα Suid. et *αύξη*. Nam ἀφεψή Aret. Cur. Acut. II. 6, 274. neque in codd. clare appareat nec sententiae satis aptum est, quae ἀγνέσιν potius quam ἀφέψησιν indicare videntur; tertio repugnat regulae τὰ εἰς ψη οὐχ εὑρηται Arcad. 115.

§. 3. Nunc ad partes vocanda sunt verba, quae mutam habent ac primum labialia: ἀπὸ τοῦ βλάβεται ἡ βλάβη

10) Huic simile est *Ἄμαρύτται οἱ δραμαλμοί* Hes. ut Hemsterhusius corrigit, ab *ἀμαρύττω*. Eandem ob causam oculi vocantur *αύγατ*.

γίνεται ὡς ἡ ἀποκρυβή ἀπὸ τοῦ κρύβω καὶ καλύβη ἐξ ἀρχήτον θέματος τοῦ καλύβω Eust. 1732, 17. στίλβη et θλίβη, quanquam id G. Dindorfius in Thes. uno illo Galeni loco non satis munitum putat, tum praeterea λάμπη fax, ἀρπη, σκέπη, Θήπη ὁ φόβος Hes. σήπη pro σαποίᾳ in versione Aquilae,¹¹⁾ γραφή, γλυφή, δρυφή et προϋποστυφή Epist. Pythag. p. 56. ed. Orell. nisi haec duo pertinent ad illum locum, quo mutata recensentur. Quod pro στίβῃ in cod. Anth. XII. 102. scriptum est στείβῃ rejicitur auctoritate canonis τὰ εἰς η ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἐν τῶν μέσων οὐ παραλήγεται τῇ εἰ Choerobosc. Cram. II. 258. unaque ἀμειβή Hippocr. Diaet. I. 10, 637. T. I. a librario illatum. A verbis secundae conjugationis orta sunt στέγη παρὰ τὸ στέγω EM. 726, 37. Θήγη ἀκόνη (omiss. in Thes.) Cyrill. Lex. v. Albert. ad Hes. s. Θήγη, nisi θηγάνη scrispsit, unaque τρύγη ἡ ξηρασία Sch. Nic. Th. 358. a τρύγειν ξηραίνειν Hes. et oxytona ἀνοιγή Joann. Chrysost. multoque antiquius ἀνωγή, tum deinde βοσκή, διωκή (omiss. in Th.) Anna Comn. IX. 249. cui praeivit homericum ἵωκή, et ἀπὸ τοῦ ἐρείκω ἐρείκη Cram. II. 202. Eust. 1107, 60. non contra ut Schol. Aesch. Pers. 536. ἐρείκη φυτὸν εὔσχιστον δέθεν καὶ τὸ πατερείκουμαι v. Prolegg. 322. In tertia quasi acie consistunt aspirata ψυχή παρὰ τὸ ψύχω Cram. II. 425. ἀρχή, εὐχή, μάχη, ἵσχη, στεναχή ab Aristophane scriptum Od. V. 83. cui Schol. II. XXIV. 512. praefert στοναχή comparatione inepta στενάχω στοναχή ὡς μένω μονή, λέγω λόγος, et syntheton κυνάγη ut οὐνάνθη. A dentalibus primae classis ὄρδα, Εἰδη ὄψις Hes. sed hoc dubitabile quia Choeroboscus Cram. I. 258. EM. 465, 53. diphthongum ει ante terminationem δη reperiri negat. A secunda praeter ὄζη ionice terminatum apud Celsum manant haec ἄζα, σχίζα, σπίζα, βύζα, πνύζα παρὰ τὸ κνύζω Cram. I. 222. sed et verbi scriptura suspecta est v. Diss. IV. 2. et nomen illud Herodianus aliunde repetit v. Proll. 406. A tertia dentalium unum vulgo notum λήθη sed plura per lexicon Hesychianum sparsa Ὁθη φροντίς, Πεύθη πεῦστις, Ἀλθα θερμασία ἡ θεραπεία, cuius glossae caput cum ἀλέα con-

11) Hiob. XVII. 14. ubi σηπή scriptum est et XXI. 6. ubi σήπη.

venit, nomina autem huic subjecta cum verbis θέρω et θεοαπεύω, quorum vim Latini una voce *foveo* expresserunt. Pro Πειθή πεισμονή corrigunt πειθώ, cui suppetiatur accentus et Choerobosci canon τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἐν τι τῶν δασέων οὐ θέλει τῇ εἰ παραλίγεσθαι Cram. II. 258. Numerum augent λάσθη, si verbo λάσθω sive λάζω auctoritas constat v. Diss. IV. §. 2. et τένθη η λιχνεία si a τένδω derivatum est ib. §. 1. Adnotam. Ad ultimum tenui innixa: λιτή ἀπὸ τοῦ λίτω Eust. 725, 14. ἄντη quod Hermannus ad Soph. El. 137. percommode reponit in Hesychii loco pro Ἀντήσει λιτανείαις corrigens ἄντησι, quo et Sophoclem usum putat, et indidem repeti potest ἄντην tanquam accusativus adverbialis ut πέρων, et solemnium christianorum nomen ὑπάντη et ὑπαπάντη, quod apud Du Cangium oxytonon est v. Reisk. ad Porphy. p. 229. ed. Lips. verbo dupliciter declinato ἄντομαι et ἄνταω. In extrema hujus regionis ora collocanda sunt ἀλκή, ἀλφή, Πέτα πτῶσις Hes. quibus quae respondent praesentia non leguntur quidem sed omnes analogiae numeros habent. Nec ab ea deficit ἄρπω, unde sarpo pendet et ἄρπη avis nomen, quo quidam falconem significari interpretantur, idemque instrumenti falcati, quod Hesychius ὄρπην vocari testatur v. Diss. I. §. 3. His similia sunt Ὅρπη Ἐρινύς et quod jam Guietus ad ἄρπάζω retulit Ὅρπαξ θρασὺς ἄνεμος, ut Nonnus dixit ἄρπαγος ἐξ ἀνέμοιο III. 38. In Anecd. Cram. I. 47. ἄρπη et ἄρπαι ad ἄρπω referuntur; sed hoc Alexandrini est commatis ut ἄργω pro ἄργάζω, quare acquiescimus in primitivo ἄρπω, cuius typum sequitur aoristus asigmus ἄρπάμενος ut εἰπάμενος.

§. 4. Haec quae transegi nomina de prima verbi positione aut admodum nihil mutant aut perpaululum; reliqua longius ab ejus similitudine abstracta sunt vel restitutione verbi authopotacti ἀδή η ἥδονή¹²⁾ δάκη, θανή Tzetz. Chil. IX. 26. (omiss. in Thes.) λαβή, λάχη η λῆξις, μάθη, πάθη, προμολή, ἔργη, τύχη, φυγή, vel consonarum et vocalium

12) Haec Arcadio p. 105. addita sunt in cod. Havn. quae causa est cur ἀδά ηδονή Hes. pro ἥδη accipere noluerim. In Thes. omittitur.

mutationibus variis, quae ad duo revocari possunt genera summa, tropen et epenthesin, utramque bipertitam. Trope vocalium una legitima est qua *ε*, ut in perfecto medio fieri solet, in *ο* transiit ut ὅλπα ἡ ἐλπίς Hes. *στροφή* et mille talia exceptis quae substantiam significant *στέγη*, *σκέπη*, *πέρα* ab eodem themate ductum unde *πόρος*. Literae alpha in *ο* conversae exemplum singulare est λέλογχα λόγκη sors sive portio accentu notabili. De diphthongis sic habendum. A verbis in *αινω* et *αιων* desinentibus quae existunt nomina non praesentis similitudinem sequuntur sed temporum obliquorum, in quibus vocalis thematica regerminat. Ad *αινω* quidem, cuius perfectum est *κένοντα*, nomen pertinet *Κονή φόνος* et *Κατακονή* ἡ διαφθορά Hes. ab iis vero quae alpha stirpitus habent χαρά, μάνη¹³⁾ φανή et parasynteton προχανή, sed ab eodem verbo etiam nomen piscis χάννη proficiscitur v. Jacobs. ad Aelian. 135. ut a *σαινω* sanna, et ex perfecti similitudine καταχήνη, κυσοχήνη atque verbum χηνῆσαι. Diphthongi *ει* sors varia est; plerumque enim epsilon in omicron mutatur iota vel omissio φθορά, ἀγορά, vel retento στοιβή¹⁴⁾ μοῖρα, ἀλοιφή. Semel epsilon praesenti insitum abjicitur στιβή ἡ ἐωθινή πάχνη παρὰ τὸ στείβω· πυκνοῦται γὰρ ἡ δρόσος παχνονυμένη Eust. 1546, 45. ἀλιφή non legitur sed συναλιφή tritum est in Grammaticorum sermonibus¹⁵⁾ et sancitur adeo ab Eustathio lege compositorum p. 1561, 10. τὰ ἀλειφα οὐ σύνθετον κατὰ τὴν συναλιφήν, διὸ καὶ φυλάσσει τὴν δίφθογγον. Sed haec lex ad adjectiva pertinet τὰ παρὰ τὸ ἀλειφω εἰ διὰ τοῦ π ἐκφέρονται, διὰ διφθόγγου γράφονται· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, εἰ μὲν ὅσι σύνθετα, διὰ τοῦ ι, πισσαλιφής, ἀνηλιφής, εἰ δὲ ἀπλᾶ διὰ τῆς ει, ἀλειφαρ Σuid. s. Ἀλειφα. Sic πισσαλιφής scribitur ut φονολιβής,

13) Photius Μάνην τὴν μανίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάναν. Dobraelus scribit Μάμην (μάμμην) μανίαν — καὶ μαμῆν. Evidem nihil muto praeter ultimum μανῖαν pro μάναν, ut χολῆν. Nam ut μάτη ματία, μονή μονία, κάκη κακία, sic etiam μάνη μανία dici potuisse videtur.

14) Vitiosum στοιβή Theophr. H. Pl. VI. 1, 3. nuper correxit Wimmerus; Συντόνη σύντασις Hes. Vossius.

15) Ex magna exemplorum copia pauca attulit Blomfieldius ad Phot. Addend. p. 688. (594. ed. Lips.)

ψυχολιπής etc.¹⁶⁾ sed nomen a συναλείφω derivatum non aliter ac simplex ἀλοιφή, cuius scriptura nunquam dubia fuit: τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ὁ ἀντιπαρακείμενον ἔχουσι τὸ εἴ ἐγκείμενον λέγω λόγος, δέρω δορά, λείβω λοιβή, ἀμείβω ἀμοιβή etc. Cram. II. 175, 8. et 29. Semel εἰ mutatur in εὐ εὐλή ἐκ τοῦ εἰλῶ Cram. II. 137. vel potius ab εἰλω. Bis in οὐ, ἀπὸ τοῦ κείρω κορά καὶ κονρά EM. 534, 4.¹⁷⁾ et ab εἰλω nomen forense ἔξοντη h. est ἔξειλησις sive ἔκβολη et ab eodem fonte οὐλαμός i. q. ἥλη Proll. 155. οὐλάς ἡ πήρα, cuius nomen latinum est bulga ab eadem radice natum ut synonymon vulva, et νύξ κατονλάς ἀπὸ τοῦ εἰλλειν τὸ συστρέφειν Phot. Diphthongi αὐ et οι non cadunt in hanc questionem; εὐ ubi emergit, in οὐ transmutatur σπεύδω σπουδή, cui comparari possunt ἐλεύθω εἰλήλονθα et Φούδια ψευδῆ Κρῆτες Phot. quanquam hoc fortasse a ψύδιος natum est, cui cognata ψυδός et ψύθος epsilo carent v. Dissert. I. §. I. Adnotam. A πεύθομαι derivatum esse ποθή et πόθος Philoxeni fuit conjectatio probabilior certe quam quod Eustathius posuit πόθος ἀπὸ τοῦ πεύθω p. 1679, 12. nam et in latino sermone verbum quaero significationes interrogandi et desiderandi complectitur, homericumque ἐρέω hoc est ἐρεννῶ non longe abest ab ἐράω et ἐρως. Vocales ancipites e longis breves fiunt ἄνη, τριβή, παραψυχή, excepto ψυχή, quod nonnulli a ψῦχος declinatum dicunt, et κλίνη, cui hujusmodi ratio praetexi non potest sed a brachycatalectis eo certe distat quod substantiam indicat. Consonantium trope posita est in attenuatione, qualis in aoristo et perfecto secundo obtinet. Itaque pro zeta succedit aut gamma ἄζω (ἄγαμαι) ἄγη, κριγή, κραυγή aut delta φραδή, κνίδη, σκιδή (scida ἀπὸ τοῦ σχίζειν Charis. I. 18, 29. p. 59. b. Lindem.) quibus consoni sunt aoristi ἔκραγον, ἔφραδον etc. Sed eadem terminatio transfertur ad paragoga, quibus hoc tempus dengatum est ἀρμογή, βασταγή, ἵψη, οίμωγή et κομιδή ceteris memorabilius quia a numerosissimo genere verbum in ζω

16) Verba non hinc sumuntur sed a terminatione in ος, quae ex uno διφθεράλοιδος appareat, μυραλοιφεῖν, ξηραλοιφεῖν.

17) Hinc σιτόκονρος et diverso accentu ὑλοκονρός.

derivatorum, nihil simile nascitur, nisi forte huc pertinet *Αἰκίδδα αἰσχύνη Λάκωνες* Hes. ut Hemsterhusius corrigit pro *αἴκονδα*. Semel *ν* substitutum est *πλάζω πλάνη* natum fortasse ex *νη* adulterino futuri *πλάγξω* ut *πλάγξω πλαγή*, quod non minus solitarium est. Pro *σσ* supponitur una gutturalium; ac primitivis quidem constanter gamma *άσσω (ἄγνυμι)* *ἀγή*, *δαγή*, *πάγη*, *ταγή*, *περιφραγή*, *κατανυγή*, *πληγή*, praeter unum *πινχή*, atque horum exemplum sequuntur etiam paragoga *ἀλλαγή*, *παταγή*, *τιναγή*, *χαραγή*, *δλολνγή*, *ἀμαργή*, sed haec minus constanter; nam et tenuis reperitur: *ἀϊκή* ἀπὸ τοῦ *ἄϊσσω*, ὡς φυλάσσω φυλακή, ὑλάσσω ὑλακή Schol. II. XV. 709. nisi haec paronyma sunt ab *ἄϊξ*, φύλαξ. Et nonnunquam aspirata perfecti primi characteristicā *παλαχή*, *ταραχή*, *ἀμυχή*, *δρινχή* nisi *δρύσσω* primitivis adnumeramus. Sed idem posteriores per gamma scribunt *δρυγή* sequuti aoristum *δρυγον*.¹⁸⁾ Et tripliciter adeo variat verbi *ἀλύσσω* progenies *ἀλνγή*, *ἀλνη* (elucus, alucinor) *ἀλνχή* apud Hippocratem ejusque interpres graecos, neque mihi exputare contigit quibus legibus haec consonarum varietas et vicissitudo regatur. Denique ordinem excedit *μάζα* si a *μάσσω* derivatum est non a *μάζω* τὸ *καθαρίζω*, quod legitur quidem apud Hesychium sed alieno loco ante *Μᾶσσον* nec usitatum est verbum *φύζω*, unde *φύζα* repetitur. De vocalium inconstantia si quis me consulat, illud quidem manifestum est *ἀμαργή* et *μαρμαργή* non potuisse versui heroico adaptari nisi alterum longam haberet penultimam, alterum brevem, sed cur *πληγή* aliam vocalem *acceperit* atque *δαγή*,¹⁹⁾ id mihi latere fateor. Verborum in *σκω* exeuntium uni nomen accessit *διδαχή*. Quae duplex lambda continent in nomina transire non possunt quin assumant omicron perfecti secundi consona ad nativam simplicitatem redacta *βολή*, *στολή*, *ἐντολή*. Labialibus quae accessit dentalis rursus demitur *κάπη παρὰ τὸ*

18) V. ad Buttm. 260. *δρώργον* pro aoristo attico affertur in Herodianis Cram. III. 265.

19) Galen. Gloss. *Τηγῆσι σχίσμασι δήγμασι* sed codd. *δήμεσι* praetent fortasse pro *δήγεσι*. Eustathius 782, 20. *δῆγος τινὲς τὰ δήγματα τῶν κροσσῶν*, ἔτεροι δὲ παρὰ τὸ *δῆξαι* τὸ βάιφαι.

κάπτειν Sch. II. VIII. 434. διπή παρὰ τὸ δίπτω Eust. 1591, 43. ut ἐνίπτω ἐνιπή, sed hoc discrimine quod ἐνίπτω iota breve habere dicitur, δίπτω longum, ἀστράπτω ἀστραπή, καμπή (gamba, gambia) κοπή, τυπή etc. sed et hic interdum revirescit aspirata perfecti primi θρύπτω τρυφή, ἀφή, βαφή, δαφή, ταφή, διφή a διπή et mensura distinctum et saepe significacione, καλύφη cortex EM. 87, 19. (omiss. in Thes.) παρακαλυφή, κατακρυφή, quod multis seculis antecedit verbo κατακρύψω, et ab eodem capite ἀποκρυψή ap. Eustath. 974, 16. et aequales v. ad Aj. 449. assumta media καλύβη a καλύφη significatione separatum. Sigma verbo insultum remittit ἐπιμιγή. Epenthesis vocalium rara est et unius modi πεῖνα a πένουαι, κρανγή a κράζω, consonantium duplex, una e verbi inclinamentis, quam naturalem appellabo; altera positiva ex consonis extrinsecus assumtis. Illam efficiunt literae, quibus tres primae passivi personae distinguntur, una μ, φῆμη, τιμή et a verbis non puris στιγμή, νυγμή etc. v. Parall. 392. sq. altera σ, ἄω satio ἀση taedium, πείσω πέπεισαι πεῖσα, ²⁰⁾ μύξω μύξα, δόξω δόξα, κόρσαι αἱ τρίχες διὰ τὸ κείρεσθαι Poll. II. 32. nisi hoc paronymon est cum κάρα, κορυφή, κόρως cognatum; tertia tau ἄτη, κοίτη, παρὰ τὸ κείω κείμαι EM. ἀύτή et ab ἀείρω ἀορτή, ab ἔρδω ἔορτή ut δρᾶν dicitur pro θύειν, δρᾶσις pro θυσίᾳ. Consona, qua perfecta verborum purorum terminantur appareat in duobus θήκη et μύκη ἡ μύσις Galen. Gloss. v. ad Buttm. 401. Haec ut in verbalium ordine collocentur res et causa postulat; nec tamen sententia est Graecos, quum haec ita fingerent, animum semper ad certos verbi casus intentum habuisse sed in formatione nominum iisdem usos esse consonis, quibus in declinatione verbi adsuissent, in arte vero commodioris distributionis causa aliud primae assignari personae convenit, aliud secundae vel tertiae. Sunt enim alia quae originem quidem a verbis sed consonas non eas habent quibus tempora et

20) V. Prolegg. 419. Parall. 124. In Herodian. Epim. 110. πεῖσα ἡ τοῦ ξύλου scribendum est Πεῖσα ἡ τοῦ Οξύλου. Hic enim quum Elidem occupaverit, probabile est mythographos ei supposuisse filiam urbis Pisae eponymam. Schol. Theocr. IV. 29. Pisam Endymionis filiam perhibet, Endymionem vero regem Elidis fuisse constat.

personae discriminantur sed expletivas: *σεύω σόβη* — *αὔω αὐδή*, *χλίω χλιδή* — *παρὰ τὸ ἄω αὐλή* EM. *παῦλα ἐκ τοῦ παύω* Regg. Pros. p. 425. *μήλη, στήλη, φυλή* etc. a δόω dano δάνη *ἡ μερίς, ζώη, φωνή* — *α τρύω τρύπη* i. q. *τρύμη, κνάω κνήφη* v. Diss. I. §. 3. ab ἄω et ψάω αὔρα et ψώρα, duo dentalibus fulta *κνύζα* a *κνύω* Herod. EM. 523, 7. et μάθη a *μαίω μαίομαι τὸ ζητῶ*, unde etiam neutrum μάθος *ἡ ζήτησις* et *μαθῶμαι ζητῶ* Hes. ubi fortasse conjunctivus ponendus *μάθωμαι* usurpatus alicubi pro *μάθω*. Sed eadem literae nonnunquam etiam consonis verborum non purorum finalibus se acclinant, non omnes omnibus neque omni modo sed ut cujusque fert proprietas. Ex hoc numero extraneorum insinuatur primum lambda, *παρὰ τὸ ζεύξω ζεύγλη ὡς τρώξω τρώγλη* EM. 661, 14. quod confirmat synonymia vocis γράνη cavea a γράω rodo deductae; aliquanto saepius *ν*, *πήσσω πάχνη* EM. 40, 30. *τεύξω τέχνη* 181, 57. *ἔρείπω ἔριπνη* Sch. Nic. Th. 22. *φέρω φέρνη*, quo exemplo adducor ut *Κέρνα ἀξίνη* Hes. a *κείω* ortum existimem; nam *κείσαι* idem interpretatur *κόψαι ἢ σχίσαι ξύλα*, et sic saepius legitur congruentibus nominibus hinc formatis *κορμός* et *κορσός*. *Ὀχνη* sive *ὄχνη* Sch. Theocr. I. 134. *ἀπὸ τοῦ ἄγκειν δοκεῖν*, et in nostra consuetudine species quaedam pirorum nominatur *Wuergbirn* et *Straengelbirn*, quod Frischius reddit pirum strangulatorum, et francogallice *étranguillon*, nec dissimile epitheton habet *pirus silvestris ἄχερδος πνιγόεσσα* Anth. VII. 536. Assumta labiali a *πείρω* figo derivatum est *πόρπη* fibula. *Ἄελλα* dubium habui quo loco proponerem; nam si vera est originatio *παρὰ τὸ ἄω ὡς θύω θύελλα* Orion. p. 73, 21. Cram. I. 60. ad paragoga bisyllaba pertinet, quae tractavi in Prolegg. Dissert. II. sed fortasse non spiritum proprie significat sed vorticem venti a verbo *εἴλω*, quod maxime convenit Euripideo *ἄελλαι ἄστρων* id est vertigines, circites. Eadem dubitatio est de *πλημύρα*, utrum a *πλημύρω* derivatum sit ut *πορφύρω πορφύρα* an a *πλήμη* κατὰ *παρωνυμίαν* τινά ut Eustathius ait ad Dion. 198.

§. 5. Qui disputationi nostrae a primo ingressu usque ad hunc locum operam dederint, forsitan mirati sint cur nonnulla nomina, quae Grammatici paronymis adnumerant, inter

verbalia referre maluerim. Quo in numero sunt tria eorum quae in prima paragrapho protuli ab EM. 597, 19. disputata: παρὰ τὸ βλάβος βλάβη, σκέπος σκέπη, et 747, 28. ubi nomen urbis Τάρφη cum plurali τὰ τάρφη congruere docet ut ἡ σκέπη τὰ σκέπη, ἡ δέρη τὰ δέρη, ἡ στέγη τὰ στέγη, testem citans Herodianum. Rationem vero hujus sententiae nullam invenio nisi quod nomina a verbis derivata barytonis, si significationem verbalem agendi patiendive habent, pleraque oxytona sunt, praesertim iambica, quorum tenorem interrumpit βλάβη, nisi ad paronyma transferatur. Verum tamen haec ratio neque in μάχη convenit, neque in ἄνη, quod Arcadius characteris causa gravari dicit exemplis usus ex alio genere repetitis: τὰ διὰ τοῦ ανη δισύλλαβα βαρύνεται, ἄνη, πλάνη, Κυάνη κύριον²¹⁾ Σάνη, quibus addi poterant Κάνη, Κράνη, μάνη, σπάνη, δάνη, Φάναι promontorium Chii sed hoc vago in nostris libris accentu v. Interpp. ad Thuc. VIII. 24. nec satis constat φάναι solemnium bacchicorum nomen v. Vater. ad Rhes. 928. a lampadodromia ductum ut suspicor; sed appellativum φανή, quod in Hesiodi versu lampadem vel facem designare videtur, Herodianus π. Mor. p. 18. acui docet contra morem disyllaborum hujus formae. Compositum προχανή in Callim. H. Cer. 74. oxytonum est sed Eustathius 723, 27. ἀπὸ τοῦ χαίνω προχάνη κατὰ τοὺς Σοφοκλέους ὑπομηματιστάς, significans Schol. Rom. ad Antig. 80. ubi eodem modo scriptum est. Verum hoc et φανή ad alterum genus pertinet quod in §. 4. enarravi; tonographi autem permixte de utroque disputant, potissimum in hanc sententiam ut verbalia ad oxytones in propendere doceant, paronyma in contrariam partem, velut Arcadius τὰ εἰς γη ἴαμβικὰ δηματικὰ ὄντα δέρνεται ταγή, σφαγή· παρώνυμα δὲ βαρύνεται, πάγη, τρύγη, στέγη, quorum illa nihil dubitationis habent, haec plurimum. Nam πάγη certissime non a πάγος, cuius longe alia potestas; sed a πήγνυμι derivatum est ut synonymon πηκτή, et fortasse non sic scripsit Arcadius sed ἄγη. Id enim non ab ἄζω sed a neutro τὸ ἄγος sive ἄγος ortum

21) Hoc aut ex alio canone hoc translatum aut mendose scriptum est pro Κάνη.

dici potest vel adeo debet, si verum est ea, quae non solum originem sed etiam sententiam verbalem habent, acui oportere. *Πάγη* vero non pactionem declarat sed compactum quidam. De *τρύγη* non magnopere contendam utrum a *τρύξ* propagatum sit ut *έλικη* ab *έλιξ*, φρίκη a φρίξ, an a verbo. Sed *στέγη* nulla causa erat cur ad *στέγος* potius referretur quam ad *στέγω*, quippe substantiam significans, quod genus nominum gravari solere Arcadius ipse observavit p. 106. τὰ εἰς δὴ λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους βραχεῖαν, εἰ μὲν οὐσίαν σημαίνει, βαρύνεται, πέδη, σιδη, κνίδη²²⁾ εἰ δὲ κατὰ πράγματος τάσσοιτο, δεξύνεται, φραδή, κομιδή, κλιδή. Quoniam vero actionis vocabula eadem verbalia sunt, consequitur ut haec eodem vergant, id quod in uno quodam genere animadversum est a Schol. Il. XV. 709. τὰ εἰς τὴν λήγοντα φιλεῖ βαρύνεσθαι έλικη, ἐρίκη, μυρίκη, φουνίκη. Tὸ μέντοι ἀϊκή ὀξυτονήθη ὕσως δτι δηματικὸν ὑπῆρχεν, et EM. 95, 50. τὸ ἀνάγκη εἰ ἦν ἀπὸ δηματος τοῦ ἀνάσσων δεξύνοιτο ἀν ὡς στενάχω στεναχή.²³⁾ Haec ex Herodiani schola manasse appetit ex alio loco, quo παταγή gravari jubet, quia non verbale sit ut ἀλαλαγή sed paronymon a πάταγος v. Prolegg. p. 15. pro quo sic potius dici oportuit, nomen acuendum esse si crepitum significet, gravandum vero si crepitaculum; nam verbalium quoque permulta gravantur si ab actione transferuntur ad substantiam ut πάγη, κρόκη, φρόβη, ἀμόργη, στέγη, σκέπη etc. Hanc ego non unicam quidem esse arbitror diversae notationis causam sed gravissimam, neque accedo Herodiano in charactere sive consequentia literarum scrupulose haerenti, hoc modo: τὰ μετὰ συμφώνου δισύλλαβα δεξύνεται τῷ ο παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ δηματων τῷ ε παραληγομένων μόνῳ οἷον στροφή, δοπή, δλιή, φορβή προσέθηκα τῷ ε παραληγ. μόνῳ ἔκφύγω τὸ πόρπη τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ πείρω. At hanc

22) Id nisi putavit licentia poetica produci sed natura iota breve habere ut κνίζω et κνίδα, scribendum est κρίδη.

23) Ανάγκη sive ab ἀνάσσω derivatum est sive ut Buttmannus sumit Gramm. T. II. 314. ab ἄγκω, cum στεναχή discrepat mutatione consonae.

barytonesis causam non esse ostendunt φθορά, σπορά, sed gravatur ob significationem v. Prolegg. p. 12. quo accedit epenthesis, sicut laconicum μόρα (nam sic ubique scribitur, non μορά ut EM.) diversum a σπορά accentum accepit et significationis causa et propter ellipsis ut δέρη, χρόα. Idem miratur τυπή scribi acuta ultima: τὰ γὰρ εἰς πη (adde τῷ ν παραληγόμενα) φιλεῖ βαρύνεσθαι (adde οἶνον τρύπη, κύπη²⁴) λύπη) εἰ δὲ δξύνεται, ἔχει πρὸ τέλους ἢ ἢ ἢ ὁ Schol. II. V. 887. Et saepissime Arcadius: τὰ εἰς κῆ φύσει μαρῷ παραληγόμενα ἀσυνάλειπτα²⁵) βαρύνεται ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ ποιότητα φωνῆς ἀλόγου²⁶) σημαίνοντα, Γλαύκη, πεύκη, νίκη, φρίκη. Τὸ δὲ ὠκή (scr. ἡκή) δξύνεται. Et alio loco τὰ πρὸ τοῦ κ σύμφωνον ἔχοντα μὴ τὸ λ βαρύνεται, κάκη (scr. κάκη) λόκη (λόκη) ιρόκη ἡ ψηφίς²⁷) Αἰροκη, Βάροκη, ἄσκη· τὸ δὲ ὀλκὴ καὶ ἀλκὴ ἔχει τὸ λ, quam partem canonis evertunt μάλκη, χάλκη, μέλκα, ἄλκη ferae nomen. Hujusmodi praeceptis non modo ratio accentus non aperitur sed ne nota quidem traditur, quae errare non patiatur, nisi vocabulorum specie et tono convenientium tam multa suppetant exempla ut characterem tonicum efficiant; qui praecepit appareat in verbalibus, quorum verba in praesenti habent ε, in perfecto ο ut στροφή, κλοπή, ποτή etc. Aliorum vero rationem si quis a me reposcat, fateor me solvendo non esse, ac de multis ne inter veteres quidem satis convenit, quorum unum speciminis loco singillatim pertractabo.

§. 6. In Herodianeis Cram. III. 249. disputatio habetur de nomine αὐξή verbis immanem in modum corruptis: ζητεῖται πότερον αὐξή καλεῖται περισπωμένως ἢ βαρυτόνως· οἱ

24) Hinc patescit vitiose scribi γυπή. Scholiastae verbis τὸ τυπή δοκεῖ ὡς πρὸς ἀναλογίαν σημειοῦσθαι in Proll. 13. interposui negationem ὡς οὐ—hoc intellectu: σεσημεῖται ὡς οὐκ ἀναλόγως τονούμενον vel ὡς οὐ πρὸς ἀναλογίαν τὸν τόνον ἔχον. Idem tamen sed minus clare significatur negatione omissa.

25) Loquitur de synaloephe ultimae syllabae ut συκῆ, non de contractione primae ut Θρήνη.

26) Rectius igitur μηκή scribitur ut μυκή, βληκή, βρυκή, quam μήκη.

27) Id ex superiore canone huc furtim illatum est.

μὲν ἀξιοῦσι περισπῆν ὡς αὐλῆ καὶ αὐδῆ· λέγομεν δὲ ὅτι οὐ δύναται· οὐδὲ γὰρ τὸ δῆμα ἔστιν αὐξῶ· ubi accentus verborum αὐξῶ, αὐλῶ, αὐδῶ librarii memoriae inhaerens translatus est ad nomina. Sed et αὐλῆ mendose scriptum pro αὐγῇ vel αὐχῇ Hes. nam haec certe colligata sunt cum verbis circumflexis αὐγῶ et αὐχῶ, et fuerunt procul dubio qui hinc derivata dicerent, sed αὐλῆ nullo modo ab αὐλῶ derivari potuit, quod non constat unquam pro αὐλίζομαι usurpatum esse, nec αὐλῆ pro αὐλησις legimus nisi quod Od. X. 8. δῶμα περιστοναχίζεται αὐλῆ interpretum nonnulli accepterunt pro αὐλήσει. Ille igitur negat ex eo quod αὐδῆ et αὐγῇ vel αὐχῇ ultimam acutam habeant, necessario consequi ut αὐξή scribatur, nam αὐξῶ non dici ut αὐδῶ sed αὐξῶ. Ab hoc αὐξή derivari potuisse non negat, opinor, nam a verbis barytonis plurima talia nascuntur, sed hoc modo pugnat non necessariam esse oxytones in. Vulgo enim, ut vel nostris ex libris cognoscere possumus, αὐξῆ scribatur ut λῃθη, et pauca alia verbalium spondaicae mensurae. His tamen ille non utitur sed consuetudinem defendit analogia eorum, quibus eadem germinandi et procrescendi notio subest conjuncta cum paraschematismo. Addit enim: λέγομεν οὖν ὅτι τοία ταῦτα δμοίως λέγεται αὐξῆ, βλάστη καὶ ἄνθη, ἐπεὶ παρεσχημάτισται αὐτοῖς αὐξησις, βλάστησις, ἄνθησις. Τὸν αὐτὸν οὖν ἔξει τόνον οὐ περιστώμενα (δξυνόμενα) ἀλλ᾽ ἀναβιβαζόμενα. Aliam accentus rationem tradit Theognostus Cram. II. 116. τὸ αὐξῆ οἱ μὲν βαρύνονται λέγοντες ἀπὸ τῆς αὐξήσεως ἀποκενόφθαι, quodque saepius δόκη scriptum invenitur pro δοκῇ et μύνῃ v. Wellauer. ad Apollon. IV. 1285. nescio an iis tribuendum sit qui haec ex δόκησις et μύνησις orta putarent. Non alienus certe hujus sententiae Schaeferus fuit, qui βόσκη, non vero βόσκή scribendum putat, quia hoc idem significet quod βόσκησις ad Schol. Apoll. p. 257. ubi quum analogiam hoc poscere dicit, in animo habuisse videtur nomina barytona, quorum terminatio duplex, significatio eadem est, partim barytona ἄλη ἄλησις, ἔξαπάτη ἔξαπάτησις, ἐμπύνη ἐμπύνησις, θέα θέασις, λάλη λάλησις, μελέτη μελέτησις, πώλη πώλησις, χάσμη χάσμησις, pars oxytona, ἀλγή ἀλγησις, βοή βόήσις Plutarch. de Superst. c. XII. T. VIII. ἡχή ἡχησις, ποθή

πόθησις, σιωπή σιωπησις, σκοπή σκόπησις, φωνή φώνησις, quorum bisyllabae formae praeter ἀγάπη et ἀλγή Hes. et plures habent auctores et locupletiores. Sed de αὔξη non omnes idem sentiunt; nam Ἡρωδιανὸς συνηγορεῖ τοῖς δξύνοντοι Theogn. l. c. quod ejus placitum, si ex ceteris viri decretis conjectamus, charactere nominis nititur, hoc est observatione nominum verbis affinium, quae in ultima eta et ante eam diphthongum habent neque aliquo modo affecta sunt; haec enim oxytona sunt αὐγή, αὐανγή, αὐδή, σπουδή²⁸⁾ βουλή, οὐλή, εὐλή, εὐνή, ποινή, μενοινή, αὐχή, εὐχή. *Verbis affinia* dixi propter δαίτη, κοίτη, οἴμη, quae paronyma esse creduntur a δαίς, κοίτος, οἴμος, et propter πεύκη, cui similem originem assignavi in Prolegg. 113. Non affecta propter θοίνη, quod illi ex θώνη factum dicunt ut ἀγκοίνη ex ἀγκώνη, a θάω enim θώνη ducendum fuisse ut a φάω φωνή, συάω συώνη, γράω (γραίνω) γρώνη.²⁹⁾ Et δείλη quoque atque εἴλη non nativa neque integra sed interpolata esse vetus fuit opinio; num a δαίω ducta sint, ut Buttmanno placuit, valde dubium habeo. Quod restat καύχη, semel nec amplius legitur apud Pindarum accentu fortasse olim alio scriptum vel inter σεσημειωμένα relatum. His igitur rationibus Herodianus oxytonon αὔξη praetulisse videtur. Quo facto consentaneum fuit ut pro ἐπαύξη apud Platonem corrigeret ἐπαυξή, nam syntheta accentum simplicium retinent etiam in hoc genere biformium ἀποφορά ἀποφόρησις, διαπομπή διαπόμπησις, ἐπισκοπή ἐπισκόπησις, ἐπιβοή ἐπιβόησις, ἐφορμή ἐφόρμησις, ἐπαφή ἐπάφησις etc. exceptis properispomenis ut ἀνάπταυλα ἀναπταύλησις, quae necessario sequuntur normam monoschematistorum διάπειρα, ἀπόμοιρα etc. Alterum illorum, quae ab illo Semiherodiano disputantur, βλάστη Arcadius acuit sed addito τοῦτό τινες βαρύνονται.

28) EM. 463, 54. τὰ εἰς δῆ βαρύτονα οὐ θέλει διφθόγγω παραλίγεσθαι, Σίδη, ζδη (πέδη) ὅπερ σημαίνει τὸν δεσμόν, κράδη· πρόσκειται βαρύτονα διὰ τὸ σπουδή καὶ αὐδή.

29) Huic cognata sunt Γραβά σκαφίον βόθρος et Γραῖα κάρδοπος Hes. nam et γρώνη non solum rupem exesam sive excavatam i-significat sed etiam mactram.

Hoc autem atque tertium ἄνθη a trisyllabis non specie modo distant sed etiam significatione. Nam in Plat. Protag. p. 334. ταῦτα ταῖς δίζαις ἀγαθά, ταῖς δὲ βλάσταις πονηρά, non germinationes intelliguntur sed germina πτόρθοι καὶ νέοι βλαστοί ut paullo post vocantur. Similiter ἄνθη in Hippocr. Muliebr. I. 674. τὴν μήτρην δόρων ἄνθη ἵησθαι pro ἄνθει dictum est; Aelian. H. Ann. IX. 37. τὰ δορνύφια τὴν ἄνθην τῶν δένδρων σιτοῦνται et Philostr. Heroicc. p. 663. τῶν μὲν ἀγρίων δένδρων αἱ ἄνθαι εὔσομοι, τῶν δὲ ἡμέρων οἱ καρποί nullo pacto substitui potest ἄνθησις, quia flores significantur ut in Nic. Th. 625. ἐλιχρύσουν μὴ λίπε ἄνθην Schol. adnotat ἄνθην τὸ ἄνθος εἶπε. Ita etiam γέννα γέννησις, δίνη δίνησις, ἐγγύη ἐγγύησις, λύπη λύπησις, πάθη πάθησις et quae Photius pro synonymis habet σῦλαι αἱ συλήσεις παρὰ Δημοσθένει, nonnihil inter se differunt et magis etiam ἐμπολή ἐμπόλησις, τρύπη τρύπησις, εἴλη (ἴλη) εἴλησις, quorum alterum rem, alterum actionem significat, ἀντιβολή ἀντιβόλησις, sed ἀπεμπολή et ἀπεμπόλησις cumque diversis praepositionibus composita ἀμφιπολή περιπορεία EM. et περιπόλησις eodem loco sunt.³⁰⁾ Quibus omnibus manifestum fit Graecos saepe quidem flexu vocis distinxisse momenta significationis sed hoc discrimen neque in terminationis forma positum neque perpetuum neque accentu diverso notatum esse. Haec paulo fusius edisserui quia quae Hemsterhusius attulit ad Thom. 127. per pauca sunt et minus apposita.³¹⁾

§. 7. Aparaschematista ejus generis, quod cum verbis cognitionem habet, pleraque oxytona sunt non solum quae actionem significant sed etiam quae substantiam ut ἀκοή³²⁾ sive de auditione dicitur sive de auriculis v. Meinek. ad Com. T. II. 307. item ταφή sepultarum significans et sepulcrum v. ad Aj. v. 1090. λαβή (nam λάβη a Meinekio Anall. p. 84.

30) Ἐπιπολή et ἀναπόλησις paraschematismo carent.

31) Ὁφείλησις unde sumserit, nescio; πρόσθη et ἐπίκλη alias causas habent, quas in Pathol. exquiram.

32) In Hippocratis libro spurio de Septim. p. 165. T. I. Lind. οὐ περιττεύχει τῷ πρόγυματι δρθαλμοῖσι, ἀκοήσει δὲ μόνον, scribendum videtur ἀκοήσι. Quare ἀκόνησις in §. 6. non retuli.

merito rejicitur) et *σφαγή* utroque intellectu. Interdum tamen mutatur accentus: *λαμπή* curvatio et *λάμπη* *distorto corpore* *campe* Columell. *σκάφη* τὸ *σκάμμα*, *σκάφη* τὸ *πλοῖον* Arcad. Et nonnunquam scriptura vacillat *σάγη* et *σαγή* v. Vater. ad Rhes. v. 207. illud ut *πάγη* aliaque substantiarum vocabula, hoc ut *ταγή*, *σφαγή*, quia natura sua verbale est actionemque τοῦ σάτιειν indicat. Pariter fluitat *λάμπη*, quod Arcadius sanxit, et *λαμπή* mucor vini, τὸ ἐπάνω τοῦ πίθου *λαμπρὸν* δπερ ἄνθος οἴνου λέγεται Schol. Eur. Or. 115. qui sine dubio a *λάμπω* derivatum credidit, sed Erotiani glossa *λάμπη* τὸ ἐφιστάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης (scr. τοῖς—οἴνοις) καὶ ἐλάσις οίνον τι *λίπος*, traducit nos ad aliud etymon vocabulis *λάπη*, *λέμφος*, *γλήνη*, *lippus*, communiter aptum; quanquam haec quoque si ab ultima stirpe repetimus, ad *λάω*, *λάμπω*, redeunt; nam pituitosa et mucosa albent atque nitent cf. Prolegg. p. 92. Goettlingius in libro de accentu posthabito significationis discrimine summam rei in accentu ponere videtur; nam quae ultimam acutam habeant, a verbis derivata esse dicit, quae secus, aliunde alicunde; ideoque *πνυγή* verbalibus adnumerat, *ἄνη*, *μάχη*, *τύχη* alteri generi, cuius ortum amplius non explanat, eademque norma utitur in iis quae cum verbis perispomenis societate quadam continentur velut *λύπη*, *νίκη*, *βροντή*, *τελευτή*. Ad priorem partem quod attinet, ego Buttmanni partes sequutus sum *στέγη*, *μάχη*, *φνγή*, *ἄφη* quamvis diverso accentu notata verbis barytonis subjicientis Gramm. II. p. 400. Sed num *λύπη*, ut idem statuit, a *λυπέω* et *βοή* a *βοάω*, an hoc ab illo derivatum sit, despero ita dijudicari posse ut nihil dubitationis relinquatur. Ac fuit jam olim hac de re summa dissensio. Illud defendunt EM. 225, 23. ἀπὸ τοῦ γεννῶ γενή ὡς ἀπειλῶ ἀπειλή, εἰλῶ εἰλή (εὐλή), ὡνῶ ὡνή, Arcadius p. 112. et Theognostus Cram. II. 148, 8. τὸ φωνή ἀπὸ τοῦ φωνῶ, τὸ ὡνή ἀπὸ τοῦ ὡνῶ et Regg. Pros. n. 19. p. 425. ἡσσα ἐκ τοῦ ἡσσῶ, πεῖνα ἐκ τοῦ πεινῶ. Ab altera parte stant Choeroboscus in Anecd. Bekk. 1137. τὰ περισπώμενα ἔχοντι τὸ Θηλυκὸν προϋπάρχον τρυφή τρυφῶ, δρμή δρμῶ, et Theognostus secum discors l. c. p. 95. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς τὴν Θηλυκῶν γινόμενα δήματα δευτέρας γίνεται

συζυγίας ὡς ἐπὶ τὸ πολύ³³⁾ βοῆ βοῶ, τεχνὴ τεχνῶ, ἀγάπη ἀγαπῶ, μελέτη μελετῶ, aliique qui in EM. hic illic interloquuntur σιγὴ σιγῶ, αὐδὴ αὐδῶ, ἀρπη ἀρπῶ p. 148, 18. et qui omnes auctoritate praeeminet Herodianus Anecd. Bekk. 1289. τὸ ἀμιλλῶ καὶ λυσσῶ ἔχοντιν ὀνόματα προϋποκείμενα τὸ ἀμιλλα καὶ λύσσα. Inde fluxit canon generalis in EM. 131, 49. ἡνίκα ἴσοσυλλαβεῖ τὰ ὄγματα τοῖς ὀνόμασιν, ὀξύνεται δὲ ἢ βαρύνεται τὰ ὀνόματα, τὰ δὲ ὄγματα περισπάται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ὄγματα, μόνος μονῶ, χρυσὸς χρυσῶ, ἀπορος ἀπορῶ, quae licet ex alio genere repetita sint, tamen non dubium relinquunt quid ille de femininis senserit. His igitur auctoribus et quia naturae consentaneum videtur ut productiora orientur a minus longis, neque Buttmanno adjicere possum neque prosodiae catholicae auctori doctissimo, quem paullo ante appellavi. Nam αὐδή, ἡχή, σιγή, σιωπή caeteraque id genus non a verbis circumflexis nata sed ipsa verborum circumflexorum principia esse statuo perinde ut barytona νίκη, λύπη. Ac nonnullorum etiam origo reddi potest et progressio αὐδῶ αὐδή αὐδῶ, χλίω χλιδή χλιδῶ, τίω τιμή τιμῶ, ἀπτω ἀφή ἀφῶ,³⁴⁾ λείβω λοιβή Λοιβᾶται σπένδει Hes. et nominum barytonorum φέρω φώρ φώρα φωρῶ, πείρω πείρα πειρῶ, ἀω (satio) ἀση ἀσῶ, θάω θοίη θοινῶ etc. quae nomina cur diversos acceperint accentus, nunquam inventum iri spero; neque ea sermonis natura est ut omnia omnibus, paria paribus respondeant.

Nomina masculini generis simplicia, quae certo constet ex tempore praesenti expressa esse dubito an nulla reperiantur praetér ἀρτύνης et quod minus certum est εὐθύνης. Eu-stathius quidem ἀλείτης ab ἀλείτω derivatum dicit sed hoc nunquam in usu fuit, nec ea fuisse videtur nominis origo

33) Nempe nonnulla transeunt in verba primae declinationis, ἡχή, λυπή, φωνή, πτοῖα, ἔρωη, λαλαγή, λαζή, στοναχή, καναχή. Sed regula vincit: ὀρμῶ εἰ μέν ἐστι δευτέρας συζυγίας, ἀπὸ τοῦ ὀρμή· εἰ δὲ πρώτης, γίνεται ἀπὸ τοῦ ὄρμος Epim. Cram. I. 320.

34) Suidas post Ἀφασία—ἡ ἀφή δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ περισπωμένου ἀφῶ γεγονέναι καὶ ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου ἀφω. Hoc etiam Buttmannus Gramm. II. 117. pro themate ponit.

v. Prolegg. 376. et 383. Nihilo plus valet *Δύπτης παρὰ τὸ δύπτω* EM. 291, 20. quod cum λήπτης et aliis componendum est v. Parall. 135. sq. quo loco τένθης quoque attigi et alia quaedam pariter incerta. Αμόργης vel paraschematismus est feminini ἀμόργη vel utrumque singulatim afflictum est perfecto medio. Eandem tropen sed conjuncte cum epenthesi consonae ostendit Πόρης δ περὶ τῷ δόρατι κρίνος, ἀπὸ τοῦ πείρω ὡς Ωρίων EM. quicum consentit Sch. A. ad II. VI. 320. atque haud scio an ita sit; nam annulus ille praebet usum fibulae quae πόρη dicitur ab eodem verbo. Κοίης ιερεύς δ καθαίρων τὸν φονέα et verbum Κειώσασθαι καθήρασθαι qua ratione cum κείω sive καίω contineantur explicui in Aglaoph. 1290. cf. Prolegg. 41. not. Φοίτης et alia quae in hanc similitudinem incident, examinavi in Parall. 134.

Pars III.

De nominibus secundae declinationis.

§. 1. Haec breviore sermone explicari possunt quia ab iisdem primordiis et eodem ordine procedunt hoc uno discrimine quod substantivis accedunt adjectiva quae permixte cum illis exhibeo. A puris igitur: *ναὸς ἐκ τοῦ ναίω* EM. 598, 47. quae etymologice juncta sunt in H. H. in Apoll. 298. *νηὸν ἔνασσαν αεδεῖν αεδίσκαρντ*, et intransitive in Sibyll. V. 296. *νηὸν ζητοῦσα τὸν οὐκέτι ναιετάοντα*, substantivo a generali verbi significatione, ut saepe, alienato.¹⁾ Cum *ναός* et *νηός* Arcadius p. 36. confert *παός* et *πηός*, quod Schol. II. II. 163. et alii a dorico *πάομαι* derivatum putant quia hoc nomine *οἱ ἐπίκτητοι συγγενεῖς* declarantur contra positis *τοῖς φύσει*. Trisyllabo *ιλάω* adhaeret adjectivum *ἱλαος*. *Κλαῖος ὁ Θρῆνος* in Thes. assertur e Lex. MSS.²⁾ *Ἄνος ὄνομα δηματικὸν ἐκ τοῦ αὐνό* EM. *ἰανος ἡ κοίτη παρὰ τὸ ιαύω* Hes. Epsilon vulgo quidem in *ο* transit *Θρόνος*, *δόος* etc. et nonnunquam in *οι* *φλέω φλόος φλοιός* Cram. I. 429. semperque in neutro *πλοῖον*, sed adjectiva *πλέος* sive *πλεῖος* et *χρεῖος* ab obsoletis *πλέω* impleo et *χρέω* v. Diss. I. §. 3. a *κείω* adoleo, quod eodem loco commemoravi, *Κεῖα παθάρματα* Hes. id est suffimenta lustralia. *Ἰὸς τὸ βέλος ἀπὸ τοῦ ἵημι* (ἴω) Schol. Oppian. II. 471. Sch. Scut. 128. *Σόω σόος, σώω σῶος* et his congruentia *ζοός* sive *ζωός* jam veteres composuerunt v. EM. 741, 50. et Eust. *Μοῖος, σμοῖος* et *σμυός*.

1) Pro *ναός* dicitur *οἶκος* Orph. Arg. 614. *Φοίβου δόμος* Eur. Ion. 221. *Veneris domus* Juven. Sat. III. 40. non contra.

2) *Ζεῦς Ναῖος* sive *Νάῖος* utrum ab inhabitando cognominatus sit quasi *Ἐστιος* et *Ἐστιοῦχος* an a fluendo ut *Manalis* sive *Imbricitor*, controversum fuit v. Steph. s. *Δωδώνη* et Schol. II. XVI. 233.

quae Hesychius *στυγνός συνθρωπός* interpretatur et verbum *λύει συνθρωπάζει*, *Υπεμνήμυκε στυγνάζει* ejusdem esse stirpis et familiae nemini dubium videri potest. Pernota sunt *ἐπανούός* et *ἐπίκνος*, suspectum vero *ἄκονός*, quod EM. illi praeponit et *ἄκοος ἀντὶ τοῦ ἀκονστικῶς* *Πλάτων* Anecd. Bekk. 368. ubi Meinekius ad Com. Fr. P. II. 694. *ἀκονστικός* scribendum putat tanquam simile afferens syntheton *συνάκοος* ex Themist. Or. XXXIII. 366. sed dubitat tamen an hoc loco scribendum sit *σύνθακος*. Evidem neque *ἄκοος* analogiae convenire puto, neque *συνάκοος*, sed pro illo repono *ἄκοάς* *ἀντὶ τοῦ ἀκονστικῶς ἔχεις*, sic enim verba desiderativa explicari solent: *ἀκονσείων ἀκονστικῶς ἔχων* Hes. apud Themistium vero *συνήκοος*,³⁾ nam *σύνθακος* poeticam sapit. *Υἱὸς παρὰ τὸ φύω* EM. quod nostri docti magno consensu comprobarunt v. Hermann. de Emend. Gramm. p. 51. cf. Prolegg. 51. *εἰλυός παρὰ τὸ ελλύω* EM. *ποιπνύός θεράπων* Hes. Substantiva neutrius generis sunt *βρύα τὰ ἄνθη ὡς καὶ Ὀμηρος βρύει ἄνθει λευκῷ* Sch. Nic. 71. *ἀπὸ τοῦ βρύω τοῦ ἄρτι θάλλω γίνεται καὶ ἐμβρονον* Sch. II. XVII. 56. et amplius ad XXIII. 266. *βρέφος εἰρηνεύ ἐναντίως ἡμῖν τὸ ἐμβρονον, τὸ δὲ τεγχὲν ἐμβρονον*. *βρύειν γὰρ τὸ αὔξεσθαι*, qua in causa Sch. Theocr. IX. 9. composito *ἐμβρύειν* utitur. Alterum est *πτύον παρὰ τὸ πτύω τὸ ἀποπτύον καὶ ἀποδήπτον τῶν καρπῶν τὰ ἄχνοα* EM. quod confirmatur aliquatenus homericō loco *κῦμα ἀποπτύει ἀλὸς ἄχνην*, nam *ἄχνη* non solum spumam significat sed etiam acus *ἄχνον* v. Parall. 274.⁴⁾ minus vero convenit cum attica scriptura *πτέον*, quam ille ad *πτετανύναι* refert. Tertium *θύον* thus atque arbor odorata non ambigitur quin a *θύω* suffio, fumigo, denominata sint similiter ut a *πύω* (*πύθω*) *πύον* pus, cui affine est *ὅ πυὸς τὸ πρωτόδηπτον γάλα*, *ὅ τινες πύαρ καλοῦσι* Eust. 1626, 5. Tantum de puris.

3) Verba sunt haec: *ἴνα μὴ ὑμᾶς ἀνιψήν ἄνδρας φύους τε καὶ συνακόους, οἰκουρῷ τὰ πολλά, νεανίσκοι δὲ οὗτοι ἀποχρώντως μοι ἀκούοντες. Συνήκοοι* dici videntur quia cum Themistio alios oratores audire solebant.

4) Pro *ἔόδον* *ἔπινον* *ὕχαι* Nonn. X. 151. quod durius dictum videtur, fortasse *ἔβρον* scribendum.

§. 2. Non minus multa exundant ab altero genere nomina et quidem a liquidis θάλλος, σφαλλός cuspes⁵⁾ ὥλλοι οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι Sch. Od. XVIII. 11. hoc est παρὰ τὸ ὥλλειν, et adjectivum ὥλλός, quod Arcadius uno λ scribere videtur, σκύλλος⁶⁾ ὁ κύων Hes. et Σκύλλα ποντία κύων Anaxil. Com. Fr. T. III. 347. a σκύλλειν id est σπάν, σπαράσσειν Poll. II. 90. μοιμύλλειν τὸ συνάγειν τὰ κείλη· καὶ γὰρ τὰ κείλη μύλλα προσαγορεύοντι et μυλλός dicitur ὁ διεστραμμένος τὴν ὅψιν a μύλλῳ v. Diss. V. §. 1. Hyperdissyllaba alterum lambda amittunt ἄγγελος, αἴκαλος etc. v. Proll. 113. — Φέννος θάνατος si ab Hesychio recipimus, verbo φένω ἐπεφνον adjici oportet; certius est θῦνος ὀρμή δρόμος Hes. et ab eodem verbo piscis nomen — θύνω καὶ ἔηματικὸν θῦνος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἐτέρου ν θύννος Epim. I. 198. cui etymo convenit epitheton θύννοι θύνοντες Oppian. Hal. I. 181. Athenaeus vero II. 324. C. ita loquitur ac si consonam interpositam putet θύνω θύννος ὁ ὀρμητικός, quod probavit Coraes ad Xenocr. p. 62. Cum ὅρω incito, cuius mentionem habui in Diss. V. §. 4. cohaeret οὐρας ὁ φρορὸς ἄνεμος EM. Cram. II. 301. et composita παλίνορθος, ἀμπαλίνορθος et παλίνορθος cum neutro οὐρα τὰ ὀρμήματα Sch. II. XXIII. 431. ⁷⁾ Πίσος παρὰ τὸ πισσαὶ EM. 673, 25. v. Parall. p. 31. A γλαύσσω γλαυσός lucidus, ab ὅσσοις duobus numeri pluralis casibus adstrictum. A verbis, quorum character est muta, primum ἐλέγχω ἐλεγχος, ὁέμβω ὁέμβος, τύφω τῦφος et neotericum στούφα stuffa v. Diss.

5) Σφαλός brachyparalectum pro σφάκελος repositum in Epicharmi Fragm. p. 454. ed. Ahrens. ad sententiam satis aptum est, ad analogiam minus; nam quae a similibus verbis ducta priorem brevem habent ut πάλος, σάλος, eorum alia est significatio (πάλσις, σάλευσις) σφαλός vero dicitur ὁ σφάλλων ut εἰματιανωπερίβαλλος et passive πραλλός ἡ ἀσπὶς ὁξύνεται Arcad.

6) Schol. Opp. H. I. 743. scripsit σκύλος ut nunc dicitur, uno lambda.

7) Coraes ad Heliod. 345. οὐρας cum αὐρα componit, cui longe diversam originem assignavimus ab ἄω. Illi velificatur Hesychius Ἀγχοῦρος — ὄρθρος, nam idem ἄγκευρος dicitur, sed glossa nonnullis suspecta est.

II. §. 4. Adnotam. *στύφω στυφός*, quo et alii posteriorum et Hesychius in explicando *στρυφνός* utitur; *ψυγοὶ ἡτοι ψυκτῆρες λέγονται οἱ ταρσοί* Sch. Od. IX. 219. ubi cod. *ψυχοὶ* praebet, hoc antiquo *ψύχω* conveniens, illud a *ψύγω* v. ad Phryn. 318. *Ψύττει πτύει, ψυττὸν πτύελον* Hes. Mira est verborum *olere* et *olescere*, *δῖω* et *δῖος* figuræ convenientia sed significatio insociabilis. Cetera sunt hominum attributiva et adjectiva *ἀγός*, *ἀρχός*, *αιθός*, *ἀρεσκός*, *βοσκός*, *βυζός* id est *πυκνός* Hes. et Theogn. II. 19. *γεγωνός*, *γλιχὸς ὁ γλίσχρος* Hes. *Θερμὸς παρὰ τὸ θέρω ὡς εἰρημὸς ἢ ἀπὸ τοῦ θέρμω*, quorum quid praestet optio facilis, *ἐδὸς ὁ φαγᾶς* Suid. *Θηγὸν δέξν* et *Θηπὸν θαυμαστόν* Hes. a *Θήπω*, cuius perfectum modo superest,⁸⁾ tum *κνιζός*⁹⁾ *λαμπὸς τὸ ἐπιθετικόν*, *λάμπος τὸ κύριον* Arcad. *στιλβός* quo unus interpretum V. T. usus est¹⁰⁾ sed a Graecis germanis *στιλπνός* dicitur, *ὡς παρὰ τὸ θάλπω θαλπνός, τέρπω τερπνός, οὐτως παρὰ τὸ στιλβω στιλπνός* Schol. II. XIV. 351. a *σπέρχω* *σπερχρός*, *ἴσχω ίσχνός*, et a *λείχω* *barytonon λίχρος*. Arcadius p. 150. *τὸ ἀρήγω οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀρηγὸς ἀλλὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνον*. Nec tamen legitur illud sed *ἀρωγός*, quod paronymon videtur ab *ἀρωγή* ut *ἐδωδή ἐδωδός*, *ἀρωγή ἀγωγός*, et superiorum quoque nonnulla a nominibus non longius distant quam a verbis. *Ἄραρός* perfecti reduplicati *ἄραρα* simile sed adhuc non satis stabilitum est v. Parall. 48.

§. 3. Quod proxime memoravi *φαγός* quum in N. T. neque antea reperiatur, tam a novitio *φάγομαι* derivatum dici potest quam ab authypotacto *φάγω*¹¹⁾ sicut alia substantiva

8) Apud eundem pro *Λάπος θῆς δοῦλος* fortasse scribendum *θᾶπος* vel *θαπός* i. q. *θώψ*, *θέραψ* assecula v. Parall. 47.

9) Hujus sola superest feminina positio *κνιζῆ καὶ πέπειος* in Anacreontis versu v. Parall. 207. ubi *κνιζή* scripsi, quia adjectiva pleraque acuuntur; sed nonnulla vacillant, *βοσκός* Sch. Phoenn. 28. Suid. et Phot. s. *Νομεύς* aliisque locis in Thes. indicatis, et, quod minus probandum *βόσκος* Sch. Prom. 569. *φάγος* Suid. s. *Ἄλλοις* et apud alios quos nominavi in Wolf. Anall. Litt. III. p. 55. sed Arcadius acui jubet.

10) Sic certe Schleusnerus tradit in Thes. In LXX. tamen non legitur, neque reperio in Montfauconii Lex. in Hexapla.

11) *Τράγος παρὰ τὸ τραγεῖν ὡς φάγος* Eust. 1553, 34.

et adjectiva: *Ἔδοι δραματικοί, Λάκος ἵχος* Hes. *Ὥρος* et *Ὥοῦρος, ὄλισθος, ὀλός* i. q. *ὸλοός, φυγός* v. ad Phryn. 434. Sed jam propius propiusque accedimus ad eam partem, in qua anomalia dominatur; quae lenibus orsa principiis sensim ita ingravescit ut nullius regulae vinculis adstringi possit. Hic primum sub adspectum venit systole vocalis principalis: *πλυντὸς συστέλλει τὸ ν καίτοις τὸ πλύνω ἔτετένει* Herodian. *Μον.* p. 33. neque secus *τρίβω τρίβος, ξύρω ξυρός* et *ξυρόν*, sed hoc Schol. II. X. 113. metri causa correptum dicit et Arcadius Photiusque *upsilon longum habere* affirmant, Moe-
ris anceps et mutabile pro ratione dialecti: *μακρῶς ἀττικῶς, βραχέως ἐλληνικῶς*. *Tῦφος* retinet vocalem longam; de ad-
jectivo *στυφός* nihil constat; nam apud Arcadium p. 84. τὰ
εἰς *φος* δισύλλαβα *κύρια*¹²⁾ ἡ προσηγορικὰ βαρύνεται εἰ
μὴ παραλήγοιτο τῷ ν βραχεῖ ὡς *κρυφὸς καὶ στυφός*, pro
hoc ponendum¹³⁾ est substantivum *στυφός*,¹³⁾ ex eo vero quod Herodianus π. *Μον.* 41. dicit *στυφνός* *upsilon longum habere*, suspicari licet ejusdem mensurae esse *στυφός* ut ab eodem verbo *στύφω* ductum; nec multum obstat quod in *στυ-φονόπος* corripitur. Haud minus inconstantiae in diphthongis: ἐκ τοῦ *σαιάρειν καὶ σπαίρειν παράγονται σκάρος καὶ σπάρος* Epim. Cram. I. 392. Sch. II. XIII. 443. alpha utrumque correpto; attamen apud Ennium trochaei mensuram habet; quin dupliciter scribitur *σαρός* et *σαιρός* Hes. *Μανὸς ὁ ματ-νόμενος* Suid. quomodo pronunciandum sit incompertum habemus sed *φανός* primam intendit et ab eodem verbo natum est *φηνός* ὁ λαμπρός Arcad. 63. unde Schol. Od. III. 372. aquilae subalbidae nomen *φήνη* impositum putat; similiterque ἐπίξηνον ad *ξαίνω* referunt Sch. II. XI. 261. αντόκωρανος λόγος Aeschylus pro αντοτελής alpha certe producto. In aliis geminatur consona ἐκ τοῦ *σαιίνω παρήκται ὁ σάννας ἡ σάννος* (sannio) Eust. 1792, 8. a *χαίνω χάννος*, quod eidem aeolicum

12) Hic inseri debet ἡ *τοπικά* (*Κύφος*) quod in seq. versum translatum est.

13) Hoc significatur in Epim. Cram. II. 372. et 385. τὰ εἰς *φος* δισύλλαβα *κύρια* ἡ προσηγορικὰ βαρύνονται εἰ μὴ ἔχοι τὸ ν συνεστάλμενον σημαίνοντα *τοπικὴν ἔννοιαν* ser. ἡ σημαῖνοι τ. ε. ut συφός pe-
riecticum.

videtur 1778, 18. Quae supra tres syllabas habent vocalem simplicem accipiunt βασικάνω βάσικανος, ταργαίνω τάργανον etc. quibus contrarium Σκύδματος σκυθρωπός Hes. non sincere scriptum videtur; φαείνω vero non a φαείνω derivatum est sed utrumque a φάω vel φάος. Neque aliter fit verbis quae in ρω exeunt, καθαίρω καθαρός, γεγαίρω γεγαρός, μαρμαίρω μάρμαρος, γαργαίρω γάργαρα, ἐναίρω ἐναρα. Diphthongus εἰ eidem imparilitati obnoxia est. Nam plerumque quidem huic iota auxiliare detrahitur epsilo in omicron mutato: ὁς σπείρω σπόρος, φθείρω φθόρος, οὔτως πείρω πόρος Sch. II. XXIV. 11. quibus Arcadius 68. addit πτείρω πτόρος ὁ πταρμός, εἴρω ὅρος, ¹⁴⁾ μείρω μόρος. σεσημαίωται τὸ δαρός. ὁ δεδαρμένος, εἰ καὶ ἐκ τοῦ δείρω γίνεται, ubi aut εἰ μὴ ἐκ τοῦ δαίρω scribendum aut solum καὶ de-lendum est; nomen ipsum memoria intercidit, nec πτείρω nobis innotuit sed πταίρω, unde πτάρος derivandum erat sed placuit πταρμός dicere ut σαίρω σαρμός. Eadem viam insistunt hyperdisyllaba ἀγορός ἀγορά, γρήγορος sive ἐγρή-γορος, μετήρος etc. Verum fit etiam ut non iota eximatur sed epsilon verbo insertum στίχος, στίβος, vel ut εἰ mutetur in οι, ολείω ολοιός, cui simile videtur κοῖον τὸ ἐνέχυρον Hes. id est ὑποκείμενον a prototypo κείω τὸ κεῖμαι, præterea στοῖχος, ἀοιδός, ἀμοιβός, λοιπός etc. Singulare est ιυείρω ιυερος substantivum et adjективum eodem accentu. Num diphthongus integra ad nomen transire possit, valde dubium; nam proprii Ἀμειβος Sch. II. XX. 329. atque femininorum ἀμειβη et πειθη scriptura, ut antea dixi, minime certa; nec satis testium habet φειδός. Choeroboscus Cram. II. 273. φείδομαι—τὸ δὲ φίδως (sic) δηματικὸν ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ι γράφεσθαι, pro quo in Etym. Gud. 548, 48. φίδος editum est barytonum, cuius prosodia ut videtur, non alia fuit quam aoristi πειθόντο, unde illud derivari potuit ut ab ἔφυγον φυγός. Verum enim apud Callimachum legitur φιδός iota producto, quod nescio qui admitti possit; nam qui nomen

14) Sic et Schol. Dion. Gramm. 649. Veri similius est ὅρος sur-rectum quiddam et eminens significare, id est terminum τέρμα, ab ὅρῳ excito, erigo.

Ἴρος ab *εἵρω* derivatum volunt Sch. Od. XVIII. 6. fidem non merent; *φοιδός* analogiae conveniens sed ignotum est; *φειδός* Eustathius p. 537, 40. testatur κατὰ παλαιὰν κωμῳδίαν dici et confirmatur comparativo *φειδότερος* Stob. Flor. Tit. 83, 25. (nisi *φειδωλότερος* fuit) ceteroqui incomparabile. Sed et *οὐλός*, *οὐλος* et *ἴνυλος* via prorsus solitaria ab *εἴλλω* deducta sunt v. P. I. §. 4. Vocales simplices non mutantur nisi *ε* in *ο*, cujus enallagae exempla infinita praebent verba penultimae purae Θρέω Θρόος, Θέω Θοός, φέρω φόρος, non ita multa genus alterum verborum ἔλκω δλκός, ἔχω ὄχος, κένσαι κοντός, ἔψω ὄψον Athen. 277. A. ¹⁵⁾ παρὰ τὸ ἔρχω ὄρχος ἡ κατὰ τάξιν φυτεία v. Prolegg. 369. ¹⁶⁾ et vocali utrinque mutata ἔρέφω ὄροφος, cui nemo perfectum ὄροφα substructum ibit. Consonarum nulla consequitur mutatio nisi qua renovatur verbi forma primigenia δέκομαι δοκός et δοκός, βροῦχος παρὰ τὸ βρύκειν Sch. II. XXI. 12. unde etiam affinia camparum et locustarum vocabula βρούκη sive βροῦκος eruca, βραύκη, βρόκος, sed βροῦχος proxime a βρύχῳ. Schol. Hes. Scut. 366. τύκος ἀπὸ τοῦ τύκω, cujus extat aoristus τετυκεῖν, et ab altero themate τύχος. Sed spissiores consonae extenuantur, τρίζω Τριγὸς τρυγών Hes. κράζω, cujus alpha longum, κράγος et κραγός v. Parall. 506. ¹⁷⁾ et item κρανγός picus et κραγγών pica; κλάζω clango κλαγγός ut κλαγγή,

15) Cum hoc Eustathius 868, 3. confert ἔπομαι ὀπάζω, ὀπαδός, quae trope frequentissime conjuncta est cum derivatione sed nullam certam sequitur regulam: ἔργον ἔργάνη ὄργανον, ἔργω (εἵργω) ὄρχυμή φραγμός, ἔπομαι ὄλπη Hes. Ὁλεγγη ἡ ἀνάπανσις Arc. 154. et ὠλλιγγιά νυσταγμός Hes. ab eodem verbo sunt ut ἔλινύς dies feriatus. Eaque trope modo in forma posita est ut ἔχμάζω ὄχμάζω, ἔργάνη ὄργανη, modo alium intellectum facit ἔργάζομαι ὄργάζω (wirken, durchwirken subigere) ἔχνως et ὄχνως, quorum illud non solum de locis sed etiam de hominibus hominumque actionibus dicitur, ὄχνως de locis modo cf. Jacobs. ad Philostr. 283. Popp. ad Thuc. I. 35.

16) Ὁρχοι φυτῶν ὄρθοὶ πορεύονται Philostr. Imag. I. 6, 771.

17) Arcad. 47. τὰ διὰ τοῦ αγος ἐπιθετικὰ καὶ μὴ ἐθνικὰ βαρύνεται, φαγός, κραγός. Τὸ δὲ κράγος ὁ κρανγαστικὸς βαρύνεται, καὶ τὸ Μάγος ἐθνικόν, ubi prius βαρύνεται in ὄξύνεται mutandum, itum κρανγαστικός in κρανγασμός. Aliter haec constituit Meinekius Com. Fr. II. 544.

σπίζω σπίγγος et σπίνος, cui simile πλάζω (πλάνη) πλάνος. *Πτ* semper ad simplicem redigitur sive tenuem κόπος, τύπος, δύπος, sive medium σκάπτω ἔσκαφα σκάφος ΕΜ. ut κνάφος, τάφος, κύπτω κέκυφα κυφός Eust. 1431, 43. κρύπτω κρυφός, sive etiam medium καλύβη καλύβος id est παστάς nuper inventum in Inscr. Alexandrina Mus. Rhen. Ann. XLII. 209. Nec manet *σσ* sed cedit primitivæ; nam a πήσσω πήγνυμι existit adjectivum πηγός et substantivum πάγος alpha correpto sed *pagus* protento¹⁸⁾ τάσσω ταγός, πτήσσω πτώσσω πτωχός¹⁹⁾ et hyperdissyllaba μειλίσσω μειλίχος, ταράσσω τάραχος, φαρμάσσω φάρμακον, μαλάσσω μαλακός et μαλάχη.

§. 4. Nunc exponam de consonis auxiliaribus sive ut minus latine sed significantius dicam formativis; quarum duo genera sunt, unum verbi ipsius motus regens et moderans; alterum aliunde receptum. Illuc pertinent tres illae consonae quae et tres verbi passivi personas distinguunt et pro veterum opinione dehinc ad nomina conformanda transferuntur: τριῶν δύντων τούτων τοῦ βέβρωμαι, βέβρωσαι, βέβρωται, ἐκ τοῦ πρώτου μὲν τὸ βρώμη ὡς τρώμη, ἐκ δευτέρου δὲ βρῶσις, ἐκ δὲ τοῦ τρίτου ἡ βρωτύς Eust. 1653, 53. Cum βρώμη ceterisque P. I. allatis congruunt θυμὸς παρὰ τὸ θύω τὸ δρμῶ Sch. II. XV. 500. et ab homonymo verbo θύμος sive θύμον,

18) Festus et Servius ad Georg. II. 382. *pagi dicti a fontibus*, quod eadem aqua uterentur (pagani). Sch. Aesch. Prom. 118. πάγος παρὰ τὸ πήσσεσθαι ἐν αὐτῷ τὰ ὄντας ἡ διὰ τὸ τὰς πηγὰς ἐξ αὐτῶν κατέρχεσθαι. Quid verum sit monstrat Hesychius πηγάδα interpretans γῆν πεπηγνυῖαν et Θρόμβος ὑψηλὸς τόπος, Θρόμβοι αἷμα πεπηγός ὡς βουνοί. Schol. Soph. Trach. 702. Θρόμβωδης ἐπηρημένος. Θρόμβος γάρ δὲ ὄγκος, hoc a τρέψω ductum ut a στρέψω στρόμβος. Synonyma junxit Apollonius II. 737. πηγυλλίς περιτέροφε. Glossae Graecolat. *grimus* Θρόμβος, quorum illud de acervis lapidum dicitur, hoc significat αἷμα πεπηγός ut Galenus dicit de Atr. Bil. II. 106. T. V. sive πάγον αἷματος Aret. Sign. Acut. II. 7. Κροῦμαι μύζαι Hes. hoc est mucus spissus, concretus, congelatique similis; Κρῶμαξ σωρὸς λιθῶν id. quod Doederlinus cum grimus confert. His affinia sunt cruor id est sanguis congelatus et tremor sive lac spissatum.

19) Πάχος et δῆκος, quorum accentus fluctuat, a φράσσω fortasse unde synonymon φραγμός. A πιύσσω litera una detracta, altera ad-dita πυκνός ut πύξ.

δνμός, χνμός, ²⁰⁾ σεισμός, λενσμός, et a non puris ψαλμός παρὰ τὸ ἔψαλμαί ὡς τέτιλματι τιλμός EM. ννγμός, σκυλμός etc. In illo genere, quoniam penultimam longam esse oportet, epsilon mutatur in $\bar{\omega}$, βλωμός i. q. βόλος bolus, ζωμός etc. v. Parall. 892. quibuscum δόμος et γόμος non pugnant. In altero hac molitione opus non est, στολμός, φλογμός, φορμός, πλογμός et a πέτω πότμος casus. Sed epsilon integrum et immutatum retinent ἔρεγμός, ἔροκυλεγμός, φλεγμός αἴμα Hes. nisi hoc sumtum est ex grammatica Thespidis tragoeadia, quam tractat Bentlejus in Ep. ad. Mill. 491. sq. Diphthongus αι in transitu vocalem postpositivam amittit δαρμός, πταρμός, σαρμός etc. nonnunquam etiam ει, ἐρείκω ἔρεγμός, ἀγείρω ἀγερμός (et ἀγνρμός) sed alibi abit in ο, ηείρω κορμός Schol. II. XXIV. 11. εἰλω δλμος (ut κυλίνδω κύλινδρος) εἴρω δρμος sertum, semel in οι, ἀλείφω ἀλοιμός, quod non vereor ne quis supra dictis ἀμοιβός etc. aequiparet; semel incorrupta manet εἴρω είρμός. Quibus subjiciam praeceptum Grammatici de Quant. T. II. 291. τὰ εἰς μος καθαρὸν οὐ παραλήγεται τῇ (adde ει) διφθόγγῳ, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως σχῶσιν αὐτήν, φιμός, κημός προσκείται τὸ καθαρὸν διὰ τὸ είρμός καὶ σεισμός, καὶ εὶ μὴ ἀπὸ συναιρισ., διὰ τὸ δεῖμος, (Δεῖμος) quod quia divinae personae nomen proprium est, ad amussim analogiae aequiparare non conabimur. Ceterum admodum nihil refert utrum haec nomina in μη et μος a prima perfecti passivi repetantur an a futuro τίσω τιμή Gram. II. 264. ἁώσω ἁώμη ὡς γνώσω γνώμη EM. 705, 42. κόψω κοιμός 526, 40. etc. Namque plurima nascuntur a verbis, quorum neutrum tempus in usu fuit, ipsumque θύω τὸ δρμοῦ, unde θυμός, θύσις et θύσα arcessunt, ultra imperfectum non declinatur. Quae Eustathius his adjicit βρῶμα et βρωτύς, ad aliam declinationem referenda sunt. Sed inveniuntur etiam nomina in σος exeuntia quae Grammatici futuro subjicere solent: νῆσος ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ κολυμβῶ et ὁνσὸς παρὰ τὸν ἐρύσω μέλλοντα EM.

20) Barytona οῖμος et τῖμος Grammatici femininis subjiciunt. Κνήμη et κνημός fortasse a κνάω κνάμπιω, illud proprie suffraginem, hoc anfractum significans.

ταρσός ἀπὸ τοῦ τείλω τέρσω Sch. Theocr. XI. 37. τέρσοντο
 ἔξηραινοτο, ἐξ οὗ καὶ ταρσός Sch. Od. V. 152. v. Dissert.
 V. §. 4. Adnotam. παλίνορσος ἔχοην διὰ τοῦ τὸ γράφειν. ἡ
 ἐν τοῦ ὄρσω αἰολικοῦ EM. 642, 27. et hoc credibilius videtur
 quam illa enallage literarum τὸ et σ, quae duplicit̄ scriptura
 nominis heroici Ὁρτίλοχος et Ὁρσίλοχος (ut ὄρσίπονς) parum
 comprobatur v. Spitzner. ad II. V. 549. Et syntheton Ὁρσο-
 δάκνη ζωάριον ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον Hes. indicium praebet
 fuisse substantivum ὄρσος²¹⁾ vel ὄρσον vel ὄρσα significans
 idem quod ὄρμενον, ὄρπηξ, ὄρμυνος id est germen, surus,
 surculus, ab eodem verbo ὄρω orior.²²⁾ Ab αὐτῷ (αὐτος)
 natum est αὐσός i. q. αὐσταλέος, nec respuimus Eustathii
 sententiam 1547, 48. βάνανσος euphoniae causa antelatum
 esse legitime composito βαύνανσος. Quippe diphthongus αὐ
 in duabus continuis syllabis praeter factitium αὐταντος non
 iteratur. A τρύω non solum Τρύσις νόσος sed etiam Τρυσ-
 σός νοσερός Hes. quod rectius τρυσός scribitur Theognost.
 24, 21. a κάμπτω Καμψός καμπύλος, ut κομψός praeteream,
 cuius origo disputabilis²³⁾ et λειψός, quod sermo proletarius
 recepit pro ἐλλιτής v. Ducang. Neutrius generis est τέλσον
 i. q. τέλος a τέλλω emineo ut ὄρος terminus eminens. Reli-
 quia hujus terminationis exempla, quam semper penultima vel
 positione²⁴⁾ vel natura longa praecedit, collata sunt in Pro-
 legg. 419. Hoc autem sigma cur a verbo translatum cre-
 damus eo minus causae habemus quod idem aliis orationis
 partibus adhiberi solet et aliunde ductis: ἐν τοῦ ἀπτω τὸ
 ἄργαρ καὶ τὸ αἰψα ἥγονν συναπτῶς Eust. 1107, 40. δψέ ὄψιος

21) Ὁρσοι τῶν ἀρνῶν οἱ ἔσχατοι γενέμενοι, non diversum videtur
 ab ἔσχαι agnelli. Cum verbo ὄρω cohaerent βορσός ὁ στιαρός Hes.
 ὄρσόντης ἡ ὄρμή, quod Herodianus reprehendit π. Μιν. p. 40. et laxius
 ὄρθος ἀπὸ τοῦ ὄρθω Schol. Th. 293.

22) Schol. II. XXI. 37. ὄρπηξ παρὰ τὸ ὄρω πλεονασμῷ τοῦ π, ut
 πελω πόρπη et πόρπαξ, κόλπος παρὰ τὸ κοῦλον Sch. II. VI. 467. Ὁρ-
 μενος ὁ τῆς κράμβης ἀσφάργαγος διὰ τὸ ἔσορούεν Eust. 899, 15.

23) Phrynicus App. 6, 20. κομψός ὁ πανοῦργος οἶνον κόπτων τινά.
 Alii, quos Boissonadius nominat ad Aristae. p. 370. a κόμπος, sed
 significatio magis ad κομψεῖν, κομμοῦν convenit.

24) Hesychius Πεσσός παρὰ τὸ πίπτειν, quo dubito an melius re-
 periri non possit.

παρὰ τὸ ἔπω τὸ ἀκολουθῶ EM. πῦρ — πυροσός, quod primi sui significationem recuperat compositione πυροστόκος, πυρογενής, ὁμιθός, ὁμψός et ὁμψός καμπύλος Hes. γλεῦκος γλεῦξις seu γλύξις, μόριμος μόρομιος, ὡκύς (ἀκή) ὁξύς v. Wernick. ad Tryph. v. 192. et φοσός. Et ejusdem literae interventu interdum etiam verba a verbis derivantur. De πορσύνω quidem disceptant utrum a πόρος profectum sit an ab aeolico futuro πόρσω, quod pro se ipsi fingunt EM. 683, 45. Sch. Opp. H. I. 742. Sed δέψω non temere cum δέφω, et ἔψω cum πέψαι mihi composuisse videor ad Buttm. 46. quo loco illam quoque pleonasmi speciem attigi, cui Grammatici Ἰξον, ἡνειξα, εἰξασι subjiciunt cf. Ahrens. dial. aeol. 174. Consonarum cliticarum tertia cernitur non solum in adjectivis, δετός, φθιτός, quorum inenarrabilis copia, sed etiam in substantiis Δρατοί οἱ ὀφθαλμοί EM. μάτος ἡ ζήτησις Galen. Gloss. quod masculini similius videtur quam neutrius, νότος ventus, cuius proprium est epitheton madidus a verbo νῶ τὸ ὁέω ut supra dixi Diss. I. §. 7. μίτος, κρότος, a verbis thematicis πότος, στρότος, ²⁵⁾ a non puris ὁάκτος id est φάραγξ Hes. σκηπτός, cuius consona ultima ad terminacionem pertinet ut in κλέπτης, ὁάπτης v. Parall. 348. et a φέρω φόρτος sed indidem φερτός, nam adjectiva servant vocalem praesentis σεπτός, στρεπτός, θρεπτός sine ullo respectu perfecti passivi τέθραμμαι, ἔστραμμαι. Diphthongorum vicissitudo nulla praeter quod αι et ει ante οτ propter inconsequentiā ad speciem perfecti passivi accommodantur χαρτός, σπαρτός, φθαρτός, είμαρτός, ἱμερτός, ἔγερτός, sed ab alia perfecti forma ἔγρηγροτί et μορτός. Ceterae diphthongi a verbis in ρω exeuntibus absunt; ante κτ, πτ et στ nulla est quae consistere non possit, ἄδεικτος, ἐπίεικτος, εὐκτός, ἀπαράλειπτος, φευκτός, οῖκτος ab οἶζω et είρκη, quae unica sunt hujus terminationis substantiva; ²⁶⁾ αι vero non reperitur, quia ne verba quidem.

25) A voce aeolica differt στρατός accentu periecticorum proprio et enallage vocalis, quae in latino *stratum* appetit. Nos Germani similiter stratopedum vocamus *Lager*, *Heerlager*.

26) Etiam adjectivorum in κτος et πτος copia non magna est, eorumque nonnulla diphthongum cum vocali commutant, non solum

§. 5. Cum supra allatis θήκη et μύκη P. I. §. 4. conferenda sunt nomina in κος exeuntia: αὐω (αῦος) σαυκός siccus, δαίω δαῦκος δ θρασύς Hes. ut θερμός et calidus pro audax dicitur, idemque herbae nomen est, cuius ἴδιωμα πυρῶδες Schol. Nic. Th. 94. ²⁷⁾ μύω μυκός δ ἄφωνος Hes. latinum mutus, et ab eodem verbo μῶκος sauna vel sannio atque μονκίζω idem significans quod μυκθίζω et μυκτηρίζω. Adde etiam φάω φαικός δ λαμπρός παρὰ τὸ φαινεῖν Hes. qui pro vero etymo substituit usitatum more tralaticio; ὡς παρὰ τὸ σάω σάκος, θάσσω θάκος, οὖτο σώζω σῶκος Schol. II. XX. 72. et EM. 742, 14. Horum nominum primum si est masculinum quod vulgo σάκκος scribitur, illi a σάω (σήθω) repetivisse videntur; nam saccis sive linteis etiam ad cribrandum utimur. Sed fortasse de neutrali τὸ σάκος loquuntur, quod nonnulli ad σόω servo referunt, quia scutum corpus protegat scilicet. Mercurii cognomen sive a σόω τὸ δόμῳ ductum est sive sotera significat ab homonymo σόω, certe kappa non a stirpe verbi sed terminationis causa accepit. Θάκος a θάσσω profectum esse adducimur duobus exemplis, λευκός παρὰ τὸ λεύσσω Sch. II. III. 121. γλαυκός παρὰ τὸ γλαύσσω Sch. Od. I. 221. quibus Merrickius ad Tryphiod. p. 514. gloss anglicum et theodiscum glau comparat. Nec tamen repudiem thema scholicum θῶ τὸ τιθῶ EM. 441, 11. similiterque suspicor σηκός stabulum a στῆσαι derivatum esse ut synonymon σταθμός — ἐπεὶ καὶ τὸ στῆσαι ἐπὶ σταθμήσεως λέγεται Eust. 1525, 27. et σηκοῦν pro ἰστάναι omissa consona quae in alio hujus familiae nomine excidit σανχωτήρ παρὰ τὸ σταυροῦσθαι καὶ δρθοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ σταυρωτήρ τις ὡν· οἱ δὲ στύρακα λέγοντες Orion. 141, 27. et hoc ab eodem unde στῦλος, στήλη et στήριγξ. ²⁸⁾ Hujusmodi autem syllabis finalibus mirum quantum affluit sermo

ἐρειπτός et ἐριπτός, φευκτός et φυκτός, πευστός et πυστός congruentia perfectis sed etiam στειπτός et στιπτός, cuius perfectum est ἐστειπται.

27) Hesych. δαυκμόν ξύλον εὔκαυστον δάφνης, cui praeter χ insertum est μ ut αὐω αὐχμός.

28) Αἰρετής cum τρέω compositum esse EM. et ἐνδυνάεις cum δύω Sch. Apoll. I. 907. non solum his persuasum fuit sed etiam Buttmanno Lexil. I. 180. Ψευάδεις καὶ ψιάδεις Ἡρωδιανὸς ἀποβολῆ καὶ μετα-

graecus, plerumque ab una quatuor liquidarum incipientibus, easque Analogetici syllabae futuri principali attexi fingunt: ὡς παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα τὸν σημαίνοντα τὸ χωρῶ γίνεται χηλός ἡ κιβωτος καὶ παρὰ τὸν βήσω βῆλος, οὕτω ἀπὸ τοῦ δείσω δειλός Choerob. Cram. I. 193. ἐκ τοῦ θήσω γίνεται δηματικὸν ὄνομα θῆλη EM. 450, 30. μήλη παρὰ τὸν μήσω p. 584, 49. ὁ εἰς σῶ μέλλων τὴν σῶ τρέπει εἰς λῆ πάσω πάλη, ἀνθήσω ἀνθῆλη, εἰ δὲ ἔχει διπλοῦν, προσέρχεται ζεύξω ζεύγλη, τρώξω τρώγλη 662, 14. παρὰ τὸ στρέψω στρέβλη ὡς στήσω στήλη 729, 48. et omissa futuri mentione ἀπὸ τοῦ στῶ στῦλος ὡς χῶ χύω χυλός. Eodem modo inter se comparata sunt βάω βηλός, φάω φαλός lucidus, δαίω δαλός, καίω κήλεος περικηλος, αὖω αὐλός, θραύω θραῦλος et diverso accentu τραυλός²⁹⁾ ζέω ζῆλος, βύω Βυλλά βεβυσμένα Hes. ³⁰⁾ φύω φύλλον, μύω μύλλα τὰ χεύλη. De nominibus in μος et μη exeuntibus quid statuerint, supra exposui §. 4. De tercia liquidarum eadem dictant: ψῶ ψήσω ψηνός δηματικὸν ὄνομα p. 817, 53. ἀπὸ τοῦ σμῶ σμώνη· τοῦ δὲ σμῶ ὁ μέλλων σμώσω Theognost. 115. unde significatio sit eum ζώω ζώνη καὶ χώω χώνη p. 87. pariter ad futurum revocasse, idemque significari in EM. 247, 39. δανός ἀπὸ τοῦ δαίω. Neque aliter de quarta: παρὰ τὸ νῶ ὁ μέλλων ναρός 597, 43. v. Prolegg. 259. πηρός ἐκ τοῦ πήθω πήσω 671, 1. quo aptiora afferri poterant θράω θραῦρος fragilis, ζώμαι ζωρός ὁ ισχυρός Hes. ³¹⁾ Haec pauca ex ingenti cumulo excerpti non quo placeret haec futurorum enormium et ineffabilium confictio sed ut priscum scholae morem adumbrarem eademque opera ostenderem quanta sit

θέσει, ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ ψῶ παράγωγον ψίω, ἀφ' οὗ ψιάς (καὶ ἀπὸ τοῦ ψάω ψανίς) EM. 818, 48. Cum σπέος speeus Hesychii interpres conferunt *"Αα συστροφὴ θάσιος et aqua."*

29) Latine *vox infracta* dicitur ἡ τραυλίζουσα.

30) Uno lambda scriptum est Σκορόβυλος κάνθαρος hoc est *scarabaeus qui pilas stercoris volvit* Plin. graece βύλλαρος dictus et Βύρδος κάνθαρος Τυρδηνός; latine fullo. Illud fortasse scribendum est σκωρόβυλος vel σκωρόβυλος, quippe a σκώρῳ.

31) Α ζῶ fortasse ζωρός vivus, quo intellectu aqua viva, color vivus pro mero nativoque dicitur. Μεσόψηρος ἡμιζηρος Hes. hoc a ζῶ scabo, illud a ψῶ tergeo.

nominum verbalium abundantia et varietas. Verum praeter liquidas assumuntur etiam mutae; primum in verborum purorum derivatione *κλάω* *κλάδος*, *βάω* *βάδος*,³²⁾ *χλίω* *χλιδή*, *αὔω* *αὔδή*, *δάώμαι* *δόθος* id est *δριὴ* metà *ψόφον* *Hes. κνύω* (rado) *Κνύθος* ἀκανθα *μικρά* et *Κνυθόν* *σμικρόν* *Hes.* unde *Κνῦ τὸ ἐλάχιστον*, quod latine *ramentum* dicitur, *ψάω* *ψῆφος*, *κνάω* *κνήφη*, tum etiam in aliis; nam ab ἔλλω (Πλω, εἰλῶ) profectum est *βολβός* et *βόλβα* *vulva*, *Δολφός* ἡ *μήτρα* *Hes.* et *δελφύς* ut *Βελφοὶ*, *βελφίς* et alia quae *Salmasius* confert ad *Capitol. V. Anton. c. 12.* ab *οὐλω* (οὐλεῖ) nisi conjectura fallit *οὐλφος*, a *φλύξω* *φλοισθος*. Universa autem exemplorum, quae ante oculos posita sunt, series manifestum reddit Graecos ab uno verbo dissimiles produxisse nominum species significatione dispari, vel vocali thematis varianda vel mutatione consonae quae terminationis est prima; nam ab eodem *θρέω* et *θρῆνος* ducitur et *θρῦλος*, a *χέω* *χόλος* ut a *σέω* (*σεύω*) *σόλος*, *βρέω* *βρόλος*³³⁾ et indidem *χυλός*, *χυμός*³⁴⁾ *χόννος*, a *ζέω* *ζύμη*, *ζωμός*, *ζῆθος*, quod *Virgilius* fermentum vocat, a *ψάω* *ψηνός* et *ψωρός* *ψώρα*, a *σαιόω* *σάρος* et *σωρός* *cumulus* rerum in unum grumum conversarum, a *πέτομαι* (*ἐπτην*) *πτηνός* et *πτέρον* rentento epsilo ut a

32) Sch. Arist. *Avv. 42.* (οὐκ) εἰδογει μὲν ὁ βάδος, ὅμως γε μὴν οἱ κωμικοὶ παιζειν εἰώθασι τουαῖται ὡς *Εὐπολις Τισιγῶν* ὡς ἡσιψωδεῖ. *Meinekius Fr. II. 543.* *inxixit igitur*, inquit, *α βαδίζειν substantivum βάδον*. *Ac simile quid etiam Eupolis lusisse censendus est, quamquam quale id fuerit vix quisquam assequetur.* Ad conjecturam proximum est τις ὁ σόβος ὡς ἡσιψ. *Aristophanes grammaticus Eust. 1627, 44.* *Καλλίμαχος* ἔψη τῷ γ' ἐμῷ δόνῳ ἥγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει· καὶ τις ἔτερος βάδον τὴν βάδισιν· καὶ οὐδέν τι τούτων πεπαιγμένον ἔστιν. *His simile est σόβος pro σόβησις.*

33) **EM.** 282, 28. pluribus utitur exemplis sed minus appositis. De *χόλος* et *χολή* plerique consentiunt, quia ira effervescentibus bilis diffundi dicitur.

34) *Galen. de Temper. Simpl. I. 38, 449. T. XI.* ὑπὸ τῶν περὶ Ἀριστοτέλην καὶ Θεόφραστον ἡ γενυστὴ δύναμις ὀνομάζεται *χυμὸς* ἀπὸ τοῦ μὲν τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης· ἡ δὲ ἐξ ὑγροῦ καὶ ἔηροῦ σύστασις ὑπὸ θερμότητος πειραζέντων *χυλός*· παρὰ μέντοι τοῖς παλαιότεροις *Αἰτιοῖς* καὶ *"Ιωσιν* ἐκατέραι διὰ τοῦ μὲν γέγραπται ὡς παρὰ *Πλάτονι* καὶ τοῖς παλαιοῖς κωμικοῖς. *Apud Aristophanem modo χυλός* invenitur, apud *Platonem utrumque*.

σχεῖν σχερός αἰγιαλός Theognost. 12, 7. et adverbia ἐν σχερῷ ἐπισχερῷ i. q. ἔξης. Et quis nescit inter ὁέμβος et ὁόμβος, στρόφος et στρόμβος, στραβός et στρεβλός, σκάρος et σκαρθμός, κόπος et κόμπος, φῦλον et φύλλον quantum intersit? At χυλός et χυμός, τόρος sive τόρνος³⁵⁾ et τόρμος sive τόρμη, σάρος et σαρμός, notum est quam angusto se contingat intervallo, quodque in φωνή et φήμη vulgo servatur discrimen, neglexit Pindarus Ol. VI. 108. Haec subtilius elimare mihi non licuit summas rerum tradere conanti. Sed ab hoc aditu januaque patefacta fortasse alius quis penetrabit ulterius ac si non omnium terminationum proprietatem eruere potuerit, tamen multarum terminos accuratius constituet et ubi natae, quo traductae sint, probabiliter demonstrabit. Hinc autem pendet distinctio significationum sine qua sermonis graeci intelligentia nulla ne cogitari quidem potest. Ceterum quem in nominibus primae declinationis tenendum putavi ordinem, eum hoc quoque sequutus sum loco, ut nomina a verbis oriunda ponerem, non contra ut veterum nonnulli ἐλέγχω ἐκ τοῦ ἐλεγχος EM. 327, 25. ὁύπτεσθαι τὸ ὁύπον ἀγαιρεῖσθαι παρεμπτώσει τούτον (scr. τοῦ τ) Sch. Arist. Ach. 15. quod si ita esset, ὁύπτεσθαι significaret sordidare; sed significat sordes auferre, eluere, et ὁύπος id quod eluitur, ut a κόπτω κόπος, τύπτω τύπος, ἐκ τοῦ χαλέπτω χαλεπός Schol. Hom. in Cram. Anecd. Paris. T. III. 143. Nec me adjunxi Buttmano a verbis perispomenis nomina repetenti Gramm. II. 397. quamvis idem suadeat Herodianus, qui ὁρος ab ὁρῷ dicit in Schol. Dion. 649. et Heraclides qui πάτος a πατῶ Eust. 734, 47. Sed contrarium Herodianus in sua persona tuetur π. Mor. p. 24. τοῦ αἰνῶ ὄνομα προκατῆρξε, διὸ καὶ περιεσπάσθη et apud Arcadium p. 149. περισπῶνται τὰ ἔχοντα προπτάρχοντα δνόματα φόβος φοβῶ, κόπος κοπῶ, κτύπος κτυπῶ, cui accedunt inferiores Epim. Cram. I. 330. τοῦ οἰκῶ προκατάρχει τὸ οἰκος, οἰνῶ οῖνος, οἰστρῶ οῖστρος et Theognost. 148. ἀπὸ δνόματος δῶρον δῶρω, φωνή φωνῶ, χῶρος χωρῶ etc. κύκλος κυκλῶ, ἀμιλλα ἀμιλλῶ Anecd. Bekk. 1289.

35) Eustath. 1533, 10. οἱ πλείους ταῦτὸν οἴδασι τόρνον καὶ τόρον.

Pars III.

De nominibus tertiae declinationis.

C A P. I.

De nominibus in ὁς exeuntibus.

§. 1. Vocabulorum, quae in hac disputationis parte tractaturus sum, haec erit partitio ut primo loco ea ponam quae praesentis formam vel integrum vel levi quadam mutatione contactam repreäsentant, secundo paronyma, tum quae aequo et pari jure ab utroque fonte repeti possunt vel etiam a neutro. Hujus postremi generis numerus non exiguus, secundi autem et primi silva prope immensa est et saepe tanta ambiguitas atque implicatio ut alterum sine altero disputari non possit. Quorum omnium exempla quum in bono lumine collocavero, tum de prosodia et declinatione, quantum opus est, adjiciam. Verbalibus igitur adnumeramus quae a verbis congeneribus sola terminatiæ distant nihil morati arbitria eorum qui ordine inverso verba nominibus supponunt tanquam prius natis ut Schol. II. III. 97. ἐκ τοῦ ἀλέος ἀλέω et EM. 726, 52. ἀπὸ τοῦ στέφρος στέφω, idemque 319, 8. παρὰ τὸ ἔθος γίγνεται ἔθω ὡς μένος μένω, σθένος σθένω, quibus succinit Choeroboscus Cram. II. 278. παρὰ τὸ χρέος γέγονε χρέω καὶ ἐν πλεονασμῷ χρείω.¹⁾ Nam praevertit Apollonii auctoritas contrarium tenentis: ἀπὸ τοῦ δέω καὶ χρέω τὸ δέος καὶ χρέος Synt. III. 15, 237. ἀλείω — ἀφ' οὗ τὸ ἀλέος ibid. 32, 281. τῷ χρέω παράκειται τὸ χρέος ὡς τῷ ἔπω τὸ ἔπος de Adv. 543. cuius sententiae plerique subscrípserunt posteriorum: τὸ

1) H. Stephanus in Thes. statuit μῆδομαι a μῆδος potius derivatum esse quam contra; si enim, inquit, μῆδος ex μῆδομαι factum esset, quidni itidem μέδος ex μέδομαι haberemus? Ceu vero necesse sit a similibus similia nasci.

πλέκος ἐσχημάτισται ἀπὸ τοῦ πλέκω ὡς ἀπὸ τοῦ βλέπω
 βλέπος καὶ ὁέω ρέος Sch. Arist. Pac. 526. παρὰ τὸ ὁέω
 ρέος ὡς κλέπτω κλέπτος Sch. Aesch. Prom. 400. παρὰ τὸ
 εῖδω εἶδος ὡς θάλπω θάλπος, τεύχω τεῦχος EM. 295, 50.
 Hanc igitur rationem sequuti nomina distribuemus sic ut verba
 solent, in pura et non pura, primaque in fronte collocamus
 Ἄος τὸ πνεῦμα Hes. φάος, ὁέος, κλέος, et quae Herodianus
 composuit Eust. 1746, 9. Cram. I. 226. ἀπὸ τοῦ κνύω Ἡσιό-
 δος κνύος ὠνόμασε ὡς ἀπὸ τοῦ φλύω φλύος καὶ θύω
 θύος,²⁾ *thus* Julius Modestus ἀπὸ τοῦ θύειν Charis. L. I.
 42. p. 58. ad ultimum Φύος γέννημα Hes. Sed paucis illis
 verbis, quorum character est iota et *o* breve longumve ut
 κίω, λόω, τρώω, nomina contexta sunt nulla. Alterum genus
 adhaeret non puris. Labialibus quidem βλάβος, βλέπος,
 θάλπος, κάρφος, λέπος, στέφος, στρέφος, τρέφος, Σκνῆφος
 ἀπτικοὶ τὸ σκότος λέγουσιν Hes. a νέφῳ (συννένοφε) ut κνέ-
 φας. Gutturalibus στέγος, φέγγος, φλέγος, τμῆγος — ἔλκος,
 πέκος, ὁέγκος sive ὁέγχος, ὥχος, εὐχος, τεῦχος, τρῦχος,
 ψῦχος, ἔλεγχος. Dentalibus ψεῦδος, εῖδος, ἥδος, μῆδος,
 κῆδος — αἴθος, ἄλθος, ἄχθος, λῆθος, πεῖθος,³⁾ πλῆθος,
 βρῆθος, ἔχθος, κεῦθος, ἔρευθος, sed nullum in τος, quia ne
 verba quidem hoc facile excidunt. A liquidis processerunt
 haec: νέμος παρὰ τὸ νέμω EM. μένος παρὰ τὸ μένω ὅθεν
 τὸ μεμαώς Sch. II. VI. 261. γέμος, σθένος, στένος, θέρος,
 κῦρος et trisyllabum ὅφελος.

2) Arcadius p. 165. τὰ διὰ τοῦ νῶ περισπάται ὅσα ἔχει ὕνομα ἡ
 κατ' ἐναλλαγὴν γέγονε, δυῶ, θυῶ τὸ θυμιῶ, ὅθεν θύος, μυῶ καὶ μύω
 βαρύτονον, κύω ἀπτικὸν ἐκ τοῦ κυῶ, hoc per enallagen, ut dicit, cae-
 tera a nominibus δυῶ a δύῃ etc. quare pro θυῶ — θύος scribendum
 θυῶ τὸ ἐπὶ συὸς καὶ βαρύτονον θύω τὸ ὄρμω ὅθεν θύος.

3) Ἡῶς πρότερος δόλον ἔκβαλε πειθεῖ πειθῶν Orac. in Schol. Pind. P. IV. 10. Hujus tamen facilis est correctio πειθόῃ vel potius
 πειθοῖ, nam idem est exitus in versu Pythio Πυθῶ δῖαν Sch. Phoenn. 638. ἐπ' ἡῶ κοῖτον Hesiod. Opp. 547. quod jure retinuit Goettingius
 rejectum a Buttmanno Gramm. §. 49. Adn. 3. v. Gerhard. Lectt. Apoll. p. 143. Hofmann. Quaest. Hom. 43. Dativi Πυθόῃ diaeresin Choe-
 roboscus Dict. 332. contra Herodianum disputans probat exemplo Pin-
 darico, cui simile Ἄος Nem. VI. 89. Schmidius posuit pro Ἄος.

§. 2. Haec analogiae finibus continentur. Anomaliae speciem objiciunt vocalium et consonantium detractio, adjectio, tropaeque variae, denique paragogae. Detractionis causam et exemplum affert Schol. Lyc. 84. τὰ ὄνόματα τῶν δημάτων βραχύτερα εἶναι θέλει, θάλλω θάλος, cui multa similia sunt: βάλλω (βέλλω) βέλος, τέλλω τέλος Eust. 1148, 48. σκέλλω σκέλος EM. Cram. II. 412. σκύλλω σκύλος, et in universum τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα δισσὸν τὸ λ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα. πεπλάνηται οὖν τὸ κάλλος Herodian. Mov. p. 11. Sed hoc verbale non est, neque magis τὸ κόλλος nomen antiquis ignotum. Idem valet de reliquis liquidarum. Nam quod Salmasius scribit ad Tertull. Pall. 210. *tenus* *purum* et *putum* *graecum* est τὸ τένος vel τέννος, hoc τέννος semel legitur apud Hesychium *Tέννος στέφανος*, unde non constat de genere, nedum de dialecto; quin cum *taenia*, *tenus*, *tendicula* ad τείνω pertineat non dubito. Λέρδος, quod in versione Bibliorum Alexandrina legitur, vel ab aeolico δέρδω derivatum vel paronymon est a δέρδης v. Dissert. V. §. 4. Sigma duplex uni manet ὅσσομαι τὸ ὅσσος, si hic fuit nominis deflectivi nominativus. Cetera gutturalem substituunt futuro involutam δράκος τὸ δράγμα, δήσσω δήγγνυμι δάκος, πήσσω πήγγνυμι πάγος quod et masculine appellatur, postremo πρᾶγος et φρῆκος. His proximum et continens est genus verborum in ζω exeuntium: Σχίδος ἡ ἀπόσχισις Hes. ξζω ξδος, quod Apollonius de Adv. 618. cum κνίξω κνίδη et κλίξω κλίνδων confert. Sed a δέξω δέξω gamma transit ad nomen τὸ δέγος. Si aggravando syllabae primariae ponderi insita est consona auxiliaris, in transitu evanescit: τρύφος ἐκ τοῦ ξιρυφον ἀορίστον Sch. Od. IV. 508. et pariter δρίφος, δάκος, τέκος, σκάφος. Ad eandem aoristi similitudinem recidunt πάθος, λάχος, μάθος et δράκος a δέρκομαι, cujus consonae finales, quum aliter attenuari non possent, transpositae sunt.⁴⁾ Duobus verbis δείδω et

4) Nomen δράκος hic assumptum est propter solum dativum δράκεσσοι in Nicandri versu, sed is ambiguus, quia apud eundem poetam legitur δαγκέσσοι Alex. 184. a nominativo δάξ. Eodem modo aucti sunt dativi Φραγγέσσοι Sibyll. L. XIV. v. 97. ed. Maj. nisi pro Φραγγίεσσοι,

πύθω quae subjuncta sunt nomina, thematis puri speciem referunt δέος et πύος, sed πλήθω, μήδομαι et alia, quorum stirps a principio pura fuit πλέω μάομαι, dentalem cum nominibus communicant. Diphthongi modo attenuantur παρὰ τὸ δαιώ δάος EM. 248, 2. νέιφω νέφος p. 256, 43. quod si minus aptum videtur, praesto sunt alia χαίνω χάρος τὸ στόμα Poll. γείνομαι γένος, μείρομαι μέρος, λείβω λίβος, εἰπεῖν ἔπος, saepius statu suo manent εἶδος, τεῦχος etc. nisi qua mutatur significatio τεῦχος παρὰ τὸ τεύχω Cram. I. 411. v. Diss. III. fin. Eaque diphthongus a poetis substituitur in locum epsili χρεῖος, δεῖος, στεῖνος, Πεῖνος ἔριον ψάσμα Hes. (ubi πεικός editum est). Consonarum epentheticarum duo sunt genera; unum quod Grammatici ex temporibus verbi obliquis sumtum putant, alterum extrinsecus aliunde arcessitum. Illo continentur literae κ, σ, τ, φῦκος παρὰ τὸ φύω πέφυνα EM. (ut a βρύω effloreo synonymon βρύον) πῖσος ἢ πεῖσος δηματικὸν ὄνομα ἐκ τοῦ πίσω ὡς μύω μύσος Sch. II. XX. 9. EM. 673, 19. ἄψεα τὰ μέλη ἀπὸ τοῦ συνῆφθαι (ut ἄρθρα, artus) Schol. Od. IV. 794. Sch. Oppian. Hal. II. 294. EM. 183, 13. ἄλσος παρὰ τὸ ἄλδω ἢ παρὰ τὸ ἄλλομαι p. 70, 67. pari utrumque assensu dignum; illud ob similem nominis τάρφεα significationem, quod a τρέφω (ἄλδαίνω) ductum esse convenit; hoc quia δένδρον ἀνύσειν Pind. Nem. VIII. 69. arbusta salire Lucr. dicuntur; ⁵⁾ ἀπὸ τοῦ θέρω τὸ θερμαίνω ἐτυμολογεῖται τὸ θάρσος Sch. Eur. Hec. 858. postremo πέσος τὸ πέσημα. Ex tertia perfecti passivi persona tau derivatum habent κλῆτος ἢ συνάθροισις EM. 519, 38. Cram. II. 382, 14. Choerobosc. Epim. in Psalm. p. 168. quibus

quod h. l. editum est, Φρονγίοισι rescribere praestat, et δύεσσι aeolicum Eust. 802, 28. Ἀχειρής pro ἄχειρι tam insolens est ut pro ἄχειρεες in Batrach. 300. paene tutius videatur ἄχειρεες ponere hoc est ἄχειρες cum epenthesi τοῦ ε.

5) Utroque convenit ἄλματα οἱ Αἰολεῖς καλοῦσι τοὺς κλάδους οἶνον ἀλδήματα καὶ αὐξήματα Sch. Od. XVIII. 70. et Orion in EM. 69, 28. sed quod hic e Lycophr. 319. assert ἄλμα Τρωός, si cepotaphium sive sepulcrum arboribus consitum significat, uni ἀλδαίνω aptum est detracto spiritu. Ἅλμα τὸ δάσος Moschopul. Opusc. p. 33. saltus, Wald per omnes fere Germanicae linguae dialectos diffusum est.

refellitur Schleusneri conjectura in Thes. V. T. Aquilam *πλῆθος* scripsisse; similiterque veteres classis nomen interpretantur *αλῆσις* a calando dictum et ab eadem stirpe *αλεῖτος δόξα* Hes.⁶⁾ et a dissimili verbo *αλίνω* simile *αλίτος* i. q. *αλίμα* et *αλεῖτος παρὰ Άλκμαντην τῷ Θεοσαλίῳ* (Θεοσαλικῷ) *αλείτει* Sch. II. 66. quo loco non δόξα significatur ut Welckerus putat Fragm. CIX. sed qui a multis celebratus est *αλισμὸς Θεοσαλικός* v. Interpr. ad Athen. I. 28. B. *ἔδος Θεοσαλικόν* Hippocr. de Articc. p. 143. T. III. cf. Schneidewin. Beitr. zur Krit. d. Lyrik. 117. Ex eodem genere est quod EM. proponit *παρὰ τὸ χῶ τὸ ἐνδέομαι χῆτις καὶ χῆτος* ut a μάω μῆτις et μῆτος, a τάω (τητάω) τητη et τητος ὑ σπάνις, ab ἔω ἔννυμαι interjecto sigma ἔστη ἡ στολή v. Parall. 430. et cum antithesi aspiratae ἔσθος et ἔσθῆς Schol. II. XXIV. 94. Neque solum consonae verbi cliticae inseruntur sed et aliae promiscue, imprimis dentales, ἄω ἄδος v. Diss. IV. §. 1. *αλάω αλάδος ὡς τέκνος* Schol. Arist. Avv. 238. (nisi dativus *αλάδεσι* et *αλαδέεσσι* metaplastus est v. Parall. 178.) *μῆδος*,⁷⁾ *χλίδος*, *ῦδος*. Et ab aliis pure terminatis *κύθος τὸ κύημα* Sch. Callim. in Apoll. 53. v. Diss. IV. §. 3. Adnotam. *στῆθος παρὰ τὸ ἐστάναι* EM.⁸⁾ qui etiam plurale *τήθεα* ad τάω τητάω accommodare conatur. Interdum etiam labialis; nam *Κνίφεα κνίδαι* Hes. significationis causa ad *κνίζω* referendum est, forma magis ad purum *κνύω* inclinante; parique enallage vocalium ἐξ τοῦ ξύω *ξίφος* Gram. I. 300, 20.⁹⁾ cui simile instrumentum *κνώδων* pugio et *κνώδαξ τὸ*

6) Phot. *Κλύτος δόξα* sed in cod. accentus omissus tum a prima manu in ultima positus est quasi sequeretur δοξαστός. *Κλείτωρ* andronymicum cum *Καλήτωρ* convenit; urbis nomen fortasse *Cliviam* significat vel *Clusium*; *Κλίτος* oppidum Graeciae Sibyll. III. 345. priorem brevem habet.

7) *Κλίδεα φραγμοὶ* Hes. a *κλείω* clando, ut videtur, unde *κλῆθοι alni quae campos saepibus muniunt* Plin. XVI. 67. Utrique deest iota, quo *κλῆθον* non caret.

8) *Tὰ ἐν τῷ ἥπατι στήθεα* Aret. Cur. Acut. II. 6, 107. tubercula significare videtur, quae extant et eminent.

9) Summae inconstantiae specimen praebet nomen plantae *ξυρίς*, *ξυνιοι* δὲ *ξυρίδα* Galen. de Med. Simpl. VIII. 14. p. 87. T. XII. *ξηρὶς*

κέντρον a κνάω denominatum est; nec adversatur Sch. II. I. 220. ξίφος καὶ δωρικῶς σκίφος παρὰ τὸ σκίπτω (σκίπτω) nam hoc quoque cum κνάω et κνίζω etymologiae vinculo copulatum est. *Μῆχος* interpositu gutturalis a μάσμα traductum videtur. De liquidis huc pertinet lambda, si quidem vera est Valckenarii conjectura χεῖλος a χάω hio capio ut κηλή ductum esse; sed certissime ηγετικόν, παρὰ τὸ δήνω δῆνος ὡς κτήσω κτῆνος EM. a λάω (γλαύσσω) γλῆνος¹⁰) φλέω φλῆνος, a thematicis δάρος donum et γάρος. Huc accedunt consonarum finalium tropae modo simpliçes, modo cum aliis affectionibus copulatae: ψεύδω ψύδος EM. et ψύθος, στείβω στῖφος, θήπω τάφος Θήβος θαῦμα et θάμβος¹¹) -λέγω λέχος, δήγγυνμι δάκος et δάχος, πήγγυνμι πάχος quibuscum juncta sunt πηγεσίμαλλος (pro πηξίμαλλος ut ταμεσίχρως) et παχύμαλλος, Κέλυφος τὸ κάλυμμα ἀπὸ τοῦ καλύπτειν καὶ κάλυξ EM. cf. Prolegg. 296. Consonae finali nonnunquam fulturae loco accessit auxiliaris ἕκω ἔχος, τέλλω τέλθος, ὅγω ὅχθος, Σύρφη φρύγανα Hes. unde συρφετός processit. Paragogae bisyllabae exempla sunt ὄνομαι ὄνειδος, σπείρω σπέραδος cui Schol. Nic. Th. 649. confert τείνω τέναγος aqua tenuis Liv. vel gravi coeno tenax Tacit. v.

ἢ ξυρίς Paul. Aeg. VII. 3, 248. ubi primo loco ξυρίς scribendum, cuius accusativus est parisyllabus *xyrīn* Plin. XXI. 88. In Orion. Lex. 192. ξυρίς διὰ τοῦ τι, τινὲς δὲ διὰ τῆς εἰ· οἶνον ξυρίς, δηρίς, έρις, Σιρίς, κιλίς, Τίρις, exempla docent illos ξυρίς praetulisse quia nullum in οῖς barytonum diphthongo scribatur. In EM. additur nonnullos στρίς (scr. σιρίς) scripsisse.

10) Nimis scrupulose Eustathius p. 1345, 5. τοῦ γλήνεα ξητητέον εἴτε γλῆνος ἡ εὐθεῖα εἴτε γλήνειον καὶ ἰωνικῶς γλήνεον ὡς κήλεον· τὸ δ' ὄμοιον ξητητέον καὶ περὶ τοῦ δήνεα. Sed Apollonius certe γλήνεσι et δήνεσι scripsit; γλήνειον autem et δήνειον prorsus incognita. Recte vero τὰ φήσει apud Hippocratem Foesius pro φήσει positum esse judicat. Substantivum κήλεον Eustathius sumsisse videtur ex Hesiodi versu κατεπύθετο κήλεα νηῶν, quem varie corrigunt.

11) Schol. Oppian. H. I. 236. θάμβος παρὰ τὸ θάπος πλεονασμῷ τοῦ βῆ (τοῦ μῆ) καὶ τροπῇ τοῦ πῆ εἰς τὸ μῆ (τὸ βῆ) quae ex EM. 745, 35. et Eust. 468, 29. emendantur. Ex his non sequitur in usu fuisse τὸ θάπος.

Prolegg. 305. *τέμω* (*τέμνω*) *τέμενος* EM. Cram. II. 415. et *τέμαχος* Proll. 333. ¹²⁾

§. 3. Buttmannus in Grammaticae parte ea, quam de formatione verborum inscripsit, bis hunc locum attigit; semel §. 119. n. 19. p. 397. sic disputat ut neutra in ος exeuntia similiter ut alia primae et secundae declinationis substantiva non solum a barytonis proficisci significet sed etiam a perispomenis, *ἀλγέω* *ἄλγος*, *διψάω* *δίψος*. Iterum n. 43. p. 420. ubi neutra tantum non omnia ab adjectivis in υς et ης derivari statuit asseverantius. Illud linearis probatione refellere non possum; sed communes derivandi rationes observanti nomina a prima positione proprius abesse videantur necesse est quam verba circumflexa. Quamobrem ut *τιμάω* a *τιμή*, *πονέω* a *πόνος*, *χρυσώ* a *χρυσός* declinata dicimus, ita Grammaticis adstipulamur *ἀλγῶ*, *διγῶ*, *τευχῶ*, *οἰδῶ* paronymorum in numero censemibus Arc. 151. et 153. Cram. I. 161, 7. Quod vero vir praeclarus altero loco affirmat de adjectivis, id aliqua ex parte verum est, non in totum. Etenim ea quidem substantiva, quibus nulla pars orationis conjugata est praeter adjectiva ut *βάθος*, *εὐρός*, *τάχος*, ab adjectivis traducta esse concedi potest, et naturae adeo consentaneum videtur res latae, profundas, celeres prius appellatas esse quam notiones animi ex rebus ipsis collectas atque comprehensas latitudinis, celeritatis etc. Atque hac in sententia veterum quoque nonnullos fuisse appareat: *ώς δάσνς δάσος*, *οὐτω γλάφος γλαφύς* EM. p. 233, 50. cui hoc quidem non damus, nam neque *γλαφύς* dicitur neque *γλάφος*, sed aptiora sunt ista *ἐκ τοῦ ὀξύς γίνεται ὄξος ώς ταχύς τάχος, παχύς πάχος* p. 626, 50. Idem tamen saepius ordinem invertit *εὐρύς παρώνυμον παρὰ τὸ εὐρός ώς θράσος θρασύς* p. 396, 18. ¹³⁾ *ἀπὸ τοῦ κράτος κρατύς ώς πλάτος πλατύς* 535, 41. *αιπύς παρὰ τὸ αἰπός* 37, 34. Et adversus hoc ratio illa,

12) Praetermissi *λέκος*, *μεῖδος* et *ὅέκος* τὸ *ζῆμα*, quorum origo incerta nec genus satis constat. *λέκος* patina a similitudine τοῦ *λέπους* dicta videtur, unde vasis nomen *λεπαστή*.

13) Praepostere addit *χότος* *κοτύς*, *Ἴππος* *ἴππυς* significans propria Cotys, Hippys.

qua species prius appellata creditur quam genus, utique non valet; nam *αιπός* non altitudinem significat sed locum altum ut *δάσος* non densitatem sed, ut hoc utar, densem, et *γλεῦκος* non dulcedinem, sed mustum, *όξος* acetum non acorem. Quae vero Buttmannus illis subjungit *ψεῦδος*, *αἰσχος*, *κῦδος*, *μῆκος*, eorum primum verbo conjunctius est quam adjectivo, quod Grammatici haud ignobiles Homero ignotum ac ne nativum quidem esse confirmant v. Parall. 161. et 164. cetera ex nullo vocabulorum usitatorum sed ex stirpibus reconditis procreverunt; nam quae ille fingit §. 69. Adn. 6. *αἰσχύς*, *καλλύς*, parum arrident. Aliis quibusdam Grammatici adjectiva secundae declinationis praeponunt: ἐὰν ἀπὸ ἀρσενικοῦ ὀξυτόνου μετάβασις γένηται εἰς οὐδέτερον γένος, συμμεταβάλλεται καὶ ὁ τόνος, ὁ μακρός τὸ μάκρος, ὁ στενὸς τὸ στενός Cram. I. 412. μέζεα τὰ αἰδοῖα δτι μέσα τοῦ σώματος. Σικελοὶ δὲ μέσα καλοῦσιν ¹⁴⁾ EM. et Gud. 390. quorum duo novissima ab adjectivis discrepant adjectione temporis sive morae ut a *καλός* κάλλος, *μακρός* μῆκος. Eodem modo neutra *κῦρος*, *αἴθος*, *τίκχος*, *σκῆφος* ab epithetis nasci potuerunt quae iis vetustate aut antecedunt aut certe paria sunt; sed *κρυός* ὁ *ξηρός* Hes. *κυιός* et *μυσός* postponimus nominibus *κρύος*, *κτῖσος*, *μύσος*, quia horum usus antiquior multo atque illius. Nunc de altero genere paronymorum dicendum est, quod a substantivis repetitur: ἐκ τοῦ βλάβεται ὄνομα ἡ βλάβη καὶ ἀπ' αὐτῆς τὸ βλάβος ὡς δίψα δίψος καὶ τὰ δμοια Eust. 1410, 17. Nec parcitur audacioribus. Etenim ἡδος nomen Herodianus quum posset ad ἡδομαι referre, nominibus adjecit ob hanc unam causam quia aspiratione caret: τὸ ἡδονὴ δασυνόμενον μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἡδος ψιλούμενον ὡς ἡμέρα εἰς τὸ ἡμαρ EM. 420, 35. Cram. III. 400. Eust. 154, 40. Sed etiam, ubi nulla ejusmodi causa subest, λέγονσι τινες δτι ἐκ τοῦ μηχανή γίνεται κατὰ παρασχηματισμὸν μῆκος ὡς ἡδονή ἡδος Epim. Cram. I. 271. In universum tamen principatus datur neutralibus: ἄγος τὸ σέβας ὅθεν τὸ ἄγη Sch. Soph. Oed. T. 656. παρὰ τὸ νάκος νάκη

14) Quae sequuntur, sic explenda sunt: ἡ (ἀπὸ τοῦ μῆδεα) κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ (καὶ τροπὴ τοῦ η). Cf. Schneidewin. Conject. 138.

ώς παρὰ τὸ βλάβος βλάβη, ἄκος ἄκη, σκέπος (σκέπας) σκέπη EM. 597, 17. Cram. I. 297. νείκη ἐκ τοῦ νείκος EM. 276. videlicet propter aetates auctorum. Quam rationem si tenemus, λαῖφος, νεῖκος, τάρβος anteponenda sunt femininis, sed γράφος, δίψος, κνῖσος, λῆθος, λῶπος, νάκος, νάπος, νῖκος postponenda. Ex his ipsis tamen Aristarchus duo in Iliade posuit κνῖσος¹⁵⁾ et νῖκος, quod alii ne Hippocrati quidem concedunt v. Santen. ad Terent. p. 424. Ac profecto si Homerum ipsum ejusque aequales audiremus loquentes, multa in aures nostras influerent, quae nunc pro novis ac novitiis habentur. Quis jam de illis arbitrari audeat, quae suffragatores habent numero et dignitate suppare, ut πάθος et πάθη, βλέννος et βλέννα, aut etiam aequaliter ignotos sicut illa quae Glossographi in memoriam referunt βάσσος οὐδετέρως ἡ βῆσσα Hes. λύγος οὐδετέρως τὸ σκότος (et λύγη) EM. τήτη et τῆτος ἡ ἔνδεια Phot. σχίδος et χλίδος pro σχίδη et χλιδή Hes. Ψοιά, ψύχα δὲ καὶ πληθυντικῶς τὰ ψύχη Suid. Praeter haec non est obliviscendum femininorum nonnulla versui heroico reluctari ut βλάβη et σκέπη. Ac fortasse significatio quoque interdum causa fuit quamobrem alterum genus prius reciperetur, alterum posterius; nam plerisque quidem eadem est sed sunt etiam quae mutata terminatione res diversas ostendant γλῆνος γλήνη, σκεῦος σκευή, σκῆνος σκηνή, σκάφος σκάφη, ὑφος ὑφή,¹⁶⁾ quorum omnium ea ratio est ut utrum genus natura primum sit vel secundum nemo possit decernere. Sed si verum est, quod Valckenario Observv. XXXV. 311. ed. Lips. aliisque non paucis et sat

15) Eust. 668, 34. κνίση καὶ κνίσσος καθὸ δηλοῖ ὁ γράφως κνίσση μελδόμενος (Il. XXI. 363.) εἰ καὶ τινες ἀπαρέσκονται ὡς μὴ ἔντειχηκότες τῷ κνίσσος.

16) Quae Schneiderus huc refert στύπος et στύπη quantitate differunt et interdum scriptura; quare στύπη sive στύπη stuppa stipa potius cum στοιβή conferendum videtur, quae pariter ad παραβύσματα pertinet v. Vales. ad Harp. 150. (Apollonii verba quae ex libro MS. excerptis, nunc leguntur de Conjunction. 515.) In Schol. Il. XIX. 350. ἡ ἄρπη φυλάττει τὴν τροφὴν ἐπὶ τοῖς γάμφεσι cod. praebet τάρφεσι, quod in κάρφεσι mutandum hoc est in nido, quem Euripides Ion. 172. εὐνήν καρφηράν vocat.

gravibus videtur, verbum ἀκεῖσθαι a sartoribus et sutoribus translatum esse ad medicos, quia ut illi tunicas calceosque laceros, sic hi (quod cum bona eorum venia dictum sit) corpora nostra non redintegrant sed quoad possunt reconcinnant et rupta consuunt, necessario sequitur ἀκήνη id est acum prius appellatam esse quam ἄκος, etsi hujus nominis usus antiquissimus et frequentissimus est, feminini vero vix ulla notitia praeter grammaticos. Verum, ut ad finem perveniam, non solum feminina primae declinationis huic generi nominum, de quo disserimus, conjugata sunt sed etiam masculina et neutra secundae: σκύφος διφορεῖται κατὰ τὸ ἄφενος, ὄνειδος καὶ ἔλεος Eust. 1632, 5. quibus idem p. 73, 50. addit σκότος καὶ χρεῖος παρὰ Φίλωνι et p. 432, 19. τὸ θρῆνος, quod non legitur hodie, χρεῖος apud Philonem non substantivum est sed adjективum, τὸ ἔλεος Alexandrinorum proprium; σκύφος masculinum Aristarchus Od. XIV. 112. praetulit neutro; ὁ ἄφενος Hesiodus vindicavit¹⁷⁾ cetera in communi usu posita sunt. His accedunt τὸ θάμβος παρ' Ὁμήρῳ, ὁ θάμβος παρὰ Σιμωνίδῃ Sch. II. IV. 79. τὸ πάγος Aristot. et ὁ πάγος, τὸ κέρνος crater mysticus et ὁ κέρνος, τὸ κύμβος ὁ κύμβος, τὸ οἶδος et ὁ οἶδος Med. Mosq. p. 210. τὸ et ὁ τάριχος, τὸ δῖπος et quod ex uno affertur Dioscoridis loco ὁ δῖπος, ὁ et τὸ στρῆνος, cuius utrumque genus a scriptoribus classicis abest v. Sturz. Dial. Al. 159. tum illa quae significationis quodam momento differunt ὁ et τὸ ἔλεγχος, et quae prosodia quoque ὁ κύδος et τὸ κῦδος.¹⁸⁾ Neutra secundae declinationis hoc adhibet EM. 287, 43. ὡς ἀπὸ τοῦ θύος γίνεται θύον καὶ μέγαρος μέγαρον, οὗτοι δρίοις

17) De codicibus homericis, quos Heynius II. I. 171. hoc genus praebere dicit, Spitznerus tacet.

18) Carei nomen graecum est ὁ κάρος et τὸ κάρον. In Galen. de bon. et mal. succ. c. VIII. p. 794. T. VI. τοῦ καλομένου κάρου Salmasius in Solin. p. 704. tacite substituit τῆς καλομένης καροῦ, quod non minus ignotum; τῆς καρέως (hoc accentu) legitur in Comm. III. in Hipp. de Humor. p. 360. T. XVI. Τὸ σκάρος per errorem in Lexica receptum est ex EM. ubi τὸ σκάρος scil. ὄνομα legitur. Dubium est Κέρωη τὰ σπέρματα Hes. Pro τὸ δῆνος (cutis) Aret. Sign. Diut. II. 13, 71. cod. Harl. τὸν δίνον.

δρίον¹⁹⁾ sed Herodiano judice π. *Mov.* p. 40. τὸ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται, quod ideo statuisse videtur quia κρίνον omnes casus habet, illud duos modo obliquos v. Parall. 117. nec μέγαρος reperitur praeter genitivum μεγαρέων in Sophronis loco, quem Epim. Cram. I. 277. cum θύον θύος, δένδρον δένδρος confert, alii forsitan metaplastis adnumerent. Sed quomodo cunque res se habet, μέγαρον certe primatum obtinet ab adjectivo μέγας derivatum. De ceteris nemo contra dicet quin eodem temporis vestigio atque uno quasi partu et generis neutri nomen edi potuerit et masculinum vel femininum.

§. 4. Si quis autem neget verba perispomena excludi oportere, quia hoc subsidio demto ἄλγος, ἄρχος et alia solvi nequeant, ac si eandem ob causam adjectiva in ης et νς fingere perstet, is fortasse his remedii diffidere incipiet ubi respexerit ingentem numerum vocabulorum quae nulla ratione expediri possunt. Quis enim Herodiano EM. credat nomen βεῦδος, quo non ἐνεύναιον significatur sed vestis et ea pretiosa ut videtur, a verbo εύδειν derivatum esse? aut ἔγχος παρὰ τὸ ἔχειν Eust. p. 1393, 38. aut ἔντος παρὰ τὸ ἔω τὸ ἀπολύω Lex. de Spir. 219. aliaque longe ultra Thulen repetita. Quibus non antepono Buttmanni conjecturam κρύος cum κρῖ sic ut *horror* et *hordeum* idemque cum δικριόεις cognatum esse Lexil. I. 198. et diversum Schneideri placitum verbum κρύω fingentis. Sed si haec quoque concesserimus, illico succrescent alia quasi excetrae Lernaeae capita: βράγχη plurale, γέλγος, ἔθνος, ἔρνος, ἔτος, κάμπος, πέος (πόσθη) δέθος, σπέος, τῖφος, κίφος coronae genus; quae ab omni verborum et nominum societate sejuncta sunt.²⁰⁾ Attamen intercurrunt quaedam, quorum origo ut non manibus prehendi sed tamen probabiliter conjectari possit. Primum ἄγκος et

19) Σπελρεα Nic. Th. 881. glossa interpretatur λέπη id est σπελρα tunicas bulborum sive folliculos, sed Schol. τὰ σπέρματα tanquam verbale.

20) Ρύτος plantae nomen semel legitur nec certa scriptura. Βένος Phrygum linguae assignatur cetera simillimum verbis coquendi, quae in dialectis germanicis et slavicis reperiuntur. Τοῦ βένου Eust. ad Dion. v. 809. ult. fortasse ex vitio.

et fortasse *ἄγγος*, quae res non multum diversas curvum et cavum declarant, magnam et vocis et significatiois similitudinem habent cum *ἄγος* fragmentum, *ἄγνυλη* suffrago, *ἄγοστος* et *ἄγκων*, quae tria vocabula Glossographi consociant; *ἄγος* autem ad *ἄγνυμι* pertinet ut *ζεῦγος* ad *ζεύγνυμι* EM. 409, 50. *Ἄισχος*, cui Buttmannus etymon *αισχύς* affingit ab *αιδομαι* non longius remotum est quam *πάσχειν* a *πάθος* et *παθεῖν*. Quod Graeci hujus et superioris aetatis dicunt *ἄθος* pro *ἄνθος* v. Hemsterh. ad Plut. 1205. ²¹⁾ propius est verbo *ἄω* spiro, halo, unde *ἄωτος* flos et floccus, *ἄωρος* somnus, *ἄωτεῖν* i. q. *ἰαύειν*, similique epenthesi distat *βένθος* a *βάθος*, *πένθος* a *πάθος*. *Βρέφος* sive *βρέμβος* Hes. et *ἔμβρυον* synonyma sunt v. Lennep. ad Phalar. XIX. 98. fortasse ab obsoleto *βρέω*, *βρύω*, sed EM. illud modo ad *φέρω* revocat, modo ad *τρέφω*, cui consentit Eustathius 1392, 26. *βρέφος* pro *τρέφος* dici. *Βράγχος* singulare jam alii cum *βρόγχος*, *χόγχος* raucus et *χέγχω* contulerunt. *Βάρος* ut intellectu ita formatione cum *φόρτος* convenit, quod a *φέρω* declinatum est, huic autem respondet germanicum verbum *baaren*; *γῆ* *ἄφαρος* Meletius c. X. 84. in Cram. Anecd. T. III. et Glossographi interpretantur per *ἄφορος*, sed iidem etiam per *ἀφάρωτος* v. Hecker. Callim. p. 90. ad quod postea revertar. Sed ejusdem familiae etiam *βράδος* esse videtur et adjективum *βραδύς* *ἀπὸ τοῦ βραρύς πλεονασμῷ τῷ δὲ καὶ ἐν ὑπερθέσει* EM. sed hac neglecta *bardus a graeco βαρδύς* Fest. cf. Doederl. Syn. IV. 226. Quo saepius literae *δ* et *λ* vices suas permutant, hoc probabilius duco pro *λίπτω* aliquos alicubi dixisse *δίπτω* et ab hoc derivatum esse *δίψως*, quod Buttmannus Gramm. II. 397. a *διψάω* repetit; *λίπτων* *γάλακτος* Apollon. IV. 813. nihil differt a *διψῶν*. *Ἐλος* H. Stephanus in Thes. ab *ελώ* arcessit. *Ἐλος* palus a Graecis mediae aetatis *βάλτος* dicitur et *ἐλώδης* *βαλτώδης*, quae Corraes ad Plutarch. T. IV. 476. ad *ἄλσος* confert, nam *ἄλσεα οἱ κάθηνγοι τόποι* Hes. *ἄλσος* autem et hinc factum *Ἄλτις* Koenius ad Greg. p. 220. haud inscite refert ad verba alendi

21) Nomina urbium *Ἄργηναι* et *Ἄργηνη* fortasse idem significant, Florentiam vel Floram.

ἀλδαινω, ἀλδήσκω etc. Ἔρεβος et ὄρφην ad verbi ἐρέφω similitudinem inclinant. Ἔρχος et ἄρχων EM. Sch. Opp. Hal. III. 125. ab ἔργω εἰργω arceo derivata esse docent. Ἔντος qua via ad veritatem reduci possit supra ostendi Diss. V. 3. Κῆτος Buttmannus non dubitat quin a thematico κάω sive χάω (χάσκω) ortum sit, quod confirmari potest comparatione Oppiani δυσάντεα χάσματα λάμυνης et Hesychii Λάμβατι χάσματα καὶ ἵθυς nimirum οἱ μεγακήτεες, lamiae, delphini aliaque immania cete. Κύτος, quod Hesychius interpretatur χώρημα, βάθος, plerumque de alveo et alvo dicitur, unde non multum dissident κύσθος, κύστις, cunnus, quae omnia Etymologi cum κύω connectunt. Λαῖφος παρὰ τὸ λῶπος EM. recte secusne non dixerim. Λῶπος vero etsi non prorsus idem significat quod λέπος, λοπός et λοβός, tamen propter generalem similitudinem ad eandem stirpem λέπω revocatur. Μύσος jam supra protuli probata Grammaticorum originatione; nam etsi μύειν a significatione propria, quae in compressione labiorum nariumque posita est, nunquam recedit, tamen hinc derivata ad indignandi et aversandi affectum translata sunt, primum adjectiva quae Hesychius varie scribit sed uno modo interpretatur μοῖος, σμοῖος, σμυνός hoc est στυγνός, σκυθρωπός, tum verba μυᾶν, μυχθίζειν, ἐπιμύξαι, Μυσάττεσθαι τὸ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν Poll. II. 78. Et ab horum societate non facile divelli possunt Μυκός μιαρός, Μύσκος μιασμα, Μυσά μιαρά, μύξα mucus, quibus omnibus humor foetidus teterque declaratur.²²⁾ Ὁξος acetum et ὅξυς acer nulla religio est quin cum ἀκή acus componamus et cum verbo ἀναχμένος. Ὁρος genere et spiritu discretum est

22) Muffa apud scriptores aetatis mediae et μοῦχλα hodie mucorem significat; Itali mucidum *muffato* dicunt, Francogalli *moisi*, nostrates *muffig*. His simile nomen *Mephitis* exhalatio gravis et *la mofette*. Ab eodem illo μύω traductum esse nomen μύδος humorem putidum significans colligimus ex derivatis: ξμυδάξατο ἀντὶ τοῦ ξμυσάξατο ἀπεμυκτήρισε Sch. Nic. Al. 481. ὥδη μυδαλέη ἡ μυσαρά Sch. Apoll. II. 191. quanquam hoc adjectivum μυδαλέος et verbum μυδάνειν omissa putoris notione plerumque nihil aliud quam madorem significet. Μυδᾶν et μαδᾶν a librariis saepe confusa, Ruhnkenio ad Tim. 184. cognata videntur.

ab ὅρος sed eadem fortasse stirpe nititur ὅρω, nam utroque extans quiddam et ὁρθόν significatur. Quam proportionem πάχος ad πήσσω et όχακος (όχακος) ad όήσσω habet, eandem habet τάχος cum θήσσω sive θάσσω, cujus participium est Θάσσονσα σπεύδουσα, primitivum autem θέω, unde θοός profectum est uni adstrictum significationi et aequivocum θοάζω. Et κράτος quoque sive aeolicum κρέτος commode redigi potest ad κράω, κρέω, quorum multiplices affinitates alio loco edisserui c. V. §. 3. in Adnotam. Σάκος et σαγή plerique ad σάσσω revocant ut νάνος et νάκη ad νάσσω, unde ναντά οἱ πῖλοι Hes. hoc est pili coacti, perplexi. Σμῆνος nihil aliud est quam ἔσμός ἀφεσμός examen ab ἵημι cum trajectione vocalis ut ἄρνες et ὅῆνες et Ρήνεα πρόβατα Hes. pro quo ὁηνία dici potuit ut θηρία, sed causa mutandi nulla. Σκάφος et σκύφος res tam similes declarant ut eandem originem habere videantur; veterum tamen nonnulli illud ad σκάπτειν τὸ κοιλαίνειν retulerunt, hoc ad κυφός curvus. Α στρέφω est στρέφος, quod Hesychius explicat στρέμμα δέρμα βύρσα Δωρεῖς, et quod idem memorat Στέρφος στρέφωσις, κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη. Α τρέφω pariter τάρφος et ταρφός, quod jam dudum convenit; sed fortasse etiam τέρχοντος et τρέχνος hoc est στέλεχος κλάδος ut Hesychius ait, simile latino *truncus* et graeco τράγηξ. Si τὸ ζῦθος vel ὁ ζῦθος, τὸ βρῦτος vel ὁ βρῦτος in Graeciae solo nata sunt, illud a ζέω, hoc a βρύω derivatum est; nam utroque fermentum significatur.

§. 5. Haec igitur verbalibus adnumero sed non omnia eadem asseveratione. Quae vero nullo verbo comitata sunt, non ab re facturum me censeo si appositione nominum illustrem. Duas igitur significationes, quas latinum *robur* uno complectitur ambitu, Graeci inter totidem voces divisisse videntur δρίς ἡ δύναμις et δρῦς, unde δόρυ pendet, a δρίς vero δρίος id quod δρυμός et δροός ἴσχυρός Hes. Κύρβος, quo Callimachus usus dicitur, et κύρβης, si tabulam quadrangularam significat, a κύβος ductum ut κύρτος a κύτος, sin autem in cacumen acutum fastigatam, a κορυφή repeti convenit. Pro λείν ἔρια, ut in cod. Hesychii scriptum est, alii λίνα corrigunt, alii λίνεα, cujus indubia est cognatio cum

lana, λάχνη, χλαῖνα et χλάνος τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος Hes. Ρέμφος τὸ στόμα Hes. δάμφος et δύγχος res tam similes ostendunt ut videantur ab uno themate manasse, cujus vis appareret in δαμφή, δαιβός, δοικός, δυκάνη. At fuit tamen quum δύγχος ad δρόσον referrem. Τὸ σκότος παρὰ τὸ σκιάζειν εἴρηται — ἢ παρὰ τὸ σκέθειν (sic) Schol. in Aristot. Categ. p. 85. b. 32. Hoc quidem praeposterum est, sed procul dubio cohaerent inter se σκιά, σκούός id est σκοτεινός, et σκότος litera epenthetica auctum. Hesychii verba Σάμεα τὰ ἐν ταῖς ὄψις τῶν ἴματίων παράσημα Λάκωνες si vitio carent, probant nomen σῆμος, quod fortasse Sophocli in Naupl. Fr. V. ubi de Palamedis inventis loquitur στρατῷ φροντιωδίᾳ, ὅπου φυλάξεις ἐσ θ' ἔω σήμη τρία restituendum est pro σηματήρια significans tres vigiliae sive vigiliarum signa quae buccina dabantur. Σῆμος autem et σημεῖον pertinent ad illud genus quod Choeroboscus EM. 230, 22. Cram. II. 193. exemplis parum aptis illustrat τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ὁδὶα τοῦ ειον γυνόμενα διὰ τῆς εἰ γράφεται, γένος γένετον, βρένθος βρένθειον, δάνος δάνειον. χωρὶς τοῦ ἴσχνος ἴσχνιον (ίχνος ἴχνιον) quorum unum δάνειον huc convenire videtur et praeterea πλάτος πλατεῖον, ἄγγος ἄγγειον cf. Parall. 324. ²³⁾ Σκάτος, γλάγος, νύχος, δῖπος et alia in Parall. 132. allata monosyllabis apta sunt sed primum σκάτος etiam verbum σπάω attingit ibid. 80. unde σπάτος descendit et σκῦτος mutata vocali ut γνύθος cavitas et γνάθοι κοιλώματα, βάθος βύθος etc. Tria sunt nomina specie simillima, sensibus discreta φάρος τὸ ἴματιον, φάρος τὸ ἄφοτρον et φάρος τρύφος sive κλάσμα, de quo amplius EM. 575, 37. φάρος ἢ ἄφοτρος παρὰ τὸ φάρσαι ὅ εστι σκίσαι, καὶ φάρος τὸ ἀπόσκισμα τῆς ἐσθῆτος ut δήγνυμι δῆγος et δάκος. His igitur omnibus Grammatici notionem scissi ruptive tribuunt compluribus ejusdem soni vocibus impressam: φάραγξ ἀπόσκισμα γῆς ἐκ τοῦ δήσων EM. 787, 41. Schol. Eqq. 248. χάρονθδις vorago v. Prolegg. 299. Schneidewin. ad Simon. p. 76. et alia

23) Oppian. Hal. I. 642. ὅσσα τε φῦλα κλήζονται σελάχεια dubium est utrum pro σελάχη positum sit ut ἀνθεια in sermone Boeoti Arist. Ach. 869. pro ἀνθεια videtur, an pro σελάχια.

v. Proll. 155. Denique nominis *φάρσος*, quod Hesychius *τρύφος* interpretatur, primitivum quaerens Guietus ad θράω θραύνω delatus est, a quo non multum aberrat ὁγγυνμι et aeolicum *Φρῆξις* fractura fragor. Verum hic alia ex alia suspicio nectitur. Nam Hesychius profert verbum *Φάραι* ὑφαίνειν πλέκειν, pro quo quum et *φάραι* substitui possit et *φαρώσαι*, tamen accentus dicit ad *φάρσοι* defectivum quidem, cui praefigendum est praesens *φάρω* et huic vicissim ἄρω, thematicum utrumque; namque in *ἄρω* verbum exit nullum. Hoc autem duas complecti videtur significaciones arandi sive sulcandi et texendi, quarum commercia patescunt ex iis quae in Aglaoph. T. II. 837. de similitudine operis textorii cum agro cancellatim sulcato et aratri cum radio tramas staminis percurrente disputata sunt. Jam ab ἄρω profectum est ἄροις et hinc ἄβρωμα στολῆς γυναικείας εἶδος Hes. id est *φάρος*, a *φάρω* autem ἄφαρος, βούφαρος et neutralia *φάρος* τὸ ἴματιον et *φάρος* τὸ ἄροις v. Proll. 62. additoque sigma *φάρσος*, lacinia, nam et hoc nomine, quod cum *λανίς* et *λάκος* τὸ δάκος connexum est, Latini non solum vestis sed etiam agri segmentum appellant. Verum hic renovatur illa de adjectivo ἄφαρος dubitatio, quod qui ἄγονον sive ἄφορον interpretati sunt, cum dorico *φάρω* id est φέρω junctum putarunt, unde φέροις τὸ γεννῆσαι Heraclid. Alleg. LXVI. 199. Sed indidem etiam *φάρος* repeti posse comprobatur latini sermonis consuetudine et nostri; nam vestis praecipue dicitur *gestamen* et *Tracht*. Et qui meminerit germanicum *Getraide* derivatum esse a verbo *tragen* non repugnabit quominus nomen *far* et quod idem significat ἡ *φάρος* a φέρω arcessere liceat.²⁴⁾ Non satis explanata est Hesychii glossa *Φόρβια φάρμακα*, οἱ δὲ φόρβια, sed nomen *φάρμακον*, quod idem et alii βοτάνη interpretantur, vereor ut alio referri possit quam ad φέρω et φέρβω, cui beta insertum dicit EM. 204, 32. et eodem modo παρὰ τὸ τείχω τάρβος πλεόνασμῷ τοῦ β Sch. II. XXIV. 152. pleniusque EM. 746, 25. τρισὶ παραγωγαῖς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέλαβε· πρῶτον ἐκ τοῦ ταράσσω,

24) Τὸ φῆρ Anecd. Bekk. 1159. fortasse nihil aliud est quam φῆρος far, de quo dixi Prolegg. 62.

δεύτερον ἐκ τοῦ τρέπω, τρίτον ἐκ τοῦ τείρω, quarum sententiarum primam probavit Wyttenbachius ad Plutarch. de Superst. p. 1002. Si nihil horum placuerit, transferendum est ad numerum nominum quae significationem quidem verbalem sed nullum juxta se verbum habent nisi derivatum ut ἄλγος, νεῦκος, κέρδος, ἵδος, οἶδος, ὑψος, ὑφος et byzantiacum σχέδος, de quorum origine quae mihi aut aliis in mentem venere, incertiora sunt quam ut omnibus persuaderi posse sperem; quare hoc unum dicam ἄλγος cum ἀργαλέος molestus, hoc autem cum ἔργον componi, ἵδος (ἰδρώς, sudor) cum ὕδωρ, ὑψος cum ὑπέρ, pro quo poetae ὑψόθι usurpant, et cum ὕπατος v. Proll. 419. duasque significationes, quas latinum tuber habet, Graecos duobus signasse vocabulis οἶδος et ὕδων. Nominum priorum nemo erit qui vel exposcat rationem vel exposcentibus reddat: Βίδος φρούριον ἐν Σικελίᾳ οὐδετέρως γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου Steph. Ἐρμος δήμου ὄνομα οὐδέτερον ὡς ἔρκος Harpocr. ἄντρον καλούμενον Στεῦνος Paus. VIII. 4. quo fortasse στεῦνος significatur; plurale Τέμπεα, quod et appellative dicitur ut ἄργος καὶ τὸ πεδίον λέγεται παρὰ τοῖς νεωτέροις, οἴονται δὲ μακεδονικὸν εἶναι καὶ Θεσσαλικόν Strab. VIII. 372. nec constat utrum praeverterit, appellativum an proprium. Trisyllaba quae reperiuntur, fere omnia paragoga sunt: μέγεθος, πάχετος substantivum ap. Nic. et Oppian., στέλεχος quod cum στῦλος et στελεός cognatum putatur, χέραδος de quo disseruit Spitznerus ad II. Exc. XXXII. κίναδος quod veteres cum χέραδος conferunt, σέλαχος simplex, non ut Galenus putavit de Alim. Fac. III. 36, 737. T. VI. παρὰ τὸ σέλας ἔχειν, ad haec ἔδαφος, πέλαγος, σκέραφος, de quibus omnibus dictum est in Prolegomenis; duo epenthesi aucta Ἐρίκεα φραγμοὶ Hes. ²⁵) pro ἔρκεα, et τάριχος, cui vicinum est Τέρκνεα ἐντάφια Hes.

§. 6. De accentu vix necessaria videbitur hodie Herodiani admonitio: περισπαστέον τὸ στεῦνος πᾶν γὰρ οὐδέτερον εἰς ος λῆγον βαρύνεται Schol. II. XII. 66. XXIII. 419. Nec spiritus discrepant nisi quod nonnulli ἥδος scripserunt

25) Idem Ἐριγνύειν κρύπτειν κατακλείειν pro εἰργνύειν, Ἐρικάνη φραγμός, Ὁρικάνη φραγμός, quae omnia ad unum pertinent ἔργω.

ut ἦδω, contra quos idem monuit trochaica omnia sine aspiratione promenda esse EM. Sed saepe haesitamus ob eam rem quod nescimus penultima bisyllaborum utrum acuenda sit an circumducenda. De prima vocalium rem expedivit Herodianus *π. Mor. 35, 31.* τὰ εἰς ρος (scr. ρος) λίγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα εἰ ἔχει πρὸ τοῦ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον πάντως ἔχει, πάθος, κάλος (θάλος) δάος, ψάος, πάγος, μάθος, νάπος, τάνος, σάκος, τάκος, βάρος, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη ὥσπερ τὸ πᾶρος, μᾶκος, δᾶνος, πρᾶγος. Σημειώδες ἄρα τὸ φάρος. Hic pro τάνος aut γάνος scribendum esse aut δάνος, pro ψάος aut φάρος aut χάος ex Arc. 195. pro τάκος autem ὁάκος videt unus quisque. Sed difficultatem facessunt macroparalecta; πᾶρος Seidlerus substantivum esse putat adjectivo πηρός appositum idemque significans quod πήρωσις. Ad secundum quod attinet, L. Dindorfius in Thes. δᾶνος, inquit, fortasse significat ariditatem, sed novimus solum adjectivum δανός, cui si substantivum affingere libet, δᾶνος ponendum est non δῆνος, Herodianus autem loquitur de nomine cuius alpha non nativum est sed κατὰ διάλεκτον. Meinekio Anall. p. 123. πᾶνος placuit, cuius genus neutrum nescio quo constet; lenius remedium foret λᾶνος lana, sed dubito an nulla correctione opus sit; nam Dores pro δῆνος dixisse δᾶνος colligitur ex Hesychii loco Ἀδανές ἀπρονόητον. In Herodiani libro de Dichron. 259. ex dialectis unum assertur μᾶκος. Quod vero Spitznerus II. XI. 88. veteres dissensisse dicit utrum ἄδος scribendum an ἄδος, equidem unum Eustathium huc inclinasse cognovi ut ἄδος perispomenon faceret tanquam ab ἀδῆσαι derivatum, quod ex ἀηδῆσαι contractum esse 1400, 34. Nostra vero memoria Buttmannus hanc sententiam amplexus est Lexil. II. 134. auctore neglecto. Sed ut concedam in tempus, quod jam multis verbis impugnavi, neutra hujusmodi a verbis circumflexis derivata esse, illud nullo modo impetrari potest ut a verbis compositis derivari credamus; nam in maximo exemplorum numero ne unum quidem reperitur parasynteton. Obstat vero etiam Aristarchi auctoritas in Schol. ad I. c. et V. 203. ἄδος δασυντέον· τὸ γὰρ α πρὸ τοῦ δὸν καὶ μὴ ἔχον στερητικὴν ἔννοιαν ή κρᾶσιν δασύνεσθαι θέλει, et Eust. 593, 1. Ἀρισταρχος

τὸ ἄδην δι² ἐνὸς δ καὶ βραχέως καὶ δασέως· δασύνει δὲ καὶ τὸ ἄδος,²⁶⁾ quod ut faceret nulla ratio erat si ab ἀηδέω propagatum crederet; nec, puto, ἄδης interpretatus est τὸν ἀιδῆ. Tertium argumentum est, quod Grammatici duo modo macroparalecta in numerato habuere, unum πρᾶγος, cuius vocalis longa ab Ionibus in eta mutata syncopae debetur, alterum φάρος, sed hoc saepe correptum cum ab aliis tum a Callimacho ut conjicio ex Melet. de Hom. p. 83. τὸν τοῦ διαφράγματος ὑμένα περίπεπλον (scr. περιτόναιον λέγοντι) διὰ τὸ (adde περιτείνεσθαι καὶ) περιειλεῖσθαι αὐτὸν τοῖς σπλάγχνοις, ἢ πέπλον (scr. ἐπίπλον) διὰ τὸ ἐφαπλοῦσθαι, ἢ πάτος ἀπὸ τοῦ πεπῆχθαι καὶ συνεσφίγχθαι, διὸ καὶ Καλλίμαχος ἔφη Ἡρῆς ἀγνὸν ὑφαινόμεναι τῆσι μέμηλε πάτος. Meletium quidem πάγος scripsisse vel πάχος ostendit etymologia, sed veterum aliquem diaphragma sic vocasse mihi ignotum et inopinabile est; nec πέπλος illud dicitur sed χιτῶν περιτόναιος. Callimachus autem de peplo illo loqui videtur, quem matronae Elidenses αἱ ἐπικαίδεναι καλούμεναι ὑφαίνοντι τῇ Ἡρῷ Paus. VI. 24, 8. Huic igitur φάρος tribuo. Quae vero praeter πρᾶγος et φάρος circumferuntur properispomena, illo Grammaticorum judicio in summam suspicionem adducuntur; δρᾶνος τὸ ἔργον πρᾶξις Hes. accentum a lexicographis acceptum habet, πλᾶγος regio in Tabul. Heracl. p. 191. ab editoribus, qui quod apponunt *plaga*, alpha breve habet; tertium Matthiae ex Eust. posuit Eur. Phoenn. 878. πνεῦμ³ ἄθροισον ἀπος ἐκβαλῶν ὁδοῦ. Codices κάπτου praebent; Scholio-graphus κάπτος, inquit, νῦν τὸν κάματον ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἄσθμα, ἄλλοι δὲ ἀπος τὸ ὑψος, νῦν δὲ κατακροντικῶς τὸ μῆκος, quibus indicatur scriptura duplex κάπτος halitus et αἴπος i. q. ὑψος. Illud non legitur neque intelligi potest quomodo a κάπτω, καπύσσω nasci potuerit macroparalecton; ac ne κάπτος quidem extat nisi apud Grammaticos et Sch. Oppian. H. III. 114. κάπτος τὸ πνεῦμα subtracta generis nota et accentu eo quem Euripidis versus respuit. Praefero igitur quod Hermannus edidit αἴπος h. e. δυσχέρειαν. — De secunda

26) Quod in Thes. in fidem brevitatis assertur ἄδος ex Arc. 47. id μάδος scribendum est; nam de masculinis agitur.

et tertia indifferentium Herodianus nihil praecipit, quique id facere conatus est in Regg. Pros. §. 39. p. 429. proposito excidit: *τὰ τῷ ἑπταγόμενα παροξύνονται, στίφος, ξίφος, πλὴν τοῦ σίνος, πνῖγος, νῖκος, κλίτος, μῖσος, λίπος.* Καὶ μῦσος διὰ τοῦ ^{ν.}²⁷) *Τὸ δὲ δῖγος ἡ συνήθεια παροξύνει πᾶν οἱ ἀρχαῖοι περισπῶσι, quod idem valet de στίφος*²⁸) contrarium de σίνος, κλίτος, λίπος, μύσος, quae ab antiquis poetis constanter aut producuntur aut corripiuntur non natura sed observatione aliqua. Etenim ancipitis plerumque ea mensura est quae in conjugatis obtinet βρίθω βρίθος etc. sed non semper; nam σίνομαι longum iota habet, σίνος breve,²⁹) obliqui vero anceps pro modulo sequentium syllabarum, σίνεα enim dactylicum est et pariter κλίτεα, φάεα, περιφάεα κύκλα Oppian. Hal. II. 6. sed sequente longa syllaba ancipitem corripiunt σίνεσσι, φάεσσι, cuius discriminis ignarus Blomfiel- dius ad Callim. H. in Dian. 211. pro φαέσσι, quo Nonnus quoque utitur XXVII. 6. et Joann. Gaz. Ecphr. II. 236. scribendum putavit φάεσσι propterea quod φάεα dicatur alpha protento. Bigenera plerumque in prosodia convenient, νίκη νῖκος, κνίση κνῖσος³⁰) nec dubie ap. Hesychium s. Ιππικὸν χλίδος scribendum est χλίδος et pro σχίδος itidem σχίδος iota brevi ut χλιδή, σχίδη. Α πίσεα tamen Pisae nomen hanc dissimilitudinem habet quod vocalis modo brevis est modo longa, etsi ab eodem verbo πίσαι derivatum putetur Strab. VIII. 356. Σφρίγος non aliter pronunciandum videtur quam

27) Rectius Sch. Eur. Andr. 536. μύσος τὸ μίασμα δξύνεται (id est παροξύνεται) μῆσος δὲ, δὲ γένεται παρὰ τὸ μῆστος (scr. μὴ γένος) περισπᾶται. Nomina haec significazione magis quam ortu differre mihi fere persuasum est; τὸ γὰρ μῆσος οὐκ ἀποθέν ἐστι τοῦ μιαίνεσθαι Photius inquit s. Μισητή.

28) Vulgari consuetudine corrupti librarii στίφος Thuc. VIII. 92. λίπος Schol. Hephaest. p. 2. et alia invexerunt.

29) Aliud in hoc miratur Herodianus π. Mov. p. 39. quod omnia in ινος quae iota breve habeant, masculina sint: πᾶς οὖν τὸ σίνος οὐδετέρου γένους ἔχεται; τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται. Nos Herodianum miramur.

30) Haec tamen multo saepius dupli sigma scripta reperiuntur et φιλόκνισος Nicander usurpavit correpta penultima Anth. XI. 7. cf. Bernhard. ad Dionys. v. 611.

verbum hinc propagatum, sicut in longitudine $\tilde{\iota}\delta\sigma$ congruit cum $\tilde{\iota}\delta\iota\omega$, sed $\tilde{\iota}\delta\varrho\omega\varsigma$ attice corripitur ut $\tilde{\iota}\delta\omega\varrho$ et epicum $\tilde{\iota}\delta\sigma\varsigma$, quod cum $\tilde{\iota}\delta\sigma$ cognatum creditur. De ypsilo in Regg. Pros. praeceptum hoc est $\tau\grave{\alpha} \tau\tilde{\varphi} \bar{\nu}$ παραληγόμενα προπερισπάται κύτος, σκύλος, σκύτος, φύκος. ψύχος δὲ καὶ τρύχος παροξύνονται, quod de postremis totum falsum, de prioribus ex dimidio verum est. Nam illa cum verbis ψύχω et τρύχω accurate congruunt, κύτος cum affini κύος, σκύλος cum σκύλλω Σκύλλα, quorum prima est brevis, φύκος cum πέφυκα. Sed σκύτος nihil in consortio habet praeter dispar σκάτος. $\Upsilon\varphi\sigma$ a Dracone p. 119. perperam inter ea quae priorem longam habent, relatum est. Quum στύφω (ἀποστύφω, ἐνστύφω, ἐπιστύφω) nunquam, quod sciam, aliter pronunciatum sit quam τύφω, paroxytonon τὸ στύφος acrimonia Sch. Theocr. I. 49. in accentu peccat. Iota purum unum habet δρίος, plura ypsilon, quorum partem exhibit Theognostus p. 48. πύος, τρύος, κρύος, θύος, φύος, δύος. Primum cum aliis heteroclitis affertur in Epim. Cram. I. 277. γίνεται τὰ εἰς οὐν οὐδέτερα καὶ εἰς ος ὥσπερ τὸ θύον θύος, ἄρειον ἄρειος (δρίον δρίος) κρίνον κρίνος, καὶ τὸ πύον πύος λέγεται καὶ ἡ χρῆσις παρ' Ἰπποκράτει. Apud hunc autem in libro de Int. Affect. ut in hoc me contineam, pus modo πύον dicitur p. 455. T. II. τοῦ πύον 435. τὰ πύα 432. 434. 455. modo τὸ πύος 454. τοῦ πύονς 443. et aliis locis, sed interdum etiam πύον et πύος contra Draconis edictum πύος μακροπαραληπτεῖ, πύθω γὰρ ἐκτεταμένως p. 77. a quo discrepat Arcadius p. 121. βαρύνεται τὰ εἰς νον πτύον, βρύον, πύον τὸ ἔμπνον³¹⁾ τὸ καὶ πύος, nisi librarius accentum pervertit, quod mihi non ita videtur; nam ἔμπνος purulentus legitur in Andromachi versibus secunda correpta, nec quia πύθω producitur, idem in nomine puro fieri necesse est. Ac ne hoc quidem certum est utrum Draco de neutro loquatur an de masculino secundae declinationis, quod Herodianus quidem oxytonon esse statuit sed nostrorum doctorum plerique properispomenon faciunt πύος ut πύα v. Fritzsch. ad Thesm. p. 594. Meinek. Com. Fr. T. III. 242. 258. et 462. quo accentu etiam neutrum notatum

31) Οὐ λέγουσιν ἔμπνον οἱ παλαιοὶ ἀλλὰ πύον Anecd. Bekk. 249.

legitur πῦνον τὸ μεταβεβληκός αῖμα, δὲ ὄρδον Phot. ad Amphiloch. p. 231. in Maji Collect. Nov. T. I. idque ab eodem verbo unde puris nomen ductum esse nescio an sequatur ex Aristotelis verbis τὸ γάλα πεπεμένον αἷμα ἔστιν ἀλλ' οὐ διεφθαρμένον. Ἐμπεδοκλῆς δὲ οὐκ ὀρθῶς ὑπελάμβανεν ἡ οὐκ εὖ μετήνεγκε ποιήσας ὡς τὸ γάλα μηνὸς ἐν ὄρδοάτου δεκάτη πύνον ἐπλετο λευκόν· σαπρότης γὰρ καὶ πέψις ἐνατία· τὸ δὲ πύνον σαπρότης ἔστιν v. Sturz. ad Emped. 406. Karsten. ad v. 266. Empedocles autem illa non distinxit quia utrumque lentam assert materiae consumtionem. ³²⁾ Τρύος, quod legitur in hexametro ignoti poetae EM. 94, 42. et θύος adjuncta sunt verbis macroparalectis ut κνύω κνύος. Pro duobus postremis Theognosti fabulis supponi possunt κνίος et φλύος, quod Eustathius 1746, 8. cum θύος et κνύος confert, vel hoc ipsum κνύος.

§. 7. Ad haec exempla qui animum adjecerit, continuo intelligat necesse est penultimam horum vocabulorum omnes recipere vocales sed o micron unum habere σκότος, o longum item unum λῶπτος. Nam quod Salmasius in Anth. VII. 719. Τέλληρος ὅδε τύμβος, ἔχω δὲ ὑπὸ βώλεω πρόσβυν, voci corruptae substituit βώλεϊ, nomen inauditum est ac ne sententiae quidem satis accommodatum, quae Meinekio Del. p. 130. adjectivum potius poscere videtur. Diphthongi propriae quae dicuntur omnes reperiuntur praeter αὐ, nec enim qui αὐγός protulerunt, idonei sunt auctores. ³³⁾ Sed nonnullae tamen rarius huc intrant ut αἱ, quod Theognostus II. 120. non plus quam duobus concessum esse observavit, αῖσχος et λαῖφος, immemor vocis Pindaricae αῖτος, quam Eustathius

32) Schol. Theocr. III. 32. ποιολογεῦσα σιαχνολογοῦσα. Ποιάν ἴσως τὸν πυρὸν κατ' ἔξοχήν, ἀφ' οὐ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιάν ἐκέλεσαν· ποιός γὰρ — κνρίως δὲ πυρός, de quo Geilius tacet. EM. 344, 16. ἐν πύῃ τινὲς ἐν χόρτῳ· Αρτσιαχος ἐν πυροῖς καὶ κριθῇ· πυόν γὰρ τὸν πυρόν δέχα τοῦ ρ̄, spectat Od. XVIII. 368. ἐν ποιῇ — τῷ δημητριακῷ χόρτῳ, ἐν σιτοφόρῳ χωρίῳ Schol. ex quo veri simile fit nonnullos illo loco ἐν ποιῷ scripsisse ne intelligeretur ποιή herba.

33) Τὸ αὐγός EM. 571, 21. Joanni Malalae familiare est [πρὸ αὐγῆς ante diem], ut nunc Graeci auroram αὐγήν dicunt; antiquis illud ignotum ac ne Du Cangio quidem memoratum est.

inter lexes *μονήρεις* refert, Critici autem alias alio mutat. Tanquam rarius Galenus Comm. in L. de Fract. III. 547. T. XVIII. P. II. adnotavit *οἰδος τὸ οἰδημα λέγει*, quod ex Nicandro affert Epim. Gram. I. 330. eodemque Aretaeus utitur per omnes casus. Diphthongorum, quas C. Lascaris abusivas, nostri homines improprias nominant, nullum vestigium reperiatur nisi quis, quia apud Hesychium *λαῖδος λῆδος* et saepius *λῆδιον* reperitur accentu in prima posito et iota subscripto, primitivo *λῆδος* eandem literam vindicatum eat.³⁴⁾ His adiungenda est Choerobosci praeceptio Dict. 391. EM. 643, 51. τὰ διὰ τοῦ εἰλος οὐδέτερα δισύλλαβα εἰσιν. Ἐπειδὴ οὖν τὸ ἀφελος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχει ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι ἄκλιτον ἔμεινε, quae quam inepta sit ratio appareat ex μέγεθος, τέναγος, ἔδαφος et aliis, quae, si terminationem spectamus, singula sunt *μονήρη* et incomparabilia sed minime acliata. Aliquanto majoris momenti videtur quod hinc intelligimus eum ignoravisse vocem ab Eustathio enotatam p. 462, 45. et p. 1849, 15. τὸ Ἐλκος Καλλίμαχος ἀπελος εἶπε διὰ τὸ μὴ πελάζεσθαι τὰ χειλη τοῦ διαιρέματος. Eodem modo Suidas et EM. 120, 38. sed addit ἡ τὸ ἀφελόμενον, ἡ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων ἡ ἐστι πολυφάρμακα, ἵνα δηλῇ τὸ ἀθεραπευτον, ubi scribendum est ἡ τὸ ἀπονλωμένον ἡ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν Πέλων vel Πελέων. Etenim hoc loci nomen in Thessalia fuisse auctor est Hesychius *Πελεός* — μήποτε τὸ παρὰ τῷ Όμηρῷ Πτελεόν· δύναται δὲ καὶ τὰ Πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα δηλοῦν, et novimus nomen urbis Thessalicae *Πέλη*, unde *Πέλινα* propagatum videtur. Quis tamen sibi persuaderi patietur ut ab hoc nomine appellativum illud compositum credat? Evidem ego, si qua ut in re obscura divinationi licentia detur, ponam neutrale *πέλος* cognatum cum *πέλλη* pellis lorum, et cum adjectivo *πέλος* luridus v. Parall. 344. et porro ἀπελος alpha prostheticō anctum, quo lurorem et per consequentiam non tam vulnus hians quam cicatricem luridam, ut Plautus dicit, significari suspicor. Proinde in Galen. Comp. p. Gen. II. 17, 539. T. XII. ubi inter medicamenta refertur ἄλλη ἔμπλαστρος *Κλαυδίου Φιλοξένου*

34) Hoc nuper fecit Ahrensius de Dial. Dor. p. 142.

ἀπελοῦς ἐπιγραφομένη, non Ἀπελλοῦ scribendum puto sed ἀπέλους scil. ποιητική sive uno verbo ἐποντωτική, cumque eodem nomine compositum ἐρυσίπελας sive ἐρυθρόπελας inflammatio cutis vel ignis sacer, sed hoc diverse declinatum.³⁵⁾ De aclerosis quod Choeroboscus dicit, commune est pluribus: ἀκλιτον τὸ μῆκος καθά καὶ τὸ ἥδος καὶ ὄφελος Eust. 235, 7. ac si superessent Grammaticorum libri περὶ ἀκλίτων καὶ δυσκλίτων ὀνομάτων καὶ ὄγματων inscripti, numerus haud dubie cresceret. Nunc suspicio quaedam serpit in aestimabilis de omnibus, quae in uno tantum casu aut in uno numero reperimus ἄρος, ἄδος, βλέπος, γάνος, δάνος, πρέσβος, δάκρη v. Schneidewin. ad Eust. p. 30. δήνεα, μέζεα, πέσεα, ὄχεα, τέμπεα, τήθεα.³⁶⁾ Et quaeritur num Criticis liceat haec exempla excedere sicut Porsonus fecit dativum γάνει Aeschylo tribuens Agam. 1362. quod facilius concedetur in vocabulis raris et insuetis. Lehrsius in Quaest. Epp. 167. de genitivo θαλέων disserens nomen θάλος, ubi vulgarem significationem obtineat, indeclinabile esse censem sed θαλέεσσι de victu opimo et alibili dictum videri cf. Parall. 163. Pro μῆδος, quod Suidas ponit, poetae in singulari μῆτις dixerunt, sed dativum Μήκει τῷ μηχανῆματι alicubi invenerit necesse est; et singularis δῆνος unus, si satis memini, testis est Hesychius. Nomina in communi usu posita ἄνθος, ἔθος, ἥθος, reliqua per omnes casus declinari constat, sed κῦρος immobile est et κλέος quo Thucydides, Lysias, Xenophon, Plato et alii in oratione prosa usi sunt; ἔχθος Thucydides saepius admisit Atticorum oratorum, nisi quid me fallit, solus. Aliis in totum abstinent, quorum nonnulla attigerunt Atticistae: ὁ ὑπότος ἐρεῖς, οὐ τὸ ὑπότος Phryn. Ecl. 150. τὸ σπάτος ἐπ'

35) Cf. Kuehn. Opusc. Med. T. II. 328. Τὴν ἐρυσίπελατον φλόγα Psell. de re med. v. 746. in Ideleri Physs. et Medd. graec. I. 224. τοῦ ἐρυσίπελου Pallad. de Vit. Chrysost. p. 306. T. VIII. Bibl. Gall. quae in Thes. omissa.

36) Saepe pluraliter efferuntur quae apud nos singularia sunt θάλη et ψύχη Herod. V. 10. τὰ ἔλεη Sirac. XVIII. v. 4. τὰ ἔχθη Dionys. Antiqq. III. 7. τὰ κάλλη Plat. τὰ δέη Lys. c. Andoc. p. 103, 9. pro quo Aelianus δέει dixit ut κρέα, γέρα analogia fallaci ductus. Eodem pertinent epicorum vocabula κλέα et μένεα.

εὐθείας τιθέμενον ἀμαθέσ p. 293. χρέως ἀττικῶς, χρέος δὲ ἐλληνικῶς Moer. 402. ³⁷⁾ δασύ ἀττικοί, τὸ δὲ δάσος οἱ κοινοί Thom. νάπος ποιητικόν, νάπη κοινόν Schol. minn. ad Soph. El. 5. v. ad Aj. 892. λωποδύτης δόκιμον, τὸ δὲ λωπος οὐ λέγομεν Herodian. Excc. v. ad Phryn. 461. βλέπος et κύος ex Aristophane enotavit Pollux alibi non lecta.

§. 8. Nomina in ας et αρ exeuntia Technici nonnulli partim a verbis orta dicunt, partim a substantivis syllaba ος terminatis. Ἡρωδιανός φησιν ὅτι τοῦ ἄλειφα καὶ λίπα ἡ κατάληξις οὐκ ἀηθήσ. ἀλλ ἀσπερ θένω θέναρ καὶ κείω κέρας, οὗτο ἄλειφω ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας καὶ ὑποστολῆ τοῦ ὅ ἢ τοῦ σ ἄλειφα. Τὸ δὲ λίπα ἐξ ἀναλόγου ἀντιπαραθέσεως ἐγένετο. ὡς γὰρ κῶς κῶας, ὕδος ὕδας, γῆρας γῆρας, οὗτο καὶ λίπας λίπας, ἐξ οὗ τὸ λίπα Eust. 1560, 27. Pro πείρω κέρας Herodianus fortasse scripsit δέρω δέρας, nam κέρας ab EM. rectius ad κάρα refertur. Idem vero p. 638, 54. οὖας verbalibus inserit: παρὰ τὸ αὐτὸν τὸ φωνῶ αὐτὸς καὶ συστολῆ ἄος καὶ (μεταθέσει ὅας καὶ) τροπῆ οὖας, nec multo aliter Eustathius p. 1148, 55. ἐκ τοῦ ἄω (ἀῖω) τὸ ἀκούω γέγονεν ἄος ὡς φάος καὶ μεταθέσει ὅας ὡς φόας καὶ κράσει μὲν ὡς ὡς φῶς, ἐπενθέσει δὲ ἰωνικῆ οὖας, quam sententiam ipsi Herodiano tribuit p. 1896, 5. τοῦ οὖατα εὐθεῖα ἰνική ἐσιν ὅας καθ³ Ἡρωδιανὸν ὡς φόας. Haec precaria sunt, sed θέναρ et ἄλειφαρ non incommode a verbis repetuntur, eodemque recidunt εἴδαρ ³⁸⁾ εἴλαρ, ἄλειαρ, ὄνειαρ, quippe segregata comitatu substantivorum, quibus adjuncta sunt ἄλειαρ (ἀλέη) ἄλκαρ (ἀλκῆ) et alia in Parall. 205. indicata. De paronymis vero, quae in ας exeunt, non omnes consentiunt. Nam contrariam illi sententiam profitetur Pro-

37) Suspectus est genitivus in Eur. Iph. A. 374. μηδέν' ἀν χρέους ἔκατι προσιάτην θείμην χθονός — νοῦν χρὴ τὸν στρατηλάτην ἔχειν. Agamemnon enim non propter suum vel aliorum commodum dux belli creatus est sed quia gratia praevalebat et auctoritate. Sententia poscit vel μηδέν' ἀν χάριτος, ut Seidlerus correxit, vel μηδέν' ἀξίας.

38) Άπο τοῦ ἔδω ἔδωρ καὶ εἶδαρ Schol. Od. IV. 56. sed ἔδωρ hoc fictum est ad exemplum τοῦ ἔλδωρ. Ἰχαρ in loco desperato Aesch. Suppl. 852. Scholiasta ἐπιθυμίαν interpretatur. Num forte λίχαρ in libris invenit vel γλίχαρ a γλίχομαι?

ulus ad Hes. Opp. 60. ὅδει κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τῶν εἰς ας οὐδετέρων εἰς ος, ὅδας ὅδος, κῶς κῶς et Choeroboscus Dict. 376. et 383. ὡς γῆρας γῆρος, δέρας δέρος, οὗτοι δόρας δόρος καὶ ἐκεῖθεν ἡ δοτικὴ δόρει. — καὶ ἀπὸ τῆς ὅδας γίνεται ὅδος,³⁹⁾ quae repetita sunt in EM. 284, 34. nec dissentit scriptor περὶ παθῶν EM. 639, 2. sive is Herodianus fuit sive quem ille multo saepius advocat, idem Choeroboscus: ὡς παρὰ τὸ οὖδας γίνεται τὸ οὖδος, γῆρας γῆρος, κῶς κῶς, οὗτοι παρὰ τὸ ὅς ὅς καὶ ἀμφώεις (ἀμφώης) ὡς εἶδος εὐειδής, quo loco pro thematicis ὅς ὅς scribendum est ὅς ὅς idemque in Parall. 225. restitui apud Herod. Mor. 14. οὖας λέγεται καὶ ἡ γενικὴ οὔατος, καὶ ὅς ἔνθεν ὄατος, καὶ ὅς ἔνθεν ὄατος⁴⁰⁾ καὶ ὄτος, καὶ ὄς οὐκ εἰρημένον μὲν συνεσχηματισμένον δὲ τῷ ἀμφώης· ubi ante ὄτος excidisse verba καὶ ὡς ἔνθεν (ὄτός) perquam creditibilis est Meinekii sententia ad Theocr. I. 28. sed hoc admissum fieri non potest, quod idem suadet, ut sequens ὄός mutetur in ὡς. Quare ὡς praetuli quod et similius est apposito κῶς in EM. et ad derivandum ἀμφώης haud paullo aptius; nam ab ὡς ὄτος nascitur ἀμφωτος, δίωτος, ἄωτος. In illis autem dicatalexiae exemplis haud pauca sunt quae grammaticae fictionis suspicionem praebent; nam γῆρος, κῶς, οὖδος omnino non leguntur sed casus modo obliqui τοῦ γῆρους in vers. Alex. etc. quodque in EM. 68, 20. affertur σκέπτος παρὰ τὸ σκέπτω καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν πέσνος, non legimus sed σκέπτας modo, πέσνος autem etsi Nicander de cortice dixit, nihilo secius ad πέκω πέκνος pertinet ab arboribus ad homines translatum non licentius quam cutis ab eodem φλόος dicitur, ἀποφλοιῶσαι pro ἐκδεῖσαι. Ψέφας satis constat Herodiani aliquumque testimoniis sed valde dubium est ψέφος in EM. 818, 32.

39) Etiam Apollonius Synt. II. 29, 185. pro testato ὅδος ponit ὅδας, qui casus obliqui illinc repeti nequeunt.

40) Ab hoc genitivo, quem et Hesychius cognitum habuit, derivari potuit ὄτος ut ab ὄματος ὄματός et hinc futurum ὄτωθήσομαι quod Porsonus Glossographis restituit pro ὄτωθήσω, id enim non minus ordinem excedit quam μεληθήσω et alia hujus formae futura quae Ahrensius Dial. Dor. 289. obscuris quibusdam inscriptionum vestigiis approbare intendit.

ψεφηνός σκοτεινός· ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησὶ *Πίνδαρος Άριστοκλεῖ*· nam Pindarus in carmine Aristoclidae inscripto Nem. III. 71. ψεφηνός dixit, quare verba ψέφος — σκότος interclusione separanda sunt.⁴¹⁾ Nec plus fidei habent Hesychii glossae *Μῆχος μῆχας*, cui Musurus μῆχαρ substituit; *Κλέπτας ὑψηλόν νοτερόν δασύ* et paullo post *κλέπτος* iisdem verbis explicatum, quae Brunckius ad Anall. III. 49. vitiose scripta putat pro *κλέτας*. His detractis vix tria relinquuntur ambigue terminata: *δέρας* et *δέρος*, *λίπας* Aretaei proprium et *λίπος*, *κνέφας* et *κνέφος*, quod si ex uno illo Suidae loco innotuisset *Κνέφει σκότει ἀπὸ τῆς κνέφος εὐθείας*, nullo ad persuadendum momento foret, nam hae terminationes a libra-riis saepissime confusae sunt, sed idem apud Hesychium legitur post *κνέφας* singulatim scriptum. Cetera aut formam diversam habent ut *κλίτος* et *κλέτας*,⁴²⁾ *σκνίφος* et *κνέφας*, aut significationem ut *λέπος* et *λέπτας* quamvis ab eodem verbo *λέπω* ducta v. Prolegg. 455. *νέφος* et *κνέφας*, *τέρατα* et *τελεα* sive *τέρεα* ut Alcaeus dixit CXLIX. 598. quibus addi possunt quae in *ος* et *αρ* exeunt partim eodem intellectu ut *μῆχος μῆχαρ*, *δέλος δεῖλαρ*, *ἄρνος ὁδόντων* Oppian. *ἄλναρ βελέων*, nisi horum principio *ἄρνειν* et *ἄλαλκειν* prorsus diversa fuerint, partim leuiter inclinata ut *ὅέος* et *φρέαρ*, aut etiam longioribus intervallis disclusa ut *κύος* et *κύαρ*, quod propius ad *καίατα* cavernae accedit. Horum vocabulorum multa procul dubio eadem aetas diverse terminavit nec dici potest quaenam harum terminationum maxime primigenia sit. Sed ad declinationem facillima et maxime celebrata est catalexis ος. Hujus enim circiter ducenta reperiuntur exempla, sed in *ας* duntaxat unum et viginti; quae res fortasse quosdam permovit ut hanc ex illa natam dicerent eamque causam

41) Hesychius affert *Ψέφας σκοτειναῖς*, *Ψεφαρὰ νεφέλη σκοτεινή*, *Ψάφα κνέφας*, *Ψέφος καπνός*, *Σείφα σκοτίας Κοῆτες*, quibus cognata videntur *σκνίφος*, *σκνιπαῖος* etc.

42) Παρὰ τὸ *κλέπτος* (sic) γίνεται *κλειτύς* καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἐ *κλειτύς* EM. 519, 46. ὅτι τὸ *κλιτύς* ἀπὸ τοῦ *κλέπτας* πλεονάσαντος τοῦ ἐ δηλοῦσιν οἱ τὸν *Ηρωδιανὸν ἀμφιπερόμενοι τεχνικοί* Eust. 1066, 18.

esse putarent cur *οὐδας*, *κῶας*, *βρέτας*,⁴³⁾ *σέβας* (τὰ σέβη Aesch. Suppl. 758.) *κτέρας* et in Ionum sermone *κέρας*, *γέρας*, in *vulgarī γῆρας* sic declinentur *quasi* nominativum habeant in *ος* exeuntem. Qui vero *ος* ex *ας* ortum crediderunt, fortasse hac ipsa exemplorum paucitate et declinationis imparilitate et nonnullorum aclsia⁴⁴⁾ in hanc sententiam ducti sunt hoc genus nominum in ipsis sermonis graeci incunabulis natum sed vel propter concursionem masculinorum et femininorum ejusdem terminationis vel alia quacunque causa non admodum excultum esse. Prima hujus fabricae rudimenta et quasi proplasmata mihi cernere videor in apotroctis illis *λίπα*, *ἄλειφα*, *ῦφα*,⁴⁵⁾ *σκέπα* in Hesiodi versu, nisi hoc est pluralis numeri pro *σκέπας* syllaba finali per apocopen sublata ut *γέρα* apud Homerum atque alia quorum alpha breve sequente consona.⁴⁶⁾ Quum autem nomina illa exilius sonarent, increbuit catalexis *ex* duabus literis varie ut cuique libuit composita *ας* vel *αρ* vel *ος* vel *ορ*, quanquam hujus generis unum tantum novimus et id anetymon *ἡτορ*,⁴⁷⁾ nam

43) Nicander Frigm. II. 68. non *βρετάεσσι* scripsisse videtur sed *βρετέεσσι* ut Oppian. Hal. II. 437.

44) Grammaticus Cram. I. 116. *δέμας* propterea *dicit* non declinari quia nullum aliud generis neutrius nomen in *μας* exeat. Sed hoc refellitur aliis exemplis *τῶν μονήρων*, quae a declinando non abhorrent ut *κρέας*, praeter quod nullum in *εας* exit Herod. p. 30. *Δέρας* et *γέρας* apud scriptores atticos casu secundo et tertio carere observavit Elmslejus ad Med. v. 5.

45) "Υφα ἀπὸ τοῦ ὕφασμα ἐστὶ καὶ ἀποκοπὴν. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦτο ἐξ περιτοῦ σημειοῦται· οὐ γάρ ἐστιν ἐν χρήσει Choerob. Dict. 366. Non reperitur quidem hodie sed nisi Grammatici legissent, enotatum non esset. In Od. IV. 66. *νῶτα βοὸς*—*τό δα οἱ γέρα πάρθεσσαν* αὐτῷ aptior certe est singularis, sed in numero apotroctorum *γέρα* non refertur.

46) Illa apocopae ratio multo expeditior est quam quae antiquis placuit *σκέπα* (*μαύμενοι*) aut metaplastum esse pro *σκέπην* aut integra syllaba imminutum pro *σκέπασμα*. Num forte huc deducti sunt eo quod *σκέπας* indeclinabile esse putarent? Aratus quidem scripsit *τοῦ σκέπασ* v. 1123. Porphyrius *σκέπασι λινοῖς* Abst. IV. 336. Sed hi nihil ad Hesiodum.

47) Herodiano hoc indeclinabile dicenti fidem derogat Schneidewinus *Beitr. zur Krit. der Lyr.* 125. sed in ejusmodi causa ille sum-

ἄορ consonam accepit a verbo ἀείρω, sed plura in $\bar{\omega}$ verbalia ἔλδωρ, ὕδωρ etc.

C A P. II.

De nominibus in $\bar{\omega}$ exeuntibus.

§. 1. De hoc genere quae olim generatim disputavi in Aglaoph. 733. et postea Muetzellius de Theog. p. 148. Potiusque *Etymol. Forschung.* T. II. 733. nunc explere conabor collectis undique veteris disciplinae ramentis. Technici igitur tres numerantes diminutivorum feminini generis species hanc primam ponunt: Υψιπύλη Υψώ, Εἰδοθέα Εἰδώ, Ἀφροδίτη Ἀφρώ Schol. Dion. p. 557. παρὰ τὸ Τίταν Τίτανις καὶ ὑποκοριστικῶς Τίτω ἡ ἡμέρα ὡς Υψώ, Εἰδώ EM. 760, 52. Cram. II. 263. κερδώ ἡ ἀλώπηξ παρὰ τὴν κερδοσύνην ὡς Εἰδώ Sch. Arist. Eqq. 1068. (1077.) et pluribus Theognostus p. 118. τὰ εἰς $\bar{\omega}$ θῆλυντα δξύνεται καὶ παραλήγονταν τὴν αὐτὴν ἔχει τῷ πρωτοτέπῳ καὶ πάντα ἐστὶν ὑποκοριστικὰ λήθη ληθώ, πειθώ τὸ δῆμα καὶ πειθώ, φειδώ φειδώ, ἐρατός Ἐρατώ, χρεία χρειώ, βασιλεύς βασιλώ. Verum in hoc omni numero vix unum inest quod vere et proprie hypocoristicum dici possit; ac minime omnium hoc nomen convenit verbalibus ἀμειβώ Eust. 1471, 30. εἰδώ ἡ φρόνησις Hes. μελλώ, πειθώ, πενθώ, φειδώ et ληθώ, si hoc unquam pro λήθῃ usurpatum est; equidem vereor ne a nugatoribus symbolicis inventum sit ad explicandum Latonae nomen. Grammatici haec diminutivis adnumerant non significationis causa sed ob speciem corruptae similem. Etenim nominum in $\bar{\omega}$ excidentium pars maxima ex propriis constat et horum plerisque adjuncta est forma procerior eademque illustrior. Velut Protei filia, quam Euripides Εἰδώ nuncupavit, ab Homero Εἰδοθέη appellatur; Ἀφροδίτην Nicander transnominavit Ἀφρώ, Minervam Τοιτογένειαν alius quis Τοιτώ dixit et

man fidem meret, neque extat ullum secundi et tertii casus exemplum; quod nomini perquam trito casu accidisse minime credibile est. Ac ne ad liquidum quidem explorata est Simonidis scriptura.

Hypsipylen 'Υψώ. Quae quum contractionis speciem praebent, ab iis qui vocabulorum genera secundum terminations describere amitterentur, imminutis adjecta sunt sicut masculina Ἀρτεμᾶς pro Ἀρτεμίδωρος, Ἐπαφρᾶς pro Ἐπαφρόδιτος v. Prolegg. p. 505. Verum enim vero si disyllaba illa ex significatione aestimantur, non ex compositis contracta sed singulatim a primitivis deducta sunt Ἀφρώ ab ἀφρός, 'Υψώ ab ὑψος ut Κητώ a κῆτος Schol. Hesiod. Opp. 238. Εἰδώ sic ut Εἰδομένη ab εἰδομαι vel εἰδος. Similiter quo Hesychius tradit Τανρώ ἡ ἐν Ταύροις Ἀρτεμις non ex Ταυροπόλος vel Ταυριώνη coactum sed gentilicio Ταῦροι affictum dicimus. Nec Εὐφρώ ex Εὐφρόνη vel Εὐφροσύνη, aut Αεξώ e Αεξιθέα corruptum sed illa quasi feminina positio est andronymici Εὐφρων, hoc a δέξις vel δέξομαι traductum; Ἐπαφρώ ad Ἐπαφροδίτη eandem relationem habet ut Ἀφρώ ad Ἀφροδίτη. Quod autem ille Ἐρατώ ab ἐρατός derivatum esse affirmat, non impugnam equidem, nec si quis Φιλητώ a φιλητός ortum dicat; sed certe propiora sunt Ἐρατών et Φιλήτας masculina; Αωτώ autem manifestum est non a δωτός existere potuisse sed a Αῶτος vel Αώτης.

§. 2. Jam si originem horum femininorum quaerimus, patet aut a verbis ducta esse ut μελλώ aut a nominibus ut κερδώ. Verbalia autem vel a praesentibus nascuntur barytonis¹⁾ vel a futuris sine ulla substantiae immutatione, excepto uno ἐστώ παρὰ τὸ ἐστάναι Phot. Neque id anomaliae eximitur si, quia aspiratione caret, ab ἐτός δὲ ἀληθής derivatum putatur, quo Etymologi ad explicandum ἐτεός utuntur; nam quae a verbalibus hujusmodi deflexa sunt, propria esse solent Ἐρατώ etc. Quare Θελκτώ ἡ κολακεντική Hes. potius Θέλκτωρ scribendum ex Aesch. Suppl. 875. Θέλκτορι πειθοῦ. Significationem si spectamus, aut propria sunt nomina aut cognomina ex moribus indita aut appellativa. Sed cuinam horum generum unumquodque subjiciendum sit, saepe haesitamus. Hesychius Γοργώ ἡ γοργότης πέπλασται ὡς τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς,

1) Κινώ κινησις Αωριεῖς Hes. non a κινέω sed a barytono quodam themate; Ααμνώ quod Muetzellius afferit, non a δαμνίω sed a δάμνω, κοσμώ vero a nomine.

ως Ζηλώ, Χρυσώ· τὰ γὰρ περὶ τὸν Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας "Ομηρος οὐκ οἶδε, significans poetam omnibus in locis, quibus Gorgonem appellat, prosopopoeia usum esse. Idem alio nomine declarant Moschopulus Opusc. p. 78. et Trypho de Trop. 741. in Rhetorr. Walz. T. VIII. ὀνοματοποΐα ἐστὶν ως χρυσῶ (scr. Χρυσώ) ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ· καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλῳ χρονίζομεν τῆς μελλοῦς χάριν, quod ab hac causa alienum est; sed illud auri amatricem designare videtur. Atque hujusmodi nomina per omnem occasionem a poetis concinnantur praesertim comicis ut Αεξώ, Αωρώ v. Prolegg. 36. not. 36. Sed et Empedocles rerum gignendarum causas appellavit mulierum nominibus Καλλιστώ, Μεγιστώ, Φυσώ, Κινώ. Aliud hujus ambiguitatis exemplum est quod Hesychius affert Κυρώ ἡ ἀναιδεστάτη, nam idem fuit mulierculae Medicae nomen proprium ex barbaro Σπανώ conversum; τὴν γὰρ κύνα Μῆδοι καλοῦσι σπάνα Herod. I. 110. Quae autem sunt veri nominis appellativa partim personas significant, partim attributiones, pars utrumque ut Γλυκώ ἡ φειδωλία Zonar. et Γλυκώ ἡ φειδωλὸς καὶ περίεργος EM. quod incertum est utrum a γλυκός declinatum sit an a γλίχομαι, ac fortasse ne appellativum quidem fuit sed eponymon. Paronymorum alia ad motionem pertinent sexualem ἀνθρωπος ἀνθρωπώ, pro quo ἀνθρώπη dici poterat, κόσμος (πρωτόκοσμος, κοσμόπολις) κόσμω, sive κομιώ i. q. κομιώται, μῖμος (mimologus) μιμώ, a nominibus tertiae declinationis βασιλεὺς βασιλώ (nisi hoc nomen proprium est) καμινεὺς καμινώ, τραπεζεὺς τραπεζώ quod Hesychio redditum est pro τραπεζών. Sed si haec a τράπεζα, κάμινος derivata sunt et κόσμω, μιμώ si a nominibus realibus, non ad motionem pertinent sed ad denominationem ut Θηλή Θηλώ, κέρδος κερδώ, λέχος λεχώ. Paraschematista sunt αὐδή et aeolicum αὔδω in Sapph. Fr. I. δοκή δοκώ, μορφή μορφώ forma, ²⁾ ἡχος ἡχώ ³⁾)

2) Aliud est Μορφώ Veneris cognomentum a μορφή ductum ut mulieris nomen Μορφή (hoc accentu) Sch. Eur. Hipp. 408. (omiss. in Th.) et Morphæus.

3) Si verum est discrimen illud Sch. Eur. Hec. 1087. ἡχος ὁ κτύπος, ἡχώ δὲ ἀπήχημα, hoc denominativis adnumerandum est. Sed poetis promiscua sunt.

τήτη vel τῆτος Τητώ ἡ πενία Cyrill. χρέος χρεώ, τραχών τρογκώ. Sic et Ἰώ δύναμις, βοή Hes. altera significatione cum ἵς βία congruit, altera cum ἴα, ἴωή.⁴⁾ Quae sequuntur, nullam definitam regionem habent cujus septis contineantur: τυτώ ἡ γλαύξ Hes. a sono *tu.tu* ut et πιπώ videtur aviculae nomen quae alias πίπος vocatur; ληκὼ τὸ ἀνδρεῖον μόριον Hes. Vossius illustrat collatione verbi obscoeni ληκῆν sive ληκεῖν et λαικάζειν, eundemque intellectum habet χρούειν⁵⁾ et χροτεῖν atque germanicum crepandi verbum, quod Adelungius asserre non dedit natus est. Καρκώ λάμια Hes. piscem κάρχαρον sive καρχαρόδοντα significare videtur cf. Coraes ad Xenocr. p. 73. Idem Δαλλώ et Δαλώ ἡ ἀπόπληκτος ἡ ἔξωρος, quarum interpretationum una ad Δαλίς μωρός (φρενοδηλής, dalivus) convenit, alteram Schneiderus recte ad δαλός torris refert, quo hominem exusti floris, vietum et re-torridum significari demonstrat. Glossas obscuriores Κάρα ἡ αἴξ ὑπὸ Γορτυνίων, Καρκανώ τὴν αἴγα Κρῆτες, Κηώ σύνθεσις, Κοθὼ βλάβη, Λωλώ βρωμάτιον τι, Φητώ στρόφιγξ transiliamus licet cum aliis quorum scriptura ambigitur: κοπώ sive κωπώ id est ramulus in daphnephoriis circumlatus, κωκώ res turpicula, τριτώ sive τριτώ, si credere dignum est, vox cretica caput significans vel a verbo τρέω ducta Τριτώ φόβος τρόμος Hes. Ad ultimum duo stirpium nomina βληκώ sive γλαχώ et κιττώ casiae genus fortasse ab hederae similitudine denominatum. Nam ad μοριώ quod attinet, in discrimine versatur non solum utrum ex μορφή conversum sit, proprieque formam significet et praecipue formidinem hoc est speciem horribilem, an a μόριος et μόριη (hoc accentu) χαλεπή ἐπιληκτική Hes. sed etiam communibusne adnumerari oporteat aī propriis, quae appellativorum numerum longe excedunt; nam horum summa brevis est, illa vero pari ubertate ab omni fere genere nominum et verborum efflorescunt; quod ostendam.

4) Εἰςοδόν πόνον αἰπὺν ἴωνά τε δακρυόεσσαν II. XI. 601. Schol. τινὲς γράφουσιν ἴω καταδακρυόεσσαν. Hi ἴω καὶ δάκρ. scripsisse videntur *in pugna lamentabili*, ut synonymon βοή sumitur pro μάχῃ.

5) Ὑποληκῆν ὑποκρούειν Hes. *trusare intellectu obscoeno* dixit Catullus.

§. 3. Paronymis plerumque masculina antecedunt vel adjectivi generis *Αἰσχρός* in Corp. Inscr. n. 884. et *Αἰσχρώ* n. 822. (omissa in Thes.) *Ἄριστος Ἄριστώ, Κλεῖτος Κλειτώ, Ξάνθος Ξανθώ* etc. vel substantivis connexa ἀλλή *Ἄλκων Ἄλκω* Schol. Pind. Ol. XI. (X.) 76. (omiss. in Thes.) *Ἄρχων Ἄρχω, Ἡρων Ἡρώ, Θήρων Θηρώ, Καλλών Καλλώ, Μύρων Μυρώ, Νίκων Νικώ, Τιμών Τιμώ, Χαρίτων Χαριτώ, Θράσων Θρασώ* et *Θρασέω* Minervae epitheton. Haec tamen non in eam sententiam dispergo ut negem mulierum nomina per se et seorsum ab appellativis nasci potuisse; sed quia plerumque propria propriis respondent, parilitatis causa id quod novissime commemoravi, etsi et ad *Θράσος* convenit et ad *Θρασύς* (ut δριμύς *Δριμώ*) nihil secius illo quo dixi referre malui. Quin etiam sunt quae nihil in confinio habeant praeter propria *Βίτω Βίτων, Κυριλλώ Κύριλλος, Καβειρώ Καβειρού* mater a filiis denominata et Musae fluvia tales *Νειλώ, Τριτώ, Κηφισώ* v. Prolegg. 46. Eodem modo inter se comparanda videntur *Φυλεύς Φυλώ, Συλεύς Συλώ, Πρωτεύς Πρωτώ, Κελαινεύς Κελαινώ, Νηλεύς Νηλώ, Μενεσθεύς Μενεσθώ* ut *βασιλεύς βασιλώ*, ac si feminina *Θεμιστώ, Κοματώ, Τιματώ* (Prolegg. 364.) hodie carent paribus masculinis, non sequitur illico nulla fingi potuisse. Quis denique dubitet Homerum, quum ancillam introduceret *Μελανθώ* Dolii filiam Od. XVIII. 320. ductum esse, recordatione fratris qui *νιὸς Δολίοιο Μελανθεύς* nominatur XVII. 212. et flexo nomine *Μελάνθιος* XX. 173. Hinc transitus erit ad alterum genus, quod nihil ante et propter se habet praeter verba: *Βριζώ ἀπὸ τοῦ βρίζειν* Athen. VIII. 305. A. *Δαμνώ, Ἐλευθώ, Ιατνώ* (nisi illa Phorci filia *Δεινώ* appellata est) *Κλωθώ* et alia a Muetzellio collecta p. 149. Nec pauca reperiuntur ortu ambiguo et utrinque apta *Σπειώ παρὰ τὸ σπέος ὥσπερ χρέος χρειώ, οὐλέος Κλεώ Κλειώ* Choerobosc. Gram. T. II. 261. EM. 814, 34. sed Schol. Theog. 246. *Σπειώ ἡ ἀκολονθία* a verbo repetit, cuius participium est *σπόμενος*. Haec artificiosior videtur interpretatio, sed *Αἴθώ* Solis equa Schol. Phoenn. v. 3. nihil interest utrum a proprio *Αἴθων* ortum dicamus an ab *αἴθω* vel quodam ejus verbi inclinamento *αἴθος, αἴθός*, unde *Αἴθη* equa Agamemnonis; interque hoc et *Αἴθώ* idem

rationis intercedit quod inter *Ἄτροπος* et *Ἄταρπω* Sch. Od. VII. 197. *Βριθώ* nymphae nomen Sch. Hes. Opp. 144. (omiss. in Th.) et *Σθεινώ* a verbo et a nomine paribus spatiis distant; *Βρνώ* a *βρύω* non longius abest quam a *βρύνω*, et masculinum quoque reperitur sed copulatum *Ἀμβρύνων* Diog. La. V. 11. Utrum *Κρινώ* et *Κρινών* (et *Κρίνις* sive *Κρίνης*) a *κρίνω* propagata sint an a *κρίνον* ut a *κριαννον* *Κριαννώ*, *δόδον* *Ροδώ*, non ante judicari potest quam in carminibus reperta fuerint. Eorum, quae literam futuri discretivam ostendunt, alia subjuncta sunt andronymicis *Κτήσων* *Κτησώ*, *Ἀλεξών* *Ἀλεξώ* etc. v. Keil. Anall. 141. alia incomparabilia *Ηγησώ*, *Καλυψώ*, *Μελιξώ*, syntheta *Εύδωσώ* et *Περιβασώ*, quod est Veneris epitheton ludricum. Hujus notae multa contulit Passovius in Opusc. p. 115. ad probandum nomen *Ἄωσώ*. Sic enim in H. H. in Cer. 122. ubi Ceres deam dissimulans loquitur, scribendum esse pro *Ἄως* *ἔμοιγ^ρ* *ὄνομ^ρ* *ἔστι*, cui alii *Ἄωρις* vel *Ἄηώ* substituunt, sed veri similius videtur *Ἄωσώ* vel *Ἄωρώ*. Haec igitur futuro assimilata dicimus, illa praesenti caeteris temporibus exclusis. Nam quod Muetzellius p. 150. putat *Τελεσθώ* ab aoristo *τελεσθῆναι* derivari potuisse, non probaverim, sed est paronymon vel a *Τελεσθεύς* ut *Μενεσθεύς* *Μενεσθώ* vel a *Τελεστής* cum metabole consonantium v. Lehrs. Aristarch. 310. Ab his transgredior ad urbium vocabula, in quibus eminent Aegyptiae, non illae barbare appellatae ut *Ἐλβώ*, *Ναθώ*, *Ταχομψώ*, sed quorum graeca est interpretatio seu vera seu commenticia: *Κυνώ* id est *Κυνόπολις*, *Λυνώ* pro *Λυνόπολις*, Afrodito — Afroditopolis v. Wesseling. ad Itiner. Anton. p. 168. Haec tamen alia via derivari potuisse ostendunt Eusebii verba, quibus Wesselingius utitur ad Hierocl. p. 725. *ἀπὸ τοῦ λέοντος τὴν Λεοντώ*, *ἀπὸ δὲ τοῦ κυνὸς τὴν Κυνώ*, quorum illi Xenophon Ephes. IV. 1. per appositionem adjungit nomen generis *ἐπὶ Λεοντώ* *ἔρχονται πόλιν*. Et nonnullorum terminatio duplex: *Βοντός* — *ἐκαλεῖτο καὶ Βοντώ* Steph. *Κανδώ* insula eadem *Κανδός* vel *Γανδός*, *Κοπτός* Strab. *Κοπτώ* Plutarch. *Θεράμβος* ut Wesselingio videtur ad Herod. VII. 123. et *Θεράμβώ*, quod perperam *Θεράμβω* scriptum est, Lycasto pro Lycastus in omnibus Pomponii Melae codd. v. Tzschuck. Vol. II. P. I. 599.

atque adeo demus Atticus *Σφηττός* a Psello de Locc. Att. p. 47. *Σφηττό* nominatur congruenter dativo adverbiali *Σφηττοῖ*, nemoque dubitat quin *Σεβώ*, *Χεβώ*, *Χωμψώ*, *Ψενακώ* primitiva sint nullaque affectionis cujuspiam aura contacta. Nihilo secius Graeci talibus quoque, ubicunque facultas fuit, pigmenta domestica adhibere non omiserunt: $\omega\delta\ \dot{\alpha}\pi\delta\ \tau\omega\ \pi\alpha\lambda\dot{\nu}\psi\omega\ \kappa\alpha\lambda\psi\omega$ ⁶⁾ οὐτω καὶ ἀπὸ τοῦ χορτάσω *Χορτασώ* Steph. s. h. v. Id convenit nonnullis locorum appellationibus graecis ut *χρήνη* διὰ τὴν χρόναν τοῦ ὑδατος *καλονυμένη* *Γαλανώ* Paus. III. 24, 5. et Atticae fonticulus *Πεδώ* sive *Ἐμπεδώ* a perennitate, puto, denominatus ut *Ἄλειπής πηγὴ* ἐν *Ἐφέσῳ παρὰ τὸ μηδέποτε ἐπιλείπεν* Suid. et *Βεβαία πηγὴ* ἐν *Εὐβοίᾳ παρὰ τὸ ἀνελλιπές* EM. His accedunt *Βωμώ* ἡ *Μακρής* Hes. a figura arae ut Kuesterus suspicatur; *γυμνασίου περίβολος ὄνομα Μαλώ τῆς μαλακότητος τοῦ ἐδάφους* ἔνεκα Paus. VI. 23, 3. *Κορυφώ* promontorium Corcyrae, quod nemo ex *Κορυφάσιον* contractum dicet v. Prolegg. 425. nec magis *Συρανώ* ex *Συράνουσαι*, sed potius urbem nomen accepisse a palude. Postremo oppida ignota Suidae memorata *Αἴγυμώ* et *Αἴθώ* gerunt quidem similitudinem graecorum vocabulorum nec tamen demonstrari potest ab his originem habere.

§. 4. Illis locorum nominibus dupliciter finitis *Κανδός* et *Κανδώ* etc. simile est *Σαπφώ* et *Σάπφος*, si ab hoc casu descendit vocativus *Σάπφ'*, quem Hermannus Elem. 678. in poetiae versu reposuit pro *Σαπφοῖ*. ⁷⁾ Ac non abhorrere hanc terminationem a mulierum nominibus in Prolegg. p. 23. demonstratum est. Verum ut demus atticus *Θρία* vocatur et *Θριώ*, mulieres *Γόργη* et *Γοργώ*, *Μέλιννα* et *Μελινώ* v. Keil. Anall. p. 8. sic sumi licet eandem modo *Σαπφώ* nominatam fuisse modo *Σάπφη* sive aeolice *Σάπφα* alpha correpto. Quare in Varronis loco IX. 51, 150. sunt *quas synonymias*

6) Scilicet quia Ulixem secum in occulto habuit; quasi vero *καλύπτειν* idem sit quod *κρύπτειν*. Barbaris illis adnumero *μοτώ* et *ἀρηβώ* cassiae species Galen. de Antid. I. 14. p. 72. T. XIV.

7) Matthiae Gramm. 224. aeolicum vocativum *Σάπφο* fuisse suspicatur exemplo nullo; Ahrensius Dial. dor. 510. *Ψάπφα*.

appellant *Sappho*, *Alcaeus Alcaeо*, *Geryon Geryonus*, ubi primo exemplo deesse synonymon Spengelius animadvertisit, incertum est utrum *Sappha* inserendum sit an *Sapphus*, an forte *Sapphon*; nam haec quoque terminatio femininis inolevit partim sine paraschematismo χέω χιών ὡς τέρπων EM. εἰκὼ εἰκών, cuius alteram scripturam εἰκώ dubitatur ne Grammatici finixerint propter casus obliquos, *Κραγγών κίσσα* (clamosa) Hes. φαγών maxilla v. ad Aj. p. 167. et δύμβων, partim consociata alteri vel adeo praevalens ἡ ἀηδώ κατὰ Μιτυληναίους καὶ ἀηδών v. Bernhardy ad Suid. Ἡ Γοργών τῆς Γοργόνος καὶ ἡ Γοργώ τῆς Γοργόνος καὶ Γοργοῦ Schol. Eur. Or. 1514.⁸⁾ Λωδώντι λέγεται καὶ Λωδών καὶ Λωδώ Steph. v. Parall. 117. et 119. Σαρδώ λέγεται καὶ Σαρδών ὡς τῇ Πνυθοῖ παράπειται τὸ Πνυθών Steph. De eodem Eustathius ad Dion. §2. Σαρδώ ὡς Σαπφώ καὶ Σαρδόνος ὡς τρυγόνος. Hesychius Σινδούς σινδόνας scr. σινδοῦς ut εἰκοῦς⁹⁾ et Τρυγῶς τὰς τρυγῶνας scr. τρυγοὺς τὰς τρυγῶνας id est turtures a verbo τρύζω ut στάζω σταγών, δλολύζω δλολυγών, quod modo ululatum (δλολυγήν) modo ululam significat ut γλιχώ parsimoniam et (nisi Zonaras fallit) parcam. A verbo trisyllabo proficiscitur ἀρηγών et ἀρηγώ, de quo disputatum est ad Aj. p. 166. Cetera dicatalexiae exempla haec sunt: Ἰεριχοῦς Ἰεριχοῦντος εὑροηται καὶ δοτική Ἰεριχοῦ ἀπὸ τῆς Ἰεριχώ Steph. αἰδώς et αἰδώ δτε εὐθεῖά ἐστιν δξύνεται EM.

8) Haec Theodosii fuit sententia; Romanus vero statuit a Αητώ declinatum esse τῆς Αητώς (quod aeolicum est) ut Λοῦσσα Μούσης, et hoc transiisse in Αητοῦς Choerobosc. Dict. 332. Homericum genitivum Γοργοῦς EM. dupliciter interpretatur τῆς γοργότητος ἡ τῆς Γοργόνος, sed illum esse a recto ἡ Γοργώ. Nam Γοργών non Γοργοῦς facere ut εἰκών εἰκοῦς tacite significat Schol. II. VIII. 349. Γοργόνος γράφει Ζηρόδοτος κακῶς· οὐ γάρ ὁ ποιητὴς Γοργών φησιν ἀλλὰ Γοργώ.

9) Hunc accentum praescribit Choeroboscus et duobus locis restituit Bisetus. Hunc sequitur Buttmannus Gramm. §. 56. Adn. 11. errans de βληχώ, cuius casus attuli ad Aj. p. 173. Contra Aristarchi praeceptum legitur etiam nunc τὴν πειθῶ Achill. Tat. I. 9. τὴν Αητῶ Nonn. XX. 75. Accusativum τὴν Αμαζών Eustathius ad Dion. §23. p. 261. lin. 9. a recto Αμαζών declinasse videtur.

30, 40. ¹⁰) Sed pro $\lambda\epsilon\chi\omega\varsigma$, quod et $\lambda\epsilon\chi\omega\varsigma$ nonnunquam scribitur Charit. III. 8, 76. Aelian. H. Ann. I. 14. Dorvillius p. 398. et Jacobsius p. 16. praefrerunt $\lambda\epsilon\chi\omega$, idemque vel $\lambda\omega\chi\omega\varsigma$ scripsisse videtur Moschopulus in Schedogr. p. 72. $\lambda\epsilon\chi\omega\varsigma$ γεννήσασα ἀττικῶς, ἦτις λεχός λέγεται κοινῶς praeeunte Moeride $\Lambda\epsilon\chi\omega$ ἀττικῶς, λόχος ἐλληνικῶς, ubi Piersonus λεχός scripsit; illo tamen accentu notatum est στεῖρα λόχος Maneth. V. 330. ¹¹)

§. 5. Sapphus nomen nisi omnino peregre in Graeciam venit, a $\sigma\alpha\varphi\acute{\imath}\varsigma$ ut Grammatici tradunt EM. 708, 19. originem habere videtur. Nec tamen omnium etyma inveniri posse spero ac minime divinorum nominum. Horum obscurissimum est $\Lambda\eta\tau\omega$ de quo EM. 564, 19. δ μὲν $\Pi\lambda\acute{\alpha}\tau\omega\varsigma$ φησὶν ἐλεητώ· ἐλεήμων γὰρ ή Θεός· δ δὲ $\mathcal{A}\rho\acute{\iota}\sigma\tau\alpha\varphi\chi\omega\varsigma$ παρὰ τὸ λῶ τὸ Θέλω, sed vereor ne fallat. Nam quod Platoni tribuit, ab hoc non dictum est; quod Aristarcho, Plato proposuit non serio sed per ludum jocumque. Probabilius est $\Lambda\eta\omega$ idem valere quod δῆ, $\Lambda\eta\mu\acute{\iota}\tau\eta\varsigma$. Ἐννώ quam Hermannus Opusc. II. 150. Inundonam interpretatur quasi ab ἐνώ impluo nominatam, veteres simplicius παρὰ τὸ ἐνώ τὸ φονεύω, nec enim aliud reperitur nomen a verbo composito derivatum. $\mathcal{K}\omega\kappa\chi\mu\omega\varsigma$ Pla-dis nomen Schol. Theocr. XIII. 25. specie modo non sententia convenit cum $\mathcal{K}\omega\kappa\chi\varsigma$ λόφος Hes. nec omnino cognitum est antiquioribus, qui longe alia Plejadum nomina tradunt. $\Pi\epsilon\varphi\eta\delta\omega\varsigma$ Hermannus l. c. 150. reddit Auferonam a verbo φρέω, cui simile Θρέω appellativo τενθρηδών subjeci. Hinc subeunt illae gynaeciorum nugae $\mathcal{A}\kappa\kappa\omega\varsigma$ καὶ $\mathcal{A}\lambda\varphi\iota\tau\omega\varsigma$ δι' ὅν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν ἀνείργοντι v. Meinek. Hist. Com. 405. Alphito quidem aniculam significare posse docent Hesychii verba $\mathcal{A}\lambda\varphi\iota\tau\chi\omega\varsigma$ πολιά. Sociae ejus Acco consonum adjectivum idem suppeditat $\mathcal{A}\kappa\kappa\omega\varsigma$ παράμωρος· λέγεται

10) Philetae verba a Bachio omissa ἀγαθὴ δ' ἐπὶ ηθεσιν αἰδώ Choeroboscus servavit Dict. 360. a quo summis Lascaris Gramm. lit. E. fol. 7.

11) Dativus ταῖς λοχοῖς in Dioscoridis loco, qui in Lexicis affer-tur, unius literae inclinatione in λεχοῖς verti potest, quo dativo Psellus de Operat. daem. p. 29. ed. Boiss. et alii utuntur. A rhetoribus poe-tice loquentibus λεχωίς pro λεχώς dicere non alienum est.

δὲ παιδίοις ὡς μωροῖς, quae ita accipienda sunt ac si scriptum esset τὸ Ἀκνοῦς ὄνομα ἐπιλέγεται τοῖς παιδίοις ὅτε μωραίνουσι vel ὡς μὴ μωραίνωσι. Hoc autem quid significet apparet ex aliis locis Σινάμιωρος κακόσχολος, Ὁροπεδίζειν τὸ κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς παισί atque ex Schol. Eur. Androm. 665. μωραίνουσα τοτέστιν ἀκολασταίνουσα et Sch. Nubb. 416. μωραίνειν τὸ ἀφροδισιάζειν. Itaque clarum fit ad conterrendos pueros praesertim μωραίνοντας id est pudenda contrectantes fictas esse illas aniculas fatuas facie foeda similesque larvarum ut sunt pleraeque decrepita; quarum alteri adiuncta sunt adjectiva ἀκνός et maccus verbumque a Suida huc relatum Μακνοῦ ἀνοηταίνει ὅτι ἡ Ἀκνώ ἐνέα ἦν, idemque alio loco Μακνώ καὶ Λαμώ γυναικες ἐνεστοῦνται. Haec Λαμώ sive Λαμώ procul dubio est Lamia infantaria ab ingluvie (λαμιῶ) et voracitate sic ut Manducus nomen adepta similisque Mormus et Gellus. Schol. Gregor. Or. XXXV. 563. C. (Ruhnken. ad Tim. 182.) μορμολύττειν εἴρηται ἀπὸ τῆς Μορμοῦς τῆς καὶ Λαμίας. Quippe et Μορμόνες erant, ut Hesychius ait, δαίμονες πλάνητες et *Lamiae terriculae* quas Lucilius appellat, nec minus Gello, cuius larvae duodecim sunt nomina in lepida Leonis Allatii fabella¹²⁾ inque his Μωρόδά, quod vel plebeja prolatione corruptum est ex Μορμόνιον vel μωρόν fatuam significat ut Μακνώ, quae Du Cangii est sententia in Gloss. s. h. v. Βανβώ fuit nutriculae nomen cum verbis βανβᾶν et βανκαλᾶν cognatum, namque assarum lallis deliniti infantes consopiuntur et βανβᾶσι, ac nescio an utrumque ex voce lallantium expressum sit sic ut ipsum nomen infantium, de quo Damascius Phot. CCXLII. 555. βάβια οἱ Σύροι καλοῦσι τὰ παιδία ἀπὸ τῆς Βαβίας Θεοῦ sive potius utrumque a balbutiendo ut franco-gallicum *babil*, *babiller*.¹³⁾ Nomen Gellus, quod paullo ante

12) Illorum nominum pleraque facilem habent intellectum, παιδοπνίτιδαι, ψυχανασπάστραι, στρέγλαι (striga) et πετεσται quoque quid sit colligi potest ex Festi verbis: *striges maleficae*, *mulieres quas volatrices etiam vocant*.

13) Βάβαλον αἰδοῖον Hes. fortasse fuit ὑποκόρισμα παιδῶν ab infantibus translatum ad partem illam ut contra σάθων ὑποκόρισμα παιδῶν ἀρρένων ἀπὸ τῶν αἰδοῖων, et Augustus Horatium inter alios

attigi, Schneidewinus in *Delect.* p. 306. a verbo ἐλεῖν ductum censem. 'Υρνήθω heroina ficta est ex nomine loci 'Υρνήθιον et tribus Argivae 'Υράθιοι, quae si nihil aliud nisi literarum similitudinem anquirimus, ad ὄρης (ὄραπέτιον) pertinere videntur terminatione paragogica aucta v. *Proll.* 364. similiaque topico Ὀρεάι. Θεαρώ Muetzellius p. 148. ex θέατρα factum, Sturzius Alex. 85. cum verbo ἄρω compositum, veteres ex Θεορόν contractum putant; quorum nihil exemplis ad persuadendum idoneis confirmari potest; nec magis si quis masculino Θεάρω appositum dicat. Sed simili tamen modo corruptum est, quod idem afferit, Αυγιρώ Hesiodeum, quippe cum eodem verbo junctum in quod Αγγιρόν, Καλλιρόη, Ωνυρόν exeunt, atque nomen per frequens Πολυξώ, quanquam huic praestri potest masculinum Πόλυξος ut δορυξός, illi Αυγιρός ut ἄψορός, quam syllabarum finalium correptionem alio tempore illustrabo copiosius.¹⁴⁾ Huic contra posita amplificatio, cuius unum extat exemplum idque summe mirabile. Etenim sancito vocativos non plures habere nominativo vocales, consultatum est quomodo ab ἡ Αητώ transitum sit ad ὡ Αητοῖ. Respondit Herodianus ὅτι τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιγράφων ἐν ταῖς εὐθείαις εἰχον τὸ ι προσγεγραμμένον ἡ Αητώι, ἡ Σαπφωί, sed hac excusatione in aliam impegit regulam ὅτι τὸ ι οὐκ ἔστι τελικὸν τῶν θηλυκῶν ἀλλὰ τῶν οὐδετέρων Choerobosc. *Dict.* 335. Hanc regulam illi ignotam fuisse minime credibile est sed fortasse nomina ista iota ineffabile habere putavit idque perinde esse ac si non haberent. Scripturae tamen hujus vestigia nulla fere relictam sunt praeter Φιλυτώι in *Inscr. Del.* n. 2310. sed librarii nonnulli vocalibus longis et in medio vocabulorum et maxime in exitu addiderunt iota syllabamque acutam circumflexo notarunt σπονδῆι pro σπονδή, Ξανθῶι pro Ξανθό v. Jacobs. ad *Anth. Pal.* p. 8. Hecker. *Comm. de Anth.* p. 322. et 85. Re vera

jocos purissimum penem vocavit et lepidissimum homuncionem hoc est pipinnam et pisinnum sive pusionem.

14) Lennepius ad Theog. 337. etiam nomina vulgaria *Πειθώ*, *Ζευξώ*, *Ιππώ* etc. ex *Πειθόν*, *Ζευξόν* etc. orta censem, quod minime veri simile est.

autem illa nominativi et vocativi inaequalitas nihil offendit
habet; eademque est in *αιδώς* et *αιδοῖ*, ἀηδών ἀηδοῖ, ne
γυνή γύναι commemorem, quod illi a γύναις declinatum vo-
lunt. Aegyptiarum urbium nomina ab animantibus ducta ple-
rumque in ὁ exeunt Ἀφροδιτώ, Ἀντινώ, quae et Ἀντινόεια
dicitur et Ἀντινόου πόλις, J. Malel. XI. 119. C. Κυνώ,
Ανκώ, sed in ὡν Αύκων, Λάτων atque eadem Λατόπολις
vel λάτων πόλις v. Jablonski Panth. II. 87. duae aliae Λητοῦς
et Ήρακλεώς in Hierocl. Syncd. 730. (399. ed. Lips.)

Pars IV.

De vocabulis sensuum eorumque confusione.

§. 1. Soloecismorum duo sunt genera, unum in forma eloquendi positum, alterum in sententia, et utriusque generis apud scriptores omnium aetatum copia non exigua. Verum ut in vita communi non qui idem peccarunt eadem poena afficiuntur sed multum interest quis quid fecerit et quo consilio, ita prisci scriptorum existimatores *προσωποληψία* quadam usi quae vulgo indocto exprobrant, ignoscunt eruditis. Diomedes II. 109. *Athīs*, inquit, *admittit soloecismos*,¹⁾ quos quum docti faciunt, non soloecismi vocantur sed schemata, quorum alterum est vitii nomen, alterum virtutis, sed utriusque, si auctorem sustuleris, discrimen nullum. Nam quod Dionysius de quadam Thucydidis loquutione dicit c. 37, 907. *τοῦτο εἴ τις ἐν τοῖς σχήμασιν ἀξιώσει φέρειν, οὐκ ἀν φθάνοι πάντας τοὺς σολοικισμοὺς σχήματα καλῶν*, valet de pluribus, unumque hoc interest quod quae classici contra regulam dixerunt, ab arte profecta creduntur, quae qui infra classem, ab inscitia. Haec enim magnis ingeniiis debetur reverentia ut ponderibus examinentur aliis ac turba ignobilis; eaque religione ducti Critici quidquid in vitii similitudinem vergeret, aut archaismi nomine excusarunt aut dialecti aut figurae proque soloecismi nomine substituerunt decentius *σολοικοφανές* vel *σολοικοειδές*.²⁾ Ac si vera est illa philosophi nobilissimi edictio, qua, quidquid sit, rationale ducere jubemur, quanto aequius videtur ut omnia, quae illustres antiquitatis

1) Anonymus in Cram. Anecd. T. IV. 271. *τὸ σολοικίζειν ἐνιαχοῦ ἀπτιπίζειν ἐστίν.*

2) Ad Odyss. XI. 76. *σῆμά μοι χεῦαι ἀνδρὸς δυστήνοιο* Schol. *σχῆμα ἐστὶ σολοικοφανές. Οὐκ ἐστὶ γὰρ κατειπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν ἢ βιοβαρισμόν.* *Κέροιται δὲ σολοικοφανῆ ταῦτα καλεῖν (καὶ) σχῆματα.*

auctores dixerunt, recte et convenienter rationi dicta existimemus? Non defuerunt tamen qui quae a modestioribus figurae appellarentur, vocarent soloecismos, ut Grammaticus, cuius commentariolum περὶ σολοικίας Valckenarius edidit, huic nomini schema pindaricum, euboicum et alia subjicit. Nominativum absolutum Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πυλῶν Αλκεδαιμόνιοι ἡττήθησαν Lesbonax p. 183. ³⁾ inter attica schemata refert, similemque huic Homeri constructionem ἵππος ἀγλαΐηφι πεποιθώς δίμφα ἐγοῦνα φέρει vetus interpres II. XV. 268. σολοικοφανές appellat. Sed Sextus c. Gramm. p. 261. ed. Fabr. σολοικὸν τὸ πολλὰ περιπατήσας κοπιᾶ μον τὰ σκέλη, διὰ τὸ μή λέγεσθαι τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, et ad Eur. Hipp. 23. πάλαι προκόψας οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ, unus Scholiastarum breviter et austere τοῦτο ἐσολοικισε, alter verecundius ἀρχαῖσμός ἐστι τοῦτο, οὐ σολοικισμός. Lucianus Dial. Mort. X. 9. in oratoria supellectile numerat ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμούς, hoc nomine significans soloecismos ⁴⁾ arte quae sitos sive, ut Scholiastes ait, λόγους ἐν σχήματι προφερομένους χάριτος ἔνεκεν ὡς τὸ οἱ δὲ δύο σκόπελοι καὶ τὰ παραπλήσια. Hoc οἱ δὲ — schema homericum appellat Sch. Pind. Ol. VIII. 48. recteque explicat Sch. Eur. Phoenn. 1478. πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι τῇδ' ἐξέβησαν οἱ δὲ δυστυχέστατοι — δμοιον τῷ δμητριῷ οἱ δὲ δύο σκόπελοι. Οὐκ ἔχει δὲ κινδυνον οὗτος δ σχηματισμός οὐ γὰρ ἀφ' ἐτέρου προσώπου εἰς ἔτερον ή μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ δλον εἰς μέρη. ⁵⁾ Secundum constructionem

3) Hic pro ἔκφρασις προσηγορική, cui ἐπιφρονή opponitur, non προηγορική scribendum est, ut Schaeferus voluit, sed προφρονική. In Schol. Plat. in Theaet. 173. C. p. 362. ed. Bekk. ubi idem exemplum schematis attici assertur Ἀλκιβιάδης ἐξελθών etc. scriptum est ἡττήθησαν.

4) Sic idem in Pseudosophista τὸν λαγώ, τὸν ἐππεῖς et ἀφιστᾶν soloeca vocat, etsi non in syntaxi peccant sed in una parte orationis. In Soloecista autem taxat cacozeliam eorum qui de pipere et cumino loquentes vocabula ex vetere Attide repetita vulgoque ignota infercirent.

5) Philem. Lex. I. 32. φαίνεται σολοικοφανὲς τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἄμφω δ' ἐξομένω γεραράτερος ἦν Ὁδυσσεύς. ὃ καιγότερον ἔφρασεν διὰ τὸ ἀρξασθαι ὡς ἐν σχεδιασμῷ ἀπὸ εὐθείας.

absolutam, cujus varias species Wanowskius sollertissime descripsit, frequentissimum est schema quod dicitur *πρὸς τὸν ηγόντον*, et hujus quoque exemplum homericum ὡς φασαν ἡ πληθύς Apollonius Synt. III. 4, 198. a quibusdam afferri ait ad comprobandum καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοκισμόν.⁶⁾ Denique ad constituendos utriusque nominis terminos nihil nobis prodest Quintiliani finitio, schema esse aliquam a vulgari et simplici specie *cum virtute* commutationem. Nam Callimachus quidem, ut hoc utar exemplo, τέκνον ἄλλαστε de industria praetulisse videtur vulgari, quod in exitu versus ad metrum aequa conveniebat, sed Homerus φίλε τέκνον dixit non ut novitate constructionis auditores delectaret grammaticae subtilitatis incuriosos, sed quia versui texendo aptius erat et consuetudo ipsa substantivis, quae terminationem generis neutrīus sed significationem maris vel feminae habent, epitheta adjungere amat generi naturali congruentia. Similiterque aliae constructionis rectae immutationes rationibus quibusdam nituntur vel brevitatis vel concinnitatis vel similitudinis, ac ne illiterati quidem caeco impetu casus, genera, numeros miscent sed ita ut causa aberrationis reddi possit si non justa at plausibilis. Itaque omnia huc conveniunt, schematis et soloecismi discrimen non natura constitutum esse sed usu, neque a nobis sciri posse quid vulgo Graecorum dicere licuerit, eruditis non licuerit, quidve scientes commiserint inscien-

6) Id merito improbat sed ipse errat atticum μὰ τὸ θεώ et Αἰδώς καὶ Νέμεσις ἵτην παλινφαμένω — προλιπόντε schema vocans I. 21, 58. ut et Schol. Soph. Oed. C. 1673. nam qui ita loquuti sunt, non femininum cum masculino conjunxerunt (ut παιδίον καλλιστη etc.) sed prisca usi sunt dualis forma, quae utrius generi communis erat. Neque figurate dicta sunt δαιζομένοι πόληος, δρόσοι τιθέντες, χλοάσσοντος λασπίδος quod Bernhardy suspectat ad Dion. p. 503. αἰγίδες ἡνεμόντες, ἥδης ἀττική, atque aliorum adjectivorum, quae vulgo moveri solent, terminationes non motae, non solum in carminibus sed etiam in sermone ἡ μικτός, ἡ ἀπορώτερος, atque adeo participiorum νεῶν καταρτισθέντων v. Parall. p. 550. quibus conferri possunt latina *Credo ego inimicos meos hoc dicturum esse, Justam rem oratum a vobis volo.* Illum Apollonii errorem sequitur Schol. Arist. Rann. 1423. τὸ πλάστιγγε — σχῆμα ἀττικὸν ὡς τὸ χεῖρε, τὸ πόλει, τὴν τὸ σιώ, pro quo θεώ scribere debebat.

tesve. *Εἰςήρχοντο εῖς καθ' εῖς, ἀνὰ εῖς ἔκαστος* si in N. T. legerentur solo, ad idiotas rejiceremus. At ob idem vitium Lucianus reprehendit homines suae aetatis doctos, quos manifestum est notionem nominativi *singuli introibant* potorem duxisse quam rectionem praepositionis. Et qui *οὐτος* dixerunt pro *αὐτη* si sic loquuti sunt in compellatione feminae,⁷⁾ retinuerunt formulam auribus inhaerentem *ῳ οὐτος*. Item tritum illud *ἢ δ' ὅς* ita inoleverat linguae ut etiam ad feminas et ad plures transferretur.⁸⁾ Nec minus soloeca sunt *praesente testibus, cum partim copiarum, libens solverunt;* quae nisi abunde satis testata essent, librariis imputarentur et lapicidis. Verum hujusmodi *ἀσυνταξίας* vel *κακοσυνταξίας* exempla collegerunt multi multa; obscurius vero est illud alterum soloecismorum genus, quod in principio hujus disputationis designavi.

§. 2. Etenim non solum consuetudo graeci sermonis sed omnium linguarum lex et ratio pugnantia loqui vetat. Sed hujus quoque soloecismi speciem interdum praebent scriptores non indiserti, quum cogitatione plus comprehendunt quam eloquuntur, ut Hesiodus Opp. 610. *βότρωνας κοή — δεῖξαι ήλιψ δέκα τοῦ ήματα καὶ δέκα νύκτας*, cuius loci inconcinnitatem Moschopulus et sensit et excusavit hoc modo: *συνυπάγει τὰς νύκτας τῷ λόγῳ ὡς ἐπομένας ταῖς ημέραις ἐξ ἀνάγκης· οὐ γὰρ κατ' αὐτὰς δυνατὸν τῷ ήλιψ δεικνύναι τὸν βότρων, neque hodie scribentium aliquis audiret dicere *uwas die nocteque insolato*.* Alius calore dicendi obliviscitur paria paribus adjungere ut in H. H. in Merc. 525. *Αητοῦδης ἐπένευσε — μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοις*

7) Apollonius qui *οὐτος κατὰ θηλείας πιθέμενον* cum *ῳς φασαν ἡ πληθύς* coniunxit, certe sic masculinum pro feminino positum credidit; sed fortasse est masculinum non motum ut *ἢ τηλικοῦτος* apud Sophoclem, quod non constructum est contra regulam sed vitium habet in una voce.

8) De hoc praeter Suidan et Grammaticos a Buttmanno citatos Gramm. I. 543. disputavit Photius Amphiloch. I. 230. in Maji Nov. Collect. T. I. 230. Schol. Arist. Lys. 514. *τῷ ἢ δ' ὅς καὶ ἐπὶ πλήθους ἐχρῶντο καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ*, *ὡς καὶ τῷ ὦ ταῦ*. Negat hoc Fritschius ad Arist. Rann. p. 16.

σιν ἔσεσθαι μήτε θεὸν μήτ' ἄνδρα, ubi deest μήτ' ἐν θητοῖς. Justiorum causam praebet affectus sermonem praecipitans Aesch. Sept. 181. ἀνὴρ γυνὴ τε χάρτι τῶν μεταίχμιον, de quo recte judicat Scholiastes κενινδύνευται τὸ μεταίχμιον, εἰ μὴ ἄρα τις λέγοι ὅτι δογματικός οὐτις εἴρηκε. Verum haec, quae generatim describi non possunt, praetermitto ut ad illud repugnantiae genus veniam, quod contradictionem continet, ut nunc vocant, vel in objecto πτύπον δέδορκα vel in adjecto ἀργυρὸς χαλκῆ, βουνόλος ἄπτων. Illa est vox mulierum Thebanarum Aesch. Sept. 99. quae tumultu obscientium eminus accepto trepidae hostes jamjam irrumpentes sibi cernere videntur: πτύπον δέδορκα, πάταγον οὐχ ἐνὸς δορός. Hic non acquiescimus in Scholiastae explicatione μετήνεγκε τὰς αἰσθήσεις ἐπὶ τὸ ἐνεργέστερον (ἐναργέστερον). Nam ut concedamus poetis quod Longinus dicit XXVI. 2. τὴν ἀνοῆν ὅψιν ποιεῖν, quia ὅψις τρανεστέρα τῆς ἀνοῆς Suid. s. Αἴσθησις, Aeschylumque noluisse οὐλύω πτύπον dicere vel ut debilius vel fugiendae repetitionis causa, nam paullo ante legitur ὡσὶ χοίμπτεται βοά et non multo post ὅτοθον ἀρμάτων οὐλύω, tamen haec ratio non tantum valet ut ei asystata loqui permittamus, quod effugere poterat si nomen posuisset utrique sensui aptum δέδορκα οὐλόνον vel ὅμαδον vel aliud a verbo minus abhorreens. Nec puto illam repugnantiam satis excusari vel affectu⁹⁾ loquentium vel persona, qua ratione Grammatici interdum periclitantia tueruntur ut Eustathius p. 1184, 48. Θεραπεύεται¹⁰⁾ ἡ αἰτίασις ἀπὸ τοῦ προσώπου· γυνὴ γὰρ λέγει οὐκ ἔχουσα ἐνευδοκιμεῖν κυριολεκτήμασι et EM.

9) Nulla est affectus significatio in Quint. VII. 562. Αθηναίη — ἐδέρκετ' ἀυτὴν ἀνδρῶν ἀγγεμάχων et Hom. Il. XVI. 127. Ιεύσσω παρὰ νησὶ πυρὸς δήμοιο ἵωήν id est βρόμον ut Stat. Theb. VI. 202. *jam face subjecta primis in frondibus ignis exclamat*, quod Scholiasta interpretatur *crepitu sonat; omnis enim sonus clamor est.*

10) Tritum hoc est verbum de explanatione eorum quae contra consuetudinem vel constructa vel declinata sunt: τὸ σολοικοειδὲς δι' ἀντιπτώσεως θεραπεύεται Eust. 718, 63. τὸ σολοικοφανὲς διὰ σιγμῆς θεραπεύεται 236, 32. τὸ βάρβαρον θεραπεύεται δι' ἐλλείψεως ὑπαρκτικοῦ δήματος 251, 12. θεραπεύεται ἡ γραμματικὴ ἀναλογία (τοῦ βοσκήσω) 1713, 55. ἡ θεραπεία τούτου (ἔπος δίμφα ἐ γοῦνα φέρει) Sch.

774, 42. δὲ Σώφρων ὑγιώτερον λέγων ἔκοντὶ ἡμάρτανε τὸ ἄκανον τῆς γυναικείας ἐρμηνείας μιμησάμενος, δὸν τρόπον κάκεῖ (κάκεῖνο) ἐσολοίκισε τατωμένα τοῦ κιθῶνος. Verum quo insolentior nobis haec videtur visus et auditus confusio, hoc minus molestiae exhibuit antiquis graecorum poetarum explanatoribus, qui plurimis in locis adnotant verba sentiendi et inter se et cum verbis cognoscendi permutari, idque adeo ad ornatum orationis pertinere ut interdum species pro specie vel pro genere ponatur. Sed quo clarius omnis eorum ratio perspiciatur, repetam paullo altius. Ergo ad Odyss. X. 82. scriptum invenimus nomen ποιηὴν positum esse καταχρηστικῶς aut pro βουκόλος hoc est ea figura, quae vocatur εἶδος ἀντὶ εἶδον, aut pro νομεύς διωνύμως τῷ γένει τὸ εἶδος.¹¹⁾ Item ad Il. XXI. 37. admonent poetam nomine ἐρινεός quamlibet arborem potius quam caprificum significasse, ἀπὸ γενικοῦ εἰς εἶδος μεταβέβηκε. Sch. Hes. Scut. 289. τὸν διστάχνας εἶπε πέτηλα εἶδος ἀντὶ εἶδον. Schol. Lyc. 88. τόργος δὲ γύψ κυρίως, νῦν δὲ τὸν κύκνον λέγει. ἔλαβε δὲ ζῶον ἀντὶ ζώου. et Gloss. 911. κεγχρίη — ἔλαβεν εἶδος ἀντὶ εἶδον. Similiter Acro ad Horat. Sat. I. 1, 58. Aufidus — species pro genere, et ad Od. I. 1, 13. trabe Cypria — abusive pro quacunque etc. Hoc schema duriore nomine appellat Auctor de Soloec. p. 199. σολοικισμὸς περὶ τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ ὡς παρ’ Ὁμήρῳ πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· εἶδος μὲν γὰρ ἀνδρες, γένος δὲ ἀνθρωποι. Hac igitur ratione verba singulis sensibus attributa docent poni pro eo, quod omnibus commune est; qua in re quantopere lasciviant, operaे pretium est cognoscere. Primum ad Il. XI. 532. ἵπποι πληγῆς ἀΐστοτες — ἡ διπλῆ δτι τῷ εἶδει τὸ γένος δεδήλωκε. Θέλει δὲ εὐπειτὴ ἐπαισθόμενοι· ἡ γὰρ ἀκοὴ εἶδος ἔστι τῆς αἰσθήσεως. Sed Eustathius non inscite infert

Il. XV. 268. καταχρηστικῶς πρῶτα εἶπεν, ἐθεράπευσε δὲ εἰπὼν ἄλιον Sch. Pers. 132. sunt quae per synaloepheν aut systolen aut ectasin sanari necesse est Charis. I. 5. p. 7. Alibi hac de re διορθοῦσθαι dicitur.

11) Schol. Lysistr. 329. πατέγου χυτρέτου ἀντὶ τοῦ κεραμέου, ἐκ μέρους τὸ πᾶν· οὐ γάρ χύτραις βάπτουσι, quod idem εἶδος ἀντὶ γένους dici potest.

equos ipso sonitu flagelli ad currendum excitari verbere nullo Aptius vero hoc retulissent Od. XVIII. 11. *οὐκ ἀτέισ δτι δή μοι ἐπιλλίζοντι ἀπαντες*, ubi aut ὁρᾶς dicendum erat aut commune αἰσθάνη, quod verbum quum Homero incognitum sit, vices ejus sustinet primitivum ἀτέιν, unde compositum ἐπατέιν vel in soluto sermone significationem intelligendi habet v. Lennep. ad Phalar. Ep. XXIX. Jacobs. ad Aelian. p. 9. ¹²⁾ quo minus in Apollon. II. 109. *τοὺς παρεόντας ἐπήισε* opus erat Scholiastae adnotamento *γένθετο*. Sed eodem utuntur in aliis locis qui illa ratione expediri non possunt, ut Arat. 240. *ἰχθύων ἔτερος μᾶλλον βροχέαν νέον πατιόντος ἀκούει*, quae sic commentantur *τὸ ἀκούει σημαίνει τὸ αἰσθάνεσθαι τοῦτο εἶδος ἀντὶ γένους*. ¹³⁾ Verum haec est inera prosopopoeia, qua saepius utitur Manetho stellis affectus humanos tribuens v. Dorvill. ad Gharit. 664. eamque Germanicus quoque suis verbis expressit. *Piscis — alter audit stridentes auras niveus quas procreat Haemus.* Alius est graeci poetae locus v. 336. ubi de Sirio loquitur *κείνον καὶ πατιόντος ἀκούομεν*, nec deest scholion tralaticium αἰσθανόμεθα. Hic primum subvenit, quod poetae latini caniculam, quum maxime fervet, *latrare* dicunt ut Statius Silv. I. 3, 5. *calido latravit Sirius astro*, similiterque Manilius et Claudianus, quorum versus apposuit Gronovius, nec discrepat *δπωρινοῦ κυνὸς δριμεῖα δμοκλή* Oppian. Hal. I. 152. Sic apparent quomodo Sirius audiri possit. Sed simplicius videtur illa verba ita interpretari: *etiam occidentis vim et efficaciam praedicari audimus.* Non certius hujus abusionis documentum praebet

12) Σμύρνα ὡς ἔξειτο πρὸς αὐτὸν ἐπάϊστος ἐγένετο προσενεγένετος ἔξαπίνης τοῦ πυρός Anton. Lib. c. 34. pro φανερῷ.

13) Sic. Schol. Mosq. pro vulgato γένος ἀντὶ γένους. Vossius grammatici sermonis immemor scribi volebat εἶδος ἀντὶ φέγγους. Nec satis apte confert Pindari verba ἐν Τροίᾳ Ἐκτιωδ Αἴαντος ἡπούσε, hoc est οὐ μόνον παρ' ἄλλων ἡπούσε ἄλλὰ καὶ τῇ πειρᾳ ἔγνω v. Nitzsch. ad Odyss. VI. 185. Longe diversa est ratio verbi compositi Pind. Ol. III. 42. ὁ κῆπος ὑπακούει ἀγαῖς ἡλίου — μεταληπτικῶς ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι Schol. quomodo Latini interdum obaudire id est obaudire de rebus inanimatis usurpant; ἐπαίσουσιν αἱ μῆτραι τῶν ἔνυμάτων Hipp. Mul. I. 647. T. II.

Il. IV. 343. πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκονάζεσθον ἐμεῖο — Schol. τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθε, ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ εἰδός ἔστιν αἰσθήσεως, sed sententia haec est: *vos primi ad coenam invitamini et invitationem accipitis*, id quod Athenaeus dixit τῷ δείπνῳ ὑπακούειν, et sic etiam Aristarchus statuit sed adhibita ellipsi ἀκονέτε μου περὶ δαιτός. Plus dubitationis habet Od. VI. 185. ἀνὴρ ἡδὲ γυνὴ δμοφρονέοντε (παρέχονσιν) ἄλγεα δυσμενέεσσι, χάρματα δὲ εὔμενέτησι, μάλιστα δὲ ἔκλνον αὐτοῖ. Hic enim apprime convenient illud αἰσθάνονται καὶ ἀπολαύονται, quod et Nitzschius probavit. Sed non necesse est ad hypallagen configere. Nam conjuges non solum tacita mutui amoris conscientia laetantur sed etiam se invicem felices praedicant et ab aliis praedicari audiunt, χαίροντες κλύνονται vel χαίρονται κλύνοντες. Haec igitur sunt exempla, quibus Grammatici efficere conantur εἶδος ἀντὶ γένους ponи, aliud alio infirmius. Jam videamus de altera hujus figurae specie. Igitur in Arat. 405. θυτηρίου ὀλίγον μὲν ἐπὶ χρόνον ὑψότροπον εόντος πεύσει, non εἴση, quod proximum erat, vel γνώση significari, sicut idem poeta stellas inobservabiles ἀπενθέας dixit v. 648. sed sensum pro sensu sumtum dicunt ἀντὶ τοῦ θεάση, quod confirmare videtur Avieni interpretatio: *Aram satis arcto tempore suspicies mundo rutilante referri*, sed necessarium non est; nam *audies* dici potuit ἐκ τοῦ παρεπομένου, quia arae exortum sequuntur e vestigio gravissimae procellae sic ut auribus percipi possit. Et πεπύθοιο καθυπνέας Nic. Al. 433. minus quidem proprium dictum quam ὄψει vel ὕδοις ἄν, nec tamen impropter est.¹⁴⁾ Hinc transgrediar ad verba videndi. Ad Eur. Hec. 175. quum pro ἄνε ως εἰδῆς olim scriptum esset ως ὕδης, hoc acceperunt ἀντὶ τοῦ ἀκούσης, αἰσθησις ἀντ’ αἰσθήσεως δὲ καὶ μετάληψις λέγεται. At apertum est sic non sensum pro sensu summatum esse sed adspectum pro intellectu, quod facile fieri posse concedimus et probatur Theocriti exemplo III. 12. θᾶσσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμίν ἄχος, ubi apposite Scholiographus:

14) Πιφαύσκει Alex. 410. Schol. pro ἄκονε positum putat sed est proprium dictum *lass dir sagen*; alibi aliis verbis utitur πεύθεο 700. φράζεο 438. εἴρεο 359. τεκμαίρον 396.]

ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ὁ σσόμενος πατέρος ἐσθλόν. Et vicissim rem oculis subjectam ad animi intellectum transtulit Oppianus Hal. I. 709. ἥδη τις κατ' ὅρεσφιν ἐριβρύχην ἐνόησε θηρητὴρ τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα λέοντα. Hic nihil aliud adnotandum erat nisi νοεῖν more homericō positum esse pro ἰδεῖν. Sed ille ad armillum redit: ἀντὶ τοῦ εἶδεν, αἰσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, quod nomen huc prorsus non convenit. Et in ejusdem poetae loco I. 236. quo echeneidis cursum navium inhibentis miraculum depingitur ναῦται τρομέοντιν ἀείδελα δεσμὰ θαλάσσης δεοκόμενοι, non αἰσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, ut in Schol. dicitur, posita est sed verbum ex circumstantia ductum cernunt navem coeco remorae vinculo consistentem; ut in Orph. Arg. 1154. ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἥδη ἀραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι hoc est video undas vento insurgente cri- spari, et Propert. I. 17, 6. adspice quam saevas increpat aura minas. Exemplorum quae Grammatici pro hac causa affe- runt, ultimum suppeditavit Nicander Ther. 164. serpentem somnolentum excitari dicens ὅταν ἡ δοῦπον νέον ἡέ τιν' αὐδὴν ἀθρόσῃ, de quo sic loquuntur αἰσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως ὡς ἐπὶ τοῦ ὁρᾶς οἷα λέγεις. Nec video quo pacto hoc expugnari possit nisi mutata scriptura αὐδὴν in αὐγῆν, quod Eutecnium hoc loco legisse appareat ex paraphrasi ὅταν θεάσηται φῶς. Hoc autem recepto res ad zeugma redit ut ὅψει φῶς κάλλιστον καὶ κρότον χειρῶν Arist. Rann. 157. et similiter juncta (v. ad Aj. p. 430.) quae designat Aristoteles Rhet. III. 5. p. 1407. b. 20. σολοικίζειν ποιεῖ τὸ μὴ ἀποδι- δόνται, ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύης ἀμφοῖν ὁ ἀρμόττει, οἷον ἡ ψόφον ἡ κρῶμα ἴδων, τὸ μὲν ἴδων οὐ κοινὸν, τὸ δ' αἰσθόμενος κοινόν. Sed quod Scholiographus ille subjicit ὁρᾶς οἷα λέ- γεις, non aliter enuntiatum est quam Soph. Aj. 785. ὁρᾶς ὅποι ἐπη θροεῖ, ecce quae ille ait Plaut. Most. II. 2, 64. (484.) in quibus nemo ne tantillum quidem haeret quia non de sono vocis agitur sed de sententia verborum, quam νόος ὁρᾶς καὶ νόος ἀκούει, ut Epicharmus loquitur.

§. 3. Expensis Grammaticorum testimoniis deinceps vi- dendum est num forte in praeteritis plus roboris insit quam in allatis. Hic primum occurrit Pindarus Fragm. CL. 639.

σαρωῶν τ' ἐνοπὰν ἥδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν εῖδον, cuius loci scriptura non prorsus explorata est. Sed si ita scripsit, verbum ab adspectu traxit tanquam a primaria actionis parte: vidi quum Hercules carnes bovis et ossa stridentia frendens gluttiensque contereret. In plurimos locos convenit quod Donatus dicit ad Eunuch. III. 2. 1. *omnes sensus visa dicuntur ab eo qui est certissimus.* Itaque fit ut res, quae tactu cognitae sunt, cerni dicantur, ἐὰν προσαγάγης τῷ στέργῳ τὴν χεῖρα, τὸ πήδημα τῆς καρδίας ὅψει Aristaen. II. Ep. XI. 150. similiterque Hippocrates de Nat. Mul. 534. T. II. ἥν ἀψη, ὅψει, Muliebr. II. 836. T. II. ἥν ἐπαφήσῃ τῷ δακτύλῳ, ὅψει σκληρόν, qui alibi verbo minus discordi usus est, ἥν ἀψη τῷ δακτύλῳ, εὐρήσεις κεχηρὸς τὸ στόμα de Nat. Mul. p. 542. ¹⁵⁾ Et quae auribus percipiuntur: ἵδε μάλα μέγας κτύπος ἐρείπεται Oed. Col. 1463. *loca vidi reddere voces* Lucret. IV. 581. *mugire videbis terram et descendere montibus ornos* Virg. Aen. IV. 491. quanquam hic etiam zeugma intercedit. Nec tamen omnia verba videndi eodem jure sunt, acrioremque abusionis sensum praebet Θεᾶσθαι ad odorem translatum a Theocrito I. 149. Θᾶσαι ὡς καλὸν ὅζει, et ad auditum vel intellectum XI. 41. Θᾶσαι τὰ τοῦ Θείου Λιτνέοσον, sed tamen defendi potest similitudine imperativorum ἵδε et ὅρα, quibus etiam coeci compellantur Oed. C. 1685. 1694. qua ratione caret illud e Nicandro allatum ἀθρῆσαι αὐδήν. Nec raro poetae verbum dirigunt ad antecedentia et adjuncta ut Orpheus Lith. 699. de serpentibus loquens qui odore lapis cuiusdam suffici alliciuntur ὀδυῆ τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες — φώνται ἐφερπύζοντες ἀυτηρήν, cum voce ὀδυῆ comprehendit notionem fumi, solumque hoc mirabile est quomodo serpentes fumo alicubi conspecto scire possint odorem sibi suavem exoritum esse. Simile est Aristoph. Avv. 1710. ὀσμὴ δ' ἀνωνύμαστος ἐς βάθος κύκλου ¹⁶⁾ χωρεῖ καλὸν θέαμα, quod ad schema πρὸς τὸ συνώνυμον referri

15) *Specillum* vocatur instrumentum quo chirurgi explorant quae conspicere non possunt, graece Κάτοπιδον ἡ μηλωτής Erotian. 234.

16) Schol. εἰς τὸ ὑψος τοῦ οὐρανοῦ. Sic Eur. Med. 1294. ἐς βάθος αἰθέρος.

potest. Breviloquentiae condonatur Aesch. Agam. 987. (961.) *πεύθομαι ἀπ' ὅμματων*, nam qui ita loquitur, animum ad illud tempus refert, quo auditis fidem derogaverat, *nunc jam non auditu solum sed ipso adspectu cognosco*. Diversorum sensuum vocabula latenter copulavit Sophocles Phil. 485. ubi chorus Neoptolemum admonet ne Philoctetam somno captum vociferando excitet *βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς ὅπνος ἀϋπνος λεύσσειν*, quae si ad brevem summam redigere coneris, resultabunt quasi collisa *εὐδρακῆς τῶν φωνηθέντων*, sed obscuratur repugnantia inter-vallo. Alium ejusdem poetae locum Trach. 693. *ἄφραστον δέρκομαι φάτιν* interpres sic expedient ut *φάτις* pro syno-nymo quodam, *ἔπος*, *μῦθος*, *λόγος*, positum sumant. At haec quoque a verbo *δέρκομαι* discordant. Convenienter vero dictum est *δέδορκα φάσμα* El. 1458. nec dubito quin poetae licuerit ad eundem intellectum transferre nomen *φάτις* prae-eunte etymo *φάω*, quod duas significationes complectitur *τοῦ φάναι καὶ τοῦ φῆναι*. Atque huc pleraque illa inconsequen-tiae exempla redeunt ut aut verbum aut nomen ab eo, quod vulgo significat, traducatur ad illud, quod significare potest vel ex proprietate etymi vel *ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος*. Ne-que alia ratio magis convenit Aeschyleo isti, unde hic sermo defluxit; nam *κτύπον* et *πάταγον* nemo videt sed mulierculae illae vident vel sibi videre videntur *κτυποῦντας*. A nostra tamen consuetudine alienum est rerum, quas natura discrevit, consociare vocabula, nuperque risum movit praedicator aulae germanicus, qui quum in ephemeride narrasset principem se-renissimum typhlocomio nescio cui summulam pecuniae do-nasse, jactanter addidit nunc coecos illos gratis animis mune-ris auctorem *suspicere*. Et poetarum nostrorum germanissimus Uhlandius id quod olim in carmine quodam scripserat *der blinde Koenig sieht sich um*, postea huc mutavit *kehrt sich um*. Haud dubie talia multa scribuntur impune, sed si semel animadversa fuerint, nota haeret. Quare opera danda est non solum ut censurae occurratur sed etiam ut calumniae, quae quam facile obrepatur ostendit Bentleji criminatio, qui aduersus Horatium I. 14. *nonne vides ut nudum remigio latus antennaeque gemant*, sic insurget: „*placetne illud vides ut*

„*gemant*, oculisne percipi poterit gemitus? crediderim gemitum „auribus potius sentiri.“ Et illud tamen zeugmate lenitur, vixque advertit lectores durioribus assuetos. Veteres enim non omnia ad hanc curam et diligentiam scripsere sed ingenio freti nonnulla abjecerunt negligentius tanquam μέλπη-θρα Criticorum. Jam, ut res consummetur, hoc amplius ad jiciam verba, quae rebus attributa sunt sensus moventibus interdum ab altero sensu ad alterum transire, non omnia sed praeципue φαινειν et λάμπειν, ut φαινειν γήρωμα Agam. 202. Eum. 539. προονόφρανη κτύπος Philoct. 202. γῆρως λάμπει Oed. T. 137. canorum illud in voce splendescit etiam in senectute Cic. de Senect. IX. 28. populo romano vox et auctoritas consulis in tantis tenebris illuxit Agr. I. 8, 24. sed hoc lenius quia interjectum est auctoritas; et metaphora excusatur ejusdem locus de Orat. II. 44. ad id, unde aliquis flatus ostenditur, vela do; illud vero homericum Od. IV. 360. οὐροι πνείοντες φαίνοντο eodem referri potest quo Propertianum prius allatum adspice quam saevas etc. Verbi πρόπειν quum etymon ignotum sit, non possumus judicare num, si πρόπει βοή dicitur Pind. Nem. III. 18. et ἀτμὸς ἐκ τάφου πρόπει Agam. 1284. species cum specie commutata an hoc verbum natura sua omnibus sensibus aequaliter aptum sit sic ut αἰσθάνεσθαι, quod interdum a generali significatione traducitur ad definitam, αἰσθάνεσθαι βοῆς vel ὀσμῆς, sentire sonitum Plaut. Curc. I. 2, 69. Hinc emergit illa μεταφορὰ ἀπὸ γένοντος ἐπὶ εἶδος ut Aristoteles vocat Poet. c. XXI. a Grammaticis praetermissa nec magnopere animadversione digna.

§. 4. Verbis sensuum adjungenda sunt adjectiva, quibus res sensibles significantur; nam et haec interdum inter se permutari hypomnematistae affirmant. Schol. XIV. 172. ἐλαίω ἔδανω — τῷ εὐώδει· οἱ δὲ ἡδεῖ γνίκαις θνείσαντι αἰσθήσεως, ubi in syllaba γνικιν vel γνενικῶς latet vel γλυκεῖ, in proximis αἰσθησις, sententia autem aperta est, alios ἔδανω accepisse pro ἡδεῖ, alios pro ἔδανῷ, sensum pro sensu sumtum ratos hoc est oleum saporum dici sed intelligi odorum. Vulgo quidem ἔδανόν edule significat, neque sermo graecus

habet adjectivum quod *sapidum* exprimat (nam ἡδύς latius patet) ac ne verbum quidem rebus gustum habentibus aptum praeter specialia *πικράζειν*, *γλυκάζειν*, *άλμυρίζειν* etc. sed apud Romanos constat *sapere* et *sapor*, quod cognatum est cum *sucus ὀπός*,¹⁷⁾ idem valere quod *olere* et *odor*, quia utrumque nascitur e rebus succulentis vel liquefactis et diffluentibus, eademque fere est narium et palatus affectio.¹⁸⁾ Quare non praecise negem ἔδανόν transferri posse ad olfactum, sed probabilius videtur ἔδανόν aspiratum ab ἡδύς derivatum. Olfactus et visus confusione notavit Sch. Aesch. Prom. 115. δομή ἀφεγγής — αἴσθητον ἡ δομή οὐκ δοτή, quo declarat speciem pro genere appellatam esse. Schuetzius vero accipit de odore, *qui ab aliquo, quem nondum oculis conspicere possent, veniret*. Verum is qui non conspicitur, non ἀφεγγής dicitur sed ἀφανής. Mea sententia significatur *odor sine flamma*, δομή ἀπνος καὶ ἀνευ θυμάτων ἐπιγενούμενη ἡ οὐκ ἐπιβόμιος. De Virgil. Aen. XII. 59l. *odor ater* Servius nove, inquit, *nam in odore quis est color?* sed *hoc dicit odor atrae rei id est fumi*, quod verum est; nam epitheta, ut supra dixi, interdum non ad id convenient, quod dictum est, sed ad vicinum quiddam et cohaerens, cuius notio cum illo tacite gliscit. Quod in Geopp. X. 1, 1. aer odoribus colorari dicitur δ ἀὴρ συναναχωρόμενος ταῖς ἀπὸ τῶν φυτῶν ἀναφοραῖς haud mirum videbitur reputantibus verbum χρώζειν haud secus atque conjugatum χρωτίζειν non tingendi solum sed etiam tangendi significationem ab origine nominis χρώσ insitam habere; χρώζει προσάπτει ψηλαφᾷ Hesych. Epitheti a re adspectabili ad auditum translati exemplum est οὐλον κεκλήγοντες II. XVII. 436. si veteres id recte interpretantur συνεστραμμένον, πυκνόν, quomodo Germani nostri

17) Hinc ductum est ὀπώρα et ὀπωρίζειν, quo Hesychius interpretatur συφανίζειν. Huic autem praecedit Σύφαξ γλεῦκος id est mustum sive sapa a suavitate dicta. Labialis hujus familiae fluitat: σοφός sibus, persibus, nesapus, insubidus, sagus (*sage*, *saggio*, *sabio* hispanicum).

18) Sic etiam proavi nostri *schmecken* dicebant pro *riechen* et flores in olfactoryum collectos (Blumenstrauß) *eine Schmecke*.

clamorem confusum vocant *ein verworrenes Geschrei*.¹⁹⁾ Aliud offert Schol. II. III. 152. ὅπα λειριόεσσαν — ἀπὸ τῶν ὁρμένων ἐπὶ τὰ ἀκονόμενα, sed veri simile est lilia ipsa nomen accepisse ἀπὸ τοῦ λείρου hoc est a gracilitate et teneritudine foliorum.²⁰⁾ Neque enim vox suavis ὁδόεσσα, rosea vel ἰοειδής vocatur sed modo φωνὴ θαλερά, ἀνθηρά Sch. Plut. 589. *sonus viridis*, quorum alia est ratio. Nihil tamen certius constat quam rerum splendidarum epitheta de voce usurpari, nec solum jure poetico ut ὁψ φαενά Pind. P. IV. 504. sed adeo in sermone vulgari φωνὴ λαμπρά, vox clara, candida, quibus congruit verbum λάμπειν supra memoratum, et contrarium φωνὴ ἀλαμπής Paul. Aeg. I. 65, p. 18. quam metaphoram tangit Sextus c. Mus. 40, 365. φαιάν τινα καὶ μέλαιναν καὶ λευκὴν φωνὴν ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ὁρασιν αἰσθητῶν κεκλήκαμεν. Per contrarium *luna silens* dicitur ἡ ἀφανής, ἡ ἄσημος, sicut in auspiciis silentium τὴν οὐκ ἐπισημασίαν significare videtur. Denique non ignotum habemus in aliis quoque linguis vocabula lucis, coloris et soni inter se commutari v. Grimm. Gramm. T. II. 86. Verum illa de λειριόεσσα dubitatio pertinet ad alia non pauca, quorum origo evanuit. Quis enim decernat quid magis propriæ dictum sit μέθυ λαρόν an ὀδυὴ λαρός an quod Hesiodus dixit λαροὶ πόδες hoc est οἱ κατ' ὁψιν ἡδεῖς Schol. Apoll. I. 456. cf. Hecker. ad Anthol. p. 41. Quippe latet etymon nominis; quod si a λῶ, ut Scholiastæ placet, derivatum est, nullius sensus proprium dici potest sed generale ut ἡδύς, quod latius patet quam γλυκύς, nam πόδες γλυκεῖς nemo dixerit. Μῶρος si cum ἀμανδρός et ἀμυδρός cognationem habet, propriæ obscurum significat, sed idem ad gustum refertur: μῶρον καλοῦσι καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα Photius a Meinekio correctus Fragm.

19) Homerus αὖν ἀὔτεῖν et καρφολέον ἀὔσεν usurpavit, non quod in sonis sentiatur siccitas sed epitheton a corporibus siccis mutuatus, quae collisa inter se fragorem edunt; Lucretius sonum aridum et fragilem nominat.

20) Schol. Lucian. Lexiph. §. 9. λεῖρον — κόσμον γυναικεῖον, καὶ Ὁμηρος λειριόεσσαν φησι. Aliter Suidas Λειριόεντα ἀπαλὰ παρὰ τὴν λειότητα.

T. IV. 658. ἀμυνδρός ad vocem ut ἀμυνδρὸν βοῶν Aelian. V. H. I. 15. cf. Diss. IV. 75. ἀμβλύ autem et latinum *hebes* in omnibus sensibus inest. Adjectivo ξονθός Hesychius tot tamque varias interpretationes subjicit ut de originatione desperandum sit: ἀπαλόν, ἐλαφρόν, ὑγρόν, ξανθόν, πυκνόν, ὀξύτινὲς δὲ ποικίλον, εὐειδές, διανγές. Et horum interpretamentorum nonnulla apta sunt cicadae epitheto τέττιξ ξονθὰ λαλῶν Anth. IX. 373. sed quia cicadae ipsae vulgo ξονθαί vocantur, subit illa cogitatio epitheton a subjecto translatum esse ²¹⁾ ut λευκὴ γλουτῶν εὐαρίη Anth. V. 35. atque alia quae ad Aj. p. 73. apposui. Eademque licentia Chaeremon Athen. XIII. 608. (Bartsch. de Chaerem. p. 30.) πόμαι ηρόχρωτες — ξονθοῖσιν ἀνέμοις ἐνεργύφων φροούμεναι, cum auris communicat comarum fluitantium gyros rutilantes, quod nos diceremus paullo verecundius: *die goldenen Locken spielten mit der Lust in blondem Wallen.* ²²⁾ Nec abhorret H. in Isid. v. 60. μελανθέει δοίξω σπερχόμενος βαρὺ πόντος — μυνάται. Nomen *ravus* quum et de colore dicatur ut gravastellus, γραιος, et de sono naturali, quem exprimunt raucus, ravis, βράγχος, in dubio relinquitur utrum vox *rava* a similitudine coloris dicta sit ut φωνὴ φαιά an proprie sicut rauca. Quin etiam *clarus* si cum calare, κλεῖν, κλύειν comparatur, soni potius quam coloris proprium videbitur. Et Theocr. X. 33. φωνὴ τρύχη incertum utrum sit adjectivum stridulam significans a verbo τρύζω, an herbae strychni nomen a sapore traductum ad vocem ut saepissime vox suavis μελιτόεσσα vocatur sive μελιειδής Nonn. IV. 140. et in prosa μελιχρά, latine *mellea*. Πικρός quum communis consuetudo saporis atque odori proprie assignaverit, abusionis speciem praebet quod Epiphanius dixit σμάραγδος πικρὸς τῷ εἴδει καὶ σφόδρᾳ χλωρίζων, sed ea tollitur si cum *pungere* cognatum est v. Prolegg. 113. simileque adjectivo ὀξύς *acutus*, quod pariter

21) Oppian. Hal. IV. 123. ὕρνις λίγα κλάζει ξονθὸν μέλος fortasse de luscinia dictum est, quae saepius ξονθή dicitur; sed si Hesychium sequimur, intelligi potest μέλος αἴλον, nam hoc et ποικίλον crebrum cantus epitheton.

22) *Tenui vagus innatat unda crinis* Valer. Fl. III. 525.

tribuitur rebus oculos pungentibus, πορφύρα vel φοινικὶς ὅξεῖα, hoc est ὁξυφεγγῆς, sed differt ea re quod etymon evidens et in medio positum habet. Neque hoc solum usus licentia a vero abstraxit sed alia multa, partim notabiliter, partim sic ut vix sensus discrepantiae moveatur. Λόγος εὐπρόσωπος neminem unquam offendit; at in Aristot. Polit. II. 8. p. 1268, b. 24. περὶ τοῦ — οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι, Schneiderus reprehendit ut inconcinne junctum. Lucretii verba I. 645. verba *lepidofucata* sonore non immodestius juncta sunt quam Plinii XXXVII. 24. *coloris in se redeuntis concentus*, sed hoc minus sentitur quia verbum *concinere* graecumque συμφωνεῖν et his respondens germanicum a significatione primitiva jam dudum deservit. Verum ab his abeo ut pauca addam de adjectivis, quae sensus alicujus vitium indicant. Omnium longissime patet οὐφός, namque non solum sic vocatur qui sonos non clare accipit sed etiam qui non claros sonos edit et pariter res quae sonum gravem acutoque contrarium mittunt (*dumpfe Toene*), deinde odores surdi coloresque a Romanis contra ponuntur argutis, similiterque Hippocrates hebetationem oculorum dixit κάθφωσιν τῶν ὀφθαλμῶν. Postremo Homerus οὐφὸν βέλος εἰπε κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀνοίην ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἀφῆν Schol. II. IV. 390. significans ἀλιον. Verum quae nativa vel naturae ordine prior fuerit significatio, cognosci non potest nisi invento etymo, quod adhuc ancipiatur quaeritur conjectura. Coraes quidem ad Heliod. p. 152. οὐφός nihil diversum putat a κοῦφος. Valckenarius vero Ani-madv. ad Ammon. p. 133. a κόπτω repetit quod magis consentaneum est veterum opinioni qui κολόνυμα interpretati sunt οὐφὸν κῦμα. Quod si probamus, οὐφός idem valet quod κόλος, κολοβός hebes, obtusus, naturaque sua omnibus sensibus convenit. Augustioribus finibus continetur τυφλός. Nam quod Hesychius scribit Τυφλός τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ οὐφός, non me permovet ut homines, qui audiendi facultate carent, τυφλούς vocatos credam. Sed si haec nomina a propria significatione transferuntur ad res, discrimin saepe tollitur. Sic pro homero πορφύραι πέλαγος μέγα κύματι οὐφῷ Sisenna substituit *Subito mare perhorrescere caecos-*

que fluctus in se provolvere coepit,²³⁾ cui loco Jacobsius Comment. ad Anth. Gr. T. IX. 340. et Adnot. ad Anth. Pal. p. 314. minus apte componit quod Virgilius dixit *caecis erramus in undis*,²⁴⁾ nam hic epitheton a nautis traduxit ad undas,²⁵⁾ sicut Euripides *τυφλὸς πούς*, *τυφλὴ χεὶς* ab homine ad membrum; quibus exemplis Elmslejus ad Med. 1152. non commode defendit ἄναυδον ὅμια moribundi cujusdam; non enim oculi hominis tacentis significantur sed qui ipsi extincto vigore tacent hoc est nullum animi vitaeque indicium faciunt, quales et nos dicimus inanimos atque mutos. Ex contrario vero *κωτίλον ὅμια* Anth. *oculi loquaces* Tibull. v. Schrader. Animm. ad Mus. p. 207. Et non solum oculi arguti, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur sed totus vultus, gestus, habitus corporis; unde crebrum illud *σῆγα λέγειν tacendo dicere* et alia oxymora v. Jacobs. ad Anth. Vol. II. P. III. 82. Nec modo loqui dicuntur oculi sed etiam ligurire ut *λίχνον ὅμια*, de quo idem Vol. I. 58. Haec igitur metaphora est a simili. At *τυφλὸς πούς* non est similis *τυφλῶ* sed pes hominis luminibus capti. Eodemque modo Virg. Aen. IV. 364. *Aenean Dido pererrat luminibus tacitis* hoc est ipsa tacita intuetur oculis minime tacitis sed animi motus prodentibus; et ἀνάπτων αὐτόματοι κήρουνες ἀνανδέες εἰσιν ὅπωπαι Nonn. III. 225. *σιγαλέοι σεο πένθος ἀπαγγέλλονσιν ὅπωπαι* XVIII. 361. Ceterum quid *τυφλός* proprie significet non inepte conjectare videtur Schol. ad Aristot. Categ. p. 85. b. 40. ubi allata quadam Herodiani sententia addit *καὶ ἡ τύφλωσις παρὰ τὸ τύφειν καὶ τυφλός οίονει τυφός ὁ ἐπικεπανυμένας τὰς ὅψεις ἔχων· κενεαὶ γὰρ, φησὶν ὁ ποιητής, ὑποσμύχονται ὅπωπαι ὡς καὶ ὁ πηρός παρὰ τὸ πήθω*

23) Eadem vocabula etiam alibi commutari possunt; Theophrastus *τυφλὰ βλαστήματα* vocat quae ad maturitatem non pervenient, sed Moschio Stob. Ecl. I. 8. p. 242. ἀκύμων κωφά τ' ἐκφύοντα γῆ.

24) Sic et *caecus clamor* dicitur agrestium qui feram non visam vociferando abigere student Valer. Fl. II. 461.

25) Apud Nonnum est *camelus amputato capite τυφλοῖσι πόδεσσι περισκαίροντα* XIV. 371.

πήσω.²⁶⁾ Illa sunt Apollonii verba II. 445. quo loco Schol. ὑποσμύχονται interpretatur ὑποτύφονται, ὑποκέκαυνται id est exaruerunt. *Πηρός*, quod ille addit, non minus vagum et infinitum est quam *σιπαλός* sive *σιφλός*, quod qui proprie caecum significare affirmarunt, sequuti sunt etymologiam futilem ὁ *σεσινωμένος τοὺς ὥλλοντος* Orion. 150, 14. ubi Herodianus nominatur auctor. *Ἄλαός* usu magis quam ratione quadam perspicua in una notione caeci defixum est; namque etymon parum claret. Ad significandum mutum Graecis vox simplex non suppetit praeter glossematica ἐλλός, μυττός et μυνδός, nam ἐνεός dicitur ὁ ἐκ γενετῆς ἄμα τε πωφός καὶ ἀδιάρθρωτον φεγγόμενος Galen. T. XVIII. P. II. 750. et nonnunquam stupidus. Hujus vocabuli origo jam pridem evanuit; illa non a verbo μύω derivata videntur, quod pariter de oculis labiisque dicitur, sed a sono, quod *muti*, ut Varro ait, *non amplius quam mu dicunt*.

§. 5. Verum non solum vocabula diversis sensibus assignata interdum copulantur violentius sed aliorum quoque reperiuntur concursus disjuncti atque hiantes, quod Rhetorici partim elegantiae partim necessitati datum esse decernunt. Etenim acyrologiae duas ponunt species, metaphoram, quae ad ornatum spectat, et abusionem, quae non habentibus nomen accommodat ex proximo sumtum vel ut Trypho dicit de Trop. c. II. 731. T. VIII. et Gregor. c. III. 766. λέξιν μετενηγμένην ἀπὸ τοῦ πρώτου κατονομασθέντος ινρίως καὶ ἐτύμως ἐφ' ἔτερον ἀκατονόμαστον, πνξὶς χαλκῆ, ἀνδριὰς γυναικός, νέκταρ ἐφονοχόει, cui Schol. Phoenn. 28. aequiparat compositum ἵπποβούκολος, Eustathius vero p. 159, 38. p. 1205, 50. ὑπποι βουκολέοντο et herodoteum τοῖς σκέλεσι ἐχειρονόμησε hoc est pedum gesticulatione chironomiae quandam similitudinem effecit. Hoc modo dicere nemo unquam noluit neque potuit quin ita diceret. Perinde tritum est pantomimos manibus loqui, histriones ineptos τῇ χειρὶ σολοκιζεῖν, agricolas sarculis arare. Sed reliquorum alia ratio est.

26) *Πωρός* ὁ *τιφλός*, *Πεπώρωται* *τεινόφλωται* Suid. *πωρός* ὁ *θεν τὸ τιλατπωρός παρὰ τὸν πήσω μέλλοντα πηρός καὶ πωρός τροπῇ ὡς ἀρήγω ἀρωγός* EM. cf. θημών θωμός, βλῆμα βλωμός bolus.

Quaerentibus cur Homerus *νέκταρ* ἐψυχόχόει et ἕπποι βουκολέοντο dixerit, nihil responderi poterit nisi quod ipse olim a sciolo quodam ex inferis excitatus, ut de quibusdam insolite dictis rationem redderet, respondisse dicitur breviter et regaliter ὅτι οὕτως ἔδοξεν αὐτῷ. Nam aequa aptum erat *νέκταρ* ἐνέχεν et ἕπποι βόσκοντο vel *νέμοντο*, quibus alibi usus est; τὸ γὰρ *νέμεσθαι* καὶ τὸ βουκολεῖσθαι καὶ τὸ βόσκεσθαι ταῦτά τι σημαίνει Eust. ad Dion. 185. Sed fortasse jam tum in sermone quotidiano audiebantur, quae apud posteriores saepe legimus, βουκόλοι ἕππων, βουκολεῖσθαι ἕππονς v. Jacobs. ad Aelian. p. 437. seu quia βοῦς pro etymo suo πᾶν βόσκημα significare potest sicut πρόβατον πᾶν τετράποδον Schol. II. XIV. 124. v. Dietz. ad Hippocr. de Morb. Sacr. p. 137. seu quia placuit pastores quoslibet appellare bubulcos ἀπὸ τοῦ ἐπιφανεστάτον ζώου Schol. Androm. 281. Item ἀνδριάς dicitur non solum mulieris simulacrum sed etiam τῶν ἄλλων ζώων Anecd. Bekk. 395. etsi praesto erat εἰκών dicere v. Siebelis. ad Paus. I. 8, 5. et nonnunquam ἄγαλμα, ex quo patet nullam causam fuisse cur ad significandas mulierum et animalium imagines fictas nomine abutentur alieno. Sed quum semel increbuisse ἀνδριάς, facilis fuit a potiore speciem ad inferiorem translatio καθ' ὑπεροχήν, ut Grammatici loquuntur, vel κατ' ἐπιφράτειαν. Quintilianus quoque VIII. 6, 35. πυξίς χαλκῆ inter exempla catachresis non necessariae refert. De quo non quaeram numne certum sit vocem per diversas linguas divulgatam²⁷⁾ a buxo derivatam esse, sed dubito num necessitatis causa assumta sit; nam pyxides medicorum et pigmentariorum vel uno nomine appellari possunt ἀγγείδια vel pluribus specialibus κυλικίδες πυξίδες ἰατρικαὶ Hes. μυροθῆκαι, ἀλάβαστροι et a simili materia onyx id est vasculum unguentarium. Ejusdem generis est ἀλιεύς, quod Apollonius Synt. III. 23, 247. huic adjungit: τροπικώτερον μετῆλθεν εἰς κοινὴν ἐπίτασιν²⁸⁾ ὡς

27) *Μπούσουλα* hodie vocatur pyxis sive capsula, praecipue nautica *la boussola* id est buxula.

28) Τὰ δέ εἰσιν ἐπιδιατεταχότα οἷον ζωγράφος ὁ καὶ τὰ φυτὰ γράφων Anecd. Bekk. 1164. Procl. in Crat. p. 45. ed. Boiss.

τὸ ἀλιεύς, καὶ ποτάμιος ἢ, καὶ ἡ πύξις, καὶ διαφόρου ὅλης τύχη. Namque nominum quibus piscatores significantur tanta abundat copia ut Graeci nunquam coacti sint impropio uti: ἀσπαλιεύς, γριπεύς, δικτυεύς, δελεαστρεύς, ἐπακτήρ, θαλασσεύς, ἴχθυοθήρας, καλαμευτής et καλαμοθήρας ὁ καλάμῳ θηρῶν Procl. in Crat. p. 44. ed. Boiss. κυρτεύς, λαρινευτής, δρυμευτής, πορκεύς, σαγηνεύς, ὑδροθήρας, quorum compluribus uti poterant quum de piscatione fluviatili loquerentur. Sed quia omnibus usitatius erat ἀλιεύς, non veriti sunt εἶδος ἀντ' εἴδους ponere. Viam huic licentiae aperuit Homerus. Plutarchus de V. Hom. XVIII. 489. κατάχρησις, ἡ ἀπὸ τοῦ κυρίως δηλονυμένου μεταφέρει τὴν χρῆσιν ἐφ' ἔτερον οὐκ ἔχον ὄνομα κύριου, ἐστι παρὰ τὸ ποιητὴ σειρὴ κρυστείη, σειρὰ γὰρ κυρίως ἐπὶ τοῦ σκοινίου τάσσεται, καὶ αἰγείην κυνέην etc. Illud non satis evidens exemplum est, nam σειρά per se consertum quiddam indicat subtracta materia et omnino illa aurea catena, qua deorum summus terram et maria suspendit, non scrupulosius disputanda est. Sed αἰγείη κυνέη, χαλκείη κυνέη et ταυρείη κ. Schol. Od. XXIV. 231. merito καταχρηστικῶς dicta esse judicat auctore Aristarcho, qui postremo II. X. 257. diplen apposuit. Poterat poeta κόρυς substituere vel κράνος, nisi hoc recentioris est memoriae, sed vix illud quinque iterasset nisi femininum adjectivi κύνεος a significatione propria, quae in ceteris generibus remansit, jam diuturno usu fuisse abstractum, quem Herodotus quoque sequens κυνέην χρυσέην usurpavit. In his igitur, quae Grammatici proferunt, nullum est quod inopiae causa ἐπὶ τὸ ἀνατονόμαστον translatum esse appareat. Sed tegulae plumbeae, quibus opulentiorum domus conteguntur, non aliter nominari poterant quam κεραμίδες μολύβδιναι, et nos illas aureas et argenteas soleas, quas Nero et Poppaea jumentis suis induebant, si germanice appellare volumus, cogimur dicere *goldne Hufeisen*. Nec Cicero evitare potuit quin clepsydram vocaret *solarium ex aqua*,²⁹⁾ quod non minus repugnat quam illud ab Epicharmo fictum τρίποντας τετράποντας

29) *Si res suum nullum habet nomen, docendi causa, non ludendi, sumtum videtur Cic. Orat. c. XXIV. Pro vindemia mellis*

Athen. II. 49. C. ³⁰) sed defenditur necessitate ut δὲ πὶ τοῦ ἐλέφαντος ἵππεύς v. Jacobs. ad Anth. p. 700.

§. 6. Quomodo clepsydrae recens Romam translatae antiquo nomine *solaria* appellatae sunt, sic et aliis rebus specie mutata mansit vetus appellatio. Et ad hoc genus referri possunt τὰ καθ' ἵστορίαν λεγόμενα οἶον ὀβολός καὶ δραχμή Schol. Dion. p. 1164. δέλτοι ἀπλῶς οἱ βίβλοι λέγονται ἀπὸ παλαιᾶς χρήσεως Eust. ad Dion. p. 132. χάλκεα συνήθως τὰ δπλα καὶ τὰ ἐκ σιδήρου ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως Apollon. Lex. ³¹) Eodem loco sunt ἐκατόμβη, βίβλος (βύβλος) liber (λόπος) tetrarcha, centurio, tribus, quae diversam ab etymo significationem habent. Schol. Pind. Ol. VII. 116. μῆλα, inquit, καταχρηστικῶς πάντα τὰ ἄλογα, τοντέστιν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, sed catachresin tollit Photius Μῆλα πάντα τὰ τετράποδα ³²) δένεν καὶ πᾶν δέρμα μηλωτή, quod solum in usu communi retentum est primitivo obsoleto. ³³) Itaque sicubi αἰγείη μηλωτή legeremus, nihil morae afferret. Et homericum μάρψε ποσὶ permulti, opinor, Graecorum legerunt inoffensi, donec Aristarchus scrupulum injecit δὲ τὸ μάρψας ἐπὶ ποδῶν ἔτεξε Schol. II. XXII. 201. id enim proprie significare τὸ χερσὸν συλλαβεῖν. μάρη γὰρ ἡ χείρ Sch. XV. 137. Sed hoc nomen num Homerus cognitum habuerit, perdubium est; ineruditis certe poetae lectoribus ignotum fuit v. Parall. p. 74. Multo autem plus reprehensionis habet conjunctio vocabulorum, quae usus vulgaris insignite discrevit. Qualia sunt

Columella dicere poterat *mellatio*, sed nominis origo non ita manifesta est ut omnibus statim occurrat.

30) Τρέπουν τράπεζαν in rerum natura inveniri negat Aristophanes l. c. non serio sed jocans; nec Cratinus nefas duxit τραπέζας τρισκελεῖς usurpare Vol. II. 117. etymo obliterate.

31) Χαλκεύς πᾶς τεχνίτης καὶ δὲ ἀργυροκόπος καὶ δὲ χρυσοχόος Hes. χαλκεύς καλεῖται καὶ δὲ τὸν σιδηρὸν ἔργαξόμενος Schol. II. XIX. 283. cui posteriores proprium nomen substituerunt σιδηρέύς.

32) Schol. Lysistr. 189. μηλοσφραγός οὐκὶ τοῦ ταυροσφραγός οὐκὶ μὴ ἄρα μῆλα πάντα τὰ τετράποδα.

33) Τὸ μῆλον ἀσύνηθες ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τοῦ προβάτου, οὐ μὴν τὸ ἀπ' αὐτοῦ παράγωγον, λέγω τὸ μηλωτή Apoll. Synt. II. 31, 191.

vocabula sensuum diversorum et diversarum corporis partium ut κύων δεδραγμένος ὁδμῆς Oppian. Cyn. I. 511. quod multo durius est quam si quis δράττεσθαι ἐλπίδος, καιροῦ, σοφίας dicitur, quia nomine olfactus e vestigio propriae verbi significationis memoria excitatur. Sic qui πίστις et ἡδονὴ πρόχειρος sine ulla haesitatione legerit, paullum resistet ad illud Lucian. Asin. §. 25. τὴν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον ἔχει, caput ejus e pelle asini prominebit. Sic et ἀελλόποδες νεφέλαι Tryphiod. 189. multo lenius videtur quam ποδῶνες ὄμμα Aesch. Sept. 625. ³⁴⁾ Nec miraculo exemtum ὑπίλλειν στόμα Soph. Ant. 506. etsi synonymon σαίνειν saepissime dicitur de hominibus; namque hujus celebratissimi verbi vis propria delitescit; illud quum legimus, statim subit proprium ὑπίλλειν οὐράν. Minus offendit κεκαρηότι ταρσῷ Agath. Anth. IX. 653. κεκαρηότα γνῖα Oppian. Hal. III. 115. quia verbum priscum et significatio minus manifesta; sed anhe-
lantem alam vel pedem dicere pro fesso nemo sustineat. Quod Cicero in Fragm. p. 471. T. IV. P. II. ed. Orell. de philosophis quibusdam dixit quaerunt quem incomitis manibus discerpant, speciem quandam inconcinnae juncturae affert, sed prorsus intolerabile foret si quis convivam incomitis manibus et illotis crinibus ad coenam venisse diceret. At sermo incomitus et illotus extra culpam est. ³⁵⁾ Nos quidem, qui vocabulorum significationes grammaticis rationibus examinare solemus, in his rebus fortasse acutius cernimus quam plerique veterum, quibus usus pro magistro fuit. Itaque non illicitum habuerunt pulvinos, quibus remiges incident, nominare ποτίκων id est προσκεφάλαια Phot. et eadem ὑπαγ-
κώνια Id. s. Υπερήσιον, harpagonem autem, quo cadi e puteis extrahuntur, κρεάγχων Arist. Eccl. 994. limam vel uncum ferreum ἵχθυαν. Sed nonnunquam factum est ut diu

34) In Anth. Plan. 283. mimaे cujusdam praedicantur ὄμματα καὶ ταρσὰ ποδήνεμα, quod Pauvio et Toupio intolerabile visum est, sed excusatur zeugmate.

35) Haec et cetera, quae antea attuli, non attigit Handius in libro perutili *Lehrbuch des lateinischen Stils* §. 51. p. 281. sq. ed. II. ubi de metaphorae usu disputat.

tolerata repente in reprehensionem incurrent. Sic Aristophanes Ach. 551. intertrigines manuum, quae παρατρίματα et τύλοι vocari solent, non dubitavit ὑπώπια dicere primitivo ὥπες jam pridem in oblivionem adducto v. ad Phryn. 461. Sed Athenaeus narrat III. 97. F. quum aliquis pede offenso se ὑπώπιον habere dixisset pro πρόσκομμα, non mediocrem risum consequutum esse, quippe quia τούνομα δηλοῖ ὅτι ὑπὸ τοὺς ὥπας γέγονε Galen. de Comp. sec. Locc. V. 1, 804. T. XII. His accedit illud acyrologiae genus quod ex mixtura imaginum existit. Dura est, si nostrum sensum consulimus, duplicata metaphora Eur. Med. 188. *Μήδεια ἀποταυροῦται δέργμα λειώης*, quia non ex quo coepit genere, hoc desinit; quod et veteres dicendi magistri fieri vetant et nostri. Horatianum *male tornatos incidi reddere* versus notum est quanta vi Bentlejus exterminare conatus sit; alii negligentiae incustoditi sermonis assignant. Haud modestius est quod in eadem Euripidis fabula legitur *νέφος οἰμωγῆς ἀνάπτειν*, sed tamen quia et nomen illud³⁶⁾ et verbum a proprio intellectu frequenter transfertur, minus offensionis habet quam illa tauri et leaenae in unam imaginem conclusio. Verum ut hanc similitudinis inobservantiam, cuius multi et non contemnendi auctores argui possunt, certis definiam regionibus, nunc a me postulari non puto. Neque desiderabit quisquam enarrationem vocabulorum copulatorum, quorum pars altera alteri repugnat, quo ex genere sunt theologorum portenta *ἀνθρωπόθεος* (Θεὸς βροτός Maneth. I. 280.) et *μητροπάρθενος*, triangulo quadrato, quod in scholis dialecticorum proponitur, haud dissimilia. Verum etiam natura ipsa saepe contraria contrariis miscet γλυκύπικρα (dulcis amarities Catull. LXXVII. 19.) *μεγαλόμικρα*, *ὑψηλοτάπεινα* v. Parall. 368. *μωρόσοφα* et *δξύμωρα*, quae artificii loco celebrantur. Ebeno apte tribuitur *nigror splendidus* et sanguis recens effusus vocatur *νασμὸς μελανανγής* Eurip. Iumentaque, quod ex Horae hiemalis facie renidet, *κελαινεφέος σέλας αἰγλῆς* Nonn. XI. 489. noctis umbra sublustris *δρφη μελανανγής* Orph. *Δρόφος νυκτιλαμπής*, quod Schneidewinus ad

36) *Νέφος γών* dixit P. Silent. Anth. VII. 604.

ad Simon. p. 72. verissime adversus Schaeferum defendit, non prorsus idem valere puto atque ἀλαμπτής, sed ex luce et tenebris mistum, ut nos dicimus dunckelhell et *Helldunkel*, similiterque Angli et Francogalli. *Μελαμφαῖς* ἔρεβος Euripidis et *μελαμφαῖς μυχοί* Garci v. Jacobs. Lectt. Stobens. p. 5.³⁷⁾ comparari possunt cum caligine visibili, quam Miltonus Orco tribuit — *darkness visible servd only to discover sights of woe*, et cum luce invisibili sive latente, quae a physicis nostris tractatur. *Μέλαινα αἴγλη*, de quo dixi in Diss. de Antiphr. p. 310. dupliciter intelligi potest, vel lumen tenebris circumfusum vel languidum et emorienti simile ut λαμπτῆρες ἐκτυφλωθέντες σκότῳ Aesch. sed *lux atra* Senec. Hipp. 1217. metonymia est pro vita lugubris. Haec fere sunt quae de partibus enuntiationis insolentius junctis deque repugnantia notionum quae est quaeque esse videtur dicenda haberem. Cujus generis nomen cuncta complectens si quis desideret, mutuandum erit a theologis, qui quum a se impenetrare non possent ut scriptores sacros sibi contraria dixisse concederent, ἐναντιοφανεῖας commenti sunt.

37) Ad hoc exemplum in H. in Is. v. 43. pro *μελάμφαρον τε βερεφθῶν φυλακήν* scribendum videtur *μελαμφαῖον*. *Ψεφανγής σκοτεινός* Hes. *φόβοι μυχανγεῖς* in Orph. H. nihil aliud quam *μύχοι* significare potest.

Addenda et corrigenda.

P. 4. lin. 19. Adde Συνδέσαι συγχοιωθῆναι Hes. scrib. συνδέσαι. — l. ult. ἄσται Rancius ad Hes. Scut. 101. futurum esse defendit sed quomodo ex ἄσται fieri possit ἄσται, non demonstrat.

P. 5. not. 5. adde Κλεῖ συγκοπή ἀντὶ τοῦ πλεῖδα EM. 518, 5. id est ἀποκοπή et sic ille compluribus locis quos Sylburgius indicat in Ind.

P. 7. l. 18. pro δαίτης scrib. δαίω Δαίτης.

P. 11. l. 3. βόλαντα νειομένην id est νάονσαν Nic. Al. 515. praestat scripturae codicis Goett. νειομένην, quam Schol. dupliciter interpretatur πατονυμένην a verbo νέομαι et ἡροτοιωμένην a νεᾶν novare agrum; ergo pro νεωμένην putavit νειομένην positum esse adhibita metathesi quantitatis. Νειός γῆ ἡρομένη Sch. Od. V. 127.

P. 13. l. 2. ἐνάξειν (ἐννάξ.) et ἐναύειν (ἐνν.) Snidas et Hes. interpretantur ἐνετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς.

P. 15. l. 3. Hesychius Ἐεεια ἐσπέδασαι post Ἐεέχειον.

P. 16. l. 11. addi poterat σπέω nisi in Nicandri loco plerique codd. ἐπισποῖ praebent, ex quo ad Buttm. p. 175. πότμον ἐπισπᾶ scribi posse suspicatus sum ut homericum πότμον ἐπισπῆ Hesychius interpretatur ἐπισπάσηται. Anth. IX. 215. μοῖραν ἐπεσπάσατο.

P. 17. l. 1. pro epsilon scrib. ypsilon.

P. 17. not. κατεδήσουν ἐνεπύριζε κατέγθειος Cram. II. 485, 1.

P. 18. l. 1. Aristarcheum scripturam ζύνειν revocavit Bekkerus; ίει pro ίησι Apollon. IV. 634.

P. 22. l. 22. Posteriores ἀμέλγειν pro βλίττειν dixisse appareat ex Hesychii glossis Ἐεειεν ἔμελγεν, Τέμνοντα ὀμέλγοντα ut Latini dicunt alvos apum castrare, demetere favos id est ἐξαιρεῖν τὸ μέλι. Hinc ὑριατόμος ὁ τὰ κηράτα τῶν μελισσῶν ἐκτέμνων Hes.

P. 26. not. 42. Hesychius Ἐεασάμην εὗρον et Ἐεήσατο εὗρεν ἐξήτησε, sed hic ordo literarum ἔμωσατο possit.

P. 27. l. 8. pro mulcendo scrib. et mulcendo.

P. 33. l. 1. κατατρόύσαο Nic. Al. 606. Schol. τριβοῖς. Ib. l. 16. pro καμπτή scr. καμπή.

P. 40. l. 26. indidem translatum ἐκ λέγεων κείσειν μελιηδέα ποίαν Pind. P. IX. 64.

P. 44. l. 7. ante ultim. pro σκωλίνεται scr. σκωλύνεται.

P. 48. l. 4. νίπτεσθαι Hippocr. Muliebr. II. 678. T. II. sed idem saepius νίζεσθαι p. 738. 742. 748.

P. 50. l. 3. pro φύγω scrib. φάγω.

P. 56. not. 12. l. 1. pro σινγά scr. σινγά.

P. 61. *l.* 24. adde φράζονται pro λέγουσι Nic. Ther. 491.

P. 66. *l.* 26. λέχος παρὰ τὸ λέχω τὸ κοιμῶμαι Etym. Gud. 367, 35.

P. 66. *l.* 30. v. Ranck. ad Hes. Scut. v. 160.

P. 67. *l.* 22. pro φίξ scr. ψίξ.

P. 71. *l.* 4. post τεῖχος adde παρο.

P. 75. *l.* 3. proprie dixit Apollonius IV. 510. σμερδαλέεις ἀστεροπῆσι
id est ἀμαυρούσας τας ὄψεις. Τὸ γὰρ λαμπρὸν φάσι μαραν-
γίαν περιτέθησι τοῖς διφθαλμοῖς Archyt. Stob. Serm. I. 8. p. 47, 19.

P. 76. not. echii plantae capitulum Nicander Ther. 642. σφεδανόν vo-
cat, quod Schol. σφιγκτόν explicat id est pressum, adstrictum.

P. 78. *l.* 10. pro εἰς τὸ ε̄ scr. εἰς τὸ ξ̄.

P. 81. *l.* ult. pro φυγή scr. φυγῆ.

P. 86. *l.* 18. post κνυζῶ tolle punctum.

P. 94. *l.* 15. pro ut ζῷι a κριθή scrib. ut κριθή a ζῷι.

P. 101. *l.* 6. ante ποιαμόν omissum est afferunt.

P. 107. *l.* 29. Apollonius III. 322. de naufragis, qui tabula arrepta
enatant, ὑπὸ δούρασι πεπιγάτες.

P. 117. not. 16. post εὐλατ̄ adde αἰόλαι et pro XX. 7. scr. XX. 27. —
not. 18. confer Apollon. III. 281. ubi Cupido Medeam jaculaturus
sub Jasonem subrepit ὑπ' Αἰσονίδη βαίος ἐλυσθείς et II. II. in
Merc. 239. ubi Mercurius parvulus, ut Apollinem fallat, ἀλέεινε
ἔ αὐτὸν ζε δ' δλγον συνέλασσε, pro quo dici poterat συνείλησε.

P. 122. *l.* 9. pro factitivam scr. activam.

P. 123. *l.* 12. In Arcadii l. c. σεσημείωται τὸ υνῶ περισπώμενον scri-
bendum est βυνῶ. Lin. 27. ex Etym. Gud. 499, 88. addendum
est χαίνω.

P. 129. *l.* 13. pro ἐκλέμεναι scr. ἐκκέμεναι.

P. 134. *l.* 14. pro ἔργῳ scr. ἔγρῳ.

P. 136. *l.* 7. pro *subjecta* scr. *subjectae*.

P. 137. *l.* 3. ante ultim. post *Callimachi* adde *locum*.

P. 148. *l.* 5. adde Schol. II. V. 798. ζητεῖται πότερον ἵσχων ἢ ἵσχων·
εῦρηται γὰρ ἵσχητα, quo praesens perispomenon minime probatur.

P. 155. not. 6. Hesychii locum Ἐλκανῶσα ἐλκομένη (sic enim editum
est) Blomfieldius ad Choeph. 830. aliter corrigit ἐλκανοῦσα ἐλ-
κονμένη.

P. 156. *l.* 12. pro μάσασθαι scr. μασᾶσθαι.

P. 159. *l.* 20. Hic quod dixi de derivatis primitiva praecedentibus con-
firmat Schol. A. ad II. XVI. 548. κατὰ κρῆθεν Ἀρίσταρχος. Οὐκ
ἐπίσταται μὲν ὁ ποιητὴς τὸ θηλυκὸν καρῆ, ἀλλ' οὐδὲν θαυμα-
στόν· καὶ γὰρ ἄλλας παραλόγους (παραγωγοὺς) φωνὰς ἐπίσταται
ἄγνωῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις. Ad *l.* 2. adde Πηδάλια
οἱ κύβερνοι Etym. Gud.

P. 162. *l.* 3. Suidas ἀνατυπῶσαι ἀνατρέψαι Ἀντίμαχος (p. 94. ed. Stoll.)
Sed ἀνατυπῶν heroico metro repugnat. Quare reponendum est
quod Bernardus suasit ἀνακυπῶσαι v. Schneider. ad Ther. 705.
Ἴμεροῦσθαι Hippocrates de mulieribus concubitum appetentibus
et cupiditatem expletentibus.

P. 164. *l.* 8. de Antimachi versu varias doctorum conjecturas collegit
Stollius p. 59.

P. 168. l. 18. pro ἐρᾶ scr. ὁρᾶ. *Lin.* 23. memoriae exciderat dualis ἀμώμω Aesch. Pers. 181. pro quo tamen nonnulli dativum ἀμώμω scribunt.

P. 175. l. 27. pro κεδόνται scr. σκεδόνται.

P. 178. l. 4. post *circumflexi* adde *primae conjugationis* (ἀρταμέω).

P. 181. not. 7. l. 3. pro ξοιοτόεις scr. ξωτώεις. *Lin.* 18. δενδρώεις, δινώεις, ὑλώεις in dubitationem vocavi ad Aj. 1218. nec satis explorata θυώεις et πετρώεις quippe semel lecta.

P. 184. l. 22. οὐδον ἀπηθῆσαι πλαδῶν λαεργεῖ μάκτον Nic. Ther. 708. Schneiderus perperam edidit pro πλαδάνον, quod in codd. Par. et Goett. legitur; eodem reddit scriptura Edd. vett. πλαδάντι.

P. 185. l. 22. post *omnem* omissum est *copiam*.

P. 187. l. 10. χολῶν Nic. Th. 140. pro χολούμενος positum participium est verbi χολάω. In Adnot. ult. pro ναιτάω scr. ναιετάω.

P. 189. l. 9. ἡγορόντιο Herodotum Dindorfius de dial. Herod. p. XXX. ab Homero sumisse, ζομόντες ap. Arrian. librarios intulisse censem.

P. 198. l. 5. ante ult. post ματηρεύειν dele punctum.

P. 200. l. 25. δινέύσας in omnibus codd. Apollon. III. 310. quod Lehr-sius Quaest. 321. adnot. a δινήσας significatione differre censem.

P. 201. not. 6. l. 3. pro οἱ scr. ὅς. Si Empedocles δαλερὸν δαλερῷ δ' ἐπεχείτο scripsit, Macrobius reddendum est θερμῷ δ' ἐπε-χεύσιο θερμῷ.

P. 202. l. 4. ante ult. adde γειτονεύειν.

P. 210. l. 2. pro *dicitur* scr. *dicimus*. Phrynicum Schneiderus ad Plat. Civ. T. I. 111. aut errasse putat aut ἀποτινύναι scripsisse; πτεννύναι adversatur regulae cuius mentio facta est in Parall. p. 37. adnot. apposita Hermanni sententia. Ab ἄνω ἀνύν μαι differt τίνω τίνυμαι, quod huic adest primitivum τίω, deest vero paragogum τινύω. Ἐλιννύω sive ἐλινύω ad Buttm. 68. not. 1. non recte composui cum ζωννύω. — Paulo inferius l. 14. post ἀρέω delendum est comma.

P. 213. l. 11. μνωμένη Quintus V. 362. fortasse non ex μνωμένη produxit sed ab integro μνώμαι, cuius certum documentum est μνάεται Nonn. Par. XVI. 76. Imperativo μνάεο post Apollonium idem usus Dion. XLVII. 544. optativo μνώμοιο Maximus 74. In H. H. in Ap. 209. ὑμητόν ὅππος' ἀνώμενος ἔχεις Ἀτλαν-τίδα κούρην nescio an μωόμενος scribendum sit.

P. 215. l. 20. pro *primae* scr. *secundae*.

P. 216. l. 7. συνεφίαζεν εἴτα, ἐκάλει, ἀνόμασαι καὶ συνεφάρμα Hes. scribendum puto συνεπεύαζεν εἴτα ἐκάλει vel συνεπείαζεν εἴτα ἐκάλει ut alio loco Εἰάζων εἴτα ἐπικελεύονται.

P. 219. l. 27. pro *masculinis* scr. *masculino*.

P. 224. l. 6. ante ult. pro *addit* scr. *addidit*.

P. 225. l. 3. ante ult. scribe πλοΐζω pro πλωΐζω.

P. 227. l. 13. pro *praesente* scr. *praesenti*.

P. 228. l. 27. sic etiam Ἀταρβίζεται ἀταρβῆς φαίνεται Hes. sed ἀνδρι-ζεσθαι Ἀριστοφάνης εἶπε (τὸ) ἀνδροῦσθαι Poll. II. 20.

P. 230. l. 26. adde νεᾶν νεάζειν et νεοῦν agrum novare.

P. 234. de verbis in αὐτῷ exeuntibus obscurior est Arcadii praeceptione p. 161. ἡ διὰ τοῦ αὐτῷ παραγωγὴ τῶν βαρυτόνων οὐκ ἔχει κα-

τάρχον τὸ ἵ ἐκτεταμένον διὰ τὸ ἵσχω, ἢ τὴν ἵ δίφθογγον διὰ τὸ δεῖνω τὸ δεικνύω καὶ δικάνω (cod. δεικάνω), quae sic explana-nanda videntur: οὐκ ἔχει τὸ ἵ ἐκτεταμένον· τὸ γὰρ ἵσχάνω συνε-σταλμένον ἔχει κατὰ τὸ ποντότυπον ἵσχω, hoc enim brevem habere ancipitem et Grammatici tradunt Drac. 53, 4. et ostendit paroxytonesis imperativi ἵσχε, eodemque accentu nunc notatur imperativus ἵσε II. XXIV. 553. Od. XXIV. 393. ante Wolfium vero ἵσε scribebatur, quod sequitur Draco p. 49, 6. τοῦ ἵσω ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτός ἔστι φύσει μαρῷον τὸ ἵ sed rejicitur a gravioribus v. Prolegg. p. 406. et non convenit paragogo ἵσάνω· nam de hoc idem valere necesse est quod de ἵσχω ἵσχάνω, idque for-tasse addi debet Arcadii praecepto. Quod sequitur ἢ τὴν ἵ διὰ τὸ δεῖνω — δικάνω scribendum videtur δεικανῶ, quod ille significat regulae non repugnare quia non barytonum est sed perispomenon.

P. 235. l. 13. pro *attenuatum* scr. *attenuatam*.

P. 237. l. 11. pro ἀλαυνιταῖνω scr. ἀλυνιταῖνω.

P. 239. l. 3. ἀκαχύνω *inuria* addubitat Stollius ad Antimach. p. 102.

P. 243. l. 18. pro θρυλλίζῃ scr. θρυλίζῃ.

P. 258. l. 16. τρύγειν cum φρύγειν componitur τρύγη πᾶς καρπός Hes. cum latino *frux*; ὁ καρπός ἀπὸ τοῦ κάρηρον τὸ ξηραίνω Eust. 576, 12. alii a κείσιν carpere. — In Eupolidis Fragm. I. 426. μελίαν, συνῆν, ἀλίαν, δρῦν, κιτίον, ζετείην, pro ἀλίαν scri-bendum est ἀρίαν quod est *quercus* nomen. — Pro εἰδή I. 27. Hesychius fortasse εἰδῶ scripsit.

P. 259. not. l. 2. pro ἡδη scr. ἡδή.

P. 261. l. ult. pro verbum scr. verborum.

P. 262. l. 4. pro νη scr. νῦ.

P. 266. not. 22. Draco p. 61. κνίδη τὸ κνίδη συστέλλεται· sed ex ap-posito Theocriti versu apparet illum μηκύνεται scripsisse. *Κνίδη* in Arcad. l. c. pro κοάδη irrepssisse apparet ex EM. 463, 55.

P. 268. l. 3. ante ult. adde ἄσκη ἄσκησις, τόλμα τόλμησις, δίκη δίκησις.

P. 270. l. 2. ante ult. pro *sepultarum* scr. *sepulturam*.

P. 274. not. adde Σύννειος σύννειος Hes. quod mutandum videtur.

P. 279. l. 3. adde ἐλατάνω ἐλατανον.

P. 280. l. 6. pro εῖλλω scr. εῖλω.

P. 287. l. 11. pro ὄλφος scr. ὄλβος.

Leviora menda non adnotavi; vocabula aliquot ab operis omissa re-stituere non potui destitutus Manuscripto. Postremae dissertationis plagulas recensere non potui.

I N D I C E S. *)

*) Dissertationis ultimae paragraphos ex Manuscripto indicare cogor pro paginis, quia haec pars nondum ad me pervenit.

anyone's right to be protected by the First Amendment's guarantees
of freedom of speech, assembly, and religion. In 1964, the Supreme Court

I. Index graecus.

A.

ᾱͅ insert. p. 43. 44.
ᾱͅ prosthet. p. 33. 34. 74. 75. 105.
109. 123. 134. 222.
ᾱͅ et ῃ̄ in verb. commut. p. 108.
ᾱͅ et ῳ̄ commut. nomin. p. 303.
ἄα, aqua p. 286. n. 28.
ἄας p. 253.
ἄάω pro ἄω p. 153.
ἄβα, ἄβωρ p. 11.
ἄβωμα p. 304.
ἄβωρ p. 253.
ἄγειρειν p. συνάγειν p. 138.
ἄγρεοσθαι proparoxyt. p. 132.
ἄγη p. 83.
ἄγημα p. 49. n.
ἄγινέω p. 250.
ἄγκάλαιον p. 85.
ἄγκονιψν p. 153.
ἄγκος, ἄγοστος, ἄγκών p. 300.
ἄγριόντα p. 186.
ἄγριφη κράφα p. 39.
ἄγρυμένη p. 210.
ἄγχανδος p. 253.
ἄγχουρος p. 276. n.
ἄδευκές p. 60.
ἄδευκής p. 64.
ἄδή p. 259.
ἄδμα p. 71.
ἄδμαλνειν — εύειν p. 237.
ἄδος p. 71.
ἄδος αν ἄδος p. 306.
ἄειδελος, ἄειδνος p. 64.
ἄειρω p. 138.
ἄελλα p. 264.
ἄεσαι p. 153.

ἄέσκω p. 4.
ἄέω, ἄημι p. 144. 191.
ἄθελβω p. 115.
Ἄθηναι Florentia p. 300.
ἄθρεω p. 153.
ἄλγιθος p. 115.
ἄίειν sentire, intelligere. diss. XX.
§. 2.
ἄληματι, ἄνατινοματι p. 124.
ἄλολῆν p. 124. n.
ἄλολῆν ἀπαιολῆν p. 170.
ἄλόλος είλεῖν p. 124.
ἄλονῆν p. 124.
ἄλονάω p. 156.
ἄλρειν et αίρεῖν p. 135.
ἄλσθάνεσθαι βοῆς, ὄδμῆς diss. XX.
§. 2.
ἄλσθησις ἀντ' αίσθήσεως diss. XX.
§. 3.
ἄλσυμνάσθαι p. 158.
ἄλσχος et πάσχειν p. 300.
ἄῶ p. 97.
ἄίψα p. 283.
ἄιώρα p. 125.
Ἄκκω p. 325. sq.
ἄκοος ἀκούος p. 275.
ἄκή et ἄκος p. 298.
ἄκροάόματι p. 156.
ἄκρωσσω p. 248.
ἄκνθος p. 96.
ἄκύμων sterilis p. 96.
ἄλαπάζειν λαπάζ. p. 222.
ἄλαλκεῖν ἄλεξειν ἄλευσαι p. 109.
ἄλαός diss. XX. §. 4.
Ἄλδησκος Ἄρδησκος p. 73.
ἄλεα ἄλυρός p. 37.
ἄλευρότησις p. 8. 130.

ἀληῆναι p. 117.
 ἀλής p. 117.
 ἀλθεῖσι p. 242.
 ἀλιαστος p. 77.
 ἀλινδομαι p. 250.
 ἀλισγέω p. 123. 250.
 ἀλιφή συναλιφή p. 260.
 ἀλλοφάσσω p. 105.
 ἀλματά rami p. 292. n.
 ἀλοτο p. 206.
 ἀλόω p. 163.
 ἀλσος p. 292. 300.
 ἀλιόν p. 74.
 ἀλωήμενος p. 213.
 ἀλῶναι ἐλεῖν p. 163.
 ἀλώω p. 213.
 ἀμαλαττιω — ἀπτω p. 250.
 ἀμαρύσσω p. 75.
 ἀμαρύσσω μαρμαρ. p. 247.
 ἀμβλίσκω — ὀσκω p. 248.
 ἀμβλώσσω ἀμβλυώσσω p. 249.
 ἄμε age p. 34.
 ἀμειρή improb. p. 258.
 ἀμελγειν mel p. 14. Addend. ad p. 22.
 ἀμέλγω ἀμέργω p. 54.
 ἀμερεῖν p. 116.
 ἀμηχανῆν p. 170.
 ἀμμαζαι ἀμμιαζαι p. 10.
 ἀμπάζω p. 12. 78.
 ἀμυδρός de voce diss. XX. §. 4.
 ἀμφιάζω p. 77.
 ἀμφιεῖσιν p. 223.
 ἀμφιπλῆξ p. 108.
 Ἀμφιρώ p. 327.
 ἀνά signif. in contrar. mutat p. 43.
 ἀνάγκη p. 266.
 ἀναδύειν p. 43.
 ἀναλοτος p. 74.
 ἀναμύειν p. 43.
 ἀναξ ορίσει p. 121.
 ἀνάπτειν νέφος diss. XX. §. 6.
 ἀνασφάλλειν p. 43.
 ἀναυδον ὅμμα diss. XX. §. 4.
 ἀναυρος p. 27. n.

ἄνη p. 265.
 ἀνδραιφάσσω p. 106.
 ἀνδριὰς γυναικός diss. XX. §. 5.
 ἀνδροκόνος p. 121.
 ἄνθεια τὰ p. 303.
 ἄνθη p. 270.
 ἄνθος ἄωτος p. 300.
 ἄνοιτο ἄνυτο p. 120.
 ἀντέσθαι παροχυτ. p. 98.
 ἄντη ἄντην p. 259.
 ἄντιάζω p. 77.
 ἄντιζην ἄντιοῦσθαι p. 172.
 Ἀντινώ p. 328.
 ἄντιφάρα p. 132.
 ἄντιφερεῖσιν p. 132.
 ἄνω αἴνω p. 120.
 ἄορτής p. 125.
 ἄος οὖς p. 313. 314.
 ἄος p. 290.
 ἀπαιολή accent. p. 256.
 ἀπατέω — ἄω p. 168.
 ἀπαυρῶν p. 136.
 ἄπελος p. 311.
 ἀπεσσούα p. 22.
 ἀπλακεῖν ἀμπλ. p. 88.
 ἀπόερσον p. 138.
 ἀποθυκεῖν p. 58.
 ἀποσφαλμῆσαι p. 152.
 ἀπόιροπος οἶνος p. 148.
 ἄραρος p. 277.
 ἄργος τὸ p. 305.
 Ἀρέθουσα p. 73.
 ἀρέσθαι aorist. p. 132.
 ἀρήγηειν, ἀλακεῖν, ἀρκεῖν p. 52.
 ἀρήγηγμαι p. 244.
 ἀρόῆς p. 183.
 ἀρνύω p. 204.
 ἄρος p. 53.
 ἄρος ἀρήγω p. 233.
 ἀρόσσω ἀρώσω p. 162.
 ἀρώσι p. 187.
 ἄρπη ὄρπη p. 259.
 ἄρπω ἄρπάμενος p. 259.
 ἄρδατος p. 105.
 ἄρύω ἄφύω p. 244.

ἀρύω ἔρυω p. 206.
 ἀσαι satiare p. 74.
 ἀσαντο p. 154.
 ἀσταινειν p. 237.
 ἀστεμφής p. 33.
 ἀστράγαλος p. 54.
 ἀστραπή p. 41.
 ἀσυρῆς ἀσάρωτος p. 136. 138.
 Ἀταρπώ Ἀτροπος p. 322.
 ἀτασθάλλω p. 234.
 ἀτάω p. 231.
 ἄτη iambic. p. 11.
 ἄτραπος ἄτραπος p. 38.
 ἄτραπος οἶνος p. 148.
 ἄτρεκής p. 285.
 ἄττεσθαι p. 78.
 αναν non contin. p. 283.
 αὐγός τὸ p. 310. n.
 αὐγω p. 109.
 αὔειν αὔειν p. 11 sq.
 αὔη p. 253.
 αὐθέντης p. 121.
 αὐλή αὐλησις p. 268.
 αὐλησον p. 118. n.
 αὐξή accent. p. 267.
 αὔξειν mactare p. 104. n.
 αὔον ἀὔτεῖν diss. XX. §. 4.
 αὐσδὸς p. 283.
 αὐτόμολοι stolones p. 206.
 ἄφαρ p. 283.
 ἄφαρος p. 300.
 ἄφλοισμὸς ἄφλυσμός p. 24.
 ἄφρόδιον p. 47.
 ἄφω ἄφή p. 272. n.
 ἄφρασσω p. 106.
 ἄφρασσω ἄφράζω p. 241.
 ἄχνάσθμι p. 189.
 ἄχειρεες p. 292.
 ἄχραής p. 128.
 ἄψορδος p. 134. 327.
 ἄω, ἄέω, ἄημι p. 4.

B.

β̄ insert. p. 33.
 β̄ et δ̄ commut. p. 116.
 β̄ et μ̄ commut. p. 116.
 β̄ et φ̄ commut. p. 30.
 β̄, π̄ et φ̄ commut. p. 34.
 βάβαλον p. 326.
 βάδος p. 287.
 βάθος pro ὑψος diss. XX. §. 3.
 βαλιός αιόλος p. 118. n.
 βαλλέω p. 225.
 βᾶν p. 5.
 βάνανσος p. 283.
 βαρυνέω suspect. p. 146.
 βαρύς βραδύς p. 300.
 βάρος φέρω p. 300.
 βασιλώ p. 317. 319.
 βατεῖν p. 150.
 βάσσος p. 297.
 βαυνός p. 11.
 Βαυβά Βαβιά p. 326.
 βδόλος p. 74.
 βδελυχός, βδόλος p. 247.
 βέβασα, γέγασα improb. p. 129.
 βέβλεσθαι p. 116.
 βεβρώθοις p. 91.
 βέκος p. 299.
 βειέλοπες p. 117.
 βελάσσω p. 240.
 βέλτερον p. 110.
 βεῦδος p. 299.
 βήλημα p. 118.
 Βῆδος p. 305.
 βινέω p. 152.
 βλάξ p. 76.
 βλάσκειν p. 61.
 βλαστή acc. p. 269.
 βλαστός p. 115.
 βλείς p. 115.
 βλεμεαίνω p. 237.
 βλειύς p. 14.
 βλίμη, βλιμάζω p. 85.
 βλωμός p. 282.
 βοάουσα improb. p. 176.

βολβός p. 117.	γελάει p. 174.
βολβός <i>vulva</i> p. 287.	γέληη p. 51.
βοραῖω p. 82. 222.	γέλις p. 137.
βόρβορος βούρκα p. 232.	γέλλαι p. 113.
βορσός p. 283. n.	γελλίζειν p. 118. 225.
βοτεῖν p. 152.	Γελλώ p. 326.
βοσκή acc. p. 268.	γελώων p. 184.
Βούτος Βουτώ p. 322.	γελοίων γελώων p. 215.
βράκανον βράσκη p. 49.	γεμέωσι p. 147.
βρακεῖν, βράξαι p. 48.	γενειᾶν p. 157.
βρατάνειν p. 237.	γένος ἀντὶ εἴδους diss. XX. §. 3.
βραχεῖν p. 152.	γέσμα p. 30.
βρέφος ἔμβονον p. 300.	γέρα p. 316.
βριάω p. 153.	γέω p. 129.
βριμάω p. 119.	γήνεσθαι p. 118.
βροῦχος p. 280.	γίγας p. 129.
βρυκανάσαι p. 185.	γλαυκός p. 285.
βρῦν p. 5. n. 5. p. 131.	γλιασθαι p. 79.
βρῦτος ὁ et τὸ p. 302.	γλήνεα p. 294. n.
βύζα p. 86.	γνυπεῖν p. 22.
βυζός p. 277.	γνύθος γνάθος p. 303.
βύκιης p. 100.	γνωρίζω narro p. 132.
βύλλαρος p. 286.	γνωρίζω p. 226.
βυλλός p. 101. 286.	γόνυ, κνήμη, κνημός p. 46.
βύδδος fullo p. 286. n. 30.	γογγρίζειν p. 231.
βωμός, βουνός p. 133. n.	Γοργώ p. 318.
βωστρεῖν p. 150. 197.	γουνοῦμαι p. 160.

Γ.

γ̄ insert. p. 34. n.
γ̄ insert. verb. p. 52.
γ̄ et ξ̄ commut. p. 81.
γ̄ et χ̄ in verb. p. 50.
γχ et κκ̄ commut. p. 46.
Γαλακώ p. 323.
γαγγαίνειν p. 237.
γαμψός p. 47.
γανόωσι p. 187.
γάσσα p. 71.
γανός p. 134.
γέα p. 129.
γέγαμεν p. 129.
γεγωνεῖν p. 146.

Δ.

δ̄ insert. nomin. p. 300.
δ̄ insert. verbal. p. 293.
δ̄ prostheth. p. 109.
δ̄ et β̄ commut. p. 116.
δ̄ et φ̄ commut. p. 96.
δ̄ et λ̄ commut. p. 300.
δαδύσσεσθαι p. 247.
δάη p. 253.
δαιταλώμενος p. 157.
δαλλώ p. 320.

δᾶλος pro ξῆλος p. 28.
 δᾶλα p. 255.
 δᾶμα p. 158.
 δᾶνη p. 264.
 δᾶνος mors p. 124.
 δᾶνεξω unicum p. 223.
 δᾶτεσθαι p. 199.
 δᾶτεν p. 28.
 δᾶνος δανχμόν p. 285.
 δᾶτο p. 64. 192.
 δᾶα τὰ p. 312.
 δεδάομαι δήω p. 86.
 δεδάημαι p. 171.
 δεδάεσθαι p. 5.
 δεελον p. 28.
 δειδία nox p. 254.
 δεικανάω p. 155.
 Δεῖμος p. 282.
 δεῖλαρ p. 110.
 δεντή p. 110.
 δεξιόντο p. 187.
 δέρχεσθαι κτύπον diss. XX. §. 2.
 δέρδης p. 134.
 δέρδησ p. 291.
 δεύω δέρφω p. 109.
 δεύώ διαίνω p. 124.
 δέψω δέρφω p. 284.
 δηΐώ δηιόω p. 161.
 δηοῦν δηιᾶν p. 172.
 δήλη p. 255.
 διάει διάη p. 144.
 διαίρεσις παρένθεσις p. 187.
 διασμα p. 78.
 διαττῆν p. 93.
 διερός διαίνω p. 124.
 διέω p. 190.
 διέω, διέημαι p. 193.
 δίημι p. 144.
 διῆσαι p. 90.
 δικελλα p. 116. n.
 δίνω δινεύω δινέω p. 145. et Add.
 ad p. 200.
 δίσκος p. 58.
 διφέω p. 169.
 διχάω improb. p. 176.

διχόωσα p. 187.
 διψάω longo ᾱ p. 212.
 διψεῦσαι p. 169.
 διμ insert. p. 237.
 δόζος p. 287.
 δολφός δελφύς p. 287.
 δορυξός p. 327.
 δρακέσσαι p. 291.
 δράκος p. 291.
 δρᾶνος p. 307.
 δράξ δρᾶν p. 103.
 δρατοί p. 63.
 δρατοί oculi p. 284.
 δράττεσθαι ὀδμῆς diss. XX. §. 6.
 δρέπανον Δράπανον p. 49.
 δρῖς δρῦς p. 302.
 δριάνουσα p. 153.
 δρίτος δρίτον p. 298.
 δρῶ δρασκάζω p. 5.
 δροός p. 302.
 δύα fons p. 22.
 Δυναμένη p. 256.
 δυνατεῖν p. 151.
 δύνω aorist. ἔδυνα p. 256.
 δυόωσι p. 186.
 δυςβράπανον p. 49.
 δώς Δωσώ p. 322.

E.

ε̄ epenthet. p. 147. 188.
 ε̄ insert. dativ. plural. p. 291.
 ε̄ insert. verbal. p. 294. n.
 ε̄ prostheth. p. 97. 206. 255.
 ε̄ et ο̄ commut. in derivat. p. 280. n.
 ε̄ et ο̄ commut. in nomin. p. 260.
 ε̄ et ο̄ commut. in verb. p. 149. 216.
 έάλη έλιχθείς p. 117.
 έανόν είανόν p. 191. n.
 έάφθη p. 137. n.
 έάω satio p. 153.
 έάων p. 253.
 έγγυᾶν έγγυοῦν p. 172.

ἔγειρω ἔγρω p. 239.
 ἔγκαπής p. 47.
 ἔγκιλλος p. 117.
 ἔγρηγορόων p. 186.
 ἔδανόν ἔδανόν diss. XX. §. 4.
 ἔδνάσομαι p. 172.
 εἰ et ι commut. p. 39.
 εἰ et ι commut. in verbal. p. 284. n.
 εἰ insert. verbis p. 92.
 εἰ in ο̄ et ο̄ι mutant verba p. 279.
 εἴαμένη p. 194.
 εἴδος ἀντὶ εἴδους et ἀντὶ γένους
 diss. XX. §. 2.
 εἴεν ibat. p. 191.
 εἰκότερον p. 221.
 εἰκαθέω p. 147.
 εἰκώ εἰκών p. 324.
 εἴλεα p. 117. n.
 εἴλυτο p. 209.
 εἴλω ὥλω p. 111. 117.
 εἴλω εἴρω p. 137.
 εἴλωτέων p. εἰλώτων p. 198.
 εἴξασι p. 284.
 εἰπεῖν p. 137.
 εἴρη ὁγήρα p. 138.
 εἴρομός p. 282.
 εἴς καθ' εἴς diss. XX. §. 1.
 εἰκδιάστροα p. 78.
 εἰκθυμα εἰκθυμα p. 24.
 εἰκκαλάξαι p. 85.
 εἰκλιχάζειν p. 77.
 εἰλάστε p. 184.
 εἰλαστρεῖν p. 150. 197.
 εἰλατονέω p. 152.
 εἰλιάνθη p. 30.
 εἰλλατε p. 137.
 εἰλλιξειν p. 118.
 εἰλλοψ p. 117.
 εἴλω p. 225.
 εἴλμηνς p. 117.
 εἴλσαι p. 118. n.
 εἴλύ εἰλύσσω p. 245.
 εἴμβρον p. 132. n. 275.
 εἴμπάζομαι p. 78.
 εἴμπάζεσθαι p. 8.
 εἴμπαιος p. 8. 78.
 εἴμπεδω Πεδώ fons p. 323.
 εἴμπιφράναι p. 190.
 εἴναύρω p. 253.
 εἴνδιάειν — αἴγ p. 175.
 εἴνδιές p. 22.
 εἴνδυκές p. 59.
 εἴνεός diss. XX. §. 4.
 εἴνεικέμεν p. 59.
 εἴνεξις et composit. p. 57.
 εἴνεον εἴνη p. 28.
 εἴνοσις p. 121. 233.
 εἴνριγισκάνω p. 234.
 εἴν σχερῷ p. 288.
 εἴντελές, εἴντελεια p. 7.
 εἴντερχής p. 69.
 εἴνυώ p. 325.
 εἴξανύώ occido p. 121.
 εἴξανσαι p. 12.
 εἴξαράζω p. 106.
 εἴξούλη p. 261.
 εἴοικάζω p. 221.
 εἴδλητο p. 124.
 εἴօρται p. 124.
 εἴօρτή p. 263.
 εἴπαϊστός pro φανερός diss. XX.
 §. 2. not.
 εἴπαύρεσθαι accent. p. 132.
 εἴπειν ἄπτειν p. 137.
 εἴπεσον unicum p. 98.
 εἴπέοσσε p. 100. 101.
 εἴπιθυάζειν p. 246.
 εἴπλεγνον p. 278.
 εἴπιμέλεσθαι rarum p. 112.
 εἴπιπροσθεῖν unicum p. 152.
 εἴπίσφατος p. 106.
 εἴπιροπεῖν dub. p. 203.
 εἴπρωσε p. 91.
 εἴπιην p. 107.
 εἴπωάζω εἴπώζω p. 82.
 εἴπωάζειν p. 229.
 εἴπώζω p. 232.
 εἴραστεύειν p. 197.
 εἴραστριἄν p. 155. n.

ἔρατεῖν p. 151.
 ἔργον p. 76.
 ἔρδω δέδδω p. 138.
 ἔρεβος ὄρφνη p. 301.
 ἔρεβοδιφῆν p. 170.
 ἔρετη p. 258.
 ἔρετμώω p. 214.
 ἔρευνάν p. 156.
 ἔρευνῶ ἔρῶ p. 261.
 ἔρέω ἔράω p. 169.
 ἔριγνύειν p. 305.
 ἔριθδήσασθαι p. 81. 152.
 ἔριδμα p. 237.
 ἔρικεα p. 305.
 ἔρσαι p. 283. n.
 ἔρση p. 73.
 ἔρυκανάω p. 155.
 ἔρυστελας p. 312.
 ἔρυτο p. 190.
 ἔρχετόωντο p. 185.
 ἔρωή p. 255.
 ἔρωτῆν p. 156.
 ἔσεφθη improb. p. 35.
 ἔσθος p. 293.
 ἔσσόημαι p. 171.
 ἔστη p. 293.
 ἔστιχόωντο p. 186.
 ἔστρατόωντο p. 185.
 ἔστώ p. 318.
 ἔσχετόεις dub. p. 181.
 ἔσχετόωντα p. 185.
 εν et ν commut. in verbal. p. 285. n.
 ενδιόω, non ἔνδιόω p. 175.
 ενκέτασ p. 15.
 ενκηλος p. 15.
 ενκομόων p. 170.
 ενλή p. 117. 261.
 ενληρα p. 117.
 ενδοιζον pro ὄβρυζον p. 82.
 εφίλατο p. 113.
 εχνόως ὄχνρός p. 280. n.
 εχρα εχρη p. 165.
 εψω εψω p. 109.
 εω impleo p. 153.

Z.

ζ̄ et σ̄ commut. p. 89.
 ζ̄ et τ̄ commut. p. 88.
 ζέει p. 4.
 ζέβυται p. 86.
 ζεὺς ναῖος p. 274. n.
 ζῆσεις p. 26.
 ζυῶσαι p. 27.
 ζῦθος ὁ et τὸ p. 302.
 ζώοις optat. defect. p. 25.
 ζωρός p. 286.

H.

ἥγεῖσθαι pro ἄγειν p. 151.
 ἥγερέεσθαι p. 148.
 ἥγερέθοντο p. 97.
 ἥγηλάξω p. 222.
 ηδ̄ non ante conson. p. 29.
 ηδος p. 296.
 ηδ̄ ὅς de femin. diss. XX. §. 1.
 ηθέω p. 93.
 ηθμός p. 92.
 ηλακάτη p. 118.
 ηλακάτη — ατον p. 95. n.
 ηπᾶν p. 158.
 ηπιᾶν p. 185.
 ητορ aclit. p. 316.
 ηχάνω p. 235.
 ηχος et ηχώ p. 319.
 ηώς p. 253.

Θ.

θ̄ prostheth. p. 37.
 θ̄ pro δ̄ p. 90.
 θ̄ et δ̄ commut. p. 96.
 θ̄ et χ̄ commut. p. 70.
 θάα pro θέα p. 253.
 θᾶκος p. 285.
 θαλπωρή τέρψις p. 37 sq.

θαλύσσω — ύπτιω p. 250.
 θάμβος ὁ et τὸ p. 298.
 θανή p. 239.
 θάρσος p. 292.
 θάσσω τάχος p. 302.
 θάω p. 5.
 Θεαγώ p. 327.
 θεᾶσθαι pro νοεῖν diss. XX. §. 2.
 θέειον p. 188.
 θεείω p. 144.
 θειοῖο p. 144.
 θελκτιώ p. 318.
 θέλω periphras. futuri p. 116.
 θεμάσαι p. 161.
 θεοκλυτεῖν p. 19.
 θεραπεύειν excusare diss. XX. §. 2.
 θέραψ p. 64.
 θερμάστησ p. 121. n.
 θέρσω p. 109.
 θέσσεσθαι p. 99.
 θέσφατος p. 128.
 θήγη p. 258.
 θηλή p. 115.
 θήπη p. 258.
 θῆσαι p. 5.
 θήσω pro αἰτήσω p. 99.
 θέμαι p. 191.
 θιμβρός p. 136.
 θοάζειν p. 23.
 θοάζω sedeo p. 216.
 θοάσσω, θαάσσω p. 241.
 θοηρός θοῦρος p. 23.
 θοώ p. 23.
 θόω θοίνη p. 108.
 θόωκος p. 188.
 θραίειν p. 9
 θραμβός p. 12.
 θραυεύω θραυόω p. 246.
 θράνος θρήσσασθαι p. 5.
 θραυρός p. 12. n.
 θρησκός θρησκεία p. 65.
 θριμμός p. 86.
 θροῦς θρῦλος p. 24.
 θρυλήθη p. 243.
 θνία p. 255.

θύμενος pro σύμενος p. 23.
 θύμος θυμός p. 23.
 θῦνος p. 276.
 θύνω θυνέω p. 145.
 θῦσα p. 282.
 θυσανός p. 101.
 θῶξαι p. 108.
 θώσασθαι p. 108.
 — — —
 I.
 ι insert. p. 244.
 ι insert. nominib. p. 181.
 ι pro ε̄ in verbis consona auctis p. 127.
 ι pro ε̄ in Hesych. p. 67.
 ι et ῡ commut. p. 87.
 ιατρεῖν sanare p. 157.
 ιάομαι ιαίνω p. 157.
 ιαχνός p. 125.
 ιάχων — ιαχῶν p. 148.
 ιγκατάπασον p. 8.
 ιδηώθη p. 161.
 ιδοι oculi p. 278.
 ιδροῦν p. 160.
 ιδρώω p. 213. sq.
 ιεμαι ιεμαι p. 191.
 ιεροφοιτᾶν p. 171.
 ιέω pro ιημι p. 144.
 ιηδών p. 125.
 ιήτης p. 191. n.
 ιζω breve ῑ Add. ad p. 234.
 ιθή p. 125.
 ικελος ισος p. 64.
 ικτιαίνεσθαι p. 237.
 ιλέομαι p. 169.
 ιλαώς p. 193.
 ιλυσπάομαι p. 156.
 ιμάω — ήσω p. 241.
 ιμι p. 290.
 ιμπάτασον p. 8.
 ινᾶν ινεῖν p. 172.
 ιξον p. 284.

ἰξός, viscus p. 32.
 ἴός p. 125.
 ἴότης p. 191.
 ἵπποβούκολος diss. XX. §. 4.
 ἵρήτειρα p. 197.
 ἵσοφαρίζειν p. 132.
 ἵχνέω p. 201.
 ἵσχω breve *τ* Addend. ad p. 234.
 ἵχαρ p. 313.
 ἵχωρ p. 125.
 ἵω pro ἵημι Addend. ad p. 18.

K.

κῆρα prosthet. p. 205.
 κῆρι exempt. p. 285.
 κῆρι insert. verbalibus p. 292.
 κῆρι et *π* commut. p. 117. 153.
 κῆρι et *χ* commut. p. 63. 70.
 κῆρι et *χ* commut. in verb. p. 58.
 καβλέει p. 115.
 καθλύννυσθαι p. 207. 209.
 καίστα κύαρ p. 315.
 καίνυμαι p. 209.
 κάκκη imperat. p. 14.
 καλιστρεῖν p. 150. 197.
 κάλλος unicum p. 291.
 Καλυψώ p. 323.
 καμψός p. 283.
 κανάξαι defect. p. 241.
 κάπετις καπίθη capis p. 85.
 καπνοπάται p. 31.
 κάπος p. 307.
 κάπος κάφος p. 46.
 κάπτω χανδάνω p. 84.
 κάπνος p. 12. n.
 κάπνυ p. 244.
 καρκώ p. 320.
 κάρδος κάρον p. 298. n.
 καταμηλῶσαι p. 26.
 κατανδραφάσσειν p. 106.
 καταπάλτης p. 116.
 κατασφυράσσω p. 240.

κατεμπάζειν p. 78.
 κατηπιόωντο p. 185.
 κατουλός p. 261.
 καύχη p. 269.
 κέανον p. 15.
 κεδαίω p. 194.
 κέδμα p. 15.
 κεῖαι p. 14.
 κεῖον p. 274.
 κεκαθήσω p. 152.
 κέκλομαι p. 127. n.
 κέκλω p. 111.
 κέλαδος, κέλωρ p. 115.
 κέλευθος p. 117.
 κέλης p. 117.
 κέλλω appello p. 116.
 κέλυφος p. 44. 294.
 κενοῦν discedere p. 84.
 κεντάννυμι p. 208.
 κέντωρ p. 98.
 κέομαι p. 192.
 κέραμαι p. 132.
 κεραμίς μολυβδίνη diss. XX. §. 4.
 κερκίς p. 63.
 κέρωνα p. 264.
 κέρνος ὁ et τὸ p. 298.
 κερτομεῖν σκερβόλλειν p. 114.
 κερώεις improb. p. 181. n.
 κεστός p. 121.
 κέστρα p. 98.
 κέστρον p. 121. n.
 κέστωρ p. 121.
 κέχλαδα p. 28. 77.
 κήθειον χελίον p. 84.
 κηκαδεῖν p. 81.
 κήλεον p. 294. n.
 κημός p. 85.
 κῆτος p. 84. 301.
 κίατο p. 117. 192.
 κίειν κέλλειν p. 117.
 κιλλαμαρίζειν p. 232.
 κιλλουρός p. 117.
 κινεῖν κτειν p. 117.
 κίνυγμα p. 244.
 κινώ p. 318.

κίω κινέω p. 192.	χράσσει p. 130.
κλάδεσι p. 293.	χράτος p. 128. 302.
τὸ κλάδος p. 293.	χρανγανὰν p. 235.
κλειδών κληδών p. 188.	χράω p. 5.
κλέθος p. 79.	χρέάγρα putei diss. XX. §. 5.
Κλείτωρ p. 293.	χρέας unicum p. 316. n.
κλείω κλίνω p. 131.	χρέμασθε p. 127.
κλεύθωματι p. 92.	χρεμόω p. 158.
κλεύσοματι p. 92.	Κρεσφόντης p. 128.
κλέω κλύω p. 19.	χρέω p. 128.
κλήδεα p. 293.	χρήνη πηγή p. 128.
κλήθρα p. 293.	χρησέδα p. 93. 130. .
κλῆτος p. 292.	Κρησίλας p. 128.
κλίτος p. 293.	χρῖ κριθή p. 94.
κλωστήρ p. 94.	χρίνος χρίνον p. 299.
κναίειν pro φθείρειν p. 124.	Κρῖος p. 130.
κνῆ p. 165.	χρονώσι p. 186.
κνῆ κνέε p. 27.	χρούμη p. 281. n.
κνημός p. 282. n.	χρούπαλον p. 63.
κνημός γναθμός p. 46.	χρωβίον χρωπίον p. 37.
κνιξός κνιξη p. 277.	χρῶμαξ grumus p. 281. n.
κνῖσος p. 297.	κτᾶν p. 6.
κνίφος p. 293.	κτείνυμι κτίνυμι p. 210.
κνῦ p. 287.	κτείς p. 129. 130.
κνύζα p. 258.	κτείς dens p. 15.
κνυζάω p. 86.	κτίνυμι κτίνυμι p. 210.
κνύος p. 290.	κύαρ κύος κύτος p. 96.
κοιᾶσθαι p. 172.	κύβερνος gubernum p. 159.
κοίης p. 156.	κυδιάσσονται p. 177.
Κοκκυμάρ p. 325.	κυδοιδυπάγν p. 159.
καλάζω κολούω p. 206.	κύδος δ et τὸ p. 298.
κόλκος p. 291.	κύθος p. 293.
κολωῷν p. 164.	κυκλώω p. 215.
Κομμαγενης p. 188.	κύλα κοικύλλω p. 114.
κομψός p. 283. n.	κυνώ p. 319.
κονή p. 121. 260.	κυρβάσσαι p. 134.
κονεῖν p. 153.	κύρβης p. 302.
κόνις χροῦς p. 29.	κυρτιώντες p. 215.
κοντός p. 98. 121.	κύτος κύσθος p. 301.
κορμός p. 282.	κώληψ p. 117.
κόρνοψ p. 117.	κώτιλον ὄμμα diss. XX. §. 4.
κορυνιώνται p. 180.	κωφός de oculis diss. XX. §. 4.
κράγος p. 280.	
κρᾶν p. 83.	
κράνα p. 128.	

A.

λ̄ insert. p. 52, 105, 112.
 λ̄ insert. verb. p. 114.
 λ̄ et ρ̄ commut. p. 73, 116, 137.
 λαῖται λείται p. 83, 254.
 λαιδος p. 311.
 λαιμώ p. 326.
 λαιφύς p. 246.
 λαίω p. 6.
 λάζνος lacus lacunar p. 237.
 Λάμια Lamiae p. 326.
 λάμπειν de auditu diss. XX. §. 3.
 λαμπρός λευκός p. 37.
 λαρός diss. XX. §. 4.
 λαρός λιαρός p. 29.
 λασθαι p. 79, 83.
 λαχή fossa p. 237.
 λάω p. 6.
 λέγειν λήγειν p. 57.
 λειριόεσσαι vox diss. XX. §. 4.
 λέκος p. 295. n.
 λελάσθαι p. 94.
 λελιχμότες p. 119.
 λέπταις λέπος p. 315.
 λεπτυνέω suspect. p. 146.
 λέων λεύσσω p. 109.
 λεχώς p. 325.
 ληκώ ληκάνη p. 320.
 λῆτο p. 94.
 Αητώ p. 317, 323.
 λιάζειν p. 77.
 λιάζω p. 131.
 λιαίνω χλιαίνω p. 30.
 λιλεῖν p. 194.
 λιμβός λιχνός p. 69.
 λινοπιᾶν p. 218. n.
 λιτέ p. 77.
 λιπόως p. 183.
 λιπτιω διψάω p. 300.
 λιτέσθαι paroxyt. p. 98.
 λν̄ non juncta p. 209.
 λοῦσσος p. 22.
 λιούώ λιουείω p. 145.
 λόχος λεχώ p. 325.

Lobeck. Technol.

λύγος λύγη p. 297.
 λῶν̄ et λιῶν̄ p. 154.
 λῶπος λόπος p. 301.
 λωφῆν λόφος p. 158.

M.

μ̄ insert. p. 42. sq.
 μ̄ insert. verbalib. p. 288.
 μ̄ et β̄ commut. p. 116.
 μ̄ et π̄ commut. p. 31.
 μαδῆν μαδέσειν p. 24.
 μαδῆν et μαδῆν p. 301. n.
 μαίεσθαι p. 130.
 μαῖρα p. 203.
 μάκελλα p. 116. n.
 Μακκώ p. 326.
 μάλην μαλκίειν p. 205.
 μᾶμα p. 156.
 μᾶμα cibus p. 31.
 μαματίς p. 10.
 μανδάνης p. 10.
 μάνη μανία p. 260.
 μανός p. 278.
 μαράσσω p. 240.
 μαργάς p. 10.
 μαρματίειν p. 74.
 μάσασθαι p. 130, 156.
 μάσασθαι tangere p. 47.
 μάσσαι p. 10.
 μάσταις p. 156.
 μαστιρύζειν p. 231.
 μαστιγεῖν — οῦν p. 171.
 ματεέσθαι p. 26.
 ματεῖν p. 150, 202. n.
 μάτος p. 284.
 μαχέομαι p. 148.
 μέγαρος ιὸ p. 299.
 μέζεα p. 296.
 μελαναγής diss. XX. §. 6.
 μελάνω μελαίνω p. 234.
 μελετῆν μέλλειν p. 116.
 μελισσα sacerdos p. 257.

μέμας μέμονε p. 129.
 μέμβλομαι p. 127. n.
 μέμνοιο p. 127.
 Μενεσθώ p. 322.
 μενοινέω — ἀω p. 164.
 Μέντης μηήμων p. 129.
 μερμίς p. 137.
 μεσόψηρος p. 286.
 μεσόψηρον p. 32.
 μηκή accent. p. 267. n.
 μηλῶσαι p. 26.
 μηρυκᾶσθαι p. 159.
 μήστιωρ μηήστιωρ p. 7.
 μηχανάσται p. 185.
 μῆχος p. 294. 296.
 μάστιωρ p. 121.
 μίνθος p. 125.
 μινυθῆσαι p. 147.
 μιργῶσαι p. 125.
 μίρμα p. 125.
 μῖσος p. 308.
 μνάομαι μαίομαι p. 7.
 μνάριον p. 29.
 μναρός μνιαρός p. 29.
 μνᾶσθαι μανεσθαι p. 129.
 μηηστήρ μήστιωρ p. 129.
 μνοιός p. 29.
 μνοῦς μνίον p. 29.
 μνώομαι μνάομαι p. 213.
 μνώομαι vid. Addend. ad p. 213.
 μοῖος σμοῖος p. 274.
 μοῖος μύω μύσος p. 301.
 μολύνω θολύνω p. 245.
 μόρα acc. p. 267.
 Μορμώ p. 326.
 μορμώ p. 320.
 μόρυχος p. 245.
 Μορφώ p. 319.
 μοσχύνω p. 238.
 μουκίω p. 285.
 μυᾶν p. 114.
 μυδάω p. 81.
 μυζάω p. 86.
 μυθοῦσθαι p. 171.
 μύκη p. 263.

μυκός p. 285.
 μυκός μύξα p. 301.
 μύλη μύλλω p. 114.
 μύλλα p. 286.
 μυλλός p. 114.
 μυνδός diss. XX. §. 4.
 μύσκος μύσος p. 301.
 μυχθῖζω p. 226.
 μύώ μυάω p. 154.
 μωμέομαι — ἀομαι p. 168.
 μωραίνω pro ἀφροδισιάζω p. 326.
 μῶρος de cibo diss. XX. §. 4.
 μῶσθαι p. 26.

N.

ν̄ insert. p. 131.
 ν̄ insert. verb. p. 149.
 ν̄ post μ̄ insert. p. 129.
 ν̄ omisssum ante σ̄ p. 121. n.
 νάεδρο p. 7.
 ναίειν νήχεσθαι p. 69. n.
 ναιετάω, non ναιετώ p. 173.
 ναίτειρα p. 7.
 ναός p. 274.
 νάρω gnario p. 132.
 νᾶσαι p. 132. n.
 ναστός p. 104.
 ναύειν p. 13.
 ναυσίπονς p. 27.
 ναυστήρ p. 13.
 νάώ ναίω p. 7.
 νάώ ναίω νήχω p. 11.
 νεῖν pro πλεῖν p. 27. n.
 νηγάτεος p. 129.
 νητός p. 104.
 νίχεσθαι fluere p. 69. n.
 νῖκος p. 297.
 νόα fons p. 27.
 νοεῖν pro ἰδεῖν diss. XX. §. 2.
 νόστος νόσιμος p. 16.
 νότος p. 27. 86. 284.
 νοῦς fluvius p. 27.

νυκτιλαμπής diss. XX. §. 6.
νωθής νῶκαρ p. 109.

Ξ.

ξ terminat. adverbior. p. 63.
ξ et σι commut. p. 32.
Ξανθωῖ pro Ξανθώ p. 327.
ξηρὸς ξηρὸς acc. p. 293 sq. n.
ξίφος p. 294.
ξουθός de σono diss. XX. §. 4.

Ο.

ο̄ prosthet. p. 44. 98. 100. 109. 239.
ο̄ et ε̄ commut. in verb. p. 149. 221.
οῑ pro ω̄ p. 127.
διθύλομαι p. 90.
οῖδος p. 311.
οῖκος locus p. 59. n.
οῖομαι opinor p. 108.
οἰχεῦμαι p. 148.
οἰω̄ p. 145. n.
οἰλος p. 287.
διιβρός διιβράξαι p. 98.
διέγγη p. 280. n.
διλος p. 282.
δίλος p. 123.
δίλος θόλος p. 245.
διλοινγών p. 324.
διμβρος α βρύω p. 69.
διμοκλέω — ἀω p. 164.
διμοσιηχᾶν p. 171.
διμοτροχᾶν p. 170.
διμοῦμαι διμεῖται p. 163.
διμπνη p. 42.
διμιηή δίσσα δύψ p. 42.
διμιηνω p. 114.
δινέω δινείαιρ p. 193.
δινίναμαι p. 162.
δίνοισθε δίναισθε p. 162. n.
δίνομαι p. 162.

δινοματοθηρᾶν p. 170.
δῖνος onus p. 163.
δῖζος ἀκή p. 301.
δῖζυς de colore diss. XX. §. 4.
δίπερ p. 159. n.
διπήτιον p. 159.
δίπος sapor succus p. 30.
δίπνιώ p. 41.
δίράτε p. 184.
διγάζειν p. 280. n.
διεγιθέω p. 97. 152.
δίμενος p. 283. n.
δίμος p. 282.
διγνιθοθηρᾶν p. 170.
δίρογκος δίροχθος p. 133. n.
δίρομαι δίώμαι p. 138.
δίρος δίρος p. 301.
δίρος p. 288.
Ορπη Furia, δίρπας p. 259.
δίρητη p. 283.
δίρσοδάγνη p. 283.
δίρσος p. 283.
δίρσοτης p. 283.
δίριαλτῶ p. 133.
δίρτος p. 133. n.
δίρχεσθαι δίρχος p. 153.
δίρχος p. 280. n.
δίρωμενη p. 213.
δίρώδηνγον p. 262.
δίσμη ἀφεγγής diss. XX. §. 4.
δίσσα δίμη p. 108.
δίσσεσθαι δίττεύεσθαι p. 257.
δίσσομαι οίομαι p. 108.
δίσσος p. 291.
δίσφρομαι p. 257.
δίτηρός p. 239.
οὐλαμός p. 117.
οὐλάς οὐλαμός p. 261.
οὐλέ macte p. 111.
οὐλή p. 111.
οῦνεσθε p. 162.
οὐρός δίρυγμα p. 100.
οὐρός δίρος p. 158.
οὐρός αὐρα p. 276. n.
οῦς οὐας p. 313. 314.

οὐταε οὐτάναι p. 167.
 οὐτος de femin. diss. XX. §. 1.
 ὀφελλειν p. 16. n.
 ὀχθέω ὀχθομαι p. 149.
 ὀχθίειν p. 227.
 ὄχνη p. 264.
 ὄψ vox et visio p. 257.
 ὄψε p. 283.

III.

π̄ insert. p. 47.
 π̄ insert. nomin. p. 283. n.
 π̄ insert. verb. p. 36.
 π̄ prosthet. p. 247.
 π̄ et ζ̄ commut. p. 117. 153.
 π̄ et μ̄ commut. p. 31.
 πάγος πηγάς p. 281. n.
 παλίν μάξαν p. 10.
 παῖλλος p. 113.
 παίω πιείω p. 130.
 παλάσσω παλύνω p. 104.
 παλίνοδός p. 134.
 παλίνορρος p. 283.
 παλλέω p. 145.
 παλύνειν de liquid. p. 104. n.
 παμφαλύζω p. 232.
 παμφανάω p. 155.
 πανόμαραιος p. 42.
 πᾶνος τὸ p. 306.
 παός p. 274.
 παπιαίνω p. 7.
 παπιαίνω παμφαλάω παπιαλάω
 p. 8.
 παραφάσσω p. 105.
 παρένθεσις ἐπενθ. p. 187.
 πάρονψ p. 117.
 πᾶρος τὸ p. 306.
 πάσκος p. 104.
 πατάνη πλάσιγξ p. 52.
 παφών p. 9.
 πειθόϊ p. 290. n.
 πεινάω longo ἀ p. 211.

πελεκῆν p. 159.
 πελεμίζω p. 226.
 Πελεός p. 311.
 πέλος πέλλη p. 311.
 πέλω πελεμίζω p. 107.
 πέλω πελεμίζω pello p. 116.
 πέπαλκα p. 149.
 πεπιηάς p. 107.
 πέρθω πορθέω p. 149.
 περιόδηής p. 36.
 περισπερχέω p. 152. n.
 περιφλύειν — φλεύειν p. 24.
 περόων ambig. p. 178.
 πέσκος p. 314.
 πεσσός p. 283. n.
 πετάω p. 193.
 πετεηνός p. 188.
 πέτη casus p. 259.
 πέτιω πιήσσω p. 107.
 πεύθομαι πόθος p. 261.
 πέφη p. 9.
 πέφιλμαι p. 113.
 Πεφοηδώ p. 325.
 πεφυζότες μεμυδότες p. 81.
 πῆ ετ πῆν p. 104.
 Πήγασος p. 207.
 πηγεσίμαλλος p. 103. n. p. 294.
 πηγός πάγος p. 281.
 πηδάν πούς p. 159.
 πηλοπλάθος p. 103.
 πηλός p. 104.
 πηῆμαι p. 70.
 πηρός p. 70. diss. XX. §. 4.
 πῆδαξ p. 65.
 πῆδαξ πηδαίω p. 207.
 πιμπλεῦσα p. 169.
 πινυμένη p. 190.
 πινύσσω πινύσσω p. 248.
 πιπράσκω p. 158.
 Πίσα p. 308.
 Πίσα Βίσα p. 131.
 πῖσος τὸ p. 308.
 πισιός p. 131.
 πλᾶγος p. 307.
 πλαγιτός p. 88.

πλακερός p. 57.
 πλατυγένω p. 247.
 πλατύς latus p. 52.
 πλεῖν pro νεῖν p. 276. n.
 πλέω πλείω πλώω p. 25.
 πλέω πελάξω p. 107.
 πληγάδες p. 88. n.
 πλημαθῆναι p. 157.
 πλημύρα p. 149. 264.
 ποδῶνες ὅμμα diss. XX. §. 6.
 πόθος et πεύθομαι p. 156.
 ποιά ποιός p. 310. n.
 ποιηνύω p. 25. 129.
 πολύνυθνος p. 96.
 Πολυξώ p. 327.
 πόρκης p. 273.
 πόρη p. 264.
 πορσύνω p. 284.
 πορφυρέω brevi ypsil. p. 149.
 ποτέμαι πωτάσμαι p. 167.
 ποτίκωνον cubital diss. XX. §. 6.
 ποτίμφει p. 41.
 πρέπειν de odore diss. XX. §. 3.
 πρημαίνω p. 237.
 πριάδην p. 192.
 πριάσθαι p. 192.
 προβάντε p. 5.
 προίκης p. 99.
 προσαῦσαι p. 12.
 πρόσπαιος p. 78.
 πρόσφατος p. 106.
 πρόσφατος p. 9.
 προχανή accent. p. 265.
 προχέα p. 254.
 πτ̄ insert. p. 64.
 πτ̄ et στ̄ commut. p. 49. 100. 108.
 πτ̄ et ψ̄ commut. p. 89.
 πταίν παίω p. 10.
 πταώτης p. 8.
 πτίσσω pinsō p. 130.
 πτοιά p. 138.
 πτόρος p. 279.
 πτύνω p. 275.
 πτῶ, παταπτήτην p. 107.

πιωκάζω p. 217.
 πιέλος πτύελος p. 131.
 πύη p. 255.
 Πυθόō p. 290. n.
 πυκνός p. 281. n.
 πυξῖς χαλκῆ diss. XX. §. 5.
 πύον πύος πύαρ p. 309.
 πυρόσος p. 284.
 πῶμα opercul p. 21.
 πωμάννυμι p. 208.
 πωρός p. 70.
 πωτάσκομαι p. 249.

P.

ρ̄ insert. p. 47. 106. 302.
 ρ̄ insert. in terminat. p. 42.
 ρ̄ et δ̄ commut. p. 73.
 ρ̄ et λ̄ commut. p. 116. 137.
 ραγέεσσι p. 291.
 ραιβός ραιψός p. 284.
 ραίνειν de siccis p. 104. n.
 ράκτος p. 284.
 ράμφος ρύγχος p. 303.
 ρασθαίνω p. 237.
 ράσσατε p. 128.
 ράχος ρῆχος p. 281. n.
 ρεγεύς ρέγος p. 78.
 ρεμφάζαι p. 242.
 ρεούμενος p. 144.
 ρῆνος ρίνος p. 298. n.
 ρήσκω p. 16.
 ρινάν p. 157.
 ρόμβος στρόμβος p. 35.
 ρυβός γρυπός p. 48.
 ρύμβος στρόφαλος p. 35.
 ρύπος p. 288.
 ρύσκεν p. 61. n. 20.
 ρύτρος p. 299.

Σ.

σ̄ prosthet. p. 43. 84.
 σ̄ pro σ̄ in compos. p. 128.
 σ̄ et τ̄ commut. p. 283.
 σάθων puerulus p. 326.
 σαίνουσος p. 128.
 σαίνουσος Σαννυρίων p. 113.
 σαίρειν σύρειν p. 136.
 σάκκος p. 285.
 σάλαγχ p. 93.
 σάλος p. 128.
 σάμεα p. 303.
 σάννας p. 278.
 σαννίον p. 113.
 Σαπφώ Σαπφός p. 323.
 σαρκάζω σύρω p. 220.
 Σαυροπατίδες p. 31.
 σαυρωτήρ p. 285.
 σαφέω p. 152.
 σαῶς, σοῶς p. 183.
 σειρά p. 137. 256.
 σελάχεια p. 303.
 σέλαχος p. 305.
 σέλμα σελμίς p. 112.
 σελμίς p. 117. 137.
 σηκός p. 285.
 σήλατο p. 112.
 σηπεύειν p. 196.
 σηπή p. 258.
 σήπω δπός p. 125.
 σῆστρον p. 93.
 σ̄ insert. p. 64. 97.
 σ̄, σ̄μ insert. p. 237.
 σῆγα λέγειν diss. XX. §. 4.
 σινέοματ p. 146. 152.
 σινίον p. 93.
 σιφρός diss. XX. §. 4.
 σκαιός, σκαιμβός, σκιμβός p. 85.
 σκάλευθρον p. 115.
 σκάλοψ p. 115.
 σκαρδαμύσσειν p. 247.
 σκαρδαμύσσω p. 134.
 σκάρος p. 134.
 σκάτος, σπάτος, σκῦτος p. 303.

σκεοθήκη p. 37. n.
 σκέπαι p. 316.
 σκέρωμας p. 114.
 σκευή σκιά σκοιός p. 37.
 σκιοτίχν p. 134.
 σκιοτέω p. 169.
 σκιδνάω p. 193.
 σκηνός p. 290.
 σκοιός σκιά p. 303.
 σκορόβυλος p. 286.
 σκοτώσαι p. 186.
 σκύδμαινος p. 279.
 σκύλλαι p. 276.
 σκῦλον spolium p. 115.
 σμερδαλέος p. 75.
 σμῆνος ἐσμός p. 302.
 σμοδος p. 301.
 σμώδιξ σμώνη p. 68.
 σύβος p. 287.
 σολοικοφανές diss. XX. §. 1.
 σύλος p. 112.
 σοοῦσθαι p. 171.
 σοῦς p. 23.
 σοφός sibus nesapus diss. XX. §. 4.
 σπάλαξ p. 115.
 σπάλευθρον p. 115.
 σπαλιών p. 32.
 σπαλύσσω p. 247.
 σπαργέω p. 169.
 σπαστεύειν p. 136.
 σπέριδος p. 294.
 σπέω Add. ad p. 16.
 σπλεκοῦν σπεκλ. p. 161.
 σπυρθίζειν p. 134.
 σσ̄ et π̄ commut. p. 100.
 σταλαγεῖν p. 35.
 σταλεηδών p. 188.
 σταλόω improb. p. 175.
 στανύω p. 208.
 στειβη improb. p. 258.
 στείω στεύω p. 17.
 στελγίς στεργίς p. 55.
 στελέχος p. 305.
 στεμβάζειν p. 33.
 στεναχή στοναχή p. 258.

στενάχων — αχῶν p. 148.
 στερεός στέριφος p. 56.
 στεροπή στορτία p. 41.
 στέροιψ p. 41.
 στέριφος στρέφος p. 302.
 στέρω στερέω p. 146.
 Στεῦνος p. 305.
 στῆθος p. 293.
 στηρίζω p. 226.
 στιβῆσαι defect. p. 148.
 στιλβός p. 277.
 στιφός στριφνός p. 55.
 στιχάει, στιχώσαι p. 186.
 στιλαγγίς p. 55. n.
 στόρη p. 55.
 στραγγαλιά p. 55.
 στράγγει p. 54.
 στρατᾶσθαι — οῦσθαι p. 185.
 στρατός p. 284.
 στρέφειν ετ κλώθειν p. 94.
 στρῆνος ὁ ετ τό p. 298.
 στρογγύλος στρεβλός p. 55.
 στροφέω στρωφάω p. 167.
 στρύμοξ p. 55. n.
 στῦλος p. 24.
 στυμνός p. 55.
 στύπη στύπος p. 297. n.
 στυφός στυφελός p. 55.
 συγκοπή προ ἀποκοπ. p. 5. n.
 συλέω — ἀω p. 168.
 συνέντης p. 121.
 σύριγξ σήραγξ p. 136.
 συρφετός p. 294.
 σύρφος p. 294.
 σύνφαξ ὅπός σαπα diss. XX. §. 4.
 σφεδανάς p. 76.
 σφαδατίζω p. 82. 222.
 σφάλαξ p. 247.
 σφαλός p. 276.
 σφαλλός p. 276.
 σφαλμῆσαι ἀποσφ. p. 157.
 Σφηττώ p. 323.
 σφοδός p. 76.
 σφριαί p. 52. 119. 241. n.
 σφρίγος p. 308.

σφυδάν p. 52.
 σχαστήρια p. 85.
 σωκεῖν p. 151.
 σῶκος p. 285.
 —
 T.
 τ̄ exemptum p. 285.
 τ̄ insert. p. 130.
 τ̄ insert. verb. p. 44 sq.
 τ̄ prosthet. p. 112. 118.
 τάξω p. 130.
 τανθαρύζειν p. 231 sq.
 τανταλίζω — εύω p. 232.
 ταξιοῦσθαι p. 160.
 τάρβος p. 304.
 τάριχος p. 305.
 ταρσός p. 136.
 ταυτάξειν p. 222.
 τάω τητάω p. 293.
 τειχειπλήτης p. 88. 107.
 τεῖχος p. 70.
 τέκμαρ p. 70.
 τέκτων p. 70.
 τελάσσαι p. 115.
 τελθος p. 294.
 τέμενος p. 295.
 τέμπεα p. 305.
 τέναγος p. 294.
 τένθη p. 259.
 τένθης p. 74. 96.
 τέννος p. 291.
 τεξείεσθε p. 92.
 τέρατα τείρεα p. 315.
 τερατίζω p. 222.
 τέρετρον τόρνος p. 55.
 τερέω p. 136.
 τερηδών p. 136.
 τερθρεία p. 66.
 τερσήμεναι p. 109.
 τερύσκω p. 136.
 τέρχνος τρέχνος p. 302.
 τέτακα p. 130.

τετυημένος p. 154.
 τευμαῖν p. 222.
 τευτάξειν p. 222.
 τέχνη τεύχω p. 222.
 τῆ p. 8. 28. 130.
 τήθη p. 115.
 τηλία p. 8.
 τηλύγετος p. 129.
 τητᾶν p. 28.
 τιθαιβώσσω p. 248.
 τιθέναι pro ποιεῖν p. 191.
 τίλη p. 255.
 τίλλω p. 118.
 τινθός p. 136.
 τίννυμι τίννυμι p. 209.
 τιτύσκω p. 61.
 τίω ἀτίω p. 124.
 τιλῆναι τέλλειν p. 115.
 τιμήρω p. 108.
 τιμῆσαι p. 108. n.
 τιμώμενος p. 8.
 τοῖχος p. 70.
 τολμαῖν ταλάσσαι p. 115.
 τονθρύζειν p. 231.
 τορεῖν τετραίνειν p. 203.
 τόρμος p. 288.
 τόρνος p. 136.
 τόρνος τέρετρον p. 53.
 τόρνος τόρος p. 288.
 τορύνω, τορύνη p. 136.
 τοσανής p. 136.
 τοσπέω p. 148.
 τοσσιά p. 136.
 τοσανλός p. 286.
 τοσανσανόν p. 136.
 τογήμη τονιμαλιά p. 53.
 τοιάξαι p. 241.
 τοιβω p. 136.
 τοιγός p. 87. 280.
 τοιζεῖν et τούζειν p. 87.
 τοιέποντος τοάπεξα diss. XX. §. 5.
 τοιτόσσα p. 187.
 τοιτώ p. 320.
 τοοφιοῦσθαι p. 160.
 τοοχέω τοωχάω p. 167.

τονός p. 310.
 τουπᾶν obscen. p. 8.
 τονσός p. 283.
 τούχω τονχόω p. 161.
 τοώγλη τοώμη p. 53.
 ττ et ξ commut. p. 99.
 τύκος p. 280.
 τύμβος p. 45.
 τυφλός diss. XX. §. 4.
 τωθάζω p. 221.

Y.

ν̄ pro ν̄ in optat. p. 127.
 ὕδνον tuber p. 305.
 ὕλαζν suspect. p. 175.
 ὕλλεῖν p. 72.
 ὕπερικταίνω p. 237.
 ὕπιλλειν στόμα diss. XX. §. 6.
 ὕπνώω p. 213 sq.
 ὕποδραστα p. 63.
 ὕποζοφόωσσα p. 186.
 ὕπωπιον pedis diss. XX. §. 6.
 ὕριατόμος Add. ad p. 22.
 ὕφανάω p. 155.

Φ.

φ̄ prostheth. p. 230.
 φ̄ et χ̄ commut. p. 31.
 φαιεννά vox diss. XX. §. 4.
 φαιζός p. 285.
 φαλίσσω p. 243.
 φαλός φαλίπτω p. 250.
 φαλύσσω p. 247.
 φάναι p. 265.
 φαρζάζω p. 222.
 φάρος aratrum p. 304.
 φάρσος p. 304.
 φαρῦναι φιαρ. p. 29.
 φάρω p. 304.

φάσαι p. 9.
 φασγάνω p. 235.
 φατός in composit. p. 106.
 φειδός p. 279.
 φέννος p. 276.
 φέρμα p. 33.
 φέρσαι p. 304.
 φήμη et φωνή p. 288.
 φηνός p. 278.
 φῆρ p. 304.
 φήρεα p. 294. n.
 φθανέω p. 120.
 φθίζω πτύω p. 32.
 φθίζω pro πτύω p. 89.
 φιαρός p. 29.
 φιδός p. 280.
 Φιλυτωί pro Φιλυτώ p. 327.
 φιμός p. 54.
 φλάζω p. 9.
 φλᾶν p. 9.
 φλανύσσειν p. 246.
 φλεγμός p. 282.
 φλεγυᾶν p. 136.
 Φλειώ, Φλιοῦς p. 31.
 φλιαρός p. 31.
 Φλῖος p. 31.
 Φλόν χλόη p. 31.
 φλοῖσβος p. 287.
 φλυδᾶν p. 31. 72.
 φλυδέω p. 81.
 φλυδοῦν φλοιδ. p. 24.
 φλυζτίς p. 52.
 φοατ p. 24. n.
 φοιτέω — ἀω p. 164.
 φοικός p. 60.
 φοιλύνω μοιλύνω p. 245.
 φοινεῦν p. 203.
 φόρβιον p. 304.
 φορέω p. 151.
 φορύνω μοιλύνω p. 245.
 φόρνις p. 245.
 φορυτός p. 245.
 φρέαρ όέος p. 315.
 φρεγαπατᾶν p. 171.
 φρὴν φρασί p. 83.

φριμάσσω p. 119. 241. n.
 φρονέω unicum p. 152.
 φρυάσσω p. 119. 241.
 Φρυγέεσσι p. 291.
 φυῖάω p. 81.
 φῦνος p. 292.
 φυλεῖν p. 72.
 φύλλω p. 113. n.
 φῦν p. 5. n. 5.
 φύος p. 290.
 φυσιοῦσθαι p. 160.
 —
 X.
 ζ̄ insert. nomin. p. 285.
 ζ̄ et θ̄ commut. p. 70.
 ζ̄ et ς̄ commut. p. 70.
 ζ̄ et φ̄ commut. p. 31.
 χάβος p. 85.
 χαλέπιω χαλεπός p. 288.
 χαλκεύς abus. diss. XX. §. 6.
 χάννη προχάνη καταχήνη p. 260.
 χάννος p. 278.
 χάσις p. 84.
 χάρονθδις φάραγξ p. 303.
 χάσις p. 84.
 χεείνα p. 188.
 χειά p. 234.
 χειραπιάζω p. 106.
 χειρονομεῖν σκέλεσι diss. XX. §. 5.
 χελούνειν p. 206.
 χέραδος p. 305.
 χηνῆσαι p. 260.
 χηνυστρεῖν p. 245.
 χῆτις p. 293.
 χίδον χέδονψ p. 15.
 χλαρός χλιαρός p. 30.
 χλίδος p. 308.
 χλίω χλιάω p. 154.
 χλοάω, non χλοόω p. 175.
 χλοδή p. 31.
 χλόη χολή p. 25.

χλοιδὴν p. 31. 72.	ψέφος dub. p. 314.
χολή χόλος χέω p. 25.	ψευστεῖν p. 150. 151.
χόλος p. 287.	ψιάζειν p. 122.
χολώματι p. 214.	ψινάς φθινάς p. 122.
χολῶτο p. 183.	ψίω ψιάω p. 154.
χραισμε unicum p. 119.	ψούδιος p. 261.
χρεῖος p. 298.	ψυγός p. 277.
χρώζειν tangere diss. XX. §. 4.	ψύθος p. 76.
χυδαῖος <u>futilis</u> p. 21.	ψυθών p. 91.
χυλός p. 24.	ψυττόν πτυελόν p. 32.
χυλός et χυμός p. 287.	ψύχειν et ξηραίνειν p. 109.
χυμός saliva p. 30. n.	ψῶσαι p. 27.
χυρβιάσαι p. 134.	

Ψ.

ψ et πτ commut. p. 89.	ωατοθήσω p. 314. n.
ψ et φθ commut. p. 122.	ώκνης ὀξύς p. 284.
ψαλτης p. 32.	ώνάμην p. 162.
ψαιάσθαι p. 169 sq.	ώνος ὄνειαρ p. 163.
ψαιάσθαι φθάνειν p. 89.	ώπαζεσθαι p. 229.
	ώψατο p. 42.

Ω.

III. Index latinus.

A.

Accentus aorist. in εσθαι p. 132.
accentus nomin. in η p. 271.
accentus nomin. in ω p. 324.
acephala p. 180. 205. vid. derivata.
aclita in ος III. declinat. p. 312.
adjectiva in αησ p. 6. n.
— — in δνος p. 161.
— — in οσ — ιος p. 182.
— — in οσ — οεις p. 182.
— — in οεις et ωδης p. 181.
— — in οεις et participia confusa p. 180. sq.
— — in ωεις p. 181. et Addend.
adulor p. 113.
adverbia in εδην p. 23.
ajo nego p. 124.
anadrome ex futuro p. 61. 98.
aorist. asigm. p. 38.
aorist. in μον p. 119.
apocope nomin. p. 316.
apotrocta p. 316.
autumo pro dico et puto p. 61.
averta p. 125.

B.

brodium βλύδιον p. 22.
bua p. 131.
bulga vulva p. 261.

C.

calatorius p. 85.
calvere p. 36. n.

cambio campso p. 48.
campus χάμπος p. 48.
carere carpere p. 37.
casteria p. 85.
catachresis quid? dissert. XX. §. 5.
catachresis liquid. et siccior. p. 104. n.
cibicida p. 10.
cillere procellere p. 117.
clepere p. 35. 47.
coloris, odoris, soni vocabula diss. XX. §. 4.
colus glomus globus p. 94. sq.
compositio oppositor. p. 124.
conjunctiv. verbor. epic. in αω p. 183.
contractio nomin. neglecta p. 166.
contractio verbor. neglecta p. 164. 167.
contradictio in adject. diss. XX. §. 2.
cremor cruor p. 281.
cribrum p. 93.

D.

dativ. nomin. in ω p. 290. n.
degunere p. 30.
deminutiva in ω p. 317.
derivata acephala p. 159.
derivata ante primitiva p. 146.
diaeresis et epenthes. p. 187.
diaeresis genit. et dativ. nominum in ω p. 290.
diaeresis accent. mutat. p. 188.
diectasis verbor. in prosa p. 189. et Add.
diectasis verbor. epicor. p. 173. sq.

E.

epenthesis syllabica p. 44.

F.

fel $\chi\omega\lambda\eta$ p. 21.
fello p. 115.
festra p. 121.
fieri pro nasci p. 71. n.
Flora Chloris p. 31.
fodio fundo $\chi\epsilon\omega$ p. 21.
futura secunda p. 143.
futura in $\alpha\sigma\omega$ p. 158. pro $\eta\sigma\omega$
p. 172.
futura in $\xi\omega$ p. 65.
futura in $v\sigma\omega$ et $v\xi\omega$ p. 232.

G.

genus pro specie diss. XX. §. 2.
genus mascul. et femin. confus.
diss. XX. §. 1.
gnarus p. 132.
gustus p. 30.

I.

ilia p. 118. n.
imperfect. in $\alpha\epsilon$ et η p. 165.
infinitiv. in $\epsilon\iota\nu$ et $\epsilon\mu\epsilon\nu$ p. 165. sq.
p. 168. n.
insece inquam p. 137.
iota mobile p. 29.
iota subscript. infinitiv. in $\tilde{\alpha}\nu$ p.
188. n.
iota subscript. nom. in ω p. 327.

L.

labial. et guttural. commut. p. 49.

M.

masculin. pro femin. diss. XX. §. 1.
mn non orditur syllabam p. 29.
meo migro p. 34.
mephitis p. 301. n.
metaphorae repugn. diss. XX. §. 6.
metathesis conson. p. 302.
metathesis in verb. p. 138.
metathesis in verb. epicis p. 213.
mucidus p. 301.
muffa p. 301. n.
mutuo, mutuus p. 34.

N.

natare pro fluere p. 69. n.
nomina urbium in $\bar{\omega}$ p. 322.
nomina propria in $\bar{\omega}$ p. 321.
nomina defectiva p. 312.
nomina neutra in $\alpha\varsigma$ et $\sigma\varsigma$ p. 313. sq.
— — in $\theta\varsigma$ p. 292.
— — in $\nu\varsigma$ p. 294.
— — in $\sigma\varsigma$ p. 292.
nomina in $\alpha\eta$ p. 313. 315.
— in $\beta\eta\varsigma$ p. 287.
— in $\gamma\eta$ p. 261. 262. 265. sq.
— in $\gamma\eta\varsigma$ p. 291.
— in $\delta\eta$ p. 261. 266.
— in $\delta\eta\varsigma$ $\delta\eta$ p. 287.
— in $\zeta\alpha$ p. 258.
— in η et $\eta\sigma\varsigma$ p. 268.
— in η et $\iota\alpha$ p. 260.
— in $\eta\varsigma$ I. decl. simpl. p. 272.
— in $\theta\eta\varsigma$ p. 287.
— in $z\eta$ p. 258. 260. 263.
266. 267.
— in $\chi\eta\varsigma$ p. 285.
— in $\lambda\eta$ p. 264.
— in $\lambda\eta\varsigma$ et $\lambda\eta$ p. 286.
— in $\mu\eta$ p. 282.
— in $\mu\eta\varsigma$ p. 281. sq.
— in $\nu\eta$ p. 269.

nomina in νος et νη p. 286.

- in πη p. 263. 267.
- in πος p. 281.
- in ρος p. 286.
- in σος p. 282. sq.
- in τη p. 263.
- in φη p. 258. 263.
- in φος p. 281.
- in χη p. 258.
- in χρος p. 281.
- in ω et ων p. 324.
- in ωρ p. 316.

nominativ. absolut. diss. XX. §. I.

O.

optativ. verbor. epicor. in αω p. 183.

P.

π latin. insert. p. 37.

parare et parere p. 70.

participia defectiv. p. 147. 160.

participia verbor. epicor. in αα p. 184.

participia verbor. epicor. in ωονσα et ωωσα p. 212.

participia verbor. epic. in ωοντες, ωωντες et αοντες p. 211.

piscator. nomina diss. XX. §. 5.

pleonasmus accentum non mutat p. 188.

pluo πλύνω p. 131.

plural. et singular. juncti dissert. XX. §. 1.

plural. pro singular. p. 312. n.

posca p. 21.

pyxidum nomina diss. XX. §. 5.

R.

religio a legendu p. 65.

reor ειρω p. 61.

S.

saltus p. 292.

sapor σπός succus p. 30.

sapor sucus diss. XX. §. 4.

sc interpon. Latini p. 29.

schema quid sit. diss. XX. §. 1.

screo p. 119.

sigma insert. aorist. p. 284.

silens luna diss. XX. §. 4.

soloecismi genera diss. XX. §. 1.

soni coloris odoris vocabula ibid.

§. 4.

species pro genere ibid. §. 2.

spondaicus exitus hexametri 290.

n. 5. et 163.

spurcus a spuo p. 47.

stipulum p. 34.

strigare p. 54.

substant. et adject. accentu divers.

p. 296.

substantiva in ειρα p. 7.

substantiva in η et ος p. 296. sq.

substantiva in ος II. et III. declin.

p. 298.

substantiva in ος ειρν p. 303.

T.

tenus p. 291.

tores, torcular, torques p. 55.

trucidare ignem p. 135.

V.

verba in αζω ασσω p. 241.

— in αζω ενω p. 230.

— in αζω ιζω p. 229.

verba in αινω αξω οω p. 236.
 — in αινω ασσω p. 241.
 — in αιω p. 194.
 — in αιω αξω p. 218.
 — in αιω ενω p. 204.
 — in αιω εω p. 24.
 — in αιω ιαω p. 215.
 — in αιω ωω p. 211, 213.
 — in ειω προ εω p. 92, 195.
 — in ενω ιξω p. 230.
 — in εω ενω p. 199.
 — in εω οω p. 171.
 — in εω υω p. 24.
 — in εω ιξω p. 227, sq.
 — in ιξω υρω p. 239.
 — in ιξω υξω p. 232.
 — in ιξω ιαξω p. 229, sq.
 — in ιξω ιαω p. 330.
 — in ιξω ισζω p. 249.
 — in ιω ιαω p. 154, 172.
 — in οω et ενω p. 204.
 — in οω ιξω p. 230.
 — in οω αινω p. 236.
 — in οω αξω p. 219.
 — in υω υμι p. 208.
 — in ω αινω p. 235.
 — in ω αιω p. 154, sq.

verba in ω εω p. 143, sq.
 — in ω ενω p. 195.
 — in ω ιαω p. 155.
 — in ω ιω p. 205.
 — in ω ισσω p. 243.
 — in ω οω p. 161, sq.
 verba desiderativ. in ιω p. 155, sq.
 verba dicendi et opinandi p. 61.
 verba latina in go p. 130.
 — — in go guo p. 80.
 — — in quo p. 48.
 — — in po p. 48.
 verba legendi pro reputare p. 65.
 verba paragoga in αξω p. 216.
 — — in ιξω p. 223, sq.
 verba perficiendi et interficiendi
p. 121.
 verba spirandi audiendi sentiendi
p. 19.
 verba verrendi et augendi p. 16, n.
 verba videndi de olfactu et tactu
diss. XX. §. 3.
 virus p. 125.

Z.

zeugma diss. XX. §. 2, et 3.

III. Index locorum emendatorum et explicatorum.

Achill. Tat. IV. 14, 96. — p. 202. n. 8.
Aelian. Hist. Anim. IX. 41. — p. 87. n. 22.); XIV. 8. — p. 236. n. 4.
Aeschyl. Sept. diss. XX. §. 2. Prometh. ibid. §. 4.
Aëtii fragm. — p. 246. n. 11.
Alcaeui fragm. LXVIII. — p. 71. n. 46.
Anacreont. fragm. LXIX. — p. 62. n. 21.
Anecdote. Bekker. 171, 25. — p. 111.; 321. — p. 153. n. 1.); 368. — p. 275.; 464. — p. 12.; 1452. — p. 80.
Anecdote. Cramer. I. 26. — p. 248.; I. 55. p. 145.; I. 69. — p. 155.; I. 268. — p. 119.; I. 316. — p. 113. n. 6.); I. 343. — p. 62.; I. 355. — p. 92.; I. 387. — p. 133. n. 38.); I. 411. — p. 134.; II. 291. — p. 282.; II. 372. et 385. — p. 278.; II. 312. — p. 160. n. 2.); II. 465. — p. 77.); IV. 200. — p. 132.); IV. 191. — p. 67. v. Theognost.
Antholog. Palat. V. 161. — p. 171. n. 9.); V. 236. — p. 70.); V. 254 — p. 69.; VII. 624. — p. 68. n. 36.
Antimach. p. 164.; Add. ad p. 162.
Apollon. de Adverb. 611. — p. 23.; 553. — p. 14.
Apollon. Rhod. III. 519. — p. 179.; III. 384. — p. 9.
Arat. v. 169. — p. 182.; v. 240. — dissert. XX. §. 2.; v. 336. — ibid.; v. 405. — ibid.; v. 746. — p. 206.
Arcad. 47. — p. 290. n. 17.); et p. 307. n. 26.); 68. — p. 279.; 72, 4. — p. 12. n. 19.); 81. — p. 51.; 84. — p. 278. n. 12.); 151, 5. — p. 49. n. 1.); 151. — p. 147.; 106. — p. 267.; 152. — p. 50.; 152, 3. — p. 51.; 152, 25. — p. 57. n. 13.); 153. — p. 67.; 155. — p. 71.; 159. — p. 120.; 160. — p. 122. et p. 123.; 161. — p. 125. et Addend.; 162. — p. 132.; 163. — p. 134.; 164. — p. 19. 165. — p. 210. et p. 290. n. 2.
Aretaeus p. 120. et p. 293. n. 8.
Aristarch. ad Iliad. XII. 411. — p. 69.
Aristophan. Acharn. v. 869. — p. 303. n. 23.); Avv. v. 1090. — p. 149.; *Γηρυταδ.* fragm. (XVII.) — p. 36. n. 6.
Bion. Id. VII. 2. — p. 26.
Chaeremon. fragm. — diss. XX. §. 4.
Coluth. v. 57. — p. 85. n. 20.
Democrit. p. 21. n.

Dioclis fragm. — p. 76.
 Dionys. Perieget. 1156. — p. 211.
 Dioscorid. p. 325. n. 11.
 Drac. 32, 7. — p. 122. Add. ad p. 266.
 Empedocl. v. 157. — p. 201. n. 6.); v. 411. — p. 201. n. 6.) et Add.
 Erotian. v. λάμπη — p. 271.
 Etymol. Gud. 187, 37. — p. 169.; 390. — p. 296. n. 14.); 576. — p.
 28. n. 48.
 Etymol. Magn. 26, 19. — p. 254.; 78, 14. — p. 98.; 113, 50. — p.
 212.; 120, 38. — p. 311.; 137, 36. — p. 151. n. 6.); 152, 30. —
 p. 171.; 174, 40. — p. 4.; 187, 43. — p. 5. et not. 5.); 237, 27.
 — p. 25. n. 39.; 270, 22. — p. 78. n. 11.); 516, 7. — p. 66.;
 538, 51. — p. 88.; 601, 20. — p. 21. n. 33.); 637, 40. — p. 91.;
 638, 54. — p. 313.; 639, 2. — p. 314.; 647, 21. — p. 194.; v.
 ἀειλλω — p. 113.; v. μάρτυς — p. 8. n. 11.); 575. — p. 296. n. 14.
 Euphorion — p. 104. n. 50.
 Eupolis — p. 287. n. 32.); Addend. ad p. 258.
 Eurip. Rhes. 312. — p. 13.
 Eustath. 217, 29. — p. 27.; 229, 25. — p. 87.; 621, 48. — p. 131.;
 1746, 22. — p. 81.; 1792, 22. — p. 82.; 1837, 42. — p. 74. n. 5.
 Galen. p. 202. n. 7. — p. 294. n. 9. — p. 312.
 — Gloss. 26. n. 42. — p. 205.
 Heliodor. p. 97. n. 39.
 Helladius p. 126.
 Hermesianactis fr. II. 39. — p. 147.
 Herodian. π. μονηρ. 13. — p. 73. n. 4.); 22. — p. 125.; 23, 5. — p.
 88. n. 24.); 24. — p. 123.; 35, 31. — p. 306.; 43, 20. — p. 17.;
 43, 33. — p. 40.; 46. — p. 19.
 Herodian. d. dichron. — p. 19.
 — Epimerism. 15. — p. 118.; 110. — p. 263. n. 20.); 252. —
 p. 82. n. 18.
 Herodot. III. 16. — p. 171.; VIII. 21. p. 145. n. 2. .
 Hesiod. Opp. v. 547. — 290. n. 3.); v. 610. — diss. XX. §. 2.; Scut.
 v. 255. — p. 153.; v. 289. — p. 181.; v. 392. — p. 211. n. 13.);
 fragm. CCLXII. p. 385. — p. 144.
 Hesych. v. ἀδά — p. 259. n. 12.); v. ἀδεται — p. 71.; v. ἀιλλω — p.
 113.; v. αῖνων — p. 123.; v. ἀκαχήμεναι — p. 239.; v. Ἀκκός —
 p. 326.; v. ἀμύσχεσθαι — p. 68.; v. ἀπόσεσχεν — p. 66.; v. ἀρί-
 χεται — p. 67.; v. ἀρόχεται — p. 67.; v. αὐχάττειν — p. 88.;
 v. βδέλεσθαι — p. 112.; v. βῆξει — p. 79.; v. γεγριφώς — p. 39.;
 v. γέλλαι — p. 113.; v. δάειν — p. 5.; v. δεδέιαι — p. 254.; v.
 δειμάσθαι — p. 157.; v. δειομένη — p. 17.; v. διαδέλλειν — p.
 112.; v. διεέται — p. 94.; v. δύπτω — p. 43.; v. ἐβύλλων — p.
 113.; v. ἐγεῖλασσαν — p. 219. n. 5.); v. ἐγκάπτει — p. 46. n. 27.);
 v. ἐγοργοπίασκεν — p. 250. n. 15.); v. ἐξελον — p. 116.; v. εῖδη

p. 258.; v. εῖεν — p. 191.; v. εἰημι — p. 191.; v. ἐθάμβη — p. 33.; v. εἰκαθέσοιμεν — p. 147.; v. ἐκρησσῶν — p. 107.; v. ἐλπα-
νῶσαι — p. 155. n. 6.); v. ἐμψιοῦσα — p. 154.; v. ἐνεγλαυκώς —
p. 12.; v. ἐνθρεῖν — p. 66.; v. ἐρραφώς — p. 36. n. 5.); v. ἐξα-
φάζων — p. 106.; v. ἐξημεῦσαι — p. 34. n. 2.); v. ἐξίνει — p.
122.; v. ἔόριας — p. 124. n. 23.); v. ἐπάλησε — p. 149.; v. ἐπι-
πλενύσας — p. 36. n. 5.); v. ἐπὶ λέαν — p. 254. n. 3.); v. ἐπι-
λῆμι — p. 112. n. 3.); v. ἐσαθνύριζεν — p. 113. n. 8.); v. ἐψιδεν —
p. 79. n. 13.); v. ἐψιόντει — p. 20.; v. ζέβυσται — p. 86.;
v. ἡρέτας — p. 235.; v. θελπτώ — p. 318.; v. θήγη — p. 258.;
v. θῆσαι — p. 5. n. 6.; v. θραινομένη — p. 66.; v. θραῦρον —
p. 12. n. 19.); v. θρῆσκος — p. 65.; v. θρῶσκω γνώμα — p. 65.
n. 31.); v. θρώσσει — p. 101.; v. θύονται — p. 72.; v. θήτης —
p. 191. n. 3.); v. θυπάταιον — p. 8.; v. θνάρει — p. 132.; v. θν-
νοιεν — p. 207.; v. ἐπιπιὸν χλῆδος — p. 308.; v. θρήτειρα — p.
197.; v. θεγκομένη — p. 60.; v. ζάμμει — p. 118.; v. κάμπος —
p. 48.; v. καπνόν — p. 46.; v. κάππει — p. 107.; v. καταβλέ-
θει — p. 89.; v. κατέθυψας — p. 45. n. 24.); v. κατεῖλε — p.
125. n. 24.); v. κατώξα — p. 40. n. 13.); v. κεάσαι — p. 15. n.
24.); v. κέγνωται — p. 21.; v. κεγνῶσθαι — p. 21.; v. κελεῖς —
p. 116. n. 14.); v. κέω — p. 37.; v. κηραδεῖ — p. 81.; v. κένκει —
p. 60.; v. κῆτος et v. κήτει — p. 84.; v. κίασθαι — p. 192.;
v. κίατο — p. 192.; v. κικλαῖει — p. 15.; v. κλέζω — p. 79.; v.
κλέθος — p. 79.; v. κλέπει — p. 35.; v. κνεῖ — p. 28.; v. κνί-
δοντες — p. 72.; v. κνιπεῖν — p. 35.; v. κοπεῖν — p. 49.; v.
κτᾶν — p. 6.; v. κτάνειν — p. 120.; v. λάγχει — p. 60.; v. λα-
φάσσω — p. 240.; v. λαπῆναι — p. 37. n. 6.); v. λέπος — p. 277.
n. 8.); v. λάσθαι — p. 83.; v. λεζοέσσαι — p. 181. n. 7.); v. λέ-
χόωντο — p. 187.; v. λεζωῖν — p. 181. n. 7.); v. μαδάλλει —
p. 234. n. 2.); v. μᾶσσαι — p. 10.; v. μεταδεῦσαι — p. 64. n.
27.); v. μεταδῆα — p. 64. n. 27.); v. μῆστο — p. 75. n. 7.; v.
μναῷ — p. 7.; v. μοσσυνεῖν — p. 239.; v. μώχεται — p. 68.;
v. νάρειν — p. 132.; v. ναρούς — p. 132. n. 35.); v. ναυστιῆρες —
p. 13.; v. νῆτος — p. 104.; v. δλοεῖται — p. 111. n. 1.; v. δνί-
νοιεν — p. 238.; v. δνοῦται — p. 162.; v. δριχται — p. 67.; v.
δρότος — p. 133. n. 37.); v. οὐλιασθε — p. 154. n. 4.); v. παγγάς —
p. 88. n. 23.); v. παλήσειε — p. 149.; v. πεικός — p. 292.;
v. πείσονται — p. 89.; v. περιτροπόωντες — p. 167. n. 4.); v. πῆ —
p. 104.; v. πῆλαι — p. 234. n. 1.); v. πίκειν — p. 58.; v.
πλώσσειν — p. 102.; v. προστει — p. 18.; v. προσκληδής — p.
36. n. 5.); v. πύθομαι — p. 91.; v. δέμει — p. 118.; v. δέψαντεν —
p. 234. n. 3.); v. δῶσται — p. 26. n. 43.); v. σάλουσα — p.
110.; v. σάσαι — p. 103.); v. σηπόωντο — p. 180. n. 4.); v. σῖαι —
p. 32. n. 55.); v. σινδούς — p. 324.; v. σινιάσαι — p. 93.; v.
σκοτίψ — p. 47. n. 30.); v. σκορδόβυλος — p. 286. n. 30.); v. σμῆλαι

— p. 112.; v. σινγει — p. 51.; v. συμφθεῖς — p. 16.; v. συνε-
γίασεν — Addend. ad p. 216.; v. συνδέσαι — Addend. ad p. 4.; v.
σχελίδες — p. 71.; p. σφεδανῶν — p. 124.; v. σῶμαι — p. 26.
n. 42.); v. τεθρᾶσθαι — p. 8.; v. τρούεται — p. 22.; v. τρυγῶς
p. 324.; v. ὑποσμυγεῖ — p. 69. n. 41.); v. φαέναι — p. 170. n.
8.); v. φαῖδει — p. 73. n. 3.); v. φερεῖενει — p. 196.; v. φει —
p. 16.; v. φθεῖη — p. 28. n. 48.); v. φθεῖης — p. 16.; v. φθή-
σονται — p. 16.; v. φόα — p. 24. n. 38.); v. φῦσαι — p. 81. et
not. 16.); v. χειμῶνται — p. 157.; v. χηνυστεῖς — p. 245. n. 7.);
v. χνιαράτερα — p. 29.; v. χρεῖ — p. 28.; v. ψέδω — p. 72.

Hippocrat. de Articul. p. 174. T. III. — p. 202. n. 7.); de Cord. p.
485. T. I. — p. 62. n. 22.); ibid. p. 491. T. I. — p. 9. n. 13.);
Diaet. I. 10. 637. T. I. — p. 258.; Epidem. VII. 690. T. III. —
p. 73.); de Fract. p. 147. T. III. — p. 167. n. 5.); de Humor. 129.
T. I. — p. 207.); Muliembr. I. 674. — p. 270.; Prorrh. I. 171. T. I.
— p. 39.); de Septim. p. 165. T. I. — p. 270. n. 32.

Homer. Iliad. VI. 322. — p. 9. n. 12.); VII. 408. — p. 17. n. 28.);
XIII. 315. — p. 152.); XVIII. 244. — p. 92.); XIX. 107. — p. 150.);
XIX. 194. — p. 59.); Odyss. V. 209. — p. 152.); VI. 185. —
diss. XX. §. 2. Batrachom. v. 300. — p. 292. n. 4.); Hymn.
in Apoll. — Addend. ad p. 213.

Leonidae epigr. XCV. — p. 54. n. 6.

Lesbonax. — diss. XX. §. 1. not.

Lycophron v. 244. — p. 241. n. 1.); v. 470. — p. 138.

Maneth. — p. 196. n. 2.

Melet. de N. Hom. p. 83. — p. 307.

Medic. Mosquens. p. 274. — p. 93.

Mosch. Idyll. II. 13. — p. 213.

Moschopul. ad Hesiod. Opp. 99. — p. 26.

Nicandr. Alexiph. v. 62. — p. 18.); v. 167. — Addend. ad p. 16.); v.
396. — p. 194.); v. 515. — Addend. ad p. 11.); Theriac. v. 81. —
p. 183.); v. 229. — p. 44.); v. 164. — diss. XX. §. 2.); Fragm. II.
68. — p. 316. n. 43. — Addend. ad p. 184.

Nonn. Dionys. VII. 185. — p. 214.); X. 151. — p. 275. n. 4.); XVI.
159. — p. 62. n. 21.); XLII. 297. — p. 184.); XLVII. 153. — p.
212.); XLVIII. 381. — p. 167.); XLVIII. 654. — p. 168. n. 6.);
Paraphras. IX. 95. — p. 181. n. 7.); XIII. 127. — p. 181. n. 7.);
XX. 13. — p. 175. n. 3.

Oracul. — p. 290. n. 3.

Oppian. Cyneg. III. 308. — p. 175.); Halieut. I. 642. — p. 303. n. 33.

Orph. Argonaut. 292. — p. 44. n. 20.); 1208. — p. 26. n. 44.); Li-
thic. 492. — p. 181.); v. 699. — diss. XX. §. 3.

Pausan. VIII. 38. 7. — p. 27. n. 46.

Phot. v. συνιάσαι — p. 93.); v. τέμπειν — p. 118.

Pindar. fragm. — diss. XX. §. 3.

Platon. Civit. X. 616. C. — p. 95. n. 35.

Plutarch. Vit. — p. 95. n. 35.); Mor. — p. 22.

Polluc. II. 90. — p. 154.; V. 145. — p. 202.

Quint. Smyrn. I. 599. — p. 23. n. 35.); IV. 510. — p. 210. n. 12.) VII. 267. — p. 60.; IX. 470. — p. 23. n. 35.); X. 62. — p. 23. n. 35.

Schol. Arat. v. 20. — p. 102.

— Arist. Ach. 15. — p. 288. Rann. 382. — p. 220.

— Eur. Andr. 536. — p. 308. n. 27.); Phoen. 878. — p. 307.

— Il. II. 92. — p. 143.; IV. 1. — p. 187.; IX. 2. — p. 48.; XI. 461. — p. 11. n. 17.); XI. 601. — p. 320. n. 4.); XIX. 350. — p. 297. n. 16.); XIV. v. 172. — diss. XX. §. 4.; XXIV. 168. — p. 15. — Odyss. II. 67. — p. 49. n. 1.); V. 194. — p. 65.; VI. 98. — p. 109. n. 56.

— Nicandr. Theriac. 382. — p. 205. n. 9.

— Oppian. Halieut. I. 236. — p. 294. n. 11.

— Pind. Olymp. VII. 56. — p. 88. n. 23.

Sibyllin. Oracul. lib. III. v. 72. — p. 182.; lib. XIV. (ed. Mai.) v. 97. — p. 291. n. 4.

Solon. fragm. XXVIII. 26. — p. 169.

Sophocl. Electr. 480. — p. 4. n. 3.); Philoct. 455. — diss. XX. §. 3.

Trach. 693. — diss. XX. §. 3.

Soran. c. 88. p. 206. — p. 68.

Stobaei Flor. Tit. 83, 25. — p. 280. 85, 18. — p. 249.

Suid. v. ἀνατυπ. — Addend. ad p. 162.; v. ἀπάλλεις — p. 112.; v. μνῶ — p. 7. n. 9.); v. πεφόνηκεν — p. 203.; v. τέμμειν — p. 118.; v. ἀποδόξεαντες — p. 79. n. 12.

Themist. Oratt. XXXIII. 366. — p. 275.

Theocrit. IV. 59. — p. 114.; XIV. 52. — p. 170.

Theodos. 70, 40. — p. 68.; 72. — p. 120.

Theognost. 11, 8. — p. 118.; 13, 11. — p. 72.; 137. — p. 42. n. 18.); 138. — pp. 39. et 43.; 140. — p. 72.; 143. — p. 101.; 144. — p. 121.; 144. — p. 125.; 147. — p. 30. n. 51.); II. 11, 18. — p. 248.; II. 24, 20. — p. 51.; II. 149. — p. 143.

Tryphon. de trop. — p. 319.

Bei den Verlegern erschienen ausser diesem Werke unter andern:

Chr. A. Lobeck, *Aglaophamus, sive de theologiae mysticae Graecorum causis libri III. Accedunt Poetarum Orphicorum reliquiae.* 2 Vol. 8 maj. 10 Thlr. —

Apollonii Citiensis, *Stephani, Palladii, Theophili, Meletii, Damascii, Joannis, aliorum Scholia in Hippocratem et Galenum e Cod. MSS. Vindob. Monac. Florentin. Medionalens. Escorialens. etc. primum graece ed.* F. R. Dietz 2 Vol. 8 maj. 4 Thlr. 25 Sgr.

Arriani, *Nicomed., de expedit. Alexandri Libri VII. Recens. et annot. max. part. crit. tum aliorum selectis, tum suis instruxit.* J. E. Ellendt. 2 Vol. 8 maj. 4 Thlr. 25 Sgr.

v. Bohlen, *das alte Indien, mit besonderer Rücksicht auf Aegypten* 2 Thle. gr. 8. 4 Thlr. 10 Sgr.

Ciceronis, M. T., *Brutus sive de claris oratoribus liber.* Recens., emendavit, interpretatus est Friedr. Ellendt. 8 maj. 2 Thlr. $7\frac{1}{2}$ Sgr.

— — *De Oratore libri III. Recens., emendavit, interpretatus est Friedr. Ellendt.* 2 Vol. 8 maj. 6 Thlr. —

— — *id. liber ex recensione O. M. Müller.* 8 maj. 1 Thlr. 10 Sgr.

Drumann, W., *Geschichte Roms in seinem Uebergange von der republikanischen zur monarchischen Verfassung; oder Pompejus, Caesar, Cicero und ihre Zeitgenossen. Nach Geschlechtern und mit genealogischen Tabellen.* 6 Bände mit Registern. gr. 8. 20 Thlr. —

Ellendt, Friedr., *Lexicon Sophocleum ad hibitis veterum interpretum explicationibus, grammaticorum notationibus, recentiorum doctorum commentariis compositum.* 2 Vol. 8 maj. 10 Thlr. 25 Sgr.

Lehrs, K. de Aristarchi Studiis Homericis, ad praeparandum Homericorum Carminum textum Aristarcheum. 8 maj. 2 Thlr. 5 Sgr.

— — *Quaestiones Epicae.* 8 maj. 1 Thlr. 20 Sgr.

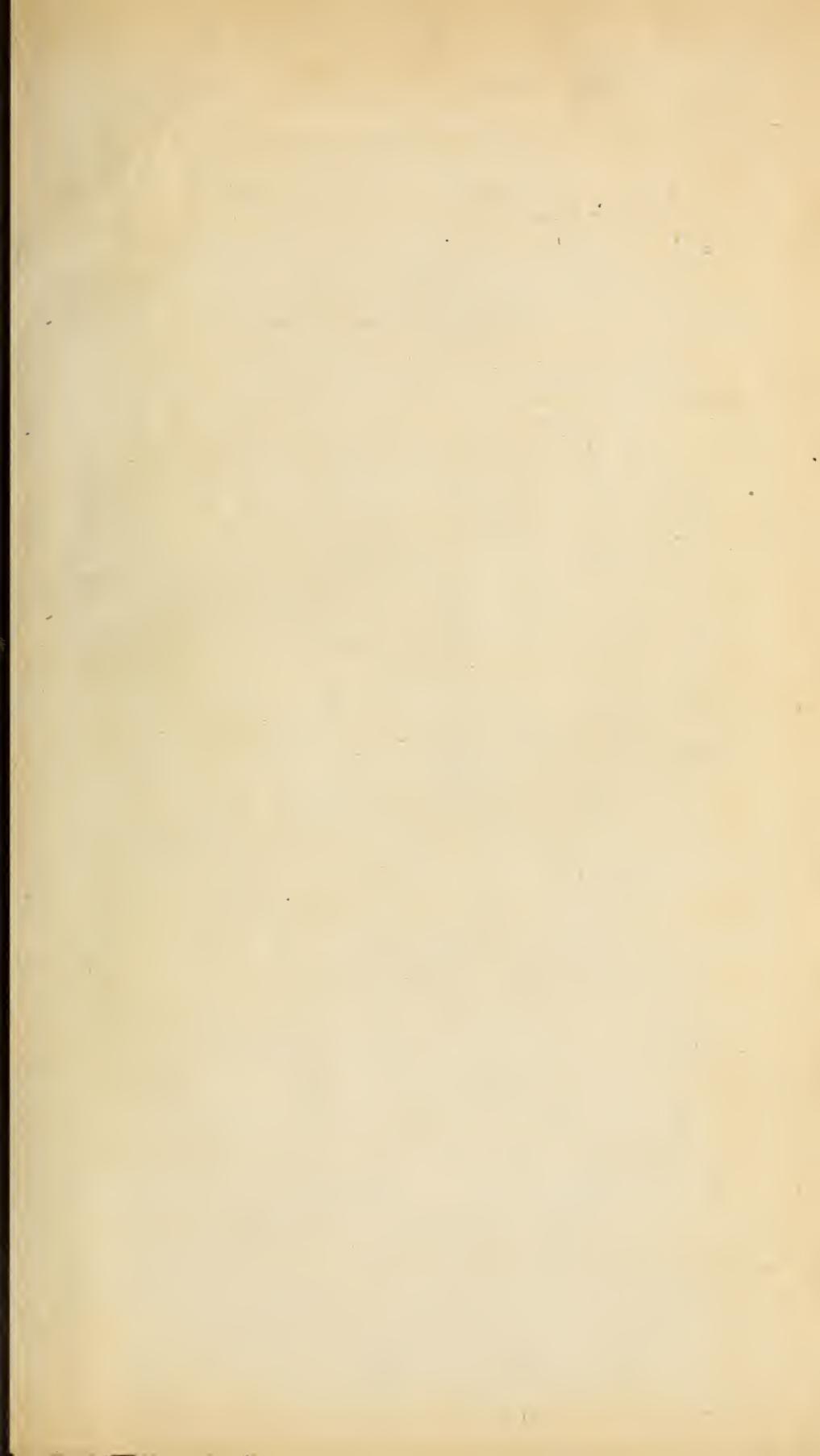
Otfried's Krist, das aelteste im 9. Jahrhundert verfasste hochdeutsche Gedicht, nach drei gleichzeitigen zu Wien, München und Heidelberg befindlichen Handschriften kritisch herausgegeben von E. G. Graff. gr. 4. 5 Thlr. 20 Sgr.

Schubert, F. W., *de Romanorum Aedilibus libri IV.* 8 maj. 3 Thlr.

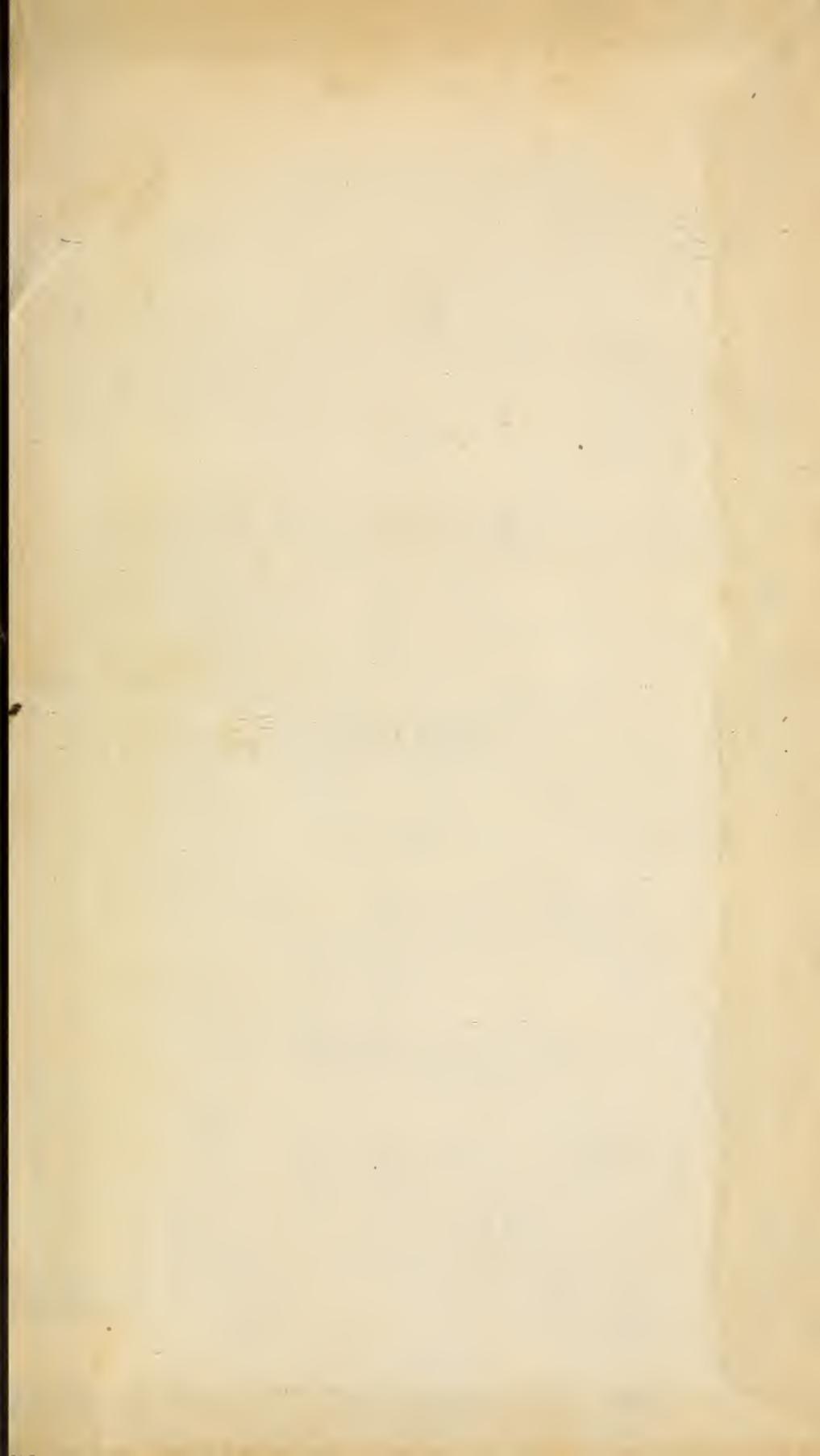
Struve, K. L., *über die lateinische Deklination und Conjugation, eine grammatische Untersuchung.* gr. 8. 1 Thlr. 25 Sgr.

— — *quaestiones de Dialecto Herodoti Specimina III.* 8 maj. 1 Thlr.

☞ Wir bemerken hierbei noch zur Sicherheit der Käufer: dass wir die Preise unseres Verlages niemals herabsetzen.

MAR 12 1907

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 035 477 1

